

Naslov originala

Nelson DeMille The Lion's Game

Copyright © 2000 by Nelson DeMille

Igra lava

*Voljenoj uspomeni na mamu –
pripadnika Velikog pokolenja*

Autorova napomena

Nepostojeća Antiteroristička jedinica (ATTF¹) prikazana u ovoj knjizi zamišljena je prema stvarnoj Združenoj jedinici za borbu protiv terorizma (JTTF²), mada sam, kada je bilo neophodno, dozvolio sebi izvesnu dramsku i književnu slobodu.

Združena jedinica za borbu protiv terorizma je grupa vrednih, posvećenih, pametnih i obrazovanih muškaraca i žena. U američkom ratu protiv terorizma ona stoji na prvoj liniji fronta.

Likovi u ovom romanu u potpunosti su izmišljeni, ali neki prikazani postupci službi za sprovođenje zakona zasnovani su na činjenicama, kao i američki vazdušni napad na Libiju 1986.

---

¹ Akronim od engl. Anti-Terrorist Task Force. (Prim. prev.)

² Akronim od engl. Joint Terrorist Task Force. (Prim. prev.)

Igra lava

KNJIGA PRVA

**Amerika, 15. april,
sadašnjica**

Smrt ga se plaši, jer on ima srce lava.

ARAPSKA POSLOVICA

Poglavlje 1

Pomislili biste da bi se svako ko je upucan tri puta i ko je gotovo postao davalac organa trudio da ubuduće izbegava opasnosti. Ali ne, ja svakako imam nesvesnu želju da se izuzmem iz genetske banke ili tako nešto.

Bilo kako bilo, ja sam Džon Kori, nekadašnji pripadnik Uprave policije Njujorka, sada zaposlen kao specijalni agent po ugovoru u Federalnoj Antiterorističkoj jedinici. Sedeo sam na zadnjem sedištu žutog taksija, na putu od Federalnog trga broj 26 u južnom Menhetnu do Međunarodnog aerodroma „Džon F. Kenedi“, a za volanom je bio pakistanski vozač-samoubica.

Bio je lep prolećni dan, subota, umeren saobraćaj na Obalskom autoputu, poznatom i kao Obilaznica, a nedavno prekrštenom u POW/MIA³, kako bi se izbegla zabuna. Bilo je kasno popodne i galebovi s obližnje deponije - ranije zvane smetlište - srali su po vetrobranu taksija. Volim proleće.

Nisam išao na odmor ili tako nešto - krenuo sam da se javim na zadatak u gorespomenutu Antiterorističku jedinicu. Za tu organizaciju ne zna mnogo ljudi, što je dobro. Jedinica je podeljena u odseke koji se bave određenim bandama izazivača nevolja i podmetača bombi, kao što su Irska republikanska armija, Pokret za nezavisnost Portorika, crni radikali i druge grupe, da ne nabrajam. Ja sam u Odseku za Bliski istok, koji je najveća i možda najvažnija grupa, mada, iskren da budem, ne znam mnogo o bliskoistočnom terorizmu. Ali, trebalo bi da učim uz rad.

Zato sam, kako bih usavršio svoje veštine, zapodenuo razgovor s Pakistancem; ime mu je bilo Fasid i, koliko ja znam, bio je terorista, iako je izgledao i govorio kao sasvim normalan tip. Upitao sam ga: „Odakle si?“

„Iz Islamabada. Iz glavnog grada.“

„Stvarno? Koliko si već ovde?“

„Deset godina.“

„Sviđa li ti se ovde?“

---

³ POW - akronim od engl. Prisoner Of War - ratni zarobljenik; MIA - akronim od engl. Missing In Action - nestao u akciji. (Prim. prev.)

„Naravno. Kome se ne sviđa?"

„Pa, mom bivšem zetu Gariju, na primer. Stalno olajava Ameriku. Hoće da se preseli na Novi Zeland."

„Imam strica na Novom Zelandu."

„Ma daj! Je l' neko ostao u Islamabadu?"

Nasmejao se, a zatim me upitao: „Čekaš nekoga na aerodromu?"

„Zašto pitaš?"

„Nemaš prtljag."

„Hej, dobar si."

„Znači, čekaš nekoga. Mogao bih da se promuvam malo i odvezem te natrag u grad."

Fasidov engleski bio je prilično dobar - sleng, idiomi i tako to. Odgovorio sam mu: „Imam prevoz."

„Sigurno? Mogao bih da te sačekam."

Zapravo sam išao da dočekam navodnog teroristu koji se predao ambasadi SAD u Parizu, ali sam smatrao da to nije informacija koju treba da saopštim Fasidu. Upitao sam ga: „Navijaš za 'Jenkije'?"

„Više ne", rekao je i upustio se u tiradu protiv Stajnbrenera⁴, stadiona „Jenkija", cena ulaznica, plata igrača i tako dalje. Ovi teroristi su baš lukavi, zvuče kao ispravni građani.

U svakom slučaju, isključio sam se i stao da mislim na to otkud ja ovde. Kao što sam nagovestio, ja sam detektiv za ubistva, jedan od najboljih u Njujorku, ako ja smem to da kažem. Prošle godine, otprilike u ovo doba, igrao sam se „pazi, metak" s dvojicom hispanoameričke gospode gore u Zapadnoj 102. ulici. Mislim da se radilo o slučaju zamene identiteta ili o sportskom gađanju, pošto za pokušaj da me ucmečaju nisu imali, kako se činilo, ama baš nikakvog razloga. Život je ponekad čudan. Elem, zločinci su još na slobodi, mada, kao što i zamišljate, pazim hoće li se ponovo pojaviti.

Nakon što sam se očešao o smrt i napustio bolnicu, prihvatio sam ponudu svog ujaka Henrija da odem na oporavak u njegovu kuću na Long Ajlendu. Kuća se nalazi na oko sto šezdeset kilometara od Zapadne 102. ulice, što mi je odgovaralo. U svakom slučaju, dok sam boravio tamo, upetljao sam se u ubistvo jednog bračnog para, dva puta se zaljubio i jednom

---

⁴ Džordž Majki Stajnbrener III (George Michael Steinbrenner III, 1930), vlasnik njujorškog bezbol tima „Jenkiji", stvorio od njih jednu od najjačih ekipa u SAD. (Prim. prev.)

gotovo poginuo. Osim toga, jedna od žena u koje sam se zaljubio, po imenu Bet Penrouz, na neki način još je u mom životu.

Dok se sve ovo događalo na istočnoj obali Long Ajlanda, moj razvod postao je pravosnažan. I kao da mi odmor i oporavak nisu već bili dovoljno neugodni, na slučaju dvostrukog ubistva profesionalno sam se upoznao s kretenom iz Centralne obavještajne agencije, po imenu Ted Neš, kog od prvog trenutka nisam podnosio, a koji me je zauzvrat žestoko mrzeo i koji je, vidi čuda, sada član moje ekipe u Antiterorističkoj jedinici. Svet je mali, ali nije toliko mali, a ja ne verujem u igre slučaja.

S onim slučajem bio je povezan još jedan tip, Džordž Foster, agent Federalnog istražnog biroa, koji nije bio loš, ali ni njega nisam baš mirisao.

U svakom slučaju, ispostavilo se da to dvostruko ubistvo nije slučaj za federalne vlasti, pa su Neš i Foster nestali da bi se ponovo pojavili u mom životu pre otprilike mesec dana, kad sam dodeljen ovoj ekipi Odseka za Bliski istok. Ali, ne brinite, podneo sam zahtev za premeštaj u odsek Jedinice za Irsku republikansku armiju i verovatno će biti odobren. Ne mislim ni dobro ni loše o IRA, ali njihove momke je bar lako nadzirati, mnogo su zabavniji od prosečnog arapskog teroriste, a irski pabovi su vrhunski. Mogao bih da učinim mnogo dobra u odseku za IRA. Časna reč.

Dakle, posle sve one zbrke na Long Ajlendu stavili su me pred sjajan izbor: ili da me bace pred Disciplinsku komisiju Uprave policije Njujorka zbog rada na crno ili tako nečeg, ili da prihvatim invalidsku penziju u visini tri četvrtine plate i odem. Pristao sam na invalidninu, ali sam ugovorio i posao na Koledžu za kriminalističko pravo „Džon Džej“ na Menhetnu, gde i živim. Pre nego što sam ranjen predavao sam na „Džonu Džēju“ kao pomoćni nastavnik, pa nisam tražio mnogo i dobio sam taj posao.

Počev od januara, držao sam dva večernja i jedan dnevni tečaj na koledžu i umirao od dosade, pa mi je moj bivši partner, Dom Faneli, rekao za federalni program za specijalne agente po ugovoru, po kom se bivši likovi iz službi za sprovođenje zakona unajmljuju da rade za Antiterorističku jedinicu. Prijavio sam se, primljen sam, verovatno iz potpuno pogrešnih razloga, i sada sam tu. Plata je dobra, uslovi nisu loši, a federalci su uglavnom kreteni. Imam problem s federalcima, kao i većina pajkana, i tu čak ni obuka o toleranciji ne pomaže.

Ali, činilo mi se da je posao zanimljiv. Ova služba je jedinstvena, mogu da kažem, elitna jedinica (uprkos kretenima) kakva postoji samo u Njujorku i okolini. Sastavljena je uglavnom od detektiva Uprave policije Njujorka, koji su sjajni momci, agenata FBI-ja i nekakvih kvazicivila kao što sam ja, unajmljenih takoreći da popune sastav. Osim toga, u

nekim ekipama ima i primadona iz CIA, kao i ljudi iz DEA⁵ - Agencije za borbu protiv narkotika, tipova koji znaju svoj posao i poznaju veze između trgovine drogom i sveta terorizma.

Među ostalim igračima su ljudi iz Biroa za alkohol, duvan i vatreno oružje iz Vakoa, država Teksas, kao i pajkani iz okolnih predgrađa i Državne policije države Njujork. Ima i drugih federalaca, iz federalnih agencija koje ne smem da spomenem. Na kraju, mada ne i najmanje važni, nekim ekipama dodeljeni su detektivi iz Lučke uprave. Ti momci iz PA⁶ od velike su pomoći na aerodromima, velikim autobuskim stanicama, železničkim stanicama, dokovima, mostovima i tunelima pod njihovom kontrolom i na drugim mestima, kao što je Svetski trgovinski centar, gde se prostire njihovo malo carstvo. Pokrivamo uglavnom sve, a ako i nije tako, sve ovo zvuči veoma impresivno.

Antiteroristička jedinica igrala je veliku ulogu u istrazi bombaškog napada na Svetski trgovinski centar i eksplozije aviona broj 800 kompanije TVA iznad Long Ajlanda. Ali, cirkus ponekad mora na put. Na primer, poslali smo ekipu da pomogne kod slučajeva bombaških napada na afričke ambasade, mada je jedinica jedva spomenuta u vestima, baš kako najviše i voli. Sve ovo bilo je pre mog vremena; otkako sam ja došao sve je vrlo mirno, baš kako najviše volim.

Usput, razlog zbog kog su svemogućí federalci odlučili da se udruže s Upravom policije Njujorka i stvore Antiterorističku jedinicu jeste taj što većina ljudi iz FBI-ja nije iz Njujorka, pa ne razlikuju sendvič s usoljenom govedinom od stanice metroa na Aveniji Leksington. Tipovi iz CIA su nešto dovitljiviji, spominju kafiće u Pragu, noćne vozove za Istanbul i slična sranja, ali Njujork im nije omiljeno mesto boravka. Ljudi iz Uprave policije Njujorka imaju ulično iskustvo, a to vam treba kad pokušavate da nadzirete tipove kao što su Abdul Salam-Salama, Padija O'Bad, Pedro Viva Portoriko i slični.

Prosečni federalac je Vendel Vasp⁷ iz Vest Vitfilda, država Ajova, dok u Upravi policije Njujorka ima *mucho*⁸ Hispanoamerikanaca, mnoštvo crnaca, milion Iraca, a u poslednje vreme i nešto muslimana, tako da u jedinicama postoji kulturna raznolikost koja nije politički opuštena i korektna, ali je zapravo korisna i efikasna. A kad Jedinica ne može da ukrade

---

⁵ Akronim od engl. Drug Enforcement Agency - Agencija za borbu protiv narkotika. (Prim. prev.)

⁶ Akronim od engl. Port Authority - Lučka uprava. (Prim. prev.)

⁷ Prezime Vasp (Wasp) zapravo je akronim od White Anglo-Saxon Protestant - beli anglosaksonski protestant, što je pomalo podsmešljiv naziv za ljude ovog porekla koji se smatraju boljim od ostalih. (Prim. prev.)

⁸ Šp. mnogo, mnoštvo. (Prim. prev.)

aktivne pripadnike njujorške policije, onda unajmi penzionisane pripadnike njujorške policije, kao što sam ja. Uprkos svojoj takozvanoj invalidnosti, ja sam naoružan, opasan i zao. Tako vam je to.

Približavali smo se aerodromu i ja sam upitao Fasida: „Šta si radio za Uskrs?”

„Za Uskrs? Ja ne slavim Uskrs. Ja sam musliman.”

Vidite kako sam pametan? Federalci bi čitav sat preznojavali ovog momka kako bi ga naterali da prizna da je musliman. Ja sam to izvukao iz njega za dve sekunde. Šalim se. Ali, znate, stvarno moram da se izvučem iz ovog Bliskoistočnog odseka i pređem u grupu za IRA. Ja sam delom Irac, a delom Englez, pa mogu da radim s obe strane ulice.

Fasid je izašao s Obilaznice POW/MIA, uključio se na Autoput Van Vajk i skrenuo na jug, ka aerodromu. Oni ogromni avioni šestarili su cvileći nad nama, a Fasid me upita: „Kuda ideš?”

„Na Međunarodne dolaske?”

„Koja kompanija?”

„Zar ih ima više?”

„Aha. Dvadeset, trideset, četrdeset...”

„Zezaš me? Samo vozi dalje.”

Fasid slegnu ramenima, baš kao pravi izraelski taksista. Počeo sam da mislim da je Fasid možda agent Mosada, prerušen u Pakistanca. A možda posao počinje loše da utiče na mene.

Duž autoputa ima sva sila obojenih i numerisanih tabli, pa sam pustio Fasida da nas doveze do Međunarodnih dolazaka, ogromne građevine sa znakovima svih aviokompanija poređanim po fasadi, a on je ponovo upitao: „Koja kompanija?”

„Ne sviđa mi se nijedna od ovih. Vozi dalje.”

Ponovo je slegnuo ramenima.

Rekao sam mu da pređe na drugi put, koji je vodio na drugu stranu velikog aerodroma. Ovo je dobar zanatski potez za proveru da li vas neko prati. Naučio sam ga iz nekog špijunskog romana, ili možda iz filma o Džemsu Bondu. Trudim se da ukačim taj antiterorizam.

Usmerio sam Fasida na pravu stranu i rekao mu da stane ispred velike zgrade nalik na poslovnu, smeštenu na zapadnoj strani aerodroma i korišćenu za svašta. Cela ova oblast

prepuna je sličnih zdanja aerodromskih službi i skladišta, pa niko ne zapaža ko dolazi i odlazi, a ima i mesta za parkiranje. Platilo sam Fasidu, dao mu napojnicu i zatražio račun na tačan iznos. Poštenje je jedna od mojih retkih mana.

Fasid mi pruži blok praznih računa i ponovo me upita: „Oćeš da te sačekam?"

„Da sam na tvom mestu, ja me ne bih čekao."

Upao sam u predvorje zgrade sagrađene u govnerskom stilu šezdesetih. Umesto naoružanog čuvara s uzijem kao što je svuda u svetu, video sam samo natpis ZABRANJEN PRISTUP - SAMO OVLAŠĆENO OSOBLJE. Znači, pod pretpostavkom da znate engleski, shvatićete jeste li dobrodošli ili ne.

Popeo sam se stepenicama do dugačkog hodnika punog sivih čeličnih vrata; neka su imala natpise, neka brojeve, neka ništa. Na kraju hodnika bila su vrata s lepim plavo-belim znakom na kom je pisalo: KLUB KONKISTADOR – PRIVATNO - SAMO ZA ČLANOVE.

Pored vrata stajao je elektronski skener za kartice, ali je, kao i sve ostalo u klubu „Konkistador", bio lažan. Trebalo je da prislonim desni palac na poluprozirni ekran skenera, što sam i učinio. Otprilike dve sekunde kasnije metrobiotički duh rekao je samom sebi: „Hej, to je palac Džona Koriya - hajde da otvorimo Džonu vrata."

I jesu li se vrata *zanjihala*? Ne, *kliznula* su u zid sve do svoje lažne kvake. Šta mi treba ova glupost?

Na tavanici je stajao i video skener, za slučaj da uprljate palac čokoladom ili tako nešto, i ako vam prepoznaju lice, takođe će vam otvoriti vrata, mada bi u mom slučaju možda načinili izuzetak.

I tako sam ušao, a vrata su se automatski zatvorila za mnom. Našao sam se, kako se na prvi pogled činilo, u putničkom klubu neke aviokompanije. Zašto bi takav klub postojao u zgradi koja je daleko od putničkog terminala jeste pitanje koje sam, budite uvereni, postavio, i na koje još čekam odgovor. Ali ja odgovor znam; kad god se negde pojavi kultura CIA, dobiju se ovakve besmislene dimne zavese. Ti lakrdijaši troše vreme i novac na pozorišne kulise, baš kao u stara vremena, kad su se trudili da ostave utisak na KGB. Ono što je trebalo staviti na vrata bila je tabla s jednostavnim natpisom ODBIJ.

Bilo kako bilo, za pultom je sedela Nensi Tejt, sekretarica, neka vrsta gospođice Manipeni, uzor efikasnosti, potisnute seksualnosti i tako dalje. Zbog nečega sam joj se dopadao, pa me je veselo pozdravila: „Dobar dan, gospodine Kori."

„Dobar dan, miz⁹ Tejt.“

„Svi su stigli.“

„Ja sam se zaglavio na putu.“

„Zapravo, poranili ste deset minuta.“

„Oh...“

„Sviđa mi se vaša kravata.“

„Skinuo sam je s mrtvog Bugarina u noćnom vozu za Istanbul.“

Zakikotala se.

Elem, prijemna prostorija bila je sva u koži i drvetu, debelim plavim tepisima i tako dalje, a na zidu odmah iza Nensi visio je još jedan znak nepostojećeg kluba „Konkistador“. Koliko ja znam, Tejtova je možda hologram.

Levo od Tejtove bila su velika vrata s natpisom KANCELARIJE I SALE ZA SASTANKE, a zapravo su vodila u sobe za saslušanja i ćelije, koje je valjda i moguće zvati kancelarijama i salama za sastanke. Desno od nje pisalo je SALON I BAR. Nisam ja te sreće. Tuda se zapravo ulazilo u Komunikacioni i Operativni centar.

Tejtova mi reče: „Idite u Operativni centar. Pet ljudi, uključujući i vas.“

„Hvala.“ Prošao sam kroz vrata i kratkim hodnikom stigao u slabo osvetljenu, pećini sličnu prostoriju bez prozora punu radnih stolova, kompjuterskih konzola, kabina i sličnog. Na velikom zadnjem zidu stajala je ogromna kompjuterska mapa sveta u boji koja je mogla da se pretvori u detaljnu mapu bilo čega što vam zatreba, na primer centra Islamabada. Tipično za federalnu službu, prostorija je bila prepuna džidžabidža. U Fedgradu novac nije problem.

U svakom slučaju, ova zgrada nije moje radno mesto; ja radim na već spomenutom Federalnom trgu broj 26, u južnom Menhetnu. Ali ovog subotnjeg popodneva morao sam da dođem ovamo, da dočekam i pozdravim nekog Arapina koji je prevrnuo verom, pa ga treba bezbedno odvesti u grad na nekoliko godina saslušavanja.

Ne obraćajući pažnju na kolege prišao sam bifeu; za razliku od onog u mojoj staroj sobi za detektive, ovaj je bio uredan, čist i dobro snabdeven zahvaljujući federalnim poreskim obveznicima.

---

⁹ Nova odrednica koju žene engleskog govornog područja stavljaju ispred imena umesto starih Miss (gospođica) i Mrs. (mistress, gospođa) jer ne žele da budu određene bračnim stanjem. Sama odrednica nije skraćena ni od čega, piše se Ms i u poslednje vreme je u veoma širokoj upotrebi. (Prim. prev.)

Petljao sam neko vreme s kafom, što je moj način da izbegnem kolege još nekoliko minuta.

Postigao sam pravu boju kafe i zapazio poslužavnik s krofnama na kom je pisalo *Uprava policije Njujorka*, poslužavnik s kroasanim i briošima na kom je pisalo *CIA* i poslužavnik s ječmenim kolačićima na kom je pisalo *FBI*. Neko ovde ima smisla za humor.

Elem, bife je bio na operativnoj strani velike prostorije, a komunikaciona strana bila je podignuta na nisku platformu. Tamo je sedela jedna agentkinja posmatrajući sve one sprave i naprave.

Moja ekipa je sedela na operativnoj strani oko nečijeg stola, zadubljena u raspravu. Ekipu čine gorepomenuti Ted Neš iz CIA i Džordž Foster iz FBI-ja, kao i Nik Monti iz Uprave policije Njujorka i Kejt Mejfild iz FBI-ja. VASP, VASP, žabar, VASP.

Kejt Mejfild je prišla bifeu i uzela da pravi sebi čaj. Ona bi trebalo da bude moj mentor, šta god to značilo. Samo da ne znači partner.

Rekla mi je: „Sviđa mi se ta kravata.“

„Jednom sam njome udavio ratnika nindžu. To mi je omiljena kravata.“

„Stvarno? Hej, kako se snalaziš?“

„Kaži ti meni.“

„Pa, prerano mi je da ti kažem. Ti meni reci zašto si podneo zahtev za premeštaj u Odsek za IRA?“

„Pa, muslimani ne piju, ne umem da izgovorim njihova j...na imena, a žene im je nemoguće zavesti.“

„Godinama nisam čula primedbu s više rasizma i seksizma.“

„Ne muvaš se ovuda dovoljno.“

„Ovo nije Uprava policije Njujorka, gospodine Kori.“

„Nije, ali *ja* jesam. Navikavaj se na to.“

„Jesmo li završili s pokušajima šokiranja i zapanjivanja?“

„Jesmo. Slušaj, Kejt, hvala ti na mešanju - mislim mentorisanju - ali za otprilike nedelju dana ja ću ili preći u Odsek za IRA ili ću napustiti posao.“

Nije odgovorila.

Gledao sam je dok je petljala s limunom. Imala je tridesetak godina, rekao bih, bila je plavokosa, plavooka, svetle kože, sportski građena, savršenih bisernih zuba, lako našminkana

i tako dalje. Vendi Vasp iz Vičite. Nisam na njoj video nijednu manu, čak ni miteser na licu niti trunku peruti na tamnoplavom blejzeru. Zapravo, izgledala je kao načinjena u Fotošopu. Verovatno je trenirala tri sporta u gimnaziji, tušira se hladnom vodom, učestvuje u programu 4-H¹⁰, a na koledžu je organizovala mitinge podrške. Mrzeo sam je. Pa, ne baš, ali jedino što smo imali zajedničko bili su unutrašnji organi, a i to ne svi.

Osim toga, bilo je teško odrediti njen naglasak; setio sam se da mi je Nik Monti rekao kako joj je otac agent FBI-ja i da su živeli posvuda.

Okrenula se, pogledala me, i ja sam pogledao nju. Imala je prodorne oči boje broj 2 koju koriste za sladoled.

Rekla mi je: „Došao si kod nas s odličnim preporukama.”

„Kojim? Čijim?”

„Čijim. Nekih od tvojih nekadašnjih kolega iz Ubistava.”

Nisam odgovorio.

„Osim toga”, nastavila je, „preporučili su te Ted i Džordž.” Pokazala je glavom Kretena i Bednika.

Skoro sam se zagrcnuo kafom. Zašto bi ova dvojica rekli o meni išta lepo, bilo mi je potpuno nejasno.

„Ne vole te, ali si ostavio snažan utisak na njih u slučaju na Ostrvu šljiva.”

„Aha, tada sam čak i na sebe ostavio snažan utisak.”

„Zašto se ne bi potrudio u Odseku za Bliski istok? Ako su Ted i Džordž smetnja, možemo da te prebacimo u drugu ekipu unutar odseka.”

„Ja volim Teda i Džordža, ali moje srce pripada Odseku za IRA.”

„Šteta. Ovde ima prave akcije. Ovde se gradi karijera.” Dodala je: „IRA je u ovoj zemlji vrlo tiha i pitoma.”

„Odlično. Ionako mi ne treba nova karijera.”

„S druge strane, palestinske i islamske grupe predstavljaju moguću opasnost za nacionalnu bezbednost.”

„Nema tu ništa 'moguće'. Svetski trgovinski centar.”

Nije odgovorila.

---

¹⁰ Program Ministarstva poljoprivrede SAD za pomoć mladim ljudima iz seoskih sredina da postanu korisni građani putem tečajeva iz poljoprivrede, stočarstva, zanata, obavljanja javnih službi i ličnog razvoja. (Prim. prev.)

Otkrio sam da ove reči u Antiterorističkoj jedinici zvuče kao „Setite se Perl Harbura". Obaveštajna zajednica tada je uhvaćena spuštenih gaća, ali se povratila i rešila slučaj, tako da je na kraju bilo nerešeno.

Nastavila je: „Cela zemlja se paranoično plaši napada bliskoistočnih terorista, biološkog, hemijskog ili nuklearnog. Video si to u slučaju Ostrva šljiva. Je li tako?"

„Tako je."

„Onda? Sve ostalo u Jedinici je žabokrečina. Središte akcije je u Odseku za Bliski istok, a ti deluješ kao čovek od akcije." Nasmejala se.

Uzvratio sam joj osmeh. Upitao sam je: „Čega tu ima za tebe?"

„Dopadaš mi se."

Podigao sam obrve.

„Volim Njujorške Neandertalce."

„Nemam reči."

„Razmisli."

„Hoću." Pogledao sam obližnji televizijski ekran i video da avion koji čekamo, „Transkontinentalov" let broj 175 iz Pariza, stiže na vreme. Upitao sam Mejfildovu: „Šta misliš, koliko će ovo trajati?"

„Možda dva-tri sata. Sat vremena papirologije ovde, zatim se vraćamo na Federalni trg s našim navodnim prebegom, a onda ćemo videti."

„Šta ćemo videti?"

„Žuriš negde?"

„Otprilike."

„Baš mi je žao što ti nacionalna bezbednost remeti društveni život."

Nisam imao dobar odgovor na ovo, pa sam rekao: „Ja sam veliki obožavalac nacionalne bezbednosti. Vaš sam do šest po podne."

„Možeš da odeš kad god poželiš." Uzela je šolju s čajem i pridružila se kolegama.

I tako sam ostao da stojim s kafom u ruci razmišljajući o ponudi da se gubim. Kad se sada osvrnem na to, čini mi se kao da sam stajao u živom pesku i gledao kako mi prekriva cipele, radoznao da vidim koliko mu treba da mi stigne do čarapa, znajući da mogu da izađem bilo kad. Na nesreću, kad sam ponovo spustio pogled, bio sam u pesku do kolena.

Poglavlje 2

Sem Volters se nagnu napred u stolici, popravi slušalice s mikrofonom na glavi i zagleda se pred sebe u metar širok zeleni ekran radara. Napolju je bilo lepo aprilsko popodne, ali to se nije videlo u polumračnoj sali bez prozora Centra za kontrolu vazdušnog saobraćaja Njujorka, smeštenog u Izlipu na Long Ajlendu, osamdeset kilometara istočno od aerodroma „Kenedi“.

Bob Ešing, Voltersov nadzornik smene, zastao je pored njega i upitao ga: „Problem?“

Volters odgovori: „Imamo NORAD ovde, Bobe. 'Transkontinentalov' let broj jedan-sedam-pet iz Pariza.“

Bob Ešing klimnu glavom. „Koliko dugo traje NORAD?“

„Niko ne može da ga dobije otkako je skrenuo sa Severnoatlantskog koridora blizu Gandera.“ Volters pogleda na sat. „Već oko dva sata.“

Ešing upita: „Ima li drugih nagoveštaja problema?“

„Ne. Zapravo...“ Pogledao je radarski ekran i rekao: „Skrenuo je na jugoistok kod Sardijskog ukrštanja, zatim sišao u Koridor trideset sedam, prema planu leta.“

Ešing reče: „Nazvaće nas za minut-dva i čudiće se što ne pričamo s njim.“

Volters klimnu glavom. Stanje bez radio-kontakta nije bilo tako neobično - događalo se često između kontrole letenja i aviona s kojim radi. Voltersu se to ponekad dešavalo dva i tri puta na dan. Uvek bi, posle nekoliko minuta ponavljanja poruka, pilot odgovorio: „Ups, izvinite...“, i zatim objasnio da su utišali radio ili ga podesili na pogrešnu talasnu dužinu. Ponekad bi se radilo o nečem manje bezopasnom, recimo o tome da je čitava posada zaspala, mada to ne bi rekli.

Ešing reče: „Možda pilotu i kopilotu stjuardese sede na krilu.“

Volters se osmehnu i reče: „Najbolje objašnjenje situacije NORAD dobio sam od pilota koji je priznao da je spustio poslužavnik s ručkom na postolje između pilotskih sedišta, pritisnuo njime dugme za biranje i isključio radio.“

Ešing se nasmeja. „Primitivno objašnjenje za problem visoke tehnologije.“

„Baš tako.“ Volters ponovo pogleda ekran. „Lepo ga pratimo.“

„Aha.“

Veliki problem nastaje, mislio je Volters, kad svetleća tačkica nestane s ekrana. On je bio na dužnosti one noći u martu 1998. kada je predsednički avion, noseći predsednika, nestao s radarskog ekrana na duge dvadeset četiri sekunde, a sala puna kontrolora sedela skamenjena. Avion se pojavio iz predvorja pakla kompjuterskog kvara i svi su ponovo počeli da dišu. A opet, doživeo je i noć 17. jula 1996, kada je avion kompanije TVA broj 800 nestao s ekrana zauvek... Volters do kraja života neće zaboraviti tu *noć*. *Ali sada, mislio je, prosto imamo NORAD...* Pa ipak, nešto ga je mučilo. Kao prvo, dva sata su veoma dugo vreme u statusu NORAD.

Sem Volters pritisnu nekoliko dugmadi, odabra kanal interkoma, a zatim progovori u mikrofona na svojim slušalicama. „Sektor devetnaest, ovde Dvadeset tri. Prilazi vam onaj NORAD, 'Transkontinental' jedan-sedam-pet, i predaću vam ga za oko četiri minuta. Samo sam hteo da vas upozorim za slučaj da vam treba podešavanje.”

Volters je saslušao odgovor, zatim rekao: „Aha... momak je stvarno zajeb'o stvar. Svi duž atlantske obale zovu ga već dva sata, na VHF, na HF, a koliko ja znam, koriste i radio-amatere i dimne signale.” Volters se zakikota i dodade: „Kad se let okonča, tip će morati toliko da piše da će pomisliti da je Šekspir. Da. Čujemo se kasnije.” Okrenuo je glavu i uhvatio Ešingov pogled. „U redu?”

„Aha... da ti kažem... pozovi sve duž putanje leta i reci im da prvi sektor koji uspostavi kontakt obavesti kapetana da me pozove telefonom u Centar čim sleti. Hoću lično da porazgovaram s tim lakrdijašem i da mu kažem koliko je frke izazvao duž obale.”

„I u Kanadi.”

„Tako je.” Ešing je slušao Voltersa kako prenosi poruku ostalim kontrolorima koji će preuzeti „Transkontinentalov” avion broj jedan-sedam-pet.

Nekoliko kontrolora i pripravnika na pauzi dolutalo je do konzole Sektora 23. Volters je znao da svi žele da vide zašto je nadzornik Bob Ešing u sali, tako daleko od svog stola. Ešing se time - prema neljubaznim rečima svojih potčinjenih - primakao opasno blizu stvarnom poslu.

Semu Voltersu nije se dopadalo što su toliki ljudi oko njega, ali ako ih Ešing nije oterao, on sam nije mogao ništa da kaže. A mislio je kako im Ešing neće reći da se razidu. Ova situacija postala je sada središnji događaj u kontrolnom centru, a osim toga, mini-drama je, na kraju krajeva, dobra obuka za ove mlade kontrolore koji su dobili da rade u subotu.

Niko nije govorio mnogo, ali Volters je osećao mešavinu radoznalosti, zbunjenosti i možda tračka strepnje.

Volters pređe na radio i pokuša ponovo. „Transkontinental' jedan-sedam-pet, govori njujorški kontrolni centar. Da li me čujete?"

Nije bilo odgovora.

Volters pozva ponovo.

Nije bilo odgovora.

Sala je, osim brujanja elektronike, bila tiha. Niko od okupljenih nije imao komentara. Ne bi bilo pametno reći išta u situaciji koja bi mogla da se vrati i progoni čoveka.

Najzad jedan od kontrolora reče Ešingu: „Napiši ovom tipu krupnu prijavu za ovo, šefe. Zbog njega kasnim na pauzu za kafu."

Nekoliko kontrolora se nasmeja, ali smeh je brzo zamro.

Ešing se nakašlja i reče: „U redu, idite i nađite nekog posla. Gubite se."

Kontrolori se razidoše i ostaviše Voltersa i Ešinga same. Ešing tiho reče. „Ne sviđa mi se ovo."

„Ni meni."

Ešing zgrabi jednu stolicu na točkićima i dogura je do Voltersa. Pogledao je veliki ekran i usredsredio se na avion s problemom. Identifikacioni natpis na ekranu pokazao je da je reč o boingu 747 iz nove serije 700, najvećem i najsavremenijem. Avion se kretao precizno prema svom planu leta, skrećući ka Međunarodnom aerodromu „Kenedi". Ešing reče: „Kako je moguće da su mu sve radio-funkcije u kvaru, do đavola?"

Sem Volters malo razmisli, pa reče: „To nije moguće - mislim da su smanjili jačinu signala, da je slomljeno dugme za biranje frekvencija ili da su im se pokvarile antene."

Je l'?"

„Aha."

„Ali... da su smanjili jačinu ili da im ne radi biranje frekvencija, posada bi to davno otkrila."

Volters klimnu glavom i odgovori: „Aha... znači, možda su im antene potpuno pokvarene... ili, znaš, ovo je novi model pa možda ima neki elektronski virus koji je izazvao pad sistema. Moguće je."

Ešing klimnu glavom. „Moguće je." *Ali nije verovatno.* Avion 175 je potpuno bez glasa otkako je ostavio Okeanske koridore i primakao se Severnoj Americi. Priručnik za vanredne

postupke spominje ovu retku situaciju, ali Ešing se setio da priručnik ne kaže sasvim jasno šta treba da se uradi. U osnovi, nije moglo da se učini ništa.

Volters reče: „Ako im je svaki radio ispravan, onda će, kad krene da se spušta, shvatiti da je na pogrešnoj frekvenciji ili da im je ton utišan.”

„Tako je. Hej... misliš da su zaspali?”

Volters je malo oklevao, a zatim rekao: „Pa... to se dešava, ali, znaš, do sada bi neko od kabinskog osoblja došao u pilotsku kabinu.”

„Aha. Ovo je previše vremena za NORAD, zar ne?”

„Postaje predugo... Ali, kao što rekoh, kad krene dole... Znaš, čak i da mu radio uopšte ne funkcioniše, može da upotrebi kompjutersku vezu i otkuca poruku operativnom centru svoje kompanije, a oni bi pozvali nas.”

Ešing razmisli o ovome i odgovori: „Zato i mislim da im se pokvarila antena, kao što si rekao.” Razmislio je malo i upitao Voltersa: „Koliko antena ima avion?”

„Nisam siguran. Mnogo.”

„Mogu li sve da se pokvare?”

„Možda.”

Ešing razmisli o tome, pa reče: „U redu, recimo da zna da mu radio uopšte ne radi, mogao bi da upotrebi jedan od onih telefona vazduh-zemlja u kupoli i pozove nekoga ko bi do sada pozvao nas. Mislim, to se dešavalo i ranije - onda upotrebiš aviofon.”

Volters klimnu glavom.

Obojica su gledali belu trepćuću radarsku tačkicu s belim alfanumeričkim natpisom ispod kako polako mili s desne strane na levu.

Najzad Bob Ešing reče ono što nije želeo: „Ne može biti otmica.”

Sem Volters nije odgovorio.

„Seme?”

„Pa... Vidi, avion prati plan leta, kurs i visina su ispravni, i još koristi transponderski kod za prelaz preko Atlantika. Da su oteti, upotrebili bi, kao što je predviđeno, transponderski kod za otmicu da nas upozore.”

„Aha...” Ešing shvati da se ova situacija ne uklapa ni u jedan profil otmice. Sve što su imali bilo je jezivo ćutanje aviona koji se inače ponašao normalno. Ipak, moguće je da bi obavešteni otmičar znao za transponderski kod i zabranio pilotu da takne transponder.

Ešing je znao da je odgovornost na njemu. Prokleo je sebe što se dobrovoljno javio za ovu subotnju smenu. Žena mu je otputovala na Floridu da poseti roditelje, deca su mu u koledžu, pa je mislio kako je bolje da ode na posao nego da sedi sam u kući. Greška. Treba mu hobi.

Volters reče: „Šta još možemo da učinimo?"

„Samo nastavi s tim što radiš. Pozvaću nadzornika tornja na 'Kenediju', a onda ću pozvati Operativni centar 'Transkontinentala'."

„Dobra ideja."

Ešing ustade i zvanično reče: „Seme, ne verujem da imamo ozbiljan problem, ali bićemo nemarni ako ne obavestimo nekoga."

„U pravu si", odgovori Volters prevodeći u glavi Ešingove reči u: *Ne želimo da ispadnemo neiskusni, uspaničeni ili nesposobni da resimo situaciju, ali želimo da pokrijemo svoje guzice.*

Ešing reče: „Hajde, pozovi Sektor sedamnaest za predaju."

„Važi."

„I pozovi me ako bude promena."

„Hoću."

Ešing se okrenu i krenu ka svojoj kabini staklenih zidova u dnu velike sale.

Seo je za radni sto i sačekao nekoliko minuta, nadajući se da će ga Sem Volters pozvati i obavestiti da su uspostavili kontakt. Razmislio je o problemu, zatim o tome šta će reći nadzorniku „Kenedijevog" tornja. Njegov poziv „Kenediju", odlučio je, biće čisto informativan, bez nagoveštaja nervoze i brige, bez stavova, bez pretpostavki - ništa osim činjenica. Poziv Operativnom centru „Transkontinentala", znao je, moraće da bude uravnotežena mešavina iznerviranosti i zabrinutosti.

Podigao je slušalicu i prvo pozvao „Kenedijev" toranj. Dok je telefon zvonio, pitao se može li im reći ono što zaista oseća duboko u utrobi - *da nešto ovde nikako nije u redu.*

Poglavlje 3

Sedeo sam sa svojim kolegama Tedom Nešom, superagentom CIA, Džordžom Fosterom, Mladim izviđačem FBI-ja, Nikom Montijem, dobrim momkom iz Uprave policije Njujorka i Kejt Mejfeld, Zlatnom curom Federalnog istražnog biroa. Dogurali smo obrtne stolice od slobodnih stolova i svako je držao veliku keramičku šolju za kafu. Zaista sam želeo krofnu - pošećerenu - ali zbog nečega je ljudima smešno kad se spomenu pajkani i krofne, pa je neću uzeti.

Svi smo skinuli sakoe kako bismo videli jedni drugima futrole za pištolj. I posle dvadeset godina u policiji čini mi se da od toga svakome glas postane za dve oktave dublji, čak i ženama.

Elem, listali smo kartone ovog navodnog prebega, koji se zvao Asad Halil. Inače, ono što pajkani zovu karton, moji novi prijatelji zovu dosije. Pajkani sede na guzicama i listaju kartone. Federalci sede na pozadinama i proučavaju dosijee.

Informacije u kartonu zovu se knjiga o tipu, dok se informacija u dosijeu zove, ja mislim, informacija. Ista stvar, ali moram da naučim jezik.

U svakom slučaju, u mom kartonu nije bilo ničeg naročitog, kao ni u njihovim dosijeima, osim fotografije u boji koju je poslala naša ambasada u Parizu i zaista kratke biografije tipa „evo šta mislimo na sta je spreman ovaj govнар" koju su sastavili CIA, Interpol, britanska služba MI 6, francuska Služba bezbednosti i gomila drugih pajkanskih i špijunskih organizacija Evrope. U biografiji je stajalo da je navodni prebeg Libijac, star tridesetak godina, bez porodice koliko se zna, nije bilo drugih osnovnih podataka osim da govori engleski, francuski, nešto italijanskog, još manje nemačkog i, naravno, arapski.

Pogledao sam na sat, protegao se, zevnuo i pogledao oko sebe. Klub „Konkistador", osim što je bio sedište Antiterorističke jedinice, glumio je i terenski centar FBI-ja, svratište CIA i ko zna sta još, ali ovog subotnjeg popodneva tu smo bili jedino mi iz ekipe Jedinice, dežurna agentkinja po imenu Meg i Nensi Tejt na prijemu. Zidovi su, slučajno, bili obloženi olovom tako da niko spolja nije mogao da nas prisluškuje mikrotalasnim prijemnicima, a čak ni Supermen ne bi uspeo da nas vidi.

Ted Neš mi reče: „Napuštaš nas, koliko sam shvatio."

Nisam odgovorio, ali sam ga pogledao. Dobro se oblačio, videlo se da je sve na njemu izrađeno po meri, uključujući cipele i futrolu za pištolj. Nije loše izgledao, onako preplanuo i prosed; prilično jasno sam se setio kako se Bet Penrouz malko primila na njega. Uverio sam sebe da to nije razlog što ga ne podnosim, ali to je svakako dodavalo ulje na tihu vatru mog prezira ili već tako nešto.

Džordž Foster mi reče: „Ako posvetiš ovom zadatku devedeset dana, svaka odluka koju doneseš biće pažljivo razmotrena.”

„Stvarno?”

Foster je, kao stariji agent FBI-ja, bio neka vrsta vođe ekipe; Neš, koji zapravo nije bio *član* ekipe, nego se pojavljivao kad situacija zahteva prisustvo CIA, nije imao ništa protiv toga.

Foster, odeven u odvratno odelo od plavog serža koje je vikalo: „Ja sam federalac”, dodade prilično otvoreno: „Ted nas za nedelju-dve ostavlja zbog prekomorskih zadataka, pa će nas ostati samo četvoro.”

„Zašto ne ode *odmah?*” - predložio sam dovitljivo.

Neš se nasmeja.

Usput, osim što se nabacivao Bet Penrouz, g. Ted Neš je svom spisku grehova dodao i pretnje koje mi je uputio tokom slučaja na Ostrvu šljiva - a ja ne opraštam lako.

Džordž Foster mi reče: „Radimo na zanimljivom i važnom slučaju koji uključuje i ubistvo umerenog Palestinca, izvršila ga je ekstremistička grupa ovde u Njujorku. Potreban si nam za to.”

„Stvarno?” Ulični nagon mi je govorio da mi zamazuju oči. Dakle, Fosteru i Nešu treba neko da preuzme krivicu za nešto, i šta god to bilo, srediće mi da potonem. Poželeo sam da ostanem samo da bih video šta spremaju, ali, iskren da budem, ovde sam se osećao van svog elementa, a čak i budale mogu da upropaste čoveka ako nije dovoljno oprezan.

Mislim, kakva slučajnost da se nađem baš u ovoj ekipi. Antiteroristički odred nije naročito brojan, ali je dovoljno velik da ovaj aranžman deluje pomalo sumnjivo. Trag broj dva je da su me Kreten i Bednik *tražili* za svoju ekipu zbog mog iskustva u slučajevima ubistava. Nameravao sam da pitam Doma Fanelija kako je saznao za ovo sa specijalnim agentima po ugovoru. Poverio bih Domu svoj život, što sam i činio, tako da je on čist u ovome, a moram da pretpostavim kako je i Nik Monti u redu. Pajkani ne skenjavaju druge pajkane, čak ni zbog federalnih vlasti - *naročito ne* zbog federalnih vlasti.

Pogledao sam Kejt Mejfeld. Zaista bi slomilo moje hladno, otvrdlo srce kad bi ona bila u igri s Fosterom i Nešom da me udese.

Nasmešila mi se.

Uzvratio sam joj osmeh. Da sam ja Foster ili Neš i da hoću da sredim Džona Korija, upotrebio bih Kejt Mejfeld kao mamac.

Nik Monti mi reče: „Za ovo ti treba neko vreme da se navikneš. I, znaš, oko polovine bivših pajkana koji potpišu ugovor ode. Izgleda kao da smo svi jedna velika srećna porodica, ali pajkani su kao klinici koji nisu išli na koledž, žive kod kuće, rade povremene poslove i stalno hoće da pozajmljuju kola.”

Kejt reče: „To nije tačno, Nik.”

Monti se nasmeja. „Aha, kako da ne.” Pogledao me je i rekao: „Porazgovaraćemo o ovome uz pivoce.”

Obratio sam se svim prisutnima. „Biću otvoren za sve”, što znači *jebite se*. Ali to nisam mogao tako da im kažem jer sam hteo da i dalje tresu mamac. To mi je nekako bilo zanimljivo. Drugi razlog za moje loše ponašanje bio je što mi je nedostajala policija - Posao, kako mi to zovemo - pa mislim da sam malo sažaljevao samog sebe i osećao nostalgiju za starim vremenima.

Pogledao sam Nika Montija i pogledi su nam se sreli. Nisam ga poznao iz Posla, ali sam znao da je bio detektiv u Obaveštajnom odredu, što je savršeno za ovakve zadatke. Ja sam im navodno bio potreban za slučaj ubistva Palestinca i, pretpostavljam, za ostala ubistva povezana s terorizmom, zbog čega su mi i ponudili ugovor. Zapravo, mislim da su raspisali nagradu za moju glavu. Pitao sam Nika: „Znaš li zašto među Italijanima nema Jehovinih svedoka?”

„Ne... zašto?”

„Italijani ne vole *nikakve* svedoke.”

Na ovo se Nik od srca nasmejao, ali ostali su me pogledali kao da sam prdnuo iz glave. Federalci su, to morate da shvatite, politički veoma korektni, analno retentivni i vraški se plaše vašingtonske Policije misli. Potpuno su prestravljeni direktivama koje stižu iz Vašingtona kao uporni mlaz proliva. Mislim, svi smo tokom godina postali osetljiviji i svesniji svojih reči, i to je dobro, ali federalci se dokazano paranoično plaše da ne uvrede nikoga, nijednu grupu, pa tako dobijate izjave tipa: „Dobar dan, gospodine teroristo, ja sam Džordž Foster i ja ću biti osoba koja će vas danas uhapsiti.”

Elem, Nik Monti mi reče: „Tri negativna poena, detektive Kori. Uvreda po etničkoj osnovi.”

Neš, Foster i Mejfildova su jasno bili u stanju između ljutnje i stida što se s njima posredno tera šega. Palo mi je na pamet, u ovom osetljivom trenutku, da federalci imaju svoje neraščišćene račune s Upravom policije Njujorka, ali od njih nikada nisam o tome čuo ni reči.

Što se tiče Nika Montija, star je pedesetak godina, oženjen, ima decu, proćelav, sa stomačićem i deluje nekako očinski i bezazleno; na sve je ličio, samo ne na čoveka iz Obaveštajnog. Mora da je dobar, inače ga federalci ne bi ukrali s posla u policiji.

Proučavao sam dosije gospodina Asada Halila. Činilo se da se ovaj arapski džentlmen mnogo muvao po zapadnoj Evropi, i gde god je bio, neka američka ili britanska ličnost ili stvar doživela je nesreću - bomba u britanskoj ambasadi u Rimu, bomba u američkoj katedrali u Parizu, bomba u američkoj luteranskoj crkvi u Frankfurtu, američki vazduhoplovni oficir ubijen sekirom u blizini Vazduhoplovne baze Lejkenhit u Engleskoj i ustreljeno troje američkih učenika, deca oficira NATO-a. Ovo poslednje učinilo mi se posebno gadnim, pa sam se zapitao u čemu je njegov problem.

U svakom slučaju, ništa od gorepomenutog nije moglo neposredno da se veže za ovog momka Halila, pa je stavljen pod prismotru da se vidi s kim je povezan ili da možda bude uhvaćen na delu. Ali navodni šupak, izgleda, nije imao poznatih saradnika niti veza i kontakata ni sa kim i ni sa čim, kao što nije imao veza s teroristima za koje se zna, osim s klubovima „Kivanis” i „Rotari”¹¹. Šalim se.

Čitao sam odeljak dosijea koji je napisao agent šifriranog imena, pripadnik neimenovane obaveštajne službe. Pisalo je: „Asad Halil ulazi u zemlju otvoreno i zakonito, koristeći svoj libijski pasoš i izdajući se za turistu. Vlasti obraćaju pažnju na njega i stavljaju ga pod prismotru kako bi otkrile s kim stupa u kontakt. Svaki put uspeva da nestane i očigledno neprimećen napusti zemlju, jer nema nikakvih zapisa o njegovom odlasku. Snažno preporučujem hapšenje i saslušanje kada sledeći put stigne na granični prelaz.”

Klimnuo sam glavom. Dobra ideja, Holmse. Upravo to ćemo i da učinimo.

Mučilo me je jedno: Asad Halil nije delovao kao tip koji bi se pojavio u američkoj ambasadi u Parizu i predao se kad je toliko u prednosti.

---

¹¹ (Kiwanis Club) - klub poslovnih ljudi osnovan u Detroitu 1915. u svrhu održavanja poslovnog morala i kao dobrotvorna i društvena organizacija, vrlo popularan u SAD i Kanadi; (Rotary Club) - svetska organizacija sličnih klubova, osnovana u Čikagu 1905. sa ciljem unapređivanja nesebičnih usluga društvu i širenja dobre volje među narodima. Obe ustanove smatraju se leglom moćnih tvrdih konzervativaca i simbolom malograđanštine. (Prim. prev.)

Pročitao sam poslednju stranicu dosijea. U osnovi, čovek s kojim imamo posla je usamljenik koji mrzi zapadnu civilizaciju takvu kakva je. Pa dobro, uskoro ćemo videti šta momak namerava.

Pogledao sam fotografiju u boji iz Pariza. Gospodin Halil delovao je kao zao čovek, ali nije bio ružan zao čovek. Bio je zgodan, onako tamnopus, orlovskog nosa, kose zalizane unazad i dubokih tamnih očiju. Imao je taj u izobilju devojaka ili momaka, na šta god da se pali.

Moje kolege časkale su neko vreme o slučaju koji smo dobili. Činilo se da danas nameravaju samo da uzmu g. Halila pod svoju zaštitu i dovedu ga ovamo na brzo uvodno saslušanje, slikaju ga nekoliko puta, uzmu mu otiske prstiju i sve to. Službenik za azilante iz Službe za useljavanje i naturalizaciju takođe će ga ispitati i odraditi malo papirologije. U federalni sistem ugrađeno je mnogo izlišnog ponavljanja, pa ako nešto krene naopako, u lancu za gašenje požara nikad nema manje od pet stotina ljudi.

Posle sat-dva ovde ispratićemo ga do Federalnog trga gde će nas, pretpostavljam, dočekati zaduženi ljudi koji će zajedno s mojom ekipom odrediti iskrenost njegovog bekstva u hrišćanski svet i tako dalje. U nekom trenutku, sutra, sledeće sedmice ili za nekoliko meseci, g. Halil će se naći u nekoj kući CIA negde pored Vašingtona gde će godinu dana prosipati sve što zna, a onda će dobiti nešto love i novi identitet; znajući CIA, jadnik će izgledati kao Pet Bun. Dakle, rekao sam svojim kolegama: „Ko ima plavu kosu, plave oči, velike sise i živi na jugu Francuske?”

Niko nije znao, pa sam im rekao: „Salman Rušdi.”

Nik se dobro nasmejao pljeskajući se po kolenu. „Još dva negativna poena.”

Neš i Foster se kruto osmehnuše. Kejt zakoluta očima.

Jeste, malo sam preterao, ali nisam ja tražio da budem ovde. Osim toga, ostali su mi samo još jedan loš vic i dve odvratne primedbe.

Kejt Mejfild reče: „Kao što ste možda pročitali u našem memorandumu o zadatku koji je napisao Zak Veber, Asad Halil je u pratnji Fila Handrija iz FBI-ja i Pitera Gormana iz CIA. Preuzeli su Halila u Parizu i lete s njim biznis klasom u kupoli boinga sedam-četiri-sedam. Gospodin Halil je možda vladin svedok, a možda i nije, i dok se to ne utvrdi, ostaje s lisicama na rukama.”

Upitao sam: „Ko dobija nagradne poene za česta putovanja?”

Mejfeldova nije odgovorila, nego je nastavila: „Agenti i gospodin Halil će se iskrcati prvi, a mi ćemo biti na pisti, pred vratima aviona, da ih dočekamo." Pogledala je na sat, zatim ustala, pogledala televizijski monitor i rekla. „Još lete i ne kasne. Za desetak minuta treba da krenemo ka terminalu."

Ted Neš reče: „Ne očekujemo nikakve neprilike, ali treba da budemo oprezni. Ako neko želi da ubije tog tipa, ima samo dve prilike - na pisti, dok se budemo vraćali ovamo kombijem, ili tokom vožnje za Menhetn. Posle toga Halil nestaje u crevima sistema i niko ga više neće videti ni čuti."

Nik reče: „Sredio sam da neki ljudi iz Lučke uprave i uniformisani policajci iz Uprave policije Njujorka budu na pisti pored kombija, a imamo policijsku pratnju do Federalnog trga." Dodao je: „Znači, ako neko pokuša da o'ladi tog tipa, biće to samoubilački zadatak."

„Što", primeti g. Foster, „nije isključeno."

Kejt reče: „U Parizu smo mu stavili neprobojni prsluk. Sproveli smo sve mere predostrožnosti. Ne bi trebalo da bude problema."

Ne bi trebalo. Ne ovde, na američkom tlu. Zapravo, ne sećam se da su federalci ili Uprava policije Njujorka ikad izgubili zatvorenika ili svedoka u transportu, pa je sve delovalo lagodno poput šetnje parkom. Ipak, svu šalu na stranu, svaki ovakav rutinski zadatak mora da se vodi kao da će vam eksplodirati u lice. Mislim, govorimo o teroristima, o ljudima s ciljem koji su pokazali da ih boli dupe hoće li dočekati novi dan.

Usmeno smo provežbali odlazak do terminala, do izlaza, silazak servisnim stepenicama do piste, prilazak parkirnoj avionskoj rampi. Stavićemo Halila, Gormana i Handrija u neobebežen kombi optočen iznutra kevlarom, a zatim ćemo, predvođeni jednim kolima Lučke uprave i s drugim u pratnji, da se vratimo ovamo, u naš privatni klub. Policijska kola Lučke uprave su radiom povezana sa zemaljskom kontrolom, što nam je po propisu neophodno za prilazak rampi i svim aeronautičkim oblastima.

Kad se vratimo u klub „Konkistador", pozvaćemo čoveka iz Useljeničke da obavi postupak s Halilom. Jedina služba koja, izgleda, danas nije s nama je Uprava za javne parkinge. Ali pravila su pravila, a svako mora da brani svoju oblast nadležnosti.

U nekom trenutku vратиćemo se u kombi i uz pratnju zaobilaznim putem stići na Menhetn, lukavo izbegavajući muslimanske četvrti u Bruklinu. Za to vreme marica u pratnji obebeženih kola služiće kao mamac. Uz malo sreće, završiću posao oko šest, sešću u kola i krenuću na Long Ajlend, na sastanak s Bet Penrouz.

Igra lava

U međuvremenu, ovde u klubu „Konkistador“, Nensi je proturila glavu u salu i rekla: „Kombi je stigao.“

Foster ustade i objavi: „Vreme je za pokret.“

U poslednjem trenutku reče Niku i meni: „Jedan od vas dvojice neka ostane ovde, za slučaj da dobijemo neki zvaničan poziv.“

Nik reče: „Ja ću.“

Foster zapisa broj svog mobilnog telefona i dade papir Niku. „Bićemo u kontaktu. Javi mi ako neko pozove.“

„Važi.“

Izlazeći, pogledao sam televizijski monitor. Dvadeset minuta do planiranog vremena sletanja.

Često sam se pitao kako bi sve teklo da sam umesto Nika ja ostao u klubu.

POGLAVLJE 4

Ed Stavros, nadzornik kontrolnog tornja Međunarodnog aerodroma „Kenedi“, držao je slušalicu na uhu i slušao Boba Ešinga, nadzornika smene njujorškog Centra za kontrolu vazdušnog saobraćaja. Stavros nije bio siguran je li Ešing zabrinut ili bezbrižan, ali sama činjenica da je pozvao bila je pomalo nesvakidašnja.

Stavrosov pogled nesvesno je odlutao prema velikom zatamnjenom prozoru kontrolnog tornja i gledao kako sleće veliki „Lufthanzin“ A-340. Shvatio je da je Ešing začutao. Stavros je pokušao da smisli odgovor koji bi zvučao ispravno kada i ako traku sa snimkom razgovora budu preslušavali snagatori smrknutih lica u ponedeljak ujutru. On se nakašlja i upita: „Jeste li zvali 'Transkontinental'?"

Ešing odgovori: „Oni su mi sledeći.“

„U redu... Dobro... Ja ću obavestiti Službu za vanredna dejstva Lučke uprave... to beše avion iz serije sedamsto?"

„Tako je“, reče Ešing.

Stavros klimnu glavom samom sebi. Momci iz Službe za vanredna dejstva teoretski poznaju svaki tip aviona - vrata, izlaze za slučaj nužde, opšti plan sedišta i tako dalje. „Dobro... u redu.“

Ešing dodade: „Ne proglašavam vanrednu situaciju, samo...“

„Da, shvatio sam. Ali postupaćemo po pravilima, i ja ću proglasiti stanje tri-dva. Znae šta je to? *Moguća* opasnost. U redu?"

„Aha... mislim, moglo bi da...“

„Šta?"

„Pa, neću da iznosim pretpostavke, gospodine Stavros.“

„Ne tražim da iznosite pretpostavke, gospodine Ešing. Treba li da proglasim tri-tri?"

„To je vaša odluka, ne moja.“ Dodao je: „Imamo NORAD već više od dva sata i nikakvih drugih nagoveštaja problema. Mislim da će vam se taj tip pojaviti na monitorima za minut-dva. Pažljivo ga pratite.“

„U redu. Ima li još nešto?"

„To je to“, reče Bob Ešing.

„Hvala“, uzvratu Ed Stavros i spusti slušalicu.

Podigao je slušalicu crnog telefona koji ga je povezivao direktno s Komunikacionim centrom Lučke uprave. Posle tri zvona jedan glas je rekao: „Izvolite, *Gans end houzes*¹².“

Stavros nije voleo humor policajaca Lučke uprave, koji su ujedno služili i kao vatrogasci i kao osoblje Službe za vanredna dejstva. Rekao je: „Stiže mi avion u situaciji NORAD, 'Transkontinental' broj jedan-sedam-pet, Boing sedam-četiri-sedam iz serije sedamsto.“

„Primljeno, tornju. Koja pista?“

„Još koristimo pistu Četiri desno, ali kako ja, do đavola, da znam na koju će da sleti kad ne možemo da pričamo s njim?“

„U pravu ste. Koje je očekivano vreme sletanja?“

„Planirano sletanje je u šesnaest i dvadeset tri.“

„Primljeno. Želite li tri-dva ili tri-tri?“

„Pa... da počnemo sa standardnim tri-dva, pa možemo da spustimo ili podignemo stepen u skladu s razvojem situacije.“

„A možemo i da ostanemo na istom.“

Stavrosu se definitivno nije dopadalo razmetljivo ponašanje ovog momka - a oni su uglavnom momci, čak i žene. Ko god da je došao na sjajnu ideju da uzme tri mačo profesije - vanredna dejstva, vatrogasci i pajkani - i spoji ih u jednu, mora da je lud. Stavros reče: „Ko je to? Brus Vilis?“

„Narednik Tinti, vama na službi. S kim razgovaram?“

„Ovde gospodin Stavros.“

„Pa, gospodine Stavros, dođite dole u vatrogasnu kulu, obući ćemo vas u lepo protivpožarno odelo i daćemo vam sekira, pa ćete, ako avion eksplodira, biti među prvima koji će se popeti u njega.“

Stavros odgovori: „Avion o kom je reč ima NORAD, nema mehaničkog kvara, naredniče. Ne uzbuđujte se previše.“

„Volim kad se razbesnite.“

---

¹² Engl. Guns and Hoses - Puške i creva (za polivanje), aluzija na slavnu rok grupu Guns and Roses (Puške i ruže). (Prim. prev.)

Stavros reče Tintlu: „U redu, sada ćemo zvanično. Prelazim na Crveni telefon." Stavros prekide vezu, podiže slušalicu Crvenog telefona i pritisnu dugme koje ga opet spoji s narednikom Tintlom. Ovaj se sada javio sa: „Lučka uprava-Služba za vanredna dejstva." Ovaj razgovor bio je zvaničan i svaka reč je snimana, pa je Stavros, držeći se propisanog postupka, rekao: „Ovde kontrolni toranj. Objavljujem tri-dva za 'Transkontinentalov' sedam-četiri-sedam povlaka sedamsto koji se spušta na pistu Četiri desno, očekivano vreme sletanja za otprilike dvadeset minuta. Vetar nula-tri-nula, brzina osamnaest i po kilometara na sat. U avionu trista deset duša." Stavros se uvek pitao zašto se putnici i posada nazivaju dušama. Zvuči kao da su mrtvi.

Narednik Tinti ponovi sve ovo i dodade: „Poslaću jedinice."

„Hvala vam, naredniče."

„Hvala na pozivu, gospodine. Mi volimo svoj posao."

Stavros prekide vezu i protrlja slepoočnice. „Idioti."

Ustao je i osvrnuo se po velikoj sali kontrolnog tornja. Nekoliko napetih muškaraca i žena sedelo je i zurilo u monitore, govorilo u mikrofone ili povremeno bacalo pogled kroz prozor. Posao u kontrolnom tornju nije toliko naporan kao dužnost pravih kontrolora leta koji sede u prostoriji bez prozora ispod, ali je vrlo blizu. Setio se kako su dvojica njegovih ljudi izazvala sudar dva aviona na pisti. Tog dana bio je slobodan; to je bio razlog što je još imao posao.

Stavros priđe velikom prozoru. S visine od preko sto metara -visina zgrade od trideset spratova - pogled na čitav aerodrom, zaliv i Atlantski okean bio je spektakularan, naročito uz vedro nebo i kasno popodnevno sunce iza leđa. Pogledao je na sat i video da je skoro četiri po podne. Trebalo bi da izađe odavde za nekoliko minula, ali to se neće desiti.

Rekao je ženi da će stići na večeru u sedam, imali su goste, još jedan par. Bio je prilično siguran da će stići na vreme, ili da u najgorem slučaju neće zakasni više nego što je pomodno. Biće u redu čak i ako zakasni više, ali naoružan dobrom pričom o onome što ga je zadržalo. Ljudi misle da je njegov posao čaroban, i on se posle dva-tri koktela tako i ponašao.

Rekao je sebi kako treba da se javi kući kada „Transkontinentalov" avion sleti. Onda će morati da razgovara telefonom s kapetanom aviona, a zatim da napiše preliminarni izveštaj o događaju. Pod pretpostavkom da nije reč ni o čemu težem od raspada komunikacionog sistema, trebalo bi da krene kući oko šest, sa dva sata prekovremenog u džepu. *Lepo.*

Ponovio je u glavi razgovor s Ešingom. Voleo bi da nekako dobije pristup traci na kojoj je snimljena svaka njegova reč, ali Federalna vazduhoplovna uprava nije toliko glupa da to dozvoli.

Ponovo je pomislio na Ešingov telefonski poziv - ne na reči, nego na ton. Ešing je sasvim jasno bio zabrinut i nije mogao to da sakrije. Pa ipak, NORAD od dva sata nije obavezno opasan, samo je neobičan. Stavros za trenutak pomisli kako je „Transkontinentalov“ avion broj 175 možda pretrpeo požar. Imao je više nego dovoljno razloga da podigne stepen pripravnosti sa 3-2 na 3-3. Stepen 3-4 značio bi neposredno očekivani ili stvarni udes, i tu je odluka laka. Ova nepoznata situacija iziskivala je teške odluke.

Naravno, postojala je i mala mogućnost da je reč o otmici. Ali Ešing je rekao da transponderski kod za otmicu nije poslan.

Stavros se poigravao svojim dvema mogućnostima - 3-2 ili 3-3? Stepen 3-3 bi svakako značio kreativnije pisanje izveštaja ako se ispostavi da nije bilo opasnosti. Odlučio je da ostavi 3-2 i krenuo prema baru.

„Šefe.“

Stavros pogleda jednog od svojih kontrolora, Roberta Hernandeza. „Šta je?“

Hernandez spusti slušalice i reče svom pretpostavljenom: „Šefe, upravo sam dobio poziv od radarskih kontrolora o onom 'Transkontinentalovom' avionu.“

Stavros spusti kafu. „I?“

„Pa, taj avion počeo je da se spušta ranije nego što je trebalo i gotovo je naleteo na avion 'US ervejza' koji je poleteo za Filadelfiju.“

„Gospode...“ Stavrosov pogled ponovo skrenu ka prozoru. Nije shvatao kako je „Transkontinentalov“ pilot mogao da ne vidi drugi avion po ovako vedrom danu bez oblaka. Ako ništa drugo, oprema za upozorenje na sudar oglasila bi se pre nego što se uspostavi vizuelni kontakt. Ovo je bio prvi nagoveštaj da bi moglo biti pravih nevolja. *Šta se gore, do đavola, dešava?*

Hernandez pogleda svoj radarski ekran i reče: „Imam ga, šefe.“

Stavros priđe Hernandezovoj konzoli. Zagledao se u radarski trag. Problematicni avion se očigledno spuštao po kursu za automatsko sletanje ka jednoj od severoistočnih pisti „Kenedija“.

Stavros se prisetio dana kada je boravak u aerodromskom kontrolnom tornju uglavnom značio da ćete gledati kroz prozor; sada je osoblje kontrolnog tornja uglavnom gledalo u iste

elektronske ekrane kakve imaju kontrolori leta u mračnoj radarskoj sali ispod njih. Ali ovde gore čovek je makar imao mogućnost da pogleda kroz prozor ako želi.

Stavros uze Hernandezov snažni dvogled i priđe velikom prozoru okrenutom ka jugu. Postojale su četiri uspravne komunikacione konzole, nameštene međusobno pod uglom od devedeset stepeni ispred prozora što su gledali na sve četiri strane, tako da osoblje tornja ima na raspolaganju višestruku komunikaciju dok stoji i golim okom gleda šta se dešava na poletnim i sletnim pistama, pistama za zemaljsko manevrisanje, kapijama i prilaznim koridorima. Ovo obično nije bilo neophodno, ali Stavros je osetio potrebu da takoreći preuzme kormilo kad avion uđe u vidno polje. Upitao je Hernandeza: „Brzina?”

„Trista sedamdeset kilometara na sat”, odgovori ovaj. „Spušta se s hiljadu sedamsto sedamdeset metara.”

„U redu.”

Stavros ponovo podiže slušalicu Crvenog telefona. Pritisnuo je i dugme zvučnika za vanredne situacije kontrolnog tornja i rekao: „Služba za vanredna dejstva, govori kontrolni toranj, prijem.”

Preko zvučnika se u tihoj sali kontrolnog tornja začu glas: „Tor-11 ju, govori Služba za vanredna dejstva.”

Stavros prepoznade glas narednika Tintla.

Tinti reče: „Šta se dešava?”

„Podižemo stepen. Sada je tri-tri.”

Usledila je tišina, a zatim Tinti upita: „Na osnovu čega?”

Stavros pomisli kako Tinti zvuči manje razmetljivo. Odgovorio je: „Na osnovu toga što je jedva izbegnut sudar s drugim avionom.”

„Prokletstvo.” Tišina, zatim: „Šta mislite, u čemu je problem?”

„Nemamo pojma.”

„Otmica?”

„Otmica ne nagoni pilota da leti s glavom u guzici.”

„Aha... ovaj...”

„Nemamo vremena za pretpostavke. Dotični avion je dvadeset kilometara udaljen i sleće na pistu Četiri desno. Primljeno?”

„Dvadeset kilometara, pista Četiri desno.”

„Potvrđeno“, reče Stavros.

„Obavestiću osoblje Službe o stepenu tri-tri.“

„Dobro.“

„Potvrdite tip aviona“, reče Tinti.

„I dalje sedam-četiri-sedam, serija sedamsto, koliko ja znam. Pozvaću kad uspostavimo vizuelni kontakt.“

„Primljeno.“

Stavros se odjavi i podiže dvogled. Počeo je pregled metodično od kraja piste, ali misli su mu bile obuzete razgovorom koji je upravo obavio. Setio se da je nekoliko puta video Tintla na sastancima Zdrženog komiteta za vanredna dejstva. Nije mu se naročito dopadalo njegovo ponašanje, ali osećao je da je narednik sposoban. Što se tiče kauboja koji su sebe nazivali G&H, uglavnom su sedeli u vatrogasnom tornju, kartali se, gledali televiziju ili pričali o ženama. Takođe su često prali svoja vozila - vole da im kamioni sijaju.

Ali Stavros ih je nekoliko puta video na delu i bio je prilično siguran kako su u stanju da izađu na kraj s bilo čim, od pada aviona do požara, čak i otmice. U svakom slučaju, on nije odgovoran za njih niti za situaciju kada se avion zaustavi. Osetio je sitno zadovoljstvo zbog činjenice da će ovu gužvu oko stepena 3-3 platiti Lučka uprava, a ne Federalna vazduhoplovna uprava.

Stavros spusti dvogled, protrlja oči, zatim ga ponovo podiže i usmeri ga ka pisti Četiri desno.

Obe jedinice za spasavanje su krenule i Stavros vide impresivnu zbirku vozila Službe za vanredna dejstva duž piste, s upaljenim crvenim okretnim svetlima na krovovima. Postavili su se široko razmaknuti; taj postupak obezbeđivao je da ih čudovišni avion kakav je Boeing 747 ne zbríše sve prilikom prinudnog sletanja.

Stavros izbroja dva RIV-a - vozila za brzo presretanje¹³ - i četiri velika vatrogasna kamiona tipa T2900. Tu su bili i kamion za teška spasavanja, dva ambulantna vozila i šest policijskih kola Lučke uprave, kao i pokretno komandno mesto koje je raspolagalo svakom radio-frekvencijom ispostava svih službi u Njujorku i potpunom telefonskom centralom. Opazio je i hazmat - kamion za opasne materije¹⁴ - čija posada se obučavala u Vojsci SAD. Parkirani podalje bili su kamion s pokretnim stepeništem i pokretna bolnica. Jedino što je

---

¹³ Na engleskom Rapid Intercept Vehicle. (Prim. prev.)

¹⁴ Na engleskom Hazardous Material Truck. (Prim. prev.)

nedostajalo bila je pokretna mrtvačnica. Ona se neće pojaviti ako ne bude neophodna, a i tada neće biti žurbe.

Ed Stavros je razmišljao o prizoru - o prizoru koji je sam stvorio jednostavno upotrebivši Crveni telefon. Jedan deo njega nije želeo da avion koji sleće bude u nevolji. Drugi deo pak... Stavros već dve godine nije proglasio 3-3, pa ga je brinulo da nije preterao. Ali, bolje je preterati nego biti nemaran.

„Jedanaest kilometara“, doviknu Hernandez.

„U redu.“ Stavros ponovo poče s pretragom horizonta, linije gde se Atlantik spaja s njujorškom izmaglicom.

„Devet kilometara.“

„Vidim ga.“ Čak i uz pomoć snažnog dvogleda, avion je bio jedva nešto više od odsjaja na plavom nebu, ali rastao je sa svakom sekundom.

„Sedam kilometara.“

Stavros nastavi da zuri u nadolazeći avion. Gledao je hiljade džambo-džetova kako ovako prilaze i u ovom sletanju nije bilo ama baš ničega što bi ga zabrinulo, osim činjenice da je čak i sada svaki radio aviona bio jezivo nem.

„Šest.“

Stavros odluči da razgovara neposredno s vođom ekipe za spašavanje. Podigao je radiofon unapred podešen na frekvenciju Zemaljske kontrole i rekao: „Spas jedan, ovde toranj.“

Preko zvučnika je začuo glas. „Tornju, ovde Spas jedan. Kako možemo danas da vam pomognemo?“

Oh, Gospode, reče Stavros u sebi, *još jedan lakrdijaš*. Mora da je to uslov za dobijanje posla. „Ovde gospodin Stavros, nadzornik u tornju. Ko je to?“

„Ovde narednik Endi Mek Gil, prva gitara grupe *Gans end Houzes*. Šta da vam sviram?“

Stavros pomisli kako uopšte ne želi da se igra igre ovog idiota. Rekao je: „Hoću da uspostavim neposredni kontakt s vama.“

„Uspostavljeno.“

„U redu... vidimo spomenuti avion, gospodine Mek Gil.“

„Dobro. I mi ga vidimo.“

Stavros dodade: „U ruti je.”

„Odlično. Mrzim kad nam sleću na glavu.”

„Ali, budite spremni.”

„I dalje NORAD?”

„Tako je.”

„Četiri kilometra”, reče Hernandez i dodade: „Još je u ruti. Visina dvesta pedeset metara.”

Stavros ovo prenese Mek Gilu, koji potvrdi prijem.

„Kilometar i po”, reče Hernandez, „u ruti, sto pedeset metara.”

Stavros je sada jasno video ogromni avion. Rekao je Mek Gilu: „Potvrđujem sedam-četiri-sedam, serija sedamsto. Stajni trap spušten, flapsovi izgleda u redu.”

„Primljeno. Ne ispuštam ga iz vida.”

„Odlično. Sada vi preuzimate.” Stavros završi razgovor i spusti radiofon.

Hernandez ostavi svoju konzolu i stade pored šefa. Još nekoliko muškaraca i žena, trenutno bez hitnog posla, takođe je stalo uz prozore.

Stavros je posmatrao boing, opčinjen velikim avionom koji je upravo preleteo prag sletne piste i lebdeo iznad betona. Ništa na tom avionu nije izgledalo ili se ponašalo drukčije od bilo kog drugog boinga u sletanju. Ali Ed Stavros je odjednom bio potpuno siguran da neće stići kući na vreme za večeru.

POGLAVLJE 5

Kombi nas je ostavio kod terminala za međunarodne dolaske ispred znaka „Er Indije“. Otpešačili smo do „Transkontinentala“.

Ted Neš i Džordž Foster hodali su zajedno, a Kejt Mejfeld i ja išli smo za njima. Zamisao je bila da ne izgledamo kao četvero federalaca na zadatku, za slučaj da nas neko posmatra. Mislim, valja vežbati zanat, čak i ako protivnik ne ostavlja na vas naročit utisak.

Pogledao sam veliku tablu s obaveštenjima o dolascima. Pisalo je da „Transkontentalov“ let broj 175 sleće na vreme, što je značilo da treba da sleti za desetak minuta pred izlaz 23.

Dok smo išli prema Dolascima, gledali smo ljude oko sebe. Obično ne vidite loše momke kako pune pištolje ili tako nešto, ali iznenađuje kako, posle dvadeset godina u službi zakona, umete da uočite nevolju.

Elem, tog aprilskog subotnjeg popodneva u terminalu nije bila gužva, i svi su delovali manje-više normalno, osim rođenih Njujorčana, koji uvek izgledaju kao da su na ivici da se pretvore u bandere.

Kejt mi reče: „Želim da budeš učtiv prema Tedu.“

„U redu.“

„Ozbiljna sam.“

„Razumem, gospođo.“

Ona reče, pomalo proročki: „Što ga više bockaš, on više uživa.“

Zapravo, bila je u pravu. Ali ima nešto u Tedu Nešu što mi se nikako ne dopada. Donekle je to njegova nadobudnost i osećaj više vrednosti, ali uglavnom je reč o nepoverenju.

Svi koji čekaju međunarodni let stoje ispred Carine u prizemlju, pa smo otišli tamo i malo se promuvali kroz gužvu, tražeći sve koji se ponašaju sumnjivo, šta god to značilo.

Pretpostavljam da prosečni terorista na zadatku zna da njegova meta, ako je zaštićena, ne mora da prođe kroz Carinu. Ali kvalitet terorista kakve dobijamo u ovoj zemlji uopšte gledano iz nekog razloga je loš, a gluposti koje su napravili ušle su u legendu. Prema rečima Nika Montija, ljudi iz Antiterorističke jedinice pričaju po barovima priče o glupim

teroristima, a zatim novinarima prosipaju sranja o tome kako su opasni bili ti loši momci. *Oni jesu opasni*, ali uglavnom za same sebe. S druge strane pak, ne zaboravimo Svetski trgovinski centar. Da ne spominjem bombe u dvema ambasadama u Africi.

Kejt mi reče: „Provešćemo ovde oko dva minuta, zatim idemo ka izlazu.”

„Trebalo je već da podignem svoju tablu: 'Dobro došao, Asade Halile?'”

„Kasnije, na izlazu.” Dodala je: „Ovo je, izgleda, sezona za prebeglice.”

„Kako to misliš?”

„Imali smo već jednog, u februaru.”

„Pričaj mi.”

„Ista stvar. Libijac koji traži azil.”

„Gde se predao?”

„Opet ista stvar. U Parizu”, reče ona.

„Šta je bilo s njim?”

„Držali smo ga ovde dan-dva, a zatim ga odveli u Vašington.”

„Gde je sada?”

„Zašto pitaš?”

„Zašto? Zato što smrdi.”

„Smrdi, je l' da? Šta ti misliš?”

„Zvuči mi kao proba, da se vidi šta se dešava kad odeš u američku ambasadu u Parizu i predaš se.”

„Pametniji si nego što izgledaš. Jesi li prošao antiterorističku obuku?”

„Neku vrstu. Bio sam oženjen.” Dodao sam: „Nekada sam čitao mnogo romana o Hladnom ratu.”

„Znala sam da smo učinili pravi potez kad smo te unajmili.”

„Tako je. Je li taj drugi prebeg pod prismotrom ili može da se javi svojim drugarima u Libiji?”

„Bio je pod labavim nadzorom. Zbrisao je.”

„Zašto labav nadzor?”

„Pa, bio je prijateljski svedok”, odgovori ona.

„Više nije”, naglasio sam.

Nije odgovorila, a ja nisam postavljao dalja pitanja. Po mom mišljenju, federalci postupaju prema takozvanim prebeglim špijunima i prebeglim teroristima mnogo lepše nego što se pajkani ponašaju prema zločincima koji pristanu da sarađuju. Ali, to je samo moje mišljenje.

Došli smo do unapred dogovorenog mesta blizu vrata Carinske službe i tu se sastali s detektivom policije Lučke uprave; zvao se Frenk.

On reče: „Znate li put ili želite društvo?”

Foster odgovori: „Ja znam put.”

„U redu”, kaza Frenk. „Ispratiću vas.” Prošli smo kroz vrata carine i Frenk reče dvojici carinika: „Federalni agenti. Prolazimo.”

Nikog, izgleda, nije bilo briga za to ko smo. Frenk nam je pozeleo sreću, radostan što ne želimo da pođe s nama u dugu šetnju do izlaza 23.

Kejt, Foster, Neš i ja prošli smo kroz veliku salu Carine i prostoriju za izdavanje prtljaga i stigli hodnikom do kabina pasoške kontrole gde nas niko nije pitao ni šta radimo tu.

Mislim, mogli biste ovim kretenima da pokažete značku Roja Rodžersa¹⁵ i prođete noseći raketni bacač na ramenu.

Ukratko, aerodrom „Kenedi” je bezbednosna noćna mora, lonac u kom se zajedno kuvaju dobri, loši, zli i glupi, mesto kojim svake godine prođe trideset miliona putnika.

Sada smo išli zajedno jednim od onih dugačkih nadrealnih hodnika koji povezuju pasošku i imigracionu kontrolu sa Dolascima.

Zapravo smo činili obrnuto od onog što rade putnici koji dolete, pa sam predložio da hodamo unatraske kako ne bismo privukli pažnju, ali niko to nije smatrao neophodnim, čak ni smešnim.

Kejt Mejfild i ja išli smo ispred Neša i Fostera. Upitala me je: „Jesi li proučio psihološki portret Asada Halila?”

Nisam se sećao nikakvog psihološkog profila u dosijeu, pa sam to i rekao.

Odgovorila mi je: „Pa, tamo je. Pokazuje da čovek kakav je Asad Halil - usput, Asad na arapskom znači lav - da takav čovek pati od manjka samopoštovanja i da nosi nerešene probleme neprilagođenosti u detinjstvu koje mora da reši.”

„Izvini?”

---

¹⁵ Roy Rodgers, 1911-1998, američki glumac slavan po ulogama u vesternima, vlasnik mnogih „kaubojskih” suvenira sa svojim imenom i likom. (Prim. prev.)

„On je čovek kome je neophodna potvrda sopstvene vrednosti.“

„To znači da ne smem da mu razbijem nos?“

„Ne, ne smeš. Moraš da vrednuješ njegov osećaj ličnosti.“

Pogledao sam je i video da se osmehuje. Ovako dovitljiv kakav sam, shvatio sam da me zajebava. Nasmejao sam se, a ona me je u šali udarila pesnicom u mišicu, što mi se kao dopalo.

Na izlazu je stajala žena u nebeskoplavoj uniformi, s tablom za pisanje i dvosmernim radiom u rukama. Pretpostavljam da smo delovali opasno ili tako nešto, pošto je stala da blebeće u radio gledajući nas kako prilazimo.

Kejt pođe napred, izvadi svoju legitimaciju FBI-ja i reče nešto ženi, koja se odmah smirila. Znače, svi su paranoični ovih dana, naročito na međunarodnim aerodromima. Kad sam bio mali, išli smo pravo na izlaz da dočekujemo ljude, detektor za metal služio je za traženje sitniša po plaži, a otimali su samo kamione. Ali međunarodni terorizam je sve to izmenio. Na nesreću, paranoja ne znači obavezno i zadovoljavajuću bezbednost.

Elem, Neš, Foster i ja smo prišli i procaskali s damom, za koju se ispostavilo da je aerodromski predstavnik kompanije „Transkontinental“. Zvala se Debra Delvekio, što je lepo zvučalo. Rekla nam je da, koliko ona zna, avion sleće na vreme i da ona zato stoji tu. Do sada dobro.

Postoji standardni postupak za ukrcavanje, prevoz i iskrcavanje zatvorenika i njihove pratnje. Zatvorenici i pratnja ukrcavaju se poslednji i iskrcavaju se prvi. Čak i VIP¹⁶, na primer političari, moraju da čekaju da se zatvorenici iskrcaju, ali većina političara vremenom završi u liscama, pa onda i oni mogu da se iskrcavaju prvi.

Kejt reče miz Delvekio: „Kad dovezete prolaz do aviona, prići ćemo vratima aviona i tu sačekati. Ljudi koje čekamo izaći će prvi, a mi ćemo ih otpratiti službenim stepeništem do piste gde će nas čekati vozilo. Nećete nas više videti. Neće biti nikakvih neprijatnosti za vaše putnike.“

Miz Delvekio upita: „Koga čekate?“

Odgovorio sam: „Elvisa Prislja.“

Kejt razjasni: „VIP.“

Foster upita predstavnicu: „Je li se neko drugi raspitivao za ovaj let?“

Ona odmahnu glavom.

---

¹⁶ Akronim od engl. Very Important Person - veoma važna osoba. (Prim. prev.)

Neš je gledao legitimaciju s fotografijom prikačenu na njenu bluzu.

Pomislio sam kako bi trebalo da učinim nešto pametno i opravdam vožnju taksijem s Menhetna koja je koštala pedeset dolara, ali ništa mi nije padalo na pamet osim da je upitam ima li dečka Arapina.

I tako smo nas petoro stajali i trudili se da izgledamo kao da se zabavljamo, gledali na sat i zurili u glupe turističke plakate na zidovi ma hodnika.

Foster kao da se odjednom setio da ima mobilni telefon, pa ga je izvukao, oduševljen što ima šta da radi. Pritisnuo je dugme za brzo biranje, sačekao, pa rekao: „Nik, ovde Džordž. Na izlazu smo. Ima li šta novo tamo?”

Slušao je Nika Montija, zatim rekao: „U redu... da... tako je... u redu... dobro...”

Kada više nije mogao da se zabavlja ovim rutinskim telefonskim pozivom, prekinuo je vezu i objavio: „Kombi je na mestu, na pisti blizu izlaza. Stigli su i Lučka uprava i Njujorška policija-pet kola, deset ljudi i marica za mamac.”

U pitao sam: „Je li ti Nik rekao šta rade 'Jenkiji'?”

„Nije.”

„Igraju protiv 'Detroitu' na Stadionu. Trebalo bi da su stigli do petog bacanja.”

Debra Delvekio reče: „Gubili su sa tri jedan na kraju četvrtog.”

„Biće ovo teška sezona”, rekoh.

Još malo smo lupetali, a ja sam upitao Kejt: „Jesi li već prijavila porez?”

„Naravno, ja sam računovođa.”

„Tako sam i mislio.” Upitao sam Fostera: „I ti si računovođa?”

„Ne, ja sam pravnik.”

Rekoh: „Zašto me to ne čudi?”

Debra kaza: „Mislila sam da ste FBI.”

Kejt joj objasni: „Većina agenata su računovođe ili pravnici.”

Miz Delvekio reče: „Svašta.”

Ted Neš je samo stajao naslonjen na zid, s rukama u džepovima sakoa, zureći u prazno, verovatno sećajući se dobrih starih vremena utakmica između CIA i KGB-a. Nije ni pomišljao da bi njegov pobednički tim mogao da spadne na zonsku ligu. Rekao sam Kejt: „Mislio sam da si pravica.”

„I to sam.”

Igra lava

„Impresioniran sam. Umeš li da kuvaš?"

„Naravno da umem. I imam crni pojas u karateu."

„Umeš li da kucaš?"

„Sedamdeset reči u minutu. Osim toga, imam kvalifikaciju strelca na pet različitih vrsta pištolja i tri vrste pušaka."

„Brauning od devet milimetara?"

„Nema problema", reče ona.

„Hoćeš da se takmičimo?"

„Naravno. Bilo kada."

„Pet dolara poen."

„Deset i dogovoreno."

Rukovali smo se.

Nisam se zaljubljuvao ili tako nešto, ali moram da priznam da sam se zainteresovao.

Minuti su prolazili. Rekao sam: „Dakle, ulazi tip u bar i kaže šankeru: 'Znaš, svi pravnici su šupkovi.' Čovek s kraja šanka kaže: 'Hej, čuo sam šta si rekao i nimalo mi se ne sviđa.' Prvi tip kaže: 'Zašto, jesi advokat?' A drugi tip kaže: 'Ne, ja sam šupak.'"

Miz Delvekio se nasmejala. Onda je pogledala na sat, pa u radio.

Čekali smo.

Ponekad svako ima osećaj da nešto nije u redu. Imao sam takav osećaj.

Poglavlje 6

Endi Mek Gil, stariji narednik Službe za vanredna dejstva, poznate i kao G&H, stajao je na papučici svog protivpožarnog i spasilačkog kamiona. Bio je odeven u zaštitno odelo srebrne boje i znojio se ispod materijala otpornog na vatru. Podesio je dvogled i posmatrao boing 747 kako sleće. Koliko je mogao da odredi, avion je izgledao dobro i sletao je normalno.

Proturio je glavu kroz otvoreni prozor i rekao svom vatrogascu Toniju Sorentinu: „Nema vizuelnih nagoveštaja problema. Obavesti.”

Sorentino, takođe u zaštitnom odelu, uze mikrofoni koji ga je povezao s ostalim vozilima jedinice i ponovi Mek Gilovu procenu svim kamionima. Svaki je odgovorio sa: „Primljeno”, i poslao svoj pozivni signal.

Mek Gil kaza Sorentinu: „Reci im da poštuju standardni postupak razmeštanja i prate avion dok ne skrene sa sletne piste.”

Sorentino poslao Mek Gilova naređenja i ponovo svi potvrdiše prijem.

Starešina druge jedinice, Ron Ramos, poslao poruku Mek Gilu: „Jesmo li ti potrebni, Endi?”

Mek Gil odgovori: „Ne, ali ostanite u odelima. I dalje je tri-tri.”

„Izgleda kao tri-ništa.”

„Aha, ali ne možemo da razgovaramo s pilotom, pa budite spremni.”

Mek Gil usmeri svoj dvogled na udaljeni kontrolni toranj Federalne vazduhoplovne uprave. Uprkos odsjaju na staklima, video je da se mnogo ljudi poredalo uz prozore. Očigledno se osoblje tornja mnogo uzбудilo zbog svega ovoga.

Mek Gil otvori desna vrata i uvuče se pored Sorentina, koji je sedeo u sredini velike kabine za ogromnim volanom. „Šta ti misliš?”

Sorentino odgovori: „Mislim da nisam plaćen da mislim.”

„Ali šta kad bi *mora*o da misliš?”

„Želim da mislim kako nema nikakvih problema osim sa radiom. Ne želim danas da gasim nikakav požar u avionu niti da imam okršaj s otmičarima.”

Mek Gil nije odgovorio.

Sedeli su ćutke nekoliko trenutaka. U zaštitnim odelima bilo je *baš* vruće, pa Mek Gil uključi ventilator.

Sorentino je gledao lampice i prekidače na komandnoj tabli. Kamion je nosio skoro pola tone purpurnog praha K za gašenje požara na elektroinstalacijama, tri tone vode i četiri stotine litara lake vode. Sorentino reče Mek Gilu: „Svi sistemi rade.“

Mek Gil pomisli kako je ovo šesti put da izlaze ove sedmice, a samo jednom su bili zaista potrebni - kod požara na kočnicama delte 737. Zapravo, već pet godina nije gasio pravi avionski požar - bio je to erbas 300 sa požarom u motoru koji se gotovo oteo kontroli. Sam Mek Gil nikada nije doživeo otmicu aviona. U G&H bio je samo jedan ćovek koji je učestvovao u rešavanju otmice, a danas nije bio na dužnosti.

Mek Gil reče Sorentinu: „Kad avion skrene sa sletne piste, pratimo ga do kapije.“

„U redu. Hoćeš li da neko pođe za nama?“

„Aha... uzećemo dvoja patrolna kola... samo za slučaj da je avion u nekoj opasnosti.“

„Dobro.“

Mek Gil je znao da ima dobru ekipu. Svako u G&H je voleo svoj posao, a u jedinicu su došli mukotrpnim putem, iz govnerskih službi kao što je obezbeđivanje autobuskog terminala Lučke uprave, dužnosti na mostovima i tunelima ili iz aerodromskih patrola. Zarađivali su za život hapseći prostitutke, podvođače, prodavce droge i narkomane, terajući skitnice sa raznih mesta ogromnog carstva Lučke uprave, jureći one koji izbegavaju da plate putarinu i pijanice po mostovima i tunelima, vodeći odbeglu decu sa Srednjeg zapada u zatvor na autobuskoj stanici i tako dalje.

Posao policajca Lučke uprave neobićna je mešavina svega i svaćega, ali G&H je najbolje mesto. Svi u jedinici bili su visoko uvežbani dobrovoljci i teoretski su bili spremni da se bore protiv rasplamsalog požara od zapaljenog avionskog goriva, da razmenjuju kuršume s poludelim teroristima ili da primene postupak oživljavanja na žrtvama srćanog udara. Svi su bili potencijalni heroji, ali poslednjih desetak godina bilo je prilićno mirno, pa se Mek Gil pitao nisu li momci malko omekšali.

Sorentino je proućavao tlocrt boinga 747-700 raširivši ga na krilu. Rekao je: „Baš je velik.“

„Aha.“ Mek Gil se nadao da je pilot, ako se radilo o mehanićkom problemu, bio dovoljno pametan da izbacii ostatak goriva. On je bio ubeđen da su avioni jedva nešto više od letećih bombi - gorivo koje se pljuska, vrlo pregrejani motor i elektrićne žice i ko zna šta u

teretnom prostoru plove kroz vazduh, sposobni da raznesu nekoliko blokova zgrada. Endi Mek Gil nikada nikome nije spomenuo činjenicu da se boji letenja, kao ni činjenicu da nikada nije leteo i da nikada ni neće. Susret sa zveri na tlu je jedna stvar, a boravak u njenoj utrobi na nebu sasvim druga.

Endi Mek Gil i Toni Sorentino zurili su kroz vetrobransko staklo u prelep aprilski dan. Boing 747 je rastao i rastao, sada je već dobio dubinu i boju. Činilo im se da se svakih nekoliko sekundi povećava dvostruko.

Sorentino reče. „Izgleda dobro.“

„Aha.“ Mek Gil podiže dvogled i usmeri ga na avion koji se primicao. Velikoj ptici izrasla su četvora odvojena kolica, odnosno seta točkova - dvoja ispod krila i dvoja iz sredine trupa, kao i točkovi ispod kljuna. Ukupno dvadeset četiri gume. Rekao je: „Gume deluju neoštećeno.“

„Dobro.“

Mek Gil nastavi da zuri u avion koji je, kako se činilo, sada lebdeo stotinak metara iznad i iza udaljenog kraja tri kilometra dugačke severoistočne piste aerodroma „Kenedi“. Uprkos svom strahu od letenja, Mek Gil je bio opčinjen ovim veličanstvenim čudovištima. Činilo mu se da je čin odvajanja od tla nešto slično čaroliji. Nekoliko puta u svojoj karijeri prišao je nekima od ovih tajanstvenih zveri kada se njihova čarolija rasplinjavala u dimu i vatri. Tada je avion postajao samo još jedno mesto požara, nimalo različito od kamiona ili zgrade koju proždire plamen. Mek Gilov posao bio je da to spreči. Ali do tada se činilo da je ovo leteće zverinje stiglo iz druge dimenzije, dižući nezemaljsku buku i prkoseći svim zakonima zemljine teže...

Sorentino reče: „Samo što nije sleteo...“

Mek Gil jedva da ga je čuo; nastavio je da zuri kroz dvogled. Stajni trap visio je prkosno, kao da naređuje pisti da se podigne. Avion je sletao uspravljenog kljuna, sa dva prednja točka smeštena iznad nivoa glavnog stajnog trapa. Flapsovi su bili spušteni, brzina, visina i ugao ispravni. Drhtavi talasi vreline vukli su se za četiri ogromna motora. Avion deluje živo i zdravo, pomisli Mek Gil, pun namere i napetosti.

Sorentino upita: „Je li sve u redu?“

„Jeste.“

Boing 747 pređe prag piste i stade da ponire prema uobičajenoj tački dodira, nekoliko stotina metara iza praga. Kljun se lako uspravio pre nego što je prvi od glavnih točkova

dotakao tlo i ispravio se iz početnog nagnutog položaja. Oblaci srebrnosivog dima izbijali su iza svake grupe točkova kako je koji doticao beton i u jednoj sekundi iz nepomičnosti prelazio u brzinu od trista kilometara na sat. Za svega četiri ili pet sekundi svi točkovi aviona bili su na tlu, ali gracioznost postupka učinila je da sletanje deluje duže, kao savršeno izvedeno dodavanje pred golom. Pogodak.

Iz zvučnika vozila za spasavanje čuo se glas koji je objavio: „Spas četiri kreće.”

Drugi glas reče: „Govori Spas tri, ja sam ti sleva.”

Svih četrnaest vozila sada se kretalo i slalo poruke. Jedno po jedno dovezla su se na pistu dok je veliki avion prolazio pored njih.

Boing 747 sada se našao uporedo s Mek Gilovim vozilom; naredniku se činilo da avion prebrzo rula.

Sorentino pritisnu papučicu gasa i osam točkova zaurla dok je vozilo hitalo po pisti jureći avion koji je usporavao.

Sorentino reče: „Hej, Endi... nije spustio potisnike.”

„Šta?”

Kako je RIV stizao avion, Mek Gil je mogao da vidi da su kaskadni potisnici iza sva četiri motora i dalje u položaju za letenje. Ove metalne ploče na šarkama, veličine vrata ambara, nisu bile okrenute u položaj da skrenu potisni mlaz motora pod oštiri ugao tokom rulanja, zbog čega se avion prebrzo kretao.

Sorentino pogleda brzinomer i reče: „Sto osamdeset.”

„Prebrzo. Ide prebrzo.” Mek Gil je znao da je boing 747 načinjen da uvek može da se zaustavi samo pomoću kočnica na točkovima, kao i da je pista dovoljno duga, pa brzina rulanja nije bila veliki problem, ali ovo je bio prvi vizuelni nagoveštaj da nešto ne valja.

Avion je nastavio da rula, usporavajući duže nego obično, ali svakako usporavajući. Mek Gil je bio u prvom vozilu, a za njim je išlo još pet kamiona, koje je pratilo šest patrolnih automobila, a njih dvojica ambulantna kola.

Mek Gil uze mikrofona i svakom vozilu dade naređenje. Opkolili su veliki bučni avion i zauzeli svoja mesta, jedno vozilo RIV iza repa, po jedan kamion T2900 levo i desno, a patrolna i ambulantna kola raširila su se pozadi. Sorentino i Mek Gil provezoše se ispod mamutskog krila aviona i zauzeše mesto blizu kljuna dok je avion i dalje usporavao. Mek Gil je kroz prozor sa strane zurio u ogromnu letelicu. Doviknuo je Sorentinu preko urlika mlaznih motora: „Ne vidim nikakav problem.”

Sorentino je bio usredsređen na vožnju i rastojanje ali je rekao: „Zašto ne smanjuje mlaz?”

„Ne znam. Pitaj njega.”

Boing 747 je usporio i najzad stao, pola kilometra pre kraja piste; kljun mu se dva puta zaljuljao gore-dole od poslednjeg trzaja.

Sva četiri vozila T2900 namestila su se na četrdeset metara od aviona, po dva sa svake strane, a vozila RIV stajala su napred i pozadi. Ambulantna kola zaustavila su se iza aviona, dok se šest patrolnih kola smestilo uporedno s vozilom Službe za vanredna dejstva, iako dalje od aviona nego vatrogasna vozila. Šestorica ljudi iz patrolnih kola izađoše, prema standardnom postupku, i preventivno se sakriše iza automobila. Svaki je bio naoružan sačmaricom i automatskom puškom AR-15.

Ljudi u kamionima ostali su unutra. Mek Gil podiže mikrofon i upita ostale: „Vidi li iko išta?”

Niko nije odgovorio, što je bilo dobro, jer prema standardnom postupku ostala vozila za spasavanje moraju da održavaju radio-tišinu ako nemaju nešto važno da saopšte.

Mek Gil razmotri svoj sledeći korak. Pilot nije pomerio potisnike, što znači da je snažno kočio. Mek Gil reče Sorentinu: „Kreni prema točkovima.”

Sorentino stade da zdesna primiče vozilo glavnim točkovima. Gašenje požara na kočnicama bila je suština njihovog posla. Nije to bio herojski posao, ali ako se malo vode brzo ne baci na krajnje zagrejane kočnice, ne bi bilo neobično videti da ceo stajni trap iznenada bukne. Ovo ne samo da nije dobro za gume, nego, uz rezervoare za gorivo odmah iznad kočnica, nije dobro ni za šta i ni za koga na sto metara od aviona.

Sorentino zaustavi kamion na četrdeset metara od točkova.

Mek Gil podiže dvogled i zagleda se u izložene diskove kočnica. Ako sijaju crveno, vreme je da se počne s prskanjem, ali ovi su bili bez sjaja i crni, kao što i treba.

Uzeo je mikrofon i naredio vozilima T2900 da provere preostala tri seta točkova.

Vozila izvestiše da kočnicama ne pretili požar.

Mek Gil reče: „U redu... pomerite se nazad.”

Četiri vozila T2900 odmakloše se od boinga 747. Mek Gil je znao da je avion sleteo u situaciji NORAD, zbog čega su i izašli na pistu, ali pomislio je kako bi trebalo da pokuša da pozove pilota. Poslao je poziv zemaljskom frekvencijom. „'Transkontinental' jedan-sedam-pet, ovde Spas jedan. Čujete li me? Prijem?”

Nije bilo odgovora.

Mek Gil malo sačeka, zatim pozva ponovo. Pogledao je Sorentina, a ovaj slegnu ramenima.

Vozila za spasavanje, policijski automobili, ambulanta kola i avion stajali su nepomično. Četiri avionska motora i dalje su radila, ali avion se nije micao. Mek Gil reče Sorentinu: „Vozi okolo tako da nas pilot vidi.”

Sorentino ubaci u brzinu i odveze se okolo do prednje desne strane ogromnog aviona. Mek Gil izađe iz kamiona i mahnu prema vetrobranskom staklu, a zatim signalima zemaljske kontrole pokaza pilotu da nastavi prema pisti za rulanje.

Avion se ne pomače.

Mek Gil pokuša da pogleda u pilotsku kabinu, ali stakla su se suviše sijala od sunca, a kabina je bila previsoko. Gotovo u isti mah na pamet mu padoše dve stvari. Prva je bila da ne zna šta će dalje. Druga je bila da nešto nije u redu. Ne očigledno, nego pritajeno. A to je najgora vrsta nevolje.

POGLAVLJE 7

Stajali smo na izlazu Međunarodnih dolazaka i čekali - ja, Kejt Mejfeld, Džordž Foster, Ted Neš i Debra Delvekio, aerodromski predstavnik kompanije „Transkontinental“. Kao čovek od akcije, ne volim da čekam, ali pajkani su naučili na čekanje. Jednom sam proveo tri dana u zasedi izigravajući prodavca viršli. Pojeo sam toliko viršli da mi je trebalo pola kilograma lekova da se dovedem u red.

U svakom slučaju, upitao sam miz Delvekio: „Ima li nekih problema?“

Ona pogleda svoj mali voki-toki koji je imao i ekran i pruži mi ga. Još je pisalo NA VREME.

Kejt joj reče: „Molim vas, pozovite nekoga.“

Ona slegnu ramenima i progovori u ručni radio. „Ovde Debi, izlaz dvadeset tri. Dajte mi status leta jedan-sedam-pet, molim.“

Slušala je, odjavila se i rekla nam: „Proveravaju.“

„Zašto već ne znaju?“ - upitao sam.

Ona strpljivo odgovori: „Avion je sada pod kontrolnim tornjem - pod Federalnom vazduhoplovnom upravom, pod federalcima -ne pod 'Transkontinentalom'. Kompaniju zovu samo kada postoji problem. Nema poziva - nema problema.“

„Avion kasni na izlaz“, naglasio sam.

„To nije problem“, obavestila me je. „Sleteo je na vreme. Mi smo veoma tačni.“

„Šta ako ostane na pisti celu sedmicu? Je li i onda tačan?“

„Jeste.“

Pogledao sam Teda Neša, koji je i dalje stajao uza zid i delovao nedokučivo. Kao i većina tipova iz CIA, voleo je da izgleda kao da zna više nego što kaže. U većini slučajeva ono što deluje kao tiho samopouzdanje i mudrost zapravo je bila izgubljena glupost. Zašto mrzim ovog čoveka?

Ali, da bi dao đavolu njegovo, Ted Neš izvuče mobilni telefon i ukuca silne brojeve rekavši nam: „Imam direktnu vezu s kontrolnim tornjem.“

Palo mi je na pamet da g. Neš možda zaista zna više nego što pokazuje, i da je znao, mnogo pre nego što je avion sleteo, da će možda biti nevolja.

Nadzornik Ed Stavros u kontrolnom tornju Federalne vazduhoplovne uprave nastavio je da kroz dvogled posmatra prizor koji se odigravao na pisti Četiri desno. Rekao je kontrolorima okupljenim oko njega: „Ne bacaju penu. Sklanjaju se od aviona... jedan od momaka iz Službe daje pilotu signale rukama...”

Kontrolor Roberto Hernandez razgovarao je telefonom; rekao je Stavrosu: „Šefe, radarska soba hoće da zna kad će moći da koristi Četiri levo i kada ćemo im ponovo staviti na raspolaganje Četiri desno.” Onda dodade: „Doleću im neki avioni bez previše goriva.”

Stavros oseti kako mu se stomak steže. Duboko je udahnuo i odgovorio: „Ne znam. Kaži radaru... Pozvaću ih.”

Hernandez nije odgovorio, a nije ni preneo ovaj odgovor bez odgovora svog šefa.

Stavros najzad zgrabi slušalicu telefona i reče: „Ovde Stavros. Imamo NORAD - aha, znam da znate, ali to je sve što znam - vidite, da je požar ionako biste morali da preusmeravate i ne biste me gnjavili...” Slušao je, zatim suvo odgovorio: „Recite im da se predsednik šiša na pisti Četiri desno i da moraju da skrenu na Filadelfiju.” Spustio je slušalicu i odmah požalio što je to rekao, iako svestan da se ljudi oko njega s odobravanjem smeju. Pola sekunde osećao se bolje, a onda je ponovo osetio pritisak u stomaku. Rekao je Hernandezu: „Pozovi avion ponovo. Upotrebi frekvencije tornja i Zemaljske kontrole. Ako ne odgovore, pretpostavićemo da nisu uspeli da reše nevolje s radio-sistemom.”

Hernandez uze mikrofonski s konzole i pokuša da dobije avion na obe frekvencije.

Stavros izoštri dvogled i ponovo pogleda prizor. Ništa se nije promenilo. Ogromni boing uporno je stajao, iza oba energetska postrojenja video je mlazeve vrelog vazduha i isparenja. Razna vozila Službe za vanredna dejstva i policijska kola stajala su na svojim položajima. Mnogo dalje, slično sastavljena ekipa čekala je udaljena od piste, sagorevajući gorivo i radeći ono što i svi ostali - ništa. Ko god je bio onaj što je pokušao da privuče pilotovu pažnju - verovatno Mek Gil - odustao je i sada je stajao s rukama na kukovima i izgledao veoma glupo, kao da se na njega iz aviona neko ispišao.

Ono što za Stavrosa nije imalo smisla bila je pilotova neaktivnost. Kakav god bio problem, prvi pilotov poriv uvek je da oslobodi aktivnu pistu što je pre moguće. Pa ipak, boing 747 je samo stajao tamo.

Hernandez diže ruke od radija i reče Stavrosu: „Trebalo li da pozovem nekoga?”

„Nemamo više koga da zovemo, Roberto. Koga da pozovemo? Ljudi koji bi trebalo da sklone posrani avion odande stoje okolo i čačkaju noseve. Koga sada da pozovem? Moju majku? Htela je da odem u advokate..." Stavros shvati da se gubi i pokuša da se pribere. Ponovo je duboko udahnuo i rekao Hernandezu: „Zovi one lakrdijaše dole." Pokazao je grupu na kraju piste Četiri desno. „Zovi *Ganse*. Zovi Mek Gila."

„Da, gospodine."

Hernandez uze radiofon i pozva Jedinicu jedan, vodeće vozilo Službe za vanredna dejstva. Javio se Sorentino i Hernandez mu reče: „Dajte izveštaj o situaciji." Uključio je zvučnik i Sorentinov glas se razleže po tihoj sali. Sorentino reče: „Ne znam šta se dešava."

Stavros zgrabi radiofon i, pokušavajući da obuzda strepnju i nervozu, reče: „Ako vi ne znate, kako ja da znam? Vi ste tamo. Ja sam ovde. Šta se događa? Govori."

Posle nekoliko sekundi tišine Sorentino reče: „Nema znakova mehaničkih problema... osim..."

„Osim čega?"

„Pilot je sleteo samo pod kočnicama. Razumete?"

„Da, prokleta dobro znam šta su kočnice."

„Da, onda... Mek Gil pokušava da privuče pažnju posade..."

„Posada aviona privukla je pažnju svih nas. Zašto mi ne možemo da privučemo *njihovu* pažnju?"

„Ne znam." Sorentino upita: „Da uđemo u avion?"

Stavros razmisli o ovom pitanju i zapita se je li on prava osoba da na njega odgovori. Normalno, Služba za vanredna dejstva sama donosi takve odluke, ali u odsustvu vidljivog problema usijane glave dole ne znaju da li da se penju u avion ili ne. Stavros je znao da ulazak u avion koji stoji na pisti upaljenih motora može biti opasan po avion i osoblje Službe, naročito ako niko ne zna šta pilot namerava. Šta ako avion iznenada krene? S druge strane, *možda* imaju problem u avionu. Stavros nije imao nameru da odgovori na ovo pitanje; rekao je Sorentinu: „Vi odlučite."

Sorentino reče: „U redu, hvala na savetu."

Stavrosu se nije dopao ovaj sarkazam, pa je rekao: „Vidite, nije moj posao - sačekajte." Stavros shvati da mu Hernandez pruža telefonsku slušalicu. „Ko je to?"

„Neki tip je tražio vas po imenu. Kaže da je iz Ministarstva pravde. Kaže da je u avionu jedan-sedam-pet neki begunac pod pratnjom i želi da zna šta se dešava."

„Sranje..." Stavros uze slušalicu i reče: „Ovde gospodin Stavros." Dok je slušao iskolačio je oči. Najzad reče: „Shvatam. Da, gospodine. Avion je sleteo bez radio-kontakta i još stoji na kraju piste Četiri desno. Okružen je policijom Lučke uprave i osobljem Službe za vanredna dejstva. Situacija je statična."

Slušao je, zatim odgovorio: „Ne, nema pokazatelja ozbiljnijih problema. Nije odaslan transponderski kod za otmicu, ali avion se gotovo sudario..." Ponovo je slušao, pitajući se treba li uopšte da spomene neobičan način sletanja nekome ko bi preterao reagujući na relativno beznačajan mehanički problem ili možda pilotov previd. Stavros nije bio sasvim siguran ko je čovek s kojim razgovara, ali čovek je zvučao moćno. Stavros sačeka da čovek završi, zatim reče: „U redu, shvatam. Daću se na posao..." Pogledao je nemu slušalicu, pa je vratio Hernandezu. Neko je upravo doneo odluku umesto njega, zbog čega se osetio bolje.

Stavros primače radiofon ustima i reče Sorentinu: „U redu, Sorentino, uđite u avion. U avionu je begunac. U biznis klasi, u kupoli. Vezan je lisicama i ima pratnju, pa nemojte da vadite pištolje i plašite putnike. Izvucite tipa i njegovu pratnju iz aviona i neka ih patrolna kola odvezu do izlaza dvadeset tri, gde će ih neko sačekati. U redu?"

„Primljeno. Ali, moram da pozovem komandira smene..."

„Boli me dupe koga ćeš zvati - samo uradi šta ti kažem. I kad uđete u avion, otkrijte u čemu je problem, i ako nema problema, recite pilotu da se skloni s posrane piste i nastavi prema izlazu dvadeset tri. Navedite ga."

„Primljeno."

„Pozovite me kad uđete."

„Primljeno."

Stavros se okrenu Hernandezu i reče: „Da stvar bude gora, tip iz Ministarstva pravde mi kaže da ne dodeljujemo izlaz dvadeset tri drugim avionima dok on ne odobri. Ja ne dodeljujem izlaze. Lučka uprava dodeljuje izlaze. Roberto, pozovi Lučku upravu i reci im da ne daju nikome izlaz dvadeset tri. Sada nam nedostaje jedan izlaz."

Hernandez reče: „Piste Četiri levo i Četiri desno su zatvorene, pa nam i ne treba mnogo izlaza."

Stavros opsova i izlete iz sale u svoju kancelariju da uzme aspirin.

Ted Neš spusti telefon u džep i reče nam: „Avion je sleteo bez radio-kontakta i stoji na kraju piste. Nije poslao signal za opasnost, ali kontrolni toranj ne zna u čemu je problem.

Služba za vanredna dejstva je tamo. Kao što ste čuli, rekao sam tornju da Služba uđe u avion, izvuče naše ljude i drži izlaz slobodnim."

Rekao sam svojim kolegama: „Hajdemo do aviona."

Džordž Foster, naš neustrašivi vođa, odgovori: „Avion je okružen ljudima iz Službe za vanredna dejstva. Osim toga, u avionu su dva naša čoveka. Nismo potrebni tamo. Što manje menjamo plan, to bolje."

Ted Neš je, kao i obično, ćutao, oduprevši se iskušenju da mi se usprotivi.

Kejt se složila s Džordžom, pa sam, kao i obično, ostao sam protiv svih. Mislim, ako se situacija razvija na tački A, zašto da ostanemo na tački B?

Foster izvadi mobilni telefon i pozva jednog od FBI-jevih ljudi na pisti. Rekao je: „Džime, ovde Džordž. Mala promena plana. Avion ima problem na pisti, pa će kola Lučke uprave dovesti Fila, Pitera i subjekta do ovog izlaza. Pozovi me kad stignu i sići ćemo. U redu. Važi."

Rekao sam Džordžu: „Pozovi Nensi i pitaj da li se čula s Filom ili Piterom."

„Upravo sam to hteo da uradim, Džone. Hvala ti." Foster pozva broj kluba „Konkistador" i Nensi Tejt se javi na telefon. „Jesi li se čula s Filom ili Piterom?" Slušao je, pa rekao: „Ne, avion je još na pisti. Daj mi njihove brojeve telefona." Slušao je, prekinuo razgovor, pa ponovo okrenuo broj. Pružio nam je telefon da čujemo snimljenu poruku koja nam je rekla da je pozvani broj nedostupan ili izvan mreže. Džordž pozva drugi broj i dobi istu poruku. Onda nam reče: „Verovatno su isključili telefone."

Razmislio sam o ovome. Kad bih se zabrinuo svaki put kad ne mogu da obavim razgovor mobilnim telefonom, do sada bih dobio čir. Mobilni telefoni i pejdžeri su ionako sranje.

Razmotrio sam situaciju kao da je reč o akademskom problemu koji mi je zadao instruktor. Na Policijskoj akademiji nas uče da ostanemo na položaju i da se držimo plana dok nam starešine drugačije ne naredi. Ali takođe nam kažu da upotrebimo svoj zdrav razum i ličnu inicijativu ako se situacija izmeni. Trik je znati kad se držati plana, a kad krenuti dalje. Po svim objektivnim standardima, ovo je bio trenutak za mirovanje. Ali, nagon mi je govorio da krenem. Nekada sam više verovao svojim nagonima, ali ovde sam bio van svog elementa, nov na poslu i morao sam pretpostaviti da ovi ljudi znaju šta rade, to jest da znaju zašto ne rade ništa. Ponekad je svaka odluka pogrešna.

Voki-toki Debre Delvekio zapišta, ona ga prinese uhu, zatim reče: „U redu, hvala." Obratila nam se: „Sad mi javljaju da je Kontrola vazdušnog saobraćaja pre nekog vremena pozvala operativni centar 'Transkontinentala' i izvestila da je let jedan-sedam-pet u situaciji NORAD."

„Ne radi?"

„NORAD. Nema radija."

„To smo već znali", rekoh. „Dešava li se to često? Taj NORAD?"

„Ne znam..."

„Zašto avion stoji na kraju piste?"

Ona slegnu ramenima. „Možda pilotu treba neko da mu da uputstva. Znae - koju pistu za rulanje da upotrebi." Dodala je: „Mislila sam da ste rekli da je u avionu neki VIP. Ne begunac."

„To je VIP begunac."

I tako smo stajali tamo čekajući da pajkani Lučke uprave pokupe Handrija, Gormana i Halila i dovedu ih do vozila Uprave policije Njujorka i pratnje Lučke uprave iza ovog izlaza, posle čega će nas agent Džim Nekako pozvati, a mi ćemo sići, seći u kola i odvesti se u klub „Konkistador". Pogledao sam na sat. Daću im petnaest minuta. Možda deset.

POGLAVLJE 8

Endi Mek Gil čuo je zvuk sirene svog kamiona, vratio se do njega i skočio na papučicu. Sorentino mu reče: „Zvao je Stavros. Kaže da uđemo u avion. Zvao ga je neki federalac, u avionu je jedan begunac, u kupoli. Vezan je lisicama i ima pratnju. Izvuci begunca i dvojicu pratilaca i predaj ih nekim patrolnim kolima. Moraju da odu do izlaza dvadeset tri gde ih čekaju kola Njujorške policije i Lučke uprave.“ Sorentino upita: „Da li mi primamo naređenja od tog tipa?“

Mek Gil za trenutak razmisli o vezi između begunca i problema, ali činilo se da veze nema, zapravo ni slučajnosti. Mnogi avioni dovoze loše momke, Veoma Važne Osobe, svedoke i koga sve ne - mnogo češće nego što ljudi misle. U svakom slučaju, u glavi mu se vrtelo nešto i mučilo ga; nije mogao da se seti šta je to, ali imalo je veze s ovom situacijom. U sebi je slegnuo ramenima i rekao Sorentinu: „Ne, ne primamo naređenja od Stavrosa i federalaca... ali možda je vreme da uđemo. Obavesti komandira smene.“

„Hoću.“ Sorentino uključi radio.

Mek Gil razmisli da li da pozove vozilo s pokretnim stepenicama, ali ono je bilo daleko, a zapravo mu i nije trebalo da uđe u avion. Rekao je Sorentinu: „U redu, prednja desna vrata. Polazi.“

Sorentino doveze veliki kamion do prednjih desnih vrata ogromne letelice. Radio zapucketa i preko zvučnika im neki glas reče: „Hej, Endi. Upravo sam se setio saudijskog scenarija. Čuvaj se.“

Sorentino reče. „Jebote...“

Endi Mek Gil se skamenio. Sada se setio svega. Film na obuci. Pre dvadesetak godina lokid L-1011 tristar iz Saudijske Arabije poleteo je s aerodroma u Rijadu, izvestio o dimu u avionu i pilotskoj kabini, zatim se vratio na aerodrom i bezbedno spustio. Očigledno je u putničkom delu izbio požar. Avion je opkolilo pet vatrogasnih vozila, a osoblje saudijske Službe za vanredna dejstva samo je sedelo i čekalo da se vrata otvore i da se izbace tuneli za prinudni izlaz. Ali, kao što su htele sreća i ljudska glupost, pilot nije izjednačio pritisak u kabini sa spoljnim i vrata su ostala zatvorena. Kabinsko osoblje nije moglo da ih otvori, a

nikome nije palo na pamet da protivpožarnom sekirom razbije prozor. Kraj priče: trista ljudi u avionu umrlo je na pisti od dima i isparenja.

Užasni saudijski scenario. Obučeni su da ga prepoznaju, ovo liči na saudijsku priču, i zasrali su do balčaka. „O, sranje...”

Sorentino je upravljao jednom rukom, a drugom je pružio Mek Gilu bocu s komprimovanim kiseonikom, zaštitnu masku i sekiru.

Kad je vozilo stiglo do vrata aviona, Mek Gil se po prečkama pope na ravni krov kamiona do topa za izbacivanje protivpožarne pene.

Spas četiri prišao je njegovom kamionu; jedan od ljudi popeo se na krov svog vozila i stao pored topa. Mek Gil je zapazio i da je jedan od momaka iz patrolnih kola obukao zaštitno odelo i da namešta crevo za izbacivanje vode pod visokim pritiskom. Ostala četiri vatrogasna kamiona i ambulanta kola izmakla su se dalje za slučaj eksplozije. Mek Gil zadovoljno primeti da su svi, čim je neko spomenuo saudijski scenario, odmah znali šta treba da rade. Na nesreću, predugo su stajali okolo, baš kao saudijski vatrogasci kojima su se smejali gledajući film.

Na krovu su se nalazile male sklopive lestve. Mek Gil ih rasklopi do pune dužine od dva metra i zanjih ih ka vratima aviona. Bile su dugačke taman da dosegnu do kvake boinga. Mek Gil stavi masku, duboko udahnu i krenu uz lestve.

Ed Stavros je gledao kroz dvogled. Pitao se zašto je ekipa Službe za vanredna dejstva prešla u vatrogasni postupak. On nikada nije čuo za saudijski scenario, ali je umeo da prepozna vatrogasni režim kad ga vidi. Uzeo je radiofon i pozvao Mek Gilovo vozilo. „Ovde Stavros. Šta se dešava?”

Sorentino mu nije odgovorio.

Stavros pozva ponovo.

Sorentino nije nameravao da razglasi kako su za zakašnjenjem shvatili u čemu možda leži problem. Još su imali pedeset odsto šansi da nije reč o saudijskom scenariju; za nekoliko trenutaka će znati pouzdano.

Stavros pozva ponovo, ovog puta upornije.

Sorentino je znao da mora da odgovori. Rekao je: „Samo preduzimamo neophodne mere predostrožnosti.”

Stavros razmisli o odgovoru, a zatim reče: „Nema znakova požara u avionu?”

„Ne... nema dima.”

Stavros duboko udahnu i reče: „U redu... obaveštavajte me. Odgovarajte na moje pozive.“

Sorentino prasnu: „Nalazimo se u mogućoj situaciji spašavanja. Oslobodite frekvenciju. Gotovo!“

Stavros pogleda Hernandeza da vidi je li njegov potčinjeni čuo kako se idiot iz *Gansa* istresao na njega. Ovaj se pretvarao da nije, a Stavros reče sebi kako Robertu treba da da visoku službenu ocenu.

Zatim razmisli da li da pozove nekoga povodom ovog prelaska u vatrogasni režim. Rekao je Hernandezu: „Javi Kontrolu vazdušnog saobraćaja da će piste Četiri levo i Četiri desno biti nedostupne još najmanje petnaest minuta.“

Stavros podesi dvogled i usmeri ga ka prizoru na kraju piste. Nije mogao da vidi prednja desna vrata, okrenuta na drugu stranu, ali video je vozila kako se raspoređuju. Ako avion eksplodira a ima još mnogo goriva u rezervoarima, vozila udaljena sto metara moraće ponovo da se preboje. Dva vatrogasna kamiona u blizini aviona pretvoriće se u staro gvožđe.

Morao je da prizna kako ljudi iz Službe za vanredna dejstva ponekad zarađuju svoju platu. Ipak, njegov posao je napet tokom svih sedam sati smene. Ovi momci imaju gužvu možda jednom mesečno.

Stavros se seti šta mu je gad iz Službe rekao-*Nalazimo se u mogućoj situaciji spasavanja*. Ovo ga pak podseti kako se njegova uloga u drami okončala čim se boing 747 zaustavio. Sada samo treba da obaveštava Kontrolu vazdušnog saobraćaja o stanju na pistama. Kasnije će morati da napiše izveštaj usklađen s njegovim snimljenim razgovorima preko radija i sudbinom aviona. Znao je da je telefonski razgovor s tipom iz Ministarstva pravde takođe snimljen, zbog čega se takođe osetio bolje.

Stavros se okrenu od velikog prozora i ode u kafe-bar. Ako avion eksplodira, znao je da će to čuti i osetiti, čak i ovde gore u tornju. Ali nije želeo da to i vidi.

Endi Mek Gil podiže sekiru na rame i nasloni nadlanicu u rukavici na vrata aviona. Gornji deo vatrogasne rukavice je tanak i teoretski se kroz njega može osetiti toplota. Sačekao je malo, ali nije osetio ništa.

Pomerio je ruku do spoljne kvake za vanredne situacije i cimnuo je. Kvaka iskliznu iz ležišta i Mek Gil je gurnu da oslobodi automatsko otvaranje tunela za prinudni izlaz.

Pogledao je iza sebe i desno na zemlji opazio tipa iz patrolnih kola u vatrogasnom odelu. Držao je ručno crevo upereno u vrata aviona. Drugi vatrogasni kamion, Spas četiri,

stajao je dvadeset metara iza njegovog, a momak na krovu ciljao je topom za penu na njega. Svi su bili u punoj zaštitnoj opremi, s maskama na licu i bocama kiseonika na leđima, pa nije mogao da vidi ko je ko, ali verovao im je svima, pa to nije ni bilo važno. Momak za topom pokaza mu podignut palac. On mu odgovori istim pokretom.

Endi Mek Gil čvrsto zgrabi kvaku i gurnu. Ako je u avionu još veštački pritisak, vrata neće popustiti, pa će morati sekirom da razbije mali prozor na njima kako bi se pritisak izjednačio i kako bi iz aviona izašla sva moguća isparenja.

Gurao je dalje i vrata odjednom stadoše da se otvaraju na unutra. Pustio je kvaku i vrata automatski nastaviše da se povlače, a zatim se podigoše u tavanicu.

Mek Gil se sakri iza praga da izbegne mogućí dim, vrelinu ili isparenja. Ali, nije bilo ničega.

Ne gubeći ni trenutka on se uvuče u letelicu. Brzo se osvrnuo oko sebe i video da se nalazi u prednjoj kuhinji, gde je prema nacrtu aviona i trebalo da bude. Proverio je masku i protok vazduha, pogledao merač da se uveri kako mu je rezervoar pun, a zatim naslonio sekiru na pregradu.

Stajao je u kuhinji i gledao preko širokog trupa u drugi izlaz. Dima definitivno nije bilo, ali nije bio siguran za isparenja. Okrenuo se otvorenim vratima i pokazao momcima s crevom i topom da je dobro.

Mek Gil se ponovo okrenu ka avionu i pođe kroz kuhinju u putnički prostor. S desne strane bio mu je prednji deo prve klase, a levo veliki prostor druge klase. Pred njim su stajale zavojite stepenice koje su vodile u kupolu, prema pilotskoj kabini i biznis klasi.

Stajao je neko vreme osećajući vibracije motora kroz oplatu. Sve je delovalo normalno osim dve stvari: bilo je previše tiho i zavese druge i prve klase bile su navučene. Pravila Federalne vazduhoplovne uprave određivala su da zavese budu otvorene tokom poletanja i sletanja. A da je razmislio dalje o situaciji, zapitao bi se zašto se niko od kabinskog osoblja nije pojavio. Ali to je bila najmanja od njegovih nevolja, pa ju je izbacio iz glave.

Nagonski je poželeo da proverí jedan ili oba zavesama zatvorena odeljka, ali obuka mu je nalagala da nastavi prema pilotskoj kabini. Uzeo je sekiru i krenuo uz stepenice. Čuo je sopstveno disanje kroz masku za kiseonik.

Penjao se polako, ali po dva stepenika odjednom. Stao je kad je do grudi provirio u gornju kabinu i zagledao se u veliku kupolu boinga 747. S obe strane kupole bili su redovi sa po dva sedišta, ukupno osam redova i trideset dva mesta. Nije video nijednu glavu iznad

velikih udobnih sedišta, ali je video ruke prebačene preko naslona uz prolaz. Nepomične ruke. „Šta, do đavola?...”

Nastavio je da se penje i stao uz zadnju pregradu kupole. U sredini se nalazila konzola s časopisima, novinama i korpama grickalica. Kasno popodnevno sunce obasjavalo je kupolu kroz prozore, a zrnca prašine lebdela su na zracima. Prijatan prizor, pomislio je, ali nagonski je osećao prisustvo smrti.

Krenuo je središnjim prolazom gledajući levo i desno putnike u sedištima. Svega oko polovine mesta bilo je zauzeto, uglavnom su to bili sredovečni muškarci i žene, kakvi se vidaju u biznis klasi. Neki su sedeli zavaljeni, s materijalom za čitanje u krilu, neki su spustili poslužavnike i na njih ostavili piće; Mek Gil je primetio da se nekoliko čaša prevrnulo tokom sletanja.

Nekoliko putnika imalo je slušalice i činilo se da gledaju male pojedinačne televizore ugrađene u naslone za ruke. Televizori su i dalje radili; na najbližem Mek Gil vide reklamu koja je prikazivala srećne ljude na Menhetnu.

On prođe napred i okrenu se licem putnicima. Nije nimalo sumnjao u to da su svi mrtvi. Duboko je udahnuo i pokušao da razbistri glavu, da ostane profesionalac. Skinuo je rukavicu s desne ruke i opipao lice žene na najbližem sedištu do prolaza. Koža joj nije bila hladna poput kamena, ali nije bila ni normalno topla. Pretpostavio je da je mrtva već nekoliko sati, a stanje u putničkoj kabini reklo mu je da se sve odigralo mnogo pre priprema za sletanje.

Mek Gil se sagnu i pogleda lice muškarca u sledećem redu. Lice je bilo spokojno - nije bilo pljuvačke, sluzi, izbljuvaka, suza ni izmučenog izraza... Mek Gil nikada do tada nije video ništa slično. Otrovnna isparenja i dim izazivaju paniku, užasno gušenje, vrlo neprijatnu smrt koja se oslikava na zgrčenim licima i telima žrtava. Ovo što sada gleda, zaključio je, jeste mirno, snu slično besvesno stanje za kojim je usledila smrt.

Potražio je lisicama vezanog begunca i njegovu dvojicu pratilaca. Našao je vezanog čoveka u pretposlednjem redu s desne strane, pored prozora. Bio je odeven u tamnosivo odelo. Iako mu je lice delimično skrivala maska za spavanje, Mek Gilu je delovao kao Južnoamerikanac, možda Indijanac ili žitelj Bliskog istoka. Mek Gil nikada nije umeo da razlikuje etničke tipove. Ali čovek pored vezanog je najverovatnije bio pajkan. Mek Gil je obično mogao da raspozna svoje. Opipao ga je i osetio futrolu za pištolj na levom kuku. Onda je pogledao čoveka koji je sedeo sam u poslednjem redu iza ove dvojice i zaključio da je to drugi pratilac. U svakom slučaju, to više nije bilo važno, osim što više ne mora da ih izvede iz

aviona i smesti u kola; oni ne idu do izlaza 23. Zapravo, niko nikuda ne ide, osim u pokretnu mrtvačnicu.

Mek Gil razmotri situaciju. Činilo se da su svi u kupoli mrtvi, a pošto u celom avionu vlada ista unutrašnja atmosfera i vazdušni pritisak, znao je da su svi u prvoj i drugoj klasi takođe mrtvi. Ovo objašnjava ono što je video i što nije video dole. To objašnjava tišinu. Pomislio je da radiom pozove medicinsku pomoć, ali je bio prilično siguran da takva pomoć nikome ovde ne treba. Ipak, skinuo je radio sa zakačke i spremio se da govori, ali onda je shvatio da ne zna šta da kaže, a nije znao ni kako će zvučati vičući kroz masku za kiseonik. Zato je samo poslao niz dugih i kratkih pištavih signala i tako javio da je dobro.

Iz radija se začu Sorentinov glas. „Primljeno, Endi.“

Mek Gil priđe zadnjem toaletu iza stepeništa. Na vratima je svetleo znak SLOBODNO, pa Mek Gil otvori vrata da se uveri kako unutra nema nikoga.

Preko puta toaleta bila je kuhinja; kad se okrenuo video je kako neko leži na kuhinjskom podu. Prišao je telu i kleknuo. Bila je to stjuardesa, ležala je na boku kao da drema. Opipao joj je članak noge, ali nije osetio puls.

Sada kad se uverio da nikome ne treba medicinska pomoć, Mek Gil hitro ode do pilotske kabine i povuče vrata; kao što pravila nalažu, bila su zaključana. Zalupao je rukom na vrata i povikao kroz masku: „Otvorite! Služba za vanredna dejstva! Otvorite!“ Nije bilo odgovora. Nije ga ni očekivao.

Mek Gil uze sekiru i zamahnu ka bravi. Vrata poskočiše i napola se otvoriše na šarkama. On malo zastade, pa zakorači u kabinu.

Pilot i kopilot sedeli su na svojim mestima; video je da su im glave pale na grudi kao da su zadremali.

Stajao je nekoliko sekundi, ne želeći da dodirne pilote. Onda je rekao. „Hej. Hej. Čujete li me?“ Osetio se pomalo glupo što se obraća mrtvacima.

Endi Mek Gil se sada znojio i osećao kako mu se tresu kolena. Nije bio gadljiv, i tokom godina mnogo puta je izvlačio izgorela i mrtva tela sa raznih mesta, ali nikada nije stajao sam u prisustvu ovoliko tihe smrti.

Dotakao je golom rukom pilotovo lice. Mrtav već nekoliko sati. Pa ko je onda spustio avion?

Pogled mu odluta ka komandnoj tabli. Proveo je jedan sat nastave u kabini boinga, pa se usredsredio na mali monitor na kom je pisalo AUTOMATSKO SLETANJE 3. Mek Gilu su

rekli da kompjuterski programirani automatski pilot može da spusti ove avione nove generacije bez pomoći ljudske ruke i uma. Nije verovao kad je to čuo, ali sada je poverovao.

Nije bilo drugog objašnjenja za to kako se ovaj vazdušni brod smrti našao ovde. Automatsko sletanje takođe objašnjava i jedva izbegnuti sudar s avionom „US ervejza“, kao i odsustvo podešavanja potiska. Svakako, mislio je Mek Gil, objašnjava i sate situacije NORAD, da se i ne spominje činjenica da avion stoji na kraju piste, uključenih motora, sa dva odavno mrtva pilota. *Marijo, majko Božja...* Osetio je mučninu i poželeo da zaurla, povrati ili pobegne, ali ostao je na svom mestu i ponovo duboko udahnuo. *Smiri se, Mek Gile.*

Šta dalje?

Provetri.

Posegao je uvis prema kapku za prinudni izlaz, aktivirao polugu i kapak je poskočio i otvorio se, otkrivši kvadrat plavog neba.

Stajao je nekoliko trenutaka slušajući sada jaču buku mlaznih motora. Znao je da bi trebalo da ih isključi, ali činilo se da nema opasnosti od eksplozije, pa ih je pustio da rade kako bi se sistem za razmenu vazduha u kabini potpuno očistio od nevidljivog otrova koji je izazvao ovu noćnu moru, kakav god bio. Jedino zbog čega se osećao dobro bilo je saznanje da njihova akcija, da je ranije započela, ne bi ništa promenila. Ovo je ličilo na saudijski scenario, ali desilo se dok je avion još bio u vazduhu, daleko odavde. Nije bilo požara, pa se boing 747 nije srušio poput onog švajcarskog mlaznjaka na obali Nove Škotske. Zapravo, problem je, kakav god bio, uticao samo na ljudske živote, a ne i na mehaničke i elektronske sisteme. Automatski pilot obavio je ono za šta je programiran, iako je Mek Gil u sebi poželeo da nije.

Mek Gil pogleda kroz prozore napolje, na sunce. Želeo je da bude tamo, među živima, ne ovde. Ipak je sačekao da sistemi za vazduh obave svoj posao, pokušavajući da se seti koliko je vremena potrebno da se boing 747 potpuno provetri. Trebalo bi da zna takve podatke, ali bilo mu je teško da usredsredi um.

Smiri se.

Posle, kako mu se činilo, mnogo vremena, mada je verovatno prošlo manje od dva minuta, Mek Gil pruži ruku ka postolju između pilotskih sedišta i isključi četiri prekidača za dovod goriva. Gotovo sva svetla na konzoli se pogasiše osim onih koja su se napajala iz akumulatora aviona, a brujanje motora prestade odmah i zameni ga jeziva tišina.

Znao je da svi van aviona dišu lakše sada kad su motori isključeni. Sada znaju i da je Endi Mek Gil dobro, ali ne znaju da je on, a ne piloti, isključio motore.

Igra lava

Iznenada začu neki zvuk u kupoli, okrenu se ka vratima pilotske kabine i oslušnu. Viknuo je kroz masku: „Ima li koga?“ Tišina.

Sablasna tišina. Mrtva tišina. Ali *jeste* nešto čuo. Možda krckanje motora koji se hlade. Ili se komad prtljaga pomerio u pregradi iznad sedišta.

Duboko je udahnuo i pokušao da se smiri. Setio se šta mu je medicinski istražitelj jednom rekao u mrtvačnici. „Mrtvi ne mogu da ti naude. Mrtvac još nikoga nije ubio.“

Pogledao je u putničku kabinu i video kako mrtvaci zure u njega. Medicinski istražitelj nije bio u pravu. Mrtvi mogu da ti naškode i da ti ubiju dušu. Endi Mek Gil izgovori Zdravomariju i prekrsti se.

Poglavlje 9

Postajao sam nemiran, ali Džordž Foster je preko agenta Džima Lindlija uspostavio komunikaciju s terenom; ovaj je pak neposredno razgovarao s jednim od obližnjih policajaca Lučke uprave koji je imao radio-vezu sa svojim komandnim centrom koji je pak sa svoje strane bio u vezi s jedinicama Službe za vanredna dejstva dole na pisti.

Upitao sam Džordža: „Šta kaže Lindli?”

„Kaže da je član ekipe Službe za vanredna dejstva ušao u avion i da su motori isključeni.”

„Je li momak iz Službe poslao radiom izveštaj o situaciji?”

„Nije još, ali pustio je zvuk da pokaže kako je sve u redu.”

„Pustio je zvuk i čuli su ga izvan aviona? Šta je taj momak ručao?”

Ted i Debi se nasmejaše. Kejt nije.

Džordž ljutito udahnu i obavesti me: „*Radijski* zvuk. Momak ima masku na licu, pa mu je lakše da pošalje zvuk nego da pokuša da govori...”

„Znam”, prekinuo sam ga. „Samo se zezam.” Ne viđaju se često veliki ispravni tipovi kakav je Džordž Foster. Svakako ne u Njujorškoj policiji gde je svako lakrdijaš, a svaki lakrdijaš želi da postane glavni ludak.

Elem, moj nastup je bledeo pred čeličnim vratima izlaza 23. Predložio sam Džordžu: „Pusti me da izađem i uspostavim lični kontakt s Lindlijem.”

„Zašto?”

„Zašto da ne?”

Džordž je bio rastrzan između želje da me drži na oku i želje da mu nestanem iz vidnog polja, s mesta događaja i iz života. Izazivam takve efekte kod nadređenih.

Džordž reče svima: „Čim momak iz Službe izvadi naše ljude iz aviona i smesti ih u kola Lučke uprave, Lindli će me pozvati, a onda idemo niz stepenice na pistu. To je šetnja od pola minuta, zato ne žurite. U redu?”

Nisam hteo da se raspravljam s njim. Za zapisnik sam rekao: „Ti si glavni.”

Radio Debre Delvekio zapucketa. Slušala je, pa nas obavestila: „'Jenkiji' su izjednačili.”

I tako smo čekali kod izlaza dok su okolnosti van naše kontrole izazivale manje kašnjenje u našim planovima. Na zidu su bili turistički plakati sa noćnim snimcima osvetljenog Kipa slobode. Ispod fotografije na desetak jezika pisale su reči Eme Lazarus: „Dajte mi vaše umorne, vaše siromašne, vaše zbijene mase koje žude za gutljajem slobode, jadne naplavine vaših krcatih obala. Pošaljite ih meni, te beskućnike razbacane olujom, ja podižem svoju svetiljku pored zlatnih vrata!"

Naučio sam ove reči još u osnovnoj školi. Još sam se ježio od njih.

Pogledao sam Kejt i oči su nam se srele. Nasmešila se i ja sam joj uzvratio. Sve u svemu, ovo je bolje nego ležanje u Prezbiterijanskoj bolnici Univerziteta Kolumbija na sistemima za održavanje života. Jedan od lekara rekao mi je posle ovo: da nije bilo odličnog vozača kola hitne pomoći i sjajnog bolničara, nosio bih karton na nožnom palcu umesto identifikacione narukvice. Toliko je bilo blizu.

To čoveku promeni život ne spolja, nego duboko unutra. Poput jednog mog prijatelja koji je bio u borbama u Vijetnamu, ponekad se osećam da mi je najam istekao i da živim na stalnim mesečnim ugovorima s Bogom.

Shvatio sam da sam otprilike u ovo doba dana primio tri metka u Zapadnoj 102. ulici, a prva godišnjica bila je pre tri dana. Taj dan bih proživeo bez ikakvih obeležja, ali moj bivši partner, Dom Faneli, navalio je da me izvede na piće. U duhu prilike, poveo me je u bar u Zapadnoj 102. ulici, nedaleko od mesta srećnog događaja. Tamo nas je čekalo desetak mojih starih drugara. Napravili su veliku grudnu metu s natpisom DŽON KORI i tri rupe od metka. Pajkani su uvrnuti.

Endi Mek Gil je znao da će sve što je uradio ili propustio da uradi tokom nastupajućih nedelja i meseci biti ispitivano pod mikroskopom. Verovatno će sledećih mesec-dva provesti dajući izjave pred desetak državnih i federalnih agencija, da ne spominje sopstvene šefove. Ova katastrofa ući će u legendu među vatrogascima, pa je želeo da se postara da postane heroj te legende.

U mislima je s nepoznate budućnosti prešao na problematičnu sadašnjost. Šta dalje?

Znao je da motori, kad se jednom isključe, mogu ponovo da se upale samo putem pomoćnog energetskog postrojenja u avionu, što je prevazilazilo njegovu obuku, ili pomoću spoljne energetske jedinice koja bi morala kamionom da se doveze do aviona. Ali, bez pilota da upali motore i odveze avion, ono što je zapravo potrebno jeste „Transkontinentalovo" vučno vozilo da otegli avion s piste u bezbednosnu zonu, daleko od očiju javnosti i medija. Mek Gil primače radio masci i pozva Sorentina. „Spas jedan, ovde Spas jedan-osam."

Mek Gil je kroz kacigu jedva čuo Sorentinovo: „Primljeno“. „Dovezite što pre tegljač kompanije. Jesi li čuo?“

„Primljeno, 'Transkontinentalov' tegljač. Šta se dešava?“

„Uradi to. Gotovo.“

Mek Gil izađe iz pilotske kabine, hitro prođe kroz kupolu i side zavojitim stepenicama do donje kabine, zatim otvori druga vrata, s druge strane trupa.

Nakon toga ponovo je navukao zavesu odeljka druge klase i zagledao se duž dugačkog širokog trupa boinga 747. Gledale su ga stotine ljudi, uspravljenih ili naslonjenih, savršeno nepomičnih, kao na fotografiji. Zurio je i zurio, čekajući da se neko pomeri ili načini zvuk. Ali pokreta nije bilo, nikakvog odgovora na njegovo prisustvo, nikakve reakcije na vanzemaljca u srebrnom odelu i s maskom na licu.

Okrenuo se, prešao prazan prostor i otvorio zavesu odeljka prve klase i brzo prošao između sedišta, dodirnuvši nekoliko lica, čak ošamarivši neke ljude da vidi hoće li biti odgovora. Nije bilo nikakvih znakova života. Na pamet mu pade potpuno nevažna misao, naime, da karta prve klase od Pariza do Njujorka košta oko deset hiljada dolara. Kakva je razlika? Svi su udisali isti vazduh, a sada su mrtvi baš kao i putnici ekonomske klase.

Mek Gil brzo izađe iz odeljka prve klase i vrati se u slobodni prostor u kom su se nalazili kuhinja, zavojite stepenice i dvoja otvorena vrata. Prišao je desnim vratima i skinuo masku i kacigu.

Sorentino je stajao na papučici njihovog RIV-a. Viknuo je Mek Gilu: „Šta se dešava?“ Mek Gil duboko udahnu i doviknu: „Gadno. Stvarno gadno.“

Sorentino nikada nije video svog šefa ovakvog, pa je pretpostavio da stvarno gadno znači najgore.

Mek Gil reče: „Zovi Komandni centar... reci im da su svi u avionu jedan-sedam-pet mrtvi. Sumnja se na otrovna isparenja...“

„Gospode Bože.“

„Aha. Neka ti na poziv odgovori komandir smene. Pozovi i predstavnika kompanije da dođe u bezbednosnu zonu.“ Dodao je: „Zapravo, pozovi sve u bezbednosnu zonu. Carinu, službu prtljaga, svakog živog.“

„Važi.“ Sorentino nestade u kabinu kamiona.

Mek Gil se okrete odeljku druge klase. Bio je prilično siguran da mu ne treba oprema za disanje, ali ju je poneo sa sobom, mada je sekiru ostavio naslonjenu na pregradu. Nije

Igra lava

namirisao ništa jetko ni opasno, ali je osetio slab miris - bio mu je poznat, a onda ga je prepoznao - miris badema.

Povukao je zavesu i, trudeći se da ne gleda ljude okrenute ka njemu, prošao desnim prolazom i izbacio dvojna izlazna vrata, zatim prešao preko puta i otvorio i dvojna leva vrata. Osetio je promaju na oznojenom licu.

Radio mu je zakrčao i čuo je jedan glas kako kaže: „Jedinica jedan, ovde poručnik Pirs. Molim za izveštaj o situaciji.”

Mek Gil otkači ručni radio i odgovori svom komandiru smene. „Jedinica jedan, nalazim se u avionu jedan-sedam-pet. Sve duše u avionu su mrtve.”

Usledila je duga tišina, zatim Pirs odgovori: „Jesi li siguran?”

Jesam.”

Ponovo duga tišina. „Isparenja? Dim? Šta?”

„Nema dima. Otrovnna isparenja. Ne znam izvor. Avion je provetren i ja ne koristim kiseonik iz boce.”

„Primljeno.”

Ponovo duga tišina.

Mek Gil oseti gađenje, ali pomisli kako mu je muka više od šoka nego od bilo kakvih ostataka isparenja. Nije nameravao da daje ikakve predloge i čekao je. Zamislio je masu ljudi u Komandnom centru kako govore uglas prigušenim glasovima.

Najzad se poručnik Pirs oglasi i reče: „U redu... tražio si tegljač kompanije.”

„Tako je.”

„Da li nam treba... pokretna bolnica?”

„Ne. A pokretna mrtvačnica neće moći da obavi sav posao.”

„Primljeno. U redu... da pomerimo celu operaciju u bezbednosnu zonu. Da oslobodimo pistu i sklonimo avion s vidika.”

„Primljeno. Čekam tegljač.”

„Aha. U redu... ovaj... ostani u avionu.”

„Ne mičem se odavde.”

„Hoćeš li da još neko uđe u avion? Medicinar?”

Mek Gil ljutito izdahnu. Ovi idioti u Komandnom centru kao da ne shvataju da su svi mrtvi. Mek Gil reče. „Ne.”

„U redu... onda ću... pretpostavljam da je automatski pilot spustio avion.“

„Tako bih rekao. Automatski pilot ili Bog. Nisam ja, a nisu ni pilot i kopilot.“

„Primljeno. Pretpostavljam... hoću da kažem, automatski pilot je verovatno bio programiran...“

„Nema tu 'verovatno', poručniče. Piloti su mrtvi.“

„Primljeno... nema znakova požara?“

„Nema.“

„Dekompresija?“

„Negativno, maske za kiseonik ne više. *Isparenja*. Otrovna isparenja, do đavola.“

„U redu, smiri se.“

„Aha.“

„Sačekaću te u bezbednosnoj zoni.“

„Primljeno.“ Mek Gil okači radio.

Nemajući šta dalje da radi, pregledao je nekoliko putnika i ponovo se uverio da u avionu nema znakova života. „Noćna mora.“

Osećao se klaustrofobično u pretrpanoj drugoj klasi, bilo je sablasno pored tolikih mrtvaca. Shvatio je da bi se bolje osećao u relativno svetlom i otvorenom prostoru kupole, odakle će i bolje videti šta se dešava oko aviona.

Izašao je iz druge klase i popeo se uz stepenice u kupolu. Kroz leve prozore video je tegljač kako se približava. Kroz desne prozore video je red vozila Službe kako se vraća prema vatrogasnom tornju, a neka su skrenula ka bezbednosnoj zoni.

Pokušao je da ignoriše leševe oko sebe. Ovde gore makar ih je bilo manje, a među njima nije bilo dece. Ali, gde god se nalazio u ovom avionu, pomislio je, bio je jedini živ, jedina živa duša.

To nije bilo sasvim tačno, ali Endi Mek Gil nije znao da ima društvo.

Toni Sorentino posmatrao je „Transkontinentalov“ tegljač kako se primiče prednjim točkovima letelice. Vozilo je bilo jedna ogromna platforma, a s obe strane imalo je vozačku kabinu, tako da vozač može da se primakne nosnim točkovima ne vozeći unazad; tako se smanjivala mogućnost oštećenja aviona. Kad se avion zakači, vozač sedne u drugu kabinu i krene.

Sorentino je ovo smatrao pametnim, a samo vozilo ga je opčinjavalo. Pitao se zašto njegova služba nema jedno takvo, a onda se setio kako mu je neko rekao da to ima veze s osiguranjem. Svaka aviokompanija ima sopstveni tegljač, pa ako otkine prednje točkove s letelice vredne sto pedeset miliona dolara, to je njihova stvar. Ima smisla. Ipak, Služba bi trebalo da ima bar jedan tegljač. Što više igračaka, to bolje.

Gledao je kako vozač „Transkontinentala“ kači polugu za tegljenje nalik na viljušku s obe strane konstrukcije točkova. Sorentino mu priđe i reče. „Treba li ti pomoć?“

„Ne. Ne diraj ništa.“

„Hej, ja sam osiguran.“

„Ne, od ovoga nisi.“

Kačenje je obavljeno i vozač upita: „Kuda idemo?“

„U otmičarsku zonu“, reče Sorentino upotrebivši dramatičnije, ali ipak ispravno ime za bezbednosnu zonu.

Vozač hitro pogleda Sorentina, što je ovaj i očekivao. Vozač zatim pogleda nagore uz veliki avion što se nadnosio nad njima, potom vrati pogled na Sorentina. „Šta je?“

„Pa, je li ti osiguranje dobro, drugar?“

„Šta 'oćeš da kažeš?“

„Ovo su ti jedna velika i skupa pogrebna kola, drugar. Svi su mrtvi, otrovna isparenja.“

„Gospode Bože svemogući.“

„Tako je. Idemo. Što brže možeš. Ja vodim, ti pratiš. Jedno naše vozilo te prati. Ne zaustavljaj se dok ne prođeš kroz bezbednosnu ogradu.“

Vozač, kao u snu, ode do druge kabine. Popeo se, uključio veliki dizel-motor i krenuo.

Sorentino uđe u kabinu svog RIV-a, doveze se ispred tegljača i povede ga pistom za rulanje koja je vodila u bezbednosnu zonu nedaleko od piste Četiri desno.

Sorentino je preko radija čuo svakakvo ćaskanje. Niko nije zvučao vedro. Rekao je: „Jedinica jedan napred, tegljač i avion za njom, Jedinica četiri na začelju.“

Sorentino je vozio brzinom od dvadeset kilometara na sat, najvećom koju je tegljač mogao da postigne vukući avion težak trista četrdeset tona. Sorentino pogleda bočno ogledalo kako bi proverio da nije suviše blizu ili daleko od tegljača. Pomisli kako je slika u ogledalu veoma čudna. Pratilo ga je čudno vozilo kome se glava nije razlikovala od dupeta, a vozilo je poput igračke teglilo taj ogromni srebrni avion. *Gospode, kakav dan.*

Neaktivnost ne stoji lepo Džonu Koriiju, pa sam rekao Džordžu Fosteru: „Ponovo tražim dozvolu da izađem na pistu.”

Foster je, kao i obično, delovao neodlučno, pa mi Kejt reče: „U redu, Džone, imaš dozvolu da siđeš, ali ne udaljuj se od izlaza.”

„Obećavam”, reko.

Miz Delvekio se okrenula i ukucala šifru u tastaturu vrata. Vrata su se otvorila i izašao sam, prošao dugačkom stazom i sišao službenim stepenicama na pistu.

Konvoj koji treba da nas odveze do Federalnog trga stajao je blizu zgrade terminala. Brzo sam prišao jednim kolima policije Lučke uprave, mahnuo značkom i rekao uniformisanom policajcu: „Spomenuti avion se zaglavio na kraju piste. Moram odmah do njega.” Seo sam na suvozačko sedište, duboko žaleći što sam slagao Kejt.

Mladi policajac Lučke uprave reče: „Mislio sam da će Služba za vanredna dejstva dovesti vašeg putnika ovamo.”

„Promena plana.”

„U redu...” Krenuo je polako i u isto vreme pozvao kontrolni toranj i zatražio dozvolu za prelazak preko piste.

Bio sam svestan da neko trči pored naših kola; prema izgledu činilo mi se da je to agent FBI-ja Džim Lindli. Povikao je: „Stanite.”

Policajac Lučke uprave zaustavi kola.

Lindli se predstavio i upitao me: „Ko ste vi?”

„Ja sam Kori.”

„O... kuda ste pošli?”

„Do aviona.”

„Zašto?”

„Zašto da ne?”

„Ko vas je ovlastio...”

Odjednom Kejt priđe kolima i reče: „U redu je, Džime. Idemo samo da pogledamo.” Uskočila je na zadnje sedište.

Rekao sam vozaču: „Idemo.”

On reče: „Čekam dozvolu za prelazak...”

Preko zvučnika se začu neki glas koji upita: „Ko traži dozvolu za prelazak preko piste?”

Igra lava

Zgrabio sam mikrofon i rekao: „Ovde...” Ko sam ja? „Ovde FBI. Moramo do aviona. Ko je to?”

„Ovde gospodin Stavros, nadzornik kontrolnog tornja. Slušajte, ne možete...”

„Hitno je.”

„Znam da je hitno. Ali, zašto morate da pređete...”

Rekao sam: „Hvala vam.” Policajcu Lučke uprave sam rekao. „Imamo dozvolu.”

On se pobuni: „On nije...”

„Rotaciju i sirenu. Stvarno moraš ovo da mi učiniš.”

Pajkan slegnu ramenima i auto krenu prema pisti s uključenim rotacionim svetlom i sirenom.

Tip iz tornja, Stavros, ponovo se oglasio. Smanjio sam zvuk. Kejt progovori prvi put i reče mi: „Slagao si me.”

„Izvini.”

Pajkan pokaza palcem preko ramena i upita me: „Ko je ovo?” „To je Kejt. Ja sam Džon. Ko si ti?”

„Al. Al Simpson.” Skrenuo je na travnjak i vozio pored istočne piste za rulanje. Kola su glasno poskakivala. Rekao je: „Bolje je da ne vozimo pistom.”

„Ti si šef, obavestio sam ga.

„Kakav je hitan slučaj?”

„Izvini, ne mogu da ti kažem.” Zapravo, nisam imao predstavu.

Minut kasnije videli smo obris ogromnog boinga na horizontu. Simpson skrenu i pređe preko piste, zatim ponovo siđe na travnjak, izbegavajući sve vrste svetla i signala, i krenu prema dugačkoj pisti. Reče mi: „Stvarno moram da pozovem kontrolni toranj.”

„Ne, ne moraš.”

„Propisi Federalne vazduhoplovne uprave. Ne možeš da...”

„Ne brini za to. Ja ću paziti na avione.”

Simpson pređe preko široke piste.

Kejt mi se ponovo obrati: „Ako nameravaš da dobiješ otkaz, odlično si počeo.”

Činilo se da boing 747 nije mnogo daleko, ali bila je to optička varka; obris nije mnogo narastao dok smo vozili kroskantri prema njemu. „Nagazi”, rekao sam.

Patrolna kola opasno su poskakivala preko neravnog tla. Kejt me upita: „Imaš li neku teoriju koju bi voleo da mi izneseš?”

„Ne.”

„Ne, nemaš teoriju ili ne, nećeš da mi je izneseš?”

„Oboje.”

„Zašto ovo radiš?”

„Smučili su mi se Neš i Foster.”

„Mislim da se razmećeš.”

„Videćemo kad stignemo do aviona.”

„Voliš da bacaš kocku, zar ne?”

„Ne, *ne volim* da bacam kocku. *Moram* da bacim kocku.” Policajac Simpson slušao je Kejt i mene, ali nije davao nikakve informacije niti je stao na bilo čiju stranu.

Vozili smo se ćutke, a boing 747 i dalje je delovao van domašaja, kao fatamorgana u pustinji.

Najzad Kejt reče: „Možda ću probati da te podržim.”

„Hvala, partner.” Ovo je, pretpostavljam, bio znak безусловne odanosti među federalcima.

Ponovo sam pogledao letelicu, i ovog puta definitivno nije nimalo narasla. Rekao sam: „Mislim da se kreće.”

Simpson pogleda kroz prozor. „Aha... ali... mislim da ga vuku.”

„Zašto bi ga vukli?”

„Pa... znam da su ugasili motore, a ponekad je lakše odvući avion nego ih ponovo uključivati.”

„Misliš, ne pali se prosto tako što okreneš ključ?”

Simpson se nasmeja.

Vozili smo brže od boinga i razdaljina je počela da se smanjuje. Rekao sam Simpsonu: „Zašto ga ne vuku ovamo? Prema terminalu?”

„Pa... meni se čini da ga vuku prema otmičarskoj zoni.”

„Šta?”

„Hoću da kažem, prema bezbednosnoj zoni. Razlika je ista.”

Igra lava

Pogledao sam Kejt i video da je zabrinuta.

Simpson pojača radio pa smo slušali radio-saobraćaj. Ono što smo čuli bile su uglavnom naredbe, izveštaji o kretanju vozila, mnoštvo blebetanja Lučke uprave koje nisam uspeo da shvatim, ali izveštaja o situaciji nije bilo. Pretpostavio sam da svako zna kakvo je stanje osim nas. Upitao sam Simpsona: „Možeš li da nam kažeš šta se dešava?”

„Ne baš... ali rekao bih da se ne radi o otmici. Ne mislim ni da je neki mehanički kvar. Čujem da se dosta vozila Službe za vanredna dejstva vraća u zgradu.”

„A zdravstveni problemi?”

„Mislim da ne - vidim po signalima da ne traže medicinsku podršku...” Zaćutao je, pa rekao: „Au.”

„Šta au?”

Kejt se nagnu napred između nas.

„Simpson? Šta au?”

„Pozivaju PM i MI.”

Što znači pokretna mrtvačnica i medicinski istražitelj, a to znači leševi.

Rekao sam Simpsonu: „Nagazi.”

Poglavlje 10

Endi Mek Gil skide svoje vrelo zaštitno odelo i baci ga na prazno sedište pored jedne mrtve žene. Obrisao je znoj s vrata i odmakao tamnoplavu policijsku košulju od mokrog trupa.

Njegov radio zapucketa i on začu svoj pozivni signal. Reкао je u mikrofon: „Jedinica jedan-osam. Govorite.”

Ponovo je zvao poručnik Pirs i Mek Gil se trgnu. Pirs pokroviteljski reče: „Endi, ne želimo da te gnjavimo, ali moramo biti sigurni, zvanično, da nismo propustili priliku da ukažemo medicinsku pomoć putnicima.”

Kroz otvorena vrata pilotske kabine Mek Gil pogleda napolje kroz prednje staklo. Na svega stotinak metara video je otvor u ogradi oko zatvorenog područja. Zapravo, Sorentino je gotovo sasvim prišao ulazu.

„Endi?”

„Slušaj, lično sam pogledao stotinak putnika u sva tri odeljka -obavio sam neku vrstu pregleda. Svi su bili hladni i sve su hladniji. U stvari, sada sam u kupoli i počinje da smrdi.”

„U redu... samo proveravam.” Poručnik Pirs nastavi: „Ja sam u bezbednosnoj zoni i vidim da ste gotovo stigli.”

„Primljeno. Još nešto?”

„Ne. Gotovo.”

Mek Gil okači radio o kukicu na pojasu.

Pogled mu skrenu ka trojici muškaraca koje je trebalo da isprati iz letelice. Prišao je dvojici koji su sedeli zajedno - federalnom agentu i njegovom zatvoreniku s liscama.

Pošto je pre svega bio policajac, pa tek onda vatrogasac, Mek Gil je pomislio kako bi trebalo da pokupi pištolje i tako izbegne kasniju glavobolju ako nestanu. Otvorio je agentov sako i našao futrolu za pojasom, ali puca nije bila u njoj. „Šta, do đavola...?”

Prišao je agentu u redu iza njih i potražio njegov pištolj. Ponovo je našao futrolu, ali praznu. Čudno. Još jedna briga.

Igra lava

Mek Gil shvati da je veoma žedan i ode do zadnje kuhinje. Znao je da ne bi smeo ništa da uzme, ali bio je usahnuo. Trudio se da ne gleda stjuardesu na podu dok se osvrtao okolo. Našao je malu konzervu sode, rvaao se sa savešću jedno pola sekunde, a onda otvorio konzervu i povukao dug gutljaj. Shvatio je da mu treba nešto jače i odvrnuo čep malecke boce viskija. Ispio je viski u jednom gutljaju, zalio ga sodom i bacio konzervu i bočicu u kantu za otpatke. Lako je podrignuo, što mu je prijalo.

Avion je usporio. Znao je da će, kad se zaustavi, avion preplaviti ljudi. Pre nego što se to desi i pre nego što bude morao da razgovara sa šefovima, morao je da se pomokri.

Izašao je iz kuhinje, prišao vratima toaleta i povukao ih, ali bila su zaključana. Mali crveni natpis rekao je ZAUZETO.

Stajao je tako nekoliko trenutaka, zbunjen. Proverio je toalet kad se popeo u kupolu. Ovo nema smisla. Ponovo je povukao vrata. Ovog puta su se otvorila.

U toaletu je, licem okrenut Mek Gilu, stajao visok tamnoput čovek u plavom kombinezonu sa znakom „Transkontinentala" na grudima.

Mek Gil je zanemio za trenutak, a onda uspeo da kaže: „Kako si uspeo..."

Pogledao je čovekovo lice i video dva crna oka kako ga probadaju pogledom.

Čovek podiže desnu ruku i Mek Gil vide da je zamotana do lakta u ćebe, što mu se učinilo čudnim. „Ko si ti, do đavola?"

„Ja sam Asad Halil."

Mek Gil jedva da je čuo prigušene pucnjeve i nije osetio kako mu metak kalibra 40 probija čelo.

„A ti si mrtav", reče Asad Halil.

* * *

Toni Sorentino se provezao kroz otvor u bezbednosnoj zoni, zvanj i otmičarska zona.

Pogledao je oko sebe. To je bio veliki prostor u obliku potkovice, osvetljen natrijumskim svetiljkama postavljenim na visoke stubove. Sorentinu je ličio na igralište za bezbol, samo što je tlo bilo betonirano.

Već godinu-dve nije bio u bezbednosnoj zoni, pa se osvrtao okolo. Zaštitna ograda bila je visoka četiri metra, a na svakih desetak metara uzdizala se stražarska platforma. Svaka je

imala oklopljeni grudobran s prorezom za pušku, ali sada su, koliko je mogao da vidi, sve bile prazne.

Proverio je u ogledalima sa strane da se momak u tegljaču nije uspaničio pred ulazom i zaustavio vozilo. Ograda s obe strane prolaza bila je dovoljno niska da krila gotovo svakog putničkog aviona mogu da prođu, ali vozači tegljača nisu to uvek shvatali.

Tegljač je još bio iza Sorentina, a krila boinga 747 plovila su preko ograde. „Samo nastavi, blento. Idi za Tonijem.”

Pogledao je sliku u bezbednosnoj zoni. Gotovo svi su stigli pre njega. Opazio je Pokretni komandni centar, veliki kombi prepun radija, telefona i šefova. Imali su direktnu vezu s pola sveta i do sada su već pozvali Upravu policije Njujorka, FBI, Federalnu vazduhoplovnu upravu, možda čak i Obalsku stražu, koja im je ponekad pomagala svojim helikopterima. Svakako su pozvali ljude iz carinske i pasoške službe. U današnjem postupku bile su samo dve razlike - prvo, sve se obavljalo ovde, a ne u terminalu, i drugo, putnici neće morati da odgovaraju na pitanja.

Sorentino uspori i proveri svoj položaj i položaj boinga. Još metar-dva i biće na mestu.

Sorentino je zapazio i pokretnu mrtvačnicu i pored nje veći kamion-hladnjak okružen mnoštvom ljudi u belom - ekipa koja će obeležiti i spakovati putnike.

S obe strane zone stajali su kamioni s pokretnim stepenicama, ukupno šest. Pored svakog kamiona bile su njegove kolege, policajci Lučke uprave i ljudi iz Službe za vanredna dejstva, spremni da se ukrcaju u avion i započnu s usranim poslom istovara leševa.

Video je i mnogo vozila „Transkontinentala” - kamione, vozila s pokretnom trakom, valjkove, kolica za prtljag i dizalice za utovar kontejnera u tovarni prostor. Dvadesetak rukovalaca prtljaga „Transkontinentala” stajalo je okolo; bili su odeveni u plave kombinezone, a u rukama su držali kožne rukavice. Ovi momci obično moraju da žure ili im se nadzornik popne na glavu. Ali vreme istovara aviona 175 neće se meriti.

Sorentino je primetio i vozilo Lučke uprave s rendgenskim aparatom za proveru prtljaga. Tu su bila i četiri kamiona za snabdevanje koji, znao je, nisu došli da utovare hranu u avion. Kamioni za snabdevanje, čije kabine mogu hidraulički da se dignu do nivoa vrata aviona, bili su zapravo najbolje sredstvo za istovar tela.

Svi su tu, pomislio je, svi i sve što obično obavlja poslove u oblasti terminala bilo je tu. Svi osim ljudi koji su čekali boing da stigne do izlaza. Jadnici, pomislio je Sorentino, uskoro će se zatvoriti u posebnu salu sa zvaničnicima „Transkontinentala”.

Sorentino je pokušao da zamisli kompaniju „Transkontinental“ kako šalje sva ta obaveštenja, beleži u kojoj je mrtvačnici koje telo, vraća prtljag i lične stvari porodicama. *Gospode.*

A onda će se, za nekoliko dana ili nedelja, kada ga progledaju i poprave kvar, boing 747 vratiti na posao da zarađuje novac za kompaniju. Sorentino se zapita hoće li porodicama putnika biti vraćen novac za karte.

Policajac Lučke uprave stao je ispred Sorentinovog kamiona i pokazivao mu da se pomeri malo napred; zatim je podigao ruku i Sorentino zaustavi. Pogledao je u ogledalo da se uveri je li kreten u tegljaču takođe stao. Jeste, stao je. Sorentino podiže ruku i isključi rotaciono svetlo. Duboko je udahnuo, spustio lice u ruke i osetio kako mu suze klize niz obraze, što ga je iznenadilo jer nije bio svestan da plače.

Poglavlje 11

Kejt, pozornik Simpson i ja nismo mnogo govorili, samo smo slušali radio patrolnih kola. Simpson je promenio frekvenciju i pozvao direktno jedno od vozila Službe za vanredna dejstva. „Kakav je problem s 'Transkontinentalom' jedan-sedam-pet?"

Preko zvučnika se začu glas i reče: „Otrovna isparenja izgleda. Nema požara. Sve duše izgubljene."

U patrolnim kolima zavlada je potpuna tišina.

Zvučnik reče. „Primljeno?"

Simpson se nakašlja i odgovori: „Primljeno, sve duše izgubljene. Gotovo."

Kejt reče: „Gospode Bože... je li to moguće?"

Pa, šta je moglo da se kaže? Ništa. I to sam i rekao. Ništa.

Pozornik Simpson pronašao je put koji je vodio u bezbednosnu zonu. Više nismo žurili, Simpson je zapravo smanjio brzinu na propisanih dvadeset pet kilometara na sat, a ja ništa nisam rekao.

Prizor pred nama bio je gotovo nestvaran - velika letelica vukla se polako pistom prema širokom otvoru u čudnom čeličnom zidu.

Boing je prošao kroz otvor, a krila su prešla preko zida.

Kroz minut smo bili pred otvorom, ali tu je pred nama bilo drugih automobila i kamiona koji su čekali da se boing 747 pomeri. Druga vozila - zbirka svega što sam ikada video na točkovima -krenuše za avionom i stvoriše malu saobraćajnu gužvu.

Rekao sam Simpsonu: „Vidimo se unutra." Iskočio sam iz patrolnih kola i potrčao. Čuo sam iza sebe tresak vrata i Kejtine korake kako me pristizu.

Nisam znao zašto trčim, ali nešto u glavi mi je reklo: „Trči!" I tako sam potrčao, osećajući kako mi sitni ožiljak oblika olovke u plućima zadaje nevolje.

Kejt i ja smo malo oprčavali vozila i za minut smo se našli u velikom ograđenom prostoru s mnogo ljudi, vozila i jednim boingom 747. Sve je delovalo kao prizor iz *Bliskog susreta treće vrste*. Možda iz *Dosijea Iks*.

Igra lava

Ljudi koji trče privlače pažnju, pa nas je zaustavio uniformisani policajac Lučke uprave, kome se brzo pridružio i njegov narednik. Narednik upita: „Gde gori, narode?”

Pokušao sam da dođem do daha i kažem: „FBI”, ali sam samo uspeo da ispustim zvižduk iz ranjenih pluća.

Kejt pokaza svoju legitimaciju federalca i reče, nimalo zadihana: „FBI. Imamo begunca i pratioce u avionu.”

Izvukao sam svoju legitimaciju i zakačio je za džep na grudima, i dalje hvatajući dah.

Narednik Lučke uprave reče: „Pa, nema žurbe.” Dodao je: „Svi su mrtvi.”

Kejt reče: „Moramo da se popnemo u avion i... preuzmemo tela.”

„Imamo mi ljude za to, gospođice.”

„Naredniče, naši ljudi kod sebe imaju oružje, kao i poverljive dokumente. Ovo je pitanje nacionalne bezbednosti.”

„Sačekajte.” Ispružio je ruku, a pozornik mu je spustio radio na dlan. Narednik reče nešto i sačeka, rekavši nam: „Mnogo radio-saobraćaja.”

Bio sam u iskušenju da počnem s razmetanjem, ali sam sačekaao.

Dok smo čekali, narednik reče: „Ova ptica sletela je u potpunom stanju NORAD...”

„Znamo”, rekao sam, srećan što sam nedavno pokupio izraze.

Pogledao sam boing 747, koji se zaustavio u središtu prostora. Do vrata je dogurano pokretno stepenište i uskoro će ljudi krenuti u avion.

Narednik nikako da dobije odgovor na svoj poziv, pa nam reče: „Vidite li ono vozilo Pokretnog komandnog centra tamo? Idite i razgovarajte s nekim tamo. Oni su u direktnoj vezi s FBI-jem i mojim šefovima.”

Požurili smo, pre nego što se predomisli, prema vozilu Pokretnog komandnog centra.

Još sam teško disao. Kejt me upita: „Jesi li dobro?”

„Dobro sam.”

Oboje smo se osvrnuli preko ramena i videli da narednik Lučke uprave ima neka druga posla. Promenili smo pravac i krenuli ka avionu.

Jedno stepenište postavljeno je kod zadnjeg dela aviona, a nekoliko momaka iz Službe za vanredna dejstva penjalo se uz stepenice. Za njima su išli muškarci i žene u belom, kao i nekoliko ljudi u plavim kombinezonima i jedan čovek u odelu.

Pravi gospodin se nikad ne penje iza dame u kratkoj suknji, ali ja sam pokušao i pokretom pozvao Kejt da pođe. Rekla je: „Samo posle tebe.”

Popeli smo se stepeništem i kroz vrata aviona ušli u veliki odeljak. Jedino osvetljenje bila su prinudna svetla na podu, verovatno napajana iz akumulatora. Kroz prozore sa desne strane prodiralo je nešto kasnog popodnevnog sunca. Ali, nije nam trebalo mnogo svetla da vidimo da je odeljak otprilike tri četvrtine pun i da se niko ne miče.

Ljudi koji su ušli s nama stajali su nepomično i ćutke; jedini zvuči koji su se čuli dopirali su kroz otvorena vrata.

Čovek u odelu pogleda Kejt i mene i ja opazih da na džepu na grudima ima legitimaciju s fotografijom. Bila je to zapravo legitimacija „Transkontinentala”, a čovek je izgledao grozno. Zapravo, rekao nam je: „Ovo je grozno... oh, Bože moj.”

Pomislio sam da će zaplakati, ali se pribrao i rekao: „Ja sam Džo Harli... nadzornik prtljaga 'Transkontinentala'.”

Rekao sam mu: „FBI. Slušajte, Džo, držite svoje ljude van aviona. Ovo je možda mesto zločina.”

On iskolači oči.

U tom trenutku zapravo nisam mislio da je avion mesto zločina, ali nisam sasvim progutao priču o slučajnim otrovnim isparenjima. Najbolji način da se preuzme kontrola nad situacijom jeste da se kaže: „Mesto zločina.” Onda svi moraju da rade ono što im kažete.

Jedan od momaka iz Hitne službe Lučke uprave priđe nam i reče: „Mesto zločina?”

„Aha. Kako bi bilo da svi odete na vrata i zadržite malo saobraćaj dok mi ne pogledamo naokolo? Važi? Nije hitno da se pokupe ručni prtljag i tela.”

Momak iz Službe klimnu glavom, a Kejt i ja brzo krenusmo duž levog prolaza.

Ljudi su počeli da ulaze u avion kroz druga vrata. Kejt i ja smo izvukli legitimacije i povikali: „FBI. Molim vas, stanite gde ste. Ne ulazite u avion. Molim vas, vratite se na stepenice.” I tako dalje.

Ovo je usporilo promet i ljudi su počeli da se gomilaju na vratima. Jedan policajac Lučke uprave ušao je u avion i pomogao nam da zaustavimo navalu dok smo se probijali ka prednjem delu letelice.

Svaki čas bih se osvrnuo preko ramena i video ta mrtva lica kako zure u mene. Nekima su oči bile zatvorene, nekima otvorene. Otrovnost isparenja. Ali *koja* otrovna isparenja?

Stigli smo u slobodni prostor. Tu su bila dvojna vrata, kuhinja, dva toaleta i zavojite stepenice. Tu se tiskala masa ljudi, pa smo ponovo izveli našu tačku, ali teško je zaustaviti plimu ljudi na mestu katastrofe, naročito ako misle da tu imaju posla. Rekao sam: „Ljudi, ovo je moguće mesto zločina. Izadite iz aviona. Možete da sačekate na stepenicama napolju.“

Jedan tip u plavom kombinezonu stajao je na zavojitim stepenicama. Doviknuo sam mu: „Hej, drugar. Silazi odatle.“

Ljudi su se vraćali ka vratima, pa je momak na stepeništu uspeo da siđe do poslednjeg stepenika. Kejt i ja smo se progurali pored njega i popeli se, ja prvi.

Preskakao sam po dva stepenika odjednom i stao čim sam mogao da vidim odeljak u kupoli. Nisam mislio da mi treba pištolj, ali kad sumnjaš, izvuci ga. Izvadio sam svoj glok i zatakao ga za pojas.

Stajao sam u odeljku u kupoli, gde je bilo svetlije nego dole. Pitao sam se da li je čovek iz Službe za vanredna dejstva koji je sve ovo otkrio još u avionu. Povikao sam: „Hej? Ima li koga?“

Pomerio sam se u stranu da propustim Kejt. Popela se i odmakla metar od mene. Video sam da nije izvukla pucu. Zapravo, nije bilo razloga da se sumnja na bilo kakvu opasnost u avionu. Momak iz Lučke uprave izvestio je da su svi u avionu mrtvi. Ali, gde je on?

Stajali smo i proučavali prizor. Treba ići redom, a prvo je trebalo utvrditi da nema opasnosti po nas, pa nam je valjalo proveriti sva zatvorena vrata. Mnogom sjajnom detektivu su njegove blistave dedukcije eksplodirale zajedno s mozgom dok je njuškao po mestu zločina s glavom u oblacima.

U dnu kupole levo se nalazio toalet, a desno kuhinja. Pozvao sam Kejt pokretom; izvukla je pucu ispod blejzera i krenula ka toaletu. Znak je govorio SLOBODNO, pa sam gurnuo sklopiva vrata i stao sa strane.

Rekla je: „Čisto.“

U kuhinji je na podu ležala stjuardesa. Iz navike sam kleknuo pored nje i opipao joj puls na članku noge. Ne samo da nije bilo pulsa, nego je bila hladna.

Između kuhinje i toaleta nalazio se plakar, pa sam pokrivao Kejt dok ga je otvarala. Unutra su bili kaputi, jakne, viseće torbe za odeću putnika, kao i svakojake sitnice na podu. Lepo je putovati biznis klasom. Kejt je njuškala unutra dve-tri sekunde. Gotovo smo prevideli, ali bilo je tu. Na podu, ispod kišnog mantila, ležale su dve boce za kiseonik smeštene na kolica. Proverio sam oba ventila; bili su otvoreni. Trebalo mi je oko tri sekunde

da posumnjam kako je u jednoj boci bio kiseonik, a u drugoj nešto ne tako zdravo. Delići su počeli da se sklapaju.

Kejt reče: „Ovo su medicinske boce za kiseonik.”

„Tako je.” Video sam da i ona takođe sklapa sliku, ali nismo progovorili ni reči.

Kejt i ja smo brzo krenuli prolazom i stali ispred vrata pilotske kabine, čija je brava, video sam, bila razbijena. Povukao sam vrata i otvorila su se. Zakoračio sam unutra i video da su oba pilota skljkana u sedištima. Opipao sam im puls na vratu, ali osetio sam samo dodir hladne vlažne kože.

Zapazio sam da je kapak na tavanici otvoren. Pretpostavio sam da ga je otvorio tip iz Hitne službe kako bi provetrio kabinu. Vratio sam se u kupolu.

Kejt je stajala pored sedišta u dnu odeljka. Prišao sam joj i rekla mi je: „Ovo je Fil Handri...”

Pogledao sam čoveka koji je sedeo pored Handrija. Na sebi je imao crno odelo, ruke su mu bile vezane liscama, a preko lica je imao crnu masku za spavanje. Posegao sam i skinuo mu masku. Kejt i ja smo ga pogledali. Ona najzad reče: „Je li ovo...? Ne liči na Halila.”

I meni se tako činilo, ali nisam u glavi imao jasnu Halilovu sliku. Osim toga, ljudska lica se na čudan način izmene u smrti. Rekao sam: „Pa... izgleda kao Arapin... nisam siguran.”

Kejt ispruži ruku i otvori mu košulju. „Nema prsluk.”

„Nema”, složio sam se. Nešto je ovde veoma čudno, da ne kažem nešto jače.

Kejt se sagnu nad čoveka u sedištu iza Handrija i reče mi: „Ovo je Piter Gorman.”

To je makar bilo ohrabrujuće, dva od tri nije loš rezultat. Ali, gde je Asad Halil? I ko je ovaj leš koji glumi Halila?

Kejt se zagledala u Arapinovo lice i rekla mi: „Ovaj tip je... ko? Saučesnik? Žrtva?”

„Možda oboje.”

Moj mozak je pokušavao da sredi sve ovo, ali pouzdano sam znao da su svi mrtvi, osim možda jednog čoveka koji izigrava mrtvacu. Osvrnuo sam se po odeljku i rekao Kejt: „Drži ove ljude na oku. Jedan od njih možda nije mrtav kao što izgleda.”

Klimnula je glavom i podigla pištolj u položaj za vatru.

„Daj mi svoj telefon”, rekao sam joj.

Izvukla je telefon iz blejzera i pružila mi ga. „Koji je Džordžov broj?”

Dala mi je broj i okrenuo sam ga. Foster se javio i ja sam mu rekao. „Džordž, ovde Kori - samo me slušaj, molim te. Mi smo u avionu. U kupoli. Svi su mrtvi. Handri i Gorman su mrtvi - u redu, drago mi je što te Lindli redovno obaveštava. Aha, u kupoli smo, a kupola je u avionu, a avion je u bezbednosnoj zoni. Slušaj - tip koji je s Filom i Piterom ne liči na Halila. Vezan je lisicama, ali nema prsluk. Ne, nisam siguran da to nije Halil. Nemam kod sebe fotografiju. Ni Kejt nije sigurna, a slika koju smo videli nije nizašta. Slušaj..." Pokušavao sam da smislim plan akcije, ali nisam bio siguran čak ni u čemu je problem. Rekao sam: „Ako tip pored Fila nije Halil, onda je Halil možda još u avionu. Aha. Ali možda je već klišun napulje. Reci Lindliju da kaže momcima iz Lučke uprave da što pre pozovu svoje šefove i zatvore bezbednosnu zonu. Neka ne puste nikoga da izađe."

Foster me nije prekidao, ali čuo sam ga da mrmlja, otprilike: „Dobri Bože... moj Bože... kako se to desilo... strašno, strašno..." -i slične otmene besmislice.

Rekao sam: „Halil je očigledno ubio dva čoveka, Džordž, i rezultat je sledeći: Lav nekoliko stotina - Federalci nula. Digni uzbunu oko aerodroma. Uradi šta možeš. Šta da ti kažem? Arapin. Vidi možeš li da zatvoriš ceo aerodrom. Ako ovaj tip izađe, imaćemo problem. Aha. Nazovi Federalni trg. Uspostavićemo komandno mesto u klubu 'Konkistador'. Pokreni sve što pre. I reci Delvekiyovoj da avion neće nastaviti ka izlazu." Prekinuo sam vezu i rekao Kejt: „Sidi i reci pajkanima iz Lučke uprave da želimo da čvrsto zatvore zonu. Može da se ulazi, ali niko ne sme da izađe. Motel Policija."

Pohitala je niz stepenice, a ja sam ostao gde sam bio, zagledan u lica oko sebe. Ako ovaj pored Handrija nije Halil - a bio sam devedeset odsto siguran da nije - onda je Halil možda još u avionu. Ali ako je delao brzo, već je napulju, u bezbednosnoj zoni, sa još dve-stotinak ljudi - ljudi obučenih u svu moguću zamislivu odeću, uključujući i poslovna odela, kao što je odeven nadzornik „Transkontinentala". A ako je Halil delao veoma brzo, već sedi u nekakvom vozilu koje izlazi napulje. Aerodromska ograda je blizu, a terminali su na svega tri kilometra odavde. „Prokletstvo!"

Kejt se vratila uz stepenice i rekla: „Obavljeno. Razumeli su."

„Dobro", reko joj. „Da pogledamo ove ljude."

Oboje smo krenuli prolazom i pregledali desetak muških tela u odeljku u kupoli. Jedan putnik imao je na krilu roman Stivena Kinga, što je bilo sasvim prikladno. Stigao sam do čoveka potpuno pokrivenog ćebadima. Na čelu je imao crnu masku za spavanje. Skinuo sam je i video da je momku nasred čela izraslo treće oko. „Ovamo."

Kejt mi je prišla dok sam skidao pokrivače s tela. Tip je bio obučen u mornarskoplavu policijsku košulju i maskirne pantalone. Na košulji je imao znak policije Lučke uprave. Ispustio sam ćebad na pod i rekao Kejt: „Ovo je sigurno momak iz Službe za vanredna dejstva koji je ušao u avion.“

Ona klimnu glavom i reče: „Šta se ovde dogodilo?“

„Ništa dobro.“

Na mestu zločina ne smete ništa da dirate osim ako ne spasavate nečiji život ili mislite da je zločinac negde u blizini; trebalo bi i da navučete gumene rukavice, a ja kod sebe nisam imao ni kondom. Ipak, proverili smo ostala tela, ali sva su bila mrtva, a nijedno nije pripadalo Asadu Halilu. Potražili smo čauru, ali je nismo našli. Otvorili smo i sve pregratke za prtljag iznad sedišta, i Kejt je u jednom našla srebrno vatrogasno odelo, sekiru i komplet za disanje s vatrogasnom maskom, što je sve očigledno pripadalo momku iz Službe za vanredna dejstva.

Kejt se vratila do Fila Handrija. Otvorila mu je sako i otkrila futrolu za pojasom, praznu. Za postavu Handrijevog sakoa bila je prikačena značka FBI-ja. Skinula ju je, zatim izvadila njegov novčanik i pasoš iz unutrašnjeg džepa.

Ja sam prišao Piteru Gormanu, otvorio njegov sako i rekao Kejt: „Ni Gormanovog pištolja nema.“ Izvadio sam njegovu legitimaciju CIA, pasoš, novčanik i ključeve od lisica, koji su očigledno bili vraćeni u njegov džep nakon što su Halilu otključane lisice. Ono što nisam našao bio je rezervni okvir za glock.

Pogledao sam pregradak iznad sedišta i našao kofer za spise. Bio je otključan. Otvorio sam ga i utvrdio da pripada Piteru Gormanu.

Kejt je pronašla Handrijeve kofer i otvorila ga.

Preturali smo po koferima, u kojima su bili njihovi mobilni telefoni, papiri i neke lične stvari kao što su četkice za zube, češljevi, papirne maramice i slično, ali nije bilo rezervnih okvira. Agenti nisu imali drugog prtljaga pošto treba da putuju slobodnih ruku. Što se tiče pravog Halila, jedino što je imao bila je odeća na njemu, pa je, prema tome, njegov mrtvi dubler takođe bio čist.

Kejt mi reče. „Halil nije uzeo ništa od ličnih stvari Fila i Pitera. Ni pasoše, ni legitimacije, čak ni novčanike.“

Otvorio sam Gormanov novčanik i u njemu našao skoro dvesta dolara u gotovom i nešto francuskih franaka. Rekao sam: „Nije uzeo ni Gormanov novac. Saopštava nam da ima

mного sredstava u Americi i da možemo da zadržimo pare." Dodao sam: „Ima sve papire i novac koji mu trebaju. Osim toga, sada je plavokos i žensko."

„Ali ti misliš da je sve ovo bio gest značenja 'jebite se'. Obično je tako. Razmeću se pred svojim drugarima. Ili pred šefovima."

„Momak je profesionalac, Kejt. Ne želi da ga uhvate s teškim dokazima."

„Uzeo je oružje", naglasi ona.

„Oružje mu treba", rekoh.

Kejt klimnu glavom, vrati sve stvari u koferčiće i reče: „Ovo su bili dobri ljudi."

Video sam da je uzbuđena, gornja usna joj je drhtala.

Ponovo sam pozvao Fostera. Rekao sam mu: „Filov i Piterov pištolj i okviri su nestali - aha. Ali legitimacije su im netaknute. Osim toga, momak iz Službe za vanredna dejstva koji je ušao u avion je mrtav - ustreljen u glavu. Tako je. Oružje kojim je počinjeno ubistvo verovatno je jedan od nestalih glockova." Hitro sam ga obavestio o svemu i rekao: „Razmisli o tome da je zločinac naoružan i zaista opasan." Prekinuo sam vezu.

Avion se zagrevao i slab neprijatan miris počeo je da se oseća u vazduhu. Čuo sam gasove kako izlaze iz nekih tela.

Kejt se vratila svezanom čoveku i opipala mu lice i vrat. Rekla je: „On je definitivno topliji od ostalih. Umro je pre svega jedan sat, ako i toliko."

Pokušavao sam da uklopim sve ovo, imao sam nekoliko komadića u rukama, ali neki su bili razbacani po avionu, a neki daleko, u Libiji.

Kejt reče: „Ako nije umro kad i svi ostali, kako je umro?" Otvorila mu je sako, ali nije bilo tragova krvi. Gurnula mu je glavu i ramena napred i potražila rane. Njegova glava, koja je udobno počivala na naslonu sedišta, zavalila se u stranu na veoma neprirodan način. Zakrenula mu je glavu i rekla: „Slomljen mu je vrat."

Dvojica policajaca Lučke uprave popela su se zavojitim stepenicama u kupolu. Pogledali su okolo, zatim Kejt i mene. Jedan nas upita: „Ko ste vi?"

„FBI", odgovori Kejt.

Pozvao sam tipa rukom ka sebi i rekao mu: „Ovaj čovek ovde i ovaj iza njega bili su federalni agenti, a momak s lisicama bio je... njihov zatvorenik. U redu?"

Klimnuo je glavom.

Nastavio sam: „Laboratorijsko osoblje FBI-ja će želeti fotografije i sve živo, zato hajde da ostavimo ceo odeljak ovakvim kakav je.”

Jedan od njih je gledao preko mog ramena. „Gde je Mek Gil?” Pogledao me je. „Izgubili smo radio-vezu. Jeste li videli ovde tipa iz Službe za vanredna dejstva?”

„Ne”, slagao sam. „Samo mrtvace. Možda je sišao. U redu, hajdemo odavde.”

Kejt i ja uzeli smo kofere za spise, pa smo svi krenuli ka stepenicama. Upitao sam jednog od pajkana: „Može li avion sam da se spusti? Pomoću automatskog pilota?”

„Aha... automatski pilot bi obavio sletanje... Ali... čoveče, mislite da su svi mrtvi? Aha... NORAD...” Obojica stadoše da pričaju sto na sat. Čuo sam reči NORAD, podešavanje potisnika, otrovna isparenja, nešto što se zove saudijski scenario, i ime Endi, što je, kako sam pretpostavio, bio Mek Gil.

Kad smo sišli u otvoreni prostor ispod, rekao sam jednom od njih: „Molim vas, stanite na stepenice i ne dajte nikome da se popne u kupolu dok ne stigne laboratorija FBI-ja.”

„Znam postupak.”

Zavese odeljaka prve i druge klase bile su povučene; video sam da su odeljci prazni, ali ljudi su se još okupljali na pokretnom stepeništu pred vratima.

Čuo sam i osećao tutnjanje pod nogama; znao sam da to radnici prazne prtljažni prostor. Rekao sam jednom pajkanu Lučke uprave: „Prekinite istovar prtljaga i neka svi izađu iz aviona, molim vas.”

Ušli smo u odeljak prve klase; u njemu je bilo samo dvadeset sedišta, od toga polovina praznih. Brzo smo pregledali odeljak. Iako sam želeo da izađem iz ovog aviona, mi smo bili jedino dvoje federalaca na licu mesta - jedino dvoje živih federalaca - i morali smo da prikupimo što više podataka. Dok smo njuškali naokolo, Kejt reče: „Mislim da je Halil otrovao ceo avion gasom.”

„Tako izgleda.”

„Mora da je imao saučesnika koji je uneo one dve boce za kiseonik što smo ih našli u ormaru.”

„U jednoj je kiseonik, u drugoj nije.”

„Da, to shvatam.” Pogledala me je i rekla: „Ne mogu da verujem da su Fil i Piter mrtvi... i Halil... izgubili smo zatvorenika.”

„Prebeglicu”, ispravio sam je.

Ljutito me je pogledala, ali nije ništa rekla.

Palo mi je na pamet da postoji sto lakših načina da se loš momak uvuče u zemlju. Ali ovaj momak - Asad Halil - odabrao je najuvredljiviji način koji sam mogao da zamislim. Taj momak je zaista gadan. I slobodan je u Americi. Lav na ulicama. Nisam želeo ni da pomislim šta će sledeće učiniti kako bi dovršio svoje delo.

Kejt je mislila otprilike isto i rekla mi: „Nama ispred nosa. Ubio je trista ljudi još pre nego što je sleteo.”

Izašli smo iz odeljka prve klase u otvoreni prostor blizu stepenica. Upitao sam policajca Lučke uprave kog sam zamolio da čuva stepenice: „Usput, šta je to saudijski scenario?”

Objasnio nam je i dodao: „Ovo je nešto drugo. Ovo je sasvim novo.”

Kejt i ja se odmakosmo od njega i ja joj rekoh: „Šta kažeš na Drakulin scenario?”

„Kako to misliš?”

„Ma znaš - grof Drakula je u mrtvačkom kovčegu na brodu koji plovi iz Transilvanije u Englesku. Njegov saučesnik otvara kovčeg, Drakula izlazi i pije krv svakom na brodu. Brod uplovljava sam, kao čarolijom, svi putnici i mornari su mrtvi. A Drakula se kradom uvlači u mirnu zemlju Englesku da počini još bezbožnih strahota.” Da sam dobar katolik, prekrstio bih se na licu mesta.

Kejt je zurila u mene, pitajući se verovatno jesam li poludeo ili u šoku. Ja sam svakako lud, a priznajem da sam pomalo bio i šokiran. Hoću da kažem, mislio sam da sam video sve što se može videti, ali na svetu je vrlo malo ljudi koji su videli nešto nalik na ovo, osim možda u ratu. Zapravo, ovo i *jeste* rat.

Pogledao sam u veliki odeljak druge klase i video da su bolničari uspeali da ubede policajca da ih pusti u avion. Išli su prolazima, objavljivali smrt i uredno obeležavali svako telo brojem sedišta. Kasnije će svako da stave u vreću. Obeleži i spakuj. Kakav metež.

Stajao sam pored desnih vrata i udisao čist vazduh. Imao sam osećaj da smo nešto propustili - nešto izuzetno važno. Upitao sam Kejt: „Treba li da ponovo pogledamo kupolu?”

Razmislila je i odgovorila: „Mislim da smo sve pogledali. Kuhinju, pilotsku kabinu, plakar, pregratke iznad sedišta... Momci iz laboratorije biće srećni što nismo mnogo kontaminirali mesto zločina.”

„Aha...” Ipak, nešto sam zaboravio, ili možda prevideo... Pomislio sam na novčanike i legitimacije federalaca koje Halil nije uzeo. Iako sam to objasnio Kejt i sebi, počeo sam da se

pitam zašto Halil sve to nije poneo sa sobom. Pod pretpostavkom da je sve što je učinio imalo svrhu, kakve ima svrhe učiniti suprotno od onog što očekujemo?

Kopao sam po mozgu, ali ništa da mi sine.

Kejt je gledala u jedan kofer za spise i rekla mi: „Izgleda da ni odavde ništa ne nedostaje, čak ni Halilov dosije i šifrovani spisi, čak ni memorandum sa uputstvima Zaka Vebera...”

„Čekaj malo.”

„Šta je?”

Sve je počelo da se uklapa. „Želi da nas navede da pomislimo kako je završio s nama. Zadatak obavljen. Želi da pomislimo kako je otišao u zgradu Međunarodnih dolazaka i da je čist. Želi da mislimo kako će izaći iz zemlje avionom, a ove stvari ne želi kod sebe za slučaj da bude prepoznat.”

„Ne pratim te. Da li hvata avion za napolje ili ne?”

„Želi da mislimo tako, ali nije tako.”

„U redu... znači ostaje ovde. Ali do sada je verovatno izašao s aerodroma.”

I dalje sam pokušavao da sklopim kockice. Rekao sam: „Ako nije uzeo legitimacije jer želi da bude čist, zašto je uzeo pištolje? Ne bi uneo oružje u terminal, a ako je pobjegao s aerodroma, sigurno ga negde čeka saučesnik s oružjem. Prema tome... zašto mu trebaju dva pištolja na aerodromu...?”

„Spremio se da pucnjavom sebi probije put”, reče Kejt. „Zadržao je na sebi neprobojni prsluk. Šta ti misliš?”

„Mislim da...” Odjednom sam se setio prebega iz februara, i u glavi mi je iskrsla potpuno nezamisliva ideja. „O, sranje.” Potrčao sam do stepenica i odgurnuo momka kog sam tu postavio. Preskaćući po tri stepenika odjednom uleteo sam u kupolu i brzo prišao Filu Handriju. Zgrabio sam mu desnu ruku - sada sam primetio da je bila nekako ututkana blizu trupa, šake zavučene između butine i naslona za ruke. Povukao sam mu šaku i pogledao je. Nedostajao je palac, očigledno je bio odsečen nečim oštrim. „Prokletstvo!”

Uhvatio sam desnu ruku Pitera Gormana, odvojio je od tela i video da je na isti način osakaćena.

Kejt se stvorila pored mene. Podigao sam beživotnu Gormanovu ruku.

Oko pola sekunde delovala je zbunjeno i šokirano, a onda je rekla: „O, ne!”

Oboje smo pojurili niz stepenice, pa kroz vrata, i sleteli niz pokretno stepenište oborivši nekoliko ljudi. Našli smo auto policije Lučke uprave kojim smo došli. Uskočio sam napred, a Kejt je sela pozadi. Rekao sam Simpsonu: „Rotaciju i sirenu. Kreći!"

Izvadio sam Kejtin mobilni telefon iz džepa i pozvao klub „Konkistador". Čekao sam da se Nensi Tejt javi, ali nije bilo odgovora. Rekao sam Kejt: „'Konkistador' se ne javlja."

„O, Bože..."

Simpson je vozio prema otvoru u ogradi, vijugajući između desetina parkiranih kola, ali kad smo stigli do otvora zaustavio nas je pajkan Lučke uprave i obavestio nas da je zona zatvorena. „Znam", rekoh mu. „Ja sam je zatvorio." Pajkana je bolelo dupe za to.

Kejt je postupila ispravno. Ispružila je svoju legitimaciju FBI-ja i upotrebila malo logike, malo molbi, malo pretnji i malo zdravog razuma. I pozornik Simpson je pomogao. Ja sam držao jezik za zubima. Najzad nam je pajkan mahnuo da prođemo.

Brzo sam rekao Simpsonu: „U redu, slušaj me. Moramo da stignemo na zapadni deo aerodroma, gde su sve one službene zgrade. Najkraćim i najbržim putem."

„Pa, perimetarski put..."

„Ne. Najkraćim i najbržim. Preko piste. Kreći."

Pozornik Simpson je oklevao. Rekao je: „Ne smem na pistu ako ne pozovem toranj. Stavros je popizdeo..."

„Ovo je deset-trinaest", obavestio sam ga, a to znači policajac u nevolji.

Simpson nagazi gas, kao što bi i svaki policajac kad je reč o 10-13.

Kejt me upita: „Šta je deset-trinaest?"

„Pauza za kafu."

Kad smo prošli masu vozila, rekao sam Simpsonu: „Sad se pravi da si avion i da hvataš brzinu za poletanje. Teraj."

Nagazio je pedalu do poda i veliki ševrolet kapris ubrza preko glatke betonske piste kao da ima mlazni motor. Uključio je radio i obavestio toranj šta radi. Tip iz tornja zvučao je kao da će ga pogoditi infarkt.

Ja sam u međuvremenu izvadio mobilni i ponovo pozvao klub. Opet nije bilo odgovora. „Sranje!" Pozvao sam Fostera na mobilni i on se javio. Rekao sam: „Džordž, pokušavam da pozovem Nika... Aha... u redu, krenuo sam tamo. Ko god da stigne prvi, neka se pazi. Mislim

da je Halil krenuo tamo. To sam rekao. Halil je Piteru i Filu odsekao palčeve... Aha. Dobro si me čuo."

Vratio sam telefon u džep i rekao Kejt: „Ni Džordž ne može da ih dobije."

Ona tiho reče: „Bože, nadam se da nije prekasno."

Vozili smo sto šezdeset, jeli smo pistu.

U daljini sam video staru zgradu u kojoj je bio „Konkistador". Želeo sam da kažem Simpsonu kako više ne mora toliko da žuri, ali nisam mogao da se nateram na to, a dostigli smo sto sedamdeset.

Kola su počela da ševrdaju, ali Simpson to ili nije primetio ili ga nije bilo briga. Pogledao me je, a ja sam rekao: „Drži oči na putu."

„Na pisti."

„Šta god. Vidiš onu dugačku staklenu zgradu? U jednom trenutku počni da usporavaš, nađi servisni put ili pistu za rulanje i kreni prema toj zgradi."

„Važi."

Kako smo se primicali, video sam znak 31R iscrtan naglavačke na pisti, a nešto dalje video sam kraj piste. Shvatio sam da nas od zgrade deli žičana ograda. Proleteli smo pored servisnog puta koji je delovao kao da vodi prema kapiji, ali ona se nalazila sto metara desno od mesta gde sam morao da stignem. Simpson je iznenada skrenuo s piste, kola su trenutak išla na dva točka, a onda uz veliki tresak i odskok pala na sva četiri.

Simpson je skinuo nogu s gasa, ali nije kočio. Doslovno smo plovili i klizali preko trave, tačno u pravcu zdanja iza ograde. Kapris je udario u žičanu ogradu i prošao kao da je nije ni bilo.

Kola su se na asfaltu smirila. Simpson je nagazio kočnicu i osetio sam kako mehanizam protiv zaglavlivanja pumpa i pulsira dok se Simpson borio s volanom da obuzda kola. Klizali smo i ševrdali, a zatim uz škripu stali na oko tri metra od ulaza u zgradu. Napola sam izašao iz kola i rekao Simpsonu: „Ne daj nikome da izađe iz zgrade. Zločinac je naoružan."

Izvukao sam pucaljku i dok sam trčao ka ulazu primetio sam kako nam se vozilo iz pratnje sa izlaza 23 približava preko druge strane parkinga. Primetio sam i „Transkontinentalovo" vozilo za prtljag u blizini zgrade. Ovo ne pripada ovamo, ali činilo mi se da znam kako se tu našlo.

Kejt je prošla pored mene i utrčala u zgradu s izvučenim pištoljem. Pošao sam za njom, rekao joj: „Pokrij liftove", i potrčao uz stepenice.

Zaustavio sam se pred hodnikom, proturio glavu i pogledao na obe strane, a zatim potrčao hodnikom i stao pred vratima kluba „Konkistador“, leđima oslonjen na zid, van dometa video-kamere čiji su monitori bili posvuda u kancelarijama unutra.

Podigao sam ruku, pritisnuo desni palac uz prozirni skener i vrata su kliznula u stranu. Znao sam da će se ponovo zatvoriti za tri sekunde i da se, radi bezbednosti, neće otvoriti duga tri minuta ako ih neko ne otvori iznutra. Zato sam uleteo među vratnice čim su vrata krenula da se zatvaraju, zatim čučnuo s ispruženim automatikom i zamahao preko prijemnog prostora.

Nensi Tejt nije bilo za stolom, ali stolica joj je stajala naslonjena na zadnji zid, a telefon je zvonio bez prestanka. Obišao sam dugački sto nalik na pult i video Nensi Tejt na podu, rupu od metka na njenom čelu i lokvu krvi na plastičnoj prostirci, vlažnu i sjajnu oko njenog lica i kose. Ovo me nije iznenadilo, ali me je razbesnelo. Pomolio sam se da je Asad Halil još ovde.

Znao sam da moram da ostanem na mestu kako bih pokrio oboja vrata koja su vodila iz prijemne sale. Za svega nekoliko sekundi video sam Kejt na monitoru na Nensinom stolu. Iza nje su bili Džordž Foster i Ted Neš. Pritisnuo sam dugme za otvaranje vrata i povikao: „Čisto!“

Sve troje uleteše unutra izvučenih pištolja. Brzo sam govorio. „Nensi je ovde na podu. Metak u čelo. Kejt i ja idemo u Operativni centar, vas dvojica proverite drugu stranu.“

Učinili su kako sam rekao i nestali kroz vrata koja vode u ćelije i sobe za saslušavanje.

Kejt i ja brzo smo ušli u veliki Operativni i kontrolni centar, uz minimum predostrožnosti. Mislim da smo oboje znali da je Asad Halil davno otišao.

Prišao sam stolu za kojim smo ne tako davno sedeli. Sve stolice bile su prazne, sve šolje za kafu bile su prazne, a Nik Monti je ležao na podu, licem okrenut visokoj tavanici, širom otvorenih očiju, u velikoj lokvi krvi. Na beloj košulji videle su se najmanje dve ulazne rane. Pištolj mu je još bio u futroli, nije stigao da ga izvuče. Sagnuo sam se i potražio mu puls, ali nisam ga napipao.

Kejt se brzo popela uz tri stepenika do komunikacijske platforme, a ja sam je pratio. Dežurna agentkinja očigledno je imala nekoliko trenutaka da reaguje, jer nije bila u stolici, nego je ležala sklupčana uza zid ispod ogromne elektronske karte sveta. Krv je prsnula po zidu i njenoj beloj bluzi. Futrola za pištolj visila joj je okačena o naslon stolice, zajedno s plavim blejzerom i tašnom. Ponovo sam potražio znake života, ali bila je mrtva.

Sala je mrmljala i pucketala od elektronike i preko zvučnika su se slabašno čuli glasovi. Teleprinter je klopao, a faks mašina je radila. Na konzoli je bio tanjir sa sušijem i dva štapića. Ponovo sam pogledao dežurnu agentkinju pribijenu uza zid. Poslednje što sam danas očekivao bile su nevolje u samom srcu jedne od najbezbednijih i najtajnijih ustanova u zemlji.

Foster i Neš ušli su u salu da potraže Nika Montija. Stigla su i dvojica uniformisanih policajaca Lučke uprave; takođe su tražili Montija i zevali po prostorijama. Povikao sam: „Zovite hitnu pomoć!“ Zapravo nam nije trebala, ali to mora da se kaže.

Kejt i ja smo sišli s komunikacijske platforme i sve četvoro smo se pomerili u ugao. Džordž Foster je bio beo kao da je video službeni izveštaj o svom radu. Ted Neš je delovao, kao i obično, nedokučivo, ali video sam da mu je licem prešao zabrinut izraz.

Niko nije govorio. Šta je i moglo da se kaže? Svi smo ispali budale, što smo verovatno i bili. Izuzev naših sitnih nevolja s karijerama stotine ljudi bile su mrtve, a tip koji je izveo taj pokolj spremao se da nestane u gradskoj oblasti sa šesnaest miliona stanovnika. Taj broj će sutra biti dvostruko manji ako tip ima pristup nečem nuklearnom, biološkom ili hemijskom.

Očigledno smo imali ogroman problem. Očigledno takođe ni Ted Neš, ni Džordž Foster, ni Kejt Mejfild ni Džon Kori nisu morali da se brinu zbog toga. Ako Antiteroristička jedinica radi kao što radi Uprava policije Njujorka, sve će nas premestiti na dužnost regulisanja saobraćaja ispred osnovne škole.

Ali makar će Nik Monti dobiti inspektorski pogreb, kao i posmrtnu medalju časti. Kao što sam rekao, pitao sam se kakav bi ishod bio da sam ja ostao ovde umesto Nika. Verovatno bih ležao tu gde on leži i čekao da mi telo opcertaju kredom.

Zurio sam u sto za kojim smo zajedno sedeli i pokušavao da zamislim Halila kako uleće u salu, osvrće se levo i desno, opaža Montija, Monti opaža njega... Napadač je uvek u prednosti. A Nik nije ni znao da je u igri. Mislio je da je gurnut u stranu.

Svi su videli kako gledam u sto i u Nika, a pošto nisu bili glupi i neosetljivi kao što su izgledali, shvatili su šta mi se dešava u glavi, pa me je Džordž uzeo za rame i poveo u stranu. Kejt je rekla: „Hajdemo odavde.“

Niko se nije usprotivio. Neš pokupi dosijee sa stola. Po podne ih je bilo pet - po jedan za svakog od nas - a sada samo četiri. Očigledno se g. Halil poslužio jednim i sada je znao sve što znamo o njemu. Neverovatno.

Izvadio sam Halilovu fotografiju iz jednog dosijea, prišao uniformisanom poručniku policije Lučke uprave i dao mu je. Rekao sam: „Ovo je osumnjičeni. Dajte ovo svakom

policajcu na dužnosti. Recite im da zaustave i pretresu sva vozila koja napuštaju aerodrom. Proverite parkirališta, taksije, kamione, čak i službena vozila."

„To smo već počeli. Osim toga, uputio sam i upozorenje kroz ceo grad."

Kejt dodade: „Potražite ovog tipa i na odlaznim terminalima."

„Hoću."

Rekao sam poručniku: „Napolju je jedno vozilo 'Transkontinentala'. Jedno od onih vozila za prtljag. Mislim da se zločinac dovezao njime, pa ga odvedite u zonu za obradu. Obavestite nas ako negde nađete 'Transkontinentalovu' uniformu ili radni kombinezon."

Poručnik uze radio i pozva svoj komandni centar.

Točkovi su se pokrenuli, ali Asad Halil se kretao brže, a šansu da ga uhvatimo na aerodromu propustili smo pre petnaestak minuta.

Foster se uzrujao zbog tolikih ljudi iz Lučke uprave i Njujorške policije, pa je rekao: „U redu, molim vas, svi napolje. Ovo je mesto zločina i želimo da ga očuvamo za laboratoriju. Neka neko bude na vratima. Hvala vam."

Svi su izašli osim jednog narednika Lučke uprave koji nas je pokretom pozvao do Nensinog stola. Pokazao je praznu šolju i svi smo je pogledali. U oko pola šolje čaja bili su palčevi.

Narednik reče. „Šta je ovo, do đavola?"

Džordž Foster odgovori: „Nemam pojma", iako je znao odakle su stigli ti palčevi i zašto više nisu na šakama svojih vlasnika. Ali, uvek je najbolje izmisliti neku priču i držati je se sve dok ne položite zakletvu. A čak i tada je slabo pamćenje prihvatljivo. Nacionalna bezbednost i sve to.

I tako je ono što je počelo kao rutinski zadatak završilo kao zločin stoleća. Sranja se događaju, čak i po lepom prolećnom danu.

Poglavlje 12

Svi smo izašli iz kluba „Konkistador“ na sunce i videli kako stiže još vozila. Naš vođa ekipe, g. Džordž Foster, rekao nam je: „Pozvaću komandu i reći ću im da podignu budnost i brojnost naših osmatrača.“

Usput, Antiteroristička jedinica drži pod prismotrom kuće terorista, dokazanih i osumnjičenih, bombaša, njihovih prijatelja, porodica i simpatizera. Momci iz Uprave policije Njujorka za to obezbeđuju donove, a federalci daju gradu Njujorku više para nego što taj posao vredi, pa su svi srećni.

Foster nastavi: „Povećaćemo broj prisluškivanih telefona, pozvaćemo neke doušnike i daćemo Halilovu fotografiju svim službama za sprovođenje zakona u zemlji.“

Džordž Foster je pričao još neko vreme kako bi obezbedio da svi znamo da vlada situacijom i podigao naše poverenje i moral, a da ne spominjemo građenje sopstvene verodostojnosti za trenutak kad bude morao nekog velikog budžu da poljubi u dupe.

S tim u vezi, s vremenom će se ovde pojaviti neko kome nećemo moći da prosipamo sranja, pa sam predložio: „Možda bi trebalo da se vratimo na Federalni trg i na putu do tamo usaglasimo činjenice.“

Svi su pomislili kako je to dobra ideja. Zabrinuti umovi slično misle.

Trebao nam je žrtveni jarac da ostane u klubu i Foster je znao da je on taj. Rekao je: „Vas troje krenite. Ja moram da ostanem ovde i... obavestim o događajima svakoga ko se pojavi. Osim toga, moram da pošaljem upozorenja i dovedem kriminalističku laboratoriju.“ Dodao je, kako bi uverio samog sebe, mislim: „Ne mogu da odem. Ovo je bezbedni objekt FBI-ja, i...“

Pomogao sam mu: „I nema nikoga da ga obezbedi.“

Prvi put otkako sam ga upoznao delovao je ljutito. Rekao mi je: „Ovo je zona ograničenog pristupa s tajnim podacima i...“ Obrisao je znoj s gornje usne i zagledao se u pod.

Džordž Foster je, naravno, shvatio da je g. Asad Halil znao za ovaj hram nad hramovima, da je prodro u samo njegovo srce i posrao se nasred poda. Foster je takođe znao da se ovo dogodilo uz pomoć lažnog prebega iz februara. Na Džordža Fostera pašće oko šest

tona govana i on je to znao. Služi mu na čast što je rekao: „Za sve ovo sam ja odgovoran i... i..." Okrenuo se i otišao.

Gospodin Ted Neš je, naravno, pripadao službi koja se usavršila u izbegavanju tona govana, pa sam znao da ništa neće uprljati njegovo ručno šiveno odelo. Okrenuo se i otišao prema Simpsonovim patrolnim kolima.

Što se mene tiče, ja sam, kao nedavno pridružen ovoj uzvišenoj ekipi, bio relativno čist i verovatno ću takav i ostati ako Neš ne smisli način da me izbací na pljusak govana. Kejt Mejfild, kao i Džordž Foster, nije imala kišobrana, ali se malo pokrila pošavši sa mnom u vožnju do aviona. Rekao sam joj: „Ja ovde nemam šta da izgubim, pa ću pokušati tebe da pokrijem."

Usiljeno se nasmešila i odgovorila: „Hvala ti, ali jednostavno ćemo ispričati sve što se desilo i pustićemo Vašington da odluči da li je neko od nas kriv."

Zakolutao sam očima, ali ona se pravila da ne primećuje. Dodala je: „Nameravam da ostanem na ovom slučaju."

„Bićeš srećna ako te ne vrata u računovodstvo."

Hladno me je obavestila: „Mi ne radimo tako. Naša politika je da agent ostane na slučaju koji je zabrljao sve dok je iskren i ne laže."

„Stvarno? Mislim da i Mladi izviđači imaju sličnu politiku."

Nije odgovorila.

Čula se sirena; Ted Neš nas je nestrpljivo čekao na suvozačkom sedištu kola pozornika Simpsona. Otišli smo do auta i seli pozadi, gde su ležala dva kofera za spise. Neš nam reče: „Pozornik Simpson ima dozvolu da nas odveze na južni Menhetn."

Simpson nam reče: „Upao sam u tako duboka govna zbog vas da više nije važno šta radim."

Kejt reče: „Ja ću se pobrinuti za to. Bili ste dobri."

„Ura", reče pozornik Simpson. Nekoliko minuta smo se vozili u tišini prema jednom od izlaza pred skladišta.

Najzad mi Neš reče: „Obavili ste dobar posao, detektive Kori."

Ovo me je kao iznenadilo, uključujući i upotrebu moje nekadašnje uzvišene titule. Ostao sam bez teksta i počeo da mislim kako sam pogrešno skapirao starog Teda. Možda bismo mogli da se zbližimo, možda bih mogao da pružim ruku, promrsim mu kosu i kažem mu: „Volim te, budalo jedna!"

Elem, stigli smo do izlazne kapije i policajac Lučke uprave mahnuo nam je da prođemo jedva nas pogledavši. Očigledno vest nije doprla do svakoga. Rekao sam Simpsonu da zaustavi.

Izašao sam iz kola, mahnuo policajcu svojom legitimacijom federalca i upitao ga: „Pozorniče, jeste li dobili naređenje da zaustavite i pretresete sva vozila?”

„Jesam... ali ne i policijska kola.”

Ovo je bilo obeshrabrujuće i razbesnelo me je. Posegao sam u kola i izvadio dosije. Izvukao sam fotografiju i pokazao mu je. „Jeste li videli ovog čoveka?”

„Ne... mislim da bih se setio tog lica.”

„Koliko je vozila prošlo ovuda otkako je objavljena uzbuna?”

„Ne mnogo. Subota je. Možda desetak.”

„Jeste li ih sve zaustavili i pretresli?”

„Aha... ali sve su to bili veliki kamioni puni sanduka i kutija. Ne mogu da otvorim svaku kutiju osim ako ne vidim da je neko dirao pečat carine. Svi vozači imali su uredne carinske papire.”

„Znači, niste otvarali sanduke?”

Malo sam nadržao momka, pa mi je rekao: „Za to bi mi trebala pomoć. Trajalo bi ceo dan.”

„Koliko vozila je prošlo ovuda pre uzbune?”

„Možda... dva ili tri.”

„Kakva su to bila vozila?”

„Nekoliko kamiona. Taksi.”

„Je li bilo putnika u taksiju?”

„Nisam primetio.” Dodao je: „To je bilo pre uzbune.”

„U redu...” Dao sam mu fotografiju i rekao: „Ovaj čovek je naoružan i opasan; danas je već ubio previše policajaca.”

„Gospode.”

Vratio sam se u kola i nastavili smo vožnju. Primetio sam da pajkan Lučke uprave nije počeo od nas i naterao nas da otvorimo prtljažnik, što bih ja uradio da mi je neki pametnjaković zavrtao jaja. Ali Amerika nije spremna za ovako nešto. Uopšte nije spremna.

Izašli smo na autoput i krenuli na Menhetn.

Jedno vreme vozili smo se ćutke. Saobraćaj na Obilaznici neki kreten od saobraćajca u helikopteru nazvao bi umerenim. Zapravo je bila užasna gužva, ali mene je baš bilo briga. Gledao sam kako Bruklin prolazi pored desnog prozora i rekao svojim federalnim prijateljima: „U gradskoj oblasti živi šesnaest miliona ljudi, a osam miliona u samom gradu Njujorku. Među njima je oko dvesta hiljada nedavno pristiglih useljenika iz islamskih zemalja, od čega je polovina u Bruklinu.”

Ni Kejt ni Neš nisu ovo prokomentarisali.

Što se tiče Halila, ako je zaista nestao među ovim milionima, može li Antiteroristička jedinica da ga pronade? Možda. Bliskoistočna zajednica je prilično zatvorena, ali postoje doušnici, da ne spominjem odane Amerikance među muslimanima. Podzemna teroristička mreža duboko je kompromitovana i federalci, što im služi na čast, prilično dobro znaju ko je ko.

Iz tih razloga Asad Halil neće uspostaviti kontakt s uobičajenim sumnjivcima. Niko dovoljno pametan da izvede ono što je Halil upravo izveo ne bi bio toliko glup da se udruži s nekim manje inteligentnim od sebe.

Razmišljao sam o smelosti g. Halila, koju bi njegovi simpatizeri nazvali junaštvom. Ovaj čovek će biti pravi izazov, da se blago izrazim.

Najzad Neš reče ne obraćajući se nikome posebno: „Svake godine u ovu zemlju se ilegalno doseli oko milion ljudi. Nije to tako teško. Zato mislim da zadatak našeg momka nije bio da uđe u zemlju kako bi počinio teroristički čin. Njegov zadatak je bio da obavi u klubu „Konkistador” ono što je obavio i zatim da izađe iz zemlje. Nije ni napustio aerodrom, i ako ga policija Lučke uprave nije uhvatila, verovatno je sada u nekom avionu koji leti za inostranstvo. Zadatak obavljen.”

Odgovorio sam mu: „Tu teoriju sam već odbacio. Obavesti se.”

On oštro odvrati: „Ja sam odbacio druge mogućnosti. Kažem da je u vazduhu.”

Setio sam se slučaja na Ostrvu šljiva i nelogičnog razmišljanja i nategnutih teorija o zaverama. Očigledno mu je obuka prevazilazila inteligenciju pa je zaboravio čak i kako se izraz „zdrav razum” izgovara. Rekao sam mu: „Kladim se u deset dolara da ćemo uskoro ćuti nešto od našeg dečka, i to izbliza.”

Neš odgovori: „Važi.” Okrenuo se u sedištu i rekao mi: „Ti nemaš iskustva u ovim stvarima, Kori. Obučeni teroristi ne liče na glupe kriminalce. Oni udare i pobegnu, zatim ponovo udare i pobegnu, ponekad i nekoliko godina kasnije. Oni se ne vraćaju na mesto

svojih zločina, ne skrivaju se kod svojih devojaka s vrućim pištoljem i džakom punim plena; oni ne idu u barove da se hvališu svojim zločinima. Halil je u avionu."

„Hvala vam, gospodine Neš." Razmišljao sam da li da ga zadavim ili da mu smrskam lobanju drškom pištolja.

Kejt reče: „To je zanimljiva teorija, Tede. Ali, dok ne budemo sigurni, podižemo ceo Bliskoistočni odsek našeg odreda da stavi pod prismotru sve kuće poznatih terorista i simpatizera."

Neš odgovori: „Ja nemam problema sa standardnim operativnim postupkom. Ali reći ću vam ovo - ako je ovaj tip još u zemlji, poslednje mesto gde ćete ga naći jeste ono gde mislite da će se pojaviti. Tip iz februara nije se nigde pojavio nakon bekstva, a nikad i neće. Ako su njih dvojica u vezi, predstavljaju nešto novo i nepoznato. Neku grupu o kojoj ne znamo ništa."

I ja sam već to zaključio. Osim toga, na jednom nivou svesti nadao sam se da je Neš u pravu i da je Halil u nekom avionu. Ne bih se ljutio da izgubim deset dolara, čak ni protiv ovog kretena. Koliko god da bih voleo da zgrabim Asada Halila i prebijem ga tako da ga ni rođena majka ne prepozna, zapravo sam želeo da on bude negde drugde, gde neće moći da nanese nikakvu štetu dobrim starim Sjedinjenim Američkim Državama. Hoću da kažem, čovek koji je pobio pun avion nevinih ljudi ima bez ikakve sumnje atomsku bombu u rukavu, ili antraks u šeširu, ili otrovni gas u guzici.

Simpson upita: „Je l' mi to kao pričamo o arapskim teroristima?"

Odgovorio sam mu otvoreno: „Pričamo o najvećem od svih terorista."

Neš reče Simpsonu: „Zaboravite sve što ste čuli."

„Nisam čuo ništa", odgovori Simpson.

Dok smo se približavali Bruklinskom mostu, Kejt mi reče: „Mislim da ćeš možda zakasniti na sastanak na Long Ajlendu."

„Koliko?"

„Jedno mesec dana."

Nisam odgovorio.

Dodala je: „Verovatno sutra rano ujutru letimo za Vašington."

To je kod federalaca, pretpostavljam, ono isto kada policajac ide na Federalni trg broj jedan da se suoči s muzikom i plesom. Pitao sam se da li u mom ugovoru postoji član o bekstvu. Ugovor mi je u stolu na Federalnom trgu. Moraću da ga prelistam.

Prešli smo most i ušli u kanjone južnog Menhetna. Niko nije govorio mnogo, ali osećao sam miris nagorelih moždanih ćelija.

Policijska kola nemaju normalan radio, ali pozornik Simpson je imao tranzistor, pa je našao stanicu vesti 1010 VINS. Izveštač je govorio: „Avion je i dalje u ograđenoj bezbednosnoj zoni pored jedne od pisti i ne vidimo šta se tamo dešava, iako smo videli mnogo vozila kako ulaze i izlaze iz zone. Nešto nalik na veliki kamion-hladnjak izašlo je iz zone pre nekoliko minuta, i postoji pretpostavka da taj kamion prevozi mrtva tela.”

Izveštač zastade efekta radi, zatim nastavi: „Vlasti još nisu izdale zvanično saopštenje, ali predstavnik za javnost Nacionalnog odbora za bezbednost saobraćaja rekao je izveštačima da su otrovna isparenja savladala putnike i posadu i da ima *nekih* žrtava. Avion se spustio bezbedno i mi možemo samo da se molimo da žrtava zaista ima malo.”

Voditeljka ga upita: „Lari, čujemo glasine da avion nije bio u radio-vezi sa zemljom nekoliko sati pre sletanja. Jesi li čuo nešto o tome?”

Lari, čovek na licu mesta, odgovori: „Uprava za vazdušni saobraćaj nije ovo potvrdila, ali njen predstavnik za javnost rekao je da je pilot radiom javio kako u avionu ima dima i isparenja i kako misli da je reč o nekom hemijskom sredstvu ili možda o požaru na elektroinstalacijama.”

Ovo je bilo novo za mene, ali ne i za Teda Neša, koji je tajanstveno prokomentarisao: „Drago mi je što prenose tačne činjenice.”

Činjenice? Činilo mi se da neko, u nedostatku dima u avionu, proizvodi isti i duva nam ga u lice.

Radijski izveštač i voditeljka govorili su o tragediji aviona „Svisera”, a neko se setio i saudijske avionske katastrofe. Neš isključi radio.

Shvatio sam da me Kejt gleda. Rekla je tiho: „Ne znamo šta se desilo, Džone, pa se zato nećemo baviti pretpostavkama. Izbegavaćemo razgovore s medijima.”

„Tako je. I ja tako mislim.” Shvatio sam da moram da pazim šta pričam.

Mislio sam takođe i o tome kako su federalne službe za sprovođenje zakona i obaveštajne agencije dobijene ukrštanjem Mladih izviđača i Gestapoa - gvozdena pesnica u svilenoj rukavici i tako dalje. „Nećemo pretpostavljati” znači „Zaveži”. Ne želeći da provedem godinu dana u zaštitnom pritvoru, ili da doživim nešto gore, rekao sam, zaista iskreno: „Učiniću sve što moram da privedem ovog tipa pred lice pravde. Samo me ostavite na slučaju.”

Niko od mojih kolega mi nije odgovorio, iako su mogli da me podsete kako sam nedavno želeo da odem.

Ted Neš, superagent, dao je pozorniku Simpsonu adresu udaljenu jedan blok od Federalnog trga. Mislim, čoveče, dečko je pajkan, a čak i da je glup, shvatio bi da idemo ili na Federalni trg broj 26 ili na Brodvej broj 260, u novu zgradu federalnih službi preko puta Federalnog trga. Zapravo, Simpson je rekao: „Želite da pešačite do Federalnog trga?”

Nasmejao sam se.

Neš reče: „Samo zaustavite ovde.”

Pozornik Simpson zaustavio je kola u Ulici Čejmbers, nedaleko od zloglasne sudnice Tvidhaus, i svi smo izašli. Zahvalio sam mu na vožnji, a on me je podsetio: „Imam oštećenje na prednjem delu patrolnih kola.”

„Pošalji račun federalcima”, rekoh mu. „Danas naplaćuju bilion dolara.”

Krenuli smo južnim Menhetnom. Spuštala se noć, ali ovde, u gudurama između oblakodera južnog Menhetna, uvek je suton. Ovo nije stambena ni trgovačka četvrt, ovo je vladina četvrt, pa na ulicama te subote nije bilo mnogo ljudi i bilo je relativno mirno.

Dok smo išli rekao sam g. Nešu: „Nekako imam utisak da ste vi, momci, znali da će danas biti nevolja.”

Nije odgovorio odmah; posle trenutak-dva rekao mi je: „Danas je petnaesti april.”

„Tako je. Juče sam poslao prijavu poreza. Čist sam.”

„Muslimanski ekstremisti daju mnogo značaja godišnjicama. Na našem kalendaru ima mnogo datuma na koje pazimo.”

„Stvarno? Šta je danas?”

„Na današnji dan”, reče Ted Neš, „hiljadu devetsto osamdeset šeste, bombardovali smo Libiju.”

„Zezaš me?” Upitao sam Kejt: „Jesi li ti ovo znala?”

„Jesam, ali nisam tome pridala mnogo značaja, iskreno da ti kažem.”

Neš dodade: „Na ovaj dan nikad nismo imali nevolja, ali Moamer el Gadafi svake godine na ovaj dan drži antiamerički govor. Zapravo, održao ga je danas pre podne.”

Mislio sam neko vreme o ovome, pokušavajući da ocenim da li bih se ponašao drugačije da sam za to znao. Mislim, takvih stvari nema u mojoj torbi s tragovima, ali da ima, makar bih

ih premestio u džep za paranoju. Kao što možete da zamislite, baš volim da sam gljiva - da me drže u mraku i hrane govnicima. Upitao sam svoje kolege: „Jeste li zaboravili da mi to kažete?"

Neš odgovori: „Nije delovalo naročito važno. Mislim, važno da ti znaš."

„Shvatam", što znači, naravno, „jebi se". Ali, učio sam polako novi jezik. Upitao sam: „Kako je Halil znao da će ga transportovati danas?"

Neš odgovori: „Pa, nije znao zasigurno. Ali naša ambasada u Parizu ne može ili ne želi da drži ljude duže od dvadeset četiri sata. To je verovatno znao. A da su ga i zadržali duže u Parizu, ne bi bilo neke razlike, osim što bi propustio simbolični datum."

„U redu, ali vi ste igrali kako je on želeo i transportovali ga petnaestog aprila."

„Tako je", odgovori g. Neš. „Igrali smo njegovu igru, želeli smo da ga uhapsimo ovde petnaestog."

„Mislim da ćete propustiti datum."

Na ovo nije odgovorio, ali me je obavestio: „Preduzeli smo izuzetne mere predostrožnosti u Parizu, na aerodromu, u avionu. Zapravo, zajedno s njim letela su i dva federalna vazduhoplovna maršala¹⁷, tajno."

„Odlično. Znači, ništa nije moglo da pođe naopako."

Nije obratio pažnju na moj sarkazam. Rekao je „Ima jedna hebrejska izreka, a koriste je i Arapi, koja kaže: 'Čovek planira, Bog se smeje.'"

„Dobra izreka."

Stigli smo do oblakodera od dvadeset osam spratova, poznatog kao Federalni trg 26, i Neš mi reče: „Kejt i ja ćemo da govorimo. Odgovaraj samo ako te neko nešto pita."

„Mogu li da ti protivrečim?"

„Nemaš razloga", reče on. „Ovo je jedino mesto gde se govori samo istina."

S ovim orvelovskim obaveštenjem ušli smo u veliko Ministarstvo istine i pravde.

Petnaesti april, pomislio sam, sada ne valja iz dva razloga.

---

¹⁷ Engl. Federal Air Marshall, ovde - sudski službenik federalne vlade SAD zadužen za sprovođenje zakonskih postupaka i sudskih odluka u vazdušnom prevozu. (Prim. prev.)

KNJIGA DRUGA

Libija, 15. april 1986.

*Vazdušni napad neće samo umanjiti sposobnost pukovnika
Gadafija da širi užas, nego će mu dati obilje podsticaja i
razloga da promeni svoje zločinačko ponašanje.*

PREDSIEDNIK RONALD REGAN

Vreme je za sukob - za rat.

PUKOVNIK MOAMER EL GADAFI

Poglavlje 13

Poručnik Čip Vigin, oficir za naoružanje Ratnog vazduhoplovstva Sjedinjenih Američkih Država, sedeo je ćutke i nepomično u desnom sedištu lovca F-111F, kodnog imena Karma 57. Avion je, štedeći gorivo, krstario brzinom od 650 kilometara na sat. Vigin pogleda levo, u svog pilota, poručnika Bila Satervejta.

Otkako su pre oko dva sata poleteli iz Lejkenhita, baze Kraljevskog ratnog vazduhoplovstva smeštene u engleskoj pokrajini Safok, nisu mnogo govorili. Satervejt je ionako ćutljivac, mislio je Vigin, nesklon beskorisnom ćeretanju. Ali Vigin je Źeleo da ćuje ljudski glas, pa je rekao: „Nadlećemo Portugal.”

Satervejt odgovori: „Znam.”

„Tako je.” Glasovi su im zvućali metalno dok su se reći filtrirale kroz otvoreni interfon pilotske kabine, stvarnu govornu vezu između njih dvojice. Vigin duboko udahnu, gotovo da zevnu ispod letaćkog šlema, i povećani dotok kiseonika izazva kratko treperenje interfonske veze. On ućini isto joć jednom.

Satervejt reće: „Kako bi bilo da ne dićeš?”

„Šta god će te usrećiti, Źefe.”

Vigin se malo promećkolji u sedištu. Dobio je grćeve posle toliko vremena koje je proveo vezan u ozloglaćeno neudobnom sedištu aviona F-111. Crno nebo ih je pritiskalo, ali mogao je da razazna svetla na dalekim obalama Portugala i zbog nećega se osetio bolje.

Lete za Libiju, razmićljao je Vigin - lete da puste kiću smrti i unićenja na beznaćajnu zemlju Moamera el Gadaćija. To je odmazda za nedavni teroristićki napad na diskoteku u Zapadnom Berlinu u koju su rado odlazili amerićki voćnici. Vigin se setio da se oficir koji ih je obavestio o zadatku postarao da shvate *zaćto* izlaću Źivote opasnosti u ovoj tećkoj misiji. Bez mnogo uvijanja rekao im je da je libijski bombaćki napad na diskoteku „La bel”, u kom je jedan amerićki voćnik poginuo a desetine ranjene, samo poslednji u nizu ćinova otvorene agresije na koju se mora odgovoriti odlućno i snaćno. „Prema tome”, rekao je taj oficir, „vać zadatak je da Libijcima jebete mater.”

To je u sali za sastanke zvućalo dobro, ali nisu svi amerićki savećnici to smatrali tako dobrom idejom. Napadaćki avioni morali su da prelete dug put iz Engleske do Libije jer su

Francuska i Španija uskratile dozvole za preletanje preko svojih teritorija. Ovo je razljutilo Vignsa, ali Satervejt kao da nije mario. Vigns je znao da Satervejt o geopolitici zna manje nego ništa. On je živeo za letenje i letenje mu je bilo život. Vigns je znao da bi Satervejt, kada bi dobio naređenje da bombarduje i mitraljira Pariz, to obavio nijednom se ne upitavši zašto napada saveznika iz NATO-a. Zastrašujuća pomisao jeste, mislio je Vigns, što bi Satervejt to isto učinio s Vašingtonom, okrug Kolumbija, ili Vala Valom, država Vašington, bez ikakvih pitanja.

Vigns pokuša da razvije ovu misao upitavši Satervejta: „Bile, jesi li čuo da se šuška kako će jedan od naših aviona da jebe mater Francuzima kad im baci bombu u zadnje dvorište njihove ambasade u Tripoliju?”

Satervejt nije odgovorio.

Vigns nastavi: „Takođe sam čuo da će neko od nas da baci tovar na Gadafijevu rezidenciju u Al Aziziji. Trebalo bi da je on noćas tamo.”

Satervejt ponovo ne odgovori.

Najzad Vigns, ozlojeđen i pun nemoćnog besa, reče: „Hej, Bile, jesi li budan?”

Satervejt odgovori: „Čipe, što manje znamo i ti i ja, bićemo srećniji.”

Čip Vigns se povuče u uvređeno ćutanje. Voleo je Bila Satervejta i dopadala mu se činjenica što pilot ima isti čin kao i on, pa ne može da mu naredi da zaveže. Ali Satervejt je u vazduhu umeo da postane hladni, ćutljivi kućkin sin. Na zemlji je bio prijatniji. Zapravo, kad popije nekoliko pića, Bil je delovao gotovo kao ljudsko biće.

Vigns pomisli da je Satervejt možda nervozan, što bi bilo shvatljivo. Ovo je ipak, sudeći po operativnom sastanku, pokušaj najdužeg ikad izvedenog napadačkog leta. Operacija „Kanjon Eldorado” ući će na neki način u istoriju, mada Vigns još nije znao na koji. Negde oko njih bilo je još šezdeset aviona, a njihova jedinica, 48. taktička lovačka eskadrila, dala je za ovaj zadatak dvadeset četiri aviona F-111 s pomičnim krilima. Flota tankera koja je letela s njima bila je mešavina velikih KC-10 i manjih KC-135 - avioni KC-10 će puniti lovce, a KC-135 će puniti njih. Tokom leta dugog pet hiljada kilometara biće tri dopunjavanja goriva. Let od Engleske do libijske obale traje šest sati, let do Tripolija u fazi pred napad pola sata, a nad metama će provesti dugih, dugih deset minuta. A onda će se vratiti kući. Ne svi, ali većina. „Istorija”, reče Vigns. „Letimo u istoriju.”

Satervejt ne odgovori.

Čip Vigin obavesti Bila Satervejta: „Danas je poslednji dan za prijavu poreza. Jesi li je podneo na vreme?“

„Ne. Zatražio sam produženje.“

„Poreska služba pazi na one koji kasno podnose prijave.“

Satervejt u odgovor zagunđa.

Vigin reče: „Ako ti dođu računospitači, baci napalm na sedište Poreske uprave. Dobro će razmisliti pre nego što ponovo pošalju kontrolu Bilu Satervejtu.“

Satervejt je zurio u instrumente.

Ne uspevši da uvuče pilota u razgovor, Vigin se vrati svojim mislima. Razmišljao je o činjenici da je ovo proba izdržljivosti za posade i opremu i da nisu obučavani za ovakve zadatke. Ali, do sada je sve teklo kako valja. Avioni F-111 bili su sjajni. Pogledao je u stranu kroz prozirni poklopac kabine. Pomično krilo produžilo se za trideset pet stepeni kako bi se avion na najbolji način ponašao tokom dugog leta u formaciji. Kasnije će se krila hidraulički uvući u aerodinamični zadnji položaj za napad, a to će obeležiti početak prave borbene faze zadatka. *Borba*. Vigin zapravo nije verovao da zaista leti u - Bože Svemogućí - borbu.

Ovo je vrhunac svega za šta su obučavani. I on i Satervejt bili su premladi za Vijetnam, a sada su leteli nad nepoznatu i neprijateljsku teritoriju, protiv neprijatelja čiju protivavionsku snagu nisu poznavali. Oficir zadužen za uputstva rekao im je da Libijci rutinski zatvaraju svoju protivvazдушnu odbranu posle ponoći, ali Vigin nije mogao da veruje da su zaista toliko glupi. Bio je ubeđen da će libijski radar opaziti njihov avion, da će libijsko vazduhoplovstvo uzleteti da ih presretne, da će rakete zemlja-vazduh poleteti da ih raznesu na nebu, i da će ih pozdraviti AAA, što nije skraćenica za Američku automobilsku asocijaciju.¹⁸ „Marko Aurelije“, reče.

„Šta?“

„Jedini rimski spomenik koji još postoji u Libiji. Luk Marka Aurelija. Drugi vek nove ere.“

Satervejt potisnu zevanje.

„Ako ga neko greškom pogodi, biće u velikoj nevolji. Spomenik je pod zaštitom Ujedinjenih nacija kao deo svetskog kulturnog nasleđa. Jesi li slušao tokom pripreme?“

„Čipe, zašto ne uzmeš da žvačeš žvaku ili tako nešto?“

---

¹⁸ AAA je akronim za mnogo štošta, ali piloti misle na anti-aircraft artillery -protivavionskuartiljeriju. (Prim. prev.)

„Počinjemo napad odmah zapadno od spomenika. Nadam se da ću ga videti. Takve stvari me zanimaju.“

Satervejt sklopi oči naglašeno izražavajući ozlojeđenost.

Čip Viggins se vrati svojim mislima o borbi. Znao je da na ovom zadatku ima i nekoliko veterana iz Vijetnama, ali većina momaka nije nikada okusila borbu. Osim toga posmatrali su ih svi, od predsednika naniže, čekajući, zadržavajući dah. Posle Vijetnama, posle sramote s brodom *Pueblo*¹⁹, posle Karterove neuspele misije spašavanja talaca iz Irana, i posle deset godina vojnih neuspeha nakon Vijetnama, domaćem timu trebala je velika pobjeda.

Svetla su gorela u Pentagonu i u Beloj kući. Ljudi su koračali tamo-amo i molili se. *Pobedite za Giperu, momci*²⁰. Čip Viggins ih neće izneveriti. Nadao se da ni Giper neće izneveriti njega. Rečeno mu je da zadatak može biti obustavljen u bilo kom trenutku, pa se plašio da će kroz radio zakrčati šifra za obustavu - Zelena trava. Kao u pesmi *Zelena, zelena trava doma mog*.

Ali, jedan delić njegovog uma toplo bi dočekao ove reči. Pitao se šta bi mu radili u Libiji kad bi morao da iskoči. *Odakle mu ta pomisao?* Opet ga obuzimaju crne misli. Pogledao je Satervejta, koji je unosio podatke u dnevnik leta i zevao.

Viggins ga upita: „Umoran si?“

„Nisam.“

„Uplašen?“

„Nisam još.“

„Gladan?“

„Čipe, zaveži.“

„Žedan?“

Satervejt reče: „Zašto ponovo ne zaspis? Ili još bolje, ja ću da spavam a ti vozi.“

---

¹⁹ Dana 23. januara 1968. severnokorejska mornarica zarobila je obaveštajni brod Ratne mornarice SAD Pueblo i 83 člana posade. SAD su tvrdile da je brod bio u međunarodnim vodama i pretile oružanim napadom. Nakon pregovora preživeli članovi posade su oslobođeni (jedan mornar umro je od rana), a SAD su uputile javno izvinjenje zbog upada u teritorijalne vode Severne Koreje i špijunaže, koje su kasnije povukle. (Prim. prev.)

²⁰ Džordž Gip (George Gipp, 1895-1920), američki igrač bezbola. Tokom sezone 1919/20. isključen je iz ekipe pred utakmicu sa ekipom Vojske SAD, a kasnije se razboleo od upale pluća i umro. Njegov trener Knut Rokni, u poluvremenu jedne utakmice protiv ekipe Vojske SAD 1928, zamolio je svoje igrače da „pobede za Giperu“, rekavši da mu je to obećao na smrtničkoj postelji. Taj događaj ojačao je legendu o Gipu. O njemu je snimljen film u kome je kasniji predsednik SAD Ronald Regan igrao glavnu ulogu, pa se ova rečenica često koristila tokom njegovog mandata. (Prim. prev.)

Vigins je znao da ga to Satervejt podseća, ne baš uvijeno, kako je samo oficir za naoružanje, a ne pilot.

Ponovo su upali u ćutanje. Vigins se zaista zapita bi li malo odremao, ali nije želeo da Satervejtu pruži priliku da kasnije svima u Lejkenhitu priča kako je Vigins prespavao ceo let. Posle nekih pola sata, on pogleda navigacionu kartu i instrumente. Osim zaduženja oficira za oružane sisteme, bio je i navigator. Rekao je Satervejtu: „Polulevo od nas je *Cabo de Sao Vicente* - Rt Svetog Vinsenta."

„Dobro. Tamo i treba da bude."

„Tu je princ Enrike Moreplovac osnovao prvu pomorsku školu u svetu. Tako je i dobio ime."

„Enrike?"

„Ne, Moreplovac."

„Da."

„Portugalci su bili izuzetni pomorci."

„Je li to nešto što treba da znam?"

„Naravno. Igraš li 'beznačajnu poteru'?"

„Ne. Samo mi reci kad menjamo pravac."

„Za sedam minuta skrećemo na kurs nula-devet-četiri."

„U redu. Pazi na sat."

Leteli su ćutke dalje.

Njihov F-111 bio je na svom mestu u letačkoj formaciji, ali zbog radio-tišine svaka letelica je održavala položaj koristeći radar vazduh-vazduh. Nisu uvek mogli golim okom da vide ostala tri aviona iz svoje eskadrile - šifrovana imena su im bila Elton 38, Remit 22 i Remit 61 - ali su ih videli na radaru i mogli su da prate svog komandira, Terija Vejklika, u Remitu 22. Ipak, Vigins je morao donekle da predviđa plan leta i da zna kada da se zagleda u radarski ekran kako bi video šta radi komandirov avion. „Uživam u izazovima teškog zadatka, Bile. Nadam se da i ti uživaš."

„Čipe, ti sve otežavaš."

Vigins se zakikota.

Sva četiri aviona F-111 kao jedan su započeli zaokret ulevo. Obišli su Rt Svetog Vinsenta i skrenuli na jugoistok, pravo prema Gibraltarskom moreuzu.

Sat kasnije približavali su se Gibraltarskoj steni sleva, a s desne strane primicala im se planina Hačo na afričkoj obali. Vigin obavesti svog pilota: „Gibraltar je bio jedan od drevnih Heraklovih stubova. Planina Hačo je drugi. Ti znaci obeležavali su zapadne pomorske granice sredozemnih civilizacija. Jesi li to znao?"

„Reci mi stanje goriva."

„U redu." Vigin očita brojeve sa pokazivača nivoa goriva i dodade: „Još oko dva sata leta."

Satervejt pogleda časovnik na tabli i reče. „Sastajemo se s avionom za dopunu za oko četrdeset pet minuta."

„Nadam se", odgovori Vigin misleći: *Ako nekako promašimo dopunu, imaćemo taman dovoljno goriva da dobacimo do Sicilije i ispašćemo sa zadatka.* Tokom leta nikad nisu bili daleko od kopna i kad bi morali da se isključe, ispustili bi bombe u more, sleteli na neki aerodrom u Francuskoj ili Španiji i nehajno objasnili kako su bili na kratkom letu u okviru obuke i kako su ostali bez goriva. Kao što su čuli tokom pripreme zadatka: „Ne koristite reč 'Libija' u razgovorima" - na šta su se svi gromko nasmejali.

Polu sata kasnije još nije bilo ni traga od tankera. Vigin upita: „Gde je, do đavola, naša leteća benzinska pumpa?"

Satervejt je čitao naređenja i nije odgovorio.

Vigin je osluškivao da preko radija čuje kodni signal koji će objaviti nailazak vazdušnih tankera. Posle silnih priprema i vremena provedenog u vazduhu, nije želeo da završi na Siciliji.

Leteli su bez reči. U pilotskoj kabini šumela je elektronika, a trup je pulsirao od snage dva mlazna motora „Prat i Vitni" koji su gonili F-111 kroz crnu noć.

Najzad im niz klikova na radiju saopšti da se KC-10 približava. Posle još deset minuta Vigin vide kontakt na radarskom monitoru i objavi nailazak Satervejtu, koji potvrdi prijem.

Satervejt smanji brzinu i odvoji se od formacije. Za ovo, pomisli Vigin, Satervejt dobija platu.

Kroz nekoliko minuta ogromni avion-tanker KC-10 ispuni nebo iznad njih. Satervejt je mogao da razgovara s pilotom tankera na bezbednom i skremblovanom kanalu KY-28, koji se koristio za male domete. „Ka-deset, ovde Karma pet-sedam. Vidimo vas."

„Primljeno, Karma pet-sedam. Evo stiže Diki."

„Primljeno."

Operater dizalice aviona KC-10 pažljivo je navodio mlaznicu za punjenje u prijemni otvor lovca F-111, koji se nalazio odmah iza kabine. Za nekoliko minuta spajanje je obavljeno i gorivo je poteklo iz tankera u lovac.

Vigins je gledao Satervejta kako desnom rukom oprezno barata kontrolnom palicom, a levom komandama gasa; pažljivo je održavao avion u tačnom položaju kako bi mlaznica ostala povezana. Vigins je znao da u ovoj prilici treba da čuti.

Posle, kako se činilo, dugo vremena, zeleno svetlo na vrhu mlaznice se ugasio, a upalilo se žuto svetlo pored njega koje je označavalo automatsko razdvajanje. Satervejt reče pilotu tankera: „Karma pet-sedam se uklanja“, odvoji avion od tankera i vrati ga u dodeljeni položaj u formaciji.

Pilot tankera, u znak toga što je ovo bilo poslednje punjenje pred napad, reče preko radija: „Hej, srećno. Razbijte ih. Bog vas blagoslovio. Vidimo se kasnije.“

Satervejt odgovori: „Primljeno“, a zatim reče Viginsu: „Sreća i Bog s ovim nemaju nikakve veze.“

Viginsa je malo razljutilo Satervejtovo ledeno pilotsko razmetanje, pa mu reče: „Zar ne veruješ u Boga?“

„Naravno da verujem, Čipe. Ti se moli, ja ću da upravljam.“

Satervejt ih vrati u formaciju dok se drugi avion odvajao za punjenje.

Vigins je morao da prizna da je Bil Satervejt vraški dobar pilot, mada nije i vraški dobar drug.

Satervejt, svestan da je iznervirao Viginsa, reče: „Hej, vizo“, upotrebivši izraz iz milošte za oficire za naoružanje, „vodim te na najbolju večeru u Londonu.“

Vigins se nasmeši. „Ja biram gde.“

„Ne, ja biram. Zadržaćemo se ispod deset funti.“

„Može.“

Satervejt očuta nekoliko minuta, a zatim reče Viginsu: „Biće sve u redu. Bacićeš bombe pravo na metu, a ako dobro obaviš posao, preleteću preko tog Avgustovog luka.“

„Aurelijevog.“

„Tog.“

Vigins se nasloni i sklopi oči. Znao je da je dobio više od Satervejtove norme neslužbenih reči i smatrao je to malim trijumfom.

U mislima je pošao malo unapred. Uprkos sićušnom čvoru u praznom stomaku, zaista se radovao što leti na prvom borbenom zadatku. Ako ga je i grizla savest zbog bombi, podsetio se da su svi ciljevi, uključujući i njegove, strogo vojni. Zapravo, onaj oficir u Lejkenhitu nazvao je naselje Al Azizija „džihadski univerzitet“, želeći da kaže kako je to logor za obuku terorista. Ipak, dodao je i ovo: postoji mogućnost da u vojnom naselju Al Azizija ima i civila."

Vigins razmisli o tome, zatim izbacila te misli iz glave.

Poglavlje 14

Asad Halil borio se sa dva osnovna nagona - za seksom i za samoodržanjem.

Nestrpljivo je koračao po ravnom krovu. Otac mu je dao ime Asad - Lav - i činilo se da je mladić svesno ili nesvesno preuzeo obeležja te velike zveri, uključujući i naviku hodanja ukrug. Iznenada je stao i pogledao u noć.

Ghabli - vrela, snažni južni vetar iz prostranstava Sahare - duvao je preko severne Libije prema Sredozemnom moru. Noćno nebo delovalo je zamagljeno, mada su u stvari izobličena meseca i zvezda bila izazvana česticama peska u vazduhu.

Halil pogleda svetleće lice svog sata i vide da je jedan i četrdeset šest posle ponoći. Bahira, kći kapetana Habiba Nadira, treba da dođe tačno u dva. Pitao se hoće li doći. Pitao se je li uhvaćena. A ako je uhvaćena, hoće li priznati kuda je išla i s kim je trebalo da se sastane? Ova poslednja mogućnost mnogo je brinula Halila. Star šesnaest godina, bio je na možda pola sata od svog prvog seksualnog iskustva - ili na nekoliko sati od odsecanja glave. U mislima mu se stvorila neprivlačna slika samog sebe na kolenima, pognute glave, dok ogromni zvanični dželat, poznat samo kao Sulaman, zamahuje svojom džinovskom krivom sabljom prema njegovom vratu. Halil oseti kako mu se telo napinje; na čelu mu se stvorila linija znoja i hladila se na noćnom vazduhu.

Halil priđe maloj limenoj baraci na ravnom krovu. Nije imala vrata, pa je pogledao niz stepenice, očekujući da vidi ili Bahiru ili njenog oca s naoružanim stražarima kako dolaze po njega. Ovo je bezumlje, mislio je, čisto ludilo.

Halil ode do severne ivice betonskog krova, ograđenog zidom od blokova i gipsa s puškarnicama. Sama zgrada bila je dvospratnica; podigli su je Italijani u doba kada su kontrolisali Libiju. Zgrada je sada, kao i onda, služila kao skladište municije, i zato je bila podignuta podalje od centra vojnog logora poznatog kao Al Azizija. Bivši italijanski logor sada je bio vojna komanda i ponekad rezidencija Velikog vođe, pukovnika Moamera el Gadafija, koji je baš te večeri stigao u Al Aziziju. Halil i svi ostali u Libiji znali su da Veliki vođa po navici često menja boravišta i da su njegova česta preseljenja predostrožnost protiv atentata i američkog vojnog napada. Ali, nije bilo pametno komentarisati te mogućnosti.

U svakom slučaju, Gadafijevo neočekivano prisustvo te noći izazvalo je neuobičajenu budnost njegovih elitnih gardista, a Halil je brinuo jer mu se činilo da glavom Alah čini njegov tajni sastanak zamršenim i opasnim.

Halil je van svake sumnje znao da ga je Đavo ispunio ovom grešnom žudnjom za Bahirom, da ga je Đavo naveo da je sanja kako naga hoda po mesečinom obasjanom pustinjskom pesku. Asad Halil nikada nije video nugu ženu, ali je video jedan nemački časopis i znao je kako Bahira izgleda bez vela i odeće. U glavi je video obline njenog tela, onakve kakve ih je zamišljao, video je kako joj duga kosa dodiruje obnažena ramena, sećao se njenog nosa i usana kakve ih je video kad su njih dvoje bili mali, pre nego što je počela da nosi veo. Znao je da ona sada izgleda drugačije, ali ipak je, čudno, na predivno zamišljenom telu žene i dalje stajalo dečje lice. Zamišljao je liniju njenih usana, brežuljak stidnih malja, gola bedra i noge... Osetio je kako mu srce snažno tuče u grudima i kako su mu usta suva.

Zurio je ka severu. Svetla Tripolija, udaljenog dvadeset kilometara, bila su dovoljno jaka da se vide kroz *ghabli*. Iza Tripolija ležala je tama Sredozemnog mora. Oko Al Azizije prostirali su se brežuljci neplodne zemlje, nešto maslinjaka i stabala urmi, nekoliko pastirskih skloništa i poneka jama s vodom.

Asad Halil virnu preko ograde u dvorište. Dole je sve bilo tiho - u ovo doba nisu se videli stražari niti ikakva vozila. Meteža će biti samo oko rezidencije pukovnika Gadafija i oko štaba u kom su smeštene komandne, kontrolne i komunikacijske zgrade. Noćas nema posebnog režima budnosti, ali Halil je predosećao da nešto nije u redu.

Asad Halil ponovo pogleda na sat. Bilo je tačno dva, a Bahira nije stigla. Halil kleknu u ugao, gde ga niko sa zemlje nije mogao videti. Odmotao je molitvenu prostirku *zvanu sajjada* i na nju spustio primerak Kurana. Ako dođu po njega, naći će ga kako se moli i čita Kuran. To će ga možda spasti. Ali, verovatnije je da će pogoditi kako je Kuran samo varka, a da *sajjada* čeka nago Bahirino telo. Ako posumnjaju, onda će zbog svetogrđa postupiti prema njemu tako da će žaliti za odsecanjem glave. A Bahira... najverovatnije će je kamenovati do smrti.

Pa ipak, nije pobeo natrag, u kuću svoje majke. Bio je odlučan da se suoči sa sudbinom koja će mu doći uz stepenice, kakva god bila.

Mislio je o tome kako je prvi put zapazio Bahiru u kući njenog oca. Kapetan Habib Nadir, kao i Halilov otac, bio je ljubimac pukovnika Gadafija. Tri porodice bile su vrlo bliske. Halilov otac, kao i Bahirin, bio je aktivan u pokretu otpora protiv italijanske okupacije; Halilov otac radio je za Britance tokom Drugog svetskog rata, dok je Bahirin otac radio za

Nemce. Ali, zar je to važno? Italijani, Nemci, Britanci - svi su oni nevernici i ne duguje im se nikakva odanost. Njegov otac i Bahirin otac šalili su se kako su obojica pomagali hrišćanima da se međusobno pobiju.

Halil za trenutak pomisli na svog oca, kapetana Karima Halila. Mrtav je već pet godina, ubili su ga na pariškoj ulici agenti izraelskog Mosada. Zapadne radio-stanice izvestile su da je ubistvo najverovatnije počinila rivalska islamska grupa, ili čak i njegovi zemljaci, Libijci, u okviru nekakve političke igre moći. Nije bilo hapšenja. Ali pukovnik Gadafi, mudriji od svojih neprijatelja, objasnio je svom narodu da su kapetana Halila ubili Izraelci, a da su sve ostalo laži.

Asad Halil je verovao u to. Morao je da veruje. Otac mu je nedostajao, ali tešio se činjenicom da je njegov otac umro smrću mučenika od ruke cionista. Naravno, sumnje su mu se uvlačile u glavu, ali govorio je Veliki čovek glavom, i to je bio kraj priče.

Halil klimnu glavom samom sebi dok je klečao u uglu krova. Pogledao je na sat, a zatim na vrata limene kolibe deset metara dalje. Kasni; možda nije mogla da se iskrade iz kuće, možda se uspravala ili je shvatila da ne želi da rizikuje život kako bi bila s njim. Ili je, što bi bilo najgore od svega, uhvaćena i već sada ga izdaje vojnoj policiji.

Halil razmisli o svom posebnom odnosu sa Velikim vođom. Nije sumnjao da pukovnik Gadafi voli njega i njegovu braću i sestre. Pukovnik im je dopustio da ostanu u svojoj kući u privilegovanom naselju Al Azizija, pobrinuo se da Asadova majka dobije penziju i da se sva njena deca školuju.

A pre samo šest meseci pukovnik mu je rekao: „Ti si obeležen kao osvetnik očeve smrti.“

Asada Halila ispunili su ponos i radost; svom dobročinitelju je odgovorio: „Spreman sam da služim tebi i Alahu.“

Pukovnik se nasmešio i rekao: „Mi nismo spremni za tebe, Asade. Još godinu-dve i počecemo da te obučavamo kako bi postao borac za slobodu.“

A sada je Asad rizikovao sve - svoj život, svoju čast, svoju porodicu - a zbog čega? Zbog žene. To nema smisla, ali... Ima tu još nešto... nešto što zna, ali ne može sebe naterati da misli o tome... To s njegovom majkom i pukovnikom Gadafijem... Da, ima tu nečega, i on zna šta je to, to je isto ono što je njega popelo na ovaj krov da čeka Bahiru.

Smatrao je da odnos njegove majke i Velikog vođe nije greh, da nije svaki vanbračni seks grešan. Moamer el Gadafi ne bi učinio ništa grešno, ništa van Šerijata, prihvaćenog

načina. Prema tome, Asad Halil će, ako ga uhvate, izneti svoj slučaj neposredno Velikom vođi i objasniti mu svoju zbunjenost u tim stvarima. Objasniće mu da je upravo Bahirin otac doneo iz Nemačke časopis sa slikama nagih muškaraca i žena i da je njega, Halila, pokvarila baš ta zapadna gadost.

Bahira je našla časopis skriven ispod vreća s pirinčem u njihovoj kući, ukrala ga i pokazala Halilu. Zajedno su gledali fotografije - greh zbog kog bi oboje išibali da su bili uhvaćeni. Ali umesto da ih ispune gađenjem i stidom, fotografije su ih navele da govore o onom o čemu se ne govori. Rekla mu je: „Želim da ti se pokažem kao ove žene. Želim da ti pokažem sve što imam. Želim da te vidim, Asade, i osetim tvoje telo.”

Tako je Đavo ušao u nju i preko nje i u njega. On je u hebrejskoj knjizi pročitao priču o Adamu i Evi, a njegov *mousyed*, duhovni učitelj, rekao mu je da su žene slabe i razvratne, da je žena počinila prvobitni greh i da će namamiti muškarca na greh ako ne bude dovoljno snažan.

Pa ipak... mislio je, čak i velike ljude kakav je pukovnik žene mogu da iskvare. Objasniće to pukovniku ako ga uhvate. Možda neće kamenovati Bahiru do smrti, možda će se oboje izvući samo sa šibama.

Noć je bila sveža i Halil je zadrhtao. Ostao je da kleči na prostirci, s Kuranom u rukama. U dva i deset čuo je buku sa stepenica, podigao pogled i video tamni obris u vratima metalne kolibe. Rekao je tiho: „Bože, budi milostiv.”

Poglavlje 15

Poručnik Čip Vigins reče poručniku Bilu Satervejt: „Ulećemo u snažni bočni vetar. To je taj južni vetar što duva iz pustinje. Kako ga ono zovu?”

„Zovu ga južni vetar što duva iz pustinje.”

„Tako je. Elem, duvaće nam lepo u leđa kad budemo brisali odavde, a bićemo i za četiri bombe lakši.”

Satervejt promrmlja nekakav odgovor.

Vigins se zagleda kroz vetrobransko staklo u mračnu noć. Nije imao pojma hoće li danas videti zoru, ali znao je da će, ako izvrše svoj zadatak, svi postati heroji - mada bezimeni heroji. Jer, ovo nije bio običan rat - ovo je bio rat protiv međunarodnih terorista koji dosežu i van Bliskog istoka, pa zato imena pilota na ovom zadatku neće nikad biti saopštena novinarima ni javnosti i doveka će ostati vrhunska tajna. Nešto je tu žuljalo Viginsa; to je priznanje da loši momci mogu da dosegnu u samo srce Amerike i izvrše odmazdu nad pilotima i njihovim porodicama. S druge strane, iako neće biti parada i javnih dodela nagrada, ova anonimnost je činila da se oseća prijatnije. Bolje biti bezimeni heroj nego opštepoznata meta terorista.

Nastavili su ka istoku preko Sredozemnog mora. Vigins pomisli koliko se ratova vodilo zbog ovog drevnog mora, a naročito na obalama severne Afrike - Feničani, Egipćani, Grci, Kartaginjani,

Rimljani, Arapi ratovali su i ratovali hiljadama godina sve do Drugog svetskog rata - Italijani, nemački Afrički korpus, Britanci, Amerikanci... More i pesak severne Afrike masovna su grobnica vojnika, mornara i vazduhoplovaca. *Ka obalama Tripolija*, reče samom sebi, svestan da nije jedini letač koji je te noći pomislio na ove reči. *Bićemo bitku svoje otadžbine...*

Satervejt upita: „Koliko do zaokreta?”

Vigins se prenu iz sanjarija i proverio njihov položaj. „Dvanaest minuta.”

„Pazi na sat.”

„Primljeno.”

Dvanaest minuta kasnije eskadrila je skrenula na jug pod pravim uglom. Cela vazдушna armija, bez tankera, bila je na kursu ka obali Libije. Satervejt gurnu palice napred i F-III ubrza.

Bil Satervejt gledao je sat i letačke instrumente. Približavali su se vazdušnoj kapiji gde će započeti pripreme za napad i pregled terena. Zabeležio je da je brzina aviona sedamsto pedeset kilometara na sat, a visina osam hiljada metara. Bili su manje od trista kilometara udaljeni od obale i leteli su pravo na Tripoli. Čuo je niz škljocaja na radiju, odgovorio na isti način i s ostatkom eskadrile započeo spuštanje.

Satervejt je želeo da odmah započne sa završnim proverama, ali znao je da je prerano, da će možda prebrzo da se uzbudi, a to nije pametan način odlaska u bitku. Čekao je.

Vigins se nakašljao. Preko interfona to je zazvučalo poput urlika i obojica su se trgli. Vigins reče: „Sto pedeset kilometara do suvih nogu“, upotrebivši avijatičarski izraz za kopno.

„Primljeno.“

Obojica su gledali ekran radara, ali iz Libije nije dolazio nikakav odbor za doček. Ispravili su se na svega sto metara iznad mora.

„Sto dvadeset kilometara.“

„U redu, da ponovimo plan.“

„Spreman.“

Satervejt i Vigins započese litaniju provera po spisku. Baš kad su završili, Vigins podiže pogled i vide svetla Tripolija pravo ispred njih. „Evo plena.“ Satervejt takođe podiže pogled, zatim klimnu glavom. Pomerio je polugu za hidraulično podešavanje krila i ispružena krila aviona stadoše da se pomeraju unazad, poput krila jastreba koji je spazio obrok na tlu.

Vigins primeti da mu puls lako ubrzava i shvati da je veoma žedan.

Satervejt ponovo poveća gas dok se F-III u formaciji primicao obali. Doletna visina i dalje im je bila sto metara, a rečeno im je da nema toliko visokih radio-tornjeva ni oblakodera zbog kojih bi brinuli. Doletna brzina sada im je iznosila devetsto trideset kilometara na sat. Do početka akcije ostao im je pedeset jedan minut. Uskoro će razbiti formaciju i krenuti prema pojedinačnim metama u Tripoliju i okolini.

Vigins je pažljivo slušao tišinu u svojim slušalicama; čuo je treperavi ton koji označava da je radar našao cilj. *Oh, sranje.* Pogledao je brzo na ekran radara i rekao, opušteno koliko je mogao da odglumi: „Rakete zemlja-vazduh na jedan sat.“

Satervejt klimnu glavom. „Izgleda da su ipak budni.“

„Voleo bih da udarim onog oficira u jaja.“

„On nije problem, a nisu ni ovi projektili.“

„Tako je...“ Avion je leteo prebrzo i prenisko da bi ga rakete pogodile, ali na sto metara visine bio je sasvim u dometu protivavionskih topova.

Vigins je gledao kako se dve rakete uzdižu na radaru i nadao se da to đubre sovjetske proizvodnje zaista ne može da ih prati pri ovoj visini i brzini. Nekoliko sekundi kasnije on golim okom uoči dve rakete s desne strane kako lete uvis, a za njima se vuče rep od crvenih i narandžastih plamenova.

Satervejt suvo primeti: „Traćenje skupog raketnog goriva.“

Sada je na Viginsa bio red da ne odgovori. Zapravo, najzad je ostao sasvim bez reči. Sasvim obrnuto, Satervejt se raspričao o obliku obale, gradu Tripoliju i drugim beznačajnostima. Vigins je pozeleo da mu kaže da zaveže i vozi avion.

Preleteli su obalu. Pod njima je ležao Tripoli. Satervejt primeti da, uprkos uzbuni, ulična svetla i dalje rade. „Idioti.“ Za tren je spazio luk Marka Aurelija i rekao Viginsu: „Eno tvog luka. Na devet sati.“

Ali Vigins je izgubio zanimanje za istoriju i usredsredio se na sadašnjost. „Okreći.“

Satervejt se odvoji od formacije i započe obrušavanje prema Al Aziziji. „Kako izgovaraš ovo?“

„Koje?“

„Ovo gde idemo.“

Vigins oseti znoj na vratu dok mu je pažnja lutala od instrumenata do radara i prizora iza stakla. „Jebote! Trostruko A!“

„Jesi li siguran? Mislio sam da je Al-nešto.“

Viginsu se nimalo nije dopao iznenadni Satervejtov humor pilotske kabine. Odbrusio je: „Al Azizija. U čemu je razlika, jebote?“

„Tako je“, odgovori Satervejt. „Sutra će ga zvati ruševine.“ Nasmejao se.

I Vigins se nasmejao, uprkos činjenici da je ludeo od straha. Lukovi protivavionskih trasirnih zrna presecali su noćno nebo suviše blizu njihovog aviona. Nije mogao da poveruje da zaista pucaju na njega. Ovo je baš sranje. Ali je i uzbudljivo.

Satervejt reče: „Al Azizija tačno ispod nas. Spreman.“

„Ruševine“, odgovori Vigin. „Ruševine, ruševine, 'oće čovek da izgine. Spreman za ispuštanje. Jebi se, Moamere.“

Poglavlje 16

„Asade.”

Asadu Halilu gotovo stade srce. „Da... da, ovde sam.” Tiho je upitao: „Jesi li sama?”

„Naravno.” Bahira krenu u pravcu njegovog glasa, zatim ga vide kako kleči na molitvenoj prostirci.

„Sagni se”, šapnu joj on.

Čučnuvši iza ograde ona mu priđe i kleknu na molitvenu prostirku pored njega. „Je li sve u redu?”

„Jeste. Ali zakasnila si.”

„Morala sam da izbegavam straže. Veliki vođa...”

„Da, znam.” Asad Halil gledao je Bahiru obasjanu mesečinom. Na sebi je imala lepršavu belu haljinu - uobičajenu večernju devojačku odeću - maramu i veo. Bila je tri godine starija od njega, u dobu u kom je većina libijskih žena udata ili verena. Ali njen otac je odbio mnoge prosee, a najuporniji od njih bio je prognan iz Tripolija. Asad Halil je znao da bi se porodice, da mu je otac živ, sigurno dogovorile o braku između njih dvoje. Ali, iako mu je otac bio heroj i mučenik, činjenica je bila da je mrtav i da njegova porodica u društvu uživa samo položaj povlašćenih penzionera Velikog vođe. Naravno, tu je veza između Velikog vođe i Asadove majke, ali kao skrivana i grešna nije bila od velike pomoći.

Kleknuli su licem okrenuti jedno drugom; oboje su ćutali. Bahirin pogled odluta ka Kuranu na uglu prostirke, a onda kao da zapazi i samu prostirku. Zagledala se u Asada, čiji pogled kao da je govorio: „Ako se spremamo da počinimo greh bluda, kakve ima veze što ćemo počiniti i svetogrđe?”

Klimnula je glavom pristavši na nemi dogovor.

Bahira Nadir preuzela je inicijativu i digla veo koji joj je skrivao lice. Nasmešila se, ali Halilu se činilo da je osmeh izazvala nelagoda što je bez vela na metar od muškarca.

Skinula je maramu s glave i raspustila kosu; pala joj je po ramenima u dugim uvojcima.

Asad Halil duboko udahnu i zagleda se Bahiri u oči. Lepa je, mislio je, mada nije imao s mnogo čim da je uporedi. Nakašljao se i rekao: „Vrlo si lepa.”

Osmehnula se, pružila ruke i uzela njegove.

Halil nikada nije držao nijednu ženu za ruke i iznenadio se kako su Bahirine male i meke. Koža joj je bila topla, toplija od njegove, verovatno usled napornog puta dugog trista metara od njene kuće dovde. Zapazio je takođe da su joj ruke suve, dok su njegove bile vlažne. Primakao joj se bliže na kolenima i osetio njen cvetni miris. Krećući se otkrio je da je sasvim uzbuđen.

Nijedno od njih kao da nije znalo šta dalje. Najzad mu je Bahira pustila ruke i stala da mu miluje lice. I on je milovao njeno lice. Primakla mu se i tela su im se dotakla, zatim su se zagrlili i osetio je njene dojke ispod haljine. Asad Halil je ludeo od žudnje, ali deo njegovog uma bio je negde drugde - iskonski nagon govorio mu je da bude oprezan.

Pre nego što je shvatio šta se dešava, Bahira se odmakla od njega i uzela da raspasuje haljinu.

Halil ju je posmatrao osluškujući zvuke opasnosti. Ako ih sada otkriju, mrtvi su. Čuo ju je kako kaže: „Asade. Šta čekaš?”

Gledao ju je kako kleči pred njim. Sada je bila potpuno naga. Gledao je njene grudi, pa stidne dlačice, zatim bedra, i najzad ponovo lice.

„Asade.”

Svukao je kratku tuniku preko glave, zatim skinuo pantalone i gaćice do gležnjeva i zbacio ih.

Gledala ga je u lice, izbegavajući da pogleda njegov penis, a onda joj se pogled spusti.

Asad nije znao šta sledeće da učini. Mislio je da će znati - shvatao je položaj koji će zauzeti, ali nije bio siguran kako da do toga dođu.

Bahira je ponovo preuzela sve u svoje ruke. Legla je na leđa po prostirci, podmetnuvši odeću ispod glave.

Asad gotovo jurnu napred, leže na nju, oseti pod sobom njene čvrste dojke i toplu kožu. Osetio je kako Bahira širi noge i kako mu vrh penisa dodiruje toplo, vlažno meso. U trenu je do pola bio u njoj. Ona lako kriknu od bola. Gurao je dalje, uprkos otporu, i sasvim ušao u nju. Pre nego što je stigao da se pomeri, osetio je kako se njena bedra dižu i spuštaju, dižu i spuštaju, i između dva otkucaja srca ispraznio se u nju.

Ležao je nepomičan hvatajući dah, ali ona je nastavila da diže i spušta bokove, mada Asad nije znao zašto nastavlja kad se on zadovoljio. Počela je da ječi, da teško diše, zatim da ponavlja njegovo ime: „Asade, Asade, Asade...”

Skotrljao se s nje, legao na leđa i zagledao se u noćno nebo. Na istoku se dizao polumesec, zvezde su delovale prigušeno iznad osvetljenog naselja, bedna, bleđa imitacija blistavih zvezda nad otvorenom pustinjom.

„Asade.”

Nije odgovorio. Njegov um nije mogao da pojmi ono što je upravo učinio.

Ona mu se primakla tako da su im se noge i ramena dodirnuli, ali njegova žudnja je iščezla.

Upitala ga je: „Jesi li ljut?”

„Nisam.” Seo je. „Trebalo bi da se obučemo.”

Ona takođe sede i spusti mu glavu na rame.

Želeo je da se odmakne od nje, ali nije. U glavu su mu se uvlačile nesrećne misli. Šta ako Bahira zatrudni? Šta ako bude želela da ovo ponovo urade? Sledeći put bi ih svakako uhvatili, ili bi ona zanela. I u jednom i u drugom slučaju jedno ili oboje bi umrli. Zakon je ponegde bio nejasan i obično su porodice odlučivale o tome kako treba kazniti sramotu. Znajući njenog oca, Asad nije očekivao nikakvu milost ni za nju ni za sebe. Potaknut nečim što nije shvatio, on naglo reče: „Moja majka je bila s Velikim vođom.”

Bahira nije odgovorila.

Halil je bio besan na sebe što je otkrio tajnu. Nije znao zašto je to učinio, nije znao šta oseća prema ovoj ženi. Bio je nejasno svestan toga da će se žudnja jednom vratiti i znao je da zbog toga treba da bude učtiv. Ipak, želeo je da bude bilo gde drugde, a ne ovde. Gledao je svoju odeću u uglu molitvene prostirke. Zapazio je takođe i tamnu mrlju na prostirci, tamo gde je Bahira legla.

Bahira ga obgrli jednom rukom oko ramena, a drugom stade da mu miluje bedro. Upitala je: „Misliš li da će nam dozvoliti da se venčamo?”

„Možda.” Ali, nije bio uveren u to. Pogledao je njenu ruku na svojoj butini, zatim primetio krv na penisu. Shvatio je da je trebalo poneti vodu za pranje.

Ona upita: „Hoćeš li da razgovaraš s mojim ocem?”

„Da”, odgovorio je, ali nije znao hoće li. Brak s Bahirom Nadir, kćeri kapetana Habiba Nadira, bio bi dobra stvar, ali moglo bi biti opasno da je zaprosi. Pitao se da li bi je starice pregledale i otkrile da je izgubila devičanstvo. Pitao se da li je trudna. Pitao se mnogo šta, ne ponajmanje hoće li njegov greh proći nekažnjen. Reкао je: „Trebalo da krenemo.”

Ali ona se ne pomače.

Ostali su da sede jedno pored drugog. Halila je obuzimao nemir.

Ona progovori, ali on reče: „Budi mirna.“ Imao je neprijatno osećanje da se dešava nešto čega bi on trebalo da je svestan.

Majka mu je jednom rekla da je, kao i njegov imenjaka lav, blagosloven šestim čulom, ili drugim vidom, kako su to ponekad nazivale starice. On je smatrao da svako može da oseti opasnost ili zna da je neprijatelj u blizini ne videvši i ne čuvši ništa. Ali vremenom je uvideo da je taj osećaj poseban dar, i shvatio je da ono što oseća celu noć nema nikakve veze s Bahirom, ni sa vojnom policijom, ni s opasnošću da bude uhvaćen u bludu. Imalo je veze s nečim drugim, ali nije još znao sa čim. Bio je siguran samo da nešto nikako nije u redu.

Čip Vigins se trudio da ne obraća pažnju na trasirna zrna koja su plovila oko krova kabine. Ovo što se događalo nije imao da uporedi ni sa čim iz svog života i obuke. Prizor oko njega bio je toliko natprirodan da nije mogao da ga shvati kao smrtnu opasnost. Usredsredio se na monitore koji su činili letačku konzolu pred njim. Nakašljao se i rekao Satervejt: „Tačni smo.“

Satervejt potvrdi ravnim glasom.

Vigins reče: „Manje od dva minuta do cilja.“

„Primljeno.“

Satervejt je znao da bi sada trebalo da izbacila mlazne potisnike radi povećanja snage, ali to bi izazvalo veoma dugačak i vidljiv svetli trag izduvni gasova iza aviona, što bi pak okrenulo svaku cev u njihovom pravcu. Nije očekivao snažnu vatru sa zemlje, ali odluka je bila samo na njemu.

Vigins reče: „Potisnici, Bile.“

Satervejt je oklevao. Plan napada zahtevao je dodatnu brzinu koju donose potisnici, inače postoje dobri izgledi da će drugi avion iz eskadrile - Remit 22 - koji je bio na svega trideset sekundi od njega, da mu se zavuče u dupe.

„Bile.“

„Dobro.“ Satervejt izbacila potisnike i F-111 jurnu napred. Povukao je palicu unazad i kljun aviona se podigao. Satervejt za tren pogleda preko table i vide prefinjeni mlaz smrtonosnih putanja zrna s njihove desne strane. „Te guzice ne umeju ni da pucaju kako treba.“

Vigins nije bio potpuno siguran u to. Rekao je: „U ruti smo, trideset sekundi do otpuštanja.“

Bahira uze svog ljubavnika za ruku. „Šta je, Asade?“

„Ćuti.“ Pažljivo je slušao i čuo u daljini nečiji povik. Negde blizu njih uključio se motor nekog vozila. Otpuzao je do svoje odeće, navukao tuniku, uspravio se i provirio preko ograde. Pogled mu je prelazio preko naselja, zatim nešto na horizontu privuče njegovu pažnju. Pogledao je na sever i istok, prema Tripoliju.

Bahira mu je prišla, držeći odeću uz grudi. „Šta je to?“ - upitala je tvrdoglavo.

„Ne znam. Budi mirna.“ Nešto nikako nije valjalo, ali šta god to bilo, on nije mogao još da vidi ni čuje, iako je osećao, veoma snažno. Zurio je u noć i slušao.

Bahira takođe virnu preko ograde. „Straža?“

„Ne. Nešto... tamo...“ Onda ugleda - užarene pruge sjajne vatre krivudale su iznad bleska Tripolija po tamnom nebu Sredozemlja.

Bahira ih takođe vide, pa upita: „Šta je to?“

„Rakete.“ *U ime Alaha, milostivog...* „Rakete i protivavionska paljba.“

Bahira ga zgrabi za mišicu. „Asade... šta se dešava?“

„Neprijateljski napad.“

„Ne! Ne! Oh, molim te...“ Spustila se na kolena i stala da skuplja odeću. „Moramo u sklonište.“

„Da.“ Navukao je pantalone i cipele, zaboravivši gaće.

Odjednom zaglušujući vrisak sirene za vazdušni napad ispuni noćni vazduh. Ljudi stadoše da viču i izleću iz okolnih zgrada, motori počеше da se pale, ulice se ispuniše bukom.

Bahira bosonoga potrča prema stepeništu, ali je Halil stiže i povuče na tlo. „Čekaj! Ne sme niko da te vidi da izlaziš iz ove zgrade. Neka ostali prvi odu u sklonište.“

Pogledala ga je. Verovala je njegovoj proceni i klimnula glavom.

Zadovoljan što će ona ostati gde jeste, Halil otrča natrag do ograde i pogleda prema gradu. „U ime Alaha...“ Plamenovi su se rascvetavali po Tripoliju, a sada je čuo i osetio udaljene eksplozije nalik na grmljavinu u pustinji.

Onda mu nešto drugo privuče pogled i on vide tamnu mrlju kako leti ka njemu, osvetljenu otpozadi vatrama u Tripoliju. Iza mrlje vukla se ogromna crvena i bela perjanica. Halil je znao da gleda u vrele izdovne gasove mlaznjaka koji leti pravo na njega. Stajao je skamenjen od užasa, ne mogavši čak ni da krikne.

Bil Satervejt ponovo skrenu pogled s monitora i na brzinu pogleda kroz vetrobran. U tami ispred njih uspeo je da prepozna izgled Al Azizije iz aviona; video ga je na snimcima stotinu puta.

Vigins reče: „Spreman.”

Satervejt se vrati ekranima i usredsredi se na letenje i model izbacivanja bombi koje će izvesti kroz nekoliko sekundi.

Vigins reče: „Tri, dva, jedan, bacam.”

Satervejt oseti kako avion u trenu gubi na težini. Borio se s komandama započinjući pod velikom brzinom manevre povlačenja koji će ih odvesti odatle.

Vigins je sada unosio uputstva koja će odvesti laserski navođene bombe teške čitavu tonu na putanju prema predviđenim ciljevima. On reče: „Praćenje... dobra slika... imam je... skretanje... skretanje... pogodak! Jedna, dve, tri, četiri. Predivno.”

Nisu čuli eksplozije četiri bombe u naselju Al Azizija, ali obojica su mogli da zamisle njihov zvuk i blesak. Satervejt reče: „Idemo odavde.”

Vigins dodade: „Pa-pa, gospodine Arapine.”

* * *

Asad je mogao samo da bulji u tu neverovatnu stvar vatrenog repa što je jurila ka njemu.

Odjednom napadački avion skrenu pravo naviše, u noćno nebo, a njegov urlik zagluši sve osim Bahirinog krika.

Mlaznjak nestade i zvuk utihnu, ali Bahira je vrištala i vrištala.

Halil viknu na nju: „Ućuti!” Pogledao je dole na ulicu i video dva vojnika kako gledaju naviše u njih. Sagnuo se iza ograde. Bahira je sada jecala.

Dok je Halil razmišljao o sledećem potezu, krov ispod njegovih nogu poskoči i baci ga licem nadole. Sledeće čega je bio svestan bio je zvuk moćne eksplozije u blizini. Usledila je još jedna, pa još jedna, pa još jedna. Pokrio je uši rukama. Zemlja se tresla, osećao je promenu vazdušnog pritiska, u ušima mu je pucketalo a usta su mu se otvorila u nemom krik. Zapljusnuo ga je talas vreline, nebo se oboji krvavocrveno, a komadi kamena, krhotine i zemlja stadoše da padaju s nebesa. *Bože, smiluj se. Poštedi me...* Svet je uništavan oko njega.

Nije imao vazduha u plućima i borio se za dah. Sve je postalo čudnovato tiho; shvatio je da je gluv. Takođe je shvatio da se pomokrio.

Malo-pomalo sluh mu se vratio i čuo je Bahiru kako ponovo vrišti u napadu čistog, nesputanog užasa. Uspravila se na noge, oteturala do ograde i stala da vrišti dole u dvorište.

„Zaveži!" Pritrčao joj je i zgrabio je za mišicu, ali ona se otrgla i počela da trči po kršem prekrivenom krovu urlajući iz sveg glasa.

Još četiri eksplozije začule su se iz istočnog dela naselja.

Halil opazi ljude na obližnjem krovu kako nameštaju protivavionski top. I Bahira ih je videla, pa je pružila ruke k njima vičući: „Upomoć! Upomoć!"

Videli su je, ali su nastavili da nameštaju top.

„Pomozite mi! Upomoć!"

Halil je uhvati s leđa i povuče dole na betonski krov. „Zaveži!"

Borila se s njim; iznenadila ga je njena snaga. Nastavila je da vrišti, otrgla mu se iz ruku, zamahnula nohtima ka njegovom licu i otvorila mu rane po obrazima i vratu.

Odjednom top s obližnje zgrade otvori vatru i štektavi zvuk pomeša se s zavijanjem sirena i udaljenim eksplozijama. Mlaz crvenih trasirnih zrna polete iz usta cevi i Bahira ponovo stade da vrišti.

Halil joj spusti ruku preko usta, ali ona ga ujede za prst, a zatim ga udari kolonom u međunožje i on se zaljulja unazad.

Bila je potpuno histerična i on nije znao kako da je umiri.

Ali, postojao je način.

Spustio joj je ruke na vrat i grlo i počeo da steže.

Mlaznjak F-111 leteo je ka jugu preko pustinje, a zatim Satervejt oštro skrenu udesno i izvede okret od sto pedeset stepeni koji će ih dovesti natrag iznad obale, sto šezdeset kilometara od Tripolija.

Vigins reče: „Dobro letiš, šefe."

Satervejt na ovo ne obrati pažnju, nego reče: „Pazi na Libijsko vazduhoplovstvo, Čipe."

Vigins podesi komande na radaru. „Čisto nebo. Gadafijeve piloti izgleda da peru veš."

„Nadajmo se." Njihov avion nije imao rakete vazduh-vazduh, a idioti koji su ga konstruisali nisu ga naoružali čak ni topom gatling, pa su njihova jedina odbrana od drugih

aviona bili brzina i manevrisanje. „Nadajmo se“, ponovi Satervejt. Poslao je radio-signal da objavi kako je Karma 57 još među živima.

Sedeli su ćutke čekajući signale ostalih. Najzad su počeli da stižu: Remit 22 sa pilotom Terijem Vejklifom i vizom Bilom Hambrehtom; Remit 61 - pilot Bob Kalum i vizo Stiv Koks; Elton 38 - pilot Pol Grej, vizo Džim Mek Koj.

Cela eskadrila je preživela.

Vigins reče. „Nadam se da su se i ostali izvukli.“

Satervejt klimnu glavom. Do sada je izvršenje zadatka teklo savršeno i zbog toga je bio zadovoljan. Voleo je kada sve ide prema planu. Osim raketa i AAA, koji ionako nisu ni njemu ni njegovim drugovima iz eskadrile naneli nikakvu štetu, ovo je mogla da bude bojeva vežba iznad pustinje Mohave. Satervejt unese zapis u dnevnik leta. „Dečja igra.“

„Rutinski let“, saglasi se Vigins.

Asad Halil je stezao i Bahira je prestala da vrišti, što mu je i bila namera. Gledala ga je izbuljenim očima. Stegao je jače i ona poče da se bacaka. Stegao je još jače i njeno bacakanje pretvorilo se u mišićne grčeve, koji su malo kasnije prestali. I dalje joj je pritiskao grlo. Zagledao joj se u oči, iskolačene, nepomične.

Izbrojao je do šezdeset i pustio joj vrat. Ovim jednostavnim činom rešio je sve sadašnje i buduće nevolje.

Ustao je, spustio Kuran na molitvenu prostirku, smotao je i svezao, prebacio je preko ramena, sišao stepenicama i izašao iz zgrade na ulicu.

Nijedno svetlo u logoru nije gorelo, pa je morao po mraku da traži put do kuće. Sa svakim korakom kojim se odmicao od zgrade na čijem krovu je ležala mrtva Bahira, bio je sve dalje, telesno i duhovno, od bilo kakve veze s njom.

Zgrada pred njim bila je sasvim srušena; po svetlu požara video je mrtve vojnike svuda oko sebe. Lice nekog muškarca zurilo je u njega, crveno od odsjaja plamena. Čoveku su oči iskočile iz duplji, a krv mu je tekla iz očnih jama, iz nosa, iz ušiju, iz usta. Halil se borio s mučninom, ali osetio je pramen smrada spaljenog mesa i povratio.

Odmorio se malo, zatim krenuo dalje, sve vreme noseći molitvenu prostirku.

Želeo je da se pomoli, ali Kuran izričito zabranjuje muškarcu da se moli posle odnosa sa ženom ako se prvo ne opere, uključujući lice i ruke.

Video je razbijenu cisternu iz koje je voda tekla po zgradi. Prišao joj je, oprao lice i ruke, a zatim krv i mokraću s genitalija.

Igra lava

Krenuo je dalje, izgovarajući duge odeljke uz Kurana, moleći se za bezbednost svoje majke, sestara i braće.

U pravcu kuda se kretao video je požare kako besne i potrčao.

Ova noć, razmišljao je, počela je grehom i završila se paklom. Žudnja vodi u greh, greh vodi u smrt. Paklene vatre divljale su svuda oko njega. Veliki Đavo glavom kažnjavao je njega i Bahiru. Ali Alah je milostiv i poštedeo mu je život. Trčeći, molio se da mu Alah poštedi i porodicu.

Usput se pomolio i za Bahirinu porodicu i za Velikog vođu. Dok je Asad Halil, star šesnaest godina, trčao kroz ruševine Al Azizije, shvatio je da su ga Đavo i Alah stavili na probu i da će iz ove noći greha, smrti i vatre izaći kao muškarac.

Poglavlje 17

Asad Halil je trčao svojoj kući. U ovom delu logora bilo je više ljudi - vojnici, žene, nekoliko dece. Trčali su ili se polako vukli kao omamljeni; neki su se, shvatio je, molili na kolenima.

Halil zađe za ugao i stade kao ukopan. Red kuća s fasadama od gipsa naslonjenih jedna na drugu izgledao je čudnovato drugačije. Onda je shvatio da na prozorima nema šalona, a primetio je i krš razbačen po otvorenom trgu ispred kuća. Ali, još čudnija bila je činjenica da je mesečina prodirala kroz otvorena vrata i prozore. Iznenada je shvatio da su se krovovi urušili u kuće i skršili vrata, prozore i salone. *Bože, preklinjem te, molim te, ne...*

Učinilo mu se da će pasti u nesvest, onda je duboko udahnuo i potrčao prema svojoj kući, spotičući se preko parčadi betona, ispustivši molitvenu prostirku, najzad stigavši do okvira ulaznih vrata. Oklevao je, zatim uleteo u ono što je nekad bila dnevna soba.

Ceo ravni krov srušio se u sobu i prekrpio podne pločice, tepihe i nameštaj polomljenim komadima betona, drvenim gredama i gipsom. Halil pogleda naviše u otvoreno nebo. *U ime najmilostivijeg...*

Ponovo je duboko udahnuo i pokušao da se pribere. Uza suprotni zid stajala je komoda od pločica i drveta koju je načinio njegov otac. Halil pođe ka njoj preko krša. Vrata su joj bila širom otvorena. Našao je baterijsku lampu i uključio je.

Prešao je snažnim, uskim snopom svetla po sobi i video pune razmere štete. Uramljena fotografija Velikog vođe još je visila na zidu i to ga je nekako ohrabrilo.

Znao je da mora poći u spavaće sobe, ali nije bio u stanju da se suoči s onim što ga možda tamo čeka.

Najzad je rekao sebi: *Moraš biti muškarac. Moraš videti jesu li živi ili mrtvi.*

Krenuo je ka lučnom otvoru koji je vodio dalje u kuću. Kuhinja i trpezarija pretrpele su istu štetu kao prednja soba. Halil zapazi da su sve šerpe i keramičke posude njegove majke pale s polica.

Prošao je kroz ruševine u malo unutrašnje dvorište iz kog su troja vrata vodila u tri spavaće sobe. Halil gurnu vrata sobe koju je delio s dvojicom braće, petogodišnjim Esamom i četrnaestogodišnjim Kadirom. Esam je bio posmrče njihovog oca, stalno bolešljiv, pa su ga

majka i sestre razmazile. Sam Veliki vođa jednom je poslao po evropskog lekara tokom jedne od Esamovih bolesti. Kadir, svega dve godine mlađi od Asada, bio je krupan za svoj uzrast, pa su ljudi ponekad pogrešno mislili da su blizanci. Asad Halil je sanjao i nadao se da će on i Kadir zajedno stupiti u vojsku, postati veliki ratnici i vremenom komandanti i pomoćnici Velikog vođe.

Asad Halil grčevito se držao ove slike dok je gurao vrata; nešto je palo iza njih i zaglavilo ih. Gurnuo je jače i uspeo da se provuče kroz uski otvor.

U sobici su bila tri kreveta - njegov, zgnječen ispod komada betona, Kadirov, takođe pokopan pod gomilom krša, i Esamov, preko kog je ležala velika greda.

Halil se uspenra preko krša i kleknu pored Esamovog kreveta. Teška greda je pala na krevet po dužini, a ispod drveta, pokriveno ćebetom, bilo je Esamovo smrvljeno i beživotno telo. Halil pokri lice rukama i zaplaka.

Pribrao se i okrenuo prema Kadirovom krevetu. Ceo krevet bio je sahranjen pod komadom krova od betona i gipsa. Halilova svetiljka zaplesala je preko brežuljka krša i on vide ruku kako viri ispod komada betona. Posegao je i stegao ruku, a zatim brzo pustio mrtvo meso.

Ispustio je dug žaloban jecaj i bacio se preko krša koji je prekrivao Kadirov krevet. Plakao je minut-dva, a onda shvatio da mora pronaći ostale. Nekako se uspravio na noge.

Pre nego što je izašao iz sobe, okrenuo se i lampom ponovo osvetlio svoj krevet. Kao opčinjen zurio je u jedan jedini komad betona i zgnječeni krevet na kom je ležao pre svega nekoliko sati.

Halil pređe malo dvorište i gurnu razvaljena vrata sobe svojih sestara. Vrata su se izvalila sa šarki i pala unutra.

Njegove sestre, devetogodišnja Adara i Lina, stara jedanaest godina, delile su bračni krevet. Adara je bila vedro dete i Halilova ljubimica; ponašao se prema njoj više kao otac nego kao stariji brat. Lina je bila ozbiljna i volela je da uči, na radost svojih nastavnika.

Halil nije mogao da se natera da osvetli krevet, čak ni da ga pogleda. Stajao je žmureći, pomolio se, zatim otvorio oči i uperio svetiljku na krevet. Kriknuo je. Krevet je bio prevrnut naglavce, a cela soba izgledala je kao da ju je protresao neki div. Halil vide da je zadnji zid pao unutra i osetio je snažan kiseli zadah eksploziva. Bomba je eksplodirala nedaleko odavde, znao je, srušila zid i ispunila sobu plamenom i dimom. Sve je bilo nagorelo, razbacano i smrvljeno u neprepoznatljive komade.

Prekoračio je krš ispred vrata, načinio korak-dva i stao, sleđen, s jednom nogom ispred druge. Na kraju mlaza svetlosti video je odsečenu glavu, nagorelog i pocrnelog lica, gotovo potpuno spaljene kose. Halil nije mogao da odredi je li to Lina ili Adara.

Okrenuo se i potrčao ka vratima, spotakao se, pao, stao da puži preko krša na sve četiri, osetivši kako mu ruka dodiruje kosti i meso.

Obreo se u malenom dvorištu, sklupčan, nesposoban i nevoljan da se makne.

Iz daljine je čuo sirene, vozila, ljudsku viku, a nešto bliže ženske jecaje. Halil je znao da će sledećih dana biti mnogo sahrana, da će mnogo grobova biti iskopano, izgovorene silne molitve i reči utehe preživelim.

Ležao je tako, obamro od bola zbog gubitka braće i sestara. Najzad je pokušao da ustane, ali uspeo je samo da dopuži do ulaza u majčinu sobu. Vrata, shvatio je, nije ni bilo, odletela su bez traga.

Halil ustade na noge i uđe u sobu. Na podu nije bilo mnogo krša. Video je da je tavanica izdržala, iako je sve u sobi, uključujući i krevet, izgledalo kao da je pomereno do zida naspram vrata. Zaveses i šaloni su izleteli kroz dva uska, prorezima slična prozora. Shvatio je da je silina spoljne eksplozije ušla kroz prozore i ispunila sobu žestokim praskom.

Pohitao je do majčinog kreveta, doguranog uza zid. Video ju je kako leži, spavaćica i čaršavi bili su prekriveni sivom prašinom. Jastuk i pokrivač su sleteli s nje.

U prvi mah mu se učinilo da ona spava ili je samo u nesvesti od siline udara u zid. Ali onda je opazio da su joj usta krvava i da krvari iz ušiju. Setio se kako su se i njemu uši i pluća gotovo rasprsi od vazdušnog udara i znao je šta se desilo njegovoj majci.

Prodrmusao ju je. „Majko! Majko!“ Nastavio je da je trese. „Majko!“

Farida Halil otvori oči i pokuša da usredsredi pogled na najstarijeg sina. Zaustila je da progovori, ali se zakašljala od krvave pene.

„Majko! Ja sam, Asad!“

Ona slabašno klimnu glavom.

„Majko, idem po pomoć...“

Ona ga zgrabi zapanjujuće snažno i odmahnu glavom. Vukla ga je za ruku i on je shvatio da želi da joj se primakne.

Asad Halil se sagnu i primače lice sasvim blizu majčinom.

Ona ponovo pokuša da progovori, ali samo iskašlja još krvi, čiji miris Halil sada oseti. Stezala ga je, a on reče: „Majko, biće sve u redu. Idem po lekara.”

„Ne!”

Iznenadio se čuvši njen glas, nimalo sličan glasu njegove majke. Brinulo ga je što sigurno ima unutrašnje povrede i krvarenje. Pomislio je kako bi možda mogao da je spase ako je dopremi u bolnicu. Ali ona ga nije puštala. Znala je da umire i želela je da joj sin bude blizu kada udahne poslednji put.

Šapnula mu je u uho: „Kadir... Esam... Lina... Adara...?”

„Da... Dobro su. Oni su... Oni... biće...” Zaplakao je tako gorko da nije mogao da nastavi.

Farida prošaputa: „Jadna moja deca... jadna moja porodica...”

Halil zajeca, zatim vrisnu: „Bože, zašto si nas napustio?” Plakao je na majčinim grudima, osećao udare njenog srca na obrazu i čuo je kako šapuće: „Jadna moja porodica...” Onda joj je srce stalo, a Asad Halil se sasvim primirio, čekajući da se njene grudi ponovo podignu i spuste. Čekao je.

Ležao je dugo na njenim grudima, zatim ustao i izašao iz sobe. Krenuo je kao u transu preko ruševina svog doma i našao se ispred kuće. Stajao je i gledao prizor haosa oko sebe. Neko u blizini viknu: „Cela porodica Atijeh je mrtva!”

Muškarci su psovali, žene plakale, deca cičala, dolazila su ambulantna kola, ljudi su odnošeni na nosilima, prošao je kamion, natovaren leševima umotanim u belo.

Čuo je nekog čoveka pored sebe kako kaže da je bomba pogodila kuću Velikog vođe nedaleko odatle. Veliki vođa je pobjegao, ali poginulo je nekoliko članova njegove porodice.

Asad Halil je stajao i slušao sve što se govorilo oko njega, ponešto od događaja je i opazio, ali sve mu se činilo vrlo dalekim.

Krenuo je besciljno i gotovo ga je pregazio zahuktali vatrogasni kamion. Produžio je dalje i našao se opet u blizini skladišta municije na čijem krovu je ležala mrtva Bahira. Pitao se je li njena porodica preživela. U svakom slučaju, ko god je bude tražio tražiće je po ruševinama stambene četvrti. Proći će dani ili sedmice pre nego što je pronađu na krovu, a do tada će telo već... Pretpostaviće se da je umrla od kontuzije.

Asad Halil zapanjeno otkri da, uprkos bolu, o ponečemu misli sasvim jasno.

Brzo se udaljio od skladišta, ne želeći da ikako bude dalje povezan s tom zgradom.

Išao je, usamljen u svojim mislima, sam na svetu. Rekao je sebi: „Svi članovi moje porodice su mučenici islama. Podlegao sam iskušenju koje šerijat zabranjuje i zbog toga nisam bio u svom krevetu, pa sam pošteđen sudbine moje porodice. Ali Bahira je podlegla istom iskušenju, a njena sudbina sasvim je drugačija." Pokušao je da uvidi smisao svega ovoga, a zatim zamolio Alaha za pomoć da shvati značenje ove noći.

Ghabli je zviždao kroz logor noseći prašinu i pesak. Zahladnelo je i mesec je zašao ostavivši celo naselje u potpunom mraku. Asad se nikad nije osećao tako usamljeno, tako uplašeno, tako bespomoćno. „Bože, molim te, pomози mi da shvatim..." Legao je na crni put, licem nadole, okrenut ka Meki. Molio se, tražio znak, tražio vodstvo, trudio se da misli jasno.

Tačno je znao ko im je doneo ovakvo uništenje. Već mesecima se govorkalo da će ih onaj ludak Regan napasti, i sada se to i desilo. U mislima je video svoju majku kako mu govori: *Moja jadna porodica mora biti osvećena*. Da, to je rekla, ili se spremala da kaže.

Odjednom mu je, u blesku shvatanja, postalo jasno da je odabran da osveti ne samo svoju porodicu, nego svoj narod, svoju veru i Velikog vođu. Postaćе Alahovo oruđe osvete. On, Asad Halil, više nije imao šta da izgubi ni zašta da živi, osim ako ne primi džihad i ne prenese sveti rat na neprijateljeve obale.

Šesnaestogodišnji um Asada Halila okrenuo se i usredsredio na jednostavnu osvetu i odmazdu. Otići će u Ameriku i zaklaće svakoga ko je učestvovao u ovom kukavičkom napadu. Oko za oko, zub za zub. Ovo je arapska smrtna bitka, krvava zavada, drevnija čak i od Kurana i džihada, drevna kao *ghabli*. Glasno je izgovorio: „Kunem se Alahu da ću osvetiti ovu noć."

Poručnik Bil Satervejt upita svog oficira za naoružanje: „Sve u centar?"

„Aha", odgovori Čip Vigins. „Pa, jedna je možda prebacila..." -dodade Vigins. „Ipak, nešto je pogodila. Niz, kako se čini, malih zgrada..."

„Odlično. Samo da nisi pogodio Mariov luk."

„Markov."

„Kako god. Duguješ mi večeru, Čipe."

„Ne, *ti meni* duguješ večeru."

„Promašio si centar mete. Ti plaćaš."

„U redu, plaćam večeru ako ponovo preletiš luk Marka Aurelija."

„*Proleteo sam* kroz Markov luk. Propustio si to." Satervejt dodade: „Videćeš ga kada ponovo dođeš kao turista."

Čip Vigins nije nameravao da se ikad vrati u Libiju, osim u borbenom avionu.

Leteli su preko pustinje. Odjednom se pod njima protekla obala i našli su se nad Sredozemnim morem. Više nije bilo potrebe za radio-tišinom, pa Satervejt emitova poruku: „Mokre noge." Sa celom eskadrilom krenuli su ka mestu sastanka.

Vigins primeti: „Moamer se neće oglasiti neko vreme." Dodao je: „Možda neće više nikad."

Satervejt slegnu ramenima. Bio je svestan da ovi hirurški ubodi nisu bili namenjeni samo njihovoj obuci. Znao je da će posle ovoga nastati političke i diplomatske nevolje. Ali, više ga je zanimao razgovor u svlačionici tamo u Lejkenhitu. Radovao se razgovoru sa starešinama. Za trenutak je pomislio na četiri bombe koje su izbacili, vođene laserom i teške svaka po tonu, i ponadao se da su svi dole bili na vreme upozoreni i otišli u skloništa. Zaista nije želeo nikoga da povredi.

Vigins mu prekide misli rekavši: „U zoru će Radio Libija izvesti ti da smo pogodili šest bolnica, sedam sirotišta i deset džamija."

Satervejt nije odgovorio.

„Dve hiljade mrtvih civila - sve žene i deca."

„Kako stojimo s gorivom?"

„Imamo za oko dva sata."

„Dobro. Jesi li se lepo zabavio?"

„Aha, sve do trostrukog A."

Satervejt odgovori: „Nisi želeo da bombarduješ nebranjen cilj, zar ne?"

Vigins se nasmeja, zatim reče: „Hej, mi smo ratni veterani."

„Baš tako."

Vigins je ćutao neko vreme, a onda rekao: „Pitam se hoće li pokušati da se osvete." Dodao je: „Mislim, oni jebu nas, mi jebemo njih, oni jebu nas, mi jebemo njih... ima li to kraja?"

KNJIGA TREĆA

**Amerika, 15. april,
sadašnjica**

Strašan je stazama usamljen jahao

Sjemenskom sabljom o mišici

Ukrasa drugih nije imao

Osim zareza na oštrici.

Smrtna zavada

ARAPSKA RATNIČKA PESMA

Poglavlje 18

A sad Halil, nedavno pristigli i jedini preživeli putnik „Transkontinentalovog“ leta broj 175 iz Pariza, sedeo je udobno na zadnjem sedištu njujorškog taksija. Zurio je kroz desni prozor, zapažajući visoke zgrade iza autoputa. Zapazio je takođe da su ovde, u Americi, mnogi automobili veći od onih u Evropi i u Libiji. Vreme je bilo prijatno, ali, kao i u Evropi, suviše vlažno za čoveka naviknutog na suhu klimu severne Afrike. Osim toga, baš kao u Evropi, bilo je dosta zelenila. Kuran obećava raj prepun zelenila, brzih potoka, večnog hlada, voća, vina i žena. Čudno, mislio je, kako zemlje nevernika liče na raj. Ali ta sličnost, znao je, samo je površinska. Ili možda Evropa i Amerikama raj obećan u Kuranu, i samo čekaju dolazak islama.

Asad Halil obrati pažnju na taksistu, Gamala Džabara, svog zemljaka, čiji su se fotografija i ime isticali na dozvoli pričvršćenoj za komandnu tablu.

Libijska obaveštajna služba u Tripoliju rekla je Halilu da će ovaj taksista biti jedan od petorice. U Njujorku ima mnogo taksista muslimana, mnoge je moguće ubediti da učine sitne usluge, ako i nisu odabrani borci za slobodu. Halilov nadzornik u Tripoliju, kog je poznao kao Malika - što znači kralj ili gospodar - rekao je s osmehom: „Mnogi vozači imaju rodbinu u Libiji.“

Halil upita Gamala Džabara: „Koji je ovo put?“

Džabar odgovori na arapskom s libijskim naglaskom: „Zovu ga Obilaznica. Vidiš, Atlantski okean je tamo. Ovaj deo grada poznat je kao Bruklin. Mnogi od naših vernika žive ovde.“

„To znam. Zašto si *ti* ovde?“

Džabaru se nisu dopali ni ton ni nagoveštaj pitanja, ali imao je pripremljen odgovor pa je rekao: „Samo da zaradim novaca u ovoj proklesnoj zemlji. Vraćam se u Libiju, svojoj porodici, za šest meseci.“

Halil je znao da to nije istina, ne zato što je Džabar lagao, nego zato što će za jedan sat biti mrtav.

Kroz prozor je pogledao okean s leve strane, zatim visoku stambenu zgradu desno, pa pravo, u udaljenu liniju krovova Menhetna. Proveo je u Evropi dovoljno vremena da ovo što ovde vidi ne ostavi na njega naročit utisak. Zemlje nevernika su gusto naseljene i napredne,

ali ljudi su okrenuli leđa Bogu i slabi su. Ljudi koji ne veruju ni u šta osim u pune stomake i novčanike nisu dorasli islamskim ratnicima.

Halil reče Džabaru: „Držiš li se svoje vere ovde, Džabare?”

„Da, naravno. Pored moje kuće ima džamija. Očuvao sam svoju veru.”

„Dobro. A za ovo što danas radiš osigurao si sebi mesto u raju.”

Džabar ne odgovori.

Halil se zavalj u sedištu i razmisli o poslednjem satu ovog važnog dana.

Bilo je vrlo jednostavno izaći iz aerodromske servisne zone, sesti u ovaj taksi i izvesti se na autoput, ali Halil je znao da to možda ne bi bilo tako lako deset ili petnaest minuta kasnije. Iznenađio se kad je u avionu čuo visokog čoveka u odelu kako kaže: „Mesto zločina”; onda ga je taj čovek pogledao i naredio mu da siđe niz zavojite stepenice. Halil se pitao kako je policija tako brzo saznala da je počinjen zločin. Možda je, mislio je, vatrogasac u avionu rekao nešto u svoj radio. Ali Halil i Jusuf Hadad, njegov saučesnik, pazili su da ne ostave očigledne dokaze zločina. Halil se zapravo i potrudio da slomi Hadadu vrat kako ne bi ostavio tragove metka ili ranu od noža.

Ima i drugih mogućnosti, mislio je Halil. Možda je vatrogasac primetio da federalnim agentima nedostaju palčevi. Ili je policija, jer je vatrogasac jedno kratko vreme bio van radio-kontakta, postala sumnjičava.

Halil nije planirao da ubije vatrogasca, ali nije imao drugog izbora kada je ovaj pokušao da otvori vrata toaleta. Žalio je samo što je to ubistvo stvorilo još jedan dokaz u kritičnom trenutku izvršenja plana.

U svakom slučaju, situacija se brzo izmenila kad je čovek u odelu ušao u avion, pa je Halil morao brzo da se kreće. Nasmešio se na pomisao da mu je čovek naredio da siđe niz stepenice, što je ionako činio. Ne samo da je bilo jednostavno napustiti avion, nego mu je u stvari naređeno da izađe.

Ulazak u vozilo za prtljag, čiji je motor radio, i vožnja kroz metež bili su još manji problem. Zapravo, mogao je da bira između desetak nečuvanih vozila, kao što mu je i rekla Libijska obaveštajna služba koja je imala prijatelja, nosača prtljaga u kompaniji „Transkontinental”.

Halil je kartu aerodroma skinuo s Interneta, a klub „Konkistador” precizno mu je opisao Butros, njegov prethodnik iz februara. Libijska obaveštajna služba naterala je Halila da

uvežbava putanju iz bezbednosne zone u klub „Konkistador" i Halil bi vezanih očiju mogao da vozi njom nakon stotina proba izvedenih oko Tripolija.

Pomislio je na Butrosa, kog je video samo jednom - ne na njega samog, nego na to kako je on lako obmanuo Amerikance u Parizu, u Njujorku, i najzad u Vašingtonu. Američki obaveštajci nisu glupi, ali su nadmeni, a nadmenost vodi u preteranu samouverenost i nemarnost.

Halil reče Džabaru: „Jesi li svestan značaja današnjeg dana?"

„Naravno. Ja sam iz Tripolija. Bio sam dečak kad su došli američki bombarderi, neka ih stigne prokletstvo."

„Jesi li lično stradao od napada?"

„Poginuo mi je stric u Bengaziju. Brat mog oca. Njegova smrt me i danas rastužuje."

Halil se čudio koliko je Libijaca izgubilo prijatelje i rođake u bombardovanju koje je ubilo manje od sto ljudi. Odavno je pretpostavio da svi oni lažu. Sada je verovatno u društvu još jednog lažljivca.

Halil je retko govorio o sopstvenim gubicima tokom bombardovanja, a van Libije nikada. Ali, pošto Džabar uskoro neće predstavljati nikakvu opasnost, Halil mu reče: „Cela moja porodica poginula je u Al Aziziji."

Džabar je ćutao neko vreme, a zatim rekao: „Prijatelju, plačem zbog tebe."

„Majka, dve sestre i dva brata."

Ponovo tišina, a onda Džabar reče: „Da, da. Sećam se. Porodica..."

„Halil."

„Da, tako je. Svi su umrli mučeničkom smrću u Al Aziziji." Džabar okrenu glavu i pogleda svog naročitog putnika. „Gospodine, neka Alah osveti tvoj bol. Neka ti Bog da mira i snage dok ponovo ne vidiš svoju porodicu u raju."

Džabar je išao dalje, zatrpavajući Asada Halila frazama, blagoslovima i saučešćem.

Halilove misli vratiše se na današnje događaje. Ponovo je pomislio na čoveka u odelu i ženu u plavoj jakni, verovatno njegovu saradnicu. Kod Amerikanaca, kao i u Evropi, žene sve više liče na muškarce, a muškarci sve više na žene. To je uvreda Bogu i Njegovom stvaranju. Žena je stvorena od Adamovog rebra, da mu bude pomoćnik, a ne da mu bude jednaka.

U svakom slučaju, kad su muškarac i žena ušli u avion, situacija se brzo izmenila. Zapravo, Halil je pomislio da izbegne mesto zvano klub „Konkistador" - tajni štab federalnih

agenata - ali to je bila meta kojoj nije mogao da odoli, poslastica o kojoj je sanjao od februara, kad je Butros izvestio Malika o njenom postojanju. Malik je rekao Halilu: „Ovo je jelo iskušenja koje će ti biti posluženo po dolasku. Ali, neće biti tako zasitno kao jela koja se služe hladna. Odluči mudro i pažljivo. Ubij samo ono što možeš da pojedeš ili sakriješ za kasnije.”

Halil je upamtio te reči, ali je odlučio da rizikuje i pobije one koji su verovali da su njegovi tamničari.

Smatrao je da je ono što se dogodilo u avionu od male važnosti. Otrovnih gas je gotovo kukavičko sredstvo za ubijanje, ali je bio deo plana. Bombe koje je Halil postavljao po Evropi malo su ga zadovoljavale, iako je cenio simboliku ubijanja ljudi na način sličan onom na koji su njegovu porodicu pobili kukavički američki piloti.

Ubistvo sekirom američkog vazduhoplovnog oficira u Engleskoj pružilo mu je najveće zadovoljstvo. Još se sećao kako je čovek prišao svojim kolima na tamnom parkiralištu, svestan da je neko iza njega. Sećao se kako se oficir okrenuo ka njemu i upitao: „Mogu li da vam pomognem?”

Halil se nasmešio. *Da, možete da mi pomognete, pukovniče Hambrecht.* Onda mu je rekao: „Al Azizija.” Nikada neće zaboraviti izraz pukovnikovog lica trenutak pre nego što je izvukao sekiru ispod kišnog mantila i udario ga oštricom gotovo mu odsekavši ruku. Halil nije žurio, seckao mu je udove, rebra, polne organe, zadržavajući konačni udarac u srce sve dok se nije uverio da je pukovnik pretrpeo dovoljno bolova da krajnje pati, ali ne toliko da se onesvesti. Onda ga je udario u grudnu kost koja je pukla dok je oštrica prodirala u srce. U telu američkog pukovnika bilo je još dovoljno krvi da proizvede mali gejzir; Halil se nadao da ga je pukovnik video i čuo pre nego što je umro.

Halil se postarao da uzme novčanik i sat pukovnika Hambrehta, kako bi sve ličilo na pljačku, mada ubistvo sekirom svakako ne deluje kao običan zločin. Ipak, to je zbunilo policajce, pa su morali da ubistvo označe kao moguću pljačku, mada verovatno političko.

Halil je zatim pomislio na troje američkih učenika u Briselu koji su čekali autobus. Trebalo je da ih bude četvoro - po jedno za njegovu braću i sestre - ali tog jutra bilo ih je samo troje. S njima je bila jedna žena, verovatno majka jednog ili dvoje. Halil je zaustavio automobil, izašao i pucao svakom detetu u grudi i u glavu, nasmešio se ženi, seo u kola i odvezao se.

Malik se ljutio na njega što je ostavio u životu svedoka koji mu je video lice, ali Halil je bio uveren da se žena do kraja života neće sećati ničega osim troje umiruće dece na rukama. Tako je osvetio smrt svoje majke.

Halil za trenutak pomisli na Malika, svog učitelja, gospodara, gotovo oca. Malikov otac, Numair - Panter - bio je heroj rata za nezavisnost protiv Italijana. Numaira su Italijani zarobili i obesili dok je Malik bio još dete. Malik i Halil imali su nešto zajedničko što ih je vezivalo, obojici su oca pogubili nevernici i obojica su se zakleli na osvetu.

Kada mu je otac obešen, Malik se - čije pravo ime niko nije znao -ponudio da uhodi Italijane i Nemce za Engleze dok su se vojske triju zemalja međusobno ubijale širom Libije. Malik je takođe špijunirao Engleze za račun Nemaca, i ovo kombinovano uhođenje vojski obe strane osiguralo je veći pokolj. Kad su došli Amerikanci, Malik je stekao još jednog poslodavca koji mu je verovao. Halil se setio da mu je Malik jednom ispričao kako je odveo američku patrolu u nemačku zasedu, a zatim se vratio Amerikancima i odao im položaj nemačke zasede.

Halil se divio Malikovoj dvoličnosti i broju ljudi koje je usmrtio ne ispalivši ni metka.

Asada Halila su veštini ubijanja obučavali mnogi dobri borci, ali Malik ga je naučio kako da misli, da deluje, da obmanjuje, da shvati zapadni um i da ta znanja upotrebi kako bi osvetio sve one koji veruju u Alaha i koje su vekovima ubijali hrišćanski nevernici.

Malik je rekao Asadu Halilu: „Imaš snagu i hrabrost lava. Naučen si da ubijaš brzo i nemilosrdno kao lav. Ja ću te naučiti da budeš lukav kao lav. Jer bez lukavosti, Halile, rano ćeš postati mučenik.”

Malik je ostario, ima gotovo sedamdeset godina, ali živeo je dovoljno dugo da vidi mnoge pobeđe islama nad Zapadom. Dan pre putovanja za Pariz rekao je Halilu: „Ako je Božja volja, stići ćeš u Ameriku i neprijatelji islama i našeg Velikog vođe pašće pred tobom. Bog ti je poverio ovaj zadatak i Bog će te čuvati do povratka. Ali moraš i ti pomoći Bogu, malo, pamteći sve čemu smo te učili. Sam Bog ti je stavio u ruku imena naših neprijatelja, a to je učinio da bi mogao da ih zgaziš. Neka te vodi osveta, ali neka te ne zaslepi mržnja. Lav ne mrzi. Lav ubija sve koji mu prete ili ga muče. Lav takođe ubija kad je gladan. Tvoja duša je gladna od one noći u kojoj je tvoja porodica oduzeta od tebe. Majčina krv te zaziva, Asade. Nevina krv Esama, Kadira, Adare i Line te poziva. A tvoj otac Karim, koji mi je bio prijatelj, posmatraće te s nebesa. Idi, sine moj, i vrati se u slavi. Čekaću te.”

Halil gotovo proli suze sećajući se Malikovih reči. Sedeo je ćutke neko vreme dok se taksí probijao kroz gužvu, sedeo i mislio, molio se, zahvaljivao Bogu za dosadašnju dobru sreću. Nije sumnjao da je ovo početak kraja njegovog dugog putovanja započetog na krovu Al Azizije pre mnogo godina baš na ovaj dan.

Pomisao na krov dozvala je neprijatnu uspomenu - sećanje na Bahiru. Pokušao je da to izbaciti iz glave, ali njeno lice mu se uporno vraćalo. Našli su njeno telo dve nedelje kasnije, tako istrulelo da niko nije znao kako je umrla niti kako se našla na tom krovu tako daleko od svog doma u Al Aziziji.

Asad Halil je, u svojoj naivnosti, zamišljao da će ga vlasti povezati s Bahirinom smrću, i živeo je u smrtnom strahu da će ga optužiti za blud, svetogrđe i ubistvo. Ali okolina je njegovo uzbuđenje pogrešno protumačila kao bol zbog gubitka porodice. *On jeste* tugovao, ali se možda malo više plašio da mu ne odseku glavu. Nije se plašio same smrti, ponavljao je sebi. Ono čega se plašio bila je sramotna smrt, prerana smrt koja će ga sprečiti da se osveti.

Nisu došli k njemu da ga ubiju, došli su mu sa sažaljenjem i poštovanjem. Veliki vođa glavom prisustvovao je sahrani porodice Halil, a Asad je bio na pogrebu Hane, Gadafijeve osamnaestomesečne usvojenice, ubijene u vazдушnom napadu. Halil je takođe posetio u bolnici ženu Velikog vođe, Safiju, ranjenu u napadu, kao i dvojicu Gadafijevih sinova. Sve troje su se oporavili. Hvala neka je Alahu.

Dve nedelje kasnije Asad je otišao i na Bahirinu sahranu, ali posle tolikih pogreba bio je otupeo i nije osećao ni bol ni krivicu.

Lekar je objasnio da je Bahira Nadir možda umrla od kontuzije ili prosto od straha, pa se tako i ona pridružila mučenicima u raj. Asad Halil nije video razloga da prizna išta što bi pomračilo njenu uspomenu.

Što se tiče Nadirovih, činjenica da je ostatak porodice preživeo bombardovanje na neki način je u Halilu izazvala bes prema njima. Možda zavist. Ali s Bahirinom smrću osetili su makar delimično ono što je on osećao izgubivši sve koje je voleo. Porodica Nadir zapravo je bila veoma dobra prema njemu posle zajedničke tragedije i on je živeo s njima neko vreme. Tokom vremena provedenog s Nadirovima - dok je živeo u njihovoj kući i jeo njihovu hranu - naučio je da savlada svoj osećaj krivice što je ubio i osramotio njihovu kćer. Za ono što se dogodilo na krovu bila je kriva samo i jedino Bahira. Imala je sreće što je smatraju mučenicom posle besramne i razvratne smrti.

Halil pogleda kroz prozor i vide ispred sebe veliki sivi most. Upitao je Džabara: „Šta je ovo?“

Džabar odgovori: „To je Verazanov most. Odvešću te na Staten Ajlend, a zatim preko drugog mosta u Nju Džerzi.“ Zatim dodade: „Ovde ima mnogo voda i mnogo mostova.“ Tokom proteklih godina vozio je u svom taksiju nekoliko svojih zemljaka. Neki su bili useljenici, neki poslovni ljudi, neki turisti, a neki su - kao Asad Halil - došli drugim poslom.

Gotovo sve Libijce zapanjile su visoke zgrade, mostovi, autoputevi i velike zelene površine. Ali ovaj čovek nije delovao zapanjeno ni impresionirano, nego samo znatiželjno. Rekao je Halilu: „Jesi li prvi put u Americi?“

„Da, i poslednji.“

Krenuli su preko dugačkog mosta i na najvišoj tački Džabar reče: „Ako pogledaš na tu stranu, gospodine, videćeš južni Menhetn ili, kako ga zovu, finansijsku četvrt. Zapazićeš dva veoma visoka, jednaka tornja.“

Halil pogleda masivne zgrade južnog Menhetna koje kao da su nicalle iz vode. Video je dve kule Svetskog trgovinskog centra i u sebi zahvalio Džabaru što mu ih je pokazao. Rekao je: „Možda drugi put.“

Džabar se osmehnu i reče: „Ako bude volja Božja.“

Gamal Džabar je zapravo smatrao da je eksplozija u jednom od tornjeva užasna stvar, ali znao je šta i kome treba da kaže. Čovek na zadnjem sedištu zapravo je izazivao nelagodu u njemu, mada nije znao zašto. Možda zbog očiju. Suviše su se kretale naokolo. A i progovarao je samo ponekad i često tonuo u ćutanje. S gotovo svakim ko govori arapski razgovor u taksiju bio bi neprekidan i srdačan. S ovim čovekom razgovor je bio težak. Hrišćani i Jevreji razgovarali su s njim više od ovog njegovog zemljaka.

Džabar uspori kad su se primakli naplatnim rampama na drugoj strani mosta, prema Staten Ajlendu. Brzo je rekao Halilu: „Ovo nije policijska ni carinska provera. Ovde moram da platim za upotrebu mosta.“

Halil se nasmeja i reče: „Znam. Putovao sam po Evropi. Misliš da sam neka nepismena pustinjaška lualica?“

„Ne, gospodine. Ali naši zemljaci se ovde ponekad unerveze.“

„Jedino što mene čini nervoznim jeste tvoja loša vožnja.“

Obojica se nasmejaše.

Džabar reče svom putniku: „Imam elektronsku propusnicu koja mi omogućuje da prođem rampu bez zaustavljanja i plaćanja. Ali ako ne želiš da prelazak bude zabeležen, onda ću morati da stanem i platim gotovinom.“

Halil nije želeo da se prelazak zabeleži, a ni da priđu kućici u kojoj je službenik. Ti zapisi su, znao je, stalni i mogli bi se upotrebiti da se otkrije njegova putanja ka Nju Džerziju, jer, kada nađu mrtvog Džabara, možda će ga povezati s njim. Onda reče Džabaru: „Plati gotovinom.“

Halil podiže novine na engleskom ispred lica dok je Džabar usporavao i prilazio rampi u najkraćem redu.

Džabar pride kućici, plati mostarinu u gotovom ne izmenivši ni reč sa službenikom, zatim ubrza i siđe na široki autoput.

Halil spusti novine. Još ga ne traže, a ako ga i traže, nisu poslali obaveštenje ovako daleko od aerodroma. Pitao se jesu li shvatili da mrtvo telo Jusufa Hadada nije mrtvo telo Asada Halila. Hadad je izabran za akciju jer je donekle ličio na Halila. Halil se pitao i da li je Hadad pogodio kakva ga sudbina čeka.

Sunce se nisko spustilo i za dva sata pašče noć. Halil je više voleo da sledeću deonicu puta pređe po mraku.

Rekli su mu da je američka policija brojna i dobro opremljena i da će imati njegovu fotografiju i opis pola sata nakon što izađe s aerodroma. Ali takođe mu je rečeno i da je automobil najbolje sredstvo bega. Previše ih ima da bi svaki zaustavili i pretresli, što u Libiji nije slučaj. Halil će izbegavati takozvane tačke zagušenja - aerodrome, autobuske stanice, hotele, kuće svojih zemljaka, kao i neke puteve, mostove i tunele gde bi radnici na naplatnim rampama ili policajci mogli da imaju njegovu fotografiju. Ovaj most je među njima, ali Halil je bio siguran da ga je brzo bekstvo provelo kroz mrežu koja nije sasvim raširena. Ako stegnu mrežu oko Njujorka čvršće, to nije važno jer je gotovo izašao iz grada i više se neće vraćati. A ako zabace mrežu šire, onda će biti i labavija, pa će lako moći da se provuče kroz nju na svakoj tački svog putovanja. Mnogo policajaca, da. Ali i mnogo građana.

Malik mu je rekao: „Pre dvadeset godina možda bi primetili Arapina u velikom američkom gradu, ali danas te ne bi zapazili ni u nekom gradiću. Jedino što Amerikanac zapaža jeste lepa žena." Obojica su se nasmejali. Malik je dodao: „A jedino što Amerikanka zapaža jeste odeća u izlozima i na drugim ženama."

Izašli su na drugi autoput i krenuli ka jugu. Taksi je vozio bezbednom brzinom i Halil uskoro vide kako se pred njima pomalja drugi most.

Džabar reče: „Iz ovog pravca na ovom mostu se ne plaća mostarina. S druge strane mosta počinje država Nju Džerzi."

Halil nije odgovorio. Misli su mu se vratile na bekstvo. „Brzina", rekli su mu na obaveštajnom sastanku u Tripoliju. „*Brzina*. Begunci su skloni da se kreću sporo i oprezno, i zato ih i uhvate. Brzina, jednostavnost i smelost. Sedi u taksi i putuj. Niko te neće zaustaviti dok god taksista ne vozi prebrzo ili presporo. Neka ti taksista dokaže da su mu stop-svetla i migavci ispravni. Američka policija će vas zaustaviti ako nisu. Sedi na zadnje sedište. Tamo

ćeš naći novine na engleskom. Svi naši vozači poznaju američke saobraćajne propise i zakone. Svi su ovlašćeni taksisti."

Malik ga je dalje uputio: „Ako vas policija zaustavi iz bilo kog razloga, pretpostavi da to nema nikakve veze s tobom. Sedi mirno i pusti taksistu da priča s njima. Većina američkih policajaca vozi se sama. Ako te policajac oslovi, odgovori mu na engleskom, s poštovanjem, ali bez straha. Policajac ne može da pretrese ni tebe ni taksistu ni vozilo bez zakonitog razloga. Takav je zakon u Americi. Čak i ako pretrese taksija, neće pretresti tebe osim ako nije siguran da si onaj koga traže. Ako ti kaže da izađeš iz taksija, to znači da namerava da te pretrese. Izađi iz taksija, izvadi pištolj i ubij ga. On neće vaditi pištolj osim ako nije siguran da si ti Asad Halil. Ako bude tako, neka te Alah zaštiti. I pazi da svakako obučeš zaštitni prsluk. Daće ti ga u Parizu da te zaštite od atentatora. Upotrebi ga protiv njih. Upotrebi pištolje federalnih agenata protiv njih."

Halil klimnu glavom samom sebi. U Libiji su bili vrlo temeljni. Obaveštajna organizacija Velikog vođe je mala, ali dobro finansirana, a KGB ju je odlično obučio. Bezbožni Rusi poseduju znanje, ali ne veruju ni u šta. Zato se njihova velika država i raspala tako iznenadno i potpuno. Veliki vođa je i dalje koristio bivše pripadnike KGB-a, unajmljivao ih je kao kurve da služe islamskim ratnicima. Halila su obučavali Rusi, Bugari, čak i Avganistanci koje je američka CIA obučila da se bore protiv Rusa. To je ličilo na rat u kom se Malik borio protiv Italijana i Nemaca na jednoj strani i Engleza i Amerikanaca na drugoj. Nevernici su se borili međusobno, ubijali jedni druge i obučavali islamske ratnike da im pomažu - ne shvatajući da seju seme svog budućeg uništenja.

Džabar je prešao most i sišao s autoputa u ulicu s kućama koje su čak i Halilu delovale siromašno. „Koj je ovo mesto?"

„Zove se Pert Amboj."

„Koliko još imamo?"

„Deset minuta, gospodine."

„Hoće li biti problema ako neko primeti da je ovo automobil iz druge države?"

„Neće. Svako može slobodno da vozi iz države u državu. Da smo otišli daleko od Njujorka, neko bi možda zapazio taksija tako daleko od grada. Duga vožnja taksijem je skupa." Džabar dodade. „Ali ti, naravno, ne obraćaj pažnju na taksimetar. Uključio sam ga samo zato što tako nalaže zakon."

„Ovde ima mnogo malih zakona."

„Da, treba poštovati male zakone da bi se lakše kršili veliki.“

Obojica su se nasmejala.

Halil izvadi novčanik iz unutrašnjeg džepa tamnosivog odela koje mu je dao Gamal Džabar. Proverio je pasoš, u njemu je bila njegova fotografija s naočarima i kratkim brkovima. Bila je to dobra fotografija, ali brinuli su ga brkovi. U Tripoliju, kad su snimili fotografiju, rekli su mu: „Jusuf Hadad će ti dati lažne brkove i naočari. To je neophodno radi prerađivanja, ali ako te policija bude pretresala, povući će te za brkove, a kad vide da su brkovi lažni, znače i da je sve ostalo lažno.“

Halil podiže ruku i cimnu brkove. Bili su čvrsto prilepljeni ali, da, moguće je otkriti da su lažni. U svakom slučaju, neće dozvoliti policajcu da mu priđe toliko blizu da bi ga povukao za brkove.

Naočari koje mu je dao Hadad stavio je u džep na grudima. Nisu mu bile potrebne, a ove su bile bifokalne, tako da je mogao da vidi kroz njih a da ipak prođu kao prave.

Ponovo je pogledao pasoš. Zvao se Hefni Badr i bio je Egipćanin, što je bilo dobro, jer Libijac kog ispituje američki policajac arapskog porekla može da prođe kao Egipćanin. Halil je proveo dosta vremena u Egiptu i bio je uveren kako bi i Amerikanca arapskog porekla uverio da zaista jeste Egipćanin.

U pasošu je takođe pisalo da je muslimanske vere i da je po zanimanju učitelj, što je lako mogao da odglumi, kao i da živi u El Miniji, gradu na Nilu koji je dobro poznavalo malo zapadnjaka, pa čak i Egipćana, ali u kom je proveo čitav mesec samo da bi stvorio podršku svojoj legendi - svom lažnom životu.

Halil pogleda u novčanik i nađe pet stotina dolara u američkom novcu - ne previše, da ne bi privuklo pažnju, ali dovoljno za njegove potrebe. Našao je i nešto egipatskog novca, egipatsku ličnu kartu, karticu „Ameriken ekspresa“, takođe na lažno ime, za koju su mu obaveštajci rekli da će raditi u svakom američkom automatu.

U džepu na grudima nalazila mu se i međunarodna vozačka dozvola na ime Hefni Badr s fotografijom sličnom onoj u pasošu.

Džabar ga pogleda u ogledalu i upita. „Je li sve u redu, gospodine?“

Halil odgovori: „Nadam se da nikada neću saznati je li ili nije.“

Ponovo se obojica nasmejaše.

Halil vrati sve u džep. Kad bi ga sada zaustavili, verovatno bi uspeo da obmane običnog policajca. Ali, zašto bi se trudio da bude glumac samo zato što je prerađen? Uprkos onome što

su mu rekli u Libiji, njegova prva reakcija - ne poslednja - biće da izvuče oba pištolja i ubije svakoga od koga mu zapreti opasnost.

Halil otvori crnu putnu torbu koju mu je Džabar spremio na zadnjem sedištu. Preturao je po njoj i našao toaletni pribor, rublje, nekoliko kravata, sportsku košulju, nalivpero i praznu beležnicu, američke novčiće, jeftin fotoaparat kakav bi nosio turista, dve plastične boce mineralne vode i mali primerak Kurana odštampan u Egiptu.

U torbi nije bilo ničega što bi ga kompromitovalo - nikakvih beleški nevidljivim mastilom, mikrofilmova, čak ni oružja. Sve što je trebalo da zna držao je u glavi. Sve što mu bude potrebno dostaviće mu se usput ili će nabaviti sam. Jedino što povezuje njega, Hefnija Badra, s Asadom Halilom jesu dva gloka federalnih agenata. U Tripoliju su mu rekli da se otarasi pištolja u prvoj prilici i da će mu taksista dati novi. Ali on je odgovorio: „Ako me zaustave, kakve ima veze koji pištolj imam? Želim da koristim neprijateljevo oružje dok ne obavim zadatak ili dok ne poginem." Nisu se prepirali s njim, pa u crnoj torbi nije bilo pištolja.

Ipak, tu su bila dva predmeta koji bi *mogli* da ga učine sumnjivim. Prvi je bio tuba zubne paste u kojoj je zapravo bio lepak za brkove. Drugi je bio konzerva talka za stopala egipatske proizvodnje, zapravo praha obojenog finom sivom bojom. Halil otvori konzervu i posu talk po kosi, zatim se očešlja gledajući se u malom ručnom ogledalu. Ishod je bio zapanjujući - njegova kao ugalj crna kosa postala je proseda. Začešljao je kosu na razdeljak s leve strane, stavio naočari i rekao Džabaru: „Pa, šta misliš?"

Džabar ga pogleda u ogledalu i reče: „Šta bi s onim putnikom kog sam primio na aerodromu? Šta ste uradili s njim, gospodine Badr?"

Obojica se nasmejaše, a onda Džabar shvati da nije trebalo da naglasi kako zna lažno ime svog putnika, pa začuta. Pogledao je u ogledalo i video tamne oči svog putnika kako ga posmatraju.

Halil se okrenu prozoru. Još su bili u oblasti siromašnjoj od svih koje je video u Evropi, ali pred kućama je bilo parkirano mnoštvo dobrih automobila, što ga je iznenadilo.

Džabar reče: „Slušaj, gospodine. Ovo je autoput kojim ćeš morati da voziš - zovu ga Njudžerzijska trošarina. Ono tamo je ulaz na autoput. Uzećeš karticu iz automata i platićeš kad budeš izašao s autoputa. Autoput vodi na sever i na jug, pa moraš da udeš na pravu traku."

Halil zapazi da ga Džabar nije pitao kojim pravcem namerava da putuje. Čovek je shvatio da je za sve bolje da što manje zna. Ali već je znao previše.

Halil ga upita: „Znaš li šta se danas dogodilo na aerodromu?”

„Na kom aerodromu, gospodine?”

„Na onom sa kog smo krenuli.”

„Ne, ne znam.”

„Pa, čućeš na radiju.”

Džabar ne odgovori.

Halil otvori jednu bocu mineralne vode, ispi polovinu, zatim okrenu bocu i izli ostatak na pod.

Skrenuli su na ogromni parking s natpisom PARKIRAJ I VOZI SE. Džabar objasni: „Ljudi se dovezu dovde svojim kolima, pa sednu u autobus za Menhetn - za grad. Ali danas je subota, pa nema mnogo kola.”

Halil pogleda ogromnu izlizanu asfaltnu površinu okruženu žičanom ogradom. Unutar belih linija bilo je parkirano pedesetak kola, a moglo je da stane nekoliko stotina. Primetio je takođe da nigde ne vidi ljude.

Džabar smesti taksi na mesto za parkiranje i reče: „Onda, gospodine, vidiš li crni auto pravo napred?”

Halil isprati Džabarov pogled do velikog crnog automobila parkiranog nekoliko redova ispred njih. „Vidim.”

„Evo ključeva.” Ne gledajući ga, Džabar pruži ključeve preko sedišta i reče: „Svi dokumenti o iznajmljivanju su ti u pregradi za rukavice. Kola su iznajmljena na nedelju dana na ime koje stoji u tvom pasošu, pa će agencija posle nekog vremena da se zabrine. Iznajmljena su na aerodromu Njuark, u Nju Džerziju, ali tablice su njujorške. Neka te to ne brine. To je sve što mi je rečeno da ti kažem, gospodine, ali ako želiš, mogu da te odvedem natrag na autoput.”

„Nema potrebe.”

„Neka Alah blagoslovi tvoju posetu, gospodine. Vрати se bezbedno u svoju otadžbinu.”

Halil je već držao u ruci glock kalibra 40. Gurnuo je cev pištolja u otvor prazne plastične boce i naslonio dno boce na naslon vozačkog sedišta. Opalio je kroz naslon u gornji deo kičme Gamala Džabara, tako da metak, ako promaši kičmu, prodre u srce. Plastična boca prigušila je pucanj.

Džabarovo telo klonu napred, ali ga pojas zadržava uspravnog.

Igra lava

Dim pokulja iz grlića boce i rupe na dnu. Halil je voleo miris spaljenog kordita i duboko je udahnuo kroz nos. Rekao je: „Hvala ti za vodu.“

Razmislio je da li da puca još jednom, ali onda je video kako se Džabarovo telo trza na način koji je nemoguće oponašati. Halil sačeka pola minuta, slušajući krkljanje.

Dok je čekao da Džabar umre, našao je čauru kalibra 40 i stavio je u džep, a zatim je praznu plastičnu bocu spustio u torbu.

Gamal Džabar najzad prestade da se trza, krklja i diše, i ostade da nepomično sedi.

Halil se osvrnu da proveri jesu li sami na parkiralištu, zatim posegnu preko sedišta i brzo izvuče Džabarov novčanik, otkopča njegov sigurnosni pojas i gurnu ga ispod komandne table. Isključio je motor i izvukao ključeve.

Asad Halil uze svoju crnu torbu, izađe iz taksija i zaključa vrata, zatim priđe crnom automobilu koji se zvao merkjuri markiz. Ključ je odgovarao. Ušao je u kola i upalio ih, setivši se da zakopča pojas. Izašao je s tihog parkinga na ulicu. Setio se stiha iz jednog hebrejskog spisa. *Lav je na ulicama.* Nasmešio se.

Poglavlje 19

Kejt, Teda i mene je u predvorju zgrade na Federalnom trgu .broj 26 sačekao agent FBI-ja po imenu Hal Roberts.

Kad vas neko sačeka u predvorju zgrade u kojoj radite, to znači ili počast ili nevolju. Gospodin Roberts se nije osmehivao i to je bio prvi nagoveštaj da nećemo dobiti pohvalnice.

Ušli smo u lift i Roberts nas je ključem lansirao na dvadeset osmi sprat. Vozili smo se ćutke.

Ovo zdanje je dom raznih vladinih službi od kojih su većina samo bezazleni žderači poreza. Ali spratovi od dvadeset drugog do dvadeset šestog nisu bezazleni i na njih se pristupa samo pomoću ključa. Kad sam počeo da radim ovde, dali su mi ključ, a tip koji mi ga je dao rekao mi je: „Voleo bih da ovde postavimo skener za čitanje otisaka palca. Možete da zaboravite ključ ili da ga izgubite, ali ne možete zaboraviti ili izgubiti palac." Palac je zapravo moguće izgubiti.

Ja radim na dvadeset šestom spratu, gde posedujem delić farme kabina, kao i ostali aktivni i penzionisani pripadnici Uprave policije Njujorka. Na tom spratu ima i nekoliko odela, kako pajkani zovu FBI. Taj naziv je zapravo pogrešan, pošto mnogi njujorški pajkani nose odela, a oko trećine osoblja FBI-ja čine žene koje odela ne nose. Ali ja sam davno naučio da ne sumnjam u žargon organizacije; negde u žargonu kriju se nagoveštaji sklopa uma ljudi koji u organizaciji rade.

Elem, stigli smo do najvišeg sprata na kom obitavaju nebeska stvorenja, i uveli su nas u kancelariju na uglu, okrenutu jugoistoku.

Na vratima je pisalo Džek Kenig, a svi su ga znali po njegovom prevedenom i ispremeštanom imenu King Džek²¹. Stvarna titula gospodina Keniga glasila je glavni specijalni agent, skraćeno SAC²², i on je starešina cele Antiterorističke jedinice. Njegov feud obuhvata pet njujorških opština, okolne okruge država Nju Džerzi i Konektikat, kao i obližnji severni deo države Njujork i dva okruga Long Ajlanda - Nasau i Safok. U ovom poslednjem

---

²¹ Kenig (Koenig) na nemačkom znači kralj, što se na engleskom kaže king (king), a ime Džek (Jack) izraz je i za puba u kartama, tako da nadimak Džeka Keniga znači i Kralj Džek i Kralj Pub. (Prim. prev.)

²² Akronim od engl. Special Agent in Charge. (Prim. prev.)

okragu, na istočnom kraju Long Ajlanda, prvi put sam naleteo na, da nastavim s metaforom, ser Teda i ser Džordža, vitezove lualice za koje se ispostavilo da su dvorske lude. U svakom slučaju, bio sam uveren da King Džek nikako ne voli kada u njegovom kraljevstvu nešto krene naopako.

Njegova visost imala je veliku kancelariju i veliki radni sto. Tu su bili i kauč i tri klupske fotelje oko okruglog stočića za kafu. Imao je i ugrađene police za knjige, arturijanski okrugli sto i stolice, ali prestola nije bilo.

Njegovo veličanstvo nije bilo u kancelariji, pa nam g. Roberts reče: „Raskomotite se kao kod svoje kuće, dignite noge na stočić i ležite na kauč ako želite." Gospodin Roberts zapravo nije ovo rekao - gospodin Roberts je rekao: „Čekajte ovde", i izašao.

Pitao sam se imam li vremena da odem do svog stola i pročitam ugovor.

Treba da napomenem da, pošto je ovo Združena jedinica za borbu protiv terorizma, komandu s Džekom Kenigom deli i jedan policijski kapetan. Kapetanovo ime je Dejvid Stajna. To je jevrejski džentlmen s diplomom pravnog fakulteta, a komesar policije ga smatra osobom s dovoljno mozga da se odbrani od preobrazovanih federalaca. Posao kapetana Stajna je težak, ali on je vešt, oštrouman i dovoljno diplomatski da federalci budu srećni i veseli dok on i dalje štiti interese muškaraca i žena iz Uprave policije Njujorka koji su pod njegovom komandom. Ljudi kao ja, bivši policajci, a sada agenti po ugovoru, nalaze se u nekakvoj sivoj zoni, i niko ne štiti njihove interese. S druge strane, nemam problema s policijskim starešinama od karijere, tako da je nerešeno.

U svakom slučaju, što se tiče kapetana Stajna, on je bivši član Obaveštajne jedinice, radio je na mnogo slučajeva povezanih s islamskim ekstremistima, uključujući i ubistvo rabina Meira Kahana, pa je predodređen za ovaj posao. Ne bih da ulazim u jevrejske stvari, ali on očigledno ima lični problem s islamskim ekstremistima. Antiteroristička jedinica, naravno, pokriva sve terorističke organizacije, ali ne treba biti atomski fizičar da bi se shvatilo na šta je najviše usredsređena.

Bilo kako bilo, pitao sam se hoću li večeras videti kapetana Stajna. Nadao sam se da hoću - valjao bi nam još jedan pajkan u prostoriji.

Kejt i Ted su bez reči spustili Filove i Piterove koferčiće na okrugli sto. Setio sam se prilika kada sam ja morao da uzmem značke, pištolje i legitimacije ljudi koje poznajem i vratim ih u stanicu. To podseća na drevne ratnike koji uzimaju štitove i mačeve svojih palih drugova i nose ih kući. Ipak, u ovom slučaju oružje je nedostajalo. Otvorio sam koferčiće da

proverim jesu li mobilni telefoni isključeni. Vrlo je uznemirujuće kada zazvoni mobilni telefon mrtve osobe.

Da se vratim na Džeka Keniga. Ja sam ga video samo jednom, kad sam unajmljen, i učinio mi se prilično inteligentnim, tihim i promišljenim čovekom. Važio je za tvrdog igrača i bio je prilično sarkastičan, čemu sam se veoma divio. Sećam se da mi je rekao, u vezi s mojim poslom profesora na „Džonu Džeju“: „Oni koji umeju - rade; oni koji ne umeju - predaju.“ Na šta sam mu odgovorio: „Oni koji su dobili tri metka na dužnosti ne moraju da objašnjavaju svoju novu karijeru.“ Posle nekoliko trenutaka ledene tišine nasmešio se i rekao: „Dobro došli u Antiterorističku jedinicu.“

Uprkos osmehu i dobrodošlici, imao sam utisak da je pomalo ljut na mene. Možda je do sada zaboravio ovaj događaj.

Stajali smo u kancelariji zastrtoj debelim plavim tepihom; pogledao sam Kejt, koja je delovala pomalo nervozno. Pogledao sam Teda Neša, kome, naravno, Džek nije bio glavni specijalni agent. Gospodin CIA ima sopstvene šefove, smeštene preko puta, u ulici Brodvej broj 290, a ja bih dao mesečnu platu da ga vidim tamo na tepihu. Ali to se nikada neće desiti.

Jedna deo ATTF-a, s tim u vezi, smešten je upravo tamo, u novijoj i lepšoj zgradi od ove. Šuška se da razdvajanje snaga nije rezultat administrativnog problema prostora, nego namerna strategija za slučaj da neko odluči da uvežbava primenjenu herniju na nekoj od federalnih zgrada. Lično mislim da je to zajeb u planiranju i birokratsko petljanje, ali ovakve organizacije su sklone da vrhunskim bezbednosnim razlozima objašnjavaju najobičniju glupost.

Ako se pitate zašto Kejt, Ted i Džon nisu razgovarali, razlog je taj što smo pretpostavili da je kancelarija ozvučena. Kad dvoje ili više ljudi ostave same u nečijoj kancelariji, neka pretpostave da su u programu. Proba, jedan, dva, tri. Ipak, ja sam za zapisnik rekao: „Lepa kancelarija. Gospodin Kenig baš ima ukusa.“

Ted i Kejt su me ignorisali.

Pogledao sam na sat. Bilo je gotovo sedam uveče. Pretpostavio sam da se g. Kenig nije baš obradovao što mora da se vrati u kancelariju u subotu uveče. Ni ja se nisam palio na tu zamisao, ali antiterorizam je posao bez radnog vremena. Kao što smo govorili u Odeljenju za ubistva: „Kad se ubici radni dan završi, nama počinje.“

Elem, prišao sam prozoru i pogledao ka istoku. Ovaj deo južnog Menhetna je pretrpan sudnicama, a dalje na istoku nalazi se Policijski trg broj jedan, moja nekadašnja uprava u koju

sam odlazio po dobru i po zlu. Iza Policijskog trga je Bruklinski most, preko kog smo došli; on premošćuje 1st River koji deli ostrvo Menhetn od Long Ajlanda.

Odavde nisam mogao da vidim aerodrom „Kenedi“, ali sam video sjaj njegovih svetala, a na nebu iznad Atlantskog okeana zapazio sam nešto nalik na nisku blistavih zvezda, a to su zapravo bili avioni koji prilaze. Očigledno su piste ponovo otvorene.

Dalje na jugu, u luci, nalazi se ostrvo Elis, kroz koje su prošli milioni useljenika, uključujući i moje irske pretke. A južno od ostrva Elis, u sredini zaliva, stoji Kip slobode, sav osvetljen, i s uzdignutom bakljom pozdravlja svet. Kip se nalazi na listi ciljeva otprilike svih terorista, ali za sada još stoji.

Sve u svemu, pogled odavde je upečatljiv - grad, osvetljeni mostovi, reka, vedro aprilsko nebo i skoro pun mesec koji se uzdiže na istoku iznad bruklinskih ravnica.

Okrenuo sam se i pogledao ka jugozapadu kroz drugi veliki prozor. Najupadljivija tačka bile su kule-bliznakinje Svetskog trgovinskog centra; dizale su se četiri stotine metara u nebo, sto deset spratova stakla, betona i čelika.

Kule su udaljene svega oko kilometar, ali onako masivne deluju kao da su preko puta. Zovu se Severna i Južna kula, ali u petak, 26. februara 1993. u 12 časova 17 minuta i 36 sekundi Južna kula gotovo da je postala Bivša kula.

Radni sto gospodina Keniga bio je smešten tako da je on, svaki put kada pogleda kroz prozor, video ove tornjeve, pa je mogao da razmišlja za šta se molio neki arapski gospodin kad su uvezli kombi prepun eksploziva u podrumsku garažu - naime, za rušenje Južne kule i smrt preko pedeset hiljada ljudi u zgradi i okolini.

A da se ona zgodno srušila i pogodila Severnu, bilo bi još četrdeset ili pedeset hiljada mrtvih.

Kako se ispostavilo, konstrukcija je izdržala, a mrtvih je bilo šest, uz preko hiljadu povređenih. Podzemna eksplozija raznela je policijsku stanicu u podrumu i ostavila jamu tamo gde se nalazila višespratna podzemna garaža. Ono što je moglo biti nesreća s najviše izgubljenih američkih života od Drugog svetskog rata pretvorilo se u jasan i glasan poziv na buđenje. Amerika je postala front.

Palo mi je na pamet da je g. Kenig mogao da premesti nameštaj ili da šalonima zatvori prozore, ali to što je odabrao da gleda u ove zgrade svakog radnog dana govorilo je nešto o njemu. Ne znam je li proklinjao bezbednosne propuste koji su doveli do tragedije ili se svakog jutra zahvaljivao Bogu što je poštedeo stotine hiljada ljudi. Verovatno je činio oboje, a

verovatno su ovi tornjevi, kao i Kip slobode, Berza i sve ostalo što je gledao odavde, progonili Džeka Keniga svake noći u snu.

King Džek zapravo nije bio na čelu ATTF-a kad je 1993. eksplodirala bomba, ali sada jeste bio na tom položaju, pa će možda u ponedjeljak ujutru premestiti svoj radni sto tako da gleda na aerodrom „Kenedi“. Zaista, na vrhu je samotno, ali pogled bi trebalo da je lep. Ipak, za Džeka Keniga odavde ne postoji lep pogled.

Predmet mojih misli u tom trenutku je ušao u kancelariju i uhvatio me kako zurim u Svetski trgovinski centar. Upitao me je: „Još stoje, profesore?“

Očigledno je dobro pamtio drske potčinjene. Odgovorio sam: „Stoje, gospodine.“

„Pa, to je dobra vest.“ Pogledao je Kejt i Neša i sve nas pokretom ruke pozvao da sednemo. Neš i Kejt su seli na kauč, ja na jednu od tri fotelje, a g. Kenig je ostao na nogama.

Džek Kenig je bio visok čovek pedesetih godina. Imao je kratku, čeličnosivu kosu, čeličnosivu subotnju bradu i čeličnu vilicu, stajao je kao da mu je neko gurnuo čeličnu šipku u dupe, a on se sprema da je premesti nekom drugom u dupe. Sve u svemu, nije bio tip dobrog čike, a činilo se da je raspoložen shvatljivo mračno.

Bio je odeven u obične pantalone, plavu sportsku košulju i razgažene cipele, ali na njemu ništa nije delovalo obično, sportski niti razgaženo.

U kancelariju je ušao Hal Roberts i seo u drugu fotelju, preko puta mene. Džek Kenig kao da nije bio raspoložen da sedne i opusti se.

Gospodin Roberts držao je dugačku pravničku beležnicu i olovku. Pomislio sam da će možda zabeležiti šta ko želi da popije, ali bio sam suviše optimističan.

Gospodin Kenig nas je bez uvoda upitao: „Može li neko od vas da mi objasni kako je liscicama vezani i dobro čuvani verovatni terorista uspeo da pobije trista muškaraca, žena i dece u američkom avionu, uključujući i dvojicu svojih naoružanih pratilaca, dva federalna vazduhoplovna maršala i člana Službe za vanredna dejstva Lučke uprave, a zatim da nastavi do tajnog i dobro obezbeđenog federalnog objekta i tamo ubije sekretaricu Antiterorističke jedinice, dežurnog agenta FBI-ja i člana vaše ekipe iz Uprave policije Njujorka?“ Pogledao je svakog od nas. „Da li bi iko želeo da pokuša s objašnjenjem?“

Da smo bili na Policijskom umesto na Federalnom trgu, ja bih na ovako sarkastično pitanje odgovorio sa, recimo: „Možete li da zamislite šta bi se tek desilo da *nije* bio vezan liscicama?“ Ali ovo nije bilo ni vreme ni mesto za lakomislenost. Mnogo nevinih ljudi je

mrtvo, a posao živih je da objasne zašto. Ipak, King Džek nije omogućio dobar početak svojim podređenima.

Ne treba ni reći da niko nije odgovorio na pitanje, koje je, činilo se, bilo retoričko. Dobro je ponekad pustiti šefa da se izgalami. Služi mu na čast što je galamio svega minut-dva; zatim je seo i zagledao se kroz prozor. Gledao je prema finansijskoj četvrti, tako da za pogled nije bilo vezano ništa neprijatno, osim ako g. Kenig ne poseduje akcije „Transkontinentala“.

Usput, Džek Kenig je pripadnik FBI-ja, a bio sam siguran da se Tedu Nešu nimalo ne dopada što mu se neko iz FBI-ja tako obraća. Ni meni se, kvazicivilu, to nije dopalo, ali Kenig je šef, a svi smo članovi Jedinice. Ekipa. Kejt je, kao član FBI-ja, bila u položaju lošem po karijeru, kao i Džordž Foster, ali on je odabrao lakši zadatak i ostao s leševima.

King Džek kao da se trudio da se primiri. Najzad je pogledao Teda Neša i rekao mu: „Žao mi je zbog Pitera Gormana. Jesi li ga poznavao?“

Neš klimnu glavom.

Kenig pogleda Kejt i reče: „Fil Handri ti je bio prijatelj.“

„Jeste.“

Zatim pogleda mene i reče: „Siguran sam da si i ti izgubio prijatelje na dužnosti. Znaš kako je to teško.“

„Znam. Nik Monti i ja smo se sprijateljili.“

Džek Kenig se zagleda u prazno, razmišljajući, siguran sam, o mnogo čemu. Bilo je vreme za tišinu punu poštovanja i posvetili smo joj minut, ali svi smo znali da treba što pre da se vratimo poslu.

Upitao sam, možda netaktično: „Hoće li nam se pridružiti kapetan Stajn?“

Kenig se zagleda u mene i najzad reče: „Preuzeo je neposredno rukovođenje ekipama za praćenje i prismotru i nema vremena za sastanke.“

Nikad ne znaš šta šefovi zaista spremaju ili kakva se dvorska bitka vodi, pa je najbolje da te boli dupe. Zevnuo sam kako bih pokazao da sam upravo izgubio svako zanimanje za svoje pitanje i Kenigov odgovor.

On se okrenu Kejt i reče: „U redu, ispričaj mi šta se desilo. Od samog početka.“

Kejt se izgleda spremila za ovo pitanje, pa je prepričala događaje dana, hronološki, objektivno i brzo, ali ne žureći.

Kenig ju je slušao ne prekidajući je. Roberts je hvatao beleške. Negde se okretala magnetofonska traka.

Kejt je spomenula moje insistiranje da odem do aviona i činjenicu da ni ona ni Foster nisu to smatrali neophodnim.

Kenigovo lice ostalo je bezizrazno tokom cele njene priče. Nije podizao obrve, nije se mrštio, nije se trzao, nije klimao ni odmahivao glavom, a svakako se nijednom nije nasmešio. Bio je vrhunski slušalac i ništa u njegovom držanju nije ni ohrabrialo niti obeshrabrialo pripovedača.

Kejt je stigla do dela kada sam se vratio u kupolu aviona i otkrio da Handriju i Gormanu nedostaju palčevi. Tu je zastala da se pribere. Kenig me je pogledao; iako mi nije dao nikakav znak odobravanja, znao sam da ostajem na slučaju.

Kejt se probijala kroz sled događaja iznoseći samo činjenice, ostavljajući teorije i pretpostavke za kasnije, ako i kada ih Kenig zatraži. Kejt Mejfeld je zapanjujuće pamtila pojedinosti i imala je zaprepašujuću sposobnost da se uzdrži od šminkanja i iskrivljavanja činjenica. Hoću da kažem, u sličnim situacijama, kad sam ja stajao na tepihu pred šefovima, trudio sam se da ne šminkam i ne iskrivljujem osim kad štitim drugara, ali s druge strane, poznato je da imam rupe u pamćenju.

Kejt zaključila sa: „Džordž je odlučio da ostane i preuzme rukovođenje na licu mesta. Svi smo se saglasili i zamolili smo pozornika Simpsona da nas doveze ovamo.”

Pogledao sam na sat. Kejt je govorila četrdeset minuta. Bilo je gotovo osam uveče, vreme kad je mom mozgu obično neophodan alkohol.

Džek Kenig se zavalio u stolici; video sam da obrađuje činjenice. Reкао je: „Čini se da je Halil bio svega korak-dva ispred nas.”

Odlučio sam da odgovorim, pa sam rekao: „To je sve što je potrebno u trci. Drugoplasirani je samo prvi gubitnik.”

Gospodin Kenig me je posmatrao nekoliko trenutaka, a zatim ponovio: „Drugoplasirani je samo prvi gubitnik. Odakle vam to?”

„Iz Biblije, mislim.”

Kenig reče Robertsu: „Odmori se malo”, i g. Roberts spusti olovku.

Kenig mi reče: „Koliko sam shvatio, podneli ste zahtev za premeštaj u Irski odsek.”

Nakašljao sam se i odgovorio: „Pa, jesam, ali...”

„Gajite li neku ličnu netrpeljivost prema Irskoj republikanskoj armiji?”

„Ne, zapravo, ja...”

Kejt progovori: „Džon i ja smo razgovarali o tome i on je povukao zahtev.”

Ovo nije bilo baš ono što sam joj rekao, ali zvučalo je bolje od moje rasističke i seksističke izjave u vezi s muslimanima. Pogledao sam je i oči su nam se srele.

Kenig me obavesti: „Prošle jeseni razmotrio sam slučaj Ostrva šljiva.”

Nisam odgovorio.

„Pročitao sam izveštaj koji su pripremili Ted Neš i Džordž Foster, kao i izveštaj detektivke Bet Penrouz iz Odeljenja za ubistva okruga Safok.” Dodao je: „Čini se da postoje razlike u mišljenju i činjenicama između izveštaja ATTF-a i izveštaja Uprave policije okruga Safok. Većina razlika tiče se vaše uloge u slučaju.”

„Nisam imao zvaničnu ulogu u slučaju.”

„Ipak, rešili ste ga.”

„Imao sam dosta slobodnog vremena. Možda mi treba hobi.”

Nije se osmehnuo. Rekao je: „Izveštaj detektivke Penrouz možda je pod uticajem vaše veze s njom.”

„Tada nisam bio u vezi s njom.”

„Ali bili ste kad je pisala konačni izveštaj.”

„Oprostite, gospodine Kenig, prošao sam već sve ovo s Unutrašnjom kontrolom Uprave policije Njujorka...”

„Oh, zar tamo ima ljudi koji istražuju događaje?”

Ovo je, shvatio sam, bila šala, pa sam se zakikota, sekundu-dve prekasno.

„Takođe”, nastavio je, „izveštaj Teda i Džordža možda je pod uticajem toga što ste ih zajebavali.”

Pogledao sam postrance Neša; delovao je potpuno nezainteresovano, kao da Kenig govori o nekom drugom Tedu Nešu.

Kenig reče: „Očarala me je vaša sposobnost da prodrete u srž veoma zamršenog slučaja koju su svi ostali prevideli.”

„Bio je to standardni detektivski posao”, rekoh skromno, u nadi da će g. Kenig reći: „Ne, dečko moj, blistao si.”

Ali nije to kazao. Rekao je: „Zato i unajmljujemo njujorške detektive. Oni nam donose na sto nešto drugačije.”

„Krofne, na primer“, reko.

Gospodin Kenig nije se ni nasmejao ni naljutio. Rekao je: „Donose na sto izvestan stepen zdravog razuma, uličnog iskustva i pogled u kriminalni um koji se pomalo razlikuje od pogleda agenata FBI-ja ili CIA. Slažete li se?“

„Potpuno.“

„U našoj jedinici vlada verovanje da je celina veća od zbira njenih delova. Uzajamnost. Je li tako?“

„Tako je.“

„To se postiže isključivo međusobnim poštovanjem i saradnjom.“

„Upravo sam to hteo da kažem.“

Gledao me je trenutak-dva, a zatim rekao: „Želite li da ostanete na ovom slučaju?“

„Da. Želim.“

Nagnuo se ka meni i pogledao me pravo u oči. Rekao je: „Neću da vidim nikakvo razmetanje, neću da čujem ni za kakvo govnersko ponašanje, i hoću vašu potpunu odanost, gospodine Kori, ili ću, tako mi Boga, da vam odrubim glavu i postavim je ispunjenu na svoj pisaći sto. Dogovoreno?“

Gospode Bože. Tip je zvučao kao moj bivši šef. Mora da u meni ima nešto što budi ono najgore u ljudima. Razmišljao sam o ovom amandmanu na ugovor. Mogu li da budem odan i kooperativan timski igrač? Ne, ali želim ovaj posao. Shvatio sam da g. Kenig nije zahtevao od mene da odbacim svoj sarkazam ili zatupim svoj oštar jezik; shvatio sam to kao njegovo odobravanje ili previd. Ukrstio sam prste i rekao: „Dogovoreno.“

„Dobro.“ Pružio mi je ruku i rukovali smo se. Rekao je: „S nama ste.“

Zaustio sam da kažem: „Nećete zažaliti, gospodine“, ali sam pomislio da možda ipak hoće, pa sam samo rekao: „Daću sve od sebe.“

Kenig uze dosije od Robertsa i stade da ga prelistava. Posmatrao sam trenutak-dva Džeka Keniga i shvatio kako ne bi trebalo da ga potcenim. Nije stigao u ovu kancelariju na uglu zato što mu je Ujka Sem majčin brat. Stigao je ovamo pomoću uobičajenog -napornog i dugog rada, inteligencije, obučenosti, vere u svoj zadatak, dobrih rukovodilačkih osobina i verovatno rodoljublja. Ali mnogo ljudi u FBI-ju ima iste veštine i kvalifikacije.

Ono po čemu se Džek Kenig razlikovao od drugih nadarenih ljudi bila je njegova spremnost da prihvati odgovornost za katastrofe koje je plaćen da sprečava. Ono što se desilo po podne bilo je i te kako loše, ali negde napolju su loši momci - Asad Halil i drugi poput

njega - koji žele da raznesu južni Menhetn atomskom bombom, da za truju vodu ili zbrišu stanovništvo mikroorganizmima. Džek Kenig je to znao, svi smo to znali, ali Džek Kenig je bio spreman da ponese breme i istrpi konačnu grdnju ako i kada se to dogodi. Kao danas, na primer.

Kenig je gledao Kejt, Teda i mene, zatim je klimnuo Robertsu koji podiže olovku. Vreme razgovora za posao i prilagođavanja stava Džona Korija se završilo, a spremao se početak drugog čina katastrofe na aerodromu „Kenedi“.

Kenig reče Kejt: „Teško mi je da poverujem da je avion jedan-sedam-pet bio bez radio-veze više od dva sata, a da niko od vas to nije znao.“

Kejt odgovori: „Jedini kontakt s kompanijom imali smo preko zemaljskog agenta, a ona je znala veoma malo. Moraćemo ponovo da razmotrimo takav postupak.“

„To je dobra ideja.“ Dodao je: „Trebalo bi da imate i neposredni kontakt s kontrolnim tornjem i Kontrolom vazdušnog saobraćaja, kao i sa komandom policije Lučke uprave.“

„Tako je, gospodine.“

„Da je avion bio otet u vazduhu, mogao je da završi na Kubi ili u Libiji dok trepneš okom.“

„Da, gospodine.“ Dodala je: „Ted se dobro dosetio da uzme ime i broj telefona nadzornika tornja.“

Kenig pogleda Neša i reče: „Da. Dobro razmišljanje. Ali trebalo je da ga pozovete ranije.“

Neš nije odgovorio. Imao sam utisak da neće reći ništa što bi Roberts mogao da zabeleži u svoju pravničku beležnicu.

Kenig nastavi: „Čini se da je naš februarski prebeg samo isprobavao i pokušavao da sazna kakvi su naši postupci. Mislim da smo svi posumnjali u to kad je pobegao, otud i dodatna predostrožnost ovog puta.“ Dodao je: „Da su februarskom prebegu bile vezane oči, ne bi video klub 'Konkistador', mesto gde se nalazi ni... način otključavanja vrata. Zato ćemo možda početi da vezujemo oči svim neovlašćenim osobama, uključujući i takozvane prebege i doušnike. Osim toga, setićete se da je i februarski prebeg doveden u subotu, pa je video da tokom vikenda u klubu 'Konkistador' ima malo ljudi.“

Drugi čin se, izgleda, sastojao od procene politike i postupaka, a to je poznato i pod nazivom „Zatvaranje kaveza kad lav pobegne“.

Gospodin Kenig je govorio još neko vreme u tom smislu, obraćajući se uglavnom Kejt koja je zamenjivala našeg neustrašivog vođu, Džordža Fostera.

„U redu“, reče g. Kenig, „prvi nagoveštaj da ne ide sve kako je planirano dobili ste kad je Ted pozvao nadzornika kontrolnog tornja, gospodina Stavrosa.“

Kejt klimnu glavom. „Tada je Džon pozeleo da ode do aviona, ali Ted, Džordž i ja...“

„To sam već zapazio“, reče g. Kenig. Nekako sam pozeleo da čujem to ponovo, ali Kenig je nastavio dalje postavivši Tedu Nešu neposredno i zanimljivo pitanje. Pogledao ga je i upitao: „Jeste li predosetili nevolje na ovom zadatku?“

Neš je odgovorio: „Nisam.“

Ja sam mislio drugačije, uprkos sranju starog Teda o tome kako se ovde govori samo istina. Tipovi iz CIA toliko su duboko u prevarama, obmanama, dvostrukim i trostrukim igrama, paranoji i ostalim sranjima, da nikad ne znaš šta znaju, kad su to saznali i šta su izmislili. To ih ne čini lošim momcima, zapravo, valja se diviti njihovom sranju svetske klase. Hoću da kažem, tip iz CIA slagao bi sveštenika u ispovedaonici. Ali, ostavivši divljenje na stranu, nije lako raditi s njima ako niste jedan od njih.

U svakom slučaju, Džek Kenig je postavio pitanje i tako pokrenuo temu, ali ju je napustio i rekao mi: „Usput, iako se divim vašoj preduzimljivosti, kao kad ste ušli u ta kola Lučke uprave i prevezli se preko piste, slagali ste svoje nadređene i prekršili sva pravila do jednog. Sada ću preći preko toga, ali nemojte da se to ponovo desi.“

Sada sam već bio malo nadržan, pa sam rekao: „Da smo se pokrenuli desetak minuta ranije, možda bi Halil sada bio u pritvoru, optužen za ubistvo. Da ste dali uputstva Handriju i Gormanu da pozovu i izveste mobilnim telefonima ili avionskom vezom, znali bismo da ima problema kad nam se ne bi javili. Da smo bili u neposrednom kontaktu s Kontrolom vazdušnog saobraćaja, rekli bi nam da avion već satima nije u radio-vezi sa zemljom. Da niste dočekali onog februarskog pajaca raširenih ruku, ne bi se dogodilo ono što se danas dogodilo.“ Ustao sam i objavio: „Osim ako vam nisam potreban zbog nečeg važnog, idem kući.“

Kad god bih izveo ovu tačku pred svojim šefovima, neko bi odvratio: „Pazi da te vrata ne udare u dupe dok izlaziš.“ Ali g. Kenig je tiho rekao: „Potrebni ste nam zbog nečeg važnog. Sedite, molim vas.“

U redu, seo sam. Da se ovo događalo tamo u Odeljenju za ubistva, neko od šefova bi otvorio fioku i poslao ukrug bocu votke da smiri stvar. Ali nisam očekivao nikakvo kršenje

pravila ovde gde po hodnicima kače plakate sa upozorenjima o alkoholu, pušenju, seksualnom uznemiravanju i zločinima misli.

Elem, svi smo sedeli trenutak-dva, zauzeti, rekao bih, zen meditacijom, smirujući nerve bez tog gadnog alkohola.

Gospodin Kenig nastavio je po svom planu i upitao me: „Zvali ste Kejtinim mobilnim telefonom Džordža Fostera i rekli mu da pusti uzbunu kroz ceo grad.”

„Tako je.”

Ponovio je tok i sadržinu mog razgovora s Džordžom Fosterom, a zatim rekao: „Onda ste se vratili u kupolu i videli da su Filu i Piteru odsečeni palčevi. Shvatili ste šta to znači?”

„Šta je drugo moglo da znači?”

„Tako je. Čestitam vam na izuzetnom deduktivnom zaključivanju... mislim... što ste se vratili i potražili... njihove palčeve.” Pogledao me je pažljivo i upitao: „Kako ste došli na tu pomisao, gospodine Kori?”

„Zaista ne znam. Ponekad mi nešto prosto padne na pamet.”

„Stvarno? I da li obično postupate na osnovu toga što vam padne na pamet?”

„Pa, ako je dovoljno uvrnuto. Znaite, kao odsečeni palčevi. Treba da poslušate.”

„Shvatam. I pozvali ste klub 'Konkistador', a Nensi Tejt nije odgovorila.”

Rekao sam: „Mislim da smo ovo već prošli.”

Kenig na ovo nije obratio pažnju, nego je rekao: „Ona je, zapravo, tada već bila mrtva.”

„Da. Zato se nije javila na moj poziv.”

„A Nik Monti je takođe tada već bio mrtav.”

„Verovatno je u tom trenutku umirao. To ume da potraje kod grudnih rana.”

Kenig me iz vedra neba upita: „Gde ste vi bili ranjeni?”

„Na Zapadnoj sto drugoj ulici.”

„U šta, mislim?”

Znao sam šta misli, ali ne volim da raspravljam o anatomiji u mešovitom društvu. Odgovorio sam: „Nije bilo mnogo moždanih oštećenja.”

Nije izgledao uvereno, ali je digao ruke i pogledao Teda. „Imaš li ti nešto da dodaš?”

„Ne, nemam.”

„Misliš li da su Džon i Kejt propustili neku priliku?”

Ted Neš je dobro razmislio o ovom škakljivom pitanju, a onda odgovorio: „Mislim da smo svi potcenili Asada Halila.”

Kenig klimnu glavom. „I ja tako mislim. Ali više nećemo.”

Neš dodade: „Trebaju svi da prestanemo da mislimo o tim ljudima kao o idiotima. To će nam uštedeti silne nevolje.”

Kenig nije odgovorio.

Neš nastavi: „Ako smem tako da kažem, postoji problem stava prema islamskim ekstremistima u FBI-ju i Obaveštajnoj jedinici Uprave policije Njujorka. Ovaj problem delimično nastaje iz rasnih stavova. Arapi i druge etničke grupe islamskog sveta nisu budale ni kukavice. Njihova vojska ili vazduhoplovstvo možda ne ostavlja na nas neki silan utisak, ali bliskoistočne terorističke organizacije postigle su nekoliko velikih uspeha širom sveta, u Izraelu i Americi. Radio sam s Mosadom, i gaje zdravije poštovanje prema islamskim teroristima nego mi. Ti ekstremisti možda nisu vrhunski, ali čak i smetenjaci ponekad upišu poen. A ponekad se pojavi Asad Halil.”

Ne treba ni reći kako King Džek nije uživao što mu se drži predavanje, ali je poštovao izrečenu poruku. Zbog toga Džek Kenig i jeste bistriji od prosečnih šefova. I ja sam slušao ono što je Neš imao da nam kaže, kao i Kejt. Uprkos mom lošem stavu prema njenim predstavnicima, CIA je u mnogo čemu snažna. Jedna od njenih snaga je sposobnost procene neprijateljskih sposobnosti, mada su skloni da precene neprijatelja, što je dobro za njihov budžet. Mislim, prvi nagoveštaj raspada Sovjetskog Saveza dobili su iz novina.

S druge strane, bilo je istine u rečima Teda Neša. Nikada nije dobro smatrati pajacima ljude koji izgledaju, govore i ponašaju se drugačije od nas. Naročito ako žele da te ubiju.

Džek Kenig reče Nešu: „Mislim da se stav svih nas menja, ali slažem se s tobom da još ima problema na tom polju. Posle današnjeg dana videćemo poboljšanja u tome kako vidimo neprijatelje.”

Iznevši filozofsku istinu, gospodin Neš se vratio na konkretni subjekt i rekao: „Ja verujem, kao što vam je Kejt već rekla, da je Halil napustio zemlju. Halil sada leti u neku bliskoistočnu zemlju bliskoistočnim avionom. Vremenom će stići u Libiju gde će ga ispitati i nagraditi. Možda više nikad nećemo čuti za njega, a možda ćemo se sresti s njegovim ručnim radom sledeće godine. U međuvremenu, ovo je stvar koja se najbolje rešava kroz međunarodnu diplomatiju i pomoću međunarodnih obaveštajnih službi.”

Kenig je neko vreme posmatrao Neša. Imao sam snažan utisak da ne vole jedan drugog. Kenig reče: „Ali, Tede, nećeš imati ništa protiv ako nastavimo da pratimo tragove ovde?"

„Naravno da neću."

C c c. Za trenutak su izbacili kandže. Mislio sam da smo ekipa.

Gospodin Kenig predloži gospodinu Nešu: „Pošto raspolažeš saznanjima iz prve ruke o ovom slučaju, zašto ne zatražiš premeštaj natrag u svoju agenciju? Bićeš im od neprocenjive vrednosti na ovom slučaju. Možda neko mesto u inostranstvu."

Neš je shvatio mig i odgovorio: „Ako mislite da možete bez mene ovde, voleo bih da večeras ili sutra odem u Lengli i porazgovaram s njima o toj ideji. Ja mislim da je to dobra ideja."

„I ja", reče Džek Kenig.

Činilo mi se da će Ted Neš nestati iz mog života, što me je veoma radovalo. S druge strane, možda će mi stari Ted nedostajati. A opet, možda i neće. Ljudi poput Neša su, kada nestanu, skloni da se ponovo pojave kad ih najmanje očekujete ili želite.

Učtivi ali nadržani razgovor između Teda Neša i Džeka Keniga izgleda da se završio.

U glavi sam zapalio cigaru, popio malo viskija i ispričao sebi bezobrazan vic dok su Kejt i Džek ćaskali. Kako ovi ljudi funkcionišu bez alkohola? Kako mogu da govore a da ne psuju? Ali, Kenigu se otelo nekoliko prostakluka. Ima nade za njega. Zapravo, Džek Kenig bi mogao da postane dobar pajkan, što je otprilike najveća pohvala koju umem da iskažem.

Neko je pokucao i vrata su se otvorila. Pojavio se neki mladić i rekao: „Gospodine Kenig, imate poziv koji biste možda želeli da preuzmete ovde."

Kenig ustade, izvini se i izađe. Primetio sam da je prostor ispred njegove kancelarije, koji je bio prazan i mračan kad smo došli, sada bio sav osvetljen, a video sam i muškarce i žene kako sede za stolovima ili hodaju naokolo. Policijska stanica nikad nije pusta, mračna i tiha, ali federalci se trude da poštuju normalno radno vreme, poveravajući malobrojnim dežurnima i pejdžerima da pozovu konjicu kada veslo udari u govance.

Elem, Džek je nestao, a ja sam se okrenuo Halu Robertsu i predložio mu: „Kako bi bilo da nam nađeš neku kafu?"

Gospodin Roberts nije voleo da ga šalju po kafu, ali Kejt i Ted su podržali moj predlog, pa je Roberts ustao i izašao.

Posmatrao sam Kejt. Uprkos današnjim događajima, delovala je sveže i budno kao da je devet ujutru, a ne devet uveče. Ja sam pak osećao da mi se dupe vuče po zemlji. Stariji sam od

Mejfeldove jedno deset godina i još se nisam sasvim oporavio od svog bliskog susreta sa smrću, pa to možda objašnjava razliku između naših energetske nivoa. Ali to ne govori zašto su njena odeća i kosa tako uredne i zašto tako dobro miriše. Ja sam se osećao, a verovatno i izgledao, zgužvano, i bio mi je neophodan tuš, otprilike odmah.

Neš je delovao doterano i sveže, ali krojačke lutke uvek tako izgledaju. Osim toga, on se danas nije telesno naprezao. Svakako nije trčao kao ludak po aerodromu niti se pentrao kroz avion pun leševa.

Ali, da se vratimo na Kejt. Sedela je prekrštenih nogu, i prvi put sam zapazio koliko su to dobre noge. Zapravo, zapazio bih to pre mesec dana, u prvoj nanosekundi našeg susreta, ali trudim se da popravim svoje pajkansko svinjsko ponašanje. Nisam se nabacivao nijednoj neudatoj - ni udatoj - ženi u Jedinici. U stvari, sticao sam ugled čoveka koji je ili odan dužnosti ili nekoj devojci sa strane, ili čoveka koji je gej ili mu je libido veoma nizak ili ga je neki od onih metaka pogodio ispod pojasa.

U svakom slučaju, sada se preda mnom otvarao čitav jedan novi svet. Žene na poslu su mi pričale o svojim momcima i muževima, pitale me kako mi se dopada njihova nova frizura i uopšte se prema meni ponašale na polno neutralan način. Još me nisu zvale da pođem s njima u kupovinu niti mi davale recepte, ali možda će me zvati na babinje. Stari Džon Kori je mrtav, sahranjen ispod tone politički korektnih memoranduma iz Vašingtona. Džon Kori, pripadnik Odeljenja za ubistva Uprave policije Njujorka, postao je prošlost. Pojavio se specijalni agent po ugovoru Džon Kori, Antiteroristička jedinica. Osećao sam se pročišćeno, kao da sam kršten u svetoj vodi reke Potomak i prihvaćen u redove čistih anđeoskih bića sa kojima radim.

Nego, vraćam se na Kejt. Suknja joj se podigla iznad kolena i častio sam se njenom neverovatnom levom butinom. Shvatio sam da me gleda, pa sam otrgao pogled od njenih nogu i pogledao je u lice. Usne su joj punije nego što sam mislio, napućene i izražajne. Te ledene plave oči prodirale su mi duboko u dušu.

Kejt mi reče: „Izgledaš kao da ti treba kafa.“

Naglas sam se nakašljao i uzvratio: „Zapravo, treba mi piće.“

Nasmešila se, ali nije odgovorila. Srce mi je udaralo.

U međuvremenu Neš je bio Neš, potpuno odsutan, nedokučiv kao tibetanski monah na sedativima. Ponovo mi je palo na pamet da možda uopšte nije ravnodušan. Možda je glup. Možda ima koeficijent inteligencije kao toster, ali je dovoljno bistar da to ne pokazuje.

Gospodin Roberts se vratio noseći poslužavnik s bokalom i četiri velike šolje. Sve je bez reči spustio na sto, ne ponudivši ni da sipa kafu. Uzeo sam bokal i sipao vrelu kafu u tri šolje. Kejt, Neš i ja smo uzeli po šolju i srkotali.

Svi smo ustali, prišli prozorima i zagledali se u grad, svako izgubljen u svojim mislima.

Gledao sam na istok, prema Long Ajlendu. Ima tamo jedna lepa kućica, stotinak kilometara i čitav jedan svet udaljena odavde, a u kućici Bet Penrouz sedi ispred vatre i pijucka čaj, a možda i brendi. Nije dobro baviti se ovakvim mislima, ali setio sam se šta mi je jednom rekla moja bivša žena: „Čovek kao ti, Džone, radi samo ono što želi. Ti želiš da budeš pajkan, pa se zato ne žališ na posao. Kad budeš spreman, ostavićeš to. Ali, nisi još spreman.”

Zaista nisam. Ali u ovakvim trenucima oni idiotski studenti na „Džonu Džeju” deluju privlačno.

Pogledao sam Kejt i video da me gleda. Nasmehio sam se. I ona se nasmešila. Oboje smo se vratili prozorima.

Veći deo svog profesionalnog života obavljao sam posao koji sam smatrao važnim. Svako u ovoj sobi poznaje to naročito osećanje. Ali, ono uzima svoj danak u umu i duhu, a ponekad, kao u mom slučaju, i u telu.

Pa ipak, nešto me je guralo dalje. Moja bivša je zaključila: „Ti nikad nećeš umreti od dosade, Džone, ali ćeš umreti na poslu. Već si napola mrtav.”

Nije istina. Jednostavno nije istina. Istina je da sam zavisao od navale adrenalina.

Osim toga, zaista se osećam dobro štiteći društvo. To nikad ne bih rekao u detektivskoj sobi, ali to je bila činjenica i činilac.

Možda ću, kad se ovaj slučaj okonča, razmisliti o svemu ovome. Možda je sada vreme da odložim pištolj i značku i uklonim se nevoljama s puta, možda je vreme da izađem.

Poglavlje 20

Asad Halil nastavio je da vozi kroz stambenu četvrt. Merkjuri markiz bio je veliki, veći od bilo kojih kola koja je do sada vozio, ali dobro se ponašao.

Halil nije otišao na autoput s naplatnom rampom zvani Njudžerzijska trošarina. Nije nameravao da prolazi kroz naplatne rampe. Kao što je zahtevano iz Tripolija, auto je imao uređaj za globalno pozicioniranje; već ih je koristio u Evropi. Ovaj se zvao satelitski navigator i donekle se razlikovao od onih na koje je navikao, ali u bazi podataka je imao celokupan sistem puteva SAD. Dok je polako vozio ulicama, pristupio je pravcima prema Autoputu broj jedan.

Za nekoliko minuta našao se na autoputu, u pravcu juga. Ovo je bio opterećen pravac, zapazio je, s mnogo trgovačkih zgrada s obe strane.

Primetio je da neki automobili koji su dolazili iz suprotnog pravca voze s upaljenim farovima, pa ih je i on upalio.

Posle kilometar-dva bacio je Džabarove ključeve kroz prozor, a zatim izvadio gotovinu iz njegovog novčanika. Izbrojao je osamdeset sedam dolara. Pregledao je vozeći Džabarov novčanik, pocepao sve što je moglo da se pocepa i bacio komadiće kroz prozor. Kreditne kartice i plastificirana vozačka dozvola bili su problem, ali Halil je uspeo da ih savije i slomi pa ih je pobacao kroz prozor. U novčaniku sada nije bilo ničega osim fotografije u boji Džabarove porodice - Gamal Džabar, njegova žena, dva sina, kći i neka starija žena. Halil je posmatrao fotografiju dok je vozio. Uspeo je da iz ruševina svoje kuće u Al Aziziji spase nekoliko fotografija, uključujući i jednu koja je prikazivala njegovog oca u uniformi. Ove slike bile su mu dragocene, a novih fotografija porodice Halil neće biti.

Asad Halil pocepa Džabarovu porodičnu fotografiju na četiri dela. Bacio ih je kroz prozor, a za njima novčanik, plastičnu bocu i najzad čauru. Svi dokazi sada su bili rasejani duž mnogo kilometara autoputa i neće privući ničiju pažnju.

Halil otvori pregradak za rukavice i izvadi svežanj papira - formulari o unajmljivanju, karte, neke reklame i slične hartije bez mnogo važnosti. Amerikanci, shvatio je, kao i Evropljani, vole beskorisne papire.

Pogledao je ugovor o najmu i uverio se da ime na njemu odgovara onom u njegovom pasošu.

Vratio je pažnju na kolovoz. Ovde na putevima ima mnogo loših vozača. Video je veoma mlade ljude da voze, kao i veoma stare, a i mnogo žena za volanom. Činilo mu se da niko ne vozi dobro. U Evropi se vozi bolje, osim u Italiji. Vozači u Tripoliju ličili su na italijanske vozače. Halil shvati da ovde može da vozi loše a da ga niko ne zapazi.

Pogledao je pokazivač goriva i video da piše PUN.

U retrovizoru je video da mu se primiču policijska kola; ostala su neko vreme iza njega. Halil je održavao istu brzinu i nije promenio traku. Trudio se da ne gleda prečesto u ogledala. To bi moglo da učini policajce sumnjičavima. Stavio je bifokalne naočari.

Posle punih pet minuta policijska kola skrenuše u spoljnu traku i stigoše naporedo s njim. Halil primeti da ga vozač nije ni pogledao. Uskoro su policijska kola odmakla napred.

Halil se nasloni i obrati pažnju na saobraćaj. U Tripoliju su mu rekli da će u subotu uveče saobraćaj biti gust, da mnogi ljudi idu u posete, restorane, bioskope ili tržne centre. Ni ovo se nije mnogo razlikovalo od Evrope, osim tržnih centara.

U Tripoliju su mu takođe rekli da u seoskim oblastima policija traga za kolima koja možda voze prodavci droge. Ovo bi mogao biti problem, upozorili su ga, pošto policajci traže vozače crne ili hispano rase, pa mogu da zaustave Arapina greškom, a možda i namerno. Ali noću je teško videti ko vozi, a sunce je zalazilo.

Asad Halil pomisli na Gamala Džabara. Nije uživao u ubijanju sabrata muslimana, ali od svakog islamskog vernika očekuje se da se za islam bori ili žrtvuje, čak i da postane mučenik u džihadu protiv Zapada. Suviše muslimana je, kao Gamal Džabar, samo slalo novac u svoje domovine. Džabar zapravo nije zaslužio da umre, mislio je Halil, ali njegova smrt postala je jedina mogućnost. Asad Halil je na svetom poslanstvu, a ostali treba da se žrtvuju kako bi on činio ono što oni ne mogu - ubijao nevernike. Njegova jedina druga misao o Gamalu Džabaru bila je prolazna zabrinutost da je možda preživeo metak. Ali Halil je već viđao onakve trzaje i čuo onakvo krkljanje. Taksista je mrtav. „Neka bi te Alah još ove noći odneo u raj.”

Sunce je zalazilo, ali nije bilo praktično da stane i obavi Salat. Za vreme koje provede u džihadu mule su mu udelile oprost. Ipak, neće propustiti da se pomoli. U mislima je kleknuo na molitvenu prostirku i okrenu se Meki. Izgovarao je: „Bog je velik! Svedočim da nema drugog boga osim Alaha. Svedočim da je Muhamed Njegov prorok. Zurite na Salat. Žurite ka uspehu! Bog je velik. Nema boga osim Alaha!”

Izgovarao je nasumične odeljke iz Kurana. „Ubijajte osvajače gde god ih ugledate. Terajte ih iz mesta iz kojih su oni vas isterali... Borite se s njima dok vera Alahova ne zavlada... Borite se za stvar Alahovu i poštujujte ga kako je red... Dozvola da se late oružja ovim je data napadnutima... Alah ima moć da im podari pobedu... Vernici, bojte se Alaha kao što je red, a kad smrt dođe, umrite kao pravi muslimani... Ako ste pretrpeli poraz, i neprijatelj je. Pobeda i poraz izmenjuju se u ljudskom rodu kako bi Alah poznao istinske vernike, kako bi odabrao među vama mučenike, kako bi iskušao verne i uništio nevernike. Alah je najveći zaverenik."

Zadovoljan što je ispunio obavezu, osetio je mir vozeći kroz nepoznatu zemlju, okružen neprijateljima i nevernicima. Onda se setio drevne arapske ratničke pesme zvane *Smrtna zavada* i zapevao je. „Strašan je stazama usamljen jahao s jemenskom sabljom o mišici; Ukrasa drugih nije imao osim zareza na oštrici."

Poglavlje 21

Džek Kenig se vratio noseći neke papire nalik na faksove. Svi smo seli i on nam je rekao: „Razgovarao sam s narednikom kriminalističke laboratorije aerodroma 'Kenedi'. Završili su privremeni izveštaj" - spustio je papire na stočić za kafu - „s lica mesta, iz aviona i kluba 'Konkistador'." Dodao je: „Razgovarao sam i s Džordžom. Ponudio je da napusti Antiterorističku jedinicu i da napusti Njujork."

Ostavio je ovo da lebdi nekoliko sekundi, a zatim upitao Kejt: „Da? Ne?"

„Ne."

Kenig se obrati Kejt i meni: „Možete li vas dvoje da pretpostavite ili da nagađate šta se desilo s avionom pre nego što je sleteo?"

Kejt reče: „Džon je detektiv."

Kenig mi reče: „Izvolite, detektive."

Treba da naglasim da FBI koristi izraz „istražitelj" da naznači detektiva, pa nisam znao jesam li počastvovan ili uvređen. U svakom slučaju, zbog ovoga sam delimično unajmljen, naravno, a dobar sam u tome. Ali Kenig nije skrivao činjenicu da je upravo dobio odgovore na neka pitanja koja je postavio. Zato sam ga, umesto da pravim budalu od sebe, upitao: „Pretpostavljam da su pronašli one dve boce za kiseonik u plakaru kupole?"

„Jesu, našli su ih. Ali, kao što ste otkrili, obe su bile otvorene, i u njima je ostalo vrlo malo gasa nakon što se pritisak izjednačio. To bi trebalo da bude dovoljno laboratorijama da otkriju šta je bilo u kojoj boci, ali već sada možemo da pretpostavimo da je u jednoj bio kiseonik, a u drugoj ne." Rekao mi je: „Nastavite."

„U redu... oko dva sata pre sletanja Kontrola vazdušnog saobraćaja izgubila je radio-kontakt s 'Transkontinentalovim' letom broj jedan-sedam-pet. Znači, upravo tada je tip s medicinskim bocama za kiseonik, verovatno smešten u biznis klasi u kupoli..."

„Tačno", reče g. Kenig. „Zvao se Jusuf Hadad, sedište 2A."

„U redu, taj tip - kako se zvao?"

„Jusuf Hadad. Isto što i Džon Smit. Naveden je u spisku putnika sa jordanskim pasošem i medicinskim kiseonikom neophodnim za emfizem. Pasoš je verovatno lažan, kao i emfizem, kao i jedna od boca za kiseonik."

„Dobro. Dakle, Džon Smit, Jordanac u biznis klasi, sedište 2A. Taj tip udiše pravi kiseonik, zatim poseže i otvara ventil druge boce. Gas izlazi i prodire u zatvoreni sistem za prečišćavanje vazduha u avionu."

„Tačno. Kakav gas?"

„Pa, nešto gadno, recimo cijanid."

„Vrlo dobro. Najverovatnije je upotrebio hemotoksin, možda neku vojnu vrstu cijanida. Žrtve su se u osnovi pogušile. Kao što sam rekao, laboratorija analizira ostatke iz obe boce, kao i krv i tkivo žrtava. Trebalo bi da vrlo uskoro identifikuju gas. Mada to nije ni važno. Ali, oni tako rade. U svakom slučaju, deset minuta kasnije sav vazduh u avionu je prerađen i svako je dobio dozu gasa osim Jusufa Hadada, koji i dalje udiše čisti kiseonik." Pogledao me je i rekao: „Recite mi kako je Halil izbegao smrt."

„Pa, nisam siguran u sled događaja, ali... Mislim da je Halil bio u toaletu kad je gas izašao. Toalet je možda bio manje ugrožen od kabine."

„Zapravo", reče Kenig, „nije bio. Ali vazduh iz toaleta izbacuje se neposredno napolje iz aviona. Zato niko u kabini ne može da oseti miris kad neko sedi na noši."

Zanimljivo. Hoću da kažem, jednom sam leteo „Aeromeksikom" za Kankun. Poslužili su obrok od dvadeset dve vrste pasulja. Čudim se kako avion nije eksplodirao u vazduhu. Rekao sam: „Znači, i toalet je zatrovan, Halil se trudi da diše što je manje moguće, možda je stavio vlažan toaletni papir preko lica. Hadad mora vrlo brzo da stigne do njega, bilo sa svojom bocom kiseonika, bilo s jednom od onih malih koje putuju s avionom u medicinske svrhe."

Kenig klimnu glavom, ali ne reče ništa.

Kejt reče: „Ja ne razumem kako su Hadad i Asad Halil znali da je avion programiran za automatsko sletanje."

Kenig odgovori: „Ni ja nisam siguran kako. Proveravamo." Pogledao me je i rekao: „Nastavite."

„U redu, znači, desetak minuta kasnije u avionu su samo dvojica živih - Asad Halil i njegov saučesnik, Jusuf Hadad. Hadad pronalazi ključeve od lisica kod Pitera Gormana i otključava Halila u toaletu. Otrovnii gas se vremenom izvetrio i kad su se uverili da im je

bezbedno da dišu, možda petnaest minuta kasnije, ostavili su kiseonik. Kejt i ja nigde nismo videli avionske boce s kiseonikom, pa pretpostavljam da ih je Hadad ili Halil vratio na uobičajeno mesto. Zatim stavljaju Hadadovu bocu s kiseonikom u plakar, gde smo je kasnije našli."

„Da", reče Kenig, „želeli su da sve izgleda što normalnije kad avion sleti. Pretpostavka je da je Fil ili Piter umro blizu toaleta, pa su se Hadad i Halil potrudili da telo vrate na sedište. Nastavite, gospodine Kori."

Nastavio sam. „U redu, Halil sigurno nije odmah ubio Hadada, pošto je njegovo telo bilo toplije od ostalih. Njih dvojica pospremaju nered, možda pretresaju Fila i Pitera, uzimaju im pištolje, zatim silaze dole, do prve i druge klase da provere jesu li svi mrtvi. U nekom trenutku Halilu više ne treba društvo, pa lomi Hadadu vrat, kao što je Kejt otkrila. Smešta Hadada pored Fila, stavlja mu lisice na ruke i masku za spavanje na lice." Dodao sam: „Negde usput Halil odseca palčeve."

„Tačno", reče Kenig. „Laboratorija je pronašla nož s tragovima obrisane krvi u kuhinji kupole, a u kanti za otpatke u kuhinji našli su salvetu kojom je krv brisana. Da je onaj ko je prvi ušao u avion video krvav nož, to bi privuklo pažnju. Da ste ga vi ili Kejt videli, ranije biste došli do svojih zaključaka."

„Tako je." Ono što prvo vidimo na mestu zločina obično je ono što zločinac želi da vidimo. Ipak, dalja istraga otkriva prave tragove iza ove scenografije.

Kenig nas pogleda i reče: „U nekom trenutku, kada je avion odvučen, narednik Endi Mek Gil iz Službe za vanredna dejstva Lučke uprave poslao je poslednji signal svojim ljudima."

Svi smo klimnuli glavama. Rekao sam: „Mek Gil i Halil su možda slučajno naleteli jedan na drugog."

Kenig pogleda svoje faksove i reče: „Preliminarni dokazi - krv, mozak i koštano tkivo - navode na zaključak da je Mek Gil ubijen između kuhinje i toaleta, licem okrenut toaletu. Nešto tkiva je prsnulo po kuhinji, a nešto na mrtvu stjuardesu, iako je neko pokušao da to obriše, pa možda zato niste primetili", reče Kenig naglašeno. Dodao je: „Možda je, znači, Mek Gil otvorio vrata toaleta i otkrio Asada Halila. Osim toga, laboratorijski tehničari otkrili su čebe s rupom i nagoretinama koje pokazuju da je bilo upotrebljeno da priguši zvuk pucnja."

Klimnuo sam glavom. Uvek me zapanji šta sve laboratorija može vrlo brzo da nam kaže i kako brzo detektiv može da izvede dedukciju i rekonstruiše zločin. To što je ovo bila

teroristička akcija nema veze - mesto zločina je mesto zločina. Ubistvo je ubistvo. Jedino što nam je nedostajalo bio je ubica.

Kenig nastavi: „Što se tiče Halilovog bekstva iz aviona, pretpostavljamo da je znao koji će se postupci primeniti na aerodromu. S mrtvim pilotima, svako iz Službe za vanredna dejstva ko je ušao u avion isključio bi motore. U tom trenutku pozvali bi tegljač i avion bi odvucli u bezbednosnu zonu. Ostalo znate."

I znali smo.

Kenig dodade: „Osim toga, našli smo, kako mislimo, torbu za odeću Jusufa Hadada. Ispod odela nađen je kombinezon nosača prtljaga 'Transkontinental' predviđen za gospodina Hadada. Nema sumnje da je u torbi bio i drugi kombinezon, za Asada Halila. U nekom trenutku ga je obukao, znajući da će radnici ući u avion da pakuje ručni prtljag."

Pogledao je Kejt, zatim mene, i upitao: „Je li neko od vas dvoje primetio ikog sumnjivog? Znali ste da nešto nije u redu, a Halil je ipak pobegao."

Odgovorio sam: „Mislim da je već izašao kad smo mi ušli."

„Možda jeste. A opet, možda i nije. Možda ste nabasali na njega."

Kejt reče: „Mislim da bismo ga prepoznali."

„Je li? Ne biste da je bio obučen u kombinezon nosača prtljaga, da je kosu začesljao drugačije, da je imao naočari i lažne brkove. Ali možda je on video *vas*. Možda je u nekom trenutku shvatio da su u avionu federalni agenti ili detektivi. Razmislite o tome. Pokušajte da se setite šta se dogodilo i koga ste videli u avionu i u bezbednosnoj zoni."

U redu, Džek, razmisliću o tome. Hvala što si mi spomenuo.

Kenig nastavi: „U svakom slučaju, Halil je seo u prazno vozilo za prtljag i odvezao se. U tom trenutku svako ko je upravo izveo jedan od najmudatijih poteza - izvinite na izrazu - jedan od najsmelijih poteza u istoriji terorizma, otišao bi na međunarodni terminal, skinuo kombinezon ispod kog bi imao običnu odeću, i seo u avion za Peskograd - izvinite za moj opis Bliskog istoka. Ali, ne. Asad Halil ne odlazi kući. Ne još. Mora prvo da svrati u klub 'Konkistador'. Ostalo je, što kažu, istorija."

Niko nije progovorio čitav minut, a onda Kenig nastavi: „Ovo je vrlo sposoban, lukav i hrabar pojedinac. Brzo iskorištava situaciju, bez oklevanja i straha da će ga uhvatiti. Oslanja se na to da su ostali ili prezauzeti ili nesvesni da je među njima psihopatski ubica. Brzina, krvožednost i šok. Odlučnost, smelost i obmana. Shvatate li?"

Svi smo shvatili. Da sam bio raspoložen, ispričao bih Džeku Kenigu o desetak takvih ubica koje sam sretao godišnje. Zaista dobre psihopatske ubice baš su onakve kako ih je Kenig opisao. Ne biste verovali šta sve urade i izvuku se. Ne biste verovali koliko su njihove žrtve glupe i pune poverenja.

Gospodin Kenig nastavi: „Ima i drugih pretpostavki o Halilovom planu. Najgori scenario za njega bio bi da se avion srušio i pobio sve, uključujući i njega samog. On bi to prihvatio, mislim, i nazvao to pobedom.”

Svi smo kao klimnuli. Šef se raspalio.

„Druga mogućnost”, nastavio je Kenig, „jeste da smo ga uhvatili na zemlji i identifikovali kao ubicu. I to bi mu bilo u redu. U Tripoliju bi ga proglasili herojem.”

Ponovo smo klimnuli; počeli smo da cenimo ne samo Keniga, nego i Halila.

Kenig reče: „Treća mogućnost je da pobegne iz aviona, ali ne uspe da obavi zadatak u klubu 'Konkistador'. U svakom slučaju, Asad Halil nije više mogao da izgubi kad se Jusuf Hadad ukrcao u avion s medicinskim kiseonikom i otrovnim gasom. Zapravo, čak i da je Jusuf Hadad zaustavljen pre nego što je ušao u avion u Parizu, Asad Halil bi završio u 'Konkistadoru', mada vezanih ruku i pod stražom. Ali, ko zna šta bi kasnije priredio.”

Svi smo pomislili na Asada Halila dovedenog po planu u klub „Konkistador”. U kom trenutku bio postao psihotičan?

Gospodin Kenig zaključio sledećim rečima: „Da zanemarimo ostale scenarije. Asad Halil je postigao punu pobedu. Napunio je protivničke mreže i krenuo kući - da li je to neka sigurna kuća u Americi ili Libiji, to još ne znamo.” Dodao je: „Ali, igračemo kao da je on još u blizini i sprema se da ponovo udari.”

Pošto smo svi ostali bez činjenica i prešli na pretpostavke, ja sam izneo jednu: „Mislim da je tip usamljenik i da se neće pojaviti u uobičajenim kućama na koje motrimo, niti će glumariti u mesnoj džamiji s uobičajenim sumnjivcima.”

Kejt me podrža i reče: „Možda ima jedan kontakt ovde, možda tipa iz februara ili nekog drugog. Pod pretpostavkom da mu više ne treba pomoć nakon prvog kontakta, možemo očekivati da ćemo uskoro naći leš još jednog saučesnika. Takođe pretpostavljam da je imao svog čoveka na aerodromu koji mu je pomogao da se izvuče i da će to biti momak kog ćemo naći mrtvog. Trebalo bi da obavestimo njujoršku policiju o tome.”

Kenig klimnu glavom. Pogledao je Neša: „Šta ti misliš, kuda je otišao?”

Neš trenutak-dva nije odgovorio, ostavljajući utisak da se umorio bacajući bisere pred svinje. Najzad se nagnuo napred i pogledao svakog od nas. Reкао je: „Opisali smo Halilov ulazak u zemlju kao veličanstven i dramatičan. A gospodin Kenig je tačno ukazao da bi Halil bio pobednik bez obzira na to kako se odvijao koji scenario. Bio je spreman da žrtvuje život u službi Alahu i pridruži se svojoj sabraći u raj. Ovo je bio vraški rizičan način da se čovek uvuče u neprijateljski nastrojenu zemlju.“

„To znamo“, reče Kenig.

„Saslušajte me, gospodine Kenig. Ovo je važno, i zapravo je dobra vest. U redu, razvijte temu dalje i pretpostavite da je Asad Halil došao u Ameriku da raznese eksplozivom ovu zgradu, ili onu preko puta, ili ceo Njujork ili Vašington. Pretpostavite da negde postoji skriveno nuklearno oružje ili, još verovatnije, tona otrovnog gasa ili hiljadu litara antraksa. Da je Asad Halil čovek koji treba da upotrebi bilo koje od ovih oružja sa masovno uništenje, on bi ušao u Kanadu ili Meksiko s lažnim pasošem i lako tajno prešao granicu da obavi ovaj važni zadatak. Ne bi došao ovako, rizikujući da bude uhvaćen ili ubijen. Ono što smo danas videli je klasična Galebova misija...“ Pogledao nas je i objasnio: „Znate, osoba doleti, digne mnogo buke, posere se svuda unaokolo i odleti. Gospodin Halil bio je na Galebovoj misiji. Misija je obavljena. Otišao je.“

Znači, svi smo zapravo razmišljali o „misiji galeb“. Stari Ted je govorio i otkrio kako mu je koeficijent inteligencije bar kao u video-rekordera. Ovo je bila neoboriva logika. Tišina u sobi rekla mi je da su svi najzad uvideli blistavi Nešov um na poslu.

Kenig klimnu glavom i reče: „To mi zvuči smisljeno.“

Kejt takođe klimnu glavom i reče: „Mislim da je Ted u pravu. Ono zbog čega je poslan Halil je obavio. Nema drugog čina. Njegov zadatak okončan je na aerodromu, bio je u situaciji da sasvim lako sedne na bilo koji od popodnevnih aviona za inostranstvo.“

Kenig me pogleda. „Gospodine Kori?“

I ja sam klimnuo glavom. „I meni ovo ima smisla. Ted je vrlo snažno odbranio svoju teoriju.“

Kenig malo razmisli, pa reče: „Ipak, moramo da nastavimo kao da je Halil još u zemlji. Obavestili smo sve službe za sprovođenje zakona u Sjedinjenim Državama i Kanadi. Takođe smo pozvali svakog agenta Antiterorističke jedinice kog smo večeras uspeli da pronađemo i stavili pod prismotru sva mesta na kojima bi bliskoistočni terorista mogao da se pojavi. Uzbunili smo i policiju Lučke uprave, Upravu policije Njujorka, policije Nju Džerzija, Konektikata, prigradskih okruga i tako dalje. Što više vremena bude prošlo, to će biti veća

oblast traganja. Ako se krije, možda čekajući da izađe iz zemlje, možda ipak uspemo da ga napipamo. Ograničavanje štete je prvi zadatak."

Neš nas obavesti: „Pozvao sam Lengli s aerodroma i FBI je objavio budnost visokog stepena na svim međunarodnim aerodromima na kojima imamo aktivu." Pogledao me je. „To znači ljude koji rade za nas, s nama ili su *mi*."

„Hvala ti. Čitam špijunske romane."

Znači, to je to. Asad Halil je ili već van zemlje, ili se skriva čekajući da izađe. Ovo je zaista zvučalo najlogičnije, s obzirom na to šta se danas dogodilo i kako.

Ipak, mučilo me je još ponešto, nekoliko pojedinosti koje se nisu uklapale. Prvo i najočiglednije pitanje bilo je zašto se Asad Halil predao predstavniku CIA u našoj ambasadi u Parizu. Mnogo bi mu bilo jednostavnije da se prosto ukrcao na „Transkontinentalov" let broj 175 s lažnim pasošem, onako kako je to učinio Džon Smit, njegov saučesnik. Plan s otrovnim gasom mnogo bi bolje uspeo da Halil nije bio u lisicama i da nije bio u pratnji dvojice federalnih agenata.

Ono što je Neš propustio jeste ljudski činilac, a to bi se od Neša i očekivalo da propusti. Treba shvatiti Asada Halila da bi se shvatilo šta sprema. On nije želeo da bude samo još jedan bezimeni terorista. Želeo je da uđe u ambasadu u Parizu, želeo je da ga vežu i stave pod stražu, pa da onda pobegne poput Huginija. Ovo je bio čin „jebite se svi", a ne Galebova misija. Želeo je da pročita ono što znamo o njemu, želeo je da odseče palčeve, da uđe u „Konkistador" i pobije sve koje tamo zatekne. Ovo je svakako bila operacija visokog rizika, ali ono što je u njoj jedinstveno jeste njena lična priroda. Ona je zapravo bila uvreda, poniženje, kao kad drevni ratnik ujaše sam u neprijateljski logor i siluje poglavičinu ženu.

Jedino što sam se pitao bilo je da li je Asad Halil završio s karanjem Amerikanaca ili nije. Nisam mislio da je gotov - predobro mu je krenulo - ali sam se slagao s Nešom da Halil nema atomsku bombu koju treba aktivirati niti otrovni gas ili klice koje treba razasuti. Vodio me je unutrašnji osećaj da je Asad Halil - Lav - u Americi kako bi nam nabio još govana u lice, izbliza i lično. Ne bih se sasvim iznenadio kada bi se on pojavio na dvadeset osmom spratu da prereže poneko grlo i slomi koji vrat.

Dakle, došlo je vreme da svoje osećaje saopštim drugovima iz ekipe, da pokažem svog asa Kralju Pubu - oprostite na metafori ili šta god to do đavola bilo.

Ali moje kolege su ćaskale o nečem drugom. Dok sam čekao priliku da progovorim, ponovo sam razmislio o svemu što me muči i o osećanju da Asad Halil upravo sada isprobava ključ od lifta. Zato sam ostavio te misli na neko vreme i uključio se.

Kejt je govorila Džeku Kenigu: „Halil je očigledno pročitao sve što je bilo u Filovom i Piterovom koferu.”

Kenig odgovori, isuviše suvo, učinilo mi se: „Nisu imali mnogo sa sobom.”

Kejt naglasi: „Asad Halil ima naš dosije o Asadu Halilu.”

„Nema u njemu mnogo šta”, reče Kenig. „Ništa što on već ne zna o sebi.”

Kejt nije odustajala. „Ali sada zna koliko malo mi znamo.”

„U redu, shvatio sam. Još nešto?”

„Da... u dosijeu je bio memorandum Zaka Vebera. To je samo operativni memorandum, ali adresiran je na Džordža Fostera, Kejt Mejfeld, Teda Neša, Nika Montija i Džona Korija.”

Jebote! To mi nije palo na pamet.

Džek Kenig, na svoj način pun razumevanja, reče: „Pa, onda, budite oprezni.”

Baš ti hvala, Džek.

Dodao je: „Ali sumnjam da će Halil...” Razmislio je, pa nas posavetovao: „Znamo za šta je taj čovek sposoban. Ne znamo šta namerava da učini. Mislim da vi niste u njegovim planovima.”

Kejt je imala još nešto da kaže. „Slažemo se da tog čoveka ne smemo potceniti.”

„Ali ni preceniti”, odvrati Kenig kratko.

U tome je caka - FBI, kao i CIA, obično sve precenjuje. To je dobro i za njihov budžet i za sliku u javnosti. Ali ovu misao sam zadržao za sebe.

Kejt nastavi: „Retko vidamo teroriste koji rade ovako. Većina terorističkih činova je slučajna ili se obavlja izdaleka, na primer podmetanje bombe. Sumnja se da je ovaj čovek lično ubijao ljude u Evropi, a ne treba da vam govorim šta je upravo izveo ovde. Osim očiglednog, ima u njemu još nešto što me muči.”

„A šta misliš da je to?” - upita g. Kenig.

„Ne znam”, odgovori ona. „Ali, za razliku od većine terorista, Halil je pokazao mnogo inteligencije i hrabrosti.”

Kenig primeti: „Poput lava.”

„Da, baš poput lava. Ali, ne treba suviše da zalazimo u metafore. On je čovek i on je ubica, što ga čini mnogo opasnijim od bilo kog lava.”

Kejt Mejfeld se bližila suštini svega, primicala se razumevanju Asada Halila. Ali, nije rekla više ništa, a niko nije nastavio da razvija njene misli.

Raspravljali smo neko vreme o tipovima ličnosti ubica, a FBI je zaista dobar u toj izradi psihološkog profila. Mnogo šta mi je zvučalo kao psihoblebetanje, ali ponešto je bilo dobro. Ponudi sam svoju procenu i rekao: „Imam utisak da se Halilu diže na Amerikance.”

„Izvinite?” - reče g. Kenig. „Da mu se *šta?*”

Zažalio sam što mi je promakao žargon policijske stanice i razjasnio svoj glagol. „On ima nešto više od političkog ili filozofskog stava. U njemu plamti mržnja prema američkom narodu.” Dodao sam: „Mislim da u svetlu današnjih događaja možemo pretpostaviti da su neke ili sve sumnje iznesene u Halilovom dosijeu zapravo tačne. Ako je tako, onda je on ubio oficira američkog Ratnog vazduhoplovstva sekirom. Ustrelio je troje nevinih američkih učenika u Briselu. Kad bismo uspeali da dokonamo zašto, možda bismo mogli da shvatimo šta ga muči, kao i šta je sledeće i ko je sledeći.”

Neš se umeša rekavši: „Njegova meta su i Britanci. Mislimo da je podmetnuo bombu u britansku ambasadu u Rimu. Znači, tvoja teorija da mu se... da je opsednut ubijanjem Amerikanaca ne drži vodu.”

Odvratio sam: „Ako je podmetnuo bombu u tu britansku ambasadu, onda postoji veza. Ne voli Britance *ili* Amerikance. Veza je uvek ključ.”

Neš mi se nasmeja. Zaista mrzim kad mi se ljudi smeju.

Kenig ga pogleda. „Ne slažeš se sa gospodinom Korijem?”

Neš odgovori: „Gospodin Kori meša policijski posao s obaveštajnim poslom. Model iz jednog ne mora obavezno da važi kao model za drugo.”

„Ne obavezno”, reče Kenig. „Ali ponekad je tako.”

Neš slegnu ramenima, zatim reče: „Čak i ako Asad Halil cilja samo na Amerikance, to ga ne čini jedinstvenim. Zapravo je obrnuto. Većina terorista cilja na Ameriku i Amerikance. To nam je nagrada što smo broj jedan, što vodimo proizraelsku politiku, to nam je nagrada za Zalivski rat i naše antiterorističke operacije širom sveta.”

Kenig klimnu glavom, ali reče: „Ipak, tu je pitanje Halilovog jedinstvenog stila - njegovog bliskog ličnog, uvredljivog i ponižavajućeg načina rada.”

Neš ponovo slegnu ramenima. „Pa šta? To je njegov stil, a čak i da se u njemu krije nagoveštaj njegovih budućih planova, ne bismo mogli da ga sprečimo. Nećemo ga uhvatiti na zadatku. On ima milion meta, ali sam bira i metu i mesto i vreme. Galebove misije.”

Na ovo niko nije odgovorio.

Ted Neš zaključio: „U svakom slučaju, znate da sam ubeđen kako je ono što se danas dogodilo *bio* njegov zadatak i da je Halil otišao. Možda će sledeći put udariti u Evropi, gde je očigledno radio i pre, pa poznaje teren, i gde bezbednost nije uvek najbolja. I, da, možda će se vratiti ovamo jednog dana. Ali, zasada je lav sit, da nastavim s metaforom. On je na putu za svoju jazbinu u Libiji i neće ponovo izaći dok ne ogladni.”

Pomislio sam da ponudim svoju metaforu s Drakulom - brod kao čarolijom stiže u luku s mrtvim putnicima i posadom, a Drak se iskrađa u potpuno nepoznatu zemlju punu debeljuca s dobrim venama i tako dalje. Ali, g. Kenig je, izgleda, mislio kako sam ja logičan tip s dobrim nagonima i bez metaforičkih misli. Zato sam vratio Drakulu u torbu i rekao: „Ne bih da se protivim, ali na osnovu onoga što smo danas videli, još mislim da je Halil negde na sto kilometara od ovog mesta. Kladio sam se s Tedom u deset dolara da ćemo uskoro čuti za njega.”

Gospodin Kenig uspe da se osmehne. „Je li? Bolje da vam ja čuvam ulog. Gospodin Neš ide u inostranstvo.”

Kenig se nije šalio; ispružio je ruku. Neš i ja smo mu dali po deset dolara, a on ih je stavio u džep.

Kejt je kao zakolutala očima. Dečaci ostaju dečaci.

Džek Kenig me pogleda i reče: „Znači, Halil je negde napolju i zna kako se zovete, gospodine Kori. Mislite li da ste mu vi sledeći na jelovniku?”

Pretpostavio sam da se vraćamo metafori o lavu i shvatio poruku, koja mi se uopšte nije dopadala.

Kenig me obavesti: „Ponekad lovac postaje plen.” Pogledao je Neša. „Na primer, bliskoistočni terorista je ubio dvojicu ljudi na parking u uprave CIA.”

Ted Neš je delovao kao da bi radije to zaboravio. Odvratio je: „Obojica ubijenih radili su u CIA, ali su bili slučajne mete. Ubica ih nije poznavao. Prava meta bila je ustanova.”

Džek Kenig nije odgovorio, nego je rekao Kejt, Tedu i meni: „Ako je Asad Halil još u zemlji, vi niste razlog njegovog dolaska, ali ste možda sada na njegovoj listi ciljeva. Zapravo, vidim to kao priliku.”

Nagnuo sam se napred. „Oprostite? Kakvu priliku?”

„Pa, ne volim da koristim reč *mamac*, ali...”

„Loša zamisao. Zaboravimo to.”

Nije hteo da je zaboravi i vratio se na metaforu o lavu. „Ima jedan zli lav koji jede seljane. A tu su i lovci koji samo što nisu ulovili lava. Lav je ljut na lovce i čini smrtonosnu grešku - polazi na njih. Je li tako?"

Neš se razveselio. Kejt kao da je razmišljala o ovome.

Kenig reče: „Objavićemo novinski članak o Džonu i Kejt, možda ćemo staviti i slike, mada to obično ne činimo. Halil će misliti da je u Americi normalno objavljivati imena i fotografije agenata i neće posumnjati u zamku. Je li tako?"

Rekao sam: „Mislim da mi to ne piše u ugovoru."

Kenig nastavi: „Ne možemo i nećemo upotrebiti Tedovo ime i sliku jer njegova agencija to nikad ne bi dozvolila. Džordž je oženjen i ima decu pa nećemo preuzeti taj rizik. Ali vi, Džone, i ti, Kejt, niste u braku i živite sami - je li tako?"

Kejt klimnu glavom.

„Kako bi bilo da malo ostavimo tu ideju da odstoji?" - upitao sam.

„Jer, ako ste u pravu, gospodine Kori, i ako je Halil još u ovoj zemlji i negde u blizini, možda će pasti u iskušenje da pođe na metu koja se slučajno ukazala pre nego što pređe na sledeći zadatak, koji je možda mnogo veći od onoga što je poslednje izvršio. Eto zato. Pokušavam da sprečim novo masovno ubistvo. Ponekad pojedinac mora da se ispreči pred zlo zbog više bezbednosti nacije. Slažete li se?"

Kejt reče: „Ja se slažem. Vredi pokušati."

Našao sam se u situaciji u kojoj gubim kako god bilo. Rekao sam: „Sjajna ideja. Zašto se ja nisam toga setio?"

Neš primeti: „A ako Džon greši i ako je Halil van zemlje, Džon gubi samo deset dolara. Ako Halil jeste u zemlji, Džon dobija deset dolara, ali... no, da ne razmišljamo o tome."

Ted Neš je zaista uživao, prvi put otkako ga znam. Mislim, stari stoik Ted se cerio na pomisao kako će neki psihotični jahač kamila prerezati grlo Džonu Koriju. Čak i g. Roberts se trudio da suspregne osmeh. Čudno je na šta se sve ljudi pale.

Sastanak je potrajao još neko vreme. Sada smo zašli u probleme odnosa s javnošću, što je golicavo pitanje s trista mrtvih ljudi u avionu, žrtvama pobijenim na zemlji i zločincem u bekstvu.

Džek Kenig zaključio: „Sledećih nekoliko dana biće vrlo teško. Novinari su načelno prijateljski raspoloženi prema nama, kao što smo videli u slučajevima Svetskog trgovinskog centra i aviona T VA. Ali, moraćemo malo da kontrolišemo vesti. Osim toga, sutra moramo u

Vašington, da uverimo ljude tamo kako vladamo situacijom. Želim da svi idete kući i naspavate se. Prvi šatl 'US ervejza' poleće u sedam sati s aerodroma 'La Gvardija'. Tu ćemo se naći. Džordž ostaje u klubu 'Konkistador' i nadziraće mesto zločina." Ustao je, a i mi za njim. Rekao je: „Uprkos ishodu današnjeg zadatka, svi ste dobro radili svoj posao." Iznenadio me je rekavši: „Pomolite se za mrtve." Svi smo se rukovali, čak i g. Roberts. Kejt, Ted i ja smo izašli.

Dok smo išli dvadeset osmim spratom, osećao sam na nama poglede mnogih očiju.

Poglavlje 22

Asad Halil je znao da mora preći reku Delaver mostom bez naplate mostarine. Rečeno mu je da nastavi Autoputem broj 1 do grada Trentona, gde su bila dva takva mosta. Dok je vozio, programirao je satelitski navigator. Bilo bi mu lakše da ga je programirao čovek koji je unajmio auto, ili da je zatražio od agencije za iznajmljivanje da to učini, ali to bi bila opasna pogodnost. Halilova poslednja i jedina potreba za pomoći, poslednja tačka gde mu se može ući u trag, bio je Gamal Džabar na parkingu.

Halil siđe s Autoputa 1 na Međudržavni put 95. Ovo je bio dobar Put, umnogome sličan nemačkom Autobanu, mislio je, osim što se vozila ovde kreću sporije. Međudržavni put odveo ga je oko Trentona. Blizu izlaza video je natpis: DRŽAVNI PARK „VAŠINGTONOV PRELAZ". Setio se onoga što mu je rekao njegov ruski oficir za obuku, Boris, koji je neko vreme živio u Americi: „Preći ćeš reku Delaver blizu mesta na kom ju je Vašington čamcem prešao pre dvesta godina. Ni on nije hteo da plati mostarinu."

Halil nije uvek shvatao Borisov humor, ali Boris je bio jedini čovek u Tripoliju koji je mogao da mu da dobre savete o Americi i Amerikancima.

Prešao je most bez naplatne rampe i ušao u državu Pensilvaniju. Nastavio je Međudržavnim putem 95 prema jugu, kao što ga je upućivao Navigator.

Sunce je već sasvim zašlo i vladala je tama. Uskoro je otkrio da put vodi kroz grad Filadelfiju. Bilo je mnogo saobraćaja, pa je morao da uspori. Video je visoke osvetljene zgrade, u jednom trenutku vozio je uporedo s rekom Delaver, a onda prošao pored aerodroma.

Ovo nije bio ni najbrži ni najkraći put do njegovog cilja, ali je bio vrlo opterećen i bez naplatnih rampi, te stoga i najbezbedniji za njega.

U mislima se okrenuo drugim temama. Najpre je pomislio kako je ovaj dan, 15. april, počeo dobro. Do sada je Veliki vođa u Tripoliju saznao da je Asad Halil stigao u Ameriku, da su stotine pobijene kako bi se ovaj datum osvetio i da će još više ljudi umreti narednih dana.

Veliki vođa će biti zadovoljan, uskoro će ceo Tripoli i cela Libija znati kakav je udarac zadat da bi se iskupila nacionalna čast. Malik će biti budan, čak i u ove rane jutarnje sate u Tripoliju, i on će saznati i blagosiljaće Asada Halila i moliće se za njega.

Halil se pitao hoće li Amerikanci izvršiti odmazdu nad njegovom zemljom. Teško je bilo pogoditi šta će ovaj američki predsednik da učini. Veliki Đavo, Regan, makar je bio predvidiv. Ovaj predsednik ponekad je snažan, a ponekad slab.

U svakom slučaju, čak će i odmazda biti dobra. Probudiće celu Libiju i ceo islam.

Halil uključi radio. Čuo je ljude kako pričaju o svojim seksualnim nevoljama. Podesio je frekvenciju na stanicu vesti i slušao deset minuta pre nego što je počela priča o avionu. Pažljivo je slušao nekog muškarca kako govori, zatim druge ljude kako pričaju o onom što su nazivali tragedijom. Halilu je postalo jasno da vlasti ili ne znaju šta se dogodilo, ili znaju ali skrivaju. U svakom slučaju, čak i ako policija jeste u visokom stepenu uzbune, stanovništvo nije. Ovo mu umnogome olakšava posao.

Asad Halil nastavio je Putem broj 95. Časovnik na tabli rekao mu je da je osam časova i deset minuta uveče. Na putu je još bilo vozila, dovoljno da njegovo ne privuče pažnju. Prošao je pored nekoliko izlaza koji su vodili do parkinga za odmor, sjajno osvetljenih mesta gde je video kola, ljude i benzinske pumpe. Ali njegov rezervoar bio je pun više od polovine, a on sam nije bio gladan. Uzeo je drugu litarsku bocu vode iz torbe, iskapio je, zatim se pomokrio u bocu, zavrnuo poklopac i stavio bocu ispod suvozačkog sedišta. Shvatio je da je umoran, ali ne toliko da bi zaspao. Dobro se ispavao u avionu.

U Tripoliju su mu rekli da pokuša da vozi noću - što se više odmakne od prizora koji je ostavio za sobom, to su mu veće šanse da izbegne da ga otkriju. Uskoro će ući u novu sudsku oblast - Delaver - a što više sudskih oblasti ostavi za sobom od Njujorka i Nju Džerzija, rekli su mu, manje je verovatno da će mesna policija biti obaveštena o njemu.

U svakom slučaju, policija nema predstavu o tome šta traži. Svakako ne zna da treba da traži crni merkjuri markiz koji vozi ka jugu jednim od mnogih puteva. Problem će nastati jedino ako ga patrolna kola zaustave nasumice, ali Halil je znao da su mu papiri u redu. Dva puta su ga zaustavili u Evropi, gde stalno traže da vide pasoš, a ponekad i vizu i dokumente o najmu kola. Oba puta su ga pustili da ide svojim putem. Ovde, prema rečima njegovih ljudi u Tripoliju, traže da vide samo vozačku i saobraćajnu dozvolu i žele da znaju da li je vozač uzimao alkohol. Njegova vera zabranjivala je alkohol, ali to nije trebalo da im kaže - samo: „Ne". Pa opet, nije mogao da zamisli situaciju koja bi toliko trajala pre nego što jedan od policajaca ne padne mrtav.

Osim toga, rekli su mu, policajci se obično voze sami, što mu je delovalo pomalo neverovatno. Boris, koji je proveo pet godina u Americi, dao mu je uputstva šta da radi kad nije u taksiju, nego vozi sam. Rekao je: „Ostani u kolima. Policajac će ti prići i nasloniće se

na prozor ili će ti narediti da izađeš. Jedan metak u glavu i slobodan si da nastaviš. Ali on je javio radiom u stanicu tvoj registarski broj pre nego što te je zaustavio, a možda u kolima ima video-kameru koja sve snima. Prema tome, moraš da ostaviš svoja kola čim nađeš drugo prevozno sredstvo. Nećeš imati kontakte da ti pomognu, Asade. Bićeš potpuno sam dok ne stigneš na Zapadnu obalu Amerike."

Halil se setio da je odgovorio: „Ja sam sâm od petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste."

U devet i dvadeset Halil je ušao u državu Delaver. Petnaest minuta kasnije Međdržavni put 95 ulio se u Memorijalni autoput „Džon F. Kenedi", na kom se naplaćivala putarina, pa je Halil izašao na Put broj 40 koji je tekao uporedo s Međdržavnim putem na jug i zapad prema Baltimoru. Pola sata kasnije ušao je u državu Merilend.

Manje od sat vremena kasnije našao se na Međdržavnom putu koji ga je poveo oko Baltimora, zatim nazad na Međdržavni put 95; na toj raskrsnici nije bilo naplatne rampe. Nastavio je ka jugu.

Nije imao pojma zašto je korišćenje nekih puteva i mostova besplatno, dok se na drugima plaća. Ni u Tripoliju nisu imali pojma o tome. Ali njegova uputstva bila su jasna - izbegavaj naplatne rampe.

Boris je rekao: „U jednom trenutku na svakom mestu gde moraš da platiš imaće tvoju fotografiju."

Halil spazi veliki zeleno-beli znak na kom su pisale udaljenosti do raznih gradova i vide onaj koji je tražio: VAŠINGTON, OKRUG KOLUMBIJA, 50 KM. Nasmehio se. Približio se svom cilju.

Bila je skoro ponoć, ali još je bilo vozila na ovom putu koji povezuje dva velika grada. Zapravo, mislio je, na putu je bilo zapanjujuće mnogo vozila, čak i usred noći. Nije ni čudo što Amerikancima treba toliko nafte. Jednom je pročitao da Amerikanci potroše više nafte za jedan dan nego Libija za čitavu godinu. Uskoro će ispumpati svu naftu iz zemlje, a onda mogu da pešače ili jašu kamile. Nasmehao se.

U pola sata posle ponoći naišao je na raskrsnicu s putem zvanim Prestonička obilaznica i uključio se na njega u pravcu juga. Pogledao je daljinomer i video da je prešao gotovo pet stotina kilometara za šest sati.

Napustio je Obilaznicu na izlazu zvanom Autoput Sjutlend, blizu Vazduhoplovne baze „Endrjus", i krenuo putem koji prolazi između tržnih centara i velikih prodavnica. Njegov

navigator čak mu je dao imena nekih motela, ali on nije nameravao da se zaustavlja na dobro poznatim mestima. Dok je polako krstarilo, uzeo je plastičnu bocu s mokraćom i bacio je kroz prozor.

Proveo se pored nekoliko motela, a onda video jedan koji je delovao dovoljno neprijatno. Na svetlećoj tabli pisalo je SLOBODNE SOBE.

Zaustavio se na gotovo praznom parkingu. Skinuo je kravatu, stavio naočari, izašao iz kola i zaključao vrata. Protegao se, a zatim ušao u malu recepciju.

Za pultom je sedeo jedan mladić i gledao televiziju. Ustao je i rekao: „Da?”

„Treba mi soba za dva dana.”

„Osamdeset dolara plus porez.”

Halil spusti na pult dve novčanice od pedeset dolara.

Recepcioner je bio naviknut na goste koji plaćaju gotovinom, pa je rekao: „Treba mi i sto dolara za depozit. To ćete dobiti natrag kad se odjavite.”

Halil spusti još dve novčanice od pedeset dolara na pult.

Mladić mu dade registracionu kartu i Halil upisa ime Ramon Vaskez. Uneo je tačan model automobila kao što mu je rečeno, jer to kasnije, kad bude u sobi, može da se proveri. Upisao je i tačan registarski broj i dao kartu recepcioneru.

Mladić mu dade ključ na plastičnom privesku, kusur i potvrdu na dvesta dolara. Rekao je: „Bungalov petnaest. Kad izađete desno. Do kraja. Odjavljivanje je u jedanaest.”

„Hvala vam.”

Halil se okrenu i izađe iz male kancelarije. Otišao je do kola i odvezao se do bungalova 15.

Uzeo je torbu, zaključao kola i ušao u sobu. Pritisnuo je prekidač i uključila se lampa.

Halil zaključa vrata i navuče rezu. Soba je bila nameštена veoma jednostavno, primetio je, ali imala je televizor, pa ga je uključio.

Svukao se i otišao u kupatilo ponevši torbu, neprobojni prsluk i dva gloka kalibra 40.

Olakšao se, zatim otvorio torbu i izvadio toaletni pribor. Skinuo je brkove, oprao zube i obrijao se. Brzo se istuširao. Pištolji su mu bili nadohvat ruke, na umivaoniku.

Obrisao se, uzeo torbu, pištolje i prsluk i vratio se u sobu. Ponovo se obukao - čisto rublje i čarape i druga kravata iz torbe. Obukao je i neprobojni prsluk. Izvadio je tubu paste za zube s lepkom, stao ispred ogledala i namestio brkove.

Našao je daljinski upravljač televizora, seo na krevet i menjao kanale dok nije našao stanicu s vestima. Emitovali su snimak ranijih vesti, shvatio je, ali ipak bi moglo da mu koristi.

Gledao je petnaest minuta, a onda je voditelj rekao: „Još o popodnevnoj tragediji na aerodromu 'Kenedi'."

Na ekranu se pojavila slika s aerodroma. Prepoznao je u daljini bezbednosnu zonu. Video je visoki rep i kupolu boinga 747 kako se uzdižu iznad čeličnog zida.

Muški glas je govorio: „Broj mrtvih raste. Zvaničnici aerodroma i aviokompanije potvrdili su da su otrovni gasovi iz po svemu sudeći nezakonitog prtljaga ubili najmanje dvesta ljudi u 'Transkontinentalovom' avionu broj jedan-sedam-pet."

Voditelj je govorio još neko vreme, ali iz njegovog izveštaja ništa novo nije moglo da se sazna.

Na ekranu se pojavio dolazni terminal s uplakanim rođacima i prijateljima žrtava. Tu je bilo mnogo izveštača s mikrofona, zapazio je Halil, koji su pokušavali da dobiju izjave od rasplakanih ljudi. Halila je ovo začudilo. Ako misle da je reč o nesreći, kakve veze ima šta će ovi ljudi reći? Šta oni znaju? Ništa. Da su Amerikanci priznali teroristički napad, onda bi svakako ove histerične ljude trebalo snimiti u propagandne svrhe. Ali, koliko je on mogao da odredi, izveštači su pitali samo za rodbinu i prijatelje iz aviona. Mnogi od intervjuisanih, shvatio je Halil, još su se nadali da su oni koje čekaju preživeli. Halil im je mogao potpuno pouzdano reći da nisu.

Gledao je dalje, opčinjen idiotizmom ovih ljudi, pogotovo izveštača.

Hteo je da čuje hoće li neko nešto reći o vatrogascu kog je ubio, ali nisu ga spomenuli. Niti je iko išta rekao o klubu „Konkistador", ali Halil to nije ni očekivao.

Čekao je da se na ekranu pojavi njegova slika, ali nije. Umesto nje ponovo se pojavio studio. Voditelj je govorio: „Vlada pretpostavka da se ovaj avion spustio sam. Sa nama je bivši pilot boinga 747 kompanije 'Ameriken erlajnz', kapetan Fred Ims. Dobro došli."

Kapetan Ims klimnu glavom, a voditelj ga upita: „Kapetane, je li moguće da se ovaj avion spustio sam - bez ljudske ruke na komandama?"

Kapetan odgovori: „Da, moguće je. Zapravo, to je prilično rutinski postupak." Zatim dodade: „Gotovo svi avioni mogu da lete po unapred programiranim rutama, ali najnovija generacija letelica može automatski da kontroliše stajni trap, flapsove i kočnice, tako da potpuno automatsko sletanje postaje rutinska operacija. To se radi svaki dan. Kompjuteri ipak

ne kontrolišu potisnike, tako da avionu koji se spušta automatski treba duža pista, ali na 'Kenediju' to nije problem."

Kapetan je govorio još neko vreme. Asad Halil je slušao iako ga nije zanimalo. Ono što ga je zainteresovalo bilo je što se na ekranu nisu pojavili federalni agenti niti njegova slika, i što ga niko nije ni spomenuo. Pretpostavio je da su vlasti odlučile da ne saopšte šta znaju. Još ne. Kada budu saopštile, Halil će uveliko biti na putu da okonča svoj zadatak. Prva dvadeset četiri sata su, znao je, kritična. Posle toga šanse da bude uhvaćen opadaju sa svakim novim danom.

Vesti o mrtvima u avionu su završene i počela je nova priča. Gledao je da vidi hoće li biti objavljeno za smrt Gamala Džabara, ali nije bilo.

Asad Halil ugasi televizor. Dok se vozio prema bungalovu, pogledao je kompas i video gde je istok.

Ustao je s kreveta, kleknuo licem okrenut Meki i izgovorio večernje molitve.

Onda je legao, potpuno odeven, i zaspao lakim snom.

Poglavlje 23

Kejt Mejfeld, Ted Neš i ja izašli smo iz zgrade na Federalnom trgu broj 26 i zastali na Brodveju.

Nije bilo mnogo sveta, a postalo je svežije.

Niko ništa nije govorio, što ne znači da nije imalo šta da se kaže. To je značilo, rekao bih, da smo prvi put ostali sasvim sami, nas troje koji smo debelo zasrali uprkos Kenigovim ljubaznim rečima na rastanku, i da nismo želeli da govorimo o tome.

U blizini nikad nema taksija ni pajkana kad vam trebaju, pa smo stajali i smrzavali se. Najzad Kejt reče: „Momci, hoćete na piće?”

Neš odgovori: „Ne, hvala. Moraću pola noći da provedem telefonirajući Lengliju.”

Pogledala je mene. „Džone?”

Trebalo mi je piće, ali želeo sam da budem sam. Rekao sam: „Ne, hvala ti, idem da se ispavam.” Nisam video nijedan taksi, pa sam rekao: „Idem na podzemnu. Trebaju li nekome uputstva?”

Neš, koji verovatno nije ni znao da u Njujorku postoji podzemna železnica, odgovori: „Sačekaću taksi.”

Kejt reče: „Poći ću taksijem s Tedom.”

„U redu. Vidimo se na 'La Gvardiji'.”

Otišao sam do ugla i pogledao kule-bliznakinje pre nego što sam skrenuo u Ulicu Dvejn.

Ispred mene se uzdizala četrnaestospratnica zvana Policijski trg jedan. Obuzeo me je talas nostalgije, praćen nekom vrstom filma o mom starom životu - Policijska akademija, policajac-gušter, pozornik, pajkan u civilu, zatim zlatna detektivska značka. Pre nego što sam naglo ostavio posao, položio sam naredničke ispite i čekao unapređenje. Ali okolnosti van moje kontrole obustavile su to. Drugi čin bila su predavanja na „Džonu Džeju”. Antiteroristička jedinica bila je treći i završni čin ponekad blistave, ponekad ne toliko blistave karijere.

Skrenuo sam ka severu u Ulicu Centar i nastavio pored sudnica, kroz Kinesku četvrt i pored stanice podzemne.

Možda je jedna od misli koje smo Kejt, Neš i ja prećutali na pločniku bila da nas Asad Halil goni. U stvarnosti, osim nekoliko izuzetaka, niko, ni organizovani zločin, ni subverzivne grupe, čak ni kraljevi droge, nikad nisu lovili federalnog agenta u Americi. Ali, s ovim islamskim ekstremističkim grupama počeli smo da viđamo nešto novo. Bilo je događaja, kao što je ubistvo na parkingu CIA, koji su pružali uznemirujući pogled u budućnost. A budućnost nam je stigla danas, letom 175.

Stigao sam u Malu Italiju i noge su mi same našle put ka „Đuliovom restoranu" u Ulici Mot. Ušao sam i prišao šanku.

Restoran je te subote uveče bio prepun, uglavnom šestočlanih i većih društava. Bilo je pomodara s Menhetna, nekoliko tipova iz predgrađa koji su ovamo stigli kroz tunele i preko mostova, nekoliko porodica stvarno iz kraja i turista iz zemalja gde ljudi imaju plavu kosu. Nisam video nijednog mafijaša. Oni uglavnom izbegavaju Malu Italiju subotom uveče, kad ljudi dolaze da vide mafijaše.

Setio sam se da je jednog petka pre desetak godina ovde upucan jedan mafijaški don. Zapravo je ustreljen na pločniku, ali se vratio u restoran kroz izlog kada ga je digao u vazduh pucanj iz sačmare ubice kog je poslao neki drugi mafijaški snagator. Koliko se sećam, don zapravo nije umro, jer je na sebi imao dres Male Italije - neprobojni prsluk - ali ga je kasnije ubila neka udata dama koju je kresao.

Elem, nisam prepoznao šankera niti bilo koga za šankom i u sali. Tokom nedelje možda bih naleteo na nekog starog drugara, ali ne večeras, što mi je i odgovaralo.

Naručio sam dupli viski, čist, i badvajzer za gašenje. Nema svrhe traćiti vreme.

Strusio sam viski i uzeo da pijuckam pivo.

Iznad šanka bio je televizor s ugašenim tonom. U dnu ekrana, gde obično tokom nedelje stalno idu cene akcija, išla je traka sa sportskim rezultatima. Na ekranu je tekla mafijaška serija pod nazivom *Porodica Soprano*, koju su svi za šankom gledali. Mafijaši koje poznajem vole ovu seriju.

Posle nekoliko pića osetio sam se bolje. Izašao sam, zaustavio taksi kojih u Maloj Italiji uvek ima na pretek, i odvezao se u svoj stan u Istočnoj 72. ulici.

Živim u čistom i savremenom oblakoderu sa strava pogledom na 1st River. U mom stanu nema aljkavosti koja se obično povezuje s neoženjenim njujorškim detektivima. To je

delimično zbog mog braka, koji je potrajao oko dve godine. Njeno ime je Robin i bila je pomoćnica okružnog tužioca Menhetna, gde sam je i upoznao. Većina pomoćnica javnog tužioca uda se za pomoćnike javnog tužioca. Robin se udala za pajkana. Venčao nas je sudija, ali trebalo je da zahtevam porotu.

Elem, kako to često biva sa sposobnim pomoćnicima javnog tužioca, Robin je prihvatila ponudu za posao u pravničkoj firmi specijalizovanoj za odbranu skotova koje smo se ona i ja do tada trudili da strpamo u zatvor. Novac se poboljšao, ali se brak pogoršao. Filozofske razlike nepomirljive prirode. Meni je pripao stan. Stanarina je veoma visoka.

Alfred, noćni vratar, pozdravio me je i otvorio mi vrata.

Pogledao sam u poštansko sanduče; bilo je prepuno reklama i koječega. Napola sam očekivao pismo-bombu od Teda Neša, ali do sada je pokazao divljenja vrednu uzdržanost.

Popeo sam se liftom do stana, preduzevši minimalne mere opreznosti. Čak i ja sam s teškoćama prolazio pored Alfreda prvih mesec-dva svog braka. Nije mu se dopadala pomisao da spavam sa svojom ženom, koja mu se mnogo sviđala. Elem, i Robin i ja obavestili smo Alfreda i druge vratare da smo u službi zakona i da imamo neprijatelje. Svi su shvatili, i božični i uskršnji pokloni koje smo im davali odražavali su našu zahvalnost za odanost, diskreciju i budnost. S druge strane, otkako sam se razveo mislim da bi Alfred dao moje ključeve Džeku Trboseku za dvadeset dolara.

Dakle, prošao sam kroz dnevnu sobu s velikom terasom i ušao u radnu sobu. Uključio sam televizor, kanal CNN. Televizor nije radio kako valja i trebalo mu je malo perkusivnog održavanja, koje sam izveo udarivši ga triput rukom. Pojavila se slika puna snega, ali na CNN-u je išao finansijski izveštaj.

Prišao sam telefonu i uključio sekretaricu. Bet Penrouz je rekla u devetnaest sati i sedam minuta: „Zdravo, Džone. Imam osećaj da si danas bio na 'Kenediju'. Sećam se da si nešto spomenuo. To je strašno - tragično. Bože... dobro, ako si na tome, srećno. Žao mi je što se nismo videli večeras. Javi se kad budeš mogao.”

Veza između pajkana ima jednu prednost. Obe strane shvataju. Mislim da drugih prednosti nema.

Druga poruka bila je od mog bivšeg partnera, Doma Fanelija. Rekao je: „Jebote! Jesam li dobro čuo da ste najebali na 'Kenediju'? Rekao sam ti da ne pristaneš na taj posao. Javi mi se.”

„Ti si mi našao taj posao, tupadžijo.”

Bilo je još nekoliko poruka od prijatelja i porodice. Svi su pitali za aerodrom i moje veze s tim. Odjednom sam se našao na svačijem radaru. Nije loše za momka kog su svi smatrali sagorelim i zgaženim pre godinu dana.

Poslednja poruka, ostavljena svega desetak minuta pre nego što sam stigao kući, bila je od Kejt Mejfild. Rekla je: „Ovde Kejt. Mislila sam da si već stigao kući. U redu... pa, pozovi ako bi da pričaš... kod kuće sam... mislim da neću moći da zaspim. Onda, javi se u bilo koje doba... čujemo se.”

Pa, ja ću svakako zaspiti bez ikakvih problema. Ali, najpre sam hteo da čujem vesti, pa sam se izuo, skinuo sako, olabavio kravatu i seo u omiljenu fotelju. Voditelj je i dalje pričao o finansijama. Dremao sam, napola svestan zvonjave telefona, ali nisam se javio.

Sledeće što pamtim bilo je da sedim u velikom mlaznom avionu i pokušavam da ustanem, ali me nešto drži. Primetio sam da svi oko mene spavaju osim nekog tipa koji stoji u prolazu. Tip u ruci drži veliki krvav nož i ide pravo ka meni. Posežem za pištolj, ali nije u futroli. Tip je podigao nož, a ja sam skočio iz fotelje.

Sat na video-rekorderu pokazivao je pet i sedam minuta. Jedva sam imao vremena da se istuširam, presvučem i stignem na „La Gvardiju”.

Dok sam se skidao, upalio sam radio u spavaćoj sobi, namešten na stalni program vesti.

Voditelj je pričao o tragediji „Transkontinentalovog” aviona. Pojačao sam zvuk i uleteo pod tuš.

Sapunjajući se čuo sam deliće priče preko zvuka vode. Momak je govorio nešto o Gadafiju i američkom bombardovanju Libije 1986.

Pomalo sam se sećao te akcije i kako su pajkani Njujorka i Lučke uprave bili na povećanoj pripravnosti za slučaj da nešto govana prsne i ovamo. Ali osim malo prekovremenih sati, nisam se sećao ničeg posebnog.

Ali, pretpostavljam da se to posebno odigralo juče. Ti ljudi dobro pamte. Moj partner Dom Faneli jednom mi je ispričao vic -italijanska Alchajmerova bolest jeste kad zaboraviš sve osim koga treba da ubiješ.

Nema sumnje da se ovo odnosi i na Arape. Ali, kad se tako kaže, ne zvuči mnogo smešno.

KNJIGA ČETVRTA

Amerika, sadašnjica

*...komešali smo se okruženi hriščanskim
neprijateljstvom i mržnjom koja će trajati sve do
Vaskrsnuća... Verni, ne uzimajte ni Jevrejâ ni
hriščana za prijatelje.*

KURAN, SURA V, *Sto*

Poglavlje 24

Petnaesti april bio je odvratan, a ni šesnaesti neće biti mnogo bolji.

„Dobro jutro, gospodine Kori“, rekao je Alfred, vratar, koji mi je pozvao taksi.

„Dobro jutro, Alfrede.“

Rekao je: „Vremenska prognoza je dobra. Idete na 'La Gvardiju', je li tako?“ Otvorio mi je zadnja vrata i rekao vozaču: „La Gvardija!“

Seo sam u taksi koji je odmah krenuo i upitao vozača: „Imate li novine?“

Uzeo je novine s prednjeg sedišta i pružio mi ih. Bile su na ruskom ili grčkom. Nasmejao se.

Dan je već krenuo nizbrdo.

Rekao sam mu: „Kasnim. Nagazite. Capisce?²³ Nagazi do poda.“

Nije pokazivao znake namere da prekrši zakon, pa sam izvukao svoju legitimaciju federalca i gurnuo mu je pod nos. „Vozi.“

Taksi je ubrzao. Da sam imao pucu kod sebe, gurnuo bih mu cev u uho, ali činilo mi se da je shvatio. Usput, ja ne volim rano da ustajem.

U nedelju ujutru saobraćaj je redak pa smo leteli Ruzveltovim autoputem i preko mosta Triborou. Kad smo stigli do aerodroma, rekao sam: „Terminal 'US ervejza'!“

Zaustavio je pred terminalom. Platilo sam mu i vratio mu novine rekavši: „Evo ti napojnica.“

Izašao sam i pogledao na sat. Avion je poletao za deset minuta. Bilo je tesno, ali nisam imao ni prtljaga ni oružja da prijavim.

Ispred terminala primetio sam dvojicu pozornika Lučke uprave. Zagledali su svakoga kao da se dovezao u automobilu-bombi. Očigledno se vest proširila. Nadao sam se da svi imaju fotografiju Asada Halila.

Za pultom za karte u terminalu momak me je pitao imam li kartu ili rezervaciju. Bio sam prilično rezervisan prema ovom letu, ali nije bilo vreme za lakomislenost. Rekao sam: „Kori, Džon.“

---

²³ Ital. razumete li. (Prim. prev.)

Igra lava

Našao me je u kompjuteru i odštampao mi kartu. Zatražio mi je legitimaciju s fotografijom. Dao sam mu vozačku dozvolu države Njujork umesto legitimacije federalca koja uvek izazove pitanje oružja. Jedan od razloga što jutros nisam poneo pištolj bio je što sam kasnio i nisam imao vremena da petljam s papirologijom. Osim toga, putujem s naoružanim ljudima koji će me štititi. Valjda. S druge strane, kad god pomislite da vam neće zatrebati pištolj, on vam zatreba. Ima još jedan važan razlog zbog kog nisam poneo pištolj. O tome kasnije.

Elem, momak me je upitao jesam li smestio svoj prtljag. Rekao sam mu da nemam prtljaga, pa mi je dao kartu i rekao: „Prijatan let“, kao da ja imam nekog uticaja na to.

Da smo imali više vremena, odvratio bih mu: „Neka nam Alah podari dobar vetar u leđa.“

Pored detektora za metal stajao je pajkan Lučke uprave i red se sporo kretao. Prošao sam i moja čelična jaja nisu aktivirala detektor.

Dok sam žurio ka izlazu razmišljao sam o pojačanoj bezbednosti. S jedne strane, mnogo pajkana će zaraditi mnogo prekovremenih sati tokom sledećih mesec-dva, a gradonačelnik će pobesneti i pokušati da namuze federalne pare od Vašingtona, optužujući ih da su krivi za sve.

S druge strane, na ovim domaćim letovima retko kad se pojavi onaj kog tražite, ali posao mora da se odradi. Beguncima je teško da se snalaze u ovoj zemlji. Ali ako Asad Halil ima makar pola mozga, učiniće ono što većina begunaca čini - zavuci će se negde dok se prašina ne slegne ili će nabaviti kola s čistim papirima i nestati na autoputevima. A možda je, naravno, još juče seo u avion „Kamila aerotransporta“ i odleteo za Peskograd.

Dao sam kartu agentu na izlazu i ukrcao se na šatl za Ludograd.

Stjuardesa mi reče. „Stigli ste u poslednjem trenutku.“

„Imam sreće danas.“

„Nije gužva. Zauzmite bilo koje sedište.“

„Mogu li da sednem na mesto onog momka tamo?“

„Bilo koje *prazno* sedište. Sedite, molim vas.“

Krenuo sam prolazom, video da je avion poluprazan i seo sam, dalje od Kejt Mejfild i Teda Neša, koji su sedeli zajedno, i Džeka Keniga, koji je bio s druge strane prolaza od njih. Ipak, promrmljao sam: „Jutro“, idući u dno kabine. Zavideo sam Džordžu Fosteru što ne mora da leti s nama.

Nisam se setio da uzmem časopis na ulazu, a neko je pokupio sve iz džepa sedišta ispred mene, pa sam sedeo i čitao uputstva za hitnu evakuaciju dok avion nije poleteo.

Na polovini leta, dok sam dremao, Kenig mi je na putu do toaleta bacio drugu polovinu nedeljnog *Tajmsa* u krilo.

Pribrao sam se i pročitao naslov. *Trista mrtvih na „Kenediju“*. Pravi način za buđenje u nedelju ujutru.

Pročitao sam članak, površan i pomalo netačan, verovatno rezultat rada nekog majstora za zamagljivanje očiju. U suštini je rečeno da Federalna vazduhoplovna uprava i Nacionalni odbor za bezbednost saobraćaja nisu objavili mnogo pojedinosti osim da su nepoznata otrovna isparenja usmrtila putnike i posadu. Nije bilo spomenuto da je avion spustio automatski pilot, nije bilo ni reči o ubicama i teroristima, a svakako ne o klubu „Konkistador“. Hvala Bogu, nije se spominjao niko po imenu Džon Kori.

Sutrašnje vesti biće detaljnije. Detalji će biti iznošeni u podnošljivim količinama, kao riblje ulje s malo meda, svaki dan po malo, dok se javnost ne privikne i dok joj pažnju ne privuče nešto drugo.

Elem, za vreme jednosatnog leta nije se desilo ništa zanimljivo osim šoljice loše kafe. Kad smo sleteli na Nacionalni aerodrom „Ronald Regan“, rulali smo uporedo s rekombotom Potomak i doživeo sam prekrasan pogled na Džefersonov spomenik s procvetalim trešnjama, na Mal, na Kapitol i sve one bele kamene zgrade koje govore: „Moć, moć, moć“. Prvi put mi je palo na pamet da ja zapravo radim za neke od ovdašnjih ljudi.

Elem, sleteli smo i iskricali se po planu. Primetio sam da Kenig na sebi ima plavo odelo federalca i da nosi kofer za spise. Neš je obukao još jedno od svojih evropski skrojjenih odela i takođe je nosio kofer za spise - bez sumnje su ga od jakove kože načinili tibetanski borci za slobodu. I Kejt je bila u plavom, ali njoj je kostim stajao bolje nego Kenigu odelo. I ona je ponela kofer; pomislio sam da je trebalo i ja da ponesem jedan. Moja odeća za taj dan sastojala se od golubijesivog odela koje mi je bivša kupila kod „Barnija“. S porezom i napojnicom koštalo je skoro dve hiljade dolara. Imala je ona te pare. Zaradila ih je braneći trgovce drogom, plaćene ubice, korporacijske kriminalce i ostale prestupnike s visokim prihodima. Zašto sam onda obukao to odelo? Mislim da sam ga nosio kao ciničnu izjavu. Osim toga, lepo mi stoji i deluje skupo.

Ali, da se vratimo na aerodrom. Čekali su nas kola i vozač pa smo se odvezli do komande FBI-ja, poznate i kao zdanje „Dž. Edgar Huver“.

Igra lava

U kolima nismo mnogo pričali, ali Džek Kenig se okrenuo s prednjeg sedišta i rekao nam: „Žao mi je što ovaj sastanak remeti vašu jutarnju crkvenu službu.“

Naravno, FBI na rečima podržava odlazanje u crkvu, a možda i ne samo na rečima. Nisam mogao da zamislim moje bivše šefove kako kažu tako nešto, pa nisam znao šta da odgovorim.

Kejt reče: „U redu je“, šta god to značilo.

Neš promrmlja nešto što je zvučalo kao da nam svima daje oprost.

Ja retko idem u crkvu, ali sam odgovorio: „Dž. Edgar je negde gore i pazi na nas.“

Kenig me je neprijatno pogledao i okrenuo se.

Biće ovo dug dan. Dug, dug dan.

Poglavlje 25

U pola šest ujutru Asad Halil je ustao, uzeo vlažan peškir iz kupatila i obrisao sve površine na kojima je možda ostavio otiske prstiju. Kleknuo je, izgovorio jutarnje molitve, obukao se i izašao iz sobe. Stavio je torbu u merkjuri i vratio se do kancelarije motela noseći vlažni peškir.

Mladić za pultom je još spavao, a televizor je i dalje radio.

Halil je prišao pultu noseći glock umotan u peškir. Prislonio je cev mladiću uz glavu i povukao okidač. Mladi recepcioner uleteo je na stolici s točkovima u pult. Halil gurnu njegovo telo ispod pulta, izvuče mu novčanik iz džepa pantalona, zatim izvadi novac iz kase. Našao je svežanj registracionih karata i računa i stavio ih u džep. Zatim je obrisao privezak svog ključa mokrim peškirom i vratio ključ na tablu.

Pogledao je bezbednosnu kameru koju je ranije zapazio i koja je snimila ne samo njegov dolazak, nego i ceo tok ubistva i pljačke. Pratio je kabl do sobice u dnu, gde je pronašao video-rekorder. Izvadio je traku i stavio je u džep, zatim se vratio do pulta gde je našao prekidač s oznakom NATPIS MOTELA. Isključio ga je, zatim pogasio svetla u recepciji, izašao i otišao do kola.

U vazduhu je visila vlažna magla i ograničavala vidik na metar-dva. Halil se izvezao s parkinga ne paleći farove. Uključio ih je tek kad je prešao pedeset metara putem.

Vratio se kuda je i došao i prišao Prestoničkoj obilaznici. Pre nego što se uključio, skrenuo je na veliki parking tržnog centra, našao slivnik i gurnuo registracione karte, račune i video-kasetu kroz rešetke. Izvadio je gotovinu iz mladićevog novčanika, pa i njega gurnuo u slivnik.

Vratio se u kola i uključio se na Prestoničku obilaznicu.

Bilo je šest ujutru i bleđa svetlost širila se s istoka rasvetljavajući maglu. Tog nedeljnog jutra saobraćaj je bio slab, a Halil nije video ni policijska kola.

Vozio je Obilaznicom ka jugu, zatim skrenuo ka zapadu i prešao reku Potomak, nastavio u istom pravcu dok put nije skrenuo na sever. Ponovo je prešao Potomak. Kružio je oko grada Vašingtona, mislio je, poput lava koji progona plen.

Halil je ubacio u navigator adresu koju je tražio u Vašingtonu i izašao s Obilaznice kod Avenije Pensilvanija.

Nastavio je Avenijom, vozeći pravo u srce neprijateljeve prestonice.

U sedam sati dovezao se na Kapitol Hil. Magla se digla i ogromna kupola Kongresa belela se na jutarnjem suncu. Halil se provezao oko Kapitola, zatim stao i parkirao se s jugoistočne strane. Izvadio je fotoaparat iz torbe i snimio suncem obasjanu zgradu. Pedesetak metara dalje video je mladi par kako takođe fotografiše. Ove fotografije nisu neophodne, znao je; mogao je drugde da utuče vreme, ali pomislio je kako će slike zabaviti njegove zemljake u Tripoliju.

Video je policijska kola u ograđenoj zoni oko Kongresa, ali nijedna na ulicama oko sebe.

U sedam i dvadeset pet vratio se u kola i odvezao se nekoliko blokova do Avenije Konstitjušn. Polako je vozio ulicom obrubljenom drvoredima i porodičnim kućama. Našao je broj 415. Na uskom prilaznom putu ispred kuće stajao je parkiran auto, a na drugom spratu video je osvetljen prozor. Nastavio je, obišao blok i parkirao se nešto dalje od kuće.

Halil je stavio oba gloka u džepove sakoa i čekao, posmatrajući kuću.

U sedam i četrdeset pet na prednjim vratima se pojavio sredovečni par. Dama je bila dobro odevena, a muškarac u plavoj uniformi generala Ratnog vazduhoplovstva. Halil se nasmešio.

U Tripoliju su mu rekli da se general Terens Vejklif strogo pridržava svojih navika, a navika mu je da svake nedelje ujutru ode na službu Božju u Nacionalnu katedralu. General je gotovo uvek išao na službu u osam i petnaest, ali umeo je da ode i na onu u devet i trideset. Ovog jutra išao je na raniju službu. Halil je bio zadovoljan što ne mora drugde da utuče još ceo sat.

Gledao je kako general prati svoju ženu do kola. Čovek je bio visok i vitak; iako mu je kosa bila seda, hodao je kao mladić. Godine 1986, Halil je znao, general Vejklif bio je kapetan Vejklif, a radio-signal njegovog aviona F-111 bio je Remit 22. Lovac-bombarder kapetana Vejklifa bio je jedan od četiri iz jedinice koja je bombardovala Al Aziziju. Oficir za naoružanje kapetana Vejklifa bio je pukovnik - tada kapetan - Vilijem Hambrecht, koji je sreo svoj usud u Londonu januara te godine. Sada će general Vejklif doživeti sličnu sudbinu u Vašingtonu.

Halil je gledao kako general otvara vrata svojoj ženi, zatim obilazi kola, seda za volan i izlazi s prilaznog puta.

Tog tihog nedeljnog jutra mogao je oboje da ubije na licu mesta, ali odabrao je da to učini drugačije.

Popravio je kravatu, izašao iz kola i zaključao ih.

Prišao je prednjim vratima generalove kuće i pritisnuo zvono. Čuo je kako zvonu u kući.

Začuli su se koraci i on se odmakao od vrata tako da mu se lice vidi kroz špijunku. Čuo je metalno grebanje kačenja lanca na vrata, kako je pretpostavio, a onda su se vrata odškrinula, pa je ugledao lanac i lice neke devojke. Zaustila je nešto da kaže, ali Halil je ramenom udario u vrata. Lanac je pukao i vrata su se širom otvorila, oborivši devojku na pod. Halil je za tren ušao u kuću, zatvorio vrata za sobom i izvukao pištolj. „Ćuti.“

Devojka je ležala na mramornom podu s izrazom užasa na licu.

Pokazao joj je pokretom da ustane i ona se uspravila. Posmatrao ju je trenutak-dva. Bila je sitne građe, obučena u domaću haljinu, bosa, tamne puti. Ona je, prema njegovim obaveštenjima, bila kućna pomoćnica, a niko drugi ne živi u kući. Da bi se uverio, upitao ju je: „Ko je kod kuće?“

Odgovorila je na lošem engleskom. „General kući.“

Halil se nasmeši. „Ne. General nije kod kuće. Jesu li generalova deca kod kuće?“

Ona odmahnu glavom; video je da drhti.

Halil namirisa kafu i reče joj: „Kuhinja.“

Oklevajući, okrenula se i krenula dugačkim predvorjem do kuhinje u zadnjem delu kuće, a Halil je pošao za njom.

Osvrnuo se po velikoj kuhinji i video dva tanjira i dve šolje za kafu na okruglom stolu pored velikog lučnog prozora.

Halil joj reče: „Podrum. Dole.“ Pokazao joj je rukom.

Ona mu pokaza drvena vrata u predvorju. On joj reče. „Idi dole.“

Prišla je vratima, otvorila ih, upalila svetlo i sišla niz podrumске stepenice. Halil ju je pratio.

Podrum je bio pun kutija i sanduka. On pogleda okolo. Našao je neka vrata i otvorio ih, vodila su u malu prostoriju s kotlom za grejanje. Pokazao je devojci da uđe. Ona prođe pored

njega i zakorači u prostorijicu. Halil joj ispali jedan metak u potiljak, u mesto gde se lobanja spaja s vratom. Posrnula je napred. Bila je mrtva pre nego što je pala.

Halil zatvori vrata i pope se natrag u kuhinju. Našao je pakovanje mleka u hladnjaku i iskapio ga, a pakovanje bacio u kantu za otpatke. Našao je i pakovanja kiselog mleka. Izvadio je dva, uzeo sa stola kašičicu za kafu i brzo pojeo oba. Nije ni znao koliko je gladan dok nije osetio miris hrane.

Zatim se hodnikom vratio do ulaznih vrata. Otkao je kvačicu s lanca i utisnuo zavrtnje razvaljenog držača natrag u drvo. Ostavio je vrata zaključana, ali je lanac skinuo, tako da general i njegova žena mogu da uđu.

Pogledao je po prizemlju. Video je samo veliku trpezariju pored kuhinje, dnevnu sobu s druge strane hodnika i malo kupatilo.

Popeo se stepenicama u veliki salon koji je zauzimao ceo sprat. Video je da tu nema nikog. Nastavio je uz stepenice na drugi sprat, gde su bile spavaće sobe. Pogledao je u svaku. Dve su očigledno pripadale generalovoj deci, sinu i kćeri. Halil je pozeleo da su kod kuće, u snu. Ali, bile su prazne. Treća je izgleda bila gostinska, a četvrta je pripadala generalu i njegovoj ženi.

Nastavio je na treći sprat. Tu su bile velika radna i vrlo mala spavaća soba, u kojoj je, pretpostavio je, spavala kućna pomoćnica.

Halil pogleda po radnoj sobi s drvenom lamperijom, zapažajući vojne uspomene po zidovima, na radnom stolu i pomoćnom stočiću.

S tavanice je o najlonskim nitima visio model aviona F-111, kljuna okrenutog nadole, zabačenih krila kao da ponire u napad. Halil ispod srebrnih krila primeti četiri bombe. Otrgao je model i rukama ga smrvio i iskidao. Plastični delovi pali su na tlo; nogama ih je utrljao u tepih. „Neka te Bog pošalje u pakao.“

Pribrao se i nastavio pregled radne sobe. Na zidu je stajala crno-bela fotografija osmorice muškaraca ispred lovca-bombardera F-111. Na slici je bio odštampan natpis LEJKENHIT, 13. APRIL 1987. Halil ponovo pročita natpis. Ovo nije bila tačna godina bombardovanja, ali onda je shvatio da su imena ovih ljudi, kao i njihov zadatak, bili tajna, i da je general zato stavio drugačiji datum na fotografiju, iako je stajala ovde, u njegovoj ličnoj radnoj sobi. Halil pomisli kako je sasvim jasno da ove kukavice nisu doživele nimalo počasti za ono što su učinile.

Prišao je velikom stolu od mahagonija i pogledao sitnice razbacane po njemu. Našao je generalov rokovnik i otvorio stranu za nedelju, 16. april. General je zabeležio: „Crkva, 8:15, Nacionalna.”

Ništa više nije bilo upisano za nedelju, primetio je Halil, pa možda niko neće primeti ti generalov nestanak sve dok ne vide da ga nema na poslu.

Halil pogleda stranu za ponedeljak i vide da general ima sastanak u deset sati ujutru. Do tada će još jedan od generalovih drugova iz eskadrile biti mrtav.

Halil pogleda beleške za 15. april, dan godišnjice bombardovanja, i pročita: „Devet ujutru, konferencijski razgovor, jedinica.”

Halil klimnu glavom. Znači, ostali su u kontaktu. To bi mogao da bude problem, naročito kad počnu da umiru jedan za drugim. Ali Halil je očekivao da su makar neki od njih nastavili da se druže. Ako bude delovao dovoljno brzo, do trenutka kada shvate da umiru, svi će već biti mrtvi.

Našao je generalov lični telefonski imenik pored telefona i otvorio ga. Brzo ga je pregledao i našao imena ostalih ljudi s fotografije. Sa zadovoljstvom je primetio da pored Hambrechtovog imena piše PREMINUO. Takođe je primetio da je adresa čoveka po imenu Čip Vigin precrtana, a da pored imena stoji crveni upitnik.

Halil je pomislio da uzme imenik, ali policija će primetiti da ga nema, pa će to možda ukazati na motiv ubistva koje samo što se nije dogodilo.

Otvorio je fioke pisaćeg stola. U srednjoj je otkrio srebrom okovani automatski pištolj kalibra 45. Proverio je i video da je okvir pun, zatim je ubacio metak u cev. Otkao je sigurnosni zapor i stavio pištolj za pojas.

Prišao je vratima, zatim stao, okrenuo se, pažljivo pokupio komade modela aviona i spustio ih u korpu za papir.

Zatim je sišao na drugi sprat i prevrnuo sve spavaće sobe. Pokupio je novac, nakit, satove, čak i nekoliko generalovih odlikovanja. Stavio je sve u jastučnicu i poneo je sa sobom u kuhinju. Našao je u hladnjaku pakovanje soka od narandže i seo za sto.

Zidni sat pokazivao je pet minuta do devet. General i njegova žena vratiće se kući do pola deset ako su zaista tačni i precizni. Do petnaest do deset oboje će biti mrtvi.

Poglavlje 26

Prešli smo reku Potomak preko nekakvog mosta i ušli u grad.

U nedelju u pola devet ujutru nije bilo mnogo vozila na ulicama, ali smo videli nekoliko džogera i biciklista, kao i porodice turista na prolećnom odmoru; deca su izgledala omamljeno jer su ih tako rano isterali iz postelja.

Dok smo se vozili, pred nama je izranjala zgrada Kongresa. Pitao sam se je li ceo Kongres već obavešten. Kad se desi sranje, izvršna grana vlasti voli da obavesti Kongres o odlukama i zatraži blagoslov. Koliko sam ja znao, ratni avioni već lete ka Libiji. Ali, to se mene ne tiče.

Ušli smo u Aveniju Pensilvanija, gde se, nedaleko od glavne firme, Ministarstva pravde, nalazi zdanje „Dž. Edgar Huver“.

Stali smo ispred Huverove zgrade, nepojmljivo ružne građevine od betona neopisive veličine i oblika.

Jednom sam već bio tu, na nekom seminaru, i povelu su nas u obilazak. Morate da obiđete zgradu, pogotovo njihov voljeni muzej, ili vam ne daju ručak.

Elem, prednji deo zgrade je visok sedam spratova, u skladu s propisima o visini zgrada na Aveniji Pensilvanija, ali zadnji deo ima jedanaest spratova. Zgrada ima preko dvesta trideset hiljada kvadratnih metara korisne površine, veća je od stare uprave KGB-a u Moskvi i verovatno najveća zgrada službe za sprovođenje zakona u svetu. U zgradi radi oko osam hiljada ljudi, uglavnom u pomoćnim službama i laboratorijama. Tu radi i oko hiljadu pravih agenata i njima nimalo ne zavidim, baš kao što nisam zavideo ni pajkanima na službi na Policijskom trgu jedan. Zadovoljstvo na poslu upravo je srazmerno udaljenosti od šefova.

Stali smo ispred zgrade i ušli u malo predvorje koje gleda na dvorište.

Dok smo čekali našeg domaćina, prišao sam dvorištu s fontanom i klupama kojih sam se sećao odranije. Na zidu iznad njih bronzanim slovima bile su urezane reči Dž. Edgara Huvera. Pisalo je: „Najbolje oružje protiv zločina je saradnja... napor svih službi za sprovođenje zakona uz podršku i razumevanje američkog naroda.“ Dobro rečeno. Bolje nego neslužbeni moto FBI-ja koji glasi: „Mi ne možemo da pogrešimo.“

Opet ja. Trudim se da prilagodim svoje ponašanje. Ali, to je stvar muškog ega. Suviše je alfa mužjaka u službi zakona.

Na zidovima su bile uobičajene fotografije - predsednik, ministar pravde, direktor FBI-ja i tako dalje. Likovi na fotografijama delovali su prijateljski, a slike su bile grupisane prema lancu komande, tako da te ljude niko - nadajmo se - ne pomeša s najtraženijim zločincima Amerike.

Zapravo, postoji još jedan ulaz u zgradu, za posetioce, odakle polaze turistički obilasci. Pored tog ulaza bile su fotografije Deset Najtraženijih. Neverovatno, ali trojica zločinaca uhapšeni su jer su ih posetioци prepoznali na fotografijama. Nisam ni sumnjao da se na mestu broj jedan već sada nalazi slika Asada Halila. Možda će neko od turista reći: „Hej, pa izdao sam ovom tipu sobu.“ Možda neće.

Elem, razlog za moj boravak ovde pre pet godina bio je seminar o serijskim ubicama. Pozvali su detektive za ubistva iz cele zemlje, a svi su bili pomalo ljudi, kao i ja. Pravili smo šale o cerealnim²⁴ubicama, doneli smo kutije raznih ovsenih pahuljica, probodene noževima, ustreljene, ugušene i udavljene. Nama je ovo bilo mnogo smešno, ali psiholozi FBI-ja smatrali su da nam je potrebna pomoć.

Da se vratimo na nesrećnu sadašnjost u upravi FBI-ja. Nije bio normalan radni dan, naravno, pa je zgrada delovala gotovo pusto, ali nisam sumnjao da je Protivterorističko odeljenje danas tu. Nadao sam se da ne krive nas što smo im sjebali nedelju.

Džek, Kejt i Ted prijavili su oružje na pultu obezbeđenja. Morao sam da priznam da nisam poneo pištolj, što baš nije poželjno. Ali, obavestio sam tipa iz obezbeđenja: „Moje ruke prijavljene su kao smrtonosno oružje.“ Tip je pogledao Džeka koji se pravio da nisam s njim.

U svakom slučaju, nešto pre devet otpratili su nas u lepu sobu za sastanke na trećem spratu. Ponudili su nas kafom i predstavili šestorici muškaraca i dvema ženama. Momci su se svi zvali Bob, Bil i Džim, ili je samo možda tako zvučalo. Žene su se zvale Džejn i Džin. Svi su bili obučeni u plavo.

Ono što je moglo biti dug i napet dan pretvorilo se u nešto još gore. Niko nije bio odbojan niti nas je prekorevao - bili su učtivi i puni razumevanja - ali sam imao jasan osećaj da sam se vratio u osnovnu školu i da sam u direktorovoj kancelariji. Džoni, misliš li da ćeš, kada sledeći put teroristi dođu u Ameriku, moći da se setiš čemu smo te učili?

Bilo mi je drago što nisam poneo pištolj - pobio bih ih sve do jednog.

---

²⁴ Reči cerealan (cereal) i serijski (serial) na engleskom se izgovaraju gotovo isto. (Prim. prev.)

Igra lava

Nismo sve vreme ostali u istoj sali, nego smo prošli kroz mnoštvo raznih kancelarija, kao putujući cirkus koji izvodi istu tačku za različitu publiku.

Usput, zgrada je iznutra sumorna kao i spolja. Zidovi su obojeni u belu boju posteljine, a vrata su crna poput uglja. Neko mi je jednom rekao da je Huver zabranio slike po zidovima, a slika ni danas nema. Svako ko okači neku sliku umire tajanstvenom smrću.

Kao što sam rekao, zgrada je čudnog oblika i uglavnom je teško odrediti gde se nalazite. Tu i tamo prolazili smo pored staklenog zida laboratorije ili nekog drugog mesta gde su neki ljudi nešto radili. Iako je bila nedelja, nekoliko ljudi se grbilo nad mikroskopima ili monitorima kompjutera ili petljalo sa staklenim epruvetama. Mnogi prozori ovde su zapravo jednosmerna ogledala, tako da ljudi vide vas, a vi njih ne. A mnoga ogledala su zapravo jednosmerna stakla, tako da vas ljudi gledaju dok iščačkavate zrnca maka iz zuba.

Celo jutro u osnovi je bilo niz saslušanja, tokom kojih sam uglavnom ja govorio, a ostali slušali i klimali glavama. Polovinu vremena nisam imao pojma kome govorim; nekoliko puta sam pomislio da su nas poslali u pogrešnu sobu jer su ljudi kojima smo govorili delovali iznenađeno ili zbunjeno, kao da su ušli da nešto uzmu kad je upalo četvoro Njujorčana i raspričalo se o otrovnom gasu i čoveku zvanom Lav. Pa, možda preterujem, ali posle tri sata tokom kojih smo jedno isto pričali različitim ljudima, sve mi se pomešalo.

Ponekad bi nam neko postavio konkretno pitanje, a nekoliko puta su nam zatražili da iznesemo svoje mišljenje ili teoriju. Ali niko nam nije rekao ni reči o tome šta *oni* znaju. To će učiniti posle ručka, rekli su nam, i to samo ako budemo dobri i pojedemo sve povrće.

Poglavlje 27

Asad Halil je čuo kako se otvaraju ulazna vrata, zatim je čuo razgovor muškarca i žene. Ženin glas reče: „Rosa, stigli smo.“

Halil dovrši kafu. Čuo je kako se otvaraju i zatvaraju vrata plakara. Kako su se general i njegova žena primicali predvorjem, glasovi su im se pojačavali.

Halil ustade i stade pored vrata. Izvukao je generalov automatik i pažljivo osluškivao. Čuo je dva para nogu kako mu prilaze po mramornom podu.

General i njegova žena udoše u veliku kuhinju. General krenu ka hladnjaku, a njegova žena ka aparatu za kafu na pultu. Oboje su mu bili okrenuti leđima. Sačekao je da ga primete kako stoji uza zid. Ruku s pištoljem gurnuo je u džep sakoa.

Žena uze dve šolje sa police i nasu kafu. General je i dalje gledao u hladnjak. Rekao je: „Gde je mleko?“

„Unutra“, reče gđa Vejklif.

Okrenula se i pošla ka kuhinjskom stolu, ugledala Halila, preneraženo kriknula i ispustila obe šolje na pod.

General se naglo okrenuo, pogledao svoju ženu, zatim ispratio njen ukočeni pogled i video visokog muškarca u odelu. Udahnio je i upitao: „Ko ste vi?“

„Ja sam kurir.“

„Ko vas je pustio u kuću?“

„Vaša služavka.“

„Gde je ona?“

„Otišla je da kupi mleko.“

„U redu“, prasnu general Vejklif, „gubite se odavde ili zovem policiju.“

„Jeste li uživali u crkvi?“

Gejl Vejklif reče: „Molim vas, idite. Ako odmah odete, nećemo zvati policiju.“

Halil je nije slušao. Rekao je: „I ja sam religiozan. Proučavao sam Stari zavet, kao i Novi. I, naravno, Kuran.“

Čuvši ovu reč general Vejklif poče da shvata ko bi mogao biti ovaj uljez.

Halil nastavi: „Poznajete li Kuran? Ne? Ali, čitali ste Stari zavet. Zašto vi, hrišćani, ne čitate Reč Božju koju je objavio Prorok Muhamed? Neka mu je slava.”

„Slušajte... ne znam ko ste...”

„Naravno da znate.”

„U redu... znam ko ste...”

„Da, ja sam vaša najstrašnija noćna mora. A vi ste nekada bili moja.”

„O čemu govorite...?”

„Vi ste general Terens Vejklif i radite u Pentagonu, verujem. Je li tako?”

„To se vas ne tiče. Odlazite kad vam kažem. Odmah.”

Halil nije odgovorio. Samo je posmatrao generala kako stoji pred njim u plavoj uniformi. Najzad reče: „Vidim da imate mnogo odlikovanja, generale.”

General Vejklif reče svojoj ženi: „Gejl, pozovi policiju.”

Žena je skamenjena stajala trenutak-dva, zatim je pošla prema kuhinjskom stolu iznad kog je bio namešten telefon.

Halil reče: „Ne dirajte telefon.”

Ona pogleda svog muža, koji reče: „Zovi policiju.” General Vejklif zakorači prema uljezu.

Halil izvadi pištolj iz džepa.

Gejl Vejklif kriknu.

General Vejklif iznenađeno uzdahnu i stade u mestu.

Halil reče: „Ovo je vaš pištolj, generale.” Podigao ga je kao da ga razgleda i rekao: „Vrlo je lep. Čini mi se da je poniklovan ili posrebren, ima dršku od slonovače i urezano vaše ime.”

General Vejklif nije odgovorio.

Halil pogleda generala i reče: „Koliko znam, za bombardovanje Libije ordenje nije dodeljivano. Je li to tačno?” Pogledao je Vejklifa i prvi put ugledao u njegovim očima strah.

Halil nastavi: „Govorim o petnaestom aprilu hiljadu devetsto osamdeset šeste, o vazдушnom napadu. Ili je to bilo osamdeset sedme?”

General pogleda svoju ženu koja je zurila u njega. Oboje su znali kuda ovo vodi. Gejl Vejklif se pomače i stade pored svog muža.

Halilu se dopala njena hrabrost pred licem smrti.

Čitav minut niko nije progovorio. Halil je uživao u svakom trenutku gledajući Amerikance kako iščekuju smrt.

Ali, Asad Halil još nije završio. Rekao je generalu: „Ispravite me ako grešim, ali vi ste bili Remit 22. Je li tako?”

General nije odgovorio.

Halil reče: „Vaša grupa od četiri aviona napala je Al Aziziju. Je li tako?”

General ponovo ne reče ništa.

„I pitate se kako sam otkrio vašu tajnu.”

General Vejkliif se nakašlja i reče: „Da, pitam se.”

Halil se nasmeši i reče: „Ako vam kažem, moraću da vas ubijem.” Nasmejao se.

General je nekako uspeo da kaže: „To ćete ionako da učinite.”

„Možda. Možda i neću.”

Gejl Vejkliif upita Halila: „Gde je Rosa?”

„Kako ste vi dobra gazdarica, brinete za svoju služavku.”

Gospođa Vejkliif prasnu: „Gde je ona?”

„Ona zna gde je.”

„Kopile jedno.”

Asad Halil nije bio naviknut da ga neko ovako vređa, pogotovo ne žena. Hteo je odmah da je ustrelji, ali se uzdržao i rekao: „Ja zapravo nisam kopile. Imao sam oca i majku i bili su u braku. Mog oca su ubili vaši saveznici Izraelci. Majka mi je poginula za vreme vašeg bombardovanja Al Azizije. Kao i moja dva brata i dve sestre.” Pogledao je Gejl Vejkliif i rekao: „A sasvim je moguće da ih je ubila bomba vašeg muža, gospođu Vejkliif. I šta sad imate da mi kažete?”

Gejl Vejkliif duboko udahnu i reče: „Mogu samo da kažem da mi je žao. I meni i mom mužu.”

„Je li? Pa, hvala vam na saosećanju.”

General Vejkliif pogleda pravo Halilu u oči i ljutito reče: „Meni uopšte nije žao. Vaš vođa Gadafi je međunarodni terorista. Ubio je desetine nevinih ljudi, žena i dece. Baza u Al Aziziji bila je komandni centar međunarodnog terorizma, a Gadafi je izložio civile opasnosti naselivši ih u vojni cilj. A kad sve tako dobro znate, onda sigurno znate da su širom Libije

gađani isključivo vojni ciljevi i da je ono nekoliko civilnih žrtava stradalo slučajno. Vi to znate, zato nemojte da se pretvarate kako je opravdano bilo koje hladnokrvno ubistvo."

Halil je zurio u generala Vejklifa i činilo se kao da zaista razmišlja o njegovim rečima. Najzad je rekao: „A bomba koja je bačena na kuću pukovnika Gadafija u Al Aziziji? Znae, generale - ona koja mu je ubila kćer, obogaljila ženu i ranila dva sina. Je li to bila slučajnost? Je li to pametna bomba zalutala? Odgovorite mi."

„Nemam više ništa da vam kažem."

Halil odmahnu glavom i reče: „Ne, nemate." Podigao je pištolj i uperio ga u generala. „Nemate pojma koliko sam dugo živeo samo za ovaj trenutak."

General stade ispred svoje žene i reče: „Nju pustite."

„Svašta. Žao mi je samo što vam deca nisu kod kuće."

„*Kopile!*" General skoči i baci se na Halila.

Halil ispali metak u ambleme generalovih odlikovanja na levoj strani grudi.

Silina udara sporog metka kalibra 45 s tupim vrhom zaustavila je generala i podigla ga u vazduh. S treskom je pao na leđa na podne pločice.

Gejl Vejklif vrisnu i potrča ka svom mužu.

Halil nije pucao; pustio ju je da klekne pored umirućeg muža. Milovala mu je čelo i jecala. Krv je kuljala iz rupe od metka i Halil vide da je promašio srce i pogodio pluća, što ga je obradovalo. General će se polako ugušiti u sopstvenoj krvi.

Gejl Vejklif pritisnu ranu dlanom. Halilu se učinilo da je obučena da prepozna i obradi takve rane na grudima. Ali, pomisli, možda je to samo nagon.

Gledao je punih pola minuta, zainteresovan, ali ravnodušan.

General je bio prilično živ, pokušavao je da govori iako ga je gušila sopstvena krv.

Halil pride bliže i pogleda generalovo lice. Pogledi su im se sreli.

Halil reče: „Mogao sam da vas ubijem sekirom, onako kako sam ubio pukovnika Hambrehta. Ali bili ste veoma hrabri i ja to poštujem. Zato nećete još dugo patiti. Za vaše ostale drugove iz grupe to ne mogu da obećam."

General Vejklif je pokušavao da progovori, ali iz usta mu brižnu ružičasta zapenušena krv. Najzad je uspeo da kaže svojoj uplakanoj ženi: „Gejl..."

Halil prisloni cev automatika uz glavu generalove žene i prosvira joj metak kroz lobanju i mozak.

Preturila se pored svog muža.

General posegnu rukom da je dodirne, zatim podiže glavu da je pogleda.

Halil ga je posmatrao nekoliko sekundi, a zatim mu rekao: „Umrla je uz mnogo manje patnje nego moja majka.”

General Vejklif se okrenu i pogleda Asada Halila. Oči Terensa Vejklifa bile su širom otvorene, a krv mu je penila na usnama. Rekao je. „Dosta...” Zakašljao se. „...dosta ubijanja... vrati se...”

„Još nisam gotov ovde. Vratću se kada svi tvoji drugovi budu mrtvi.”

General se pruži po podu, ali ne reče ništa. Njegova ruka nađe ženu i on je stegnu.

Halil je čekao, ali general nije žurio da umre. On najzad čučnu pored njih, skide generalu s ruke sat i prsten Vazduhoplovne vojne akademije, kao i novčanik koji je našao u džepu pantalona. Uzeo je takođe sat i prstenje s gđe Vejklif i otkinuo joj biserne minđuše s ušiju.

Ostao je da čučni pored njih i spustio prste na generalove grudi, tamo gde mu je krv prekrila ambleme ordena. Podigao je ruku, prineo prste usnama i olizao krv uživajući u njoj.

Oči generala Vejklifa se pomakoše, užasnuto je posmatrao kako ovaj čovek liže njegovu krv sa svojih prstiju. Pokušao je nešto da kaže, ali se ponovo zakašljao izbacujući još krvi.

Halil nije skidao pogled s generalovih očiju. Zurili su jedan u drugog. Najzad general poče da dahće šištavim udisajima. Zatim prestade da diše. Halil mu opipa srce, zatim ručni zglob, zatim arteriju na vratu. Uverivši se da je general Terens Vejklif najzad mrtav, Halil je ustao i pogledao oba tela. Rekao je: „Neka bi goreli u paklu.”

Poglavlje 28

Do podneva su čak i Kejt, Ted i Džek delovali temeljno iscedeno. Zapravo, bili smo više nego iscedeni, u glavama su nam ostale samo prazne sinusne šupljine. Mislim, čoveče, ovi ljudi zaista umeju da izvuku svaku mrvicu informacija iz tebe ne pribegavajući elektrošokovima.

Elem, u Huvergradu je došlo vreme za ručak, pa su nas ostavili same, hvala Bogu, mada su nas posavetovali da ručamo u restoranu zgrade. Nisu nam dali bonove za ručak, pa smo zapravo morali da platimo za to zadovoljstvo, mada nam obroke, koliko se sećam, plaća država.

Restoran uređen u stilu kafeterije bio je sasvim prijatan, ali čekao nas je ograničeni nedeljni jelovnik. Ponuda je bila zdrava i hranljiva - salate, jogurt, povrće, voćni sokovi i biljni čajevi. Uzeo sam salatu od tunjevine i šolju kafe koja je ličila na tečnost za balsamovanje.

Ljudi oko nas kao da su bili glumci u obrazovnom filmu Dž. Edgara Huvera pod naslovom *Doterana spoljašnjost vodi ka povećanom broju hapšenja*.

U restoranu je bilo svega nekoliko crnaca; izgledali su kao mrvice čokolade u činiji ovsene kaše. Vašington je možda prestonica kulturne raznolikosti, ali u neke ustanove promene prodiru sporo. Pitao sam se šta ovdašnji šefovi zaista misle o Antiterorističkoj jedinici iz Njujorka, naročito o ljudima iz Uprave policije Njujorka koji, kada se okupe, podsećaju na scenu iz bara u *Ratovima zvezda*.

Dakle, možda sam neljubazan prema našim domaćinima. FBI je zapravo prilično dobra služba za sprovođenje zakona čiji je najveći problem njena slika u javnosti. Politički korektni ljudi ne vole FBI, mediji su skloni da i hvale i preziru, ali javnost ga uglavnom još obožava. Druge službe za sprovođenje zakona impresionirane su njihovim radom, zavide im na novcu i moći i nadrkani su zbog njihove nadmenosti. Nije lako biti veliki.

Džek Kenig, jedući salatu, reče: „Ne znam hoće li naša jedinica ostati na ovom slučaju ili će ga preuzeti ovdašnji Protivteroristički odsek.”

Kejt primeti: „Ovo je upravo slučaj za kakve smo i osnovani.”

Valjda je i bio. Ali roditeljske organizacije ne vole baš uvek svoju uvrnutu decu. Vojska, na primer, nikad nije volela svoje sopstvene Specijalne snage s njihovim blesavim zelenim beretkama. Uprava policije Njujorka nikad nije volela svoju Antikriminalističku jedinicu sastavljenu od ljudi koji su izgledali i oblačili se kao pijandure i džeparoši. Uglancane i uparađene ustanove niti imaju poverenja niti razumevanja za svoje prljave i bedne posebne jedinice i baš ih boli dupe koliko su korisne te neredovne trupe. Uvrnuti ljudi, *naročito* ako su efikasni, skloni su da talasaju.

Kejt dodade: „Imali smo dobre rezultate u Njujorku.”

Kenig malo razmisli, pa odvrati: „Pretpostavljam da sve zavisi od toga gde je Halil, odnosno gde oni misle da jeste. Verovatno će nas pustiti da radimo na području grada Njujorka bez mešanja. Prekomorske operacije pripašće CIA, a ostatak zemlje i Kanada Vašingtonu.”

Ted Neš nije rekao ništa, a nisam ni ja. Neš je svoje mnoge karte držao toliko blizu grudi da mu nije trebala portikla da popije svoj jogurt. Ja nisam imao nikakve karte i nisam imao pojma kako su ti ljudi podelili teritoriju. Ali znao sam da ljude iz naše Jedinice koja operiše na području Njujorka često šalju u druge delove zemlje, pa i sveta, ako je slučaj započet u Njujorku. Zapravo, jedna od stvari koje mi je Dom Faneli rekao kad me je nagovarao da prihvatim ovaj posao bila je da pripadnici ATTF-a često lete za Pariz da se goste, piju i zavode Francuskinje vrbujući ih da uhode sumnjive Arape. Ja nisam baš poverovao u to, ali sam znao da postoji mogućnost da se ogrebem o federalni poreski fond za put u Evropu.

Ali, dosta o rodoljublju. Pitanje je glasilo: ako se nešto desi na našem terenu, da li pratimo trag do kraja sveta ili se zaustavljamo na našoj granici?

Najgori slučaj ubistva kog se sećam desio se pre tri godine. Ubica i silovatelj lutao je po Ist Sajdu a mi nismo mogli da ga nađemo. Onda je otišao na nedelju dana u Džordžiju da obiđe prijatelja i neki mesni pajkan dustabanlija ga zaustavi jer je vozio pod uticajem nedozvoljenih sredstava, a mesne pandurčine su imale nov-novcat kompjuter kupljen za federalnu lovu, i to bez ikakvog drugog razloga osim dosade, pa su proverili otiske prstiju onog momka kod FBI-ja i gle čuda! Odgovarali su otiscima koje smo mi našli na mestu zločina. Dobili smo nalog za izručenje i vaš odani morao je da ode u Kukuruzaru, država Džordžija, da preuzme zločinca, pa sam morao da dvadeset četiri sata trpim g. Kačamaka, šefa mesne policije, koji mi je prosipao svakovrsna sranja, najviše o Njujorku. Još sam

saslušao i predavanje o kriminalističkoj istrazi i kako uočiti ubicu i ako mi ikada ponovo bude potrebna pomoć neka se slobodno javim. Bilo je baš odvratno.

Ali, da se vratimo za ručak u upravi FBI-ja. Po Kenigovoj zamišljenosti video sam da nije siguran je li ATTF u dobrom položaju da nastavi i reši ovaj slučaj. Rekao je: „Ako uhvate Halila u Evropi, dve ili tri zemlje će ga zatražiti pre nas, osim ako vlada SAD ne ubedi prijateljsku vladu da bude izručen nama za delo koje se kvalifikuje kao masovno ubistvo.”

Iako je nešto od ove pravničke priče bilo izrečeno radi mene, uglavnom sam sve ovo znao. Bio sam pajkan skoro dvadeset godina. Pet godina sam predavao na „Džonu Džeju” i živeo sam s pravnicom skoro dve. Zapravo, samo sam tada u životu mogao da karam advokata umesto on mene.

U svakom slučaju, Keniga je najviše brinulo da nas ne pošalju u svlačionicu jer smo ispustili loptu pred samim golom. Zapravo, i mene je to brinulo.

Da stvar bude još gora, jedan od nas, po imenu Ted Neš, upravo je trebalo da se vrati u ekipu iz koje je došao. A ta ekipa ima bolje šanse da pobeđi u ovakvoj utakmici. Slika šefa policije Kačamaka blesnula mi je u glavi, ali sada je šef imao lice Teda Neša i pokazivao mi Asada Halila iza rešetaka govoreći: „Vidiš, Kori, ulovio sam ga. Da ti pričam kako je to bilo. Sedeo sam u kafeu u Ulici Sen Žermen - to ti je u Parizu, Kori - i razgovarao s jednim iz naše aktive.” A onda ja izvlačim pištolj i ucmekam ga.

Zapravo, Ted je upravo nešto baljezgao, pa sam se uključio. Govorio je: „Sutra letim za Pariz da razgovaram s ljudima iz ambasade. Dobro je početi tamo gde je sve počelo, a onda raditi odande unazad.” Baljezgao je dalje.

Pitao sam se da li bih mogao da mu iskidam grkljan viljuškom za salatu.

Kejt i Džek malo su ćeretali o nadležnostima, izručenju, federalnim i državnim optužnicama i tako dalje. Pravnička sranja. Kejt mi reče: „Sigurna sam da je isto i u policiji. Policajac koji započne slučaj vodi ga do kraja, čime se čuva lanac dokaza i svedočenje islednika čini otpornijim na napade zastupnika odbrane.”

I tako dalje. Mislim, čoveče, još nismo ni uhvatili ono đubre, a oni već glancaju slučaj. Eto šta biva kad pravnici odu u pajkane. Ovo je bilo isto ono sranje koje sam morao da trpim kad sam imao posla s pomoćnicima okružnog tužioca i islednicima okružnog tužilaštva. Ova zemlja se guši u pravničkim zavrzlamama, što je, rekao bih, u redu kad imate posla s običnim američkim zločincima. Mislim, treba se pridržavati Ustava i paziti da niko ne bude brzopleto optužen bez dovoljno dokaza. Ali, trebalo bi da neko izmisli drugačije sudove, s drugačijim

pravilima, za nekoga kao što je Asad Halil. Taj čovek ni porez ne plaća, osim možda poreza na promet.

Elem, kako se ručak završio, g. Kenig nam reče: „Svi ste danas bili odlični. Znam da nije prijatno, ali ovde smo da pomognemo i budemo od koristi. Vrlo sam ponosan na vas troje.”

Osetio sam kako mi tuna skakuće u stomaku. Ali, Kejt je izgleda bila zadovoljna. Teda je bolelo dupe, što znači da smo najzad imali i nešto zajedničko.

Poglavlje 29

Asad Halil vratio se na Obilaznicu istim putem, i u deset i petnaest već se Međudržavnim putem broj 95 udaljvao od Vašingtona. Znao je da između njega i njegovog sledećeg cilja nema naplatnih rampi na putevima i mostovima.

Dok je vozio, preturao je po jastučnici. Izvadio je svu gotovinu koju je našao u generalovoj spavaćoj sobi, njegovom novčaniku i tašni generalove žene koju je uzeo iz predvorja. Sve zajedno iznosilo je skoro dvesta dolara. Iz motela je uzeo 440 dolara, ali nešto od toga bilo je njegovo. U novčaniku Gamala Džabara bilo je manje od sto dolara. Brzo je sabrao u glavi i dobio zbir od oko hiljadu sto dolara. To će svakako biti dovoljno za nekoliko dana, mislio je.

Prišao je mostu preko neke rečice; zaustavio se u uskoj krajnjoj desnoj traci i upalio migavce. Brzo je izašao iz kola noseći uvezanu jastučnicu s generalovim pištoljem i vrednostima iz kuće. Došao je do ograde mosta, pogledao levo i desno, zatim dole, u reku, da se uveri da nema čamaca, i pustio jastučnicu da padne preko ograde.

Vratio se u kola i nastavio put. Voleo bi da je sačuvao neke uspomene iz svoje posete, naročito generalov prsten i fotografiju njegove dece. Ali iz svog evropskog iskustva znao je da mora biti u stanju da izdrži nasumičan i površan pretres. Nije nameravao da dozvoli takav pretres, ali moguć je i on mora biti spreman za tu mogućnost.

Izašao je s puta na prvom sledećem izlazu; kad se udaljio od rampe, pred njim su se pojavile tri servisne stanice. Ušao je u onu pod imenom Ekson i dovezao se do reda pumpi označenih natpisom SAMOPOSUŽIVANJE. Ne razlikuju se od evropskih, rekli su mu. Mogao je da plati kreditnom karticom, ali nije želeo da ovako rano ostavi za sobom trag na papiru, pa je odlučio da plati gotovinom.

Napunio je rezervoar, prišao staklenoj kućici i stavio novčanicu od dvadeset dolara u mali otvor. Službenik ga pogleda, a Halilu se učini da taj hitri pogled nije bio prijateljski. Službenik je spustio kusur na ivicu pulta, glasno izgovorio sumu i okrenuo mu leđa. Asad uze novac, vratio se do kola i sede.

Vratio se na Međudržavni put i nastavio ka jugu.

Bio je u državi Virdžiniji, znao je. Primetio je da drveće ovde ima bogatije krošnje nego u Njujorku ili Nju Džerziju. Digitalni termometar rekao mu je da je spoljašnja temperatura

sedamdeset šest Farenhajtovih stepeni. Pritisnuo je dugme i temperatura se pojavi kao dvadeset pet Celzijusovih stepeni. Ovo je prijatna temperatura, mislio je, ali je suviše vlažno.

Nastavio je, održavajući brzinu ostalih vozila - sto dvadeset kilometara na sat, mnogo brže nego u severnom Vašingtonu i dvadeset kilometara na sat više nego na znacima ograničenja. Jedan od njegovih oficira za obuku u Tripoliju, Boris, čovek iz ruskog KGB-a koji je pet godina živeo u Americi, rekao mu je: „Policija na Jugu ume da zaustavi vozila s registarskim tablicama sa Severa. Naročito iz Njujorka.”

Halil je pitao zašto, a Boris mu je odgovorio: „Između Severa i Juga odigrao se veliki građanski rat u kom je Jug izgubio. Zbog toga gaje mnogo mržnje.”

Halil se zainteresovao. „Kad je bio taj građanski rat?”

„Pre više od sto godina.” Boris mu je ukratko objasnio rat, pa dodao: „Amerikanci spoljnim neprijateljima oprostite za deset godina, ali jedni drugima ne praštaju tako brzo.” Nastavio je: „Biće najbolje da ostaneš na Međudržavnom autoputu. Njime mnoštvo ljudi putuje sa Severa na Floridu na odmor. Tvoj automobil neće privući neželjenu pažnju.”

Rus mu je dao još obaveštenja. „Mnogi stanovnici Njujorka su Jevreji, i policija na Jugu može da zaustavi njujorški automobil iz tog razloga.” Na to se nasmejao i rekao mu: „Ako te zaustave, reci im da ni ti ne voliš Jevreje.”

Halil je razmišljao o svemu ovome. Pokušali su da predstave vožnju ka jugu jednostavnom, ali bilo je očigledno da o Jugu znaju manje nego o oblasti između Njujorka i Vašingtona. Takođe je bilo jasno da bi na Jugu mogao imati problema. Pomislio je na radnika benzinske stanice, na svoje njujorške registarske tablice, kao i na svoj izgled. Boris mu je rekao i ovo. „Na Jugu nema mnogo rasa ljudi - uglavnom su to crni Afrikanci ili Evropljani. Njima nećeš izgledati ni kao jedno ni kao drugo. Ali kad stigneš na Floridu, biće bolje. Na Floridi ima mnogo rasa i raznih boja kože. Možda će misliti da si iz Južne Amerike, ali mnogi na Floridi govore španski, a ti ne govoriš. Zato, ako moraš da objašnjavaš, reci da si iz Brazila. U Brazilu govore portugalski, a vrlo malo Amerikanaca govori taj jezik. Ali ako budeš razgovarao s policijom, onda budi Egipćanin, baš kao što ti piše u dokumentima.”

Halil je razmišljao o Borisovom savetu. U Evropi ima mnogo posetilaca, poslovnih ljudi i stanovnika iz arapskih zemalja, ali u Americi, van područja Njujorka, njegova pojava mogla bi biti zapažena, uprkos tome što je Malik govorio suprotno.

Halil je razgovarao o ovome s Malikom, koji mu je rekao: „Nemoj da te brine taj ruski idiot. U Americi treba samo da se osmehuješ, da ne deluješ sumnjivo, da ne držiš ruke u

džepovima, da nosiš američke novine ili časopise, da daješ napojnicu od petnaest odsto, da ne prilaziš sagovorniku preblizu, da se često kupiš i svima govoriš kako im želiš prijatan dan."

Halil se osmehnu zamislivši Malika kako mu govori o Amerikancima. Malik je svoju procenu Amerikanaca završio rečima: „Oni su slični Evropljanima, ali mnogo jednostavnije razmišljaju. Budi neposredan, ali ne nagao. Budi ljubazan, ali ne familijaran. Oni slabo poznaju geografiju i druge kulture, mnogo manje nego Evropljani. Zato, ako želiš da budeš Grk, budi Grk. Dobro govoriš italijanski, pa budi sa Sardinije. Ionako nikad nisu ni čuli za nju."

Halil usmeri pažnju na put. Saobraćaj ove nedelje po podne bio je ponekad gust, a ponekad redak. Na putu je bilo malo kamiona jer je nedelja hrišćanski praznik. S obe strane puta uglavnom su bila polja i šume s mnogo borovih stabala. Ponekad je viđao, kako mu se činilo, fabrike ili skladišta, ali, kao i Autoban, ovaj put nije prilazio gradovima niti naseljenim oblastima. Ovde je bilo teško zamisliti da u Americi živi preko dvesta pedeset miliona ljudi. U njegovoj zemlji nije bilo ni pet miliona stanovnika, pa ipak je Libija zadavala Americi mnogo glavobolje otkako je Veliki vođa, pre mnogo godina, zbacio glupog kralja Idriza.

Halil najzad dopusti da mu se misli vrata u kuću generala Vejklifa. Čuvao je ove misli, kao slatkiš, da u njima uživa u trenucima opuštenosti.

Ponovo je odvrteo celu scenu u glavi i pokušao da zamisli kako je mogao da izvuče više zadovoljstva. Možda je trebalo, mislio je, da natera generala da moli za život, ili njegovu ženu da klekne i njemu, Halilu, poljubi stopala. Ali, imao je utisak da oni ne bi molili. Zapravo, izvukao je iz njih sve što je mogao i svaki pokušaj primoravanja da mole za milost ne bi bio dobar. Znali su da će umreti čim im je otkrio zašto je došao.

Ipak, pomislio je, mogao je da im smrt učini bolnijom, ali bio je ograničen potrebom da ubistva izgledaju kao deo pljačke. Trebalo mu je vreme da obavi svoj zadatak pre nego što američke obaveštajne službe počnu da shvataju šta se dešava.

Asad Halil je znao da će ga u jednom trenutku njegovog obilaska pripadnika eskadrile iz Al Azizije čekati policija. Prihvatio je tu mogućnost i tešio se onim što je već ostvario u Evropi, na njujorškom aerodromu i sada u kući generala Vejklifa.

Bilo bi dobro kada bi mogao da dovrši spisak, ali ako ne uspe, neko drugi će to obaviti. Voleo bi da se vrati u Libiju, ali nije bilo važno hoće li. Umreti u neprijateljevoj zemlji vodeći džihad biće pobjeda i počast. Mesto u raju već mu je obezbeđeno.

Asad Halil se u tom trenutku osećao bolje nego ikada od one užasne noći.

Bahira. Ovo činim i za tebe.

Primicao se gradu Ričmondu i saobraćaj je postajao gušći. Morao je da prati znake koji su ga vodili oko grada, na autoput s oznakom 1-295, zatim najzad natrag na Međudržavni autoput 95, ponovo ka jugu.

U jedan i petnaest video je natpis DOBRO DOŠLI U SEVERNUNU KAROLINU.

Pogledao je okolo, ali nije video da se išta razlikuje od države Virdžinije. Rus ga je upozorio da su policajci u Severnoj Karolini malo sumnjičaviji nego oni u Virdžiniji. Još je verovatnije da će ga zaustaviti policija sledeće države, Južne Karoline, kao i ona u Džordžiji.

Rus mu je takođe rekao da se policajci na jugu ponekad voze po dvojica, kao i da ponekad vade oružje kad zaustave vozilo. Prema tome, biće ih teže ubiti.

Boris ga je takođe upozorio da ne nudi mito policajcima ako ga zaustave zbog saobraćajnog prekršaja. Prema Rusovim rečima, u tom slučaju će ga najverovatnije uhapsiti. Isto kao u Evropi, mislio je Halil. U Libiji je drugačije - nekoliko dinara bi zadovoljilo saobraćajca.

Vozio je dalje širokim, gotovo pravim Međudržavnim autoputem. Automobil je bio masivan i snažan i imao je velik rezervoar za gorivo. Ipak, prema kompjuteru, moraće da sipa gorivo još dva puta pre nego što stigne do cilja.

Mislio je na čoveka kome ide u posetu. Poručnik Pol Grej, pilot aviona F-111 poznatog kao Elton 28.

Bilo je potrebno više od deset godina i mnogo miliona dolara da Libijska obaveštajna služba stekne uvid u spisak imena ove osmorice ljudi. Još vremena bilo je potrebno da se otkriju adrese tih ubica. Jedan od njih, poručnik Stiven Koks, oficir za naoružanje na avionu poznatom kao Remit 61, bio je van domašaja jer je poginuo na zadatku u Zalivskom ratu. Halil se nije osećao prevarenim, nego se radovao zbog činjenice da je poručnik Koks poginuo od ruke islamskog ratnika.

Prva žrtva Asada Halila, pukovnik Hambrecht, poslan je u januaru kući u komadićima. Telo njegove druge žrtve, generala Vejklifa, još je bilo toplo, a u Halilovom telu bilo je njegove krvi.

Ostalo ih je pet.

Do večeras će se poručnik Pol Grej pridružiti u paklu trojici svojih drugova iz eskadrile.

Onda će ih ostati četvorica.

Halil je znao da je Libijska obaveštajna služba saznala i imena nekih pilota iz drugih eskadrila, koje su bombardovale Bengazi i Tripoli, ali s tim ljudima će se završiti nekom drugom prilikom. Asadu Halilu pripala je čast da zada prvi udarac, da lično osveti smrt svoje porodice, smrt kćeri Velikog vođe i rane koje su pretrpeli pukovnikova žena i sinovi.

Halil nije sumnjao u to da su Amerikanci davno zaboravili 15. april 1986. Od tada su bombardovali toliko mesta da se ovaj događaj smatrao nevažnim. U Zalivskom ratu desetine hiljada Iračana izgubile su život od ruke Amerikanaca i njihovih saveznika, a irački vođa Husein malo je učinio da osveti smrt svojih mučenika. Ali Libijci nisu kao Iračani. Veliki vođa, Gadafi, nikad ne zaboravlja uvredu, izdaju i smrt mučenika.

Pitao se šta sada radi poručnik Pol Grej. Pitao se takođe je li on jedan od ljudi kojima je general Vejklif juče telefonirao. Halil nije imao pojma jesu li preživeli i dalje u kontaktu, ali prema generalovom dnevniku obaveza 15. aprila održan je konferencijski telefonski razgovor. A što se tiče učestalosti njihovih kontakata, s obzirom na to da su razgovarali pre samo dva dana, teško da će ponovo razgovarati osim ako ih neko ne obavesti o smrti generala Vejklifa. Gospođa Vejklif ih svakako neće obavestiti o tome. Zapravo, mogu proći i čitava dvadeset četiri sata dok tela ne budu otkrivena.

Halil se takođe pitao hoće li tragediju bračnog para Vejklif i njihove služavke smatrati običnim ubistvom i pljačkom. Mislio je da će američka policija, kao što bi i svaka druga, smatrati taj događaj običnim zločinom. Ali ako se umešaju obaveštajne službe, one bi stvar mogle da vide drugačije.

U svakom slučaju, čak i ako bude tako, neće imati razloga da prvo pomisle na Libiju. Generalova karijera bila je duga i raznovrsna, a njegova dužnost u Pentagonu otvarala je mnogo mogućnosti za slučaj da neko posumnja na političko ubistvo.

Najvažnija okolnost za koju je Halil znao da mu ide u prilog bila je činjenica da niko nije znao da su ti avijatičari učestvovali u napadu od 15. aprila. Čak ni u njihovim ličnim dosijeima taj napad se nije spominjao, kao što su otkrile libijske i ruske obaveštajne službe. Postojao je zapravo samo spisak, a on je bio vrhunska tajna. Tajnost je štitila te ljude više od deset godina. Ali sada će ta ista tajnost umnogome otežati vlastima da povežu događaje iz Lejkenhita, Engleska, Vašingtona, okrug Kolumbija i uskoro Dajtona Biča, država Florida.

Ali ti ljudi su znali šta im je zajedničko i to je uvek predstavljalo problem. Halil je mogao samo da se moli Bogu da održi njegove neprijatelje u neznanju. To, brzina i obmana pomoći će mu da ih pobije sve, ili makar većinu.

Malik mu je rekao: „Asade - kažu mi da imaš šesto čulo, da možeš da *osetiš* opasnost pre nego što je vidiš, namirišeš ili čuješ. Je li to tačno?”

Halil je odgovorio: „Mislim da imam taj dar.” Onda je ispričao Maliku o noći bombardovanja - izostavivši deo o Bahiri. Rekao mu je: „Bio sam na krovu i molio se. Pre nego što je stigao prvi avion, osenio sam blizinu opasnosti. Imao sam viziju čudovišnih strašnih ptica grabljivica kako se obrušavaju kroz *ghabli* na našu zemlju. Potrčao sam kući da kažem svojim... ali bilo je prekasno.”

Malik je zaklimao glavom i rekao: „Veliki vođa, kao što znaš, odlazi u pustinju da se moli. I njemu dolaze vizije.”

Halil je ovo znao. Znao je da se Moamer el Gadafi rodio u pustinji, u porodici nomada. Deca nomada rođena u pustinji dvostruko su blagoslovena, i mnoga od njih imaju moći kakve ona rođena u gradovima na obali nemaju. Halil je bio neodređeno svestan da je mistika pustinje prethodila dolasku islama i da ta verovanja neki smatraju svetogrđem. Zato je Asad Halil, koji se rodio u oazi Kufra - ni u pustinji ni na obali - retko govorio o svom šestom čulu.

Ali Malik je znao za njegov dar i rekao mu je: „Kad osetiš opasnost, nije kukavički da pobegeš. Čak i lav beži od opasnosti. Zato mu je Bog podario veću brzinu nego što mu je potrebna da stigne svoj plen. Moraš da slušaš svoje nagone. Ako ikad osetiš da gubiš tu moć, onda ćeš morati da je nadoknadiš s više lukavosti i opreznosti.”

Halil je mislio da razume šta Malik želi da mu kaže.

Ali onda je starac otvoreno rekao: „Možda ćeš umreti u Americi, a možda ćeš pobeći. Ali ne smeš biti uhvaćen u Americi.”

Halil nije odgovorio.

Malik nastavi: „Znam da si hrabar i da nikad nećeš izdati svoju zemlju, svog Boga i našeg Velikog vođu, čak ni pod mukama. Ali ako te se dočepaju živog, bićeš im dovoljan dokaz da se osvete našoj zemlji. Veliki vođa lično me je zamolio da ti kažem kako moraš sebi da oduzmeš život ako ti ozbiljno zapreti hapšenje.”

Halil se sećao kako ga je ovo iznenadilo. Nije imao nameru da dozvoli da bude uhvaćen i rado bi oduzeo sebi život kada bi to smatrao neophodnim.

Ali, zamislio je situaciju u kojoj bi mogao da bude uhvaćen živ. Mislio je da bi to moglo biti prihvatljivo, čak i korisno za njihovu borbu. Tada bi mogao da kaže svetu ko je, koliko je patio i šta je učinio da osveti onu paklenu noć. To bi uzбудilo ceo islamski svet, povratilo bi čast njegove zemlje i ponizilo Amerikance.

Ali Malik je odbacio tu mogućnost, a sam Veliki vođa zabranio je takav kraj njegovog džihada.

Halil je razmišljao o tome. Shvatio je zašto Veliki vođa želi da izbegne američki vazdušni napad. Ali to je, na kraju krajeva, suština borbe na život i smrt. To je kao krug - beskrajni krug krvi i smrti. Što više krvi, to bolje. Što više mučenika padne, Bog će biti zadovoljniji, a islam će se čvršće ujediniti.

Halil izbacila ove misli iz glave, znajući da Veliki vođa ima planove koje može da shvati samo nekolicina odabranih oko njega. Halil je mislio da će možda i sam jednog dana biti uveden u taj unutrašnji krug, ali za sada će služiti kao jedan od mnogih mudžahedina - islamskih boraca za slobodu.

Halil izbacila prošlost iz svojih misli i usmeri ih na budućnost. Ušao je u stanje slično transu, što nije bilo teško na ovom pravom, nezanimljivom autoputu. U mislima je krenuo mnogo kilometara i nekoliko sati napred, do mesta zvanog Dajtona Bič. Zamislio je sliku koju je video na fotografijama, i lice čoveka po imenu Pol Grej. Pokušao je da unapred zamisli ili predoseti opasnost, ali nije osetio ništa opasno, nikakva zamka nije čekala da ga proguta. Zapravo, zamišljao je Pola Greja kako nag trči kroz pustinju, kroz *ghabli* koji ga zaslepljuje dok veliki gladni lav juri za njim smanjujući razdaljinu sa svakim korakom.

Asad Halil se nasmeši i zahvali Bogu.

Poglavlje 30

Posle ručka otišli smo u malu sobu bez prozora na četvrtom spratu. Tu smo saslušali kratko predavanje o terorizmu uopšte i o bliskoistočnom terorizmu posebno. Pokazali su nam dijapozitive s kartama, fotografijama i šemama terorističkih organizacija i dali nam spisak naslova koje bi trebalo da pročitamo.

Mislio sam da je to šala, ali nije bila. Ipak, upitao sam našeg predavača, momka po imenu Bil, mislim, odevenog u plavo odelo: „Je l' mi ovo ubijamo vreme dok se ne desi nešto važno?”

Bil je delovao pomalo uvređeno. Odgovorio je: „Ova prezentacija zamišljena je da učvrsti vašu odanost zadacima i da vam opšti pregled globalne terorističke mreže.” I tako dalje.

Objasnio nam je izazove sa kojima se suočavamo u vremenu posle Hladnog rata i obavestio nas da će međunarodni terorizam dugo biti među nama. Ovo baš nisu bile novosti za mene, ali sam ponešto zapisao u beležnicu za slučaj da nam posle daju test.

Inače, FBI je podeljen u sedam odseka - Građanska prava, Narkotici, Podrška u istrazi, Organizovani zločini, Nasilni zločini, Privredni zločini i Protivterorizam. Ovaj poslednji odsek je u naglom porastu, a pre dvadeset pet godina, kad sam bio pajkan-početnik, nije ni postojao.

Bil nam nije sve ovo objasnio - to sam već znao. Takođe sam znao da Bela kuća ovog jutra nije srećna kuća, iako ostatak zemlje nije imao pojma da su Sjedinjene Države pretrpele najgori teroristički napad od događaja u Oklahoma Sitiju²⁵. Što je još važnije, ovaj napad nisu izveli neki domaći kreteni, nego ljudi iz pustinja severne Afrike.

Bil je žvalavio o istoriji bliskoistočnog terorizma, a ja sam u beležnicu pisao da treba da nazovem Bet Penrouz, svoje roditelje na Floridi i Doma Fanelija, da treba da kupim sodu, uzmem odelo s hemijskog čišćenja, pozovem majstora za televizor i tako dalje.

Bil je i dalje govorio. Kejt je slušala. Ted je sanjario.

---

²⁵ Dana 19. aprila 1995. kamion-bomba uništio je veći deo jedne zgrade federalnih organa u Oklahoma Sitiju. Poginulo je 198 ljudi, a ranjeno preko 500. (Prim. prev.)

Džek Kenig, Kralj Džek u Njujorku, ovde nije bio kralj, video sam. Zapravo, bio je samo još jedan odani nevažni knez u Carskoj Prestonici. Zapazio sam da ljudi iz Vašingtona o Njujorku govore kao o terenskoj ispostavi, što se ovom Njujorčaninu nije baš dopadalo.

Elem, Bil je izašao, a ušli su neki muškarac i žena. Dama se zvala Džejn, a momak Džim. Bili su u plavom.

Džejn je rekla: „Hvala vam što ste došli.“

Najzad mi je prekipelo, pa sam upitao: „A jesmo li imali izbora?“

„Ne“, nasmešila se ona. „Niste.“

Džim je rekao: „Vi mora da ste detektiv Kori.“

Mora da jesam.

Elem, Džejn i Džim su nam izveli mali duet, a pesma se zvala Libija. Ovo je bilo nešto zanimljivije od prethodne predstave, pa smo obratili pažnju. Govorili su o Moameru el Gadafiju, o njegovim odnosima sa Sjedinjenim Državama, o terorizmu koji finansira njegova zemlja i o napadu SAD na Libiju 15. aprila 1986.

Džejn je rekla: „Veruje se da je osoba osumnjičena za jučerašnji zločin, Asad Halil, iz Libije, mada ponekad putuje s pasošima drugih bliskoistočnih zemalja.“ Odjednom se na ekranu pojavila fotografija Asada Halila. Džejn je nastavila: „Ovo je fotografija koja vam je poslana iz Pariza. Imam za vas sliku boljeg kvaliteta, daću vam je kasnije. Takođe smo snimili još fotografija u Parizu.“

Na ekranu se pojavio niz fotografija Asada Halila kako sedi u kancelariji. Očigledno nije znao da ga snima skrivena kamera.

Džejn reče: „Obaveštajno osoblje ambasade snimilo je ove fotografije u Parizu dok je Halil saslušavan. Postupali su prema njemu kao prema pravom prebegu jer se tako predstavio u ambasadi.“

„Je li bio pretresen?“ - upitao sam.

„Samo površno. Opipali su ga i proveli kroz detektor za metal.“

„Nisu ga svukli i pretražili?“

„Nisu“, odgovorila je Džejn. „Ne želimo da od doušnika ili prebeglice stvorimo neprijateljski raspoloženog zatvorenika.“

„Neki ljudi uživaju da im zaviruju u dupe. Ne znate dok ne pitate.“

Čak i stari Ted se zakikotao na ovo.

Džejn odvrati, ledeno: „Arapi su vrlo stidljivi kad je reč o nagosti, pokazivanju tela i sličnom. Bili bi besni i osećali bi se poniženo kada bismo ih podvrgavali telesnom pretresu.”

„Ali tip je mogao da ima pilule cijanida u dupetu, mogao je da se ubije ili da nekome iz ambasade neprimetno da smrtonosnu dozu.”

Džejn me pogleda ledenim pogledom i reče: „Obaveštajna zajednica nije glupa koliko možda mislite.”

Na ekranu se pojavi niz fotografija. Pokazivale su Halila u kupatilu. Svlačio se, tuširao, vršio nuždu i tako dalje.

Džejn reče: „Ovo je snimljeno skrivenom kamerom, naravno. Imamo i video-snimke istih prizora, ako ste zainteresovani, gospodine Kori.”

„Neka, hvala.”

Pogledao sam fotografiju koja se upravo pojavila. Pokazivala je Halila spreda, potpuno nagog, kako izlazi ispod tuša. Bio je vrlo snažno građen, visok preko metar i osamdeset, vrlo maljav, bez vidljivih ožiljaka i tetovaža, i obdaren poput magarca. Rekao sam Kejt: „Ovu ću da ti uramim.”

Ovo nije dobro prošlo u društvu. Prostorija je postala primetno hladnija; mislio sam da će me zamoliti da sačekam u hodniku. Ali Džejn nastavi: „Dok je gospodin Halil bio u dubokom snu - izazvanom sedativom koji se prirodno nalazi u mleku” - zaverenički se nasmešila - „pripadnici ambasade pretražili su mu odeću i uzeli vlakna s nje. Uzeli su mu otiske prstiju na rukama, otiske stopala, bris iz usta za izradu modela DNK, uzorke vlasi, čak i otiske zuba.” Džejn me pogleda i upita: „Jesmo li nešto propustili, gospodine Kori?”

„Mislim da niste. Nisam znao da mleko može tako da uspava čoveka.”

Džejn nastavi: „Svi ovi laboratorijski materijali biće vam stavljeni na raspolaganje. Preliminarni izveštaj o odeći, koja se sastojala od sivog odela, košulje, kravate, crnih cipela i donjeg rublja, pokazuje da je sve načinjeno u Americi, što je zanimljivo jer američka odeća nije uobičajena u Evropi ni na Bliskom istoku. Zato smo posumnjali da Halil želi da se utopi među američko gradsko stanovništvo uskoro nakon dolaska.”

Tako sam i ja mislio.

Džejn nastavi: „Postoji i druga teorija, po kojoj je Halil, noseći lažni pasoš koji mu je dao Hadad, otišao do Međunarodnih letova gde ga je na lažno ime iz pasoša čekala karta nekog od bliskoistočnih, a možda i nekog drugog avioprevoznika. Ili je Jusuf Hadad dao kartu Halilu u avionu broj jedan-sedam-pet.”

Džejn nas pogleda i reče: „Koliko sam shvatila, razmotrili ste obe teorije - Halil je ostao, Halil je otišao. Obe su prihvatljive. Ono u šta smo sigurni jeste da je Jusuf Hadad ostao. Pokušavamo da utvrdimo njegov pravi identitet i otkrijemo kakve su bile njegove veze." Dodala je: „Razmislite o čoveku toliko svirepom - mislim na Halila - da je ubio sopstvenog saučesnika, da je ubio čoveka koji je rizikovao sopstveni život da ga uvede u zemlju. Mislite o tome kako je Asad Halil slomio Hadadu vrat, a zatim sedeo sam u avionu punom leševa nadajući se da će ga automatski pilot spustiti na aerodrom. On zatim, umesto da pobegne, odlazi u klub 'Konkistador' i tamo ubija troje naših ljudi. Reći da je Halil surov i bezosećajan znači definisati samo deo njegove ličnosti. Halil je takođe i neverovatno neustrašiv i smeo. Njega vodi nešto veoma moćno."

U to nema sumnje. I ja sebe smatram neustrašivim i smelim, ali bilo je vreme da priznam kako ne bih mogao da izvedem ono što je izveo Asad Halil. Samo jednom u karijeri suočio sam se s neprijateljem za kog sam smatrao da ima veća muda od mene. Kad sam ga najzad ubio, osetio sam da nisam bio vredan da ga ubijem; kao što lovac s moćnom puškom, kada ubije lava, zna da je od njih dvojice lav bio hrabriji i vredniji.

Džejn uključi video-projektor. Na ekranu se pojavila uvećana fotografija u boji, prikazivala je muški profil. Džejn reče: „Ovde, na uvećanom snimku Halilovog levog obraza, vidite tri bleđa paralelna ožiljka. Na desnom ima slična tri ožiljka. Naši patolozi tvrde da to nisu opekotine ni rane od šrapnela ili noža. To su zapravo tipične rane od ljudskih noktiju ili životinjskih kandži - paralelne i lako iskrzane ogrebotine. To su jedini identifikacioni ožiljci na njegovom telu."

Upitao sam: „Možemo li pretpostaviti da su te ožiljke načinili nokti neke dame?"

„Možete pretpostaviti šta god želite, gospodine Kori. Ovo vam pokazujem kao identifikacione tačke za slušaj da se Halil preruši."

„Hvala vam."

„S tim u vezi, ljudi u Parizu utetovirali su tri tačkice na telo Asada Halila. Jedna se nalazi u unutrašnjosti desne ušne školjke..." - pokazala nam je uvećani snimak - „druga između palca i drugog prsta desnog stopala..." - ponovo čudan snimak - „i treća je blizu anusa. S desne strane."

Nastavila je: „Za slučaj da nađete sumnjivca ili leš, ovo je način za brzu identifikaciju za kojim sledi uzimanje otisaka prstiju ili provera otisaka zuba ako bude neophodno."

Došao je red na Džima. Rekao je: „Plan ove operacije bio je sasvim jednostavan, kad ga razmotrite. Ulazak iz jedne relativno otvorene zemlje u drugu nije tako težak. Jusuf Hadad

leteo je biznis klasom, a to uvek olakšava stvari, uključujući unošenje torbe za odeću i boca s kiseonikom u avion. Hadad je dobro odeven, verovatno govori francuski dovoljno da razume šta se govori na aerodromu 'De Gol' i engleski dovoljno da ne gnjavi stjuardese u avionu 'Transkontinentala'."

Podigao sam ruku: „Mogu li nešto da pitam?"

„Naravno."

„Kako je Jusuf Hadad znao kojim će avionom poleteti Asad Halil?"

„Pa, gospodine Kori, to je pravo pitanje, zar ne?"

„Da, to mi se vrti po glavi."

„Pa, odgovor je, na nesreću, jednostavan. Gotovo uvek koristimo 'Transkontinental', našu nacionalnu aviokompaniju, sa kojom imamo dogovor o nižim cenama karata za biznis klasu, ali, što je još važnije, i službenika bezbednosti koji radi s 'Transkontinentalom'. Ukrcavamo i iskrcavamo ljude brzo i krajnje neupadljivo. Očigledno je neko znao za ove dogovore koji baš i nisu vrhunska tajna."

„Ali kako je Hadad znao da će Halil biti baš u *tom* avionu?"

„Očigledno kršenje bezbednosti u radu 'Transkontinentala' na 'De Golu'. Drugim rečima, službenik 'Transkontinentala' u Parizu, možda Arapin, kojih tamo ima mnogo, obavestio je Jusufa Hadada. Zapravo, ako pročepkate još malo, Halil se predao u Parizu a ne u nekom drugom gradu upravo zato što tu postoji propust u bezbednosti. Osim toga", nastavio je, „kod američkih avioprevoznika zabranjeno je unositi svoj medicinski kiseonik u avion. Morate da obavite rezervaciju kiseonika i za malu sumu on vam se isporuči pre nego što se ukrcate. Očigledno je neko pre dosta godina uočio to kao mogući bezbednosni problem. Ali u ovom slučaju neko od zaposlenih u aviokompaniji zamenio je bocu s kiseonikom bocom s otrovnim gasom."

„Meni su obe boce izgledale isto", primetio sam. „Pretpostavljam da je jedna bila obeležena."

„Boca s kiseonikom zaista je imala ugrebanu cikcak liniju, a boca s otrovom ne."

Zamislio sam Jusufa Hadada kako govori sam sebi: „Da vidim... kiseonik je ogreban, otrov nije... ili beše obrnuto?"

Džim mi reče: „Nešto vam je smešno, gospodine Kori?"

Objasnio sam svoju luckastu misao, ali samo se Ted Neš nasmejao.

Džim pogleda beleške, pa reče: „Što se tiče gasa, dobili smo preliminarni izveštaj. Ja nisam stručnjak, ali rečeno mi je da postoje četiri glavne vrste otrovnih gasova - zagušljivci, plikavci, krvni i nervni gasovi. Gas upotrebljen u avionu bez sumnje je bio krvni gas - verovatno razvijena ili modifikovana verzija jedinjenja cijanid-hlorida. Ta vrsta gasa je lako isparljiva i brzo se širi u vazduhu. Prema rečima naših hemijskih stručnjaka, putnici su zapazili da nešto miriše na gorki badem ili čak na koštice breskve, ali ako nisu bili upoznati s cijanidom, verovatno se ne bi uznemirili."

Džim nas pogleda i vide da je, za promenu, privukao našu punu pažnju. I meni se to događalo na „Džonu Džeju". Čim studentima pažnja odluta, započinjao sam nešto što ima veze s ubistvima i seksom. To uvek upali.

Džim se poslužio gasom. Nastavio je: „Evo šta mislimo da se dogodilo. Asad Halil zatražio je da ode u toalet. Naravno, pratio ga je neko od agenata, Fil Handri ili Piter Gorman. Koji god da je pošao s njim, proverio je toalet, kao što su činili svaki put kad je Halil zatražio da ide. Hteli su da se uvere kako niko ne pokušava da izvede trik Majkla Korleonea..." Pogledao nas je i nesigurno objasnio: „Znate, kad neko sakrije pištolj u toalet. Znači, Fil ili Piter je proverio otpatke... možda su pogledali iza table ispod umivaonika koja skriva instalacije. Tu je moguće nešto sakriti. Zapravo, neko je to i učinio. Ali ono što je stajalo skriveno delovalo je bezazleno i Filu ili Piteru nije se učinilo kao nešto što tu ne treba da bude. Tamo je bila mala boca s kiseonikom i maska kakve se nalaze u svakoj kuhinji svakog aviona na svetu. To je terapijski kiseonik za putnike u nevolji. Ali nikada se ne stavlja ispod umivaonika. Ipak, ako ne poznajete avionske postupke, toga ne biste bili svesni. Znači, da je Fil ili Piter video bocu s kiseonikom, ne bi se nijednom od njih ništa učinilo čudno."

Džim ponovo zastade radi efekta, a zatim nastavi svoje pripovedanje. Obavestio nas je: „Neko, verovatno čistačica ili radnik održavanja na 'De Golu', stavio je bocu s kiseonikom ispod umivaonika pre poletanja. Kada je Fil ili Piter pustio Halila u toalet, ostavio ga je s liscicama i rekao mu da ne zaključava vrata. Uobičajeni postupak. Halilov ulazak u toalet bio je signal za Hadada da pusti gas iz druge boce. U nekom trenutku putnici pokazuju znake uznemirenosti, ali dok je neko shvatio da su u nevolji, bilo je kasno. Automatski pilot uvek je uključen tokom leta, pa je avion nastavio."

Džim zaključuje: „Halil, koji je udisao kiseonik iz avionske boce koju je našao ispod umivaonika, izašao je iz toaleta kad se uverio da su svi u nesvesti ili mrtvi. U tom trenutku Halil i Hadad imali su preko dva sata da sve uredi, skinu Halilu lisice, vrata federalne agente na njihova mesta, stave Hadadov medicinski kiseonik u plakar za odeću i tako dalje. Halil je

znao da su mu potrebna dva-tri kritična minuta na zemlji kako bi pobjegao obučen u kombinezon 'Transkontinentalovih' nosača prtljaga i pomešao se s ljudima koji uđu u avion kad bude odvučen u bezbednosnu zonu. Zato je želeo da osoblju Službe za vanredna dejstva sve izgleda što je moguće normalnije kada uđu u avion na kraju piste. Halil je morao biti siguran da avion ne izgleda kao mesto zločina, kao i da će ga odvući u zonu bezbednosti gde će i drugom osoblju biti dozvoljeno da uđe."

Džim je dovršio, a reč je ponovo preuzela Džejn. Onda je opet govorio Džim, pa Džejn, i tako dalje. Bližilo se četiri sata i trebala mi je pauza.

Krenuli smo s pitanjima i odgovorima. Kejt je upitala: „Kako su Halil i Hadad znali da je boing sedam-četiri-sedam unapred programiran da sleti na aerodrom 'Kenedi'?"

Džim je odgovorio: „'Transkontinentalova' politika zahteva od pilota da pre poletanja programiraju kompjuter za čitav let, a to uključuje i postupak prizemljavanja. To nije tajna. O tome je podrobno pisalo u mnogim vazduhoplovnim časopisima. Osim toga, u 'Transkontinentalu' na 'De Golu' postoji propust u bezbednosti."

Dodao je: „Jedino što niko nije poverio kompjuteru jeste baratanje potisnicima, jer ako kompjuter zezne stvar i uključi ih tokom leta, motor ili neki drugi važan deo aviona može da se otkine. Potisnicima se barata ručno, posle sletanja, uz što manje elektronske pomoći. To je bezbednosni postupak i možda jedino što ljudski pilot i dalje mora da radi, osim da kaže: 'Dobro došli u Njujork' ili tako nešto i da doveze avion pistom do izlaza." Dodao je u šali: „Pretpostavljam da bi kompjuteri mogli i to da rade. U svakom slučaju, kad se boing prizemljio na 'Kenediju' bez potisnika, to je nagoveštavalo problem."

Kenig reče: „Mislio sam da se piste ne dodeljuju pre nego što se avion približi aerodromu."

Džim odgovori: „To je tačno, ali piloti obično znaju koje se piste koriste. Preprogramiranje ne služi da zameni pilota koji spušta avion ručno i uz pomoć uputstava preko radija. To je samo proceduralna rezerva. Piloti s kojima sam razgovarao rekli su mi da preprogramiranje čini njihove usputne proračune na kompjuteru u kabini tačnijima." Dodao je: „Kako se ispostavilo, pista Četiri desno - preprogramirana pista - još je bila u upotrebi juče, u vreme sletanja aviona jedan-sedam-pet."

Zapanjujuće, pomislio sam. Potpuno zapanjujuće. Treba mi jedan takav kompjuter za kola, tako da mogu da spavam za volanom.

Džim nastavi: „Reći ću vam šta su još počiniozi znali. Poznavali su postupak za hitne slučajeve na aerodromu 'Kenedi'. Ti postupci su na 'Kenediju' zamršeniji nego na većini

aerodroma, ali nisu vrhunska tajna. O Službi za vanredna dejstva objavljuvani su članci, a njihovi priručnici dostupni su javnosti. Do svega toga je lako doći. Samo otmičarska zona nije opšte poznata, ali ni ona nije vrhunska tajna."

Mislim da je Džimu i Džejn trebao odmor od mene. Kad je Džim završio, Džejn je rekla: „Petnaest minuta pauze. Toaleti i kafa su na kraju hodnika."

Svi smo ustali i brzo izašli pre nego što se predomisle.

Ted, Kejt, Džek i ja malo smo ćaskali. Otkrio sam da se Džim i Džejn zapravo zovu Skot i Lisa. Ali za mene će uvek ostati Džim i Džejn. Ovde su svi Džim i Džejn, osim Boba, Bila i Džin. I svi nose plavo, igraju skvoš u podrumu i trče duž Potomaka, imaju kuće u virdžinijskim predgrađima i odlaze nedeljom u crkvu ako ne pada pljusak govana kao danas. Oni u braku imaju decu i deca su sjajna i prodaju slatkiše da skupe novac za fudbalsku opremu i tako dalje.

Na jednom nivou, ti ljudi prosto moraju da vam se dopadaju. Mislim, oni predstavljaju ideal, ili makar američki ideal kako ga oni vide. Agenti su, dobri u svom poslu, uživaju svetski ugled zbog poštenja, trezvenosti, odanosti i inteligencije. Pa šta ako su uglavnom pravnici? Džek Kenig je, na primer, dobar momak koji je slučajno imao tu nesreću da postane pravnik. Kejt je takođe sasvim dobra za pravnicu. Dopadao mi se ruž koji je stavila. Neka vrsta blede, smrznute ružičaste boje.

Elem, možda malo zavidim porodičnim - i crkvi sklonim - ljudima. Negde u dnu mog uma su kuća s belom ogradom, žena puna ljubavi, dvoje dece i pas i posao od devet do pet na kom niko ne želi da me ubije.

Pomislio sam ponovo na Bet Penrouz tamo na Long Ajlendu. Pomislio sam na vikendicu koju je kupila na Severnom kraku, blizu mora i vinograda. Danas se ne osećam najbolje, a razlozi za to su isuviše zastrašujući da bih o njima razmišljao.

Poglavlje 31

Asad Halil je pogledao pokazivač goriva i video da je do četvrtine pun. Sat na komandnoj tabli pokazivao je dva i trinaest minuta posle ponoći. Prešao je gotovo pet stotina kilometara od Vašingtona i zapazio da njegov snažni automobil troši više goriva nego ijedan koji je vozio u Evropi i Libiji.

Nije bio ni gladan ni žedan, a možda je i bio, ali je znao kako da potisne ta osećanja. Bio je obučen da dugo izdrži bez hrane, sna i vode. Najteže je ignorisati žeđ, ali jednom je proveo šest dana u pustinji bez vode i nije upao u bunilo, pa je znao za šta su njegovi telo i um sposobni.

Levom trakom pristigao ga je beli kabriolet i on u njemu vide četiri devojke. Smejale su se i pričale. Halil zapazi da su svetlokose iako im je koža bila smeđa od sunca. Tri su bile u majicama kratkih rukava, ali četvrta, na zadnjem sedištu bližem njemu, na sebi je imala samo gornji deo kupaćeg kostima. Jednom je bio na plaži u južnoj Francuskoj na kojoj žene nisu uopšte nosile gornji deo kostima, nego su im gole grudi bile izložene da ih ceo svet gleda.

U Libiji bi za to bile išibane, a možda bi i provele nekoliko godina u zatvoru. Nije tačno znao kakva bi kazna bila pošto se tako nešto nikad nije dogodilo.

Devojka u ružičastom kostimu ga je pogledala, osmehnula mu se i mahnula. I ostale devojke su ga pogledale, mahnule mu i nasmejale se.

Halil pritisnu gas.

I one su ubrzale i vozile uporedo s njim. Primetio je da voze brzinom od preko sto dvadeset kilometara na sat. Smanjio je gas i brzina mu pade na sto kilometara. I one su usporile i nastavile da mu mašu. Jedna mu je nešto doviknula, ali nije čuo šta.

Halil nije znao šta da radi. Osetio je, prvi put otkako je sleteo, da ne kontroliše situaciju. Ponovo je smanjio brzinu, a devojke učiniše isto.

Pomislio je da izađe s puta na sledećem izlazu, ali možda će one poći za njim. Ubrzao je, ali one nisu odustajale, sve vreme mašući i smejući se.

Znao je da privlači pažnju ili da će uskoro postati upadljiv. Po čelu mu izbiše kapljice znoja.

Odjednom mu se u ogledalu sa strane pojavi policijski auto s dva čoveka. Halil shvati da vozi sto trideset na sat i da su kola s devojkama i dalje pored njega. „Kurve prljave!”

Policijski auto skrenu u spoljnu traku iza kabrioleta i beli auto ubrza. Halil pusti gas i policajci ga pristigoše. Gurnuo je desnu ruku u džep sakoa i obgrlio prstima dršku gloka, sve vreme držeći glavu uspravno i pogled na putu.

Policijska kola prođoše pored njega, zatim bez signala pređoše u njegovu traku i stigoše kabriolet. Halil još uspori i stade da posmatra. Vozač policijskih kola kao da je nešto govorio devojci za volanom kabrioleta. Sve su im mahnule i policajci ih prođoše.

Kabriolet je sada bio sto metara napred, a putnice kao da su izgubile zanimanje za njega. Halil nastavi brzinom od sto na sat i razmak između njih se povećavao. Policijska kola, zapazio je, nestala su iza uzvišice puta.

Halil duboko udahnu. Razmislio je o ovom događaju, ali ga je samo neodređeno shvatio.

Setio se da mu je Boris rekao: „Prijatelju moj, mnoge Amerikanke smatraće te privlačnim. Amerikanke nisu otvoreno i iskreno seksualne kao Evropljanke, ali će možda pokušati da ti priđu. One misle da mogu da budu ljubazne s muškarcem a da ne budu provokativne i da ne privuku pažnju na očigledne razlike među polovima. U Rusiji, kao i u Evropi, ovo smatramo idiotizmom. Zašto bi neko razgovarao sa ženom ako ne želi seks? Ali u Americi će žene, pogotovu mlade, razgovarati s tobom, čak i o seksu, piće s tobom, plesaće s tobom, pozvaće te čak i u svoju kuću, ali onda će ti reći da neće da spavaju s tobom.”

Halilu je bilo teško da u ovo poveruje. U svakom slučaju, rekao je Borisu: „Neću imati ništa sa ženama dok sam na zadatku.”

Boris mu se nasmejao i rekao: „Dobri moj muslimanski prijatelju, seks je deo tvog zadatka. Možeš malo i da se zabaviš kad već izlažeš život opasnosti. Sigurno si gledao filmove o Džemsu Bondu.”

Halil ih nije gledao, pa je rekao Rusu: „Da je KGB obraćao više pažnje na zadatke, a manje na žene, možda bi još bio KGB.”

Rusu se ovaj odgovor nije dopao, ali je rekao Halilu: „U svakom slučaju, žene *mogu* da odvuku pažnju. Čak i ako ih ne tražiš, mogu one tebe da nađu. Moraš naučiti kako da postupiš u takvim situacijama.”

„Nemam nameru da upadnem u takve situacije. Moje vreme u Americi je ograničeno, kao i prilike da razgovaram s Amerikancima.”

„Ipak, svašta može da se desi.“

Halil klimnu glavom samom sebi. Upravo je bio u takvoj situaciji i nije postupio kako treba.

Pomislio je na četiri devojke, oskudno odevene, u kabrioletu. Osim toga što je bio zbunjen i nije znao šta da radi, osetio je i priznao sebi čudnovatu želju, žudnju da nag spava sa ženom.

U Tripoliju je to bilo gotovo nemoguće bez opasnosti. U Nemačkoj je posvuda bilo turskih prostitutki, ali nije mogao sebe da natera da kupi telo muslimanke. U Francuskoj se zadovoljavao s afričkim prostitutkama, ali tek kada se uveri da nisu muslimanke. U Italiji je bilo izbeglica iz bivše Jugoslavije i Albanije, ali mnoge od tih žena takođe su bile islamske vere. Setio se kako je jednom bio s nekom Albankom i otkrio da je muslimanka. Tako ju je prebio da se pitao je li preživela.

Malik mu je rekao: „ Kad se vratiš, biće ti vreme za ženidbu. Moći ćeš da biraš među kćerima prvih porodica Libije.“ Malik je zapravo spomenuo jedno ime - Alime Nadir, mlađe Bahirine sestre, sada devetnaest godina stare i još neudate.

Pomislio je na Alimu; iako je bila pod velom, osećao je da nije lepa kao Bahira, ali je osetio istu onu otresitost koja mu se kod Bahire i dopadala i nije. Kapetan Nadir, koji ne bi blagonaklono gledao na njegovu pažnju prema Bahiri, sada bi primio Asada Halila kao heroja islama, ponos otadžbine i dragocenog zeta.

Na komandnoj tabli zatrepta svetio i oglasi se malo zvono. On pogleda instrumente i vide da mu ponestaje goriva.

Na sledećem izlazu sišao je s autoputa na mesni put i dovezao se do benzinske stanice „Šel oil“.

Ponovo je odlučio da ne koristi kreditnu karticu, pa je prišao pumpi označenoj sa SAMOUSLUGA, PLAĆANJE U GOTOVOM. Stavio je naočari i izašao iz merkjurija. Odabrao je visokooktanski benzin i napunio rezervoar koji je primao dvadeset dva galona. Pokušao je da to preračuna i procenio zapreminu na oko sto litara. Čudio se nadmenosti, a možda i gluposti Amerikanaca što su poslednji narod na svetu koji ne koristi metrički sistem.

Halil je vratio crevo i primetio da nema staklenog šaltera na kom može da plati. Shvatio je da mora da uđe u malu kancelariju i opsovao sebe što to nije ranije video.

Prišao je zgradi i ušao u kancelariju.

Igra lava

Iza malog pulta sedeo je muškarac u farmerkama i majici, gledao televiziju i pušio cigarete.

Čovek je pogledao Halila, zatim digitalni monitor i rekao: „To će biti dvaes' osam osamdes' pet."

Halil spusti na pult dve novčanice od dvadeset dolara.

Dok je brojao kusur, čovek reče. „Treba l' vam još nešto?"

„Ne."

„I'am 'ladna pića tamo u 'ladnjaku."

Halil ga je s mukom razumeo. Odgovorio je: „Ne treba, hvala."

Čovek izbroja novac, pruži ga Halilu i pogleda ga. „Odakle si, drugar?"

„Iz... Njujorka."

„Je l'? Duga vožnja. 'De si kreno?"

„U Atlantu."

„Nemoj da omašiš Međ'državni dvaes' s ove strane Florensa."

Halil uze novac. „Neću, hvala vam." Primetio je da je na televiziji utakmica bezbola.

Čovek vide njegov pogled i reče: „'Brejvsi' vode u Njujorku s dva-nula na kraju drugog." Dodao je: „Isprašićemo danas jenkijske guzice."

Asad Halil klimnu glavom, mada nije imao predstavu o čemu čovek govori. Ponovo je osetio znoj na čelu i shvatio kako je veoma vlažno. Rekao je: „Prijatan dan", okrenuo se i izašao.

Ušao je u kola i pogledao veliki prozor kancelarije da vidi da li ga čovek posmatra, ali ovaj se vratio televizoru.

Halil se brzo, ali ne suviše brzo, odvezao s benzinske stanice.

Vratio se na Međ'državni autoput 95 i nastavio ka jugu.

Shvatio je da je za njega najveća opasnost televizija. Ako krenu da emituju njegovu fotografiju - a to možda već sada rade - nigde u Americi neće biti potpuno bezbedan. Bio je siguran da je do sada policija širom zemlje već dobila njegovu sliku, ali nije nameravao da ima ikakvog dodira s policijom. Ipak, moraće da stupi u dodir s nekoliko Amerikanaca. Spustio je štitnik za sunce i stao da proučava svoje lice u ogledalu ne skidajući naočari. S razdeljenom kosom prošaranom sedima, s lažnim brkovima i naočarima, bio je prilično siguran da ne liči ni na jednu svoju postojeću fotografiju. Ali, u Tripoliju su mu pokazali šta

su Amerikanci u stanju da urade s fotografijom pomoću kompjutera, da dodaju brkove, bradu ili naočari, da mu učine kosu kraćom, svetlijom ili da je drugačije začešljaju. Mislio je da prosečan posmatrač nije toliko pažljiv da bi prozreo čak i najneveštiju masku. Čovek na benzinskoj stanici očigledno ga nije prepoznao, jer da jeste, Halil bi to odmah opazio u njegovim očima i taj čovek bi sada bio mrtav.

Ali, šta da je benzinska stanica bila puna ljudi?

Halil još jednom pogleda svoj odraz, a onda iznenada shvati kako ne postoji nijedna njegova fotografija na kojoj se smeši. Moraće da se smeši. To su mu nekoliko puta rekli u Tripoliju. Nasmehio se u ogledalo i zapanjilo ga je koliko drugačije izgleda, čak i samom sebi. Ponovo se nasmešio, a onda podigao štitnik.

Nastavio je da vozi i da misli o svojoj fotografiji na televiziji. Možda to ipak neće biti problem.

U Tripoliju su mu takođe rekli da iz nekog razloga Amerikanci slike svih zločinaca u bekstvu stavljaju u pošte. Nije znao zašto su Amerikanci odabrali baš pošte da u njima objavljuju fotografije begunaca, ali on ionako nema nikakva posla s poštom, tako da ga to nije brinulo.

Pomislio je takođe da Amerikanci, ako su on i njegov obaveštajni oficir ispravno planirali, veruju da je Asad Halil odleteo iz zemlje direktno s njujorškog aerodroma. O tome su mnogo raspravljali. Rus Boris je rekao: „Nije važno šta oni misle. Mesna policija i FBI tražiće te po Americi, a CIA i njihove strane kolege tražiće te po ostatku sveta. Zato moramo da stvorimo privid da si se vratio u Evropu.”

Halil klimnu glavom. Boris veoma dobro razume igru spleta. Igrao ju je protiv Amerikanaca preko dvadeset godina. Ali Boris je nekada za svoju igru raspolagao neograničenim sredstvima, a Libija ih nema. Ipak, saglasili su se s njim i stvorili drugog Asada Halila koji će izvesti neki teroristički čin negde u Evropi, verovatno za dan-dva. Ovo će možda prevariti Amerikance, a možda i neće.

Malik je rekao: „Američki obaveštajci mog pokolenja bili su neverovatno naivni i nevešti. Ali, dovoljno su dugo radili u svetu da razviju cinizam Arapa, prefinjenost Evropljana i dvoličnost Orijentalaca. Osim toga, razvili su i vrlo naprednu tehnologiju. Ne smemo da ih potcenjujemo, ali ni precenjujemo. Moguće ih je namagarčiti, ali umeju i da se pretvaraju kako su namagarčeni. Da, možemo da stvorimo drugog Asada Halila u Evropi na nedelju-dve, a oni će se praviti da ga traže tamo sve vreme znajući da je on još u Americi. Pravi Asad Halil

ne treba da računa ni na šta osim na samog sebe. Mi ćemo činiti šta možemo da im odvrćamo pažnju, ali ti, Asade, moraš svaki trenutak u Americi da proživiš kao da su ti za petama."

Asad Halil mislio je na Borisa i Malika, na dvojicu vrlo različitih ljudi. Malik je sve činio iz ljubavi prema Bogu, prema islamu, prema svojoj zemlji i Velikom vođi, na stranu mržnja prema Zapadu. Boris je radio za novac i nije posebno mrzeo Amerikance ni Zapad. Malik je jednom Borisa opisao dostojnim sažaljenja, ali Asad ga je smatrao ništavnim. Ipak, Boris je delovao sasvim srećno, ni ogorčeno ni poraženo. Jednom je rekao: „Rusija će se ponovo podići. To je neizbežno."

U svakom slučaju, ta dva veoma različita čoveka dobro su radila zajedno i svaki ga je naučio nečemu što je onaj drugi jedva shvatao. Asad je više voleo Malika, naravno, ali na Borisa se moglo računati da će reći punu istinu. Zapravo, Boris mu je rekao u četiri oka: „Tvoj Veliki vođa ne želi da mu još neka američka bomba padne na šator, zato ne očekuj mnogo ako te uhvate. Ako uspeš da se vratiš, prema tebi će se dobro postupati. Ali ako se učini da si u Americi upao u zamku, sledeći Libijac kog budeš video biće tvoj dželat."

Halil je razmislio o tome, ali je odbacio izjavu kao starinsko sovjetsko razmišljanje. Islamski ratnici ne izdaju i ne napuštaju jedni druge. Bogu se to ne bi dopalo.

Halil obrati pažnju na put. Ovo je velika zemlja, i zato što je velika i raznolika u njoj je lako skrivati se ili utopiti, šta god u određenom trenutku bilo potrebno. Ali, veličina je ujedno i problem; za razliku od Evrope, ovde nema mnogo granica preko kojih se može pobeći. Libija je daleko odavde. Osim toga, Halil nije u potpunosti shvatio da engleski koji on razume nije engleski kojim se govori na Jugu. Ipak, setio se da mu je Boris napomenuo kako je engleski na Floridi bliži onom koji može da razume.

Ponovo je pomislio na poručnika Pola Greja i setio se fotografije njegove kuće, veoma lepe vile okružene palmama. Pomislio je i na kuću generala Vejklifa. Ova dvojica ubica vratila su se svojim kućama i živela udobno sa ženama i decom nakon što su uništili život Asada Halila i ne pomislivši na to. Ako pakao zaista postoji, onda Asad Halil zna imena trojice njegovih stanovnika - poručnik Stiven Koks, ubijen u Zalivu, pukovnik Vilijem Hambrecht i general Terens Vejklif, koje je ubio Asad Halil. Ako sada razgovaraju, poslednja dvojica mogu s prvim da raspravljaju kako su umrli i da se pitaju kog će sledećeg od njihovih drugova iz eskadrile Asad Halil odabrati da im se pridruži.

Halil glasno reče: „Strpljenja, gospodo, saznaćete uskoro. Ubrzo zatim svi ćete se ponovo okupiti."

Poglavlje 32

Pauza se završila i vratili smo se u salu. Džim i Džejn su otišli, a na njihovom mestu bio je gospodin arapskog izgleda. Pomislio sam u prvi mah da se tip izgubio na putu za džamiju ili tako nešto, ili da je možda oteo Džima i Džejn i drži ih kao taoce. Pre nego što sam stigao da zgrabim uljeza za vrat, on se osmehnuo i predstavio kao Abah Ibin Abdelah, a bio je i dovoljno ljubazan da to ispiše kredom na tabli. Bar se nije zvao Bob, Bil ili Džim. Ipak, rekao je. „Zovite me Ben“, što se lepo uklopilo u ovdašnji sistem imena od milošte.

Gospodin Abdelah - Ben - na sebi je imao preteško odelo od tvida, ne plavo, a na glavi jednu od onih kariranih zastavica s trka. To je bio prvi trag po kom sam zaključio da nije odavde.

Ben je seo s nama i ponovo se osmehnuo. Imao je pedesetak godina, bio je pomalo zdepast, nosio je bradu i naočari, imao je dobre zube i lepo je mirisao. Tri negativna poena za ovo poslednje, detektive Kori.

U sali je bilo pomalo neugodno, a i nije bilo. Mislim, Džek, Kejt, Ted i ja smo prefinjeni, svetski ljudi i sve to. Svi radimo i družimo se s ljudima s Bliskog istoka, ali iz nekog razloga tog popodneva u vazduhu se osećalo malo napetosti.

Ben je počeo rekavši: „Ja sam specijalni agent po ugovoru u Birou.“

To je značilo da je, kao i ja, unajmljen zbog svoje stručnosti, a ja sam pretpostavio da nije modni savetnik. Makar nije bio pravnik.

Rekao je: „Zamenik direktora pomislio je kako bi bilo dobro da vam se stavim na raspolaganje.“

Kenig upita: „Na raspolaganje za šta?“

Gospodin Abdelah pogleda Keniga i odgovori: „Ja sam profesor bliskoistočnih političkih studija na univerzitetu 'Džordž Vašington'. Moja specijalnost je proučavanje raznih grupa koje imaju ekstremističke planove.“

„Terorističkih grupa“, predloži Kenig.

„Da. U nedostatku boljeg izraza.“

Pokušao sam da pomognem: „Kako bi bilo da kažemo psihotičari i ubice? To su bolji izrazi.”

Profesor Abdelah delovao je mirno, kao da je već prošao kroz sve ovo. Dobro je govorio, delovao je inteligentno i ponašao se uzdržano. Ništa od jučerašnjih događaja nije bilo njegova krivica, naravno. Ali Ibina Abdelaha čekao je težak posao.

Nastavio je: „Ja lično sam Egipćanin, ali dobro razumem Libijce. Oni su zanimljiv narod, delimično potekao od starih Kartaginjana. Kasnije su došli Rimljani, koji su im dodali svoje krvi, a u Libiji je oduvek bilo Egipćana. Posle Rimljana došli su Vandali iz Španije, koje su pak pokorili Vizantinci. Njih su, opet, pokorili arapski narodi sa Arabijskog poluostrva, koji su sa sobom doneli islamsku veru. Libijci sebe smatraju Arapima, ali Libija je uvek bila zemlja s malo stanovnika i svaki osvajač ostavljao je za sobom svoje gene.”

U prvi mah sam ga pogrešno razumeo. Pomislio sam da je rekao „farmerke”, ali onda sam ukapirao.²⁶

Profesor Abdelah pričao nam je o Libijcima, rekao nam ponešto o libijskoj kulturi, običajima i tako dalje. Imao je gomilu brošura za nas, uključujući i rečnik isključivo libijskih reči za slučaj da nas zanimaju, kao i rečnik libijske kuhinje, za koji nisam mislio da ću ga zalepiti na zid u svojoj kuhinji. Rekao je: „Libijci vole špagete. To je posledica italijanske okupacije.”

I ja volim špagete. Možda ću naleteti na Asada Halila u restoranu „Đulio”. A možda i neću.

Dobili smo od profesora kratku biografiju Moamera el Gadafija i kompjuterski ispis stranica o Libiji iz *Enciklopedije Britanike*. Darivao nas je i mnoštvom pamfleta o islamskoj kulturi i veri.

Profesor Abdelah nam je rekao: „Muslimani, hrišćani i Jevreji vode poreklo od proroka i praoca Avrama. Prorok Muhamed je potomak Avramovog najstarijeg sina, Ismaila, a Mojsije i Isus su potomci Isakovi”, obavestio nas je i dodao: „Neka bi svi imali mira i spokoja.”

Mislim, nisam znao da li da se prekrstim, da se okrenem Meki ili da pozovem svog prijatelja Džeka Vejnstajna.

---

²⁶ Geni (genes) i farmerke, odnosno teksas platno (jeans) na engleskom se izgovaraju veoma slično. (Prim. prev.)

Ben je nastavio o Isusu, Mojsiju, Mariji, arhanđelu Gavrilu, Muhamedu, Alahu i tako dalje. Svi ti momci su se poznavali i voleli jedni druge. Neverovatno. To je bilo zanimljivo, ali me nije dovelo bliže Asadu Halilu ni za milimetar.

Gospodin Abdelah obratio se Kejt i rekao: „Nasuprot raširenom verovanju, islam zapravo uzdiže položaj žena. Muslimani ne krive ženu što je oskvrnula Zabranjeno drvo, kao što čine hrišćani i Jevreji. Niti smatraju da je patnja u trudnoći i porođaju kazna za taj čin.”

Kejt odgovori, hladno: „To je svakako prosvetljen stav.”

Neuznemiren rečima Snežne kraljice, Ben nastavi: „Žene koje se udaju prema islamskom zakonu zadržavaju svoje prezime. Mogu da poseduju imovinu i da njome raspolažu.”

Zvuči kao moja bivša. Možda je muslimanka.

Ben reče: „Što se tiče pokrivanja lica, to je kulturna praksa u nekim zemljama, ali ne odražava učenje islama.”

Kejt upita: „Šta je s kamenovanjem do smrti žena uhvaćenih u preljubi?”

„To je takođe praksa u nekim muslimanskim zemljama, ali ne u većini.”

Pogledao sam brošure da vidim jesu li te zemlje navedene. Mislim, šta ako Kejt i ja odemo u Jordan ili tako negde i uhvate nas kako radimo ono bezobrazno u hotelu? Hoću li se kući vraćati sam? Ali, nisam našao spisak, a pomislio sam da je bolje da profesora Abdelaha ne pitam za to.

Elem, Ben je brbljao neko vreme, i bio je vrlo prijatan čovek, vrlo učtiv, vrlo učen i vrlo iskren. Ipak, osećao sam se kao da sam prošao kroz jedno od onih jednosmernih ogledala. A sve ovo su snimali, možda i na video-traku, oni momci u plavom. Ovo mesto je prava ludara.

Mislim, pretpostavljam da je postojao razlog za ovo predavanje o islamu, ali možda bismo mogli da obavimo zadatak a da ne budemo toliko osetljivi prema drugoj strani. Pokušao sam da zamislim prizor pre iskrcavanja u Normandiji, nekog padobranskog generala kako govori svojim borcima: „U redu, momci, sutra čitamo Getea i Šilera. I ne zaboravite da je sutra uveče u hangaru broj dvanaest koncert Vagnerove muzike. Prisustvo obavezno. U menzi se večeras služi bavarsko kiselo pečenje. Guten appetit.”

Aha, kako da ne.

Profesor Abdelah nam reče: „Pokušajte da shvatite tog čoveka, Asada Halila, kako biste ga lakše uhvatili. Počnite od njegovog imena - Asad. Lav. Islamsko lično ime nije samo

običaj, ono i određuje osobu - definiše svog nosioca, mada ponekad samo delimično. Mnogi muslimani, muškarci i žene, trude se da oponašaju svoje imenjake."

„Znači", rekoh, „treba da počnemo da pretražujemo zoološke vrtove."

Benu je ovo bilo duhovito pa se zakikotao. „Libijci su izolovan narod, zemlja izolovana čak i od ostalih islamskih zemalja. Njihov vođa, Moamer el Gadafi, u glavama mnogih Libijaca ima gotovo mistične moći. Ako Asad Halil radi neposredno za Libijsku obaveštajnu službu, onda radi neposredno za Moamera el Gadafija. Data mu je sveta misija i on će se truditi da je ispuni s verskim žarom."

Ben je sačekao da ovo shvatimo, a onda je nastavio: „Nasuprot tome, Palestinci su sofisticiraniji, svetski. Lukavi su, imaju politički plan i njihov glavni neprijatelj je Izrael. Iračani, kao i Iranci, odnedavno više ne veruju svojim vođama. Libijci pak idolizuju Gadafija, rade ono što im on kaže iako Gadafi često menja pravce i neprijatelje. Zapravo, ako je ovo libijska operacija, čini se da za nju nema određenog povoda. Osim davanja antiameričkih izjava, Gadafi nije aktivan u ekstremističkom pokretu otkako su Amerikanci bombardovali Libiju i otkako se Libija osvetila podmetnuvši bombu u 'Pan-Amov' avion broj jedan-nula-tri koji je eksplodirao u Škotskoj, iznad Lokerbija, hiljadu devetsto osamdeset osme." Ben dodade: „Drugim rečima, Gadafi smatra da je njegova bitka na život i smrt protiv Sjedinjenih Država okončana. Oprao je svoju čast, bombardovanje Libije, u kom je poginula njegova usvojenica, osvećeno je. Ne mogu da zamislim zašto bi želeo da obnovi sukob."

Niko nije ponudio objašnjenje i Ben je rekao: „Ipak, Libijci imaju poslovicu sličnu jednoj francuskoj. Ona glasi: 'Osveta je bolja kada se posluži hladna.' Razumete?"

Pretpostavio sam da razumemo. Ben nastavi: „Znači, Gadafi možda smatra da neka stara zaševica nije sređena. Potražite razlog zbog kog je Gadafi poslao Halila u Ameriku i možda ćete otkriti zašto Halil radi ono što radi i da li je sukob okončan ili nije."

Kejt reče: „Sukob je tek počeo."

Profesor Abdelah odmahnu glavom. „Počeo je davno. Ovakav sukob se završava kada samo jedan čovek ostane na nogama."

Računao sam da to znači da mi je posao obezbeđen dok me neko ne ucemeka. Rekao sam Benu: „Možda je ovo Halilov rat, a ne Gadafijev."

On je slegnuo ramenima. „Ko zna? Nađite ga i on će vam rado reći. Čak i ako ga ne nađete, on će vam u jednom trenutku reći zašto radi to što radi. Halilu je važno da znate."

Profesor Abdelah je ustao i dao nam svima svoju posetnicu. Rekao je: „Ako ikako mogu da vam pomognem, ne oklevajte da me pozovete. Mogu da doletim u Njujork ako budete želeli.”

Džek Kenig je takođe ustao i rekao: „Imam u Njujorku ljude poput vas, na koje možemo da se oslonimo za obaveštenja o kulturi i sličnom. Ali, hvala vam na vremenu i stručnosti.”

Profesor Abdelah sakupi svoje sitnice i krenu ka vratima. Obavestio nas je: „Imam visok bezbednosni stepen. Ne oklevajte da se posavetujete sa mnom.” Izašao je.

Minut-dva niko nije progovorio. Delimično zato što je prostorija bila ozvučena, a delimično zato što je sastanak s Ibinom - „zovite me Ben” - bio neobičan.

Zaista, svet se menja, zemlja se menja. Amerika nije, kao što nikad nije ni bila, zemlja jedne rase, jedne vere, jedne kulture. Lepak koji nas drži zajedno do izvesne mere jeste jezik, ali čak i to je nesigurno. Osim toga, postoji opšta vera u zakon i pravdu, u političke slobode i versku toleranciju. Neko kao što je Abah Ibin Abdelah ili je odani američki rodoljub i vredan agent ili je bezbednosni rizik. Gotovo bez sumnje, on je ono prvo. Ali jedan postotak sumnje, kao u braku, raste u čovekovoju mašti. *Ne oklevajte da se posavetujete sa mnom.*

Džim i Džejn su se vratili. Obradovao sam se videvši da ih Ben nije oteo. S njima su došli još jedan mladić i devojka. Zvali su se Bob i Džin ili nekako slično.

Ovaj sastanak se zvao: „Šta dalje?”

Više je bio sednica spontanog nabacivanja ideja, što je bolje nego nabacivanje krivice, i svi smo bili pozvani da delimo i doprinosimo zamisli. Raspravljali smo o Halilovom sledećem potezu. Bio sam zadovoljan otkrivši da moja teorija zaslužuje izvesnu pažnju.

Bob je rezimirao rečima: „Mislimo da su teroristička dela u Evropi koja se pripisuju Asadu Halilu bila uvod za njegov dolazak u Ameriku. Zapazite da su u Evropi njegove žrtve bili samo Britanci i Amerikanci. Zapazite takođe da nikada nije postavljao nikakve zahteve, da nije ostavljao poruke, da niko nije zvao medije pre ni posle napada i da odgovornost nisu preuzeli ni Halil ni bilo koja organizacija. Imamo samo niz napada na američka mesta i ljude, odnosno u jednom slučaju britanska. Ovo se uklapa u profil čoveka koji je privatno i lično kivan, nasuprot političkoj ili verskoj misiji ili planu, i koji želi da to objavi.”

Bob je izveo čitav Halilov profil, poredio ga i stavljao nasuprot šaćici američkih ludaka s bombama iz prošlosti koji su bili besni na svoje nekadašnje poslodavce, tehnologiju, ljude koji su sjebali čovekovu okolinu i tako dalje. Bob reče: „U svom umu počinitelj nije zao, on je oružje pravde. On misli da je ono što radi moralno ispravno i opravdano.”

Zatim je nastavio: „Što se tiče Asada Halila, nismo vam pokazali sve njegove fotografije snimljene dok je boravio u gostinskim prostorijama ambasade, ali postoje fotografije na kojima kleči na podu, okrenut Meki, i moli se. Znači, imamo čoveka koji je vernik, ali zgodno zaboravlja delove svoje vere koji zabranjuju ubijanje nevinih ljudi. Zapravo, Asad Halil je najverovatnije ubedio sebe da je u džihadu, u svetom ratu, i da cilj opravdava sredstvo.”

Bob je napomenuo da je 15. aprila bila godišnjica američkog vazdušnog napada na Libiju i rekao: „Zbog toga, ako ne iz drugih razloga, verujemo da je Asad Halil Libijac, da radi sa Libijcima ili za Libijce. Ali, napominjem da se bombaški napad na Svetski trgovinski centar dogodio na drugu godišnjicu isterivanja iračke vojske iz grada Kuvajta od strane Sjedinjenih Država, a počinioci ovog napada, osim izuzetaka, nisu bili Iranci. Zapravo, većinom su bili Palestinci. Prema tome, u ovom slučaju razmišljajte o panarabizmu. Arapski narodi se međusobno mnogo razlikuju, ali ono što ekstremiste u svakoj zemlji drži jedinstvenima jeste mržnja prema Americi i prema Izraelu. Datum petnaesti april jeste nagoveštaj ko se nalazi iza jučerašnjeg napada, ali nije i dokaz.”

Sasvim tačno. Ali, ako nešto hoda kao patka i kvače kao patka, onda su svi izgledi da jeste patka, a ne galeb. Ipak, treba biti otvorenog uma.

Upitao sam: „Oprostite, gospodine. Da li nešto povezuje Halilove žrtve?”

„Ne, ništa. Bar za sada nismo otkrili. Putnici u tom avionu svakako nisu imali ništa važno zajedničko osim cilja. Ali vrlo lukava osoba mogla bi da stvori lažne tragove napadom na nekoliko ljudi koji nikako nisu povezani s njegovim pravim metama. Videli smo to kod domaćih napadača koji su pokušavali da nas navedu na pogrešan put postavljajući eksplozivna sredstva tamo gde smo ih najmanje očekivah.”

Nisam bio baš uveren.

Bob nastavi: „Stupili smo u kontakt sa svim inostranim obaveštajnim službama i službama za sprovođenje zakona i zatražili sve što imaju o Asadu Halilu. Poslali smo im njegove fotografije, kao i otiske prstiju. Ali do sada - a još je rano - izgleda da niko nema ništa o njemu osim onoga što ste pročitali u dosijeu. Taj čovek po svemu sudeći nema kontakte s poznatim ekstremističkim organizacijama, ni ovde ni bilo gde u svetu. On je vuk samotnjak, ali znamo da ovo nije mogao da izvede sam. Prema tome, mislimo da ga vodi neposredno Libijska obaveštajna služba koja je pod jakim uticajem nekadašnjeg KGB-a. Libijci su ga obučili, finansirali ga, poslali ga na nekoliko zadataka u Evropu da vide od čega je načinjen, a

onda su skovali ovaj plan po kom se Halil predaje američkoj ambasadi u Parizu. Kao što znate, slična stvar se desila u februaru, i verujemo da je to bila proba."

Džek Kenig podseti Boba: „Antiteroristički odred iz Njujorka isporučio je februarskog prebega FBI-ju i CIA ovde u Vašingtonu, a neko ga je pustio da ode."

Bob odgovori: „Ja o tome ne znam ništa iz prve ruke, ali tačno je."

Džek nastavi: „Da se tip iz februara nije izvukao, tip iz aprila -Halil - ne bi došao ovako kako je došao."

„To je tačno", reče Bob. „Ali, uveravam vas, on bi došao, ovako ili onako."

Kenig upita: „Imate li ikakvih tragova o februarskom prebegu? Kad bismo mogli da ga nađemo..."

„Mrtav je", obavesti nas Bob. „Policija države Merilend izvestila je o spaljenom i raspadnutom lešu nađenom u šumi pored Silver Springa. Bez dokumenata, bez odeće, spaljenih vrhova prstiju, spaljenog lica. Pozvali su Službu za nestale osobe FBI-ja, koja je znala da postoji prebeg Protivterorističkog odseka kome se izgubio trag. Naša tetovaža nije preživela, ali mogli smo da uporedimo otiske zuba leša s otiscima koje smo uzeli tom tipu dok je bio naš gost u Parizu. To je to."

Svi smo ćutali nekoliko sekundi. Onda Džek reče: „Niko mi to nije javio."

Bob odgovori: „To vidite sa zamenikom direktora zaduženim za Protivteroristički odsek."

„Hvala vam."

Bob zaključi: „U međuvremenu, imamo istinske libijske prebeglice ovde i u Evropi i ispitujemo ih o svemu što bi mogli da znaju o Asadu Halilu. Libija ima samo pet miliona stanovnika, pa ćemo možda nešto i saznati o njemu. Od emigranata i prebeglica za sada nismo o njemu otkrili ništa. Ipak, znamo da je čovek po imenu Karim Halil, kapetan libijske vojske, ubijen u Parizu hiljadu devetsto osamdeset prve. Francuska Služba bezbednosti saopštila nam je da su Karima Halila najverovatnije ubili njegovi i da je libijska vlada pokušala da krivicu pripiše Mosadu." Bob nastavi: „Francuzi veruju da je Moamer el Gadafi bio ljubavnik žene kapetana Halila, Faride, i da ga se Gadafi zato otarasio." Bob se osmehnu i reče: „Naglašavam da je to francusko objašnjenje. *Cherchez lafemme.*"²⁷

Svi smo se nasmejali. Ludi Francuzi. Sve je povezano sa rupice-boce.

---

²⁷ Fr. tražite ženu - poznata izreka koja znači da je u svaki zločin i nevolju sigurno upletena neka žena. (Prim. prev.)

Bob nastavi: „Pokušavamo da pronađemo da li je Asad Halil u rodu s Karimom Halilom. Asad je dovoljno star da bude Karimov sin ili možda nećak. Ali čak i ako utvrdimo vezu, ona možda nije značajna za slučaj.”

Predložio sam: „Kako bi bilo da zamolimo medije da objave priču o gospodinu Gadafiju i gospođi Halil i o tome kako se Gadafi oslobodio Karima Halila da bi sebi olakšao ljubavni život? Ako Asad jeste Karimov sin, pročitajte priču ili će je čuti u vestima, pa će se vratiti kući i ubiti Gadafija - ubicu svog oca. To bi dobar Arapin učinio. Krvna osveta. Zar ne? Zar to ne bi bilo divno?”

Bob se malo zamisli, zatim se nakašlja i reče: „Proslediću to.”

Ted Neš prihvati loptu, kao što sam znao da hoće. Rekao je: „To zapravo i nije loša ideja.”

Bob se očigledno izgubio u ovakvom načinu razmišljanja. Rekao je: „Prvo da saznamo postoji li porodična veza. Ta vrsta... psihološke operacije je mač sa dve oštrice. Ali, staviću je na dnevni red sledećeg sastanka Protivterorističkog odseka.”

Džejn progovori i predstavi se nekim drugim imenom. Rekla je: „Moje zaduženje u ovom slučaju je da pregledam sve evropske slučajeve u koje je, kako se veruje, umešan Asad Halil. Ne želimo da ponavljamo posao CIA” - klimnula je glavom superagentu Nešu - „ali sada kada je Asad Halil ovde, ili je bio ovde, FBI mora da se upozna s njegovim prekomorskim aktivnostima.”

Džin je nastavila pričajući o saradnji među službama, o međunarodnoj saradnji i tako dalje.

Asad Halil, za kog se do sada samo sumnjalo da je terorista, očigledno je postao najtraženiji terorista na svetu od vremena Karlosa Šakala. Lav je došao. Lav je, bio sam siguran, prilično uzbuđen i polaskan našom pažnjom. Ono što je uradio u Evropi, koliko god bilo gadno, nije ga činilo velikim igračem u današnjem svetu terorista koji jedni drugima otimaju novinske naslove. Svakako nije na sebe skretao pažnju američke javnosti na veličanstven način. Njegovo ime nije nikad spomenuto u vestima; izveštavalo se samo o njegovim delima, a jedino koje je privuklo pažnju, koliko sam se sećao, bilo je ubistvo troje američkih klinaca u Belgiji. Uskoro, kada prava priča o jučerašnjim događajima izbije u javnost, fotografija Asada Halila naći će se svuda. To će mu otežati život van Libije, zbog čega mnogi misle da će pobeći kući. Ali ja sam mislio da on ništa ne bi voleo više nego da nas potuče u ovoj igri na našem terenu.

Džin zaključio svoju priču. „Ostaćemo u tesnom kontaktu sa Antiterorističkim odredom u Njujorku. Davaćemo vam sva naša obaveštenja, kao što ćete i vi nama svoja. Informacije su zlato u našem poslu - svi ih žele i niko neće da ih deli. Recimo onda da ne delimo, nego da pozajmljujemo jedni od drugih, a račune ćemo srediti na kraju.”

Nisam mogao da odolim, pa sam rekao: „Gospođo, lično vas uveravam da ćemo, ako se leš Asada Halila pojavi u šumama Central parka, odmah da vas obavestimo.”

Ted Neš se nasmejao. Tip je počinjao da mi se sviđa. U ovom okruženju on i ja smo imali više zajedničkog jedan s drugim nego s finim i ljubaznim svetom u zgradi. Baš depresivna pomisao.

Bob nas upita: „Ima li pitanja?”

Upitao sam: „Gde rade ljudi iz *Dosijea Iks*?”

Kenig reče: „Dosta, Kori.”

„Razumem, gospodine.”

Elem, bilo je skoro šest po podne, pa sam pretpostavio da smo gotovi jer nam nisu bili rekli da ponesemo četkice za zube. Ali ne, svi smo otišli u veliku salu za sastanke sa stolom veličine igrališta za ragbi.

Ušlo je jedno trideset ljudi, od kojih smo većinu sreli danas u raznim fazama Stradanja.

Pojavio se i zamenik direktora zadužen za Protivteroristički odsek, održao nam petominutnu propoved a zatim se uspeo na nebesa ili tako negde.

Proveli smo gotovo dva sata na sastanku, uglavnom prežvakavajući desetosatni dan, razmenjujući zrnca zlata, smišljajući plan napada i tako dalje.

Svako od nas dobio je debeli dosije s fotografijama, imenima i brojevima, čak i rezimeima svega što je danas rečeno, što mora da je bilo snimano, transkribovano, uređivano i prekucavano kako je dan odmicao. Zaista, ovo je organizacija svetskog nivoa.

Kejt je bila tako dobra da stavi moje hartije u svoj kofer za spise, sada prepun. Posavetovala me je: „Uvek nosi sa sobom kofer za spise. Uvek nam daju neki materijal.” Dodala je: „Novac za kupovinu kofera za spise odbija se od poreza.”

Veliki sastanak se završio i svi su izašli u hodnik. Još smo malo ćaskali, ali to je u osnovi bio kraj. Gotovo sam mogao da namirišem Aveniju Pensilvanija. Kola, aerodrom, avion u devet, sletanje na „La Gvardiju” u deset, kod kuće smo pre vesti u jedanaest. Setio sam se nekih ostataka kineske hrane u hladnjaku i odlučio da utvrdim koliko su stari.

Upravo tada nam je prišao neki momak u plavom odelu, po imenu Bob ili Bil, i upitao nas da li bismo pošli s njim do zamenika direktora.

Ovo je bila poslovična slamka koja je slomila poslovična kamilina leđa. Odgovorio sam: „Ne.“

Ali „ne“ nije dolazilo u obzir.

Dobra vest bila je što Ted Neš nije pozvan u unutrašnje svetilište, ali to ga nije potreslo. Rekao je: „Moram večeras da stignem u Lengli.“

Svi smo ga zagrlili, obećali da ćemo pisati i zvati telefonom i slali mu poljupce na rastanku. Uz malo sreće, više nikada neću videti Teda Neša.

Onda smo Džek, Kejt, ja i naš pratilac ušli u lift i odvezli se na sedmi sprat, gde su nas uveli u tamnu, drvetom optočenu kancelariju s veliki pisaćim stolom iza kog je sedeo zamenik direktora za Protivterorističke operacije.

Sunca je nestalo s neba, a prostoriju je osvetljavala samo lampa sa zelenim zaslonom na stolu zamenika direktora. Posledica ovog nejasnog osvetljenja u nivou struka bila je da niko nije mogao nijedno lice da vidi jasno. Bilo je zaista dramatično, kao u filmovima o Mafiji, kada don Snagatore odlučuje koga treba ucmekati.

Elem, svi smo se rukovah - ruke je bilo lako pronaći blizu lampe - a onda smo seli.

Zamenik direktora malo je pričao o juče i danas, a onda prešao na sutra. Bio je kratak. Rekao je: „Antiteroristički odred za oblast Njujorka u jedinstvenom je položaju da vodi ovaj slučaj. Nećemo se mešati i nećemo vam slati nikoga koga niste zatražili. Makar za sada. Ovaj odsek će, naravno, preuzeti odgovornost za sve van vaše operativne zone. Obaveštavaćemo vas redovno o svemu što se dešava. Pokušaćemo da tesno saradujemo s CIA i o tome vas takođe obaveštavati. Predlažem da nastavite kao da je Halil i dalje u Njujorku. Prevrnite grad naglavce. Oslanjajte se na svoje izvore i nudite novac kada bude potrebno. Odobriću sto hiljada dolara za kupovinu obaveštenja. Ministarstvo pravde ponudiće nagradu od milion dolara za hapšenje Asada Halila. To bi trebalo da stvori pritisak na njegove zemljake u Sjedinjenim Državama. Pitanja?“

Džek reče: „Nemamo pitanja, gospodine.“

„Dobro. Oh, ima još nešto.“ Pogledao je mene, pa Kejt. „Razmislite o tome kako biste namamili Asada Halila u zamku.“

Odgovorio sam: „Mislite o tome kako da samog sebe upotrebim kao mamac.“

„Nisam to rekao. Samo sam rekao da smislite najbolji način kako da namamite Asada Halila u zamku. Koji god da je najbolji način, razmislite o njemu.“

Kejt reče: „Džon i ja ćemo porazgovarati o tome.“

„Dobro.“ Ustao je. „Hvala vam što ste žrtvovali nedelju.“ Dodao je: „Džek, želim da porazgovaram s tobom na trenutak.“

Ponovo smo se rukovali, a zatim smo Kejt i ja izašli. Do lifta nas je otpratio neki tip u plavom odelu, pozeleo nam sreću i dobar lov.

U predvorju nas je sačekao tip iz obezbeđenja i ponudio nas da sednemo. Kejt i ja smo seli, ali bez reči.

Nisam znao o čemu pričaju Džek i zamenik direktora, niti me je bilo briga sve dok ne pričaju o meni - a bio sam siguran da imaju važnije teme nego što sam ja i moje ponašanje. Zapravo, danas nisam bio tako loš, a stekao sam i par zvezdica što sam nekoliko puta gotovo spasao stvar. Ali, to je bilo sve.

Pogledao sam Kejt i ona je pogledala mene. Ovde, u Ministarstvu ljubavi, čak i zločini lica se beleže, pa nismo otkrivali ništa osim čvrstog optimizma. Nisam čak pogledao ni njene prekrštene noge.

Deset minuta kasnije pojavio se Džek i obavestio nas: „Ostajem preko noći. Vas dvoje idite, videćemo se sutra.“ Dodao je: „Obavestite ujutru Džordža o svemu. Sutra u neko doba okupiću sve ekipe pa ćemo obavestiti sve ljude i videti jesu li se pojavili neki tragovi, a onda ćemo odlučiti kako ćemo dalje.“

Kejt reče: „Džon i ja ćemo večeras svratiti na Federalni trg da vidimo šta se dešava.“

Molim?

„Dobro“, reče Džek. „Ali ne satirite se. Ovo će biti duga trka, a kao što gospodin Kori kaže: 'Drugoplasirani je samo prvi gubitnik.'“

Pogledao nas je i izjavio: „Oboje ste danas bili dobri.“ Meni je rekao: „Nadam se da sada više cenite FBI.“

„Naravno. Divan skup momaka i devojaka. Žena. Ipak, nisam siguran za Bena.“

„Ben je u redu“, reče Džek. „Trebalo je da motrite na Teda.“

Gospode Bože.

Onda smo se rukovali i razišli. Kejt i ja smo otišli s tipom iz obezbeđenja do podrumске garaže, odakle su nas kola odbacila na aerodrom.

Igra lava

U kolima sam je upitao: „Kakav sam bio?”

„Na granici.”

„Mislio sam da sam bio dobar.”

„To je strašno.”

„Ulažem napore.”

„Da, vrlo si naporan.”

Poglavlje 33

Asad Halil je video natpis DOBRO DOŠLI U JUŽNU KAROLINU - DRŽAVU PALMI.

Nije razumeo poslednje reči, ali je shvatio sledeći natpis: VOZITE PAŽLJIVO - DRŽAVNI ZAKONI SE STROGO PRIMENJUJU.

Pogledao je komandnu tablu i video da je četiri i deset ujutru. Temperatura je i dalje bila dvadeset pet Celzijusovih stepeni.

Četrdeset minuta kasnije video je izlaze za Florens i za Međudržavni put broj 20 koji vodi za Kolumbiju i Atlantu. On je već upamtio neke delove putne karte Juga, kako bi mogao da dâ lažne, ali prihvatljive ciljeve svakome ko ga upita. Sada kada je prošao Međudržavni put za Kolumbiju i Atlantu, sledeći lažni cilj njegovog puta biće Čarlston ili Savana.

U svakom slučaju, imao je dobru putnu mapu u pregratku za rukavice i satelitski navigator za slučaj da mora osvežiti pamćenje.

Halil zapazi da je saobraćaj oko grada Florensa gušći i obradovao se drugim vozilima nakon toliko kilometara izloženosti.

Čudilo ga je što nije video policijska kola osim onih koja su se pojavila u najgorem mogućem trenutku, kad su ga stigle one kurve.

Ipak, znao je da na putu ima neobebeženih policijskih kola, mada nije primetio nijedno takvo vozilo s policajcima unutra.

Vozio je mnogo sigurnije otkako je napustio Nju Džerzi i bio je u stanju da oponaša vozačke navike onih oko sebe.

Vozilo je zapanjujuće mnogo starih ljudi, primetio je, što se u Evropi ili Libiji retko viđalo. Stari su vozili veoma loše.

Bilo je i mnogo mladih s kolima, što je takođe u Evropi ili Libiji retkost. I mladi su vozili loše, ali drugačije nego stari.

Takođe, u Americi je vozilo mnogo žena. I u Evropi je bilo žena za volanom, ali ne koliko ovde. Neverovatno, ali ovde je video žene kako voze muškarce, što je u Evropi viđao

retko, a nikad u Libiji, gde žene gotovo i nisu vozile. Žene vozači, odlučio je, sposobne su, ali ponekad čudne i često agresivne - kao one kurve koje su vozile u Južnoj Karolini.

Asad Halil je verovao da su Amerikanci izgubili kontrolu nad Amerikankama. Setio se reči iz Kurana: „Muškarci imaju vlast nad ženama jer je muškarce Alah stvorio nadmoćnijima i jer troše svoje bogatstvo za izdržavanje žena. Dobra žena je poslušna. Ona čuva svoje skrivene delove jer ih je Alah skrio. Što se tiče žena za koje se plašiš da će biti neposlušne, ukori ih i pošalji same na spavanje i istući ih. Ako te posle budu slušale, ne čini više ništa protiv njih."

Halil nije shvatao kako su žene na Zapadu stekle toliko moći i uticaja, preo krenuvši time Božji i prirodni red, ali smatrao je da to ima veze s demokratijom, u kojoj su svi glasovi jednaki.

Iz nekog razloga misli mu se vratiše avionu, trenutku kad je odvučen u bezbednosnu zonu. Ponovo je pomislio na muškarca i ženu koje je video. Oboje su nosili značke, oboje su izdavali naređenja kao da su jednaki. Njegov um nije mogao da savlada ideju da dvoje ljudi različitog pola skladno radi, da razgovaraju jedno s drugim, dodiruju se, možda čak i jedu zajedno. A još neverovatnije bilo je što je žena bila pripadnik policije i najverovatnije naoružana. Pitao se kako roditelji tih žena dozvoljavaju svojim kćerima da budu tako drske i muškobanjaste.

Setio se svog prvog putovanja u Evropu - u Pariz - i toga koliko je bio zapanjen i uvređen slobodom i smelošću žena. Tokom godina skoro se navikao na evropske žene, ali kad god bi ponovo došao u Evropu, bio bi - kao i sada u Americi - ponovo uvređen i pun neverice.

Žene na Zapadu idu same, oslovljavaju nepoznate muškarce, rade u prodavnicama i kancelarijama, izlažu svoje meso, čak se i svađaju s muškarcima. Halil se setio priča o Sodomi i Gomori i o Vavilonu, iz doba pre islama. Znao je da su ti gradovi propali zbog grešnosti i seksualne raspuštenosti žena. Svakako će cela Evropa i Amerika jednom pretrpeti sličnu sudbinu. Kako te civilizacije mogu da opstanu kad se njihove žene ponašaju kao kurve ili robinje koje su zbacile svoje gospodare?

Koji god bio bog u kog ti ljudi veruju ili ne veruju, on ih je napustio i jednog dana će ih uništiti. Ali za sada su, iz razloga koje Halil nije mogao da pojmi, ove nemoralne nacije bile moćne. Prema tome, na njemu je, i ostalima sličnim njemu, da izvrše kaznu svog Boga sve dok im njihov Bog, Bog Avrama i Isaka, ne podeli spas ili smrt.

Halil nastavi, ne obraćajući pažnju na žeđ koja je rasla u njemu.

Uključio je radio i tražio stanice. Na nekima su puštali čudnu muziku koju je čovek na radiju zvao kantri vestern. Neke stanice imale su muziku kakvu je čuo severno od Vašingtona. Veliki broj stanica emitovao je ono što je Halil prepoznao kao hrišćansku versku službu ili versku muziku. Jedan čovek čitao je odlomke hrišćanskog i jevrejskog Zaveta. Njegov naglasak i ton bili su tako čudni da Halil ne bi razumeo ni reč da nije prepoznao mnoge odeljke. Slušao je neko vreme, ali čovek je često prestajao da čita i počinjao da govori o tekstovima, a Halil je razumeo tek polovinu. To je bilo zanimljivo, ali zbunjujuće. Menjao je frekvencije dok nije našao stanicu vesti.

Voditelj je govorio razumljiv engleski i Halil je dvadeset minuta slušao kako čovek govori o silovanjima, pljačkama i ubistvima, zatim o politici, pa o vestima iz sveta.

Najzad je voditelj rekao: „Nacionalni odbor za bezbednost saobraćaja i Federalna vazduhoplovna uprava izdale su zajedničko saopštenje o tragičnom događaju na aerodromu 'Džon Fildžerald Kenedi' u Njujorku. Prema ovom saopštenju, niko nije preživeo tragediju. Federalni zvaničnici kažu da su piloti možda bili u stanju da spuste avion pre nego što su ih savladala otrovna isparenja, ili su možda programirali kompjuter da samostalno izvede sletanje kad su shvatili da ih isparenja savladavaju. Zvaničnici Federalne vazduhoplovne uprave nisu saopštili jesu li snimljeni razgovori s pilotima preko radija, ali jedan neimenovani izvor nazvao je pilote herojima jer su spustili avion ne ugrozivši ničiju bezbednost na aerodromu i u okolini. Federalna vazduhoplovna uprava i Odbor za bezbednost saobraćaja nazvali su tragediju nesrećnim slučajem, ali istraga o uzrocima se nastavlja. Ponavljamo zvanične podatke - nema preživelih iz 'Transkontinentalovog' aviona jedan-sedam-pet koji je leteo iz Pariza, a broj žrtava procenjuje se na trista četrnaest putnika i članova posade. Obaveštavaćemo vas o razvoju događaja."

Halil ugasi radio. Naravno, do sada su tehnološki razvijeni Amerikanci saznali sve što može da se sazna o događajima u avionu 175. Pitao se zašto odlažu da saopšte punu istinu i smatrao da to ima veze s nacionalnim ponosom, kao i s prirodnom sklonošću obaveštajnih službi da skrivaju sopstvene greške.

U svakom slučaju, ako radio još ne izveštava o terorističkom napadu, onda njegova fotografija još nije objavljena na televiziji.

Halil je poželeo da postoji brži put za Vašington i za Floridu. Ali, ovako je najsigurnije.

U Tripoliju su raspravljali o različitim načinima putovanja. Ali, da bi stigao u Vašington avionom, morao bi da ode na drugi njujorški aerodrom zvani „La Gvardija", a policija bi bila obaveštena dok bi stigao tamo. Isto bi važilo i za superbrze vozove da ih je Libijska

obaveštajna služba odabrala. Morao bi da ode u srce grada, na mesto zvano Stanica Pensilvanija, a policija na stanici već bi bila obavještena dok on tamo stigne. U svakom slučaju, vozni red mu nije odgovarao.

Što se tiče putovanja iz Vašingtona na Floridu, avion je bio moguć, ali to bi morao da bude privatni avion. Boris je razmotrio ovu mogućnost, ali je odlučio da je opasna. Objasnio je: „U Vašingtonu obraćaju mnogo pažnje na bezbednost, a tamošnji stanovnici previše gledaju vesti. Ako objave tvoju fotografiju na televiziji ili u novinama, mogao bi da te prepozna neki budni građanin, čak i privatni pilot. Ostavićemo privatni avion za kasnije, Asade. Prema tome, moraćeš da voziš. To je najbezbedniji način, najbolji način da se navikneš na Ameriku. Osim toga, tako ćeš dobiti vremena da proceniš situaciju. Brzina je dobra, ali ne želiš da uletiš u zamku. Veruj mojoj proceni. Živeo sam među tim ljudima pet godina. Njihov obim pažnje je mali. Oni brkaju stvarnost s dramom. Ako te ipak prepoznaju po fotografiji s televizije, misliće da si neka televizijska zvezda ili Omar Šarif i zatražiće ti autogram.”

Svi su se nasmejali kad je Boris završio. Bilo je jasno da Boris do izvesne mere prezire Amerikance, ali potrudio se da Asad Halil jasno shvati kako on visoko ceni američke obaveštajne službe i, u nekim slučajevima, čak i mesnu policiju.

U svakom slučaju, Boris, Malik i drugi isplanirali su ovo putovanje s mešavinom brzine i oklevanja, smelosti i opreznosti, lukavosti i jednostavnosti. Ipak, Boris ga je upozorio: „Usput neće biti alternativnih planova, osim na aerodromu 'Kenedi', gde će te čekati više vozača za slučaj da neki doživi nevolje. Najnesrećniji će te odvesti do unajmljenih kola.” Borisu je ovo bilo zabavno, mada nikom drugom nije bilo. Rus na poslednjem sastanku nije obratio pažnju na neosmehnutu lica oko sebe, nego je rekao: „S obzirom na to šta će se dogoditi sa tvoja prva dva saputnika, sa Hadadom i taksistom, molim te da me ne zoveš na put sa sobom.”

Ponovo se niko nije nasmešio, ali njega kao da nije bilo briga; nasmejao se. Ipak, Boris se neće još dugo smeјati. Boris će uskoro umreti.

Halil je prešao dugački most preko velikog jezera zvanog jezero Merion. Znao je da svega osamdeset kilometara južno živi Vilijem Satervejt, bivši poručnik Ratnog vazduhoplovstva Sjedinjenih Država i ubica. Asad Halil imao je sastanak s tim čovekom zakazan za sutra, ali za sada Vilijem Satervejt nije bio svestan koliko je blizu smrti.

Halil nastavi dalje i u sedam sati i pet minuta ugleda natpis DOBRO DOŠLI U DŽORDŽIJU - DRŽAVU BRESKVE.

Halil je znao šta su breskve, ali zašto bi se neka država poistovetila s tim voćem, za njega je bila tajna.

Pogledao je pokazivač i video da ima manje od četvrtine rezervoara goriva. Razmislio je da li da stane sada ili da sačeka mrak.

Misleći o tome shvatio je da se približava Savani i da je saobraćaj gušći, što znači da će na benzinskim stanicama biti više ljudi, pa je odlučio da sačeka.

Kako je sunce klonulo na zapadu, Asad Halil je izgovarao stihove iz Kurana: „Verni, ne tražite prijatelja van svog naroda. Pokvariće vas. Oni nemaju druge želje do da vas upropaste. Njihova mržnja bije iz njihovih reči, ali još je žešća mržnja u njihovim srcima.”

Zaista, mislio je Halil, ovo je nadahnuta reč Božja kakvu je otkrio Proroku Muhamedu.

U pola osam je shvatio da ima veoma malo goriva, ali na ovom delu autoputa izlazi su bili retki.

Najzad se pojavio znak za izlaz i Halil je skrenuo prema rampi. Izenadio se videvši da tu ima samo jedna benzinska stanica i da je zatvorena. Nastavio je ka zapadu uskim putem dok nije došao do malog grada po imenu Koks. Tako se zvao i pilot koji je poginuo u Zalivskom ratu. Halil je ovo shvatio kao znak, ali nije znao je li dobar ili loš.

Gradić je delovao gotovo napušteno, ali na ivici je video osvetljenu benzinsku stanicu i dovezao se do nje.

Stavio je naočari i izašao iz merkjurijske. Bilo je toplo i vlažno, primetio je, i mnoštvo buba letelo je oko svetiljki iznad pumpi.

Odlučio je da plati kreditnom karticom, ali je video da nema automata. Zapravo, činilo mu se da neće moći sam da naspe gorivo. Ove pumpe delovale su starije i primitivnije od onih na koje je navikao. Oklevao je trenutak-dva, a onda video visokog žilavog muškarca u farmerkama i smeđoj košulji kako izlazi iz kancelarije. Čovek reče: „Mogu da ti pomognem, drugar?”

„Trebalo bi sipati gorivo.” Asad Halil se setio sopstvenog saveta i osmehnuo se.

Visoki muškarac pogleda prvo njega, pa merkjurijske, zatim registarske tablice, pa opet svog kupca. „Šta ti treba?” - reče.

„Benzin.”

„Je li? Neka posebna sorta?”

„Da, visokooktanski, molim vas.”

Čovek uze crevo s jedne od pumpi i gurnu ga u merkjuri. Počeo je da toči, a Halil shvati da će dugo stajati zajedno.

Čovek reče: „De si poš'o?"

„Idem u letovalište na ostrvu Džekil."

„Ma nemoj."

„Molim?"

„Mnogo si se doter'o za Džekil."

„Da. Imam poslovni sastanak u Atlanti."

„Kakav pos'o radiš?"

„Ja sam bankar."

„Je'l? Obučen si ko bankar."

„Da."

„Odakle si?"

„Iz Njujorka."

Čovek se nasmeja. „Ma nemoj! Ne izgledaš kao prokleti Jenki." Halil je s naporom pratio čovekove reči. Rekao je: „Ja nisam igrač bezbola."

Čovek se ponovo nasmeja. „Ta ti je dobra. Da imaš prugasto odelo, pomislio bi' da si jenkijevski bezbol bankar." Halil se nasmeši.

Čovek upita: „Gde si živeo pre Njujorka?"

„Na Sardiniji."

„Gde ti je to?"

„To je ostrvo u Sredozemnom moru."

„Ako ti tako kažeš. Doš'o si Međudržavnim devedes' pet?"

„Jesam."

„Filipsova stanica je zatvorena?"

„Jeste."

„Tako sam i mislio. Ta budala neće ništa zaraditi ako zatvara tako rano. Ima li gužve na devedes' petici?"

„Nema mnogo."

Čovek završi sipanje i reče: „Bio si skoro suv."

„Da.“

„Da pogledam ulje?“

„Ne, hvala.“

„Gotovina ili kartica? Više volim gotovinu.“

„Da, gotovina.“ Halil izvadi novčanik.

Čovek zaškilji na pumpu pod mutnim svetlom i reče: „Dvaes' devet osamdes' pet.“

Halil mu dade dve dvadesetice.

Čovek reče: „Idem po kusur. Odma' se vraćam. Nemoj da odeš.“ Okrenuo se i pošao. Halil vide futrolu i pištolj okačene na kaiš na leđima. Pošao je za njim.

U maloj kancelariji Halil ga upita: „Držite li ovde hranu i pića?“ Čovek otvori kasu i reče: „Imam taj aparat za kolu napolju i ove automate ovde. Treba l' ti sitno?“

„Da.“

Čovek mu dade ostatak i nekoliko dolara u metalnom novcu. Halil stavi novčiće u džep sakoa. Čovek ga upita: „Znaš kako da stigneš na Džekil?“

„Imam uputstva i mapu.“

„Je l'? Gde ćeš da odsedneš tamo?“

„U 'Holidej inu'.“

„Mislim da tamo nema 'Holidej in'.“

Obojica začutaše. Halil se okrenu i priđe automatima. Stavio je ruku u džep, izvadio dva novčića od četvrt dolara i spustio ih u prorez. Povukao je ručicu i kesica slanik kikirikija ispade na poslužavnik. Halil ponovo posegnu u džep.

U nivou oka na mašini je bila traka ogledala i Halil vide da čovek poseže desnom rukom za leđa.

Asad Halil izvadi glock iz džepa, naglo se okrenu i ispali jedan metak čoveku među oči i smrvi staklo iza njega.

Čoveku popustiše kolena i on pade na lice.

Halil mu brzo izvadi novčanik iz džepa i u njemu vide prikačenu značku - POLICIJA GRADA KOKSA - ZAMENIK. Prokleo je svoju lošu sreću, zatim izvadio gotovinu iz čovekovog novčanika i iz kase, ukupno oko sto dolara.

Halil uze čauru metka kalibra 40. U Libiji su mu rekli da je to neobičan kalibar koji uglavnom koriste federalni agenti i da zato treba da vodi računa i ne ostavlja za sobom nešto tako zanimljivo.

Halil primeti poluotvorena vrata koja su vodila u mali toalet. Uhvatio je čoveka za članak leve noge i uvukao ga u toalet. Pre nego što je izašao, Halil se pomokrio ne pustivši vodu u prljavu školjku. Onda je zatvorio vrata i rekao: „Prijatan dan.“

Na stolu je našao novine i bacio ih na pod preko male bare krvi.

Našao je niz prekidača i sve ih isključio, ostavivši celu stanicu u mraku.

Izašao je iz kancelarije, zatvorio vrata i prišao aparatu za kolu. Ubacio je tri novčića od četvrt dolara, odabrao fantu od narandže, a zatim se brzo vratio do merkjurija.

Seo je u kola, upalio motor i okrenuo natrag na mali put kojim je došao s glavnog.

Petnaest minuta kasnije ponovo je bio na Međudržavnom putu 95 i vozio ka jugu. Ubrzao je do sto dvadeset kilometara na sat, vozeći uporedo s retkim vozilima oko sebe. Jeo je kikiriki i pio fantu. Sat kasnije video je veliki natpis DOBRO DOŠLI U FLORIDU - DRŽAVU SUNCA.

Ostao je na istom putu. Blizu Džeksonvila saobraćaj je postao gušći. Sišao je s puta pored putokaza za Međunarodni aerodrom

Džeksonvil i pratio znake prema aerodromu. Pogledao je navigator i uverio se da je na pravom putu.

Pogledao je sat na komandnoj tabli. Bilo je gotovo deset pre podne.

Dozvolio je sebi minut razmišljanja o događaju na benzinskoj stanici u gradiću po imenu Koks. *Čovek je bio policajac, ali je radio na benzinskoj stanici.* To je moglo da znači da je policajac na tajnom zadatku. Ali Halil se nejasno setio nečega što mu je rečeno ili što je pročitao o američkim policajcima u malim gradovima - neki od njih su dobrovoljci i zovu ih zamenicima. Da, sad se setio svega. Ti ljudi vole da nose pištolje, ne rade za platu i ljubopitljiviji su čak i od redovne policije. Zapravo, onaj čovek bio je preterano ljubopitljiv i život mu je visio o koncu dok je sipao gorivo i postavljao previše pitanja. Konac je napeo njegov pištolj oko pasa. Poslednje pitanje, o „Holidej inu“, prekinulo je konac. Bez obzira na to da li se mašio za pištolj ili ne, postavio je jedno pitanje previše, a Asadu Halilu je bilo ponestalo tačnih odgovora.

Poglavlje 34

Ne bismo stigli na šatl u devet, pa smo otišli do „Delte“ i uhvatili njihov šatl u pola deset za „La Gvardiju“.

Avion je bio napola pun ako ste optimista, ili poluprazan ako ste vlasnik „Deltinih“ akcija. Kejt i ja seli smo u zadnji deo.

Boing 727 je poleteo i ja sam se pozabavio pogledom na Vašington. Video sam raskošno osvetljeni Vašingtonov spomenik, Kapitol, Belu kuću, spomenike Linkolnu i Džefersonu i sve to. Nisam video zgradu „Dž. Edgar Huver“, ali još mi je bila u glavi. Rekao sam: „Na ovo se treba navići.“

„Hoćeš da kažeš kako FBI treba da se navikne na tebe?“

Nasmejao sam se.

Prišla nam je stjuardesa, zvana i kabinsko osoblje. Znala je iz manifesta putnika da smo federalni agenti, pa nam nije ponudila koktele, ali nas je pitala da li želimo sok.

Kejt reče: „Flaširanu vodu, molim vas.“

„A za vas, gospodine?“

„Dupli viski. Ne mogu da letim s jednim krilom.“

„Žao mi je, gospodine, ne smemo da služimo alkohol naoružanim licima.“

To je bio trenutak koji sam čekao čitav dan. Rekao sam: „Nisam naoružan. Pogledajte manifest, a možete i da me pretražite u toaletu.“

Nije delovala raspoloženo da pođe sa mnom u toalet, ali je pogledala manifest i rekla: „Oh... shvatam...“

„Više volim da pijem nego da nosim pištolj.“

Nasmešila se i spustila mi na poslužavnik dve bočice viskija i plastičnu čašu s ledom. „Kuća časti.“

„Avion časti.“

„Kako god.“

Kad se odmakla, ponudio sam Kejt viskijem.

Odgovorila je: „Ne smem.”

„Daj, nemoj da si tako ispravna. Uzmi piće.”

„Ne pokušavajte da me pokvarite, gospodine Kori.”

„Ne volim da sam jedini pokvaren. Držaću ti pištolj.”

„Prekini.” Popila je vodu.

Ispraznio sam obe bočice preko leda i srknuo. Mljacnuo sam usnama. *Aaaah*. Baš je dobro.”

„Odjebi.”

Gospode Bože.

Sedeli smo ćutke neko vreme, a onda me je upitala: „Jesi li se objasnio sa svojom prijateljicom s Long Ajlanda?”

Ovo je bilo teško pitanje, pa sam razmislio o odgovoru. Džon Kori je odan prijateljima i ljubavnicama, ali osnova odanosti je uzajamnost. A Bet Penrouz, pored sveg zanimanja za iskreno vašeg, nije pokazala mnogo odanosti. Misli da je od mene želela ono što dame zovu veza; kad to dobije, biće mi odana. Ali muškarci prvo žele odanost, pa će posle razmisliti o vezi. To su međusobno suprotstavljeni koncepti i teško da će se rešiti osim ako jedna od strana ne obavi operaciju promene pola. U svakom slučaju, čudilo me je zašto me Kejt ovo pita. Zapravo, uopšte me nije čudilo. Odgovorio sam: „Ostavio sam joj poruku na sekretarici.”

„Ima li ona razumevanja?”

„Nema, ali je pajkan i razume ove stvari.”

„Dobro je. Može proći dosta pre nego što budeš imao slobodnog vremena.”

„Poslao sam joj mejl u tom smislu.”

„Znaš, kad je naš odred radio na eksploziji aviona TV A, radili su dvadeset četiri sata dnevno, sedam dana nedeljno.”

„A to čak i nije bio teroristički napad”, naglasio sam.

Nije odgovorila. Niko zdrave pameti ne odgovara na pitanja o avionu TVA, ima tu još mnogo šta nejasno. U tom slučaju makar su znali ko, šta, kada i kako. Mi nismo sigurni u zašto, niti u šta dalje, ali uskoro ćemo saznati.

Kejt me upita: „Šta se desilo s tvojim brakom?”

Video sam kuda vode ova pitanja, ali ako mislite da posao detektiva čini da čovek shvati ženski um, onda razmislite još jednom. Ipak, činilo mi se da shvatam motive pitanja Mejfildove, pitanja koja nisu bila samo pusta radoznalost. Odgovorio sam: „Bila je pravnica.”

Ćutala je nekoliko sekundi, a onda rekla: „I zato vam nije išlo?”

„Da.”

„Zar nisi znao da je pravnica pre nego što si se oženio njome?”

„Mislio sam da ću je navesti da se izmeni.”

Kejt se nasmejala.

Bio je red na mene, pa sam je upitao: „Jesi li se ti udavala?”

„Nisam.”

„Zašto?”

„To je lično pitanje.”

Mislio sam da i postavljamo lična pitanja. Zapravo i jesmo, kad sam ja bio pitan. Odbio sam da se igram dalje i našao „Deltin” časopis u džepu sedišta ispred mene.

Rekla je: „Mnogo sam se selila.”

Gledao sam karte „Deltinih” linija po svetu. Možda bi trebalo da odem u Rim kad se ovo završi. Da vidim papu. „Delta” ne leti za Libiju, video sam. Pomislio sam na one momke koji su leteli u napad osamdeset šeste. Vozili su one male mlaznjake odnekud iz Engleske, oko Francuske i Španije i preko Sredozemnog mora za Libiju. Au. To je baš dugačak let, sudeći po mojoj karti. I niko nije služio viski. Kako su pišali?

„Jesi li me čuo?”

„Nisam, izvini.”

„Pitala sam, imaš li dece?”

„Dece? Oh, nemam. Brak nikad nije bio konzumiran. Nije verovala u seks posle venčanja.”

„Stvarno? Pa, za nekog tvojih godina to valjda nije bilo teškoća.”

Gospode Bože. Rekao sam: „Možemo li da promenimo temu?”

„O čemu bi želeo da pričamo?”

Zapravo ni o čemu. Osim možda o Kejt Mejfild, ali ta tema je bila pipava. Rekao sam: „Treba da pričamo o onome što smo danas saznali.”

„U redu." Onda smo pričali o onome što smo danas saznali, o jučerašnjim događajima i o tome šta ćemo sutra da radimo.

Primicali smo se Njujorku. Radovao sam se što vidim da je još tu i da gore svetla.

Iznad aerodroma Kejt me upita: „Ideš li sa mnom na Federalni trg?"

„Ako želiš."

„Želela bih. Onda možemo na večeru."

Pogledao sam na sat. Bilo je pola jedanaest uveče. Dok dođemo do Trga i krenemo, biće skoro ponoć. Rekao sam: „Malo je kasno za jelo."

„Onda na piće."

„Važi."

Avion se spustio. Dok je usporavao na pisti, postavio sam sebi pitanje koje svi muškarci postavljaju u ovakvim prilikama, a ono glasi: „Da li ispravno čitam signale?"

Ako grešim, mogu da se nađem u profesionalnoj nevolji, a ako sam u pravu, mogu da upadnem u lične nevolje. Odlučio sam da sačekam i vidim. Drugim rečima, kad se radi o ženama, igram oprezno.

Iskricali smo se, izašli iz aviona, seli u taksi i odvezli se do Federalnog trga autoputem Bruklin-Kvins, pa preko Bruklinskog mosta.

Dok smo prelazili most, upitao sam Kejt: „Voliš li Njujork?"

„Ne. A ti?"

„Naravno."

„Zašto? Ovaj grad je ludnica."

„Vašington je ludnica. Njujork je ekscentričan i zanimljiv."

„Njujork je ludnica. Žao mi je što sam prihvatila ovaj posao. Niko iz FBI-ja ne voli Njujork. Preskup je, a naš dodatak za troškove života jedva nam pokriva dodatne troškove."

„Zašto si onda prihvatila posao?"

„Iz istih razloga iz kojih vojnici pristaju na teške zadatke i dobrovoljno se javljaju za bitku. Dobra odskočna daska za karijeru. Da bi napredovao, bar jednom moraš da prihvatiš Njujork i Vašington." Dodala je: „I izazovno je. Osim toga, ovde se dešavaju izopačene i neverovatne stvari. Možeš posle da odeš u bilo koju od ostalih pedeset pet terenskih ispostava i do kraja života da pričaš priče iz Njujorka."

„Pa“, rekoah ja, „mislim da Njujork bije zao glas. Vidi, ja sam Njujorčanin. Jesam li ja čudak?“

Nisam čuo njen odgovor, možda zato što je taksista urlao na pešaka a pešak na njega. Govorili su različitim jezicima, pa svađa nije trajala koliko je mogla.

Stali smo na Federalnom trgu i Kejt je platila taksisti. Otišli smo do vrata s južne strane, koja se koriste posle radnog vremena, i Kejt je otvorila pomoću bezbednosne tastature. Imala je ključ od lifta, pa smo se popeli na dvadeset sedmi sprat gde se muvalo nekoliko odela.

Tu je bilo desetak ljudi, izgledali su umorno, nesrećno i zabrinuto. Telefoni su zvonili, faksovi su zvrndali, a moronski kompjuterski glas je govorio ljudima: „Stigla vam je pošta!“ Kejt je proćaskala sa svakim, preslušala poruke na sekretarici, proverila elektronsku poštu, zatim pogledala službene poruke i tako dalje. Stigao joj je mejl od Džordža Fostera koji je glasio: „Sastanak - naredio Džek - sala na dvadeset osmom spratu, osam ujutru.“ Neverovatno. Kenig iz Vašingtona zakazuje sastanak u Njujorku za osam sati. Ti ljudi su ili neumorni ili su se usrali od straha. Verovatno ovo drugo, u kom slučaju ionako neće dobro spavati.

Kejt me upita: „Hoćeš li da pogledaš svoj sto?“

Moj sto se nalazio u sali izdelfjenoj staklom na sobice, sprat niže. Znao sam da nisam dobio dole ništa drugačije nego što je Kejt dobila ovde, pa sam rekao: „Pogledaću sutra u pet ujutru, kad dođem.“

Ona se muvala još malo, a ja sam stajao sa strane osećajući se gotovo beskorisno, pa sam rekao: „Oдох ja kući.“

Spustila je papire koje je čitala i rekla: „Ne, vodiš me na piće.“ Dodala je: „Hoćeš da uzmeš papire iz mog kofera?“

„Uzeću ih sutra.“

„Možemo kasnije zajedno da ih pogledamo ako hoćeš.“

Ovo je zvučalo kao poziv da provedemo dugu noć zajedno. Oklevao sam, zatim rekao: „Važi.“

Spustila je kofer ispod svog stola.

Izašli smo i obreli se na tamnoj, tihoj ulici, bez taksija, a ja i bez pištolja. Meni zaista ne treba pištolj da bih se osećao bezbednim, a Njujork je postao prilično bezbedan grad, ali lepo je imati nešto kod sebe kad sumnjaš da terorista pokušava da te ubije. Ali Kejt je imala pucu, pa sam rekao: „Hajde da prošetamo.“

Šetali smo. U to doba nedeljom uveče ne radi mnogo šta, čak ni u gradu koji nikad ne spava, ali Kineska četvrt je nedeljom noću obično napola budna, pa sam krenuo tamo.

Nismo baš išli ruku pod ruku, ali Kejt je hodala blizu mene pa su nam se ramena dodirivala, a ponekad bi mi spustila ruku na mišicu ili rame dok smo pričali. Očigledno sam joj se sviđao, a možda je samo bila zagorela. Ne volim da me iskorištavaju zagorele žene, ali dešava mi se.

Elem, stigli smo u jedan restoran u Kineskoj četvrti koji sam znao. Zvao se "Novi zmaj". Pre mnogo godina, tokom večere s nekim pajkanima upitao sam vlasnika, gospodina Čunga, šta je bilo sa Starim zmajem, a on nam je poverio: „Upravo ga jedete!" Prsnuo je u srdačan smeh i otrčao u kuhinju.

Restoran je imao mali prostor za piće, još pun ljudi i duvanskog dima. Našli smo dva mesta za stolom za koktele. Gosti su izgledali kao snagatori iz filmova Brusa Lija bez ti tla.

Kejt se osvrnula okolo i upitala: „Znaš ovo mesto?"

„Nekad sam dolazio ovamo."

„Svi govore kineski."

„Ja ne govorim. Ti ne govoriš."

„Svi ostali govore."

„Mislim da su Kinezi."

„Baš si duhovit."

„Hvala ti."

Prišla nam je konobarica. Nisam je poznavao. Bila je ljubazna, smešila se i obavestila nas da kuhinja još radi. Naručio sam dim sum i viski za oboje.

Kejt me upita: „Šta je to dim sum. Hoću tačan odgovor."

„Nešto kao... grickalice. Knedlice i tako to. Dobro ide uz škotski viski."

Kejt se ponovo osvrnu okolo i reče: „Baš je egzotično."

„Oni tako ne misle."

„Ponekad se osećam kao prava seljanka."

„Koliko si već ovde?"

„Osam meseci."

Stiglo je piće, ćeretali smo, stiglo je još pića, zevnuo sam. Stigao je dim sum i Kejt se izgleda dopao. Stigla je i treća tura pića i oči su mi se ukrstile. Kejt je delovala budno i čilo.

Zamolio sam konobaricu da nam pozove taksi i platio sam račun. Izašli smo na Ulicu Pel i hladan vazduh nam je prijao. Dok smo čekali taksi, upitao sam Kejt: „Gde stanuješ?”

„U Istočnoj osamdeset osmoj ulici. To bi trebalo da je dobar kraj.”

„To i jeste dobar kraj.”

„Uzela sam stan od tipa kog sam zamenila. Otišao je u Dalas. Čujemo se ponekad. Kaže da mu Njujork nekako nedostaje, ali da je srećan u Dalasu.”

„A Njujork je srećan što je on u Dalasu.”

Nasmejala se. „Zabavan si. Džordž mi je rekao da imaš njujorška usta.”

„Zapravo imam mamina usta.”

Taksi je stigao i ušli smo. Rekao sam vozaču: „Prvo idemo u... Istočnu osamdeset osmu.”

Kejt reče taksisti adresu, pa smo krenuli uličicama Kineske četvrti, pa uz Baueri.

Uglavnom smo ću tali tokom vožnje, i za dvadeset minuta stigli pred Kejtinu zgradu, modernu višespratnicu s vratarom. Čak i da je imala garsonjeru, bilo bi malo skupo, uprkos njenom dodatku za troškove života. Ali, po mom iskustvu, Vendi Vasp iz Vičite uvek će odabrati dobru zgradu u dobrom kraju i smanjiti izdatke za luksuzne stvari kao što su hrana i odeća.

Stajali smo jedno vreme na pločniku, a ona reče: „Hoćeš li da uđeš?”

Njujorčani kažu „da se popneš”, a provincijalci „da uđeš”. U svakom slučaju, moje srce je primilo poruku i počelo da luduje. Već sam bio u takvim situacijama. Pogledao sam je i rekao: „Da ostavimo to za drugi put?”

„Naravno.” Nasmešila se. „Vidimo se u pet.”

„Možda malo posle pet. Recimo u osam.”

Ponovo se nasmešila. „Laku noć.” Okrenula se, a vratar ju je pozdravio otvarajući joj vrata.

Gledao sam je kako ide predvorjem, zatim se okrenuo i seo u taksi. „Istočna sedamdeset druga ulica”, rekao sam i dao mu broj.

Taksista, momak s turbanom iz nekog drugog kraja, reče na dobrom engleskom: „Možda se to mene ne tiče, ali mislim da je dama želela da pođete s njom.”

Je li?”

„Aha.”

Zurio sam kroz prozor dok smo se vozili Drugom avenijom. Čudan dan. Sutrašnji će biti potpuno neprijatan i napet. A opet, možda neće biti sutrašnjeg dana, niti ijednog posle. Razmislio sam da kažem taksisti da okrene i vrati se. Upitao sam ga, povodom turbana: „Jesi li ti duh?“

Nasmejao se. „Da. A ovo je leteći ćilim i dobijaš tri želje.“

„U redu.“

Poželeo sam tri želje u sebi, ali duh reče: „Moraš da mi ih kažeš, inače ne mogu da ih ostvarim.“

Rekao sam mu: „Svetski mir, unutrašnji mir i razumevanje žena.“

„Prve dve nisu problem.“ Ponovo se nasmejao. „Ako ti se treća ostvari, nazovi me.“

Stigli smo pred moju zgradu. Dao sam duhu veliku napojnicu, a on me je posavetovao: „Pozovi je opet da izađete.“

Odvezao se.

Iz nekog razloga Alfred je još bio na dužnosti. Nikako ne mogu da shvatim raspored rada vratara, koji je izgleda još neuredniji od mog. Alfred me pozdravi: „Dobro veče, gospodine Kori. Jeste li lepo proveli dan?“

„Imao sam zanimljiv dan, Alfrede.“

Popeo sam se liftom do dvadesetog sprata, otvorio vrata i ušao u stan, preduzimajući minimalne mere predostrožnosti, a u stvari se nadajući da će neko da me zvizne u glavu kao u filmovima i da ću se probuditi sledećeg meseca.

Nisam preslušao poruke na sekretarici, ali sam se skinuo i srušio u krevet. Mislio sam da sam iscrpljen, ali sam otkrio da sam napet kao opruga časovnika.

Zurio sam u tavanicu, razmišljao o životu i smrti, o ljubavi i mržnji, o sudbini i slučaju, o strahu i hrabrosti i tako to. Mislio sam na Kejt i Teda, na Džeka i Džordža, na ljude u plavim odelima, na duha iz boce, i najzad na Nika Montija i Nensi Tejt, koji će mi oboje nedostajati. I na Meg, dežurnog agenta, koju nisam poznavao, ali koja će nedostajati porodici i prijateljima. Mislio sam na Asada Halila i pitao se hoću li imati priliku da ga pošaljem pravo u pakao.

Zaspao sam, ali sam sanjao ružne snove jedan za drugim. Dani i noći postajali su isti.

Poglavlje 35

Asad Halil se našao na prepunom drumu duž kog su se redali moteli, agencije za iznajmljivanje automobila i restorani brze hrane. Veliki avion sletao je na obližnji aerodrom.

U Tripoliju su mu rekli da nađe motel blizu Međunarodnog aerodroma Džeksonvil, gde ni njegova pojava ni registarske tablice neće privući pažnju.

Video je zgradu prijatnog izgleda po imenu „Šeraton" - ime je znao iz Evrope - sišao na parking i odvezao se do natpisa AUTO-MOTEL-PRIJAVE.

Popravio je kravatu, prstima začesljao kosu, stavio naočari i ušao.

Devojka za pultom mu se nasmešila i rekla: „Dobro večer."

On se osmehnuo i uzvratio joj pozdrav. Video je prolaze u predvorju, a nad jednim je pisalo BAR-SALON-RESTORAN. Kroz vrata su dopirali muzika i smeh.

Rekao je devojci: „Želim sobu za jednu noć, molim vas."

„Da, gospodine. Standardnu ili de luks?"

„De luks."

Dala mu je registracionu kartu i olovku. „Kako želite da platite, gospodine?"

„'Ameriken ekspresom'." Izvadio je novčanik i pružio joj kreditnu karticu dok je ispunjavao prijavu.

Boris mu je rekao: što bolji hotel - to manje problema, naročito ako plaća kreditnom karticom. Nije želeo da ostavlja trag na papiru, ali Boris ga je uverio da će biti bezbedan ako karticu bude koristio retko.

Žena mu pruži slip s otiskom kartice i vrati mu je. Potpisao je slip i stavio karticu u džep.

Popunio je prijavu, ostavivši prazne rubrike o vozilu, za koje su mu u Tripoliju rekli da može da ih zanemari u boljim hotelima. Rekli su mu takođe da ovde, za razliku od Evrope, neće biti rubrike za broj pasoša i da mu ga službenici neće ni zatražiti na uvid. Očigledno je uvreda biti smatran za stranca, koliko god neko izgledao kao stranac. Ili su možda tačne Borisove reči: „Jedini pasoš koji ti treba u Americi je 'Ameriken ekspres'."

U svakom slučaju, službenica je pogledala njegovu prijavu i nije mu zatražila više ništa. Rekla je: „Dobro došli u 'Šeraton', gospodine...”

„Ba-dr”, izgovorio je.

„Gospodine Ba-dr. Izvolite elektronski ključ za sobu sto devetnaest u prizemlju, desno kada izađete iz predvorja.” Jednolično je nastavila: „Ovo je vaša brošura, a na njoj je broj sobe. Bar i restoran nalaze se iza onih vrata, imamo teretanu i bazen za plivanje, odjavljivanje je do jedanaest, doručak se služi u glavnoj trpezariji od sedam do jedanaest, sobna posluža je na raspolaganju od šest po podne do ponoći, trpezarija se kratko zatvara zbog večere, bar i salon su otvoreni do jedan po ponoći i tu možete dobiti grickalice. U sobi imate mini-bar. Želite li buđenje?”

Halil je razumeo njen naglasak, ali jedva je shvatio ova beskorisna obaveštenja. Razumeo je poslednje pitanje i rekao: „Da, imam avion u devet, pa bih voleo da me probudite u šest.”

Gledala ga je, otvoreno, ne kao Libijke, koje izbegavaju kontakt očima s muškarcima. Gledao ju je u oči, kao što mu je rečeno da čini, ali takođe da bi video iskru prepoznavanja. Ali ona ničim nije pokazala da zna njegov pravi identitet.

Rekla je: „Da, gospodine, poziv za buđenje u šest. Želite li ekspresnu odjavu?”

Rečeno mu je da odgovori potvrdno na ovo pitanje, da ta vrsta odjave znači kako neće morati da se vrati na recepciju. Odgovorio je: „Da, molim vas.”

„Kopija računa biće vam ispod vrata do sedam sati. Mogu li još nekako da vam pomognem?”

„Ne, hvala vam.”

„Prijatan boravak.”

„Hvala.” Nasmehio se, uzeo brošuru, okrenuo se i izašao iz predvorja.

Ovo je prošlo dobro, bolje nego prethodni put kad se prijavio u motel izvan Vašingtona, pomislio je, i morao da ubije recepcionera. Ponovo se nasmehio.

Asad Halil je seo u kola i odveo se do vrata s brojem 119, ispred kojih ga je čekalo prazno mesto za parkiranje. Uzeo je torbu, izašao iz kola, zaključao ih i prišao vratima sobe. Gurnuo je karticu u prorez, vrata su zašumela i škljocnula, a upalilo se zeleno svetlo i podsetilo ga na klub „Konkistador”.

Ušao je, zaključao vrata za sobom i navukao rezu.

Pregledao je sobu, plakare i kupatilo - čiste i savremene, ali možda preudobne za njegov ukus. Više je voleo oskudniju sredinu, naročito u ovom džihadu. Kao što mu je jedan sveti čovek rekao: „Alah će te čuti i ako se moliš u džamiji punog stomaka, i u pustinji praznog stomaka - ali ako ti želiš da čuješ Alaha, idi gladan u pustinju.”

Uprkos tom savetu, Halil je bio gladan. Vrlo je malo jeo od dana pred predaju američkoj ambasadi u Parizu, što je bilo pre skoro nedelju dana.

Pogledao je jelovnik sobne posluge, ali je odlučio da ne izaziva nove poglede u lice. Vrlo malo ljudi ga je videlo izbliza i većina njih bila je mrtva.

Otvorio je mini-bar i našao konzervu soka od narandže, plastičnu bocu vode vitel, teglu raznih oraščića i tablu čokolade toblerone, u kojoj je mnogo uživao u Evropi.

Seo je u fotelju okrenutu ulaznim vratima još potpuno obučen, s oba gloka u džepovima. Polako je jeo i pio.

Dok je jeo, razmislio je o svom kratkom boravku u američkoj ambasadi u Parizu. Bili su sumnjičavi prema njemu, ali ne neprijateljski. Jedan oficir i jedan čovek u civilu obavili su prvobitno ispitivanje, a dan kasnije druga dvojica - predstavili su se kao Filip i Piter - stigli su iz Amerike i rekli mu da će ga bezbedno sprovesti u Vašington. Halil je znao da je oboje laž - išli su za Njujork, a ne za Vašington, a Filip i Piter neće bezbedno stići.

Noć pre leta su ga drogirali, kao što je Butros rekao da hoće, i Halil im je to dozvolio da ne bi probudio sumnju. Nije bio siguran šta su radili s njim dok je bio drogiran, ali to i nije bilo važno. U Tripoliju ga je drogirala i ispitivala Libijska obaveštajna služba, da utvrdi je li u stanju da podnese takozvane droge istine. Prošao je probu bez teškoća.

Bilo mu je rečeno da ga Amerikanci verovatno neće podvrći probi na detektoru laži u ambasadi - diplomate su želeli da ga pošalju van iz ambasade što je pre moguće. Ali, da su zatražili da obave takvu probu, odbio bi i zahtevao da ode za Ameriku ili da ga puste. U svakom slučaju, Amerikanci su se ponašali predvidivo i uklonili ga iz ambasade u Parizu što su pre mogli.

Kao što je Malik rekao: „Traže te radi saslušavanja Englezi, Nemci, Italijani i Britanci. Amerikanci ovo znaju i žele te samo za sebe. Skloniće te iz Evrope što je pre moguće. Gotovo uvek vode najosetljivije slučajeve u Njujork, kako bi mogli da poreknu da drže prebega u Vašingtonu. Mislim da ima i drugih, psiholoških i možda praktičnih razloga što idu u Njujork. Nameravaće da te vremenom prebace za Vašington - ali mislim da ćeš tamo moći da stigneš i bez njihove pomoći.”

Svi u prostoriji su se nasmejali Malikovoj šali. Starac je bio veoma rečit i koristio je humor da istakne svoj stav. Halil nije uvek cenio Malikov ili Borisov humor, ali oni su se šalili na račun Amerikanaca i Evropljana, pa je to podnosio.

Malik je takođe rekao: „Ipak, ako nas naš prijatelj koji radi za 'Transkontinental' u Parizu obavesti da ipak ideš za Vašington, onda će Hadad, tvoj saputnik kome je neophodan kiseonik, biti na *tom* letu. Postupak na aerodromu 'Dals' je isti - avion će odvući u zonu bezbednosti, a ti ćeš nastaviti kao da si u Njujorku." Malik mu je rekao na kom mestu na aerodromu „Dals" će se sastati s taksistom, svojim vozačem koji će ga odvesti do unajmljenih kola. Onda će - nakon što ućutka vozača - ostati u motelu do nedelje ujutru, a zatim otići u grad i posetiti generala Vejklifa pre ili posle službe božje.

Na Asada Halila su preciznost i lukavost njegove obaveštajne službe ostavile snažan utisak. Mislili su na sve i imali su rezervne planove za slučaj da Amerikanci promene svoj postupak rada. Što je još važnije, libijski operativci su mu naglasili da čak i najbolji planovi ne mogu da se sprovedu bez istinskih islamskih boraca za slobodu kao što je Asad Halil, niti bez Alahove pomoći.

Boris mu je, naravno, rekao da je plan uglavnom njegov, i da Alah nema nikakve veze ni s planom niti s njegovim uspehom. Ali, *saglasio* se da je Asad Halil izuzetan agent. Zapravo, Boris je oficirima Libijske obaveštajne službe rekao: „Da imate više ljudi kakav je Asad Halil, ne biste tako često doživljavali neuspehe."

Boris je jezikom kopao sam sebi grob, mislio je Halil, ali je bio prilično siguran u to da je i sam donekle toga svestan, zbog čega se i opijao tako često.

Borisu je bilo potrebno stalno snabdevanje ženama i votkom, što su mu obezbeđivali, i novac, koji su slali u švajcarsku banku za Borisovu porodicu. Rus je, čak i pijan, bio vrlo lukav i od velike pomoći, a bio je dovoljno pametan da zna kako neće živ napustiti Tripoli. Jednom je rekao Maliku: „Ako mi se ovde desi nesreća, obećaj mi da ćeš poslati moje telo u otadžbinu."

Malik je odgovorio: „Neće ti se ovde desiti nikakva nesreća, prijatelju. Dobro te pazimo."

Na ovo je Boris odgovorio: „*Job vas*", što znači „jebite se", i što je Boris prečesto koristio.

Halil je dovršio svoj škrti obrok i uključio televizor, pijuckajući vodu iz boce. Kad je iskapio sve, stavio je praznu plastičnu bocu u torbu.

Bilo je gotovo jedanaest uveče; dok je čekao vesti u jedanaest menjao je kanale daljinskim upravljačem. Na jednom kanalu dve žene golih grudi bile su u malom bazenu vruće i zapenušene vode i postajale su bliske jedna s drugom. Halil promeni kanal, zatim se vrati da vidi one dve žene.

Gledao je opčinjen kako njih dve - jedna plavuša, druga tamnokosa - stoje u toploj vodi i miluju jedna drugu. Treća žena, Afrikanka, pojavila se na ivici uzburkanog bazena. Bila je potpuno naga, ali neka vrsta elektronske smetnje pokrivala joj je pol dok je stepenicama silazila u bazen.

Tri žene su veoma malo govorile, primetio je Halil, ali su se previše smejale dok su pljuskale vodom jedna drugu. Halil je smatrao da se ponašaju kao lude, ali je nastavio da gleda.

Četvrta žena, crvenokosa, silazila je niz stepenice okrenuta tako da je video njenu голу zadnjicu i leđa dok se spuštala u vodu. Uskoro su sve četiri žene trljale i mazile jedna drugu, ljubile se i grlile. Halil je sedeo veoma mirno, ali je shvatio da se uzbudio, pa se nelagodno promeškoltio u fotelji.

Razumeo je da ne bi trebalo ovo da gleda, da je ovo najgora vrsta zapadne izopačenosti, da sveti spisi Jevreja, hrišćana i muslimana ovakva dela opisuju kao neprirodna i prljava. Pa ipak, ove žene koje su dodirivale jedna drugu na nečist način, uzbudile su ga i izazvale u njegovom umu pohotne i sramotne misli.

Zamislilo je sebe nagog u bazenu s njima.

Prenuo se iz sanjarenja i na digitalnom časovniku video da je već četiri minuta posle jedanaest. Dok je menjao kanale, proklinjao je samog sebe, svoju slabost i đavolske sile koje slobodno besne ovo prokletom zemljom.

Našao je program vesti i stao.

Voditeljka je govorila: „Ovo je čovek za kog vlasti tvrde da je glavni osumnjičeni u neimenovanom terorističkom napadu u Sjedinjenim Državama...”

Na ekranu se pojavila fotografija u boji s natpisom ASAD HALIL, a on je brzo ustao i kleknuo pored televizora da je pažljivo osmotri. Nikad nije video ovu svoju fotografiju u boji i smatrao je da je tajno snimljena u ambasadi u Parizu za vreme saslušavanja. Zapravo, primetio je da na sebi ima isto odelo kao sada, i da je kravata ona koju je nosio u Parizu, mada sada zamenjena drugom.

Žena je rekla: „Molimo da pažljivo pogledate fotografiju i obavestite vlasti ako vidite ovog čoveka. Smatra se da je naoružan i opasan, pa niko ne treba da se sukobljava s njim niti da pokuša da ga zadrži. Pozovite policiju ili FBI. Ovo su dva besplatna broja koja možete pozvati..." Ispod fotografije pojavila su se dva telefonska broja. „Prvi broj je za anonimne dostave koje možete ostaviti na traci, drugi je vruća linija kojom operiše osoblje FBI-ja. Oba broja su dostupna dvadeset četiri sata dnevno. Osim toga, Ministarstvo pravde ponudilo je nagradu od *million dolara* za obaveštenja koja će dovesti do hapšenja ovog osumnjičenog."

Na ekranu se pojavila druga fotografija Asada Halila; na njoj je imao neznatno drugačiji izraz lica i Halil ju je ponovo prepoznao kao fotografiju snimljenu u ambasadi u Parizu.

Voditeljka je govorila: „Ponovo molimo da pažljivo pogledate fotografiju - federalne vlasti traže pomoć u pronalaženju ovog čoveka, Asada Halila. On govori engleski i arapski i pomalo francuski, nemački i italijanski. Sumnja se da je međunarodni terorista i sada se možda nalazi u Sjedinjenim Državama. Nemamo drugih podataka o ovoj osobi, ali ćemo vas obavestiti čim saznamo nove pojedinosti."

Lice Asada Halila sve vreme je zurilo s ekrana u Asada Halila.

Počela je druga vest i Halil ugasi ton, zatim priđe ogledalu na zidu, stavi naočari i zagleda se u samog sebe.

Asad Halil, Libijac na televiziji, imao je crnu, unazad začešljanu kosu. Hefni Badr, Egipćanin u Džeksonvilu, država Florida, imao je prosedu kosu razdeljenu sa strane.

Asad Halil na televiziji imao je tamne oči. Hefni Badr u Džeksonvilu nosio je naočari i njegove oči su posmatraču delovale zamućeno.

Asad Halil na televiziji bio je glatko obrijan. Hefni Badr imao je prosede brkove.

Asad Halil na televiziji se nije smešio. Hefni Badr u ogledalu se *jeste* smešio, jer nije ličio na Asada Halila.

Izgovorio je molitve i legao.

Poglavlje 36

Stigao sam u osam sati na dvadeset osmi sprat zgrade na Federalnom trgu, osećajući se pun vrline što nisam proveo noć s Kejt Mejfild. Zapravo, mogao sam da je pogledam pravo u oči i kažem joj: „Dobro jutro.“

Otpozdravila mi je. Učinilo mi se da sam čuo reč „kreten“, ali možda sam se samo tako osećao.

Stajali smo oko dugačkog konferencijskog stola u prostoriji bez prozora i ćaskali dok sastanak nije počeo.

Zidove su krasile uvećane fotografije Asada Halila, razni snimci načinjeni u Parizu. Bile su tu i dve fotografije s natpisom JUSUF HADAD. Jedna je bila označena sa SNIMAK IZ MRTVAČNICE, a druga sa FOTOGRAFIJA IZ PASOŠA. Snimak iz mrtvačnice je zapravo izgledao bolje od onog iz pasoša.

Bilo je tu i nekoliko snimaka februarskog prebega. Ispostavilo se da mu je ime Butros Dar i da je mrtav.

Imam teoriju da su svi ti momci zli jer imaju glupa imena - kao dečko po imenu Sju.

Elem, izbrojao sam deset šolja za kafu i deset blokova na stolu, te zaključio da će na sastanku biti deset ljudi. Na svakom bloku bilo je napisano ime, pa sam zaključio kako treba da sednem ispred bloka s mojim imenom. To sam i učinio. Na stolu su bila četiri bokala s kafom. Sipao sam sebi kafu, zatim gurnuo bokal preko stola ka Kejt, koja je sedela tačno preko puta mene.

Na sebi je imala plavi kostim s tankim prugama i delovala je strože nego u plavom blejzeru i suknji do kolena koje je nosila u subotu. Ruž joj je bio koralnoružičast. Nasmejala mi se.

I ja sam se njoj nasmešio. No, da se vratimo sastanku Anti terorističke jedinice.

Svi su seli. Na kraju stola sedeo je Džek Kenig, koji se nedavno vratio iz Vašingtona i bio u istom odelu kao i juče.

Na drugom kraju stola sedeo je kapetan Dejvid Stajn iz Uprave policije Njujorka, drugi zapovednik Antiterorističke jedinice. I Stajn i Kenig mogli su da misle kako sede u čelu.

Levo od mene bio je Majk O'Liri iz Obaveštajne jedinice Uprave policije Njujorka. Primetio sam da je ime na njegovom bloku isto kao njegovo, što me je učinilo optimističnim u pogledu sposobnosti policijske Obaveštajne jedinice.

Desno od mene seo je specijalni agent Alan Parker iz FBI-ja i Antiterorističke jedinice. Alan je naš čovek za odnose s javnošću. Ima dvadeset pet-šest godina, ali deluje kao da mu je trinaest. On je seronja svetske klase, a baš nam to treba za ovaj slučaj.

Desno od Parkera, blizu Keniga, bio je kapetan Henri Vidžinski, zamenik šefa detektiva Policije Lučke uprave. Sreo sam ga nekoliko puta dok sam bio detektiv njujorške policije i delovao mi je kao dobar tip, osim imena koje je izgledalo kao treći red table za pro veru vida. Mislim, neko bi trebalo da mu kupi samoglasnik.²⁸

Preko puta mene sedeli su Kejt i još trojica - blizu kapetana Stajna sedeo je Robert Mudi, šef detektiva Uprave policije Njujorka. Mudi je prvi crni šef detektiva u njujorškoj policiji i bio mi je šef pre moje smrti i vaskrsnuća. Ne moram da vam kažem da komandovati hiljadama ljudi kao što sam ja nije lak posao. Sreo sam šefa Mudija u nekoliko prilika i činilo mi se da me ne mrzi, što je najbolje moguće kad se radi o meni i šefovima.

Levo od Kejt bio je narednik Gabrijel Hejtam, iz Uprave policije Njujorka i Antiterorističke jedinice, arapski gospodin.

Pored njega, desno od Keniga, sedeo je nepoznati muškarac, ali nepoznato je bilo samo njegovo ime. Nisam nimalo sumnjao da je taj elegantni gospodin iz CIA. Čudno je kako umem da ih prepoznam; glume lako zamorenu nehajnost, troše previše para na odeću i uvek deluju kao da bi trebalo da su na nekom mnogo važnijem mestu.

U svakom slučaju, osećao sam se pomalo prazno što više nema Teda Neša da ga zajebavam. Sada sam se osetio bolje jer sam znao da će ga neko zameniti.

Što se tiče g. Teda Neša, zamislio sam ga kako pakuje svoje svileno rublje za put u Pariz. Takođe sam ga zamislio kako se u jednom trenutku vraća u moj život, kao što sam rekao. Setio sam se Kenigovih reči -*Trebalo je da motrite na Teda*. Džek Kenig ne daje olako takve izjave.

Nije bilo ni Džordža Fostera, čiji je posao bio da pazi na radnju. Bio je u klubu „Konkistador" i verovatno će dugo tamo ostati. Džordžov zadatak, rečnikom kriminalističke istrage, bio je da bude „Domaćin", odnosno koordinator mesta zločina, pošto je bio svedok i stvarni učesnik u događajima. Bolje Džordž nego ja, čini mi se.

---

²⁸ Kapetanovo ime u originalu se piše Wydrzynski, a čita se Vidžinski. (Prim. prev.)

Osim Neša i Fostera, nedostajao je i Nik Monti. Zato je Džek Kenig otpočeo sastanak pozivom na minut ćutanja za Nika, kao i za Fila i Pitera, dvojicu federalnih maršala iz aviona 175, Endija Mek Gila iz Službe za vanredna dejstva Lučke uprave, Nensi Tejt, dežurnog agenta Meg Kolins i sve žrtve iz aviona 175.

Održali smo minut ćutanja i Džek je otvorio sastanak. Bilo je tačno osam sati.

Džek je prvo predstavio gospodina sa svoje leve strane rekavši: „S nama je ovog jutra Edvard Haris iz Centralne obaveštajne agencije.”

Nemoj da sereš. Mislim, sve što je Džek trebalo da kaže bilo je: „Ovo je Edvard Haris iz znate-već-odakle.”

Džek je dodao: „Gospodin Haris radi u Protivterorističkom odseku Agencije.”

Haris je prihvatio predstavljanje pomerajući olovku napred-nazad poput brisača. Baš je kul. Osim toga, za razliku od FBI-ja, ovi momci gotovo uvek koriste puna imena. Nema Ed za Edvarda Harisa. Ted Neš kao da je bio izuzetak od pravila. Odjednom mi je pala na pamet sjajna ideja da ga zovem Tedi kad se ponovo vidimo.

Treba da naglasim da u normalnim okolnostima ne bih bio na sastanku ovog nivoa, a ne bi ni Kejt. Ali pošto smo bili svedoci i učesnici u događajima koji su nas okupili, uključili su i Kejt i mene. A, šta kažete?

Džek Kenig objavi: „Kao što neki od vas znaju, juče po podne u Vašingtonu je odlučeno da se izda kratka izjava medijima zajedno s fotografijama Asada Halila. U izjavi se kaže samo da je on osumnjičen u slučaju međunarodnog terorizma i da ga traže federalne vlasti. Nije spomenut avion jedan-sedam-pet. Izjava i fotografije pojavili su se u većini televizijskih vesti u jedanaest uveče. Neki od vas su to možda sinoć videli. Današnje novine objaviće izjavu i fotografije.”

Niko nije glasno prokomentarisao, ali izrazi lica govorili su: „I bilo je vreme, jebote.”

Kapetan Dejvid Stajn pokazao je svoj položaj združenog komandanta i ustao iako ga King Džek nije prozvao. Kapetan Stajn je izjavio: „Smestićemo Komandni centar na dvadeset šesti sprat. Svi koji rade na ovom slučaju preseliće se tamo zajedno s dosijeima vezanim za slučaj. Sve što ima veze sa slučajem biće u Centru ili će prolaziti kroz Centar - dosijei, fotografije, karte, šeme, tragovi, dokazi, prepisi razgovora - sve živo. Do daljeg obaveštenja postoje samo tri mesta na kojima će pripadnici Antiterorističke jedinice biti - u Centru, u krevetu ili na terenu. Ne trošite suviše vremena u krevetu.” Pogledao je po sali i rekao: „Ko mora da ide na pogreb može da ode. Ima li pitanja?”

Činilo se da niko nema šta da pita, pa je kapetan nastavio: „Odsek za Bliski istok dobiće pedeset agenata dodeljenih neposredno ovom slučaju, iz svih službi za sprovođenje zakona koje čine naš odred. Još stotinak muškaraca i žena biće pridodato slučaju u oblasti Njujorka. Osim toga, stotine agenata rade na slučaju u Državama i inostranstvu.”

I tako dalje.

Sledeći je reč dobio poručnik Majk O'Liri iz Obaveštajne jedinice njujorške policije. Rekao je nekoliko reči o Niku Montiju, koji je bio iz Obaveštajne. U pravoj irskoj tradiciji O'Liri je ispričao nekoliko anegdota o Niku, koje je verovatno izmislio.

Nema mnogo mesnih policijskih uprava sa sopstvenim obaveštajnim jedinicama, ali Njujorku, sedištu svakog blesavog političkog pokreta na planeti, takva služba je neophodna.

Obaveštajna jedinica Uprave policije Njujorka osnovana je tokom Crvene panike²⁹ i korišćena je za zastrašivanje mesnih komunista, kojima se zapravo dopadalo da ih pajkani proganjaju. Niko drugi na njih nije obraćao pažnju osim FBI-ja.

Stari Crveni odred pretvorio se u ono što je danas, i jedinica nije loša u onome što radi, ali ima svoja ograničenja. Osim toga, oni baš ne vole Antiterorističku jedinicu, koju smatraju suparnikom, ali Majk O'Liri nas je uveravao kako je njegova jedinica na zadatku i da će u potpunosti saradivati. U sebi sam znao da, ako ti ljudi nađu neki trag, mi nećemo ni čuti za njega. Ali, da budem pošten, ako FBI nađe neki trag, ni O'Liri neće čuti za njega.

Poručnik O'Liri nas je sve blagoslovio i seo. Irci umeju predivno da seru. Hoću da kažem, znate da lažu, i oni znaju da znate da lažu, ali to rade s toliko šarma, ubeđenja i energije da je svima lepo.

Sledeći je bio Robert Mudi, šef detektiva Uprave policije Njujorka. Rekao je: „Moji detektivi držaće oči i uši otvorene dok rade na drugim slučajevima. Uveravam vas da će četiri hiljade muškaraca i žena pod mojom komandom sve vreme sa sobom nositi fotografiju ovog počinioca i da će sve tragove proslediti Komandnom centru Odreda.”

Sranje.

Šef Mudi završio je rečima: „Ako se on nalazi bilo gde u pet opština, imamo dobre izgleda da to saznamo i pokupimo ga.”

Podtekst je bio da bi Mudi voleo da zgrabi Halila pre nego što federalci bilo šta saznaju, i da ih o tome obavesti putem jutarnjih novina.

---

²⁹Engl. Red Scare - vreme rada tzv. Kongresnog komiteta za neameričke aktivnosti SAD (1947-1954), predvođenog zloglasnim senatorom Džozefom Makartijem (Joseph Raymond McCarthy 1908-1954), kada su mnogi ljudi, naročito umetnici, proganjani i tlačeni. (Prim. prev.)

Kapetan Stajn zahvalio je inspektoru Mudiju i dodao: „Dobio sam i uveravanja od komesara policije da će svi uniformisani pozornici biti obavešteni o ovome pre početka smena. Osim toga, komesar danas ima sastanak s komesarima policije okolnih predgrađa i opština, na kom će zatražiti njihovu punu saradnju i podršku. To znači da će preko sedamdeset hiljada čuvara zakona u gradskoj oblasti tražiti jednog čoveka. Ovo je zapravo najveći lov na čoveka u istoriji oblasti grada Njujorka.”

Primitio sam da Alan Parker revnosno vodi beleške, možda da bi ih upotrebio za vesti, a možda piše televizijsku mini-seriju. Ja ne verujem mnogo piscima.

Stajn reče: „U međuvremenu ćemo se pre svega usmeriti na bliskoistočnu zajednicu”, i okrenuo se Gabrijelu Hejtamu.

Hejtam je ustao i pogledao po dvorani. Kao jedini prisutni Arapin i musliman, možda je bio malo paranoičan, ali nakon godina rada u Obaveštajnoj jedinici, a sada u Jedinici, Gabrijel Hejtam bio je opušten. Jednom mi se poverio: „Moje pravo ime je Džibril - Gabrijel na arapskom. Ali nemoj da se to sazna - pokušavam da prođem kao VASP.”

Dopadao mi se njegov smisao za humor, a bili su mu potrebni odličan smisao za humor i samopoštovanje da bi radio to što radi. Hoću da kažem, nije suviše teško biti Amerikanac arapskog porekla u Njujorku, ali biti arapsko-američki musliman dodeljen Odseku za Bliski istok Antiterorističke jedinice zahteva velika jaja. Pitam se šta Gabrijel govori svojim drugarima u džamiji. Nešto kao: „Hej, Abdule, juče sam uhapsio dvojicu Salama-Salama.” Malo verovatno.

Narednik Hejtam bio je komandir jedinica za prismotru, detektiva njujorške policije dodeljenih odredu koji su obavljali stvaran terenski posao pazeći na ljude za koje se sumnja da su povezani s ekstremističkim organizacijama. Ti momci satima sede ispred stanova i kuća, slikaju, koriste dalekometnu opremu za prisluškivanje i magnetofone, prate ljude u kolima, vozovima podzemne železnice, taksijima, vozovima, autobusima i pešice, što tipovi iz FBI-ja ne bi mogli ili hteli da rade. To je težak posao, ali je suština rada naše jedinice. Tu se troši mnogo vremena i para, a bliskoistočna zajednica nije srećna što je stalno pod prismotrom. Ali, kao što se kaže: „Ako nisi učinio ništa loše, ne treba da brineš.”

Elem, Gabrijel nas je obavestio: „Između pet po podne u subotu i sada, jedinice za praćenje su zbacile ogrtač tajne i prevrnule grad naglavce. Uspeli smo da isposlujemo pristanke na pretres i prazne naloge za pretres koji pokrivaju sve osim gradonačelnikove spavaće sobe. Ispitali smo oko osam stotina ljudi u njihovim kućama, u stanicama, na ulici, na

radnim mestima i ovde - građanske vođe, sumnjivce, obične Jusufe, čak i muslimanske verske vođe."

Nisam mogao da odolim. Rekao sam Gabrijelu: „Ako se do podneva ne oglasi bar dvadeset advokata Arapske lige za građanska prava, ništa niste uradili."

Svi su se zakikotali na ovo. Čak se i Kejt nasmejala.

Gabrijel mi reče: „Hej, i njih smo ispitivali. Sada unajmljuju jevrejske advokate da podnesu tužbe."

Ponovo su se svi nasmejali, ali smeh je bio malo usiljen. Sve ovo je, na kraju krajeva, malo neobično. Ali humor obično dobro ide uz pipave teme. Hoću da kažem, u sali je bilo mnoštvo predstavnika različitih kultura, a još nismo čuli Poljaka, kapetana Vidžinskog. Znao sam jedan sjajan vic o Poljacima, ali možda ću ga ostaviti za drugi put.

Gabrijel je nastavio bez mnogo hvalisanja i morao je da prizna: „Moram da vam kažem, nismo našli ni jedan jedini trag. Ni dlaku. Nije bilo čak ni uobičajenog sranja, da neko pokušava da nabedi svog tasta. Niko ne želi ovo ni da pipne. Ali, imamo da ispitamo još oko hiljadu ljudi i stotinak mesta da pretresemo. Osim toga, na neke ljude i mesta se vraćamo. Vršimo maksimalan pritisak na bliskoistočnu zajednicu i, da, možda smo ponegde nagazili građanska prava, ali o tome ćemo brinuti kasnije." Dodao je: „Ne mučimo nikoga."

Kenig suvo primeti: „Vašington će ceniti vašu uzdržanost."

Gabrijel mu reče: „Većina ovih ljudi potiče iz zemalja gde policija prvo bije, a onda postavlja pitanja. Ljudi o kojima govorimo zbune se ako im makar malo telesno ne pripretite."

Kenig se nakašlja i reče: „Mislim da ne moramo to da čujemo. U svakom slučaju, naredniče, mi ne..."

Narednik Hejtam ga prekide: „U gradskim i bolničkim mrtvačnicama leži preko trista leševa. A ne znamo koliko će se mrtvacu još pojaviti. Ne želim više nijedan leš u mojoj smeni." Kenig malo razmisli, ali znajući za skriveni mikrofon, ne reče ništa.

Narednik Hejtam sede.

U sali je vladala tišina. Svi su verovatno mislili isto - kako bi narednik Gabrijel Hejtam verovatno mogao da se izvuče s grubostima prema pripadnicima svoje vere. Ovo, naravno, možda i jeste jedan od razloga zbog kojih je narednik Hejtam odabran za ovaj posao. Osim toga, dobro ga je obavljao. Većina uspeha Jedinice bili su rezultat rada ljudi iz jedinice za prismotru. Sve ostalo - povremeni doušnici, strani obaveštajni izvori, telefonske dostave, osuđeni doušnici i slično - nije donosilo onoliko informacija koliko momci s pločnika.

Kapetan Vidžinski iz Policije Lučke uprave ustao je i obavestio nas: „Svi pripadnici Policije Lučke uprave, kao i radnici na naplatnim rampama i drugo osoblje Uprave na saobraćajnim terminalima dobili su fotografiju Asada Halila i memorandum u kom je objašnjeno da je taj begunac sada najtraženiji čovek Amerike. Pokušali smo da ne spominjemo vezu s avionom jedan-sedam-pet - prema naređenjima - ali vest je procurila."

Kapetan Vidžinski je pričao dalje. Ovo je bio jedan od slučajeva u kojima Policija Lučke uprave igra veliku ulogu. Begunac će možda naleteti na kontrolora karata, radnika na naplatnoj rampi ili pozornika Lučke uprave na autobuskoj stanici ili aerodromu. Zato je bilo važno da ti ljudi budu u toku i da su motivisani.

Što se tiče Henrija Vidžinskog, nisam ga poznavao, ali dobro, evo vica. Poljak ode kod oftalmologa i ovaj ga upita: „Možete li ta pročitati tablu?" A tip odgovori: „Naravno, znam sve te ljude."

Elem, iako nisam poznavao kapetana Vidžinskog, znao sam da, kao i većina pajkana Lučke uprave, nije nadmen. Oni traže priznanje i poštovanje, što im je ukazivala većina pametnih tipova iz Uprave policije kao što sam ja. Oni su dobri, spremni da pomognu i korisni. Ako zabrljaš kod njih, naći će načina da te zajebu na veliko, recimo da ti naplate kaznu od hiljadu dolara ili tako nešto.

Vidžinski je bio krupan čovek u odelu koje mu je loše pristajalo, nalik na sedam kilograma poljske kobasice u pakovanju od pet kilograma. Činilo se takođe da nema nimalo šarma ni smisla za diplomatiju, i to mi se dopadalo.

Džek Kenig upita kapetana Očni Pregled: „Kad je fotografija Asada Halila stigla u ruke vaših ljudi?"

Kapetan Vidžinski odgovori: „Načinili smo stotine kopija čim smo mogli. Kako je koja gomila kopirana, slali smo patrolna kola do mostova, tunela, aerodroma, autobuskih stanica i tako dalje. Takođe smo poslali faksom fotografije na svako mesto koje ima faks mašinu, a isto smo uradili i preko Interneta." Pogledao je po sali i rekao: „Računam da je do devet uveče u subotu svaki naš čovek imao Halilovu fotografiju. Neki i pre. Ali, moram da vam kažem, kvalitet slike je sranje."

Kapetan Stajm reče: „Znači, Asad Halil je mogao da se ukrca na avion ili autobus ili da pređe most ili prođe tunelom pre devet uveče i da ga niko ne primeti."

„Tako je", odgovori Vidžinski. Dodao je: „Poslali smo sliku prvo na aerodrome, ali ako je begunac delao brzo, mogao je da se ukrca na avion - naročito na 'Kenediju', gde se već nalazio."

Na ovo niko nije imao šta da kaže.

Kapetan Vidžinski je nastavio: „Preko sto mojih detektiva je na terenu, pokušavaju da saznaju da li je taj tip napustio širu oblast grada Njujorka - Nju Džerzija preko nekog objekta koji je pod kontrolom Lučke uprave. Ali, znate, na teritoriji grada ima šesnaest miliona ljudi, i ako se taj tip prurušio i ima lažne dokumente, saučesnika ili tako nešto, mogao je da se izvuče. Ovo nije policijska država.”

Ponovo niko ništa nije rekao nekoliko sekundi, a onda Kenig upita: „Šta je s dokovima?”

„Da”, reče Vidžinski. „S obzirom na malu šansu da je tip imao kartu za neki spori brod za Arabiju, moja Uprava obavestila je Carinu i Useljeničku službu na svim putničkim dokovima, kao i na onima gde pristaju teretni i privatni brodovi. Poslao sam detektive s fotografijama. Ali do sada od Halila ni traga. Držaćemo dokove na oku.”

Svi su imali pitanja za Vidžinskog i postalo je jasno da je ova nipodaštavana služba odjednom stekla izuzetnu važnost. Vidžinski je uspeo da spomene činjenicu da je jedan od poginulih, Endi Mek Gil, bio policajac Lučke uprave i da je, iako njegovim ljudima ne treba drugi motiv osim rodoljublja i profesionalizma, Mek Gilova smrt teško pogodila policajce Lučke uprave.

Vidžinski se umorio od bleska reflektora i okrenuo situaciju rekavši: „Znate, mislim da je slika Asada Halila trebalo da se pojavi na svim televizijama pola sata nakon zločina. Znam šta je sve u igri, ali ako ne budemo potpuno otvoreni prema javnosti, momak će nam pobeći.”

Džek Kenig reče: „Postoji velika verovatnoća da je već otišao. Zapravo je najverovatnije seo u prvi avion bliskoistočne kompanije koji je poleteo s 'Kenedija', pre nego što su se tela ohladila. Vašington je u ovo uveren i zato je donesena odluka da sve ostane unutar zajednice službi za sprovođenje zakona dok javnost ne bude u potpunosti obaveštena o prirodi tragedije 'Transkontinentalovog' aviona.”

Kejt progovori: „Slažem se s kapetanom Vidžinskim. Nije bilo drugog razloga da se činjenice skrivaju osim potrebe da pokrijemo svoje... šta god.”

Kapetan Stajn se takođe saglasio i rekao: „Mislim da se Vašington uspaničio i doneo pogrešnu odluku. Mi smo se pokorili i sada pokušavamo da nađemo čoveka koji ima dva dana prednosti.”

Kenig pokuša da izvadi stvar rekavši: „Pa, Halilova fotografija je *sada* objavljena u medijima. Ali, nejasno je da li je Halil odmah odleteo iz zemlje.” Kenig pogleda neke papire

pred sobom i reče: „Bila su četiri leta s 'Kenedija' koja je mogao da uhvati pre nego što je alarmirana PolICIJA Lučke uprave." Istresao je imena četiri bliskoistočna avioprevoznika i vreme poletanja njihovih aviona. Dodao je: „Naravno, bilo je i drugih letova za inostranstvo, kao i nekih domaćih letova i aviona za Karibe za koje nije potreban pasoš, nego je dovoljan bilo koji dokument s fotografijom."

Kenig zaključio: „Naravno, imamo ljude i na drugom kraju - u Los Angelesu, na Karibima i tako dalje, koji čekaju avione. Ali niko ko odgovara opisu nije se iskrcao."

Svi smo razmišljali o ovome. Video sam da me Kejt gleda i protumačio sam da to znači kako želi da ja stavim glavu na panj. Ja sam ovde ionako po ugovoru, pa sam rekao: „Ja mislim da je Halil u Njujorku. Ako nije u Njujorku, onda je negde drugde u zemlji."

Kapetan Stajm me upita: „Zašto tako mislite?"

„Zato što nije gotov."

„U redu", reče Stajm, „šta je to što treba da dovrši?"

„Nemam pojma."

„Pa", reče Stajm, „počeo je vraški uspešno."

„I to je bio samo početak", odvratio sam. „Biće još."

Kapetan Stajm, kao i ja, ponekad sklizne u žargon policijske stanice. Rekao je: „Jebote, nadam se da neće."

Zaustio sam da odgovorim, ali g. CIA progovori prvi put i upita me: „Zašto ste tako uvereni da je Asad Halil još u ovoj zemlji?"

Pogledao sam g. Harisa koji je piljio u mene. Razmislio sam o nekoliko odgovora, a svaki je počinjao s: „Jebi se", ali sam odlučio da ne donosim prebrze zaključke i da se prema g. Harisu ponašam učtivo. Rekao sam: „Pa, gospodine, imam unutrašnji osećaj, zasnovan na tipu ličnosti Asada Halila, da je on osoba koja ne odustaje dok ima prednost. On prekida tek kad završi, a nije završio. Kako to znam, pitate se? Pa, razmišljao sam kako je takav čovek mogao da nastavi s nanošenjem štete američkim interesima u inostranstvu i da se uvek izvuče, kao što je činio godinama. Ali, umesto toga, odlučio je da dođe ovamo, u Ameriku, i izazove još više štete. Znači, je li on samo svratio na sat-dva? Je li ovo Galebova misija?"

Pogledao sam neupućene oko sebe i objasnio: „To je kad momak doleti, posere se svima na glavu i odleti."

Neki su se nasmejali, a ja sam nastavio: „Ne, ovo nije Galebova misija. Ovo je... pa, Drakulina misija."

Po svemu sudeći privukao sam pažnju svih, pa sam nastavio: „Grof Drakula mogao je po Transilvaniji da sisa krv trista godina i da se uvek izvuče. Ali ne, on želi da otplovi za Englesku, je li? Zašto? Da sisa krv brodskoj posadi? Ne. Nešto što je grof želeo nalazilo se u Engleskoj. Je li tako? Dakle, šta je on to želeo? Želeo je onu žensku, onu koju je video na Džonatanovoj slici. Je li tako? Kako se ono zvaše? Nije važno, on se napalio na tu žensku, a ona je u Engleskoj. Pratite li me? Slično tome, Halil nije došao ovamo da pobije sve u avionu ili sve u klubu 'Konkistador'. Ti ljudi su mu bili samo predjelo, malo krvi za sisanje pre glavnog jela. Moramo samo da otkrijemo i saznamo gde je ženska - odnosno Halilov ekvivalent za nju - i uhvat ćemo ga. Shvatate?"

Salom je zavladao duga tišina, a neki koji su zurili u mene okrenuli su glave. Pomislio sam da će Kenig i Stajn da me pošalju na bolovanje ili tako nešto. Kejt je zurila u svoju beležnicu.

Najzad mi Edvard Haris, gospodin kakav jeste, reče: „Hvala vam, gospodine Kori. Ovo je bila zanimljiva analiza. Analogija. Šta god."

Neki se nasmejaše.

Ja rekoh: „Kladio sam se u deset dolara s Tedom Nešom da sam u pravu. Hoćete li i vi da se kladite?"

Haris je izgledao kao da želi da ode, ali bio je dobar drugar, pa je rekao: „Važi. Neka bude po dvadeset."

„Važi. Dajte gospodinu Kenigu dvadeseticu."

Haris je oklevao, zatim je izvadio dvadeseticu iz novčanika i dao je Kenigu koji je spremi u džep.

I ja sam poslao dvadeseticu duž stola.

Međuagencijski sastanci umeju da budu davež, ali ne kad sam ja tu. Mislim, mrzim birokrate koji su tako bezbojni i pažljivi da ne možeš da ih se setiš jedan sat posle sastanka. Osim toga, želeo sam da se svi u sali sete kako radimo na osnovu pretpostavke da je Halil možda još u zemlji. Čim poveruju da je otišao, postaće lenji i aljkavi i pustiće ljude u inostranstvu da obavljaju posao. Ponekad moraš biti malo uvrnut da bi nešto naglasio. Ja sam dobar u uvrnutosti.

Zapravo, Kenig, koji nije bio budala, reče: „Hvala vam, gospodine Kori, na ubedljivoj raspravi. Mislim da postoji pedeset odsto šansi da ste u pravu."

Kejt je podigla pogled s bloka i rekla: „Ja zapravo mislim da je gospodin Kori *potpuno* u pravu." Pogledala me je i pogledi su nam se sreli na pola sekunde.

Da smo spavali zajedno lice bi mi porumenelo, ali niko u prostoriji - a svi su bili iskusni čitači lica - nije mogao da vidi ni trunku traga postkoitalne zavere. Čoveče, sinoć sam izveo potez i po. Zaista. Zar ne?

Kapetan Stajm prekide tišinu i reče Edvardu Harisu: „Ima li još nešto što biste želeli da nam saopštite?"

Haris odmahnu glavom i reče: „Ja sam tek dodeljen ovom slučaju i nisam još potpuno obavešten. Svi znate više nego ja."

Svi su u trenu pomislili isto: „Sereš." Ali niko ništa nije rekao.

Ipak, Haris je rekao meni: „Dama se zvala Mina."

„Tako je. Bilo mi je na vrh jezika."

Ćaskali smo još desetak minuta, a onda Kenig reče: „Da čujemo Alana, poslednjeg, ali ne najmanje važnog."

Specijalni agent Alan Parker ustade. Malo je nizak za svoje godine, osim ako stvarno nema trinaest. Rekao je: „Dozvolite mi da budem sasvim otvoren..."

Svi zaječaše.

Alan se zburnio, onda ukapirao i nasmejao se. Počeo je iz početka: „Dozvolite... ovaj, pre svega, ljudi iz Vašingtona koji žele da upravljaju protokom informacija..."

Kapetan Stajm ga prekide rekavši: „Govori engleski."

„Šta? Oh... u redu... ljudi koji su želeli da se ovo prećuti..."

„Ko su ti ljudi?" - upita Stajm.

„Ko? Pa... neki ljudi iz vlade."

„Na primer?"

„Ne znam. Zaista. Ali pretpostavljam da se radi o Savetu za nacionalnu bezbednost. Ne o FBI-ju."

Kapetan Stajm, koji se razume u te stvari, naglasi: „Direktor FBI-ja je član Saveta za nacionalnu bezbednost, Alane."

„Stvarno? U svakom slučaju, ti ljudi, ko god bili, odlučili su da je vreme za početak punog otkrivanja činjenica. Ne odjednom, nego u sledeća sedamdeset dva sata. Recimo, po trećina onog što znamo svaki dan sledeća tri dana."

Kapetan Stajn, koji je umeo da bude ironičan, upita: „Recimo, danas imenice, sutra glagoli, a ostalo u sredu?”

Alan se usiljeno nasmeja i reče: „Ne, ali imam trodelnu izjavu za medije i svima ću danas poslati prvi deo.”

Stajn reče: „Želimo da dobijemo sve za deset minuta. Nastavi.”

Alan reče: „Molim vas, shvatite da ja ne pravim vesti i ne odlučujem o tome koje će se činjenice objaviti. Radim samo ono što mi se kaže. Ali ja *odobravam* podatke koji se saopštavaju medijima, pa bih bio zahvalan ako vaši ljudi ne bi davali izjave za štampu niti držali konferencije za novinare bez prethodnog savetovanja s mojom službom.” Dalje nas je posavetovao: „Vrlo je važno da mediji i javnost budu stalno obaveštavani, ali je još važnije da saznaju samo ono što mi želimo da znaju.”

Alan kao da nije primetio protivrečnost u svojoj izjavi, što je bilo jezivo.

Elem, dečko je dalje blebetao o važnosti vesti kao još jednog oružja u našem arsenalu i tako dalje, a ja sam pomislio da će reći nešto o tome kako ćemo Kejt i ja da poslužimo kao mamac ili o tome kako Gadafi kreše Asadovu mamu i kako će to biti objavljeno, ali nije ni spomenuo ništa od toga. Pričao nam je anegdote o tome kako su vesti koje su procurile ubile ljude, obavestile osumnjičene, uništile operacije i izazvale svu silu nevolja uključujući gojaznost, impotenciju i loš zadah iz usta.

Zaključio je rečima: „Tačno je da javnost ima pravo da zna, ali nije tačno da mi imamo obavezu da im bilo šta kažemo.”

Seo je.

Niko nije bio siguran da je shvatio ono o čemu je Alan pričao, pa je, da bi razjasnio, Džek Kenig rekao: „Niko da nije razgovarao s novinarima.” Ipak, dodao je: „Danas po podne održaće se zajednička konferencija za novinare FBI-ja i Uprave policije Njujorka, a posle nje još jedna zajednička konferencija na kojoj će govoriti guverner države Njujork, gradonačelnik grada Njujorka, komesar Uprave policije i drugi. Neko će, u nekom trenutku, na neki način, objaviti da mnogi već znaju ili sumnjaju da je avion jedan-sedam-pet bio meta međunarodnog terorističkog napada. Predsednik i članovi Saveta za nacionalnu bezbednost večeras će na televiziji objaviti to isto. Mediji će poludeti na neko vreme i vaše kancelarije će dobijati masu telefonskih poziva. Molim vas da sve uputite na Alana, koji prima platu da bi razgovarao sa štampom.”

Kenig je onda podsetio sve prisutne da je objavljena nagrada od milion dolara za informaciju koja će dovesti do hapšenja Asada Halila, kao i da nam je na raspolaganju federalni novac za kupovinu obaveštenja.

Raspravili smo još neke sitnice, a onda Džek Kenig zaključio: „Shvatam da je međuagencijska saradnja zamršena, ali ako je ikada bilo prilike da se svi zbijemo, da delimo obaveštenja i pokažemo dobru volju, onda je sada takva prilika. Kad uhvatimo tipa, uveravam vas, biće dovoljno poena za sve.”

Čuo sam šefa detektiva njujorške policije Roberta Mudija kako mrmlja nešto nalik na: „Uvek postoji prvi.”

Kapetan Dejvid Stajn ustade i reče: „Ne želimo da kasnije otkrijemo kako se neki trag izgubio u birokratiji, kao što se dogodilo s bombom u Svetskom trgovinskom centru. Ne zaboravite, Antiteroristička jedinica odobrava sve informacije. Ne zaboravite da je svaka služba za sprovođenje zakona u ovoj zemlji, u Kanadi i Meksiku, dobila podatke o Halilu i da će svaki nagoveštaj biti prosleđen ovamo. Osim toga, sada je Halilovo lice na televiziji, pa možemo da računamo na stotine miliona građana koji će motriti. Prema tome, ako je Halil još na ovom kontinentu, možda ćemo imati sreće.”

Setio sam se šefa policije Kačamaka u Kukuruzari, država Džordžija. Zamislio sam njegov direktan telefonski poziv i njega kako govori: „Jutro, Džone. Čujem da svi ko besni tražite onog Arapina, kakosenozvaše, Halila. Pa, Džone, momak je baš ovde u našoj buvari. Držaćemo ga dok ne stignete. Požuri, sinko, dečko neće da jede svinjetinu i krepava od gladi.”

Stajn me upita: „Nešto vam je smešno, detektive?”

„Ne, gospodine. Misli su mi odlutale.”

„Je li? Recite nam, kuda su odlutale.”

„Pa...”

„Da čujemo, gospodine Kori.”

Radije nego da prepričavam glupe sanjarije o šefu policije Kačamaku, koje su smešne možda samo meni, prisetio sam se vica na koji me je ovaj sastanak podsetio. Rekao sam: „Dobro... Ministar pravde želi da sazna koja je služba za sprovođenje zakona najbolja - FBI, CIA ili Uprava policije Njujorka. U redu? Pozove grupu iz svake službe na sastanak u blizini Vašingtona, pusti zeca u šumu i kaže agentima FBI-ja: 'Dobro, idi i nađi zeca.'” Pogledao sam svoju publiku; svi su imali neutralan izraz lica osim Majka O'Lirija, koji se smešio u iščekivanju.

Nastavio sam: „Agenti FBI-ja odu i posle dva sata se vrate bez zeca, ali, naravno, sazovu veliku konferenciju za novinare i kažu: 'Laboratorijski smo ispitali svaku grančicu i list u šumi, ispitali smo dve stotine svedoka i zaključili da zec nije prekršio nijedan federalni zakon, pa smo ga pustili.' Ministar pravde kaže: 'Serete. Niste ni našli zeca.' Onda pođu momci iz CIA" - pogledao sam g. Harisa - „i sat kasnije takođe se vrate bez zeca, ali kažu: 'FBI je pogrešio. Našli smo zeca i priznao je učešće u zaveri. Saslušali smo ga, preokrenuli smo ga i sada je dvostruki agent koji radi za nas.' Ministar pravde kaže: 'Serete. Niste ni našli zeca.' Onda pođu detektivi njujorške policije. Petnaest minuta kasnije iz šume istetura medved. Vidi se da je dobio dobre batine. Digne šape u vazduh i zaurla: 'U redu! Ja sam zec! Ja sam zec!'"

O'Liri, Hejtam, Mudi i Vidžinski se grohotom nasmejaše. Kapetan Stajn se trudio da se ne osmehne. Džek Kenig se nije smešio, pa zato nije ni Alan Parker. Ni g. Haris nije delovao kao da se zabavlja. Kejt... pa, Kejt se privikavala na mene, mislim.

Kapetan Stajn reče: „Hvala vam, gospodine Kori. Žao mi je sto sam vas pitao." Dejvid Stajn zaključio je sastanak s nekoliko motivišućih reči. „Ako ovo kopile ponovo udari na području grada Njujorka, većina nas bi trebalo da razmisli o prevremenoj penziji. Sastanak je završen."

Poglavlje 37

U ponedjeljak u šest ujutru Asad Halil se javio na telefon i čuo jedan glas kako kaže: „Dobro jutro.“

Zaustio je da odgovori, ali glas je nastavio bez pauze i Halil je shvatio da je to snimljena poruka. Glas je rekao: „Ovo je vaš poziv za buđenje u šest-nula-nula. Današnja temperatura biće oko dvadeset pet stepeni, nebo je vedro, krajem dana mogući su kratkotrajni pljuskovi. Prijatan dan i hvala što ste odabrali 'Šeraton'.“

Halil spusti slušalicu, a na pamet mu padoše reči *Job vas*. Ustao je iz kreveta i poneo oba gloka u kupatilo. Obrijao se, oprao zube, olakšao se i istuširao, zatim dodao malo boje u kosu i očešljao je na razdeljak koristeći fen ugrađen u zid.

Kao i Evropa, mislio je, i Amerika obiluje luksuzom - snimljeni glasovi, mekani madraci, topla voda prostim okretanjem slavine i sobe bez insekata i glodara. Civilizacija kao što je ova ne rađa dobre pešadinice, pomislio je. Zbog toga su Amerikanci izmislili novu vrstu rata. Rat na dugme. Laserski vođene bombe i rakete. Kukavički rat, onakav kakav su vodili protiv njegove zemlje.

Čovek koga će danas posetiti, Pol Grej, imao je iskustva u kukavičkom bombardovanju, a sada je postao stručnjak za ovu igru ubistva pomoću daljinskog upravljača i bogati trgovac smrću. Uskoro će biti mrtvi trgovac smrću.

Halil ode u spavaću sobu, kleknu na pod, licem se okrenu Meki i izgovori jutarnje molitve. Kad je završio s obaveznim obredom, pomolio se: „Neka mi Bog da život Pola Greja danas, i život Vilijema Satervejta sutra. Neka mi Bog podari brzinu na mom putu i blagoslovi ovaj džihad pobedom.“

Ustao je, obukao neprobojni prsluk, čistu košulju i rublje i sivo odelo.

Otvorio je telefonski imenik Džeksonvila, odeljak u kom su mu rekli da traži - UNAJMLJIVANJE AVIONA, USLUGE IZNAJMLJIVANJA I ZAKUPLJIVANJA. Prepisao je nekoliko brojeva na komad papira i stavio ga u džep.

Ispod vrata našao je koverat s računom i obaveštenjem da su mu novine ispred vrata. Provirio je kroz špujunku. Nije video nikoga, pa je povukao rezu i otvorio vrata. Na otiraču su ležale novine. Uzeo ih je, zatvorio vrata i ponovo navukao rezu.

Stajao je pod svetlom stone lampe i zurio u novine. S naslovne strane pogled su mu uzvrćale dve njegove fotografije u boji - jedna iz anfasa, jedna iz profila. U potpisu je stajalo *Traži se - Asad Halil, Libijac, star oko trideset godina, visok sto osamdeset centimetara, govori engleski, arapski, služi se francuskim, italijanskim i nemačkim. Naoružan je i opasan.*

Halil ponese novine do ogledala u kupatilu i podiže ih levo od lica. Stavio je bifokalne naočari i pogledao kroz obične vrhove stakala. Pogled mu je šetao od fotografije do sopstvenog lica. Načinio je nekoliko grimasa, zatim se odmakao od ogledala i lako okrenuo glavu u stranu kako bi video svoj profil u trodelnom ogledalu.

Spustio je novine, sklopio oči i zamislio svoje lice i fotografije. Osobina koja mu se isticala u mislima bio je njegov tanki, kukasti nos sa širokim nozdrvama. Jednom je to spomenuo Borisu.

Boris mu je rekao: „U Americi ima mnogo rasnih osobina. U nekim gradskim područjima ima Amerikanaca koji umeju da razlikuju Vijetnamce i Kambodžance, na primer, ili Filipince i Meksikance. Ali kada je neko sa Sredozemlja, čak i najpažljiviji posmatrač ima teškoća. Možeš da budeš Izraelac, Egipćanin, Sicilijanac, Grk, Sardinijac, Maltežanin, Španac, možda čak i Libijac." Boris, koji je tog dana zaudarao na votku, nasmejao se svojoj šali i dodao: „Sredozemno more povezuje drevni svet - ono nije delilo ljude, kao što je danas slučaj, i svi su se mnogo tucali naokolo pre pojave Isusa i Muhameda." Boris se ponovo nasmejao i rekao: „Mir s njima."

Halil se jasno sećao kako je lako mogao da ubije Borisa na licu mesta da nije bio prisutan i Malik. Malik je stajao iza Borisa i odmahivao glavom levo-desno u isto vreme čineći pokret prstom preko grla.

Boris ovo nije video, ali mora da je znao šta Malik radi, pošto je rekao: „Oh, da, ponovo sam počinio svetogrđe. Neka bi mi Alah, Muhamed, Isus i Avram oprostili. Moj jedini bog je votka. Moji sveci i proroci su nemačke marke, švajcarski franci i dolari. Jedini hram u koji ulazim je ženska vagina. Moja jedina sveta tajna je tucanje. Tako mi Bog pomogao."

Na to je zaplakao poput žene i izašao iz prostorije.

Drugom prilikom Boris je rekao Asadu: „Kloni se sunca mesec dana pre nego što kreneš za Ameriku. Peri lice i ruke sapunom za izbeljivanje koji ćemo ti dati. U Americi je bolje da si što svetliji. Osim toga, kad pocrniš od sunca, ti ožiljci na licu se više vide."

Pitao ga je: „Odakle ti ožiljci?"

Halil je iskreno odgovorio: „Od jedne žene.”

Boris se nasmejao i pljesnuo Halila po leđima. „Znači, moj sveti prijatelju, dovoljno si prišao ženi da te izgrebe po licu. Jesi li je tucao?”

U retkom trenutku iskrenosti, jer Malik nije bio prisutan, Halil je odgovorio: „Jesam, tucao sam je.”

„Je li te ogrebala pre ili posle tucanja?”

„Posle.”

Boris se srušio u stolicu smejući se tako jako da nije mogao da progovori. Najzad je rekao: „Ne grebu one uvek nakon što ih potucaš. Pogledaj *moje* lice. Pokušaj opet. Možda će sledeći put biti bolje.”

Boris se još smejavao kad mu je Halil prišao, primakao usne njegovom uhu i rekao: „Nakon što me je ogrebala zadavio sam je golim rukama.”

Boris je prestao da se smeje. Pogledi su im se sreli. Boris je rekao: „Ubeđen sam da jesi. Ubeđen sam da jesi.”

Halil je otvorio oči i pogledao se u ogledalu kupatila auto-motela „Šeraton”. Ožiljci koje mu je Bahira napravila nisu bili tako vidljivi, a kukasti nos nije se jako isticao sada kada je nosio naočari i brkove.

U svakom slučaju, nije imao izbora nego da ide dalje, uveren da će Alah zaslepiti njegove neprijatelje i da će neprijatelje zaslepiti njihova sopstvena glupost i američka nesposobnost da se na bilo šta usredsrede duže od nekoliko sekundi.

Halil odnese novine do stola i stojeći pročita članak na naslovnoj strani.

Njegov govorni engleski bio je dobar, ali nije mogao lako da čita ovaj težak jezik. Latinica ga je zbunjivala, način pisanja bio mu je nelogičan, nije mu bilo nimalo jasno kako se čitaju grupe slova kao što su „ght” i „ough”, činilo mu se i da novinarski jezik nema nikakve veze s govornim.

Posrtao je kroz članak i uspeo da shvati kako su američke vlasti priznale da se dogodio teroristički napad. Neke pojedinosti su bile navedene, ali, po Halilovom mišljenju, ne najzanimljivije, ni najneprijatnije.

Na celoj strani bilo je objavljeno trista sedam imena poginulih putnika, kao i posebna lista poginulih članova posade. Ni na jednom spisku nije bilo putnika po imenu Jusuf Hadad.

Imena ljudi koje je lično ubio bila su navedena pod naslovom *Poginuli na dužnosti*.

Halil primeti da su se njegovi pratioci, koje je znao samo kao Filipa i Pitera, preživeli Handri i Gorman. I oni su bili navedeni pod naslovom *Poginuli na dužnosti*, kao i muškarac i žena za koje su naveli da su bili federalni maršali, a za koje Halil nije ni znao da su u avionu.

Halil za trenutak pomisli na svoje pratiocce. Bili su učtivi prema njemu, čak i pažljivi. Trudili su se da mu bude udobno i da ima sve što mu treba. Izvinjavali su se zbog lisica i ponudili da mu skinu neprobojni prsluk za vreme leta, što je on odbio.

Ali, uprkos ljubaznom ponašanju, Halil je otkrio izvestan stepen snishodljivosti kod Handrija, koji se predstavio kao agent Federalnog istražnog biroa. Handri ne samo da je bio snishodljiv, nego ponekad i prezriv, a dva-tri puta pokazao je neprijateljstvo.

Drugi pratilac, Gorman, predstavio se samo imenom, rekavši da se zove Piter. Ali Halil nije ni sumnjao da je Piter pripadnik Centralne obaveštajne agencije. Gorman nije pokazivao neprijateljstvo, činilo se zapravo da prema Asadu Halilu postupa kao prema sebi ravnom, možda kao prema kolegi obaveštajcu.

Handri i Gorman smenjivali su se tokom leta pored zatvorenika, svog prebega, kako su mu se obraćali. Kad je Piter Gorman seo pored njega, Halil je iskoristio priliku da mu otkrije svoje aktivnosti po Evropi. Gorman u prvi mah nije verovao, ali na kraju je ostao zadivljen. Rekao je Asadu Halilu: „Ili ste dobar lažljivac, ili odličan ubica. Saznaćemo šta ste.”

Na ovo mu je Halil odvratio: „Ja sam oboje, a vi nikada nećete saznati šta je laž, a šta istina.”

Gorman reče: „Ne budite toliko uvereni u to.”

Dva agenta su kratko porazgovarala, a zatim je pored Halila seo Handri. Pokušao je da navede Halila da mu kaže ono što je ispričao Gormanu, ali Halil je s njim hteo da razgovara samo o islamu, svojoj kulturi i svojoj otadžbini.

Halil se smešio, čak i sada, zbog male igre koja ga je zabavljala tokom leta. Najzad su i dvojica agenata počeli da se zabavljaju i šale s tim, ali shvatili su, očigledno, da se nalaze u društvu čoveka kog ne treba nipodaštavati.

Najzad, kad je Jusuf Hadad otišao u toalet, što mu je bio znak da zatraži dozvolu da i sam ode tamo, Asad Halil je rekao Gormanu: „Ubio sam pukovnika Hambrehta u Engleskoj. To je bio prvi deo mog zadatka.”

„Kakvog zadatka?” - upitao je Gorman.

„Moj zadatak je da ubijem sve preživjele pilote koji su učestvovali u vazдушnom napadu na Al Aziziju petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste." Dodao je: „Moja porodica poginula je tokom napada."

Gorman je dugo ćutao, a zatim rekao: „Žao mi je zbog vaše porodice." Dodao je: „Mislio sam da su imena tih pilota vrhunska tajna."

„Naravno da jesu", odvratio je Halil. „Ali i vrhunske tajne mogu da se otkriju - samo što je to skuplje."

Onda je Gorman rekao nešto što je i sada mučilo Halila. „I ja imam tajnu za vas, gospodine Halil. Tiče se vaših roditelja. I drugih ličnih pitanja."

Halil je, uprkos samom sebi, upitao: „Šta je to?"

„Saznaćete u Njujorku. Kada nam kažete ono što *mi* želimo da znamo."

Jusuf Hadad je izašao iz toaleta, i Halil nije imao vremena da nastavi s ovim. Zatražio je dozvolu da ode u toalet. Nekoliko minuta kasnije, Piter Gorman odneo je svoju i Halilovu tajnu sa sobom u grob.

Asad Halil ponovo pogleda novine, ali ništa nije bilo posebno zanimljivo osim nagrade od milion dolara. Smatrao je da to i nije mnogo novca s obzirom na to koliko je ljudi ubio. Zapravo, to je gotovo bila uvreda za porodice poginulih, a svakako uvreda njemu lično.

Bacio je novine u korpu za otpatke, uzeo torbu, ponovo pogledao kroz špijunku, a zatim otvorio vrata i otišao pravo do kola.

Seo je, upalio motor i odvezao se s parkinga „Šeraton" nazad na autoput.

Bilo je pola osam, nebo je bilo vedro a saobraćaj slab.

Odvezao se do niza tržnog centra kojim je dominirala ogromna samousluga po imenu „Vin-Diksi". U Tripoliju su mu rekli da telefoni koji rade na novčiće mogu obično da se nađu na benzinskim stanicama ili u blizini samousluga, a ponekad i u poštama, kao što je u Libiji i Evropi. Ali, pošte je morao da izbegava. Video je niz telefona na zidu pored ulaza u samouslugu i parkirao kola na prazno mesto u blizini. Našao je sitninu u torbi, stavio jedan pištolj u džep, izašao iz kola i prišao telefonima. Pogledao je brojeve koje je bio zapisao i okrenuo prvi.

Javila se žena. „Vazduhoplovna kompanija 'Alfa'."

Rekao je: „Želim da unajmim avion i pilota da me odveze u Dajtona Bič."

„U redu, gospodine. Kad biste želeli da krenete?"

„Imam sastanak u Dajtona Biču u pola deset.”

„Gde ste sada?”

„Zovem sa džeksonvilskog aerodroma.”

„U redu, onda dođite ovamo što pre. Mi smo na Gradskom aerodromu 'Krejk'. Znate li gde je to?”

„Ne, ali doći ću taksijem.”

„U redu. Koliko putnika, gospodine?”

„Samo ja.”

„U redu... hoće li to biti povratni let?”

„Da, ali čekanje će biti kratko.”

„U redu... ne mogu da vam kažem tačnu cenu, ali izneće oko trista dolara za povratni let, plus čekanje. Svako sletanje i parkiranje aviona naplaćuje se posebno.”

„Dobro, u redu.”

„Vaše ime, gospodine?”

„Dimitrios Pulos.” Izgovorio joj je ime slovo po slovo.

„U redu, gospodine Pulos, kad stignete na aerodrom 'Krejk', recite taksisti da smo mi otprilike na kraju niza hangara na severnoj strani. U redu? Ima veliki natpis 'Vazduhoplovna kompanija Alfa'. Pitajte bilo koga.”

„Hvala vam. Prijatan dan.”

„Takođe.”

Spustio je slušalicu.

U Tripoliju su mu rekli da je u Americi lakše iznajmiti avion i pilota nego automobil. Za automobil je potrebna kreditna kartica, vozačka dozvola, a neophodno je biti i izvesne starosti. Ali za avion s pilotom ne pitaju ništa, kao kad se uzima taksi. Boris mu je rekao: „Ono što Amerikanci zovu Opšte vazduhoplovstvo - privatni letovi - nije pod strogim nadzorom vlasti kao u Libiji i u mojoj zemlji. Nisu ti potrebni dokumenti. Ja sam to radio mnogo puta. To je situacija u kojoj je gotovina bolja od kreditne kartice. Oni izbegnu porez ako platiš u gotovom, a vođenje knjiga gotovine nije baš uredno.”

Halil klimnu glavom samom sebi. Putovanje mu je postajalo sve lakše. Ubacio je novčić u telefon i okrenuo broj koji je znao napamet.

Glas se javio sa: „Simulacioni softveri 'Grej'. Govori Pol Grej.”

Halil duboko udahnu i reče: „Gospodine Grej, ovde pukovnik Jicak Hjurok iz ambasade Izraela.”

„Oh, da, očekivao sam vaš poziv.”

„Je li neko iz Vašingtona razgovarao s vama?”

„Jeste, naravno. Rekli su pola deset. Gde ste sada?”

„U Džeksonvilu. Upravo sam sleteo.”

„Oh, pa, dovde vam treba jedno dva i po sata.”

„Na Gradskom aerodromu čeka me avion. Vi, koliko sam shvatio, živite na aerodromu.”

Pol Grej se nasmeja i reče: „Pa, moglo bi se reći. To se zove letačko naselje. Sprus Krik, pored Dajtona Biča. Slušajte, pukovniče, imam ideju. Kako bi bilo da ja doletim na 'Krejg' i pokupim vas svojim avionom? Sačekajte me u salonu. To je manje od sata leta, a mogu da poletim za deset minuta. Posle mogu da vas vratim pravo na Međunarodni aerodrom Džeksonvil kako biste stigli na povratni let za Vašington. Šta kažete?”

Halil ovo nije predvideo. Morao je brzo da razmišlja. Reкао je: „Već sam unajmio auto da me odveze do 'Krejga', a moja ambasada je unapred platila avion. U svakom slučaju, imam uputstva da ne prihvatam usluge. Razumete li?”

„Naravno, razumem. Ali, moraćete da popijete hladno pivo kad stignete ovamo.”

„Jedva čekam.”

„U redu. Pobrinite se da pilot dobije podatke neophodne za sletanje u Sprus Kriku. Ako bude problema, pozovite me pre poletanja.”

„Hoću.”

„A kad sletite, pozovite me iz stanice za gorivo i održavanje, to je na sredini aerodroma, i doći ću po vas vozilom za golf. Važi?”

„Hvala vam.” Reкао je: „Kao što su vam moje kolege rekle, moja poseta zahteva izvestan stepen diskrecije.”

„A? Oh, da. Naravno. Sam sam.”

„Odlično.”

Pol Grej reče: „Spremio sam vam vrašku predstavu.”

I ja vama, kapetane Grej. „Unapred se radujem.”

Halil spusti slušalicu i vrati se do kola. Programirao je satelitski navigator na Gradski aerodrom „Krejg” i za dvadeset minuta približio se kapiji aerodroma.

Kao što su mu rekli u Tripoliju, na ulazu nije bilo stražara, pa se provezao putem koji je vodio do zgrada oko kontrolnog tornja.

Sunce ovde blista kao i u Libiji, pomislio je, a zemlja je ravna i jednolična, osim ponekog borovog šumarka.

Zgrade su uglavnom bile hangari, ali video je i malo zdanje terminala i agenciju za unajmljivanje automobila. Video je natpis VAZDUHOPLOVNA NACIONALNA GARDA FLORIDE, što je zvučalo vojnički i navelo ga da zastrepi. Osim toga, nije shvatio da pojedinačne države imaju sopstvenu vojsku. Pomislio je da je možda pogrešno razumeo natpis. Boris mu je rekao: „U Americi mnogi natpisi nisu sasvim jasni, čak ni Amerikancima. Ako pogrešno protumačiš znak i načiniš prekršaj, nemoj da paničiš, ne pokušavaj da pobješ i nemoj nikoga da ubiješ. Jednostavno se izvini i objasni da znak nije jasan ili da ga nisi video. Čak i policija će prihvatiti ovakvo objašnjenje. Jedini znaci koje Amerikanci razumeju su 'Rasprodaja', 'Besplatno' i 'Seks'. Jednom sam u Arizoni video znak na putu, pisalo je: 'Besplatan seks - brzina je ograničena na šezdeset kilometara na sat'. Razumeš?"

Halil nije razumeo i Boris je morao da mu objasni.

U svakom slučaju, Halil je izbegao oblast označenu sa VAZDUHOPLOVNA NACIONALNA GARDA i uskoro ugledao natpis VAZDUHOPLOVNA KOMPANIJA ALFA.

Zapazio je mnogo različitih registarskih tablica na parkingu pored agencije za unajmljivanje automobila, tako da njegove njujorške tablice nisu mnogo upadale u oči.

Parkirao je merkjuri na prazno mesto, nešto dalje od svog cilja, uzeo torbu u kojoj su bili drugi glok i rezervni okviri, izašao iz kola, zaključao ih i krenuo pešice ka „Alfi“.

Bilo je veoma vlažno i usijano; uskoro je shvatio da može da stavi tamne naočari kao mnogi drugi oko njega. Ali u Tripoliju su mu rekli da Amerikanci smatraju nepristojnim nositi naočari za sunce kad se razgovara s nekim. Ipak, prema Borisovim rečima, policajci na Jugu često nose naočari za sunce kad razgovaraju s ljudima; to za njih nije nepristojnost, nego znak njihove moći i muževnosti. Halil je pitao Borisa o tome, ali Rus je priznao da nijanse čak ni njemu nisu sasvim jasne.

Halil se osvrnu po aerodromu zaklonivši oči rukom. Većina aviona koje je video bile su vrlo male jednomotorne i dvomotorne letelice s propelerima. Bilo je i dosta mlaznjaka srednje veličine od kojih su mnogi nosili, kako mu se činilo, natpise firmi.

S udaljene piste poletao je jedan avion, a nekoliko letelica polako je rulalo na piste. Bilo je mnogo buke motora, a u nepomičnom vazduhu osećao se miris goriva.

Asad Halil došao je do staklenih ulaznih vrata kompanije „Alfa“, otvorio ih i ušao. Ledeni vazduh ga je pogodio tako da je morao da zaustavi dah.

Gojazna sredovečna žena iza dugačkog pulta ustala je od stola i rekla mu: „Dobro jutro. Mogu li da vam pomognem?“

„Možete. Zovem se Dimitrios Pulos, zvaó sam...“

„Da, gospodine. Razgovarali ste sa mnom. Kako želite da platite za ovaj let, gospodine?“

„U gotovom.“

„Dobro. Možete mi dati pet stotina dolara sada, a po povratku ćemo obračunati.“

„U redu.“ Halil izbroja pet stotina dolara i žena mu dade potvrdu.

Rekla je: „Sedite, gospodine, pozvaću pilota.“

Halil sede u prijemni deo male kancelarije. Ovde je bilo tiše, ali i previše hladno.

Žena je razgovarala telefonom. Halil je zapazio dvoje novine na stočiću za kafu ispred sebe. Jedne su bile *Florida tajms-junion* koje je video u hotelu. Druge su se zvale *USA tudej*. Na obe naslovne strane bila je njegova fotografija u boji. Uzeo je *USA tudej* i pročitao članak, gledajući preko novina ženu čija se glava videla preko pulta.

Bio je potpuno spreman da ubije nju, pilota ili bilo koga na čijem licu vidi i najmanji trag prepoznavanja.

Članak u ovim novinama bio je još nejasniji od onog koji je već pročitao, iako su reči bile jednostavnije. Objavljena je i mala karta u boji s rutom „Transkontinentalovog“ leta 175 iz Pariza za Njujork. Halil se pitao zašto je to važno ili neophodno.

Nekoliko minuta kasnije otvorila su se sporedna vrata i u kancelariju je ušla vitka žena stara dvadesetak godina. Bila je odevena u široke pantalone kaki boje i košulju koja se navlači preko glave, a nosila je i naočari za sunce. Imala je kratku plavu kosu, pa je Halil u prvi mah pomislio da je ona mladić a onda je uvideo svoju grešku. Zapravo, primetio je da nije neprivlačna.

Žena mu pride i upita ga. „Vi ste gospodin Pulos?“

„Jesam.“ Halil je ustao, savio novine tako da se njegova slika ne vidi i spustio ih preko drugih novina.

Igra lava

Žena je skinula naočari za sunce i oni se pogledaše u oči.

Nasmešila se, spasavši tako svoj život i život žene za pultom. Rekla je: „Ja sam Stejsi Mol. Ja ću danas biti vaš pilot.“

Halil je za trenutak ostao bez reči, zatim je klimnuo glavom i primetio da mu žena pruža ruku. Rukovao se s njom, nadajući se da nije primetila da je porumeneo.

Pustila mu je ruku i upitala ga: „Imate li još prtljaga osim te torbe?“

„Nemam. To je sve.“

„U redu. Morate li u toalet ili tako nešto?“

„Ovaj... ne.“

„Dobro. Hej, da li pušite?“

„Ne.“

„Onda ja moram da popušim jednu ovde.“ Izvadila je kutiju cigareta iz džepa na grudima i zapalila jednu šibicom. Rekla je: „Gotova sam za minut. Hoćete li vi čokoladu ili tako nešto?“ Dok je govorila izbacila je dim. „Naočari za sunce? Tamo ima nekih. Dobro dođu kad se leti.“

Halil pogleda pult i vide izložene naočari za sunce. Pogledao ih je i odabrao jedne; koštale su 24,99 dolara. Halil nije mogao da shvati američke cene, uvek za nekoliko centi niže od okrugle sume. Skinuo je svoje bifokalne naočari, stavio naočari za sunce i pogledao se u malom ogledalu pričvršćenom za pult. Nasmešio se. „Da, uzeću ove.“

Žena za pultom reče: „Dajte mi dvadeset pet i ja ću se umesto vas pobrinuti za Floridu.“

Halil nije imao pojma o čemu ona priča, ali je izvadio dve dva-desetice iz novčanika i pružio joj ih.

Vratila mu je ostatak i rekla: „Dajte mi naočari da skinem cenu.“

Oklevao je, ali nije video načina da je odbije. Skinuo je naočari, ali ona ga nije gledala dok je sekla plastičnu nit koja je držala cedulju s cenom. Vratila mu je naočari i on ih je hitro stavio, sve vreme motreći njeno lice.

Žena pilot mu reče: „U redu, završila sam.“

Okrenuo se ka njoj i video da je uzela njegovu torbu. Rekao joj je: „Ja ću to poneti.“

„Nećete. To je moj posao. Vi ste klijent. Spremni?“

Halilu je rečeno da je neophodno ispuniti plan leta, ali žena pilot je već bila na vratima.

Krenuo je napolje, a žena za pultom mu reče: „Prijatan let.“

„Hvala vam. Želim vam prijatan dan.“

Žena pilot mu je pridržala vrata, pa su izašli na vrućinu i sunce. S tamnim naočarima lakše je gledao.

Ona mu reče: „Pođite za mnom.“

Hodao je pored nje prema malom avionu parkiranom blizu kancelarije.

Ona ga upita: „Odakle ste? Iz Rusije?“

„Iz Grčke.“

„Stvarno? Mislila sam da je Dimitrios rusko ime.“

„Dmitrij je rusko ime. Dimitrios je grčko.“

„I ne izgledate kao Rus.“

„Ne. Ja sam Pulos. Iz Atine.“

„Došli ste avionom u Džeksonvil?“

„Da. Sleteo sam na Međunarodni aerodrom Džeksonvil.“

„Pravo iz Atine?“

„Ne. Preko Vašingtona.“

„Aha. Hej, je li vam vrućina u tom odelu? Skinite kravatu i sako.“

„Dobro mi je. U mojoj domovini je mnogo toplije.“

„Stvarno?“

„Dajte da ponesem torbu.“

„Sve je u redu.“

Stigli su do aviona i žena ga je upitala: „Trebali vam torba ili da je stavim u pregradu?“

„Trebali mi.“ Dodao je: „Unutra je vrlo osetljiva terakota.“

„Šta?“

„Stare vaze. Ja sam trgovac starinama.“

„Ma nemojte? U redu, trudiću se da ne sednem na nju.“ Nasmejala se i pažljivo spustila torbu na pistu.

Halil pogleda mali plavo-beli avion.

Stejsi Mol reče: „U redu, za vašu informaciju, ovo je pajper široki. Uglavnom ga koristim za časove letenja, ali njime mogu da obavim kratke čarter letove. Hej, smeta li vam što vam je pilot žena?“

Igra lava

„Ne. Uveren sam da ste sposobni.“

„Bolja sam od toga. Ja sam sjajna.“

On klimnu glavom, ali opet porumene. Pitao se ima li načina da ubije ovu drsku ženu a da ne poremeti svoje buduće planove. Malik mu je rekao: „Možda ćeš osetiti želju da ubiješ umesto potrebe da ubiješ. Ne zaboravi, lav nema želju da ubija, samo potrebu da ubija. Sa svakim ubistvom rizik raste. Sa svakim rizikom opasnost se povećava. Ubij koga moraš, ali nikada ne ubijaj sporta radi ili u besu.“

Žena mu reče: „Hej, dobro izgledate s cvikama - s naočarima za sunce.“

On klimnu glavom. „Hvala.“

Ona reče: „Avion je spreman za let. Obavila sam potpunu proveru. Jeste li spremni?“

„Jesam.“

„Jeste li nervozni kad letite?“

Halil oseti potrebu da joj kaže kako je doleteo u Ameriku u avionu s dva mrtva pilota, ali je rekao samo: „Često letim.“

„Dobro.“ Ona skoči na desno krilo, otvori vrata aviona i pruži ruku. „Dajte mi torbu.“

Pružio joj je torbu i ona je stavi na zadnje sedišta, a zatim mu pruži ruku i reče: „Stanite desnom nogom na taj mali stepenik i uhvatite se za ručicu na trupu.“ Pokazala mu je rukohvat koji je štrčao odmah iznad zadnjeg prozora. „Ja moram da uđem prva - ovo su jedina vrata - a vi se uvucite za mnom.“ Ušla je u avion.

On se pope na avion kako mu je objasnila, zatim sede na desno prednje sedišta. Okrenuo se i pogledao je. Lice joj je bilo svega nekoliko centimetara od njegovog. Nasmejala mu se. „Je li vam udobno?“

„Jeste.“

Posegnula je iza njega i spustila mu torbu u krilo.

Privezala je pojas i rekla mu da i on to učini. Uspeo je da se veže ne skidajući torbu s krila.

Upitala je: „Hoćete da držite torbu na krilu?“

„Dok ne poletimo.“

„Trebaju vam tablete ili tako nešto?“

Hoću da mi oružje bude pri ruci dok se bezbedno ne udaljimo odavde. „Vaze su vrlo krhke. Mogu li da vas pitam nešto - zar ne treba da ispunimo plan leta? Ili je već ispunjen?“

Ona pokaza kroz prozor i reče: „Plava nebesa Trgovačke komore. Ne treba nam plan leta.”

Pružila mu je slušalice s mikrofonom i on ih stavi na glavu. Ona je stavila svoje i rekla: „Zovem Dimitriosa. Kako me primete, Dimitriose?”

On se nakašlja i reče: „Čujem vas.”

„Isto. Bolje ovako nego da se deremo preko buke motora. Hej, mogu li da vas zovem Dimitrios?”

„Možete.”

„Ja sam Stejsi.”

„U redu.”

Stavila je naočari za sunce, upalila motor i avion je zarulao. Rekla je: „Danas koristimo pistu četrnaest. Nebo je vedro sve do Dajtona Biča, niko nije izvestio o turbulencijama, imamo dobar južni vetar, a za komandama je najbolji vražji pilot Floride.”

On klimnu glavom.

Zaustavila je avion na kraju piste četrnaest, posegnula preko njega da zatvori i zaključa vrata, proverila motor i objavila: „Pajper jedan-pet-ve spreman za poletanje.”

Kontrolni toranj odgovori: „Imate dozvolu za poletanje, jedan-pet-ve.”

Stejsi Mol pojača gas, otpusti kočnicu i počese da rulaju pistom. Za dvadeset sekundi avion se odvojio od tla i poleteo.

Skrenula je za trideset stepeni nadesno, na kurs od sto sedamdeset stepeni, gotovo ka jugu, a zatim pritisnula neku dugmad na tabli objašnjavajući Halilu: „Ovo je globalni pozicioni satelitski navigacioni radio. Znaš li kako radi?”

„Znam, imam ga u kolima. U Grčkoj.”

Ona se nasmeja. „Odlično. Ti si zadužen za GPS, Dimitriose.”

„Stvarno?”

„Samo se šalim. Hej, hoćeš li da zavežem ili želiš društvo?”

Na svoje iznenađenje rekao je: „Prijalo bi mi društvo.”

„Odlično. Ali ako budem previše pričala, slobodno mi reci da zavežem.”

On klimnu glavom.

Ona reče: „Sletećemo na aerodrom u Dajtona Biču za četrdeset do pedeset minuta. Možda i za manje.”

Igra lava

On odgovori: „Ne idemo baš na aerodrom Dajtona Bič.”

Ona ga pogleda iskosa i upita: „Kuda tačno idemo?”

„To je mesto po imenu Sprus Krik. Znaš li gde je to?”

„Naravno. Šminkersko letaćko naselje. Reprogramiraću kompjuter.” Pritisnula je neke tastere na konzoli.

On reče: „Izvinjavam se ako je bilo zabune.”

„Nema problema. Tamo je lakše sleteti nego na veliki aerodrom, pogotovu po ovako savršenom danu.”

„Dobro.”

Namestila se udobnije u sedištu, pogledala kontrolnu tablu i rekla: „Razdaljina sto pedeset šest kilometara, vreme leta četrdeset jedan minut, očekivana potrošnja goriva trideset pet litara. Bombonica.”

„Ne, hvala.”

Ona ga pogleda, zatim se nasmeja. „Ne, hoću da kažem... to je žargon. Znači kao, nema problema.”

On klimnu glavom.

„Trudiću se da što manje koristim žargon. Ako me ne budeš razumeo, reci: 'Stejsi, govori engleski.'”

„U redu.”

„Dobro. Letimo na visini od devet stotina metara i obilazimo prema istoku bazu mornaričke avijacije u Džeksonvilu. Eno je dole. Drugi aerodrom, na zapadu, zove se Sesil i takođe pripada Ratnoj mornarici, ali više nije aktivan. Vidiš li mlaznjake dole? Svaki dan vrše neke posrane vežbe. Stražare. Poslednje što mi treba je neki nebeski kauboj iza dupeta, što bi rekli Francuzi.”

„Francuzi?”

„Nema veze.” Rekla je: „Hej, jeste da me se ne tiče, ali zašto ideš u Sprus Krik?”

„Imam poslovni sastanak. Sa sakupljačem grčkih starina.”

„U redu. Sat vremena na zemlji?”

„Možda i manje, ali ne više.”

„Ne moraš da žuriš. Slobodna sam ceo dan.”

„Neće dugo trajati.”

„Znaćeš kuda treba da ideš kad sletimo?”

„Da, imam podatke.”

„Jesi li već bio tamo? U Sprus Kriku?”

„Nisam.”

„Šminkersko mesto. To znači da su tamo ljudi s puno para. Pa, nisu baš svi bogataši, ali mnogi dižu noseve. Razumeš? Mnogo lekara, advokata i poslovnih ljudi koji misle da znaju da lete. Ali ima i mnogo pilota komercijalnih kompanija - aktivnih i penzionisanih. Oni odlično znaju da lete na velikim avionima, ali ponekad ginu u onim malim sportskim. Izvini. Ne bi trebalo da govorim klijentima o padovima.” Ponovo se nasmejala.

Halil se osmehnuo.

Ona nastavi: „Dakle, u Sprus Kriku ima i penzionisanih oficira. Pravih pravcatih mačo tipova. Razumeš? Mislim, smatraju da su božji dar ženskom rodu. Shvataš?”

„Da.”

„Hej, da nije slučajno tip s kojim imaš sastanak neki Džim Markus?”

„Nije.”

„Au! Odlično. Zabavljala sam se nekada s tim idiotom. Bivši mornarički pilot, sada radi za 'US ervezj'. Moj otac bio je vojni pilot na mlaznjaku. Rekao mi je da se nikad ne zabavljam s pilotom. Dobar savet. Hej, kakva je razlika između svinje i pilota? Ne znaš? Svinja ne bi ostala budna celu noć da bi kresnula pilota.” Nasmejala se. „Izvini. Ionako nisi shvatio. Je l' da? Dakle, uopšte mi neće smetati da više nikada ne vidim tog kučkinog sina. U redu, dosta o mojim problemima. Ono dole levo - sada ne vidiš, ali videćeš na povratku - to je grad Sveti Avgustin. Najstarije naselje u Americi. Mislim, naselje Evropljana. Indijanci su ovde bili prvi. Razumeš? Moram da budem politički korektna.”

Halil je upita: „Da li u Americi penzionisani vojni piloti imaju mnogo novca?”

„Pa... zavisi. Imaju dobre penzije ako su proveli dovoljno vremena u službi i imali dovoljno visok čin. Recimo, pukovnici - u mornarici bi to bili kapetani. Njima je dobro ako su nešto ostavili na stranu i nisu uvek spiskali celu platu. Mnogi posle uđu u neki srodan posao, razumete. Recimo, u privatne kompanije koje izrađuju delove za vojne letelice. Imaju veze i dobru žvaku. Neki voze mlaznjake za razne kompanije. Budže vole da unajmljuju bivše vojne pilote. Muško mačo sranje. Stare veze. Direktor želi nekoga ko je bombardovao neke bednike. Posle to pričaju prijateljima - kao, moj pilot je pukovnik Smit koji je izbombardovao Jugoslovene ili Iračane. Znaš već.”

„Ili Libijce."

„Nismo nikada bombardovali Libiju. Zar ne?"

„Mislim da jeste. Pre mnogo godina."

„Stvarno? Ne sećam se toga. Treba da prestanemo s tim. Ljudi se razbesne."

„Tako je."

Pajper je leteo ka jugu.

Stejsi Mol reče: „Upravo smo preleteli Palatku. Ako pogledaš desno, videćeš mornarički poligon za vežbe bombardovanja. Vidiš tu veliku pustu oblast dole? Ne smemo da pridemo bliže jer je to zabranjen vazdušni prostor. Ali vide se oblasti ciljeva. Hej! Gađaju danas. Jesi video kako je onaj tip uzleteo i uspeo se pravo uvis? *Au!* Nisam to videla ima godinu dana. Treba paziti na te napaljene tipove. Obično lete visoko i ispuštaju bombe odozgo, ali ponekad vežbaju niski dolet - kao što se radi kad izbegavaju neprijateljske radare.

Razumeš? Onda se treba paziti. Hej - pogledaj! Vidiš ono? Još jedan što vrši niski prilaz. *Au.* Vidiš li neki avion?"

Srce Asada Halila snažno je tuklo. Sklopio je oči i kroz tamu video plamteći crveni rep mlaznjaka kako mu prilazi, nejasni odsjaj same letelice, otpozadi osvetljene sjajem Tripolija. Mlaznjak mu je bio nadohvat ruke, ili se toga tako sećao posle mnogih godina. Borbeni avion se odjednom podigao pravo uvis, nekoliko sekundi kasnije odjeknule su četiri zaglušujuće eksplozije i svet oko njega je uništen.

„Dimitriose? Dimitriose? Jesi li dobro?"

Postao je svestan da je rukama pokrio lice i da mu iz kože izbija znoj. Žena mu je tresla rame.

Spustio je ruke, duboko udahnuo i rekao: „Da, dobro mi je."

„Jesi siguran? Ako ćeš da povraćaš, tu su mi kese."

„Dobro mi je, hvala."

„Hoćeš malo vode? Imam vode tu pozadi."

On odmahnu glavom. „Sada sam dobro."

„U redu."

Nastavili su da lete ka jugu, iznad seoskih predela Floride. Posle minut-dva Halil reče: „Sada mi je mnogo bolje."

„Je li? Možda ne treba da gledaš dole. Razumeš? Vrtoglavica. Kako se to kaže na grčkom? Vertigo."

„Isto, vertigo."

„Stvarno? To znači da znam grčki."

Pogledao ju je, i ona njega. Rekla je: „Samo se šalim."

„Naravno." *Da govoriš grčki, znala bi da ja ne govorim.*

Ona reče: „Dole levo - ne gledaj - to je Dajtona Bič. Vide se veliki hoteli na plaži. Ne gledaj. Kako ti je tibi?"

„Dobro sam."

„Odlično. Spuštamo se, možda će biti malo poskakivanja."

Pajper se spustio na trista pedeset metara. Kako su se spuštali, avion je bio sve nemirniji. Stejsi Mol upita: „Kako ide?"

„Dobro je."

„Odlično. Neće biti gore od ovoga. To su samo neke niske turbulencije." Namestila je frekvenciju na radiju i triput pritisnula dugme predajnika. Začuo se snimljeni ženski glas koji je rekao: „Služba obaveštenja aerodroma Sprus Krik, vetar duva na kursu od sto devedeset stepeni brzinom od petnaest kilometara na sat, aneroid tri-nula-dva-četiri."

Stejsi Mol promeni frekvenciju i reče: „Kontroli Sprus Krika, pajper jedan-pet-ve je tri kilometra zapadno, sleće na pistu dva-tri."

Halil upita: „Kome govoriš?"

„Samo objavljujem naš položaj drugim avionima koji su možda u blizini. Ali, ne vidim nikoga, a niko ništa nije javio na ovoj frekvenciji. Zato idemo pravo napred." Dodala je: „Sprus Krik nema kontrolni toranj, nego se koristi onaj s Međunarodnog aerodroma Dajtona Bič, deset kilometara južnije. Letimo nisko i zapadno od Dajtone, pa mogu da obiđem njihov radar i ne moram da im se javljam. Razumeš?"

On klimnu glavom. „Znači... nema traga... o našem dolasku?"

„Ne. Zašto pitaš?"

„U mojoj zemlji beleži se svako sletanje."

„Ovo je privatni aerodrom." Otpočela je sporo bočno skretanje. „Ovo je naselje sa stražom na kapiji. Razumeš? Kad se dovežeš, nacišta na kapiji te pretrese do gola ako te nije najavio neko od stanovnika. Čak i onda te prepipa i ispituje pod mukama."

Halil klimnu glavom. Znao je ovo, zato je i odabrao avion.

Stejsi Mol nastavi: „Nekad sam dolazila ovamo kolima da se vidim s gospodinom Veličanstvenim. Idiot je ponekad zaboravljao da kaže nacistima da dolazim. Razumeš? Mislim, gospodin Veličanstveni je trebalo da kre... trebalo je da... u svakom slučaju, valjda je upamtio da dolazim. Razumeš? Zato sam dolazila avionom kad god sam mogla. Mislim, možeš da budeš ubica sa sekirom, ali ako stižeš avionom, onda samo sletiš. Možda bi trebalo da postave protivavionske topove. Razumeš? I treba ti šifra za automat. Prijatelj ili neprijatelj? Ako ne znaš šifru, otvore vatru i oduvaju te s neba." Nasmejala se. „Jednog dana baci ću bombu na posranu kuću gospodina Veličanstvenog. Možda baš u bazen kad bude plivao go. On i njegova najnovija. Muškarci. Bože, kako me razbesne. Ne možeš s njima, a ne možeš ni bez njih. Jesi li oženjen?"

„Nisam."

Na ovo nije odgovorila, ali je rekla: „Vidiš klub dole? Tereni za golf, teniska igrališta, privatni hangari odmah uz neke kuće - te budale su stvarno sebi udesile život. Razumeš? Vidiš onu veliku žutu kuću dole? Pogledaj. Pripada slavnom filmskom glumcu koji voli da upravlja svojim mlaznjakom. Kladim se da ga momci ovde ne vole mnogo, ali da ga damice obožavaju. Vidiš onu veliku belu kuću s bazenom? Ona pripada njujorškom magnatu nekretnina koji ima mlaznjak dvomotorac. Upoznala sam ga. Jevrejin. Fini čovek. Njega verovatno vole koliko i onog glumca. Tražim kuću jednog tipa... zove se... zaboravila sam, ali on je pilot 'US ervejza', napisao je nekoliko romana o avijaciji... ne mogu da se setim naslova... on je prijatelj gospodina Veličanstvenog. Hteo je da me stavi u jednu knjigu. Koliko je *to* trebalo da me košta? Gospode. Muškarci."

Halil je gledao oblast velikih kuća na tlu, palme, bazene, zelene travnjake i avione ispred nekih kuća. Čovek koji mu je možda ubio porodicu je negde dole, čeka ga s osmehom i pivom. Halil gotovo da je osetio ukus njegove krvi.

Stejsi reče: „U redu, svi ćutimo sledećih nekoliko sekundi." Pajper polete naniže ka pisti obeleženoj brojem 23, motor se utiša, izgledalo je da se pista podiže, onda avion nežno dotače tlo. „Sjajno sletanje." Nasmejala se, zatim brzo ukočila. „Prošle nedelje imala sam gadno sletanje s opakim vetrom u lice, a kljijent me je, pametnjaković, upitao: 'Jesmo li sleteli ili smo oboreni?'" Ponovo se nasmejala.

Zaustavili su se blizu središnje piste za rulanje i sišli sa svoje.

Stejsi upita: „Gde je taj tip s kojim se sastaješ?"

„Kod kuće. Živi na pisti."

„Stvarno? Mora da je pun love. Znaš li put?"

Halil posegnu u svoju crnu torbu i izvadi komad papira na kom je bila kompjuterska karta naslovljena sa BESPLATNA KARTA -SPRUS KRIK, FLORIDA.

Stejsi uze kartu i pogleda je. „U redu... koja je adresa tog tipa?"

„Pista Jenki. Na suprotnom kraju."

„To nije daleko od kuće gospodina Veličanstvenog. Dobro... sada ću biti taksista." Pružila je ruku preko svog putnika, otvorila vrata da izvetri kabinu koja se već pregrijala, zatim pogledala kartu u svom krilu i krenula da rula. Rekla je: „Dobro, ovde su zona za gorivo i hangari za održavanje avijatičara Sprus Krika... ovo je Bulevar bukava..." Skrenula je na široki betonski put i rekla: „Neke od ovih pista su samo za rulanje aviona, neke su samo sa vozila, a neke su i za avione i za vozila. Kao da volim da delim pistu s nekim idiotom u džipu - je l' tako? Treba paziti na kolica za golf. Igrači golfa su još gluplji od vlasnika džipova... dobro, ovo je Bulevar cesne... zgodna imena, zar ne?" Skrenula je levo s bulevara, zatim desno na Pistu tango, zatim levo na Istočnu pistu tango. Skinula je naočari za sunce i rekla: „Pogledaj ove kuće."

Halil je upravo to i radio. S obe strane piste bile su zadnje fasade skupih vila s velikim privatnim hangarima, bazenima i stablima palmi koja su ga podsetila na otadžbinu. Rekao je: „Ovde ima mnogo palmi, ali u Džeksonvilu ih uopšte nema."

„Oh, one ovde ne rastu prirodno. Ovi idioti ih dopremaju iz južne Floride. Razumete? Ovo je severna Florida, ali oni misle kako moraju biti okruženi palmama. Čudi me da ne drže flamingose okovane po dvorištima."

Halil nije odgovorio, nego je ponovo pomislio na Pola Greja s kojim će se sastati za nekoliko kratkih minuta. Taj ubica je zaista otišao u raj pre smrti, dok je Asad Halil živio u paklu. Uskoro će se situacija preokrenuti.

Stejsi Mol reče: „U redu, ovo je Pista Majk..." Skrenula je desno na usku asfaltnu stazu.

Vrata mnogih hangara bila su otvorena i Halil vide razne tipove aviona - male jednomotorce kao ovaj u kom je doleteo, čudne letelice s krilima jedno iznad drugog i mlaznjake srednje veličine. Upitao je: „Da li neki od ovih aviona imaju vojnu primenu?"

Ona se nasmejala. „Ne, to su igračke za dečake. Razumeš? Ja živim od letenja. Većina ovih pajaca leti samo da bi imala šta da radi, ili da ostavi utisak na prijatelje. Hej, ja idem u školu za upravljanje mlaznjacima. Velika je lova, ali plaća mi jedan tip... hoće da budem pilot

u njegovoj firmi. Razumete? Neki od budžovana hoće bivše vojnike, kao što sam rekla, ali neki žele... igračku u igrački, recimo. Kapiraš?"

„Izvinite?"

„*Odakle* si ti?"

„Iz Grčke."

„Stvarno? Mislila sam da grčki milioneri... dobro, tu smo - Pista Jenki." Skrenula je udesno. Pista se završavala betonskom površinom uz veliki hangar. Na zidu hangara stajao je mali natpis POL GREJ.

Hangar je bio otvoren pa su se videli dvomotorni avion, mercedes benc kabriolet, stepenice koje vode na tavan i kolica za golf. Stejsi reče: „Ovaj tip ima *sve* igračke. To je bič baron, model iz pedeset osme, a deluje prilično novo. Brdo love. Prodaješ mu nešto?"

„Aha. Vaze."

„Je l'? Jesu li skupe?"

„Veoma."

„Odlično. Ovaj ima love. Para. Hej, je li oženjen?"

„Ne, nije."

„Pitaj ga treba li mu kopilot?" Nasmejala se.

Isključila je motor pajpera. „Izađi ti prvi, osim ako ne želiš da ti puzim preko kolena." Nasmejala se. „Samo polako. Pridržaću ti torbu."

Izašao je iz kabine i stao na nosač točka na krilu. Pružila mu je torbu i on je spusti na krilo. Halil je zakoračio sa zadnjeg dela krila i doskočio na pistu. Okrenuo se i uzeo torbu.

Stejsi je izašla za njim i skočila s niskog krila na beton, ali je izgubila ravnotežu i zateturala se napred ka svom putniku. „Ups!" Udarila je u Halila i pridržala mu se za rame. Naočari za sunce su joj spale. Asad Halil stajao je na petnaest centimetara od Stejsi Mol, oči u oči. Pogledala ga je u oči i on joj je uzvratio pogled.

Najzad se nasmešila i rekla: „Izvini."

Halil se sagnu, podiže njene naočari i pruži joj ih.

Izvadila je cigarete iz džepa i zapalila jednu. Rekla je: „Čekaću te ovde u hangaru, u hladovini. Uzeću nešto za piće iz hladnjaka i otići ću u toalet. Svaki hangar ima hladnjak i toalet. Poneki imaju i kuhinje i kancelarije. Kad ih gospoja izbaci nogom u dupe, ne moraju daleko da idu." Nasmejala se. „Reci tom tipu da sam uzela kolu. Ostaviću mu dolar."

„Dobro.“

Ona reče: „Hej, gospodin Veličanstveni stanuje vrlo blizu. Mogla bih da odem da ga pozdravim.“

„Možda bi trebalo da ostaneš ovde.“ Dodao je: „Ovo neće dugo trajati.“

„Ma da. Samo se šalim. Verovatno bih mu gurnula pampur u cev za dovod goriva ako nije kod kuće.“

Halil se okrenu ka betonskoj stazi koja je vodila do kuće.

Ona mu doviknu: „Srećno. Iscedi ga. Neka plati krvlju.“

Halil se osvrnu. „Molim?“

„To znači nateraj ga da mnogo plati.“

„Da. Nateraću ga da plati krvlju.“

Išao je stazom kroz žbunje dok nije naišao na vrata s mrežom koja su vodila ka velikom ograđenom bazenu. Gurnuo je vrata i otvorila su se. Ušao je i opazio ležaljke pored bazena, mali pult za serviranje i dušek na vodi.

Video je još jedna vrata i prišao im. Iza njih se videla velika kuhinja. Pogledao je na sat i video da je devet i deset.

Pritisnuo je zvono i sačekao. U obližnjim krošnjama pevale su ptice, neko stvorenje je kreketalo, a iznad je kružio mali avion.

Posle minut-dva čovek odeven u svetle pantalone i plavu košulju došao je do vrata i pogledao ga kroz staklo.

Halil se osmehnuo.

Čovek je otvorio vrata i upitao: „Pukovnik Hjukok?“

„Da. Kapetan Grej?“

„Da, gospodine. Sada sam *gospodin* Grej. Zovite me Pol. Izvolite.“

Asad Halil je ušao u veliku kuhinju Pola Greja. Kuća je bila klimatizovana, ali nije bilo neprijatno hladno.

Pol Grej upita: „Mogu li da vam uzmem torbu?“

„Nema potrebe.“

Pol Grej pogleda na zidni sat i reče: „Malo ste poranili, ali ne smeta. Spreman sam.“

„Odlično.“

Igra lava

„Kako ste znali da nađete kuću?"

„Naložio sam svom pilotu da rula po pistama."

„Oh... Kako ste znali kojim pistama da dođete?"

„Gospodine Grej, postoji vrlo malo toga što moja služba ne zna o vama. Zato sam i došao. Vi ste odabrani."

„U redu. To mi laska. Šta kažete na pivo?"

„Samo flaširanu vodu, molim vas."

Halil je posmatrao kako Pol Grej vadi posudu sa sokom i plastičnu bocu mineralne vode iz hladnjaka, a zatim dva čaše iz police. Pol Grej nije bio visok, ali je delovao kao da je u odličnom telesnom stanju. Koža mu je bila tamna kao u Berbera, bio je sed kao general Vejkilf, ali lice mu nije bilo staro.

Pol Grej upita: „Gde je vaš pilot?"

„Skriva se od sunca u hangaru. Pitala je može li da upotrebi toalet i uzme nešto za piće."

„Naravno. Nema problema. Imate ženu pilota?"

„Da."

„Možda bi želela da dođe i pogleda demonstraciju. Stvar je zapanjujuća."

„Ne. Kao što sam rekao, moramo biti diskretni."

„Naravno. Oprostite."

Halil dodade: „Rekao sam joj da sam Grk koji vam prodaje stare grčke vaze." Podigao je svoju crnu torbu i osmehnuo se.

Pol Grej mu uzvрати osmeh i reče: „Dobra priča. Možda i jeste Grk."

„Zašto da ne?"

Grej pruži Halilu čašu s vodom.

Halil reče: „Neću čašu." Objasnio je: „Ja poštujem košer. Bez uvrede, ali ne smem da koristim predmete koji nisu košer. Izvinite."

„Nema problema. Grej izvadi drugu plastičnu bocu mineralne ovde i pruži je svom gostu.

Halil uze i reče: „Osim toga, imam osetljive oči i moram da nosim ove naočari za sunce."

Grej podiže svoju čašu sa sokom i reče: „Dobro došli, pukovniče Hjurok."

Kucnuli su se i otpili. Grej reče: „Pa, dođite u moju ratnu sobu, pukovniče, pa da počnemo.”

Halil pođe za Polom Grejem kroz razbacane prostorije kuće. „Vrlo lepa kuća”, prokomentarisao je.

„Hvala. Imao sam sreće da je kupim za vreme lakog pada cena na tržištu - morao sam da platim samo dvostruko više nego što vredi.” Grej se nasmeja.

Ušli su u veliku sobu i Pol Grej zatvori klizna vrata za njima. „Niko nas neće uznemiravati.”

„U kući ima nekoga?”

„Samo kućna pomoćnica. Neće nas uznemiravati ovde.”

Halil se osvrnu po velikoj prostoriji, kombinaciji dnevne i radne sobe. Sve je delovalo skupo - debeli tepih, drveni nameštaj, elektronska oprema na suprotnom zidu. Video je četiri kompjuterska monitora i pred svakim tastaturu i druge komande.

Pol Grej reče: „Dajte da spustim tu torbu negde.”

Halil odgovori: „Staviću je ovde pored boce s vodom.”

Pol Grej pokaza niski stočić za kafu na kom su ležale novine. Obojica spustiše piće na stočić. Halil stavi torbu na pod i reče: „Mogu li malo da pogledam po sobi?”

„Naravno.”

Halil priđe zidu na kom su visile fotografije i slike različitih aviona, uključujući i realističnu sliku mlaznog lovca F-111. Pažljivo ju je posmatrao.

Pol Grej reče: „Naslikana je prema fotografiji. Dosta godina sam leteo na takvom avionu.”

„Da, znam.”

Pol Grej nije odgovorio.

Halil je gledao zid s mnoštvom diploma i pohvalnica i uramljenih devet odlikovanja iza stakla.

Grej reče: „Mnoge od tih ordena dobio sam za učešće u Zalivskom ratu. Ali, pretpostavljam da i to znate.”

„Da. Moja vlada ceni vaše napore u našu korist.”

Halil pride polici s knjigama i plastičnim modelima raznih letelica. Pol Grej stade pored njega i uze jednu knjigu. „Evo - ovo će vam se dopasti. Napisao ju je general Gideon Šaudar. Tu je i njegova posveta meni.”

Halil uze knjigu na čijim koricama je bila slika borbenog aviona i vide da je na hebrejskom.

Grej ga uputi: „Pogledajte posvetu.”

Asad Halil otvori knjigu otpozadi, što je, znao je, bio početak hebrejskih kao i arapskih knjiga, i vide da je posveta na engleskom, ali da ima i hebrejskih slova koja nije umeo da pročita.

Pol Grej reče: „Najzad neko ko ume da mi prevede hebrejski.”

Asad Halil se zagleda u hebrejska slova i kaza: „Ovo je zapravo” arapska poslovice koju i mi Izraelci volimo. 'Neprijatelj moga neprijatelja je moj prijatelj.'” Halil vrati knjigu svom domaćinu i reče: „Sasvim odgovarajuće.”

Pol Grej stavi knjigu na policu i reče. „Da sednemo malo pre nego što počnemo.” Pokazao je Halilu tapaciranu stolicu pored stočića. On sede, a Grej se smesti preko puta njega.

Pol Grej je pijuckao svoj sok od narandže. Halil je pio vodu iz boce. Grej reče: „Molim vas da shvatite jedno, pukovniče. Kompjuterski program koji ću vam sada demonstrirati može se smatrati tajnim. Ipak, koliko sam razumeo, mogu da ga pokažem predstavniku prijateljske vlade. Ali, ako dođe do pitanja kupovine, moramo dobiti dozvolu.”

„Shvatam to. Moji ljudi već rade na tome.” Dodao je: „Cenim bezbednost. Ne želimo da ovaj program padne u ruke... zajedničkog neprijatelja, recimo.” Nasmehio se.

Pol Grej se takođe nasmehi i reče: „Ako mislite na izvesne bliskoistočne zemlje, sumnjam da bi oni mogli da ga praktično primene. Da budem iskren s vama, pukovniče, ti ljudi se rađaju bez mozga.”

Halil se ponovo osmehnu i reče: „Nikad ne potcenjujte neprijatelja.”

„Trudim se, ali da ste bili u mojoj pilotskoj kabini u Zalivu, mislili biste da se borite protiv nekoliko aviona za zaprašivanje useva.” Dodao je: „To mi ne služi na čast, ali razgovaram s profesionalcem, pa sam iskren.”

Halil odvrati: „Kao što su vam moje kolege rekle, iako sam vazduhoplovni ataše u ambasadi, nemam borbenog iskustva. Moja stručna oblast su obuka i operacije, pa ne mogu da vas zabavljam herojskim ratnim pričama.”

Grej klimnu glavom.

Halil je kratko vreme posmatrao svog domaćina. Mogao je da ga ubije onog trenutka kad mu je ovaj otvorio vrata, ili bilo kada od onda, ali to ubistvo bilo bi gotovo besmisleno bez malo prijatnog poigravanja. Malik mu je rekao: „Svi pripadnici porodice mačaka igraju se sa svojim plenom pre nego što ga ubiju. Ne žuri. Uživaj u trenutku. On se neće ponoviti.”

Halil pokaza glavom novine na stočiću i upita. „Čitali ste šta se saznalo o letu jedan-sedam-pet?”

Grej spusti pogled na novine. „Da... zbog toga će se nečije glave zakotrljati. Mislim, kako su, za ime sveta, ti libijski pajaci uspeli to da izvedu? Bomba u avionu je jedna stvar - ali gas? A onda tip pobegne i pobije gomilu federalnih agenata. Vidim u tome ruku Moamera el Gadafija.”

„Je li? Možda je tako. Šteta što ga ona bomba koju ste bacili na njegovu kuću u Al Aziziji nije ubila.”

Pol Grej je ćutao nekoliko sekundi, a onda reče: „Nisam učestvovao u tom zadatku, pukovniče, a ako vaša obaveštajna služba misli da jesam, onda se vara.”

Asad Halil pomirljivo mahnu rukom. „Ne, ne, kapetane - nisam mislio vi lično. Mislio sam na američko Ratno vazduhoplovstvo...”

„Oh... izvinite...”

„Ipak”, nastavi Halil, „ako ste *bili* na tom zadatku, onda vam čestitam i zahvaljujem u ime naroda Izraela.”

Lice Pola Greja ostalo je bezizrazno. Ustao je i rekao: „Da pridemo i pogledamo?”

Halil ustade, uze torbu i pođe za Polom Grejem do suprotnog zida sobe gde su dve kožne fotelje stajale svaka naspram kompjuterskog monitora.

Pol Grej reče: „Prvo ću vam pokazati demonstraciju programa koristeći samo palicu i tastaturu. Onda ćemo preći na ove dve stolice i ući u svet virtuelne stvarnosti.” Prišao je dvema stolicama složenije izrade ispred kojih nije bilo monitora. Rekao je: „Ovde koristimo kompjutersko modeliranje i simulaciju kako bismo omogućili osobi interaktivni kontakt s veštačkim trodimenzionalnim vizuelnim i drugim senzorskim okruženjima. Da li vam je to poznato?”

Halil nije odgovorio.

Pol Grej zastade za trenutak, pa nastavi: „Primena virtuelne stvarnosti smešta korisnika u kompjuterski stvoreno okruženje koje simulira stvarnost pomoću interaktivnih naprava koje šalju i primaju informacije. Te naprave su obično naočari, šlemovi, rukavice, čak i

kombinezoni. Ovde su dva šlema sa stereoskopskim ekranima za svako oko pomoću kojih možete videti animirane slike u simuliranom okruženju. Iluzija da ste tamo - teleprisustvo - postiže se sensorima pokreta koji primaju korisnikove kretnje i prema njima podešavaju sliku na ekranima, obično u realnom vremenu." Pol Grej je pogledao svog mogućeg kupca, ali nije opazio znake shvatanja ili zbunjenosti iza naočara za sunce.

Nastavio je: „Ovde sam, kao što ćete videti, generički stvorio pilotsku kabinu lovca-bombardera, zajedno s pedalama za upravljanje, palicama, prekidačima za ispuštanje bombi i tako dalje. Pošto nemate iskustva s borbenim avionima, nećete moći da upravljate tim avionom, ali ćete doživeti ispuštanje bombi jednostavno stavivši na glavu stereoskopski šlem dok ja upravljam."

Asad Halil pogleda zamršene sprave oko sebe i reče: „Da, imamo sličnu opremu u našem vazduhoplovstvu."

„Znam da imate. Ali ovaj nedavno razvijeni program mnogo je napredniji od postojećih. Da sednemo ispred monitora pa ću vam ukratko sve pokazati pre nego što pređemo u virtuelnu stvarnost."

Prešli su u drugi kraj sobe i Pol Grej pokaza jednu od dve kožne stolice za ljuľanje; ispred svake je stajala tastatura, a između njih konzola. Halil sede.

Pol Grej, i dalje stojeći, reče: „Ovo su sedišta iz starog aviona F-111 na koja sam namestio postolja za ljuľanje. Samo da nas uvedu u atmosferu."

„Nisu baš udobna."

„Nisu. Jednom sam leteo - preletao sam duge razdaljine u tim sedištima. Mogu li da vam okačim sako?"

„Ne, hvala vam. Nisam navikao na klimatizaciju."

„Kad prigušim svetlo, moći ćete da skinete naočari za sunce."

„Da."

Pol Grej sede u avionsko sedišta pored Halila i uze daljinski upravljač s konzole. Pritisnuo je dva dugmeta i svetla se prigušiše, a teške neprozirne zavese navukoše se preko velikog prozora. Halil skide naočari za sunce. Sedeli su ćutke u mraku trenutak-dva i gledali svetla elektronske opreme oko sebe.

Monitor se osvetlio i pokazao pilotsku kabinu i vetrobransko staklo savremenog mlaznog lovca-bombardera. Pol Grej reče: „Ovo je kabina aviona F-16, ali u simulaciji može da se koristi nekoliko modela. Vi imate neke od tih aviona u svom vazduhoplovstvu. Prva

simulacija koju ću vam pokazati je zadatak bacanja bombi iz vazduha. Pilot borbenog aviona koji provede deset ili petnaest sati na ovom zaista jeftinom programu mnogo bolje napreduje od onog koji ode pravo na obuku letenja. Ovo može da uštedi milione dolara po pilotu."

Umesto plavog neba kroz vetrobran simulirane kabine odjednom se pojavio zeleni horizont. Pol Grej reče: „Sada koristim samo palicu s nekoliko dodatnih komandi i tastaturu, ali program može da se poveže s pravim komandama većine američkih savremenih borbenih aviona smeštenih u virtuelnu stvarnost zemaljskog simulatora, što ćemo videti kasnije."

„Ovo je veoma zanimljivo."

Pol Grej reče: „Dakle, ciljevi na koje je softver programiran uglavnom su zamišljeni - generički - mostovi, aerodromi, protiv-avionski položaji i rampe za rakete - oni pucaju na vas..." Nasmejao se i nastavio: „Ali imam pripremljene i neke stvarne ciljeve, a i novi mogu da se ubace u program ako ima nekih njihovih vazdušnih ili satelitskih snimaka."

„Shvatam."

„Odlično. Hajde da srušimo most."

Pogled kroz kompjuterski stvoreni vetrobran promenio se od bezobličnog horizonta u kompjuterski stvorena brda i doline kroz koje protiče reka. U daljini, brzo se primičući, video se most sa simuliranom kolonom tenkova i kamiona.

Pol Grej reče: „Držite se." Horizonta nestade i pojavi se plavo nebo u simuliranom uspinjanju mlaznjaka. Radar u kabini ispuni desni ekran, a Grej brzo reče: „Na ovo će pilot obratiti pažnju u ovom trenutku. Vidite li radarsku sliku mosta? Kompjuter ju je potpuno izdvojio iz pozadine. Vidite li nišan? Idemo. Otpuštanje - jedan, dva, tri, četiri..."

Sada se na ekranu ispred Halila video pogled na simulirani most sa simuliranom oklopnom kolonom iz neposredne visine. Četiri snažne eksplozije praćene zaglušujućom bukom iz zvučnika blesnuše dok su se most i oklopna vozila raspadali u vatrenoj lopti. Most stade da se ruši, nekoliko vozila pade s njega i simulacija se smrznula. Pol Grej reče: „Nisam hteo da pokazujem više krvi i creva u programu. Ne želim da me optuže kako uživam u svemu ovome."

„Ali mora da vam pruža nekakvo uživanje."

Pol Grej ne odgovori.

Ekran se zatamni i soba ostade u mraku.

Obojica su neko vreme sedeli ćutke u tami, a onda Grej reče: „Većina programa ne pokazuje ovako verne pojedinosti. Uglavnom daju pilotu rezultat bombardovanja i rezultat štete. Ja zapravo ne uživam u ratu, pukovniče.”

„Nisam nameravao da vas uvredim.”

Svetla se lako pojačaše, a Pol Grej okrenu glavu prema svom gostu i reče: „Mogu li da vidim neku vašu legitimaciju?”

„Naravno. Ali, hajde da prvo pređemo na mesta za virtuelnu realnost i uništimo neku pravu metu sa ženama i decom. Možda... pa, da li, na primer, imate neki libijski cilj? Tačnije rečeno, Al Aziziju?”

Pol Grej ustade i duboko udahnu. „Ko ste vi, do đavola?”

Asad Halil takođe ustade; u jednoj ruci je držao plastičnu bocu s vodom, a drugu je zavukao u džep sakoa. „Ja sam - kao što je Bog rekao Mojsiju - onaj koji sam. Ja sam onaj koji sam. Kakav sjajan odgovor na glupo pitanje. Ko je to drugi mogao da bude nego Bog? Ali ja mislim da Mojsije nije bio glup, nego nervozan. Nervozan čovek bi pitao: 'Ko si ti?' kada zapravo misli na jedno od ovog dvoga - nadam se da *jesi* onaj koji mislim da jesi ili nadam se da *nisi* onaj koji mislim da jesi. Dakle, šta mislite ko sam ja ako nisam pukovnik Jicak Hjurok iz ambasade Izraela?”

Pol Grej nije odgovorio.

„Daću vam nagoveštaj. Pogledajte me sada, kada nemam naočari za sunce. Zamislite me bez brkova. Ko sam ja?”

Pol Grej odmahnu glavom.

„Ne pravite se glupi, kapetane. Vi znate ko sam ja.”

Pol Grej ponovo odmahnu glavom, ali ovog puta se odmaknu korak od svog posetioca i usredsredi se na njegovu ruku u džepu. Asad Halil reče: „Naši putevi su se jednom ukrstili, petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste. Bili ste poručnik, pilot bombardera F-111 koji je poleteo iz Vazduhoplovne baze Lejkenhit pod kodnim imenom Elton trideset osam. Ja sam bio dečko od šesnaest godina i živeo sam prijatnim životom s majkom, dva brata i dve sestre u mestu po imenu Al Azizija. Oni su svi poginuli te noći. Eto, to sam ja. A sada, šta mislite zašto sam ovde?”

Pol Grej se nakašlja i reče: „Ako ste vojnik, onda shvatate rat i shvatate da treba izvršavati naređenja...”

„Zaveži. Ja nisam vojnik, ali sam islamski borac za slobodu. Zapravo, ti i tvoje kolege ubice načinili ste od mene ono što sam. A sada sam došao u tvoj prelepi dom da osvetim jadne mučenike Al Azizije i cele Libije." Halil izvadi pištolj iz džepa i uperi ga u čoveka pred sobom.

Pogled Pola Greja polete po sobi kao da traži put za bekstvo.

Halil mu reče: „Gledaj u *mene*, kapetane Pole Greju. *Mene* gledaj. Ja sam stvarnost. Ne tvoja glupa, beskrvna virtuelna realnost. Ja sam stvarnost od krvi i mesa. Ja uzvraćam udarac."

Grej vrati pogled na Halila.

Ovaj reče: „Zovem se Asad Halil i to možeš poneti sa sobom u pakao."

„Vidite... gospodine Halil..." Zurio je u Halila, a u očima mu se rađalo prepoznavanje.

Halil reče: „Da, ja sam taj Asad Halil, onaj koji je doleteo avionom jedan-sedam-pet. Čovek kog traži tvoja vlada. Trebalo je da potraže ovde, ili u kući pokojnog generala Vejklifa i njegove žene."

„Oh, Bože moj..."

„Ili u kući gospodina Satervejta kog ću sledećeg posetiti, ili gospodina Viginsa, ili gospodina Mek Koja, ili pukovnika Kaluma. Ali, radujem se što ni ti ni oni niste došli do takvog zaključka."

„Kako ste znali...?"

„Svaka tajna je na prodaju. Tvoji zemljaci u Vašingtonu prodali su vas sve za novac."

„Ne."

„Ne? Onda mi te je prodao pokojni pukovnik Hambrecht, tvoj drug iz eskadrile."

„Ne... Jeste li... jeste li...?"

„Da. Ubio sam ga. Sekirom. Ti nećeš telesno patiti kao što je on - samo mentalno, dok stojiš ovde i razmišljaš o svojim gresima i o kazni."

Pol Grej nije odgovorio.

Asad Halil reče: „Kolena ti se tresu, kapetane. Možeš da isprazniš bešiku ako želiš, neću se uvrediti."

Grej duboko udahnu i reče: „Vidite, vaša informacija je pogrešna. Ja nisam bio na tom zadatku. Ja..."

„Oh. Onda oprost. Odlazim." Nasmešio se, zatim okrenuo bocu i izlio vodu na tepih.

Grej se usredsredi na vodu koja je prskala po podu, zatim ponovo pogleda Halila, a licem mu pređe zbunjen izraz.

Halil primače glok sebi i gurnu cev u grlić plastične boce.

Grej vide kako se dno boce okreće ka njemu, zatim vide da Halil drži pištolj iza i shvati šta to znači. Podigao je ruke u pokretu odbrane. „Ne!”

Halil ispali jedan metak kroz bocu i pogodi Pola Greja u stomak.

Grej se presavi i zatetura napred, zatim pade na kolena. Uhvatio se za stomak obema rukama pokušavajući da zaustavi bujicu krvi, a onda je spustio pogled i video kako mu krv teče kroz prste. Halil je koračao ka njemu i on ga pogleda. „Stani... ne...”

Halil nacilja glokom s priručnim prigušivačem i reče: „Nemam više vremena za tebe. Ti nemaš mozak s kojim si se rodio.” Ispalio je jedan hitac u čelo Pola Greja i prosuo mu mozak kroz potiljak. Halil se okrenuo pre nego što je Grej pao na pod, i pokupio dve čaure kad je čuo kako telo udara o tepih.

Halil je zatim otišao do otvorenog sefa između dva ekrana. U njemu je našao hrpu kompjuterskih diskova, stavio ih u torbu, a zatim izvadio disk iz kompjutera koji je Grej koristio. Reкао je: „Hvala na demonstraciji, gospodine Grej. Ali u mojoj zemlji rat nije video-igra.”

Pogledao je po sobi i našao Grejev dnevnik sastanaka na radnom stolu. Bio je otvoren na današnjem danu, a beleška je glasila: „Puk. H. - 9:30.” Otvorio je stranu za 15. april i pročitao: „Konf. razgovor - eskadrila - pre podne.” Zatvorio je dnevnik i ostavio ga na stolu. *Neka se policija pita ko je taj pukovnik H. i neka misli da je taj zagonetni pukovnik ukrao neke vojne tajne od svoje žrtve.*

Asad Halil prelistao je telefonski imenik i izvadio kartice s brojevima preostalih pripadnika eskadrile - Kalum, Mek Koj, Satervejt i Vigins. Na svakoj kartici bili su adresa, broj telefona i beleške o ženama i deci.

Halil je takođe uzeo i karticu generala Terensa i gospođe Gejl Vejklijf, nekada iz Vašingtona, sada žitelja pakla.

Našao je i karticu Stivena Koksa i video da je obeležena crvenim slovima KIA³⁰, za šta je znao da znači „poginuo u borbi”. Na kartici je pisalo žensko ime, Linda, i beleška „preudala se za Čarlsa Dvajera”, a iza nje adresa i broj telefona.

---

³⁰ Engl. Killed In Action. (Prim. prev.)

Na kartici Vilijema Hambrehta stajala je adresa u Engleskoj, precrtana. Iza nje bila je adresa u mestu po imenu En Arbor, država Mičigen, i beleška „preminuo“, kao i datum kada ga je Halil ubio. I tu je bilo žensko ime, Rouz, i još dva ženska i jedno muško ime obeleženo sa „deca“.

Halil ubaci sve kartice u džep smatrajući da bi informacije mogle da mu koriste jednog dana. Bio je zadovoljan što je Pol Grej tako uredno vodio podatke.

Asad je stavio plastičnu bocu pod mišku, a pištolj je prebacio u drugu ruku. Okačio je torbu preko ramena i otvorio klizna vrata. Čuo je odnekud zvuk usisivača. Zatvorio je vrata i pošao za zvukom.

Našao je kućnu pomoćnicu u dnevnoj sobi. Bila mu je okrenuta leđima i nije čula kad joj je prišao. Usisivač je bio veoma glasan, a negde je svirala i muzika, pa se nije mučio s plastičnom bocom, nego joj je samo prislonio cev pištolja na vrat dok je gurala i vukla usisivač. Čuo je sada da peva uz rad. Povukao je okidač i ona se zateturala unapred, a zatim pala pored prevrnutog usisivača.

Halil je spustio glok u džep, stavio bocu u torbu, ispravio je usisivač ali ga nije isključio i podigao je čauru. Vratio se u kuhinju i izašao na zadnja vrata.

Stavio je naočari za sunce i vratio se pored bazena, kroz ograđeno dvorište i niz grmljem obraslu stazu do otvorenog prostora hangara. Primetio je da avion kojim je doleteo sada stoji kljunom okrenut pisti.

Nije video svog pilota pa je brzo prišao hangaru. Pogledao je unutra, ali je nije video, a onda je začuo razgovor s tavana.

Krenuo je prema stepenicama, zatim shvatio da se razgovor čuje s televizora ili radija. Zaboravio je ženino ime, pa je viknuo: „Hej! Hej!“

Razgovor je zamukao i Stejsi Mol se nagnula preko niskog zida i pogledala dole. „Gotovo?“

„Gotovo.“

„Silazim odmah.“ Nestala je, pa se ponovo pojavila na stepenicama i sišla u hangar. Upitala je: „Spreman za povratak?“

„Da. Spreman sam.“

Krenula je iz hangara, a on je pošao za njom. Rekla je: „U tom hangaru može da se jede s poda. Taj tip je analno retentivan. Možda je gej. Misliš li da je gej?“

„Izvini?“

Igra lava

„Nije važno." Prišla je putničkim vratima pajpera, a on za njom. Upitala je: „Je l' kupio vaze?"

„Jeste, kupio ih je."

„Sjajno. Hej, htela sam da ih vidim. Kupio je sve?"

„Da, sve."

„Šteta. Mislim, dobro za tebe. Dobio si koliko si tražio?"

„Da."

„Sjajno." Uspentrala se na krilo i pružila ruku, a Halil joj je dodao torbu. Rekla je: „Nije mnogo lakša."

„Dao mi je nekoliko boca vode za povratak."

Otvorila je vrata, stavila torbu na zadnje sedišta i rekla: „Nadam se da ti je dao i lov."

„Naravno da jeste."

Ušla je u avion i kliznula na levo sedišta. Halil je ušao za njom, seo na desno sedišta male kabine i privezao se. Uprkos otvorenim vratima u kabini je bilo veoma toplo i Halil oseti kako mu se lice znoji.

Ona uključi motor, siđe s betona i skrenu desno na pistu. Stavila je slušalice na glavu i pokazala Halilu da i on stavi svoje.

Nije želeo više da je sluša kako priča, ali ju je poslušao. Čuo je njen glas u slušalicama. Rekla je: „Uzela sam kolu i ostavila dolar na hladnjaku. Jesi mu rekao?"

„Jesam."

„Protokol. Razumeš? Ima mnogo protokola kod letača. Možeš da pozajmiš šta god ti treba bez pitanja, ali moraš da ostaviš poruku. Možeš da uzmeš pivo ili kolu, ali moraš da ostaviš pare. Šta radi taj Grej?"

„Ništa."

„Odakle mu pare?"

„Nije moje da ga pitam."

„Aha. Ni moje."

Nastavili su da rulaju prema aerodromu, a kad su stigli, Stejsi Mol je pogledala vetrokaz, zatim doterala avion na kraj piste dvadeset tri. Onda je pružila ruku preko Halila, zatvorila i zaključala vrata.

Objavila je poletanje ostalim letelicama, pogledala nebo oko sebe i dodala gas. Otpustila je kočnicu i krenuli su pistom.

Pajper je uzleteo. Na visini od sto pedeset metara skrenula je ka severu, prema Gradskom aerodromu „Krejg" u Džeksonvilu.

Prvih nekoliko minuta leteli su nisko, a onda su nastavili da se penju. Pajper se ispravio na visini od hiljadu sto metara, pri brzini od dvesta šezdeset kilometara na sat. Stejsi Mol reče: „Vreme leta do 'Krejga', još trideset osam minuta."

Halil nije odgovorio.

Jedno vreme leteli su ćutke, a onda ga ona upita: „Gde ideš posle?"

„Imam avion za Vašington rano po podne, odande se vraćam za Atinu."

„Prešao si toliki put samo zbog ovoga?"

„Da."

„Čoveče. Nadam se da ti se isplatilo."

„Jeste."

„Možda bi i ja trebalo da uđem u posao s grčkim vazama."

„Ima tu i rizika."

„Je li? Oh, kao - kao, vase ne bi trebalo da se iznose iz tvoje zemlje."

„Najbolje je da ni sa kim ne govoriš o ovom letu. Ja sam već rekao previše."

„Ćutaću kao zalivena."

„Molim?"

„Moje usne su zapečaćene."

„Da. Odlično. Vратиću se opet sledeće nedelje. Želeo bih ponovo da te unajmim."

„Nema problema. Sledeći put ostani duže, pa možemo na piće."

„To bi bilo lepo."

Sledećih deset minuta leta nisu razgovarali. Onda ona reče: „Sledeći put se samo javi s aerodroma i neko će doći po tebe. Ne moraš da uzimaš taksi."

„Hvala ti."

„Zapravo, ako hoćeš, mogu da te odvezem na aerodrom."

„To je vrlo ljubazno od tebe."

„Nema problema." Nastavila je: „Samo pošalji faks ili pozovi dan-dva pre dolaska i pobrinuću se da budem slobodna. Ili rezerviši kad se vratimo u kancelariju."

„Učiniću to."

„Odlično. Evo ti moja posetnica." Izvukla je kartu iz džepa na grudima i dala mu je.

Ćaskala je sa svojim putnikom za vreme leta, a on je uzvraćao na odgovarajući način.

Kad su počeli da se spuštaju, on je upita: „Jesi li stupila u kontakt sa svojim prijateljem u Sprus Kriku?"

„Pa... Mislila sam da ga pozovem i kažem mu da sam u blizini... ali onda sam rekla sebi ko ga jebe. Ne zaslužuje da mu se javim. Jednog dana ću poleteti i baciću mu živog aligatora u bazen." Nasmejala se. „Znam momka koji je to uradio svojoj bivšoj devojci, međutim aligator je pao na krov i umro od udarca. Šteta dobrog aligatora."

Halil se i protiv svoje volje nasmeši zamislivši sliku.

Ona opazi da se Halil smeši i zakikota se. „Dobra priča, a?"

Primicali su se Gradskom aerodromu „Krejg" i ona je pozvala radiom kontrolni toranj radi uputstava za sletanje.

Toranj im je dao dozvolu i za pet minuta su se izravnali s pistom, a minut-dva kasnije bili su na tlu.

Dovezli su se do Vazduhoplovne kompanije „Alfa" i Stejsi Mol je isključila motor petnaest metara ispred kancelarije.

Halil je uzeo torbu, pa su oboje izašli iz aviona i krenuli ka zgradi. Upitala ga je: „Je li let bio prijatan?"

„Veoma."

„Odlično. Ne pričam ja uvek ovoliko, ali uživala sam u tvom društvu."

„Hvala ti. Vrlo si prijatan saputnik. I odličan si pilot."

„Hvala."

Pre nego što su ušli on joj reče: „Da li smem da te zamolim da ne spominješ Sprus Krik?"

Ona ga pogleda i reče: „Naravno. Nema problema. Ista je cena kao za Dajtona Bič."

„Hvala ti."

Ušli su u kancelariju, a ona žena je ustala od stola i prišla pultu. „Dobar let?"

Halil odgovori: „Da, veoma dobar."

Žena pogleda neke papire na tabli za pisanje, zatim pogleda na sat i zapisa nešto. Onda reče: „U redu, trista pedeset dolara je dovoljno." Odbrojala je sto pedeset dolara i pružila mu ih. Rekla je: „Zadržite potvrdu na petsto dolara - za posao." Zaverenički je namignula.

Halil stavi novac u džep.

Stejsi Mol reče: „Odvešću gospodina Pulosa natrag na džeksonvilski aerodrom, osim ako nemaš nešto za mene."

„Nemam - izvini, dušo."

„U redu je. Pobrinuću se za pajper kad se vratim."

Žena reče svom klijentu: „Hvala vam što ste odabrali 'Alfu'. Očekujemo vas ponovo."

Stejsi reče Halilu: „Hoćeš li da rezervišesh za sledeću nedelju?"

„Da. Isto vreme, za nedelju dana. Isti cilj. Dajtona Bič."

Žena načini belešku na komadu papira i reče: „Obavljeno."

Halil reče: „I želim ovu damu za pilota."

Žena se osmehnu i reče: „Mora da ste željni mučenja."

„Izvinite?"

„Ona priča da vam uši otpadnu. U redu, vidimo se sledeće nedelje." Rekla je Stejsi Mol: „Hvala ti što ćeš odvesti gospodina Pulosa."

„Nema problema."

Asad Halil i Stejsi Mol izađoše na vrelo sunce. Ona reče: „Kola su mi tamo."

Pošao je za njom do malog kabrioleta. Krov je bio podignut. Otključala je vrata daljinskim upravljačem i upitala ga: „Da spustim krov ili da ga ostavim?"

„Neka ga ovako."

„Dobro. Ostani tu da ga rashladim." Sela je u kola, uključila motor i klima-uređaj, sačekala minut-dva, zatim rekla: „U redu je."

Seo je na suvozačko sedište, a ona mu reče: „Veži se. To je zakon."

On zakopča sigurnosni pojas.

Ona zatvori svoja vrata, ubaci u brzinu i krenu prema izlazu. Upitala ga je: „Kad ti poleće avion?"

„U jedan."

Igra lava

„Imamo vremena." Izašla je s aerodroma i ubrzala. Rekla je: „Nisam toliko dobar vozač koliko sam dobar pilot."

„Uspori malo, molim te."

„Važi." Smanjila je gas. „Hoće ti smetati ako zapalim?"

„Ne, nimalo."

Pritisnula je upaljač na tabli, izvadila cigaretu iz džepa i ponudila ga: „Hoćeš ti jednu?"

„Ne, hvala."

„Ovo će me ubiti jednog dana."

„Možda."

Upaljač iskoči i ona zapali cigaretu. Onda reče: „Ima sjajan grčki restoran u Džeksonvilu. 'Spiro'. Kad dođeš sledeće nedelje, možemo da odemo."

„To bi bilo lepo. Udesiću da ostanem preko noći."

„Aha. Čemu žurba? Život je kratak."

„Zaista jeste."

„Kako se zove ono od patlidžana? Mu nešto. Mu-la-ka? Kako se zove?"

„Ne znam."

Ona ga pogleda postrance. „Ma znaš. To je čuveno grčko jelo. Mu. Mu nekako. Patlidžan pržen na maslinovom ulju s kozjim sirom. Znaš?"

On odgovori: „Ima mnogo jela iz unutrašnjosti za koja nikad nisam čuo. Ja sam Atinjanin."

„Je l'? Pa i vlasnik tog restorana je iz Atine."

„Onda možda izmišlja jela po američkom ukusu, pa je izmislio i ime za svoje delo."

Ona se nasmeja. „Ne bi me čudilo. To mi se jednom desilo u Italiji. Nisu nikad čuli za ono što sam tražila."

Vozili su se autoputem kroz poluseosku oblast. Halil reče: „Neprijatno mi je da ti kažem, ali trebalo je da odem u toalet u tvojoj kancelariji."

„A? Oh, hoćeš da žuboriš? Nema problema. Ima benzinska stanica napred."

„Možeš li da staneš ovde? Hitno je, znaš."

„Kapiram." Sišla je na seoski put i zaustavila kola. Rekla je: „Obavi posao, neću da virim."

„Hvala ti." Izašao je iz kola, udaljio se nekoliko koraka prema grmlju i pomokrio se. Stavio je desnu ruku u džep, vratio se do kola i stao pored otvorenih vrata.

Ona upita: „Je li sada bolje?"

Nije odgovorio.

„Uskači."

Ponovo nije odgovorio.

„Jesi li dobro? Dimitriose?"

On duboko udahnu i primeti da mu srce snažno udara.

Ona hitro izađe iz kola, obiđe ih i uhvati ga za mišicu. „Hej, jesi dobro?"

On je pogleda i reče: „Ja... da. Dobro sam."

„Hoćeš malo vode? Imaš vode u torbi?"

On duboko udahnu i reče: „Ne, dobro mi je." Usiljeno se nasmešio i rekao: „Spreman sam za pokret."

Ona mu se osmehnu i reče: „Odlično. Krećemo."

Seli su u kola i ona se vratila na glavni put.

Asad Halil je sedeo ćutke, pokušavajući da shvati zašto je nije ubio. Zadovoljio se objašnjenjem da, kao što mu je Malik rekao, svako ubistvo nosi rizik, i da ovo možda nije neophodno. Postojao je još jedan razlog što je nije ubio, ali nije želeo da razmišlja o njemu.

Stigli su do Međunarodnog aerodroma Džeksonvil i ona se parkirala ispred terminala za međunarodne odlaske. „Stigli smo."

„Hvala ti." Upitao ju je: „Je li u redu da ti dam napojnicu?"

„Ne. Vodićeš me na večeru."

„Hoću. Sledeće nedelje." Otvorio je vrata i izašao.

Ona reče: „Prijatan let kući. Vidimo se za nedelju dana."

„Da." Uzeo je torbu iz kola, krenuo da zatvori vrata, zatim rekao: „Uživao sam u našem razgovoru."

„Misliš, u mom monologu?" Nasmejala se. „Lep ti dan."

„Izvini?"

„Ti treba da kažeš: 'Svaki dan.'"

„Ja treba..."

Igra lava

Nasmejala se. „Ne zaboravi - večera u 'Spiru'. Želim da naručiš na grčkom.”

„Važi. Do viđenja.” Zatvorio je vrata.

Ona spusti prozor i reče: „Musaka.”

„Molim?”

„Grčko jelo. Musaka.”

„Da, naravno.”

Mahnula mu je i odvezla se. Gledao je njena kola dok se nisu izgubila iz vida, zatim prišao redu taksija i uzeo prvi.

Taksista ga upita: „Kuda?”

„Gradski aerodrom 'Krejg'.”

„Važi.”

Taksi ga je vratio nazad do Gradskog aerodroma i Halil mu reče da vozi do agencije za iznajmljivanje kola blizu koje je stajao parkiran njegov merkjuri. Platilo je, sačekao da taksi ode, zatim otišao do svojih kola.

Ušao je, upalio motor i otvorio prozore.

Asad Halil se odvezao s aerodroma, programirajući usput satelitski navigator za Monks Komer u Južnoj Karolini. Rekao je sebi: „Sada ću s velikim zakašnjenjem da posetim poručnika Viliijema Satervejta, koji me očekuje, ali ne očekuje da će danas umreti.”

Poglavlje 38

Do ponedjeljka po podne preselio sam svoje stvari u Komandni centar, zajedno s još četrdesetak muškaraca i žena.

Komandni centar je bio smješten u velikoj komunikacionoj sali, što me je podsetilo na dvoranu u klubu „Konkistador“. U sobi je vladao pravi metež. Kao da su svi bili na amfetaminima - telefoni su zvonili, faksovi su drndali, kompjuterski terminali su blistali i tako dalje. Meni većina ove nove tehnologije nije bliska, moja ideja visoke tehnike su baterijska lampa i telefon, ali mozak mi radi sasvim dobro. Elem, Kejt i ja smo dobili stolove jedno preko puta drugog u malom prostoru ograđenom do grudi, što je bilo lepo, rekao bih, ali malo nezgodno.

I tako, smestio sam se i čitao veliki svežanj memoranduma i izveštaja sa saslušanja, kao i neko sranje koje sam juče pokupio u Vašingtonu. Ovo nije bila moja zamisao rada na slučaju, ali nisam imao šta drugo da radim u tom trenutku. Mislim, u normalnom slučaju ubistva bio bih na ulici, ili dole u mrtvačnici, ili bih gnjavio medicinskog istražitelja i laboratorijsko osoblje i uopšte pravio pakao od života mnogim ljudima kako bi moj bio bolji.

Kejt podiže pogled sa stola i upita me: „Jesi li video memorandum o pogrebima?“

„Ne, nisam.“

Pogledala je papir koji je držala u ruci i pročitala mi šta je ugovoreno. Bdenje za Nika Montija održaće se u pogrebnom zavodu u Kvinsu, a njegov službeni inspektorski pogreb biće u utorak. Tela Fila Handrija i Pitera Gormana poslana su u njihove rodne gradove izvan države Njujork. Za Meg Kolins, dežurnog agenta, bdenje će biti u Nju Džerziju, a sahraniće je u sredu. Datumi sahrana Endija Mek Gila i Nensi Tejt biće naknadno objavljeni, a ja sam pretpostavio da je stvar zadržao medicinski istražitelj.

Bio sam na gotovo svim bdenjima, komemoracijama i sahranama ljudi sa kojima sam radio i nisam propustio nijedan pogreb osobe poginule na dužnosti. Ali sada nisam imao vremena za mrtve, pa sam rekao Kejt: „Preskočiću bdenja i sahrane.“

Klimnula je glavom, ali nije rekla ništa.

Nastavili smo da čitamo, javljamo se na telefon i primamo poruke s faksa. Uspeo sam da prodrem do svoje elektronske pošte, ali osim nečega pod nazivom „Zabava ponedeljkom“

nije bilo ničeg zanimljivog. Pili smo kafu, razmenjivali ideje i teorije s ljudima oko nas i uopšte vrteli palčeve čekajući da se nešto desi.

Kako su novi ljudi stizali u salu gledali su nas postrance - postali smo nekakve zvezde, pretpostavljam, kao jedina dva očevica najvećeg masovnog ubistva u američkoj istoriji. Jedina dva živa očevica.

Džek Kenig ušao je u salu i prišao nam. Seo je tako da mu je pregrada sezala iznad glave i rekao: „Upravo sam dobio supertajno obaveštenje iz Lenglija - u šest sati i trinaest minuta po podne po nemačkom vremenu, čovek koji odgovara opisu Asada Halila ubio je iz vatrenog oružja američkog bankara u Frankfurtu. Ubica je pobjegao, ali četiri svedoka opisali su ga kao čoveka arapskog izgleda, pa im je nemačka policija pokazala Halilovu fotografiju i svi su ga prepoznali.”

Bio sam u najmanju ruku zapanjen. Smrvljen. Video sam kako mi cela karijera odlazi u slivnik. Preračunao sam se, a kad vam se to desi morate se zapitati da li ste izgubili sve svoje sposobnosti.

Pogledao sam Kejt i video da je i ona preneražena. Zaista je verovala da je Halil još u SAD.

Misli su mi poletele ka mojoj ostavci i slabo posećenoj oproštajnoj zabavi. Ovo je ružan kraj. Ne možete se profesionalno oporaviti kad zaserete najveći slučaj na svetu. Ustao sam i rekao Džeku: „Pa... to je to... rekao bih... mislim...” Prvi put u životu osećao sam se kao gubitnik, kao potpuno nesposobni razmetljivac, kao idiot i kao budala.

Džek tiho reče: „Sedi.”

„Ne, odoh ja odavde. Izvinite svi.”

Uzeo sam sako i izašao u dugački hodnik. Um mi nije radio, a pokreti tela ličili su mi na vantelesno iskustvo, kao kad sam u kolima hitne pomoći krvario na smrt.

Ni ne sećam se da sam došao do lifta, ali našao sam se tu i čekao da se otvore vrata. Što je najgore od svega, izgubio sam ukupno trideset dolara od momaka iz CIA.

Odjednom su se pored mene stvorili Kejti Džek. On reče: „Slušaj, da nisi zucnuo nikome ništa o ovome.”

Nisam shvatao šta hoće da kaže.

Džek Kenig nastavi: „Identifikacija nije pozitivna - kako bi i mogla da bude? Je li tako? Znači, svi moraju da nastave s radom na slučaju kao da je Halil još ovde. Shvataš? Samo

šačica ljudi u Frankfurtu zna za ovo. Mislio sam da treba da ti kažem. Ali čak ni Stajn ne zna za ovo. Džone? Moraš da zadržiš ovo za sebe."

Klimnuo sam glavom.

„I ne smeš da učiniš ništa što bi pobudilo sumnju. Drugim rečima, ne smeš da podneseš ostavku."

„Mogu i te kako."

Kejt reče: „Džone, ne možeš to da učiniš. Moraš da uradiš još nešto. Moraš da nastaviš kao da se ništa nije dogodilo."

„Ne mogu. Ne umem dobro da glumim. I u čemu je svrha?"

Džek reče: „Svrha je ne uništiti ničiji moral i oduševljenje. Vidi, mi ne znamo je li onaj momak u Frankfurtu zaista Halil." Pokušao je da se našali i rekao. „Zašto bi Drakula otišao u Nemačku?"

Nisam želeo da me podsećaju na moju glupu analogiju s Drakulom, ali pokušao sam da razbistrim glavu i mislim racionalno. Najzad sam rekao: „Možda je on mamac. Dvojniki."

Kenig klimnu glavom. „Tako je. Ne znamo."

Lift je došao, vrata su se otvorila, ali nisam ušao. Zapravo, shvatio sam da me Kejt drži za mišicu.

Kenig reče: „Nudim vama dvoma priliku da odleti te večeras u Frankfurt i pridružite se tamošnjoj američkoj ekipi - FBI, CIA, nemačka policija i nemački obaveštajci. Mislim da treba da pođete." Dodao je: „Ja ću poći s vama i ostati dan-dva."

Nisam odgovorio.

Najzad Kejt reče: „Mislim da treba da pođemo, Džone."

„Aha... valjda... bolje nego da sedimo ovde..."

Kenig pogleda na sat i reče: „Tamo je sada osam ujutru. Letimo 'Lufthanzom' sa 'Kenedija' za Frankfurt. Stižemo sutra ujutru. Ted će nas sačekati..."

„Neš? Neš je tamo? Mislio sam da je u Parizu."

„I bio je valjda. Ali sada je na putu za Frankfurt."

Klimnuo sam glavom. Nešto tu smrdi.

Kenig reče: „U redu, da završavamo ovde. Treba da budemo na 'Kenediju' najkasnije u sedam večeras. Karte će nas čekati. Ponesite stvari za duži boravak." Okrenuo se i vratio u Komandni centar.

Igra lava

Kejt je stajala sa mnom neko vreme, zatim je rekla: „Džone, ono što mi se kod tebe sviđa je tvoj optimizam. Ne daš da te bilo šta porazi. Ti posmatraš probleme kao izazov, a ne kao...”

„Ne treba mi to podizanje morala.”

„U redu.”

Oboje smo krenuli ka Komandnom centru. Kejt reče: „Baš je lepo od Džeka što nas šalje u Frankfurt. Jesi li bio u Frankfurtu?”

„Nisam.”

„Ja sam bila nekoliko puta.” Dodala je: „Možda ćemo obigrati celu Evropu prateći tragove. Možeš li da otputuješ tako naglo bez neprijatnosti?”

U ovom pitanju kao da se skrivalo još jedno, ali ja sam odgovorio samo: „Nema problema.”

Ušli smo u Komandni centar i seli svako za svoj sto. Spakovao sam neke papire u kofer za spise, a budalaštine pobacao u fioke. Hteo sam da pozovem Bet Penrouz, ali pomislio sam da je bolje da to obavim od kuće.

Kejt je završila raspoređivanje stola i rekla: „Idem kući da se spakujem. Ideš li i ti odmah?”

„Ne... mogu da se spakujem za pet minuta. Vidimo se na aerodromu.”

„Vidimo se kasnije.” Načinila je nekoliko koraka, zatim se vratila i primakla lice mome. Rekla je: „Ako je Halil ovde, onda si bio u pravu. Ako je u Evropi, ti ćeš biti tamo. U redu?”

Primetio sam da nas nekoliko ljudi gleda. Rekao sam joj: „Hvala ti.”

Otišla je.

Sedeo sam za stolom i razmišljao o obrtu događaja, pokušavajući da prepoznam miris u nozdrvama. Čak i ako je Halil napustio zemlju, zašto i kako je otišao u Evropu? Čak i takav tip otišao bi kući da ga potapšu po ramenu. A ubistvo bankara nije baš jak drugi čin posle onoga što je napravio ovde. Pa ipak... Ovaj slučaj mi je zaista mrsio vijuge. Lako je nadlisičiti samog sebe ako si prepametan za sopstveno dobro.

Mislim, mozak je zapanjujuća stvar. To je jedini kognitivni organ u ljudskom telu, osim penisa kod muškaraca. Zato sam seo i uključio mozak na najjače. Moj drugi kontrolni organ govorio mi je: „Idi u Evropu s Kejt i kresni je. U Njujorku nema ničega za tebe, Džone.” Ali više sfere mog intelekta govorile su mi: „Neko pokušava da te se otarasi.” Sad, to ne znači baš da je neko želeo da me namami u Evropu i tamo ucmecka. Ali možda se neko trudi da me

udalji s mesta događanja. Možda je ovo s Halilom u Frankfurtu neko izmislio, ili Libijci ili CIA. Stvarno je gadno kad ne znaš šta je prava stvar, a šta izmišljotina, ko su ti prijatelji, a ko neprijatelji - na primer Ted Neš. Ponekad zavidim ljudima s umanjenim mentalnim sposobnostima. Recimo, moj ujka Berti, koji je senilan. Može sam sebi da sakriva uskršnje poklone. Ko zna?

Ali ja još nisam stigao tamo gde je ujka Berti. Još mi se dovoljno sinapsi otvaralo i zatvaralo, a postrojenja su pregorevala od informacija, teorija, mogućnosti i sumnji.

Ustao sam da pođem, seo, pa ponovo ustao. Ovo je delovalo čudno, pa sam krenuo ka vratima s koferom za spise u ruci, rešen da donesem odluku pre nego što krenem na aerodrom. U tom trenutku bio sam sklon Frankfurtu.

Stigao sam do liftova, a u susret mi je išao Gabrijel Hejtam. Video me je i pozvao me pokretom ruke. Prišao sam mu, a on mi je tiho rekao: „Mislim da imam za tebe nešto živo.”

„Što će reći?”

„Imam tipa u sobi za saslušanja - Libijac je, i javio se našim ekipama za prismotru...”

„Hoćeš da kažeš da je dobrovoljac?”

„Aha. Samo tako. Nema prethodnih problema s nama, nema podataka da je ranije bio doušnik, nije ni na kakvom spisku. Obični Jusuf po imenu Fadi Asvad...”

„Zašto sva vaša imena zvuče kao spisak igrača 'Niksa'?”

Gabrijel se nasmeja. „Hej, ne znaš kako je u odredu Kineske četvrti. Njihova imena zvuče kao buka flipera. Vidi, ovaj Asvad je taksista, i ima zeta, isto Libijca, po imenu Gamal Džabar. Taj Džabar je isto taksista. Mi Arapi smo svi taksisti, je l' tako?”

„Tako je.”

„Dakle, u subotu rano ujutru Gamal Džabar je pozvao svog šuraka Fadija Asvada i rekao mu da će biti odsutan ceo dan, da ima posebnu mušteriju koju treba da pokupi na 'Kenediju' i da mu se to ništa ne sviđa.”

„Slušam te.”

„Gamal mu je takođe rekao da, ako ne dođe kući do kasno, Fadi pozove njegovu ženu, koja je Fadijeva sestra, i da je uveri kako je sve u redu.”

„I?”

„Pa, treba da razumeš Arape.”

„Trudim se.”

Igra lava

„Ono što je Gamal rekao svom šuraku..."

„Da, ukapirao sam. Možda će mnogo zakasniti."

„Tako je. Ili, možda će biti mrtav."

Upitao sam: „I, gde je Gamal?"

„Mrtav je. Ali Fadi to ne zna. Upravo su mi javili iz Ubistava. Pajkani u Pert Amboju dobili su poziv od nekog ranoranioca koji je stigao na 'Parkiraj i vozi se' oko pola sedam ujutru, u zoru, i video žuti taksi s njujorškim tablicama. Ovo mu je bilo čudno. Dok je čekao autobus provirio je unutra i video tipa kako napola leži na podu s vozačeve strane. Vrata su bila zaključana. Izvadio je mobilni i pozvao devet-jedan-jedan."

Rekao sam: „Idemo da popričamo s Fadijem."

„Aha. Ali mislim da sam ga skroz iscedio. Na arapskom."

„Pusti mene da probam na engleskom."

Krenuli smo hodnikom, a ja sam upitao Gabrijela: „Zašto si došao s tim kod mene?"

„Zašto da ne? Trebaju ti poeni. Jebeš FBI."

„Amin."

Stali smo ispred vrata sobe za saslušanja. Gabrijel reče: „Dobio sam preliminarni sudskomedicinski izveštaj preko telefona. Taj Gamal je ubijen jednim metkom ispaljenim kroz naslon sedišta koji mu je presekao kičmenu moždinu, probio desnu komoru i zabo se u komandnu tablu."

„Kalibar četrdeset?"

„Tako je. Metak je deformisan, ali je svakako kalibra četrdeset. Tip je ubijen u subotu kasno po podne ili predveče."

„Je li mu neko pogledao propusnicu za naplatne rampe?"

„Aha, ali nema ništa za subotu. Gamal je živeo u Bruklinu, očigledno je otišao na 'Kenedi' i završio u Nju Džerziju. Tamo ne možeš stići a da ne platiš mostarinu, pa je platio gotovinom, a možda mu je putnik sedeo pozadi čitajući novine ili tako nešto. Nećemo moći da otkrijemo kojim putem je vozio, ali daljina na kilometar-satu poklapa se s razdaljinom od aerodroma do mesta gde je nađen. Nemam još pozitivnu identifikaciju, ali slika na službenoj legitimaciji izgleda da je njegova."

„Još nešto?"

„To je sve najvažnije."

Otvorio sam vrata i ušli smo u malu sobu za saslušanja. Za stolom je sedeo Fadi Asvad, obučen u farmerke, patike i zelenu duksericu. Pušio je cigaretu, pepeljara je bila prepuna, a soba vrlo zadimljena. Ovo je, naravno, federalno korektna zgrada u kojoj se ne puši, ali ako ste osumnjičeni ili svedok u važnom slučaju, možete da pušite.

U sobi je bio još jedan tip iz Antiterorističke jedinice, pripadnik njujorške policije. Posmatrao je svedoka tražeći nagoveštaje da će se ubiti brže nego cigaretama i pazeći da ovaj ne išeta napolje, siđe liftom i ode, kao što se jednom dogodilo.

Fadi je ustao kad je video Gabrijela Hejtama. To mi se dopalo. Moraću i ja da teram svoje osumnjičene i svedoke da ustanu kad uđem.

Elem, onaj tip je izašao, a Gejb me je predstavio našoj zvezdi od svedoka: „Fadi, ovo je pukovnik Džon.”

Gospode. Mora da sam sjajno položio narednički ispit.

Fadi kao da se naklonio, ali nije rekao ništa.

Ponudio sam nas da sednemo i seli smo. Spustio sam kofer za spise na sto tako da ga Fadi vidi. Tipovi iz Trećeg sveta zbog nečega poistovećuju kofer za spise sa moći.

Fadi je bio dobrovoljni svedok i zato je trebalo da postupamo dobro prema njemu. Nos mu nije delovao slomljeno, a na licu nije imao vidljivih modrica. Šalim se. Ali, znao sam da Gejb ume da bude oštar.

Gejb je uzeo Fadijevu kutiju cigareta i ponudio me. Primetio sam da je marka cigareta kamel i to mi je zbog nečega bilo smešno. Znao - kamile, Arapi. Elem, uzeo sam cigaretu, kao i Gejb. Zapalili smo, ali ja nisam uvukao dim. Časna reč. Ja ne uvlačim.

Na stolu je stajao i magnetofon. Gejb ga uključi, zatim reče Fadiju: „Ispričaj pukovniku ono što si ispričao meni.”

Fadi je delovao željno da ugodu, ali i usrano od straha. Mislim, nikada vam Arapin neće doći sam osim ako ne želi da sjebe nekog drugog, ako nije raspisana nagrada ili ako je *agent provocateur*, da upotrebim izraz koji koriste Francuzi i CIA. U svakom slučaju, tip o kom nam je pričao, Gamal Džabar, bio je mrtav, pa je Fadijeva priča već bila delimično proverena, iako on to još nije znao.

U svakom slučaju, Fadi je dobro govorio engleski ali ga dva-tri puta nisam razumeo. Tu i tamo bi prešao na arapski; onda bi se okrenuo Gejbu koji bi preveo.

Najzad je završio priču i zapalio još jednu cigaretu - pušio je jednu na drugu.

Igra lava

Sedeli smo tako čitav minut, a ja sam ga pustio da se malo preznojava. Mislim, *stvarno* se preznojavao.

Nagnuo sam se ka njemu i polako ga upitao: „Zašto nam govoriš sve ovo?”

Duboko je udahnuo i usisao otprilike pola dima iz prostorije u pluća. Odgovorio je: „Zabrinut sam za muža svoje sestre.”

„Je li Gamal i ranije umeo da nestane?”

„Ne. Nije on taj tip.”

Nastavio sam saslušanje, naizmenično postavljajući oštra i blaga pitanja.

Sklon sam da tokom saslušanja budem otvoren. To štedi vreme i drži svedoka ili osumnjičenog u nesigurnosti. Ali iz svoje kratke obuke i iskustva s bliskoistočnim tipovima znao sam da majstorski umeju da zaobilaze, da okoliše, da na pitanja odgovaraju pitanjima, upuštaju se u naizgled beskrajne teoretske rasprave i tako dalje. Možda ih zato policija u nekim zemljama bije dok se ne useru. Ali i ja sam igrao igru, pa smo lepo i beskorisno ćaskali jedno pola sata, obojica se pitajući šta se, za ime sveta, dogodilo s Gamalom Džabarom.

Činilo se da Gejb ceni moje kulturne obzire, ali čak i on je počeo da gubi strpljenje.

Ono što je važno bilo je da imamo izvor, prodor, zaista. Uvek znate da će nešto iskrsnuti, ali se uvek iznenadite kad se to zaista i desi.

Bio sam uveren da je Gamal Džabar povezao Asada Halila sa aerodroma „Kenedi”, odvezao ga na parking u Pert Amboj, država Nju Džerzi, i tamo kao nagradu dobio metak u leđa. Moje glavno pitanje glasilo je: gde je Halil otišao posle i kako je tamo stigao?

Rekao sam Fadiju Asvadu: „Jesi li siguran da ti Gamal nije rekao kako treba da pokupi zemljaka, Libijca?”

„Pa, gospodine, nije mi to rekao. Ali, moguće je. Kažem ovo zato što mislim da moj zet ne bi prihvatio tu posebnu vožnju od nekog drugog, recimo od Palestinaca ili Iračana. Moj zet, gospodine, bio je libijski rodoljub, ali nije se mnogo bavio politikom drugih zemalja koje dele našu veru u Alaha - mir s njim. Zato, gospodine, ako me pitate da li je taj specijalni klijent bio iz neke druge zemlje, a ne Libijac, ili da li je zapravo *bio* Libijac, ja ni u jedno nisam siguran, ali onda moram sebe da upitam: 'Zašto bi se on toliko trudio da ugoditi čoveku koji nije Libijac?' Razumete li me?”

Jebote. U glavi mi se vrtelo, a oči su mi se zakolutale. Nisam mogao da se setim ni prokletog pitanja.

Pogledao sam na sat. Još mogu da uhvatim avion, ali zašto bih?

Upitao sam Fadija: „I Gamal nije rekao gde treba da vozi?"

„Nije, gospodine."

Malo me je poremetio ovaj kratki odgovor. Upitao sam: „Nije spominjao aerodrom u Njuarku?"

„Ne, gospodine, nije."

Nagnuo sam se ka Fadiju i rekao: „Vidi, ti nisi pozvao Antiterorističku jedinicu da bi nas obavestio o nestanku svog zeta. Očigledno znaš ko smo i šta radimo, znaš da ovo nije Porodični sud, prijatelju. *Capisci?*"

„Izvinite?"

„Evo ti direktno pitanje i hoću odgovor od jedne reči. Da li misliš da nestanak tvog zeta ima bilo kakve veze s onim što se dogodilo s avionom 'Transkontinentala' na aerodromu 'Kenedi' u subotu? Da ili ne?"

„Pa, gospodine, razmišljao sam o toj mogućnosti..."

„Da ili ne?"

On obori pogled i reče: „Da."

„Shvataš da je tvoj zet, muž tvoje sestre, mogao da doživi nesreću?"

On klimnu glavom.

„Znaš da je možda ubijen?"

„Da."

„Je li moguće da je ostavio još neki trag - bilo kakav...?" Pogledao sam Gejba koji mu je preveo pitanje na arapski.

Fadi je odgovorio na arapskom, a Gejb je preveo: „Gamal je rekao Fadiju da treba da se pobrine za njegovu porodicu ako mu se nešto desi. Takođe mu je rekao da nema izbora, da mora da prihvati tu posebnu vožnju, i da se nada da će ga Alah u svojoj milosti vratiti bezbedno kući."

Niko nije progovorio neko vreme. Video sam da je Fadi očigledno uznemiren.

Iskoristio sam to vreme da razmislim. S jedne strane, nisam imao ništa što bih mogao odmah da upotrebim. Samo smo saznali da je Halil otišao s „Kenedija" u Pert Amboj, ako je Gamal zaista povezao Halila svojim taksijem. A ako je tako, onda možemo biti gotovo sigurni da je Halil ubio Gamala, ostavio njegov taksij i nestao. Ali, kuda se uputio? Na aerodrom u Njuarku? Kako je stigao tamo? Drugim taksijem? Ili ga je saučesnik s privatnim kolima čekao

na parkingu? Ili ga je možda čekao unajmljeni auto? I u kom pravcu je otišao? U svakom slučaju, provukao se kroz mrežu i više nije u oblasti grada Njujorka.

Pogledao sam Fadija Asvada i upitao ga: „Zna li neko da si došao k nama?”

On odmahnu glavom.

„Čak ni tvoja žena?”

Pogledao me je kao da sam lud. Reкао je: „Ja ne govorim sa svojom ženom o takvim stvarima. Zašto bih rekao tako nešto ženi ili deci?”

„Dobro rečeno." Ustao sam. „U redu, Fadi, učinio si pravu stvar došavši k nama. Ujka Sem te voli. Vрати se na posao i ponašaj se kao da se ništa nije dogodilo. Važi?”

Klimnuo je glavom.

„Osim toga, imam za tebe loše vesti - tvoj zet je ubijen.”

Ustao je i pokušao da progovori, onda je pogledao Gejba koji mu reče nešto na arapskom. Fadi se skljkao u stolicu i pokrio lice rukama.

Rekao sam Gejbu: „Reci mu da ništa ne govori kad mu dođu momci iz Ubistava. Daj mu svoju posetnicu i reci mu da je pokaže detektivima i kaže im da pozovu Antiterorističku jedinicu.”

Gejb klimnu glavom i progovori na arapskom, a zatim dade Fadiju posetnicu.

Palo mi je na pamet da sam i ja nekada bio pajkan za ubistva, a da Gejb govori svedoku kako ne treba da razgovara s Upravom policije Njujorka, nego s federalcima. Preobražaj je bio gotovo potpun. Jezivo.

Uzeo sam kofer, Gejb i ja smo izašli iz sobe, a ušao je tip iz Jedinice. Fadijeva izjava biće napisana i on će je potpisati pre nego što ode.

Napolju u hodniku rekao sam: „Dvadeset četiri sata drži pod prismotrom njega, njegovu porodicu, njegovu sestru i tako dalje.”

„Dogovoreno.”

„Pazi da ga niko ne vidi kako izlazi iz zgrade.”

„Uvek tako radimo.”

„Dobro. I pošalji nekoliko momaka na Policijski trg i vidi ima li negde još mrtvih taksista.”

„Već sam pitao. Proveravaju.”

„Odlično. Da li vređam tvoju inteligenciju?”

„Samo malo.“

Nasmešio sam se prvi put tog dana. Rekao sam Gejbu: „Hvala ti za ovo. Dugujem ti uslugu.“

„Dobro. Pa šta misliš?“

„Mislim isto što sam mislio od početka. Halil je u Americi i ne skriva se. U pokretu je. Na zadatku je.“

„I ja tako mislim. Koji mu je zadatak?“

„Nemam pojma, Gejb. Razmisli o tome. Hej, jesi li ti Libijac?“

„Ne, ovde nema mnogo Libijaca. To je mala zemlja s malom zajednicom iseljenika u Sjedinjenim Državama.“ Dodao je: „Ja sam zapravo Palestinac.“

Uprkos samom sebi upitao sam ga: „Zar ti nije sve ovo neobično? Napeto?“

On slegnu ramenima. „Uglavnom je u redu. Ja sam Amerikanac. Drugo pokolenje. Moja kći nosi kratke pantalone i šminka se, odgovara mi oštro i pajta se s Jevrejima.“

Nasmešio sam se i pogledao ga. Upitao sam ga: „Dobijaš li pretnje?“

„Ponekad. Ali svi znaju da nije pametno ucmekati pajkana koji je ujedno i federalni agent.“

Pre subote bih se saglasio s tim. Rekao sam: „U redu, zamolićemo njujoršku policiju i pajkane iz predgrađa da pregledaju knjige svih agencija za iznajmljivanje kola i traže imena koja zvuče arapski. To je prilično nategnuto i trajeće više od sedmice, ali ionako se ne ubijaju od posla. Osim toga, mislim da treba ti lično da porazgovaraš s odskorašnjom udovicom i vidiš da li joj se gospodin Džabar možda poverio. Počni da pričaš i sa Džabarovim prijateljima i rođacima. Ovo je naš prvi trag, Gabrijele, i možda će nas nekud odvesti, mada se ja ne nadam previše.“

Gejb primeti: „Pod pretpostavkom da je Asad Halil ubio Gamala Džabara, imamo hladan trag, mrtvog svedoka i šlepu ulicu u Pert Amboju. Umreti u Nju Džerziju je normalna pojava.“

Nasmejao sam se. „U pravu si. Gde je taksi?“

„Policija države Džerzi ga pregleda. Dobićemo bez ikakve sumnje dovoljno laboratorijskih nalaza da sastavimo slučaj za sud - ako do toga ikada dođe.“

Klimnuo sam glavom. Vlakna, otisci prstiju, balističko poklapanje s jednim od dva gloka koji su pripadali Handriju i Gormanu. Standardni policijski posao. Bio sam na

suđenjima za ubistva na kojima je podnošenje materijalnih dokaza poroti trajalo po čitavu sedmicu. Kao što sam predavao na „Džonu Džeju“, gotovo uvek su vam potrebni materijalni dokazi da *osudite* sumnjivca, ali ne trebaju vam uvek da biste ga uhvatili.

U ovom slučaju *počeli* smo s imenom ubice, njegovom fotografijom, otiscima prstiju, uzorcima DNK, čak smo ga i slikali kako sere. Osim toga, imali smo tonu dokaza koji ga povezuju sa zločinom na „Kenediju“. Tu nema problema. Nevolja je u tome što je Asad Halil jedan brz i klizav kučkin sin. Momak ima mozga i muda, nemilosrdan je i ima prednost da sam bira vreme i mesto svojih poteza.

Gejb reče: „Ionako smo se usredsredili na libijsku zajednicu. Možda će se malo otvoriti sada kad je ubijen jedan od njihovih.“ Dodao je: „S druge strane, možda reakcija bude sasvim suprotna.“

„Možda. Ali ne mislim da Halil ima mnogo saučesnika u ovoj zemlji - bar ne živih.“

„Verovatno nema. U redu, Kori, imam posla. Obaveštavaću te. A ti prenesi obaveštenja kome treba, što pre, i reci im da prepis razgovora s Fadijem stiže. Važi?“

„Važi. Usput, vidi da Fadi dobije nešto one federalne love za kupovinu informacija - za cigarete i lekove za smirenje.“

„Hoću. Vidimo se kasnije.“ Okrenuo se i vratio u sobu za saslušanja.

Ja sam se vratio u Komandni centar koji je i dalje brujao iako je već prošlo šest. Spustio sam kofer i pozvao Kejt na kuću, ali me je sekretarica obavestila: „Nisam kod kuće. Ostavite ubedljivu poruku.“

Ostavio sam ubedljivu poruku za slučaj da Kejt presluša svoju telefonsku sekretaricu, zatim sam je pozvao na mobilni telefon, ali nije se javila. Pozvao sam kuću Džeka Keniga na Long Ajlendu, ali njegova žena mi je rekla da je otišao na aerodrom. Pozvao sam i njegov mobilni, ali nisam imao sreće.

Pozvao sam kućni broj Bet Penrouz, dobio telefonsku sekretaricu i rekao: „Ja sam na slučaju dan i noć. Možda ću morati da putujem. Volim ovaj posao. Volim svoje šefove. Volim svoju novu kancelariju. Evo mog novog broja telefona.“ Ostavio sam joj direktni broj u Komandnom centru i rekao: „Hej, nedostaješ mi. Razgovaraćemo uskoro.“ Prekinuo sam vezu shvativši da sam želeo da kažem: „Volim te“. Ali... u svakom slučaju, pozvao sam kapetana Stajna i zatražio od njegove sekretarice hitan sastanak. Obavestila me je da kapetan Stajn prisustvuje brojnim sastancima i konferencijama za novinare. Ostavio sam joj dvosmislenu i zbunjujuću poruku koju ni sam nisam razumeo.

I tako sam, obavivši dužnost da obavestim svakoga, sedeo i vrteo palčeve. Svi oko mene delovali su zaposleno, ali ja ne umem da delujem zaposleno ako nisam zaposlen.

Prelistao sam još neke papire sa stola, ali već sam bio prepun beskorisnih informacija. Nisam imao šta da radim na ulici, pa sam ostao u Komandnom centru za slučaj da nešto iskrсне. Mislio sam da visim tu do dva ili tri ujutru. Možda će Predsednik poželeti da razgovara sa mnom, a pošto sam morao da ostavim u Centru broj gde god da odem, nisam hteo da me zatekne kod kuće ili kod „Đulija“ kako pijem pivo.

Shvatio sam da još nisam otkucao svoj izveštaj o svemu što se dogodilo na „Kenediju“. Malo sam besneo što mi neki nesposobnjaković iz Kenigove kancelarije stalno šalje mejlove o tome i odbija moj predlog da prosto potpišem prepis snimka razgovora iz Kenigove kancelarije ili sa onih dvadeset sastanaka u Vašingtonu. Federalci su stvarno smradovi. Uključio sam kompjuter i počeo: *TEMA - Posrani izveštaj.*

Neko je prošao i spustio mi zapečaćeni koverat na sto obeležen sa TELEFAKS - HITNO - SAMO ZA VAŠE OČI. Otvorio sam ga i pročitao. Bio je to preliminarni izveštaj o pucnjavi u Frankfurtu. Ubijeni se zvao Sol Lejbovic, opisan je kao jevrejsko-američki investicioni bankar zaposlen kod Njujorške banke. Pročitao sam kratki rezime onoga što se desilo ovom nesrećnom čoveku i zaključio da se g. Lejbovic prosto našao na pogrešnom mestu u pogrešno vreme. U Evropi u svakom trenutku ima hiljade američkih bankara, jevrejskih ili nejevrejskih, i bio sam siguran da je ovaj čovek bio samo laka meta nekom trećerazrednom revolverašu koji liči na Asada Halila. Ali ovaj događaj izazvao je neke sumnje i zbunjenost u glavama ljudi koji cvetaju u sumnjama i zbunjenosti.

Na sto su mi stigla još dva važna papira - dva jelovnika restorana koji vrše dostavu, jedan italijanski i jedan kineski.

Zazvonio mi je telefon. Zvala je Kejt. Rekla je: „Šta kog đavola radiš *tu*?“

„Čitam jelovnike. Gde si ti?“

„Gde misliš da sam, do đavola? Na aerodromu sam, Džone. Džek i ja smo u salonu biznis klase i čekamo te. Tvoja karta je kod nas. Jesi li se spakovao? Jesi li poneo pasoš?“

„Nisam. Slušaj...“

„Čekaj.“

Čuo sam je kako razgovara s Džekom Kenigom. Vratila se na vezu i rekla: „Džek kaže da *moraš* s nama. Može da te provuče bez pasoša. Dođi pre nego što avion poleti. To je naređenje.“

„Smiri se i saslušaj me. Mislim da imamo trag ovde." Obavestio sam je o Gejbu Hejtamu, Fadiju Asvadu i Gamalu Džabaru.

Nije me prekidala. Na kraju je rekla: „Čekaj."

Vratila se na telefon i rekla: „To još ne dokazuje da Halil nije uhvatio avion u Njuarku i odleteo za Evropu."

„Ma daj, Kejt. Tip je već bio na aerodromu, ni kilometar od međunarodnih odlazaka. Deset minuta nakon što su obavešteni policajci Lučke uprave na 'Kenediju', i oni u Njuarku su dobili obaveštenje. Od 'Kenedija' do Njuarka ima sat vožnje. Pričamo o Asadu Lavu, ne o Asadu Ćuranu."

„Čekaj."

Ponovo sam je čuo kako razgovara s Kenigom. Kad se vratila na telefon, rekla je: „Džek kaže da način rada i opis napadača u Frankfurtu odgovaraju..."

„Daj mi ga."

Kenig je uzeo slušalicu i počeo da se natresa na mene.

Prekinuo sam ga i rekao: „Džek, razlog što se način rada i opis poklapaju jeste taj što pokušavaju da nas prevare. Asad Halil je upravo izveo zločin stoleća i nije odleteo u Nemačku da ucemka nekakvog bankara, za ime Božje. A ako se odvezao na aerodrom u Njuarku, zašto je ubio taksistu pre nego što je tamo stigao? To se ne slaže, Džek. Dakle, vi idite u Frankfurt ako hoćete, ali ja ostajem ovde. Pošaljite mi razglednicu i donesite mi malo pravih frankfurtskih kobasica i malo onog ljutog nemačkog senfa. Hvala." Spustio sam slušalicu pre nego što je stigao da me otpusti.

Digao sam ruke od izveštaja, pošto će me ionako verovatno otpustiti, i vratio se papirima na stolu. Listao sam posredne podatke i izveštaje raznih službi koje nisu imale o čemu da izveste. Najzad sam naišao na pola tone papira vezanih za događaj u subotu - laboratorije, policija Lučke uprave, žalba Federalne vazduhoplovne uprave s jasno istaknutim mojim imenom, fotografije mrtvih ljudi u sedištima, toksikološki izveštaj - zaista se radilo o jedinjenju cijanida - i tako dalje.

Negde među ovim papirima je nekakav trag, ali jedino što sam do sada video bili su proizvodi ljudi vidika uskih kao tunel koji imaju pristup kompjuteru što ume da ispravlja pravopis.

To me je podsetilo da mi neće dati platu dok ne podnesem izveštaj, pa sam se zanjihao na stolici i ponovo napao tastaturu i monitor. Započeo sam izveštaj šalom o pripadniku francuske Legije stranaca i kamili, zatim sam je izbrisao i počeo iznova.

Otprilike u petnaest do devet ušla je Kejt i sela preko puta mene. Gledala me je kako kucam, ali nije progovorila. Posle nekoliko minuta koje sam proveo posmatran počeo sam da pravim greške u pisanju, pa sam podigao pogled i upitao: „Kako je bilo u Frankfurtu?”

Nije odgovorila, a videlo se da je malo besna. Znam taj izraz.

Upitao sam je: „Gde je Džek?”

„Odleteo je za Frankfurt.”

„Dobro. Jesam li otpušten?”

„Ne, ali poželeećeš da jesi.”

„Ne reagujem dobro na pretnje.”

„A *na šta* reaguješ?”

„Na malo šta. Možda na pun pištolj prislonjen u glavu. Aha. To mi obično privuče pažnju.”

„Pričaj mi o saslušanju.”

I tako sam još jednom sve ponovio, detaljnije, a Kejt mi je postavila mnoštvo pitanja. Vrlo je bistra, verovatno zato i sedi u Komandnom centru umesto u „Lufthanzinom” avionu za Frankfurt.

Rekla je: „Znači, ti misliš da je Halil otišao s tog parkinga kolima?”

„Tako mislim.”

„Zašto ne autobusom za Menhetn?”

„Pomislio sam i na to. Zato ljudi i idu u 'Parkiraj i vozi se' - da uhvate autobus za Menhetn. Ali, čini mi se malo preteranim ubiti taksistu dok čekaš autobus. Zapravo, kladim se da bi ga Gamal *odvezao* na Menhetn da je to zatražio od njega.”

„Nemoj da si ironičan sa mnom, Džone. Na tankom si ledu.”

„Razumem, gospođo.”

Razmišljala je malo, a onda rekla: „U redu, na parking su ga čekala kola za bekstvo. Ne bi privukla pažnju i bila bi relativno bezbedna. Džabar je dovezao Halila do parkinga, Halil je ispalio jedan metak - kalibra četrdeset - Džabaru u kičmu, ubio ga i prešao u druga kola. Jesu li imala vozača? Saučesnika?”

„Mislim da nisu. Šta će mu vozač? On je samotnjak. Verovatno je vozio po Evropi. Trebali su mu samo ključevi i papiri za kola, a to je možda dobio od Džabara. Džabar je, naravno, znao previše pa je ubijen. U kolima za bekstvo, ili možda u Džabarovom taksiju, bila je torba s neophodnim stvarima, novcem, lažnim dokumentima i možda sredstvima za prerađivanje. Zato Halil nije uzeo ništa od Fila i Pitera. Asad Halil je sada neko drugi i vozi se veličanstvenim američkim sistemom autoputeva.“

„Kuda je krenuo?“

„Ne znam. Ali do sada je, ako je vozio uz vrlo malo sna, mogao da pređe meksičku granicu. Možda čak i da stigne na Zapadnu obalu. Pedeset sati vožnje brzinom od sto deset kilometara na sat znači razdaljinu od preko pet i po hiljada kilometara i površinu - da vidimo, je li to beše Pi puta poluprečnik na kvadrat?“

„Shvatila sam.“

„Odlično. Znači, pod pretpostavkom da je ubica negde na putu i da ne planira posetu *Diznijevom svetu*, moramo da čekamo i vidimo šta će sledeće da učini. U ovom trenutku ne možemo da učinimo mnogo šta drugo osim da se nadamo da će ga neko prepoznati.“

Klimnula je glavom i ustala. Rekla je: „Dole me čeka taksi s prtljagom. Idem kući da se raspakujem.“

„Mogu li da ti pomognem?“

„Zadržaću taksi.“ Otišla je.

Sedeo sam minut-dva, a za to vreme mi je zvonio telefon, a neko mi je bacio neke papire na sto.

Pokušavao sam da shvatim zašto sam je pitao mogu li da pomognem. Do sada je trebalo da naučim da držim jezik za zubima.

Ima dana kad bih se radije suočio s naoružanim ubilačkim manijakom nego s još jednom noći u daminom stanu. S manijakom bar znam na čemu sam, a razgovor je razumljivo kratak i konkretan.

Telefon mi je ponovo zazvonio. Zapravo, telefoni su zvonili svuda po velikoj sali, a to mi je išlo na živce.

Elem, koliko god da sam dobar u prodiranju u misli ubica i predviđanju njihovih poteza, potpuno sam bespomoćan kad je reč o seksualnim vezama - ne znam kako da u njih uđem, šta

da radim kad sam u njima, *zašto* sam u njima i kako da iz njih izađem. Ipak, obično znam ko je druga osoba. Dobro pamtim imena, čak i u šest ujutru.

Takođe umem dobro da namirišem nevolje, a ovo je bila nevolja. Osim toga, otkako sam otpočeo vezu s Bet Penrouz bio sam ispravan poput monaha i nisam želeo da zamrsim tu vezu niti svoj život.

Zato sam odlučio da siđem i kažem Kejt da sam rešio da pođem kući. Ustao sam, uzeo sako i kofer za spise, sišao i seo u taksi pored nje.

Poglavlje 39

Asad Halil nastavio je Međudržavnim putem broj 95 prema severu, preko granice Džordžije, i ušao u Južnu Karolinu. Usput se oslobodio kompjuterskih diskova Pola Greja.

Vozeći, mislio je o svojim jutrošnjim aktivnostima. Do večeras će svakako neko potražiti kućnu pomoćnicu ili Pola Greja. U nekom trenutku neko će otkriti tela. Pretpostavljeni motiv za Grejevo ubistvo biće krađa osetljivog softvera. To je sve isplanirano. Ono o čemu se nije dobro razmislilo, shvatio je, bilo je pitanje njegovog pilota. Sasvim je moguće da će do večeras ili do sutra ujutru za ubistva u Sprus Kriku saznati neko iz kompanije „Alfa“, kao i ona žena pilot koja će se sigurno setiti imena Pola Greja. Halil nije znao da će njegovo ime pisati na hangaru.

Ta žena će pozvati policiju i reći kako možda zna nešto o tom zločinu. U Libiji niko ne bi pozvao policiju s informacijom koja bi ga dovela u dodir s vlastima, ali Boris je bio prilično uveren da bi u Americi to moglo da se desi.

Halil vozeći klimnu glavom samom sebi. Boris mu je rekao da sam donese odluku u vezi sa pilotom i naglasio: „Ako ubiješ pilota, moraš da ubiješ sve koji znaju za tvoj let i koji su ti videli lice. Mrtvaci ne mogu da odu u policiju. Ali, što više leševa budeš ostavljao za sobom, policija će biti odlučnija da nađe ubicu. Ubistvo jednog čoveka u njegovoj kući radi krađe neće izazvati mnogo pažnje. Možda ćeš imati dovoljno sreće da u Džeksonvilu prođeš nezapaženo.“

Asad Halil ponovo klimnu glavom. Ali, morao je da ubije kućnu pomoćnicu, baš kao što je to učinio u Vašingtonu, kako bi dobio više vremena da se udalji od ubistva. Neko bi trebalo da kaže Borisu kako Amerikanci ne vole sami da čiste svoje kuće.

U svakom slučaju, policija traga za lopovom, ne za Asadom Halilom. Osim toga, ne traže njegov automobil, a ako je ona žena pilot zvala policiju, tražiće Grka koji je krenuo za Atinu preko Vašingtona. Sve zavisi od toga koliko je policija glupa.

Postoji, naravno, i druga mogućnost - žena pilot, videvši naslovnu stranu novina, mogla je da shvati ko je zapravo njen putnik... Bez sumnje je trebalo da je ubije, ali nije. Poštediti joj je život, govorio je samom sebi, ne iz samilosti, nego zbog onoga što su Boris i Malik rekli o previše ubistava. Boris nije bio samo oprezan, nego takođe i zabrinut za živote neprijatelja

islama. Nije želeo da se pun avion putnika pobije gasom, na primer, i nazvao je to „sumanutim činom masovnog ubistva“.

Malik ga je podsetio: „Tvoja nekadašnja vlada pobila je više od dvadeset miliona sopstvenih ljudi posle revolucije. Čitav islam nije pobio toliko od vremena Muhameda. Molim te, ne propovedaj nam. Treba nam mnogo vremena da se izjednačimo s vašim dostignućima.“

Boris na ovo nije odgovorio.

Vozeći Međudržavnim putem 95, Halil je izbacio ova sećanja iz glave i ponovo pomislio na Pola Greja. Grej nije umro hrabro kao general Vejkliif i njegova hrabra žena. Pa ipak, nije umro moleći za svoj život. Halil pomisli kako bi s Vilijemom Satervejtom trebalo da isproba drugačiji metod. U Libiji su mu rekli da je poručnik Satervejtt doživeo neke nesreće u životu, a Boris je rekao: „Možda ćeš mu učiniti uslugu ubivši ga.“ Na to je Halil odvratio: „Nijedan čovek ne želi da umre. Uživacu ubijajući ga koliko i u ubistvima svih ostalih.“

Halil pogleda na sat na komandnoj tabli - bilo je tri i pet po podne. Pogledao je navigator. Uskoro će napustiti ovaj autoput i preći na put označen sa ALT 17 koji će ga odvesti pravo u mesto zvano Monks Korner.

Ponovo se u mislima vratio jutru. Postupak sa ženom pilotom ga je uznemirio, ali nije mogao jasno da odredi šta je izazvalo takvu njegovu neodlučnost i zbunjenost. Imao je dobre razloge da je ubije i dobre razloge da je ne ubije. Setio se šta je rekla ženi za pultom: „Pobrinuću se za pajper kad se vratim.“

Znači, da se nije vratila, potražili bi je, kao i njega. Osim, naravno, ako žena za pultom ne pomisli da su njen pilot i njen klijent odlučili da... budu zajedno. Da, video je to na ženinom licu i u ponašanju. Ipak, žena bi vremenom mogla da se zabrine i pozove policiju. Znači, možda je ipak bilo bolje ne ubiti ženu pilota.

Dok je vozio, njena slika mu je ispunila um. Video ju je kako se smeši, kako razgovara s njim, kako mu pomaže da uđe u avion - dodirujući ga. Ove misli su mu se rojile u glavi čak i kad je pokušao da se otrese njene slike. Našao je njenu posetnicu u džepu i pogledao je. Iznad službenog broja kompanije olovkom je napisala svoj kućni broj telefona. Vratio je kartu u džep.

Video je izlaz u poslednjem trenutku i naglo skrenuo u desnu traku a odatle na izlaznu rampu za ALT 17.

Našao se na putu s dve trake, mnogo drugačijem od Međudržavnog. S obe strane bile su kuće i farme, mala sela, benzinske stanice i borove šume. Jedan zemljak koji je kao izviđač pre nekoliko meseci vozio ovim putem obavestio je Halila: „Ovo je najopasniji od svih puteva zbog ludih vozača i zbog policije koja ima motocikle i posmatra svakoga ko prođe."

Halil se držao ovog upozorenja i pokušavao da vozi tako da ne privuče ničiju pažnju. Prošao je kroz nekoliko sela i u dva video policijska kola i motocikl.

Ali do njegovog cilja nije bilo daleko - šezdeset kilometara, odnosno četrdeset milja. Sat kasnije približavao se gradiću Monks Korner.

Bil Satervejt sedeo je s nogama na pretrpanom radnom stolu u maloj betonskoj zgradi na Okružnom aerodromu „Berkli" u Monks Korneru, država Južna Karolina. Između uha i ramena držao je prljavi jeftini telefon i slušao glas Džima Mek Koj. Satervejt pogleda malokrvni klima-uređaj koji je virio kroz zid. Ventilator je klepetao, a iz uređaja je škrto curkao hladan vazduh. Tek je april, a napolju su već trideset dva stepena. *Prokleta paklena jama.*

Džim Mek Koj reče: „Jesi li se čuo s Polom? Trebalo je da te nazove."

Satervejt odgovori: „Ne. Izvini, nisam stigao na konferencijski poziv u subotu. Imao sam mnogo posla."

„Nema veze", reče Mek Koj. „Samo sam te pozvao da vidim kako si."

„Dobro sam." Satervejt pogleda sto na koji je podigao noge. Znao je da u fioci ima gotovo punu bocu „Džeka Denijelsa". Pogledao je na zidni sat. Bilo je četiri i deset. Negde u svetu je prošlo pet, bilo je vreme za malo piće - ali imao je klijenta koji je trebalo da se pojavi u četiri. Satervejt reče: „Jesam li ti rekao da sam pre nekoliko meseci odleteo do Pola da vidim kako je?"

„Da, pričao si mi..."

„Aha. Treba da vidiš kako se smestio. Velika kuća, bazen, hangar, dvomotorac bič, tople i hladne tekuće ribe." Nasmejao se i dodao. „Jebote, kad su videli moj stari apač kako se primiče, pokušali su da me oteraju." Nasmejao se.

Mek Koj je iskoristio priliku i rekao: „Pol se malo brinuo zbog tog apača."

„Je l'? Pol je jedna baba, ako mene pitaš. Koliko puta nas je razbesneo gubeći vreme, proveravajući sve sto puta? Preopreznim tipovima događaju se nesreće." Dodao je: „Apač je prošao inspekciju Federalne vazduhoplovne uprave."

„Jedva, Bile."

„Aha." I dalje je zurio u fioku, zatim spustio noge sa stola, uspravio se u stolici, nagnuo se i otvorio fioku. Reкао je Džimu Mek Koj: „Hej, stvarno treba da odeš i vidiš Polovu kuću."

Džim Mek Koj je zapravo mnogo puta bio u Sprus Kriku, ali nije želeo da to kaže Bilu Satervejt, koji je bio pozvan samo jednom iako je živeo svega sat i po leta dalje. „Da, voleo bih..."

„Neverovatna kuća i sve. Ali, treba da vidiš na čemu Pol radi. Virtuelna stvarnost, jebote. Čoveče, sedeli smo celu noć, pili i bombardovali ceo svet." Nasmejao se. „Pet puta smo prevrteli Al Aziziju. Neverovatna stvar. Peti put bili smo toliko uroljani da nismo ni pogodili tlo, jebote." Prsnuo je u glasan smeh.

Džim Mek Koj se takođe nasmejao, ali usiljenim smehom. Uopšte nije želeo da ponovo čuje priču koju je slušao već deset puta otkako je Pol pozvao Satervejta u Sprus Krik na dugi vikend. Pol mu je kasnije pričao da je to bio izuzetno dug vikend. Do tada niko od momaka nije zaista shvatio koliko je Bil Satervejt propao za sedam godina otkako su se poslednji put okupili na nezvaničnom susretu letača njihove eskadrole. Sada su svi to znali.

Bil Satervejt udahnu i reče: „Hej, vizo, sećaš se kad sam ono predugo čekao da uvučem potisnike i kad mi se Teri gotovo uvukao u dupe?" Ponovo se nasmejao i spustio bocu na sto.

Džim Mek Koj, sedeći u svojoj kancelariji u muzeju „Kolevka vazduhoplovstva" na Long Ajlendu, nije odgovorio. S mukom je povezivao Bila Satervejta kog je poznao s Bilom Satervejtom na drugom kraju linije. Stari Bil bio je među najboljim pilotima i oficirima Ratnog vazduhoplovstva. Tokom godina sve važnije mu je postajalo to što je bio „ubica Gadafija". Neprestano je prepričavao svoje ratne priče svakome ko je hteo da ga sluša, a sada ih je pričao momcima koji su leteli s njim na tom zadatku. I svake godine priče su postajale malo dramatičnije, a njegova uloga u dvanaestominutnom ratu malo značajnija.

Džima Mek Koj brinulo je Satervejtovo hvalisanje tim napadom. Niko nije smeo da govori o tom delu zadatka, a svakako niko nije trebalo da spominje imena ostalih pilota. Mek Koj je mnogo puta rekao Satervejt, da pazi šta priča, a Satervejt ga je uveravao kako spominje samo kodna imena ili lična imena kada govori o zadatku. Mek Koj ga je upozorio: „Ne spominji ni da si *ti* bio u tom napadu, Bile. Prestani da pričaš o tome."

Na to je Bil Satervejt uvek odgovarao: „Hej, ja se ponosim onim što sam učinio. I ne brini za to. Oni glupani s krpama na glavi neće doći u Monks Korner u Južnoj Karolini čak ni da izravnavaju račune. O'ladi."

Džim Mek Koj pomisli kako bi ponovo trebalo da opomene Bila, ali čemu?

Mek Koj je često požalio što njegov stari drug iz eskadrile nije ostao u Ratnom vazduhoplovstvu makar do Zalivskog rata. Možda bi Bilov život, da je učestvovao u tom ratu, nekako ispao bolji.

Dok je Bil Satervejt govorio u slušalicu, držao je pogled uperen na sat i na vrata. Najzad je odvrnuo zatvarač boce burbona i povukao dug gutljaj ne prestajući da priča svoju priču. Reкао je: „A onaj posrani Čip - prespavao je ceo let. Ja ga probudio, a on se isповраćao i nastavio da spava." Zauriao je od smeha.

Mek Koj je gubio strpljenje. Podsetio je Satervejta: „Pričao si kako nije zatvarao usta do Libije."

„Aha, nije zatvorio."

Mek Koj shvati da Satervejt ne zapaža nikakav nesklad u svojoj priči, pa reče. „U redu, drugar, čujemo se."

„Nemoj još da ideš. Čekam klijenta. Hoće za Filadelfiju, prespavaćemo tamo i vraćamo se ujutru. Hej, kako ti ide posao?"

„Nije loše. Ovo je ustanova svetske klase. Nije još završena, ali imamo sjajne primerke letelica. Imamo F-111, imamo čak i model 'Duha Sent Luisa'. Lindberg je poleteo s aerodroma 'Ruzvelt' koji je svega nekoliko kilometara odavde.³¹ Trebalo bi da dođeš i vidiš. Staviću te u F-111."

„Je l'? Zašto se zove 'Kolevka'?"

„Kolevka vazduhoplovstva. Long Ajlendu nazivaju Kolevka vazduhoplovstva."

„A šta je s Kiti Hokom?"³²

„Ne pitaj mene - ne ljujlam ja kolevku." Nasmejao se i rekao: „Doleti ovih dana. Sleti na aerodrom 'Makartur' na Long Ajlendu, a ja ću doći po tebe."

„Važi. Ovih dana. Hej, kako je Teri?"

Džim Mek Koj požele da spusti slušalicu, ali starim ratnim drugovima treba ugađati, mada ne još dugo. Odgovorio je: „Šalje ti pozdrave."

„Sereš."

---

³¹ Čarls Ogast Lindberg (Charles August Lindbergh, 1902-1974), američki pilot koji je 1927. prvi sam izveo neprekidni let od Njujorka do Pariza u avionu zvanom „Duh Sent Luisa" (Spirit of Sent Luis). (Prim. prev.)

³² Kiti Hok (Kitty Hawk), gradić u Severnoj Karolini pored kog se nalazi nacionalni spomenik braći Rajt u znak sećanja na prvi kontrolisani let u istoriji koji su braća tu izvela 17. decembra 1903. (Prim. prev.)

„Ozbiljno“, odgovori Mek Koj trudeći se da zvuči iskreno. Bil Satervejt više nije bio ničiji ljubimac - verovatno nikada i nije bio - ali svi su se pridržavali svetog sakramenta vatrenog krštenja, a ratnički kodeks - ili ono što je od njega ostalo u Americi - zahtevao je da te veze ostanu netaknute dok god čovek diše.

Svi iz eskadrile trudili su se da se prilagode Bilu Satervejtu osim generala Vejklifa, a ostali momci dali su generalu prećutnu saglasnost za to.

Satervejt reče. „Je l' Teri još sisa kurac Pentagonu?“

Mek Koj odgovori: „Teri je još u Pentagonu. Očekujemo da će se povući odande.“

„Ko ga jebe.“

„Svakako ću mu preneti tvoje najbolje želje.“

Satervejt se nasmeja. „Aha. Znaš u čemu je njegov problem? Bio je general čak i onda kad je bio poručnik. Razumeš šta hoću da kažem?“

Mek Koj odvrati: „Znaš, Bile, mnogi kažu to isto za tebe. Kažem ti to kao kompliment.“

„Ako je to kompliment, onda mi uvrede ne trebaju. Teri me je mrzeo, uvek se nadmetao sa svakim. Jebo me je u glavu što nisam uvukao te proklete potisnike - otkucao me je zato, okrivio me je da sam pogrešno bacio posranu bombu, umesto da okrivi Viginisa...“

„Čekaj, Bile, preteruješ.“

Bil Satervejt povuče još jedan gutljaj burbona, potisnu podrigivanje i reče. „Aha... dobro... izvini...“

„U redu je. Zaboravi.“ Mek Koj pomisli na Terija Vejklifa i Bila Satervejta. Bil čak nije bio ni u rezervnim snagama Ratnog vazduhoplovstva i zbog toga bi normalno izgubio privilegije, što bi ga dotuklo - izgubio bi popust za kupovinu pića u vazduhoplovnoj bazi Čarlston. Ali Teri Vejklif je povukao neke veze - što Bil Satervejt nije znao - i izradio mu kartu za povlašćeno snabdevanje. „I Bob je učestvovao u konferencijskom razgovoru, znaš.“

Bil Satervejt se promeškoltio u stolici. Nije svojevolejno razmišljao o Bobu Kalumu i njegovom raku - odnosno, nije nikad. Kalum je postao pukovnik i prema onom što je Bil poslednje čuo, još je radio kao zemaljski instruktor na Vazduhoplovnoj akademiji u Kolorado Springsu. Upitao je Mek Koja: „Je l' on još radi?“

„Da. Na istom mestu. Pozovi ga.“

„Hoću. Nesrećnik.“ Razmislio je malo, pa rekao: „Preživiš rat, a umreš od nečeg još goreg.“

„Možda će se izvući.“

„Aha. Na kraju, mali moj usrani vizo, mada ne i najmanje važno - kako je Čip?“

„Nismo mogli da ga nađemo“, odgovori Mek Koj. „Poslednje pismo koje sam mu poslao u Kaliforniju vratilo mi se bez nove adrese. Telefon mu je isključen, nema nikakvih informacija.“

„Baš liči na Viginisa da zapusti papirologiju. Stvarno sam morao da se trudim da bih ga držao u redu. Uvek sam morao na sve da ga podsećam.“

„Čip se ne menja.“

„Pravo kažeš.“

Mek Koj pomisli na Čipa Viginisa. Poslednji put razgovarao je s njim petnaestog aprila prošle godine. Viginis je pohađao časove letenja kad je napustio Ratno vazduhoplovstvo i sada je radio kao pilot, prevezio je teret za razne male kompanije. Svi su ga voleli, ali on je slabo vodio računa o pojedinostima kao što su obaveštenja o promeni adrese.

Džim Mek Koj, Teri Vejkli i Pol Grej mislili su da Viginis ne održava kontakt s njima zato što je sada pilot, a onda nije bio. Osim toga, bio je u Satervejtovoj posadi, pa je zbog toga imao podeljena osećanja o prošlosti. Džim Mek Koj reče: „Pokušaću da ga nađem. Mislim da još ne zna za Vilija.“

Satervejt otpi još malo burbona, pogleda na sat, zatim pogleda vrata. U vezi s pokojnim pukovnikom Hambrehtom reče: „Čip je voleo Vilija. Trebalo bi mu javiti.“

„Tako je. Daću sve od sebe.“ Mek Koj nije znao šta još da kaže, znajući da Bil Satervejt ne bi nalepio ni marku na koverat kako bi grupu održao na okupu i da je posao beleženja gde ko živi padao uglavnom na njega i Terija.

Zapravo, još otkako je dobio posao direktora Vazduhoplovnog muzeja Long Ajlenda, Džim Mek Koj radio je kao nezvanični sekretar njihove male nezvanične grupe. Momcima je bilo zgodno da ga koriste kao sredstvo kontakta - imao je u kancelariji mogućnosti da telefonira, šalje standardnu i elektronsku poštu i faksove. Teri Vejkli je bio neka vrsta predsednika, ali zbog posla u Pentagonu uglavnom nije bio na raspolaganju, a Džim Mek Koj ga je zvao samo kada je nešto zaista važno. Uskoro će svi biti starci i imaće vremena koliko hoće da održavaju veze ako to budu želeli.

Mek Koj reče Satervejtu: „Jesi li mi rekao da čekaš klijenta?“

„Aha. Tip kasni.“

„Bile, da li si pio?“

„Jesi lud? Pre leta? Ja sam profesionalac, za ime sveta.“

„U redu...“ Mek Koj je znao da Bil laže u vezi s pićem, pa se nadao da laže i da ima klijenta. Trenutak-dva je razmišljao o staroj eskadrili. Stiv Koks je poginuo u Zalivu; Vili Hambrecht je ubijen u Engleskoj; Teri Vejklif je gradio sjajnu vojnu karijeru; Pol Grej je uspešan civil; Bob Kalum boluje od raka u Koloradu; Čip Vigins nestao u akciji, ali se pretpostavlja da je dobro; Bil Satervejt je postao senka nekadašnjeg sebe i najzad on, Džim Mek Koj, direktor muzeja - dobar posao, ali loša plata. Od osmorice muškaraca dvojica su mrtvi, jedan umire od raka, jedan umire od života, jednog nema, a trojica su za sada u redu. Rekao je Bilu Satervejtu mekim glasom: „Trebalo bi svi da odletimo Bobu u posetu. Bez odlaganja. Ja ću sve organizovati. Moraš da pođeš, Bile. Važi?“

Bil Satervejt je ćutao nekoliko trenutaka, a onda rekao: „Važi. Mogu. Mogu.“

„Samo polako, drugar.“

„Aha... i ti isto.“ Satervejt spusti slušalicu i protrlja vlažne oči. Popio je još burbona, a onda stavio bocu u putnu torbu.

Zatim ustade i pogleda svoju oveštalu kancelariju. Na suprotnom zidu bile su zastava Južne Karoline i zastava Konfederacije koja je mnogim ljudima bila uvredljiva, što je i bio razlog da je drži tamo. Cela zemlja je otišla do đavola, mislio je, politički korektni pederi drže uzde, a Bil Satervejt je, iako rodnom iz Indijane, voleo Jug, osim vrućine i vlage. Voleo je ponašanje Južnjaka i voleo je njihovu zastavu Konfederacije. „Ko ih jebe.“

Na drugom zidu bila je velika aeronautička mapa s koordinatama, a pored nje stari plakat, izbledeo i zgužvan od vlage. Bila je to fotografija Moamera el Gadafija s velikom metom nacrtanom oko glave. Satervejt uze strelicu s neurednog stola i baci je na plakat. Pogodio je Gadafija posred čela i viknuo: „Da! Jebi se!“

Prišao je prozoru male kancelarije i pogledao napolje na sunce. „Lep dan za letenje.“ Jedan od njegova dva aviona, široki 140 predviđen za obuku, upravo se dizao s piste; u popodnevnoj vrućini i kovitlanju mala krila aviona su podrhtavala dok se učenik trudio da postigne visinu.

Gledao je kako široki nestaje drhtavo se uspinjući. Radovao se što ne mora da sedi u kabini s ovim kincem koji nema nimalo muda ni osećaja za letenje, a ima previše para. Kad je on, Satervejt, bio kadet Ratnog vazduhoplovstva, takve su izbacivali. Sada Satervejt mora da ih poučava. A ovaj mali neće videti ni trenutka borbenog leta - želeo je da leti kako bi ostavio utisak na svoju glavnu ribu. Zemlja ide u klozet, i to brzo.

Igra lava

Da dan bude još gori, klijent mu je bio neki glupi stranac, verovatno ilegalni useljenik koji valja drogu narkosima u Filadelfiji, i kopilan još i kasni. Bar mu neće ništa reći ako on, Satervejt, bude zaudarao na burbon. Verovatno će misliti da je to nekakav američki sok. Satervejt se nasmejao.

Vratio se do stola i pogledao belešku koju je načinio. *Alesandro Fanini*. Zvuči kao neki žabar. „Da, žabar. To nije tako loše. Bolje nego neki Pedro s južne strane granice.”

„Dobar dan.”

Satervejt se okrete i vide visokog muškarca s naočarima za sunce kako stoji na vratima. Muškarac reče: „Ja sam Alesandro Fanini. Izvinjavam se zbog zakašnjenja.”

Satervejt se pitao da li ga je tip čuo. Pogledao je na zidni sat i rekao: „Svega pola sata. Nije strašno.”

Prišli su jedan drugom i Satervejt je pružio ruku. Rukovali su se i Halil je rekao: „Zadržao sam se na poslednjem sastanku u Čarlstonu.”

„Nema problema.” Bil Satervejt opazi da čovek nosi veliku platnenu torbu i da na sebi ima sivo odelo. Upitao je: „Imate li još prtljaga?”

„Ostavio sam prtljag u hotelu u Čarlstonu.”

„Dobro. Nadam se da vam ne smeta što sam u farmerkama i majici?”

„Ne. Kako god vam je udobno. Ali, kao što sam rekao, ostajemo preko noći.”

„Da, poneo sam torbu.” Pokazao je torbu ratnog vazduhoplovstva na prljavom podu. Rekao je: „Moja devojka će doći kasnije da obiđe radnju i zaključa.”

„Dobro. Trebalo bi da se vratimo do sutra u podne.”

Kako god.”

„Ostavio sam svoj unajmljeni auto pored glavne zgrade. Hoće li tamo biti bezbedan?”

„Naravno.” Satervejt priđe nakrivljenoj polici i uze svežanj umotanih karata, zatim uze svoju torbu. „Spremni?” Ispratio je pogled svog klijenta: Halil je zurio u Gadafijevu sliku. Satervejt se isceri i upita: „Znate ko je to?”

Asad Halil odgovori: „Naravno. Moja zemlja ima mnogo sukoba s tim čovekom.”

„Stvarno? Upleli ste se s Moamerom Posranim Gadafijem?”

„Da. Pretio nam je mnogo puta.”

„Stvarno? Pa, za vašu informaciju, jednom zamalo da ubijem to kopile.” „Je li?”

Satervejt upita: „Vi ste Italijan?”

„Sicilijanac."

„Nije valjda? Mogao sam tamo da završim da sam ostao bez goriva."

„Izvinite?"

„Duga priča. Ne smem da govorim o tome. Zaboravite."

„Kako želite."

„Dobro, ako mi otvorite ta vrata, krećemo."

„Oh, još nešto. Ima sitnih izmena u mojim planovima zbog kojih ćete i vi možda morati nešto da promenite."

„Na primer?"

„Moja kompanija pozvala me je u Njujork."

„Stvarno? Ne volim da letim za Njujork, gospodine..."

„Fanini."

„Da. Previše saobraćaja, previše sranja."

„Spreman sam da dodatno platim."

„Ne radi se o parama, radi se o sranju. Na koji aerodrom?"

„Zove se 'Makartur'. Znate li ga?"

„O, naravno. Nikad nisam bio tamo, ali dobar je. Nalazi se u predgrađu, na Long Ajlendu. Možemo to da obavimo, ali dodamo košta."

„Naravno."

Satervejt spusti stvari na sto i potraži drugu kartu na polici. Reкао je: „Čudna podudarnost - baš sam sada razgovarao s jednim tipom s Long Ajlenda. Hteo je da svratim - mogao bih da ga iznenadim. Mogao bih da ga pozovem."

„Možda je iznenađenje bolje. Ili ga pozovite kad sletimo."

„Da. Samo da uzmem broj." Satervejt prelista otrcani imenik i izvadi jednu karticu.

Halil ga upita: „Da li on živi blizu aerodroma?"

„Ne znam, ali doći će po mene."

„Možete da uzmete moja unajmljena kola ako želite. Rezervisao sam kola, kao i dve sobe u motelu za nas."

„Da, baš sam to hteo da vas pitam. Ja ne spavam u istoj sobi s muškarcima."

Halil se natera na osmeh i reče: „Ni ja."

„Odlično. Samo da budemo načisto. Hej, hoćete li da platite unapred? Dobićete popust za plaćanje gotovinom unapred.“

„Koliko bi to iznelo?“

„Oh... sada kad letimo na 'Makartur', plus noćenje i izgubljeni časovi letenja sutra, plus gorivo... da kažemo da bi osam stotina u gotovom bilo dovoljno.“

„To zvuči razumno.“ Halil izvadi novčanik i izbroja osam stotina dolara u gotovom, zatim dodade još sto i reče: „Plus nagrada za vas.“

„Hvala.“

To je odnelo veći deo Halilove gotovine, ali znao je da će uskoro uzeti novac natrag.

Bil Satervejt izbroja novac i stavi ga u džep. „U redu. Obavljeno.“

„Odlično. Ja sam spreman.“

„Samo da pišam.“ Satervejt otvori vrata i nestade u toalet.

Asad Halil pogleda sliku Velikog vođe i primeti strelicu zabodenu u čelo. Izvadio ju je i rekao sebi: „Svakako niko više ne zaslužuje da umre od ove američke svinje.“

Bil Satervejt se vratio iz toaleta, uzeo karte i torbu i rekao: „Ako nema više izmena, da krenemo.“

Halil upita: „Imate li napitaka koje bismo mogli da ponese?“

„Da. Već sam stavio hladnjak u avion. Imam sokove i pivo -pivo je za vas ako želite. Ja ne smem da pijem.“

Halil je jasno osetio miris alkohola u Satervejtovom dahu, ali je rekao: „Imate li flaširanu vodu?“

„Ne. Zašto trošiti novac na vodu? Voda je besplatna.“ *Samo idioti i pederi kupuju flaširanu vodu.* „Želite vodu?“

„Nije neophodno.“ Halil je otvorio vrata pa su izašli na usijani vazduh.

Dok su išli vrelom asfaltnom stazom do apača parkiranog stotinak metara od kancelarije, Satervejt upita: „Kojim poslom se bavite, gospodine Panini?“

„Fanini. Kao što vam je moj kolega rekao kad je zvao iz Njujorka, bavim se tekstilom. Ovde sam da kupujem američki pamuk.“

„Zaista? Došli ste na pravo mesto. Ovde se ništa nije izmenilo od Građanskog rata, osim što sada moramo da plaćamo robovima.“

Nasmejao se i dodao: „I što su neki robovi Hispanci ili belci. Jeste li ikada videli polje pamuka? To vam je usran posao. Ne mogu da nađu dovoljno ljudi da ga obavlja. Možda bi trebalo da uvezemo neke glupe Arape da beru pamuk - oni vole sunce. Da ih plaćamo kamiljom balegom i kažemo im kako mogu da je ulažu u banku." Nasmejao se.

Halil nije odgovorio, nego je upitao: „Morate li da podnesete plan leta?"

„Ne moram." Satervejt pokaza vedro nebo dok su prilazili avionu. „Preko cele Istočne obale leži vraški velika oblast visokog pritiska - sjajno vreme duž celog puta." Misleći da možda ima nervoznog putnika, dodao je: „Bogovi vam se smeše, gospodine Fanini. Imamo sjajan dan za let sve do Njujorka, a verovatno će tako biti i sutra."

Halilu nije bilo potrebno da mu ovaj čovek kaže kako je Alah blagoslovio njegov džihad - on je to već znao u dubini duše. Takođe je znao da se g. Satervejt sutra neće vratiti kući.

Dok su išli dalje, Satervejt reče, kao da razmišlja naglas: „Trebalo bi da se javim kontrolnom tornju dolaznih letova u Njujorku kad pređemo okean južno od 'Kenedija' na direktnoj ruti za Izlip. Držaće nas dalje od velikih aviona koji lete za 'Kenedi'."

Halil pomisli kako je pre kratkih dan-dva bio unutar jednog od takvih aviona na tom letu, samo što mu se sada činilo kako je to bilo pre čitave večnosti.

Satervejt dodade: „I pozvaću kontrolni toranj Long Ajlanda radi dozvole za sletanje. To je to." Satervejt pokaza rukom gotovo pusto uzletišta Monks Kornera. „Svakako ne moram ni sa kim da razgovaram o uzletanju odavde", reče uz smeh. „Do đavola, ovde i nema s kim da se razgovara, osim mog učenika gore u mom rođenom posranom čirokiju. A taj klinac ionako ne bi znao šta da kaže kad bih ga pozvao radiom."

Halil pogleda mali jednomotorni avion koji mu je pilot pokazivao; bio je ispravljen i spuštao se ka pisti lako se njišući s jedne na drugu stranu. Video je da je avion vrlo sličan onom koji je unajmio u Džeksonvilu zajedno sa ženom pilotom. Sećanje na nju uvuklo se ponovo u Halilove misli i on brzo otera njenu sliku iz glave.

Stali su ispred plavo-belog dvomotornog pajper apača. Satervejt je prethodno već razvezao užad, oslobodio točkove i stavio klinove sa strane. Takođe je proverio i nivo goriva. To je ionako bilo sve što je obično proveravao, pomislio je, uglavnom zato što je na staroj letelici toliko toga bilo pokvareno da je čisto gubljenje vremena tražiti nove kvarove. Satervejt reče svom klijentu: „Sve sam proverio pre nego što ste došli. Sve je u najboljem redu."

Halil je posmatrao staru letelicu. Bilo mu je drago što ima dva motora.

Satervejt oseti zabrinutost svog klijenta koji plaća gotovinom i reče: „To je vrlo jednostavna mašina, gospodine Fanini, i možete biti sigurni da će vas odvesti na cilj i vratiti vas natrag.“

„Zaista?“

Satervejt pokuša da shvati šta je to video ovaj izveštačeni stranac. Prozori od pleksiglasa aviona proizvedenog 1954. bili su malo prljavi i izgrebani, a boja na trupu je lako izbledela - zapravo, priznade Satervejt samom sebi, jedva da se i prepoznavala. Pogledao je brižljivo odevenog g. Faninija s njegovim naočarima za sunce i još malo ga ohrabrio: „Tu nema ničeg složenog, nikakvih izmišljotina, ali to znači da ništa važno ne može da se pokvari. Motori su dobri i komande rade kako valja. Nekada sam leteo u vojnim mlaznjacima, i da vam kažem nešto, te mašine su toliko komplikovane da vam treba armija tehničara samo da pokrene jednostavnu misiju od sat vremena.“ Satervejt pogleda iza desnog motora gde se za nedelju dana otkako je poslednji put leteo apačem stvorila crna barica ulja. „Zapravo, juče sam ovim odleteo do Ki Vesta i vratio se. Leti kao nostalgični anđeo. Spremni?“

„Jesam.“

„Dobro.“ Satervejt baci svoju torbu na krilo, zatim se, s kartama pod miškom, pope na desno krilo, otvori jedina vrata i podiže svoju torbu. Ubacio je torbu i karte na zadnje sedište i upitao putnika: „Napred ili nazad?“

„Sedeću na prednjem sedištu.“

„U redu.“ Bil Satervejt ponekad je pomagao putnicima da se popnu, ali ovaj visoki čovek delovao je kao da će umeti da se snađe. Satervejt se uvukao u kabinu i preko sedišta kopilota kliznuo na pilotsko mesto. U kabini je bilo vruće i Satervejt otvori mali prozor sa strane čekajući putnika. Viknuo je: „Dolazite li?“

Asad Halil spusti torbu na krilo, pope se na hrapavu površinu, sada glatku od godina, uze torbu, spusti se u kopilotsko sedište i smesti torbu na sedište iza sebe.

Satervejt reče: „Ostavite malo svoja vrata otvorena. Vežite se.“

Halil posluša pilota.

Bil Satervejt stavi slušalice na glavu, okrenu neke prekidače, zatim stisnu dugme za paljenje levog motora. Posle nekoliko sekundi oklevanja propeler počeo da se okreće, a stari klipni motor se zakašlja i probudi. Kad je motor stao glatko da radi, Satervejt uključio desni, koji je reagovao bolje od levog. „U redu... odličan zvuk.“

Halil viknu preko buke motora: „Vrlo su glasni.“

Satervejt mu odvrati, takođe vičući: „Da, pa, moj prozor i vaša vrata su otvoreni." Nije rekao svom putniku da vrata ne prijanjaju sasvim i da neće biti mnogo tiše ni kad se zatvore. Kazao je: „Kad se popnemo do visine za let, čućete kako vam rastu brkovi." Nasmejao se i pokrenuo avion ka pisti. S novcem već u džepu, mislio je, ne mora da bude mnogo ljubazan prema ovom žabaru. Upitao je: „Šta rekoste, odakle ste?"

„Sa Sicilije."

„Oh... da..." Satervejt se setio da je Mafija sa Sicilije. Pogledao je svog putnika vozeći avion do piste i odjednom mu je sinulo da bi ovaj tip mogao da bude član Mafije. Odmah je požalio što se ponašao prema njemu s visine i pokušao da popravi stvar. „Je li vam udobno, gospodine Faneli? Imate li pitanja u vezi sa letom?"

„Trajanje leta."

„Pa, gospodine, ako budemo imali dobar vetar u leđa, kao što je prognozirano, bićemo na 'Makarturu' za oko tri i po sata." Pogledao je na sat. 'Znači, trebalo bi da sletimo oko pola devet. Je li to u redu?"

„To je sasvim u redu. A moramo li da uzimamo gorivo tokom leta?"

„Ne. Imam dodatni rezervoar pa mogu da letim sedam sati bez prekida. Sipaćemo gorivo u Njujorku."

Halil upita: „A imate li teškoća kod sletanja po mraku?"

„Ne, gospodine. To je dobar aerodrom. Mlaznjaci aviokompanija sleću tamo. A ja sam iskusan pilot."

„Dobro."

Satervejt pomisli kako je izgadio odnos sa Faninijem i nasmeši se. Doterao je apač do kraja aktivne piste. Pogledao je nagore kroz vetrobransko staklo. Njegov učenik ponovo je kružio iznad piste dvadeset tri, sletao i poletao po bočnom vetru očigledno bez problema. Satervejt reče: „Onom klincu gore što uči letenje potrebno je presađivanje oba jaja. Razumete? Američka omladina je postala suviše mekana. Treba ih šutnuti u dupe. Treba da postanu ubice. Treba da okuse krv."

„Zaista?"

Satervejt pogleda iskosa svog putnika i reče: „Mislim, bio sam u borbi i kažem vam, kada je Trostruko A toliko gusto da ne vidite nebo i kad vam rakete krstare oko kabine, onda postanete zaista brzi."

„Iskusili ste to?"

Igra lava

„Mnogo puta. U redu, polećemo. Zatvorite vrata." Satervejt pojača gas, proveri instrumente i pogleda po aerodromu. Na njemu je bio samo široki, a s njim je bilo sve u redu. Satervejt doveze apač na pistu, pojača gas i stadoše da ubrzavaju. Na pola piste avion se pod velikom brzinom odvoji od tla.

Satervejt je ćutao dok je podešavao palice i instrumente. Skrenuo je i zauzeo kurs od 40 stepeni dok se avion i dalje podizao.

Halil pogleda kroz prozor zeleni krajolik pod sobom. Osetio je da je avion mnogo čvršći nego što izgleda, a da je i pilot takođe bolji nego što deluje. Upitao je svog pilota: „U kom ratu ste se borili?"

Satervejt stavi komad gume za žvakanje u usta i reče: „U mnogim ratovima. Onaj u Zalivu bio je gadan."

Halil je znao da ovaj čovek nije učestvovao u Zalivskom ratu. Zapravo, Asad Halil je znao o Bilu Satervejtu više nego što je Satervejt znao o samom sebi.

Satervejt upita: „Hoćete žvaku?"

„Ne, hvala vam. A kojim avionom ste upravljali?"

„Leteo sam na lovcima."

„Je li? Šta je to?"

„Lovci. Borbeni mlaznjaci. Leteo sam na mnogo različitih tipova, ali završio sam na jednom koji se zove F-111."

„Možete li da pričate o tome - ili je to vojna tajna?"

Satervejt se nasmeja. „Ne, gospodine, nije tajna. To je stari avion, odavno više ne služi. Kao ni ja."

„Da li vam nedostaje vojska?"

„Ne nedostaju mi sranja. To znači glancanje, salutiranje i to što stalno svi gledaju da ti smeste. A sada i *žene* lete na borbenim avionima, za ime Božje. To ne mogu ni *da zamislim*. I te kučke izazivaju vraške probleme s njihovim sranjima o seksualnom uznemiravanju - izvinite, podboli ste me. Hej, kakve su žene u vašoj zemlji? Znaju li svoje mesto?"

„I te kako."

„Odlično. Možda ću otići tamo. Sicilija, je li tako?"

„Da."

„Kojim jezikom se govori tamo?"

„Jednim dijalektom italijanskog.“

„Naučiću ga i poći ću tamo. Trebaju li im piloti?“

„Naravno.“

„Odlično.“ Popeli su se do hiljadu osamsto metara, kasno popodnevno sunce bilo je gotovo tačno iza njih zbog čega je vidik ispred bio posebno jasan i dramatičan, pomisli Satervejt. Osvetljen otpozadi, zeleni prolećni predeo dobio je još bogatiju boju i jasno oivičavao daleko plavetnilo mora. Vetar u leđa brzine četrdeset šest kilometara na sat pomagao im je u letu, pa će možda stići na Long Ajlend ranije nego što je Satervejt predvideo.

Negde u dnu uma Bila Satervejta čučala je pomisao kako je letenje više od posla. To je poziv, bratstvo, onostrano iskustvo kakvo ponekad oseće verski zanesenjaci u crkvi u Monks Korneru. Kad je na nebu, Satervejt se osećao bolje i više voleo sebe. To je, shvatio je, nešto najbolje. Rekao je svom putniku: „Nedostaje mi borba.“

„Kako može da vam nedostaje nešto takvo?“

„Ne znam... Nikad se nisam osećao bolje nego kad sam video ona trasirna zrna i rakete oko sebe.“ Dodao je: „Pa, da sam bio pogođen, možda se ne bih osećao tako dobro. Ali ti glupi skotovi ne bi umeli da pišačkom pogode pod.“

„Koji glupi... ljudi?“

„Oh, da kažemo prosto Arapi. Ne mogu da kažem koji.“

„Zašto ne?“

„Vojna tajna.“ Nasmejao se. „Ne sam zadatak, nego samo ko je bio na zadatku.“

„Kako to?“

Bil Satervejt pogleda svog putnika, pa reče: „Naša je politika da ne odajemo imena pilota koji su učestvovali u misijama bombardovanja. Vlada misli da će oni glupi jahači kamila doći u Ameriku da se osvete. Sranje. Ali, znate, kapetan *Vinsenza* - to je onaj bojni brod koji je u Zalivu slučajno oborio iranski putnički avion - neko mu je podmetnuo bombu u kola, u kombi, i to u Kaliforniji, ništa manje. Mislim, čoveče, to je baš jezivo - žena mu je skoro poginula.“

Halil klimnu glavom. I te kako dobro je znao za taj događaj. Iranci su tom bombom pokazali da nisu prihvatili objašnjenja ni izvinjenja. Halil reče: „U ratu ubijanje vodi ka novim ubijanjima.“

„Ma nemojte? Dakle, vlada misli da bi ti jahači kamila mogli da budu opasni po naše velike hrabre ratnike. Sranje, mene baš briga za to ko zna da sam bombardovao Arape. Neka dođu, neka me potraže. Poželeće da me nisu našli.”

„Da... Jeste li naoružani?”

Satervejt pogleda postrance svog putnika i reče: „Gospođa Satervejt nije odgajila idiota.”

„Izvinite?”

„Naoružan sam i opasan.”

Satervejt nastavi dok su se uspinjali ka dve hiljade metara: „A opet, tokom Zalivskog rata glupa vlada je želela dobru sliku u medijima, pa su slikali pilote za televiziju. Mislim, čoveče, ako se plaše posranih Arapa, zašto paradiraju s borbenim pilotima ispred televizijskih kamera? Reći ću vam zašto - hteli su snažnu javnu podršku kod kuće, pa su stavili te zgodne letače da se smeškaju na televiziji i govore kako je to sjajan rat i kako svi rado vrše svoju jebenu dužnost prema Bogu i otadžbini. A za svakog od tih momaka prikazali su stotine riba - ne zezam se. Vodali su te pičkice pred kamerama da pokažu kako je vojska do jaja politički korektna. Gospode, da ste gledali rat na CNN-u, pomislili biste da su pičke vodile ceo rat. Kladim se da su Iračani popizdeli zbog toga. Razumete? Kad pomisle da ih je izgazila gomila riba.” Nasmejao se. „Čoveče, drago mi je što sam izašao.”

„Vidim.”

„Aha. Dozlogrdilo mi je. Izvinite.”

„Slažem se s vama da žene ne treba da rade muški posao.”

„Odlično. Treba da se držimo zajedno.” Ponovo se nasmejao, misleći kako ovaj tip i nije tako loš, uprkos činjenici da je stranac i možda malo ljigav.

Halil upita: „Zašto držite onaj plakat na zidu?”

„Da me podseća na vreme kad sam mu gotovo razvalio dupe bombom”, odgovori Bil Satervejt ni ne pomislivši na bezbednost. „Zapravo, moj zadatak nije obuhvatao njegovu kuću. Za to su bili zaduženi Džim i Pol. Bacili su jednu bombu skotu na kuću, ali Gadafi je spavao negde napolju - u šatoru, za ime Božje. Posrani Arapi vole šatore. Je l' tako? Stradala mu je ćerka, što je šteta, ali rat je rat. I žena mu je sjebana, i još dvoje dece, ali preživeli su. Niko ne želi da ubija žene i decu, ali ponekad se oni nađu gde ne treba. Razumete? Mislim, da sam ja Gadafijev sin, držao bih se kilometar od svog tate.” Nasmejao se.

Halil duboko udahnu i obuzda se. Upitao je: „A šta je bio vaš zadatak?”

„Pogodio sam komunikacioni centar, skladište goriva, neke kasarne i... još nešto. Ne sećam se. Zašto pitate?"

„Onako. To zvuči opčinjujuće."

„Je l'? Pa, zaboravite sve ovo, gospodine Fanini. Kao što sam rekao, ne bi trebalo da pričam o tome."

„Naravno."

Bili su na visini od dve i po hiljade metara. Satervejt je smanjio gas i motori su se malo utišali.

Halil upita: „Hoćete li se javiti svom prijatelju na Long Ajlendu?"

„Aha. Verovatno."

„On vam je drug iz vojske?"

„Aha. Sada je direktor vazduhoplovnog muzeja. Možda ću ujutru, ako budemo imali vremena, da skoknem do njega i obiđem muzej . Možete i vi da pođete ako želite. Pokazaću vam moj stari F-111. Imaju tamo jedan."

„To bi bilo zanimljivo."

„Aha. Godinama nisam video taj avion."

„Probudiće vam uspomene."

„Aha."

Halil se zagleda u predeo pod njima. Kakva ironija, pomislio je. Upravo je došao s ubistva jednog od drugova ovog čoveka koji ga vozi na mesto gde će mu ubiti drugog druga. Pitao se da li bi čovek pored njega cenio tu ironiju.

Onda se nasloni i zagleda u nebo. Kad je sunce počelo da zalazi, izgovorio je u sebi molitve i dodao: „Bog je blagoslovio moj džihad, Bog je zbunio moje neprijatelje, Bog ih je isporučio meni -Bog je veliki."

Bil Satervejt upita: „Nešto ste rekli?"

„Samo sam zahvalio Bogu za lep dan i zamolio ga da blagoslovi moj put u Ameriku."

„Je l'? Zamolite ga da i meni učini neku uslugu."

„Zamolio sam ga. Učiniće vam."

Poglavlje 40

Dok se taksi odmicao od Federalnog trga, Kejt me upita: „Hoćeš li da uđeš ovog puta? Ili ti treba san?"

Ovo je pomalo zvučalo kao zadirkivanje, čak i kao izazov mojoj muškosti. Ova žena je polako učila koje dugmiće valja stisnuti. Rekao sam. „Poći ću gore. Kaže se 'gore', ne 'unutra'."

„Kako god."

Sedeli smo u taksiju i uglavnom ćutali. Saobraćaj je bio umeren, od kratkog aprilskog pljuska ulice su zablistale, a taksista je bio iz Hrvatske. Uvek ih pitam. Vršim istraživanje.

Elem, stigli smo do njene zgrade i ja sam platio taksi, uključujući i vožnju s „Kenedija" i čekanje. Poneo sam i njen kofer. Usput, besplatan seks ne postoji.

Vratar nam je otvorio, pitajući se, siguran sam, zašto je Kejt Mejfild otišla s koferom i vratila se nekoliko sati kasnije s tim istim koferom i jednim muškarcem. Nadao sam se da će ga to mučiti celu noć.

Ušli smo u lift, odvezli se do četrnaestog sprata i ušli u njen stan.

Bio je to mali stan za iznajmljivanje, belih zidova, s nezastrtim hrastovim podom i oskudnim savremenim nameštajem. Nije bilo biljaka u saksijama, slika na zidovima, skulptura, sitnica i, hvala Bogu, ni traga od mačke. Polica je bila pretrpana knjigama, televizorom i CD uređajem sa zvučnicima na podu.

U stanu je bila neka vrsta otvorene kuhinjske niše u koju je Mejfildova ušla i otvorila plakar. Upitala je: „Viski?"

„Molim te." Spustio sam njen kofer i svoj koferčić.

Stavila je bocu na pult za obedovanje između kuhinje i trpezarije u kojoj nije bilo trpezarijskog stola. Seo sam na stolicu za pult, a ona je spustila dve čaše s ledom i sipala piće. „Sodu?"

„Ne, hvala."

Kucnuli smo se i ispili. Ponovo je nasula i popila još jednu dozu viskija.

Upitala me je: „Jesi li večerao?"

„Ne, ali nisam gladan.“

„Dobro. Imam neke grickalice, da znaš.“ Otvorila je plakar i izvadila neke gadosti - nešto u velikim celofanskim kesama, čudnih imena kao što je „Kranč-O“. Pojela je šaku tih narandžastih gusenica ili šta je već to bilo.

Sipala je sebi još jedno piće, zatim prišla CD uređaju i stavila disk. Dobra stara Bili Holidej.

Zbacila je cipele i skinula jaknu otkrivši lepu belu, po meri šivenu bluzu, glok u futrolu i šta još sve ne. Malo čuvara zakona danas nosi futrolu preko ramena, pa sam se pitao zašto je ona nosi. Bacila je jaknu na fotelju, skinula futrolu i bacila je na jaknu. Čekao sam da se još raskomoti, ali to je bilo to.

Ne želeći prednost oružja, skinuo sam sako i otkopčao futrolu s pojasa. Uzela mi je sako i futrolu i spustila ih preko svojih stvari, a zatim je sela na stolicu pored mene. Kao pravi profesionalac, pitao sam je za prednosti novog službenog gloka kalibra 40, koliko je bolji od modela kalibra devet milimetara i tako dalje. „Neće probiti telesni oklop, ali će *svakako* oboriti čoveka.“

Delovala je nezainteresovano za temu i rekla: „Trebalo bi da sredim ovaj stan.“

„Deluje fino.“

„Da li ti živiš u rupi?“

„Nekada sam živeo, ali sam završio u bračnom stanu. Nije loše.“

„Kako si upoznao svoju ženu?“

„Naručio sam je poštom.“

Nasmejala se.

„Poručio sam aparat za kapučino, ali mislim da sam pogrešno upisao kataloški broj, pa se pojavila ona s poštanskim žigom.“

„Baš si blesav.“ Pogledala je na sat. „Hoću da čujem vesti u jedanaest. Bile su tri konferencije za novinare.“

„Važi.“

Ustala je i rekla: „Idem da preslušam sekretaricu i javim Komandnom centru da sam kod kuće.“ Pogledala me je i upitala: „Da kažem da si ovde?“

„Ti odluči.“

„Moraju da znaju gde si u svakom trenutku.“

„Znam.“

„Pa, ostaješ li?“

„I to je tvoja odluka. Iznenadi me.“

„Važi.“ Okrenula se i izašla na vrata koja su vodila u spavaću ili radnu sobu.

Pijuckao sam viski i razmišljao o trajanju i cilju svoje posete. Znao sam da, ako popijem piće i odem, Mejfildova i ja više nećemo biti drugari. Ako ostanem i obavim zadatak, Mejfildova i ja takođe više nećemo biti drugari. Stvarno sam se sabio u ugao.

Elem, vratila se i rekla: „Bila je samo ona tvoja poruka.“ Sela je i promešala prstom viski i led. „Pozvala sam Komandni centar.“

Najzad sam je upitao: „Jesi li spomenula da sam ovde?“

„Jesam. Dežurni je pustio to na zvučnik i čula sam klicanje iz mase.“

Nasmešio sam se.

Napravila je sebi novo piće, zatim stala da kopa po celofanskim kesama govoreći: „Stvarno ne bi trebalo da držim ovo đubre u kući. Umem da kuvam. Ali ne kuvam. Kako se ti hraniš kod kuće?“

„Dovlačim zgažene životinje.“

„Sviđa li ti se da živiš sam?“

„Ponekad.“

„Ja nikad nisam živela s nekim.“

„Zašto?“

„Zbog posla, mislim. Zbog radnog vremena. Pozivi u svako doba, putovanja. Prekomande. Osim toga, držim u kući tajne dokumente i oružje, ali to valjda i nije nešto.“ Rekla je: „Starije kolege su mi pre mnogo godina rekle da je agentkinja, ako živi s momkom, u velikoj nevolji.“

„To je verovatno tačno.“

„Ne mislim ni da je muškarcima lako. Biro se izmenio.“ Upitala je: „Ti si stariji tip. Kakav je bio život četrdesetih godina?“

Nasmešio sam se, ali nije mi bilo smešno.

Mejfildova je popila već četiri pića, ali je delovala sasvim razumno.

Neko vreme smo slušali *I Only Have Eyes for You* i ćaskali. Iznenadila me je rekavši: „Pijem samo kad sam nervozna. Uvek se unervozim kad je reč o seksu. Mislim, o seksu prvi put. Ne zbog samog seksa. A ti?”

„Pa... postanem malo napet.”

„Nisi tako tvrd kako se prikazuješ.”

„Ti misliš na mog zlog blizanca. Na Džejmisa Korija.”

„Ko je ta žena na Long Ajlendu?”

„Rekao sam ti. Pajkan za ubistva.”

„Je li to ozbiljno? Mislim, ne bih da te dovodim u nezgodnu situaciju.”

Nisam odgovorio.

Rekla je: „Mnoge žene na poslu misle da si seksi.”

„Stvarno? Baš sam se lepo ponašao.”

„Nema to veze s tim šta radiš ili govoriš. Reč je o tome kako hodaš i izgledaš.”

„Jesam li porumeneo?”

„Malo.” Upitala me je: „Jesam li suviše neposredna?”

Na ovo imam dobar standardni odgovor, pa sam rekao: „Ne, iskrena si i otvorena. Volim kada žena ume da izrazi zanimanje za muškarca bez onog tereta koje društvo tovari na žene.”

„Sereš.”

„Tako je. Daj viski.”

Uzela je bocu i prišla kauču. „Hajde da gledamo vesti.”

Uzeo sam čašu i seo na kauč. Isključila je CD, pronašla daljinski i uključila CNN-ove vesti u jedanaest.

Glavne vesti bile su „Transkontinentalov” avion broj jedan-sedam-pet i konferencije za novinare. Voditeljka je govorila: „Došlo je do zapanjujućeg razvoja situacije u vezi sa tragedijom aviona jedan-sedam-pet koja se dogodila u subotu na aerodromu 'Kenedi'. Danas su na zajedničkoj konferenciji za novinare FBI i Uprava policije Njujorka objavili ono o čemu se danima govorkalo - da je masovna smrt u 'Transkontinentalovom' avionu bila posledica terorističkog napada, a ne nesrećnog slučaja. Prema rečima predstavnika FBI-ja, ova služba ima glavnog osumnjičenog. To je libijski državljanin po imenu Asad Halil.” Na ekranu se pojavila Halilova fotografija i ostala tu dok je voditeljka nastavljala: „Ovo je fotografija koju

smo prikazali sinoć i predstavlja osobu za koju smo izvestili da je meta potrage širom zemlje i sveta. Sada smo saznali da je to glavni osumnjičeni u slučaju 'Transkontinentalovog'..."

Kejt prebaci na NBC. Priča je uglavnom bila ista. Prebacila je na ABC, pa natrag na CNN. Menjala je kanale, što je u redu kad ja to radim, ali me nervira kad to radi neko drugi, pogotovu žena.

Elem, uhvatili smo suštinu raznih izveštaja, zatim je usledio snimak sa prve konferencije za novinare na kojoj je Feliks Mankuzo, starešina njujorškog terenskog odeljenja FBI-ja izneo nekoliko pažljivo odabranih pojedinosti događaja. Posle njega je govorio komesar policije.

Onda se pojavio Džek Kenig i rekao nekoliko reči o združenim naporima FBI-ja i Uprave policije Njujorka i tako dalje, ali nije spomenuo Antiterorističku jedinicu po imenu.

Kenig nije spomenuo Pitera Gormana i Fila Handrija, ali je govorio o smrti Nika Montija, Nensi Tejt i Meg Kolins, koje je predstavio kao pripadnike federalnih službi za sprovođenje zakona. Naravno, nije spomenuo ni klub „Konkistador". Kratki izveštaj o njihovoj pogibiji zvučao je kao da su izginuli u pucnjavi dok je terorista bežao.

Snimak zajedničke konferencije za štampu FBI-ja i Uprave policije Njujorka završio se rafalom novinarskih pitanja, ali svi važni ljudi kao da su nestali i ostavili malog Alana Parkera samog na podijumu. Izgledao je kao jelen uhvaćen u svetio farova.

Voditelj je onda najavio drugu konferenciju za novinare, održanu u Gradskoj kući. Prikazani su snimci gradonačelnika, guvernera i još nekih političara. Svi su se zavetovali da će učiniti nešto, mada nisu jasno rekli šta će to biti. Što je mnogo važnije, dobili su priliku da se pojave na televiziji.

Onda su pustili snimak iz Vašingtona. Videli smo direktora FBI-ja, kao i njegovog zamenika zaduženog za Protivteroristički odsek, kog smo upoznali kad smo bili u Vašingtonu. Svi su davali sumorne, ali optimističke izjave.

Zamenik direktora iskoristio je priliku da ponovo objavi nagradu od milion dolara za svaku informaciju koja dovede do hapšenja Asada Halila. Nije čak rekao ni „osuda", samo „hapšenje". Za one koji se razumeju to je bilo neobično i pokazivalo je visok nivo strepnje i očajanja.

Elem, zatim je usledila kratka scena iz Bele kuće. Predsednik je dao oprezno sročenu izjavu za koju sam pomislio da bi mogla da se upotrebi za bilo koju priliku, uključujući i Nacionalnu nedelju javnih biblioteka.

Primitio sam da je cela priča, uključujući i dugačke konferencije za novinare, trajala oko sedam minuta, što je vrlo mnogo vremena za vesti. Mislim, u glavi mi je smešna slika voditelja koji jednolično čita vesti s telepromptera i kaže: „Veliki meteor juri ka zemlji i uništiće ceo svet u sredu“, a zatim se okreće sportskom novinaru i kaže: „Hej, Bile, šta je to bilo s 'Metsima' danas?“

Možda preterujem, ali ovo je bila važna priča o kojoj sam imao znanja iz prve ruke, a nisam uspeo da ispratim kaleidoskop slika i zvukova.

Ipak, svaka televizijska mreža obećala je specijalni izveštaj u jedanaest i trideset, a ti podrobni izveštaji su obično bolji. Redovne vesti su više najava zanimljivosti.

Važno je bilo da je mačka pobjegla iz vreće i da je slika Asada Halila na televiziji. To je trebalo učiniti i ranije, ali bolje ikad nego nikad.

Kejt je ugasila televizor daljinskim i tim istim daljinskim uključila CD. Zapanjujuće.

Rekao sam: „Hoću da gledam večerašnju reprizu *Dosijea Iks* -ide ona epizoda kad Molder i Skali otkriju kako je njegovo donje rublje vanzemaljski oblik života.“

Nije odgovorila.

Došao je Trenutak.

Sipala je sebi još jedan viski i primetio sam da joj ruka drhti. Kliznula je po kauču i zagrlio sam je oko ramena. Srkotali smo viski iz iste čaše slušajući Bili Holidej kako peva *Solitude*.

Nakašljao sam se i rekao: „Možemo li da budemo samo prijatelji?“

„Ne. Čak mi nisi ni *simpatičan*.“

„Oh...“

Pa, poljubili smo se, a Mali Džoni je postao Veliki Zli Džoni za oko dve sekunde.

Pre nego što sam se snašao, sva odeća nam je bila razbacana po podu i stočiću za kafu, a mi smo ležali nagi na kauču, postrance, licem u lice.

Ako FBI dodeljuje ordenje za dobra dela, onda će Kejt Mejfild dobiti zlatnu zvezdu optočenu dijamantima. Mislim, bio sam preblizu da bih joj *video* telo, ali kao i većina muškaraca u ovim situacijama blizine i mraka, razvio sam osećaj dodira kakav imaju slepe osobe.

Milovao sam joj butine i zadnjicu, međunožje, stomak i grudi. Koža joj je bila glatka i hladna, što mi se svidelo, a mišići očigledno zategnuti u teretani.

Moje telo, ako to ikoga zanima, može se opisati kao žilavo ali gipko. Nekada sam imao stomak kao daska za veš, ali otkako sam dobio metak pustio sam malo sala, nalik na mokri smotani peškir preko daske za veš.

Elem, njeni prsti su mi prešli preko leve strane zadnjice i zastali na ožiljku s donje strane. „Šta je to?"

„Izlazna rana."

„Gde je ulazna?"

„Na donjem stomaku."

Ruka joj se spustila na moj donji stomak i tražila dok nije našla tačku otprilike pet centimetara severno i istočno od Mališnog Vrha.

„Oh... to je bilo blizu."

„Još malo bliže i bili bismo samo prijatelji."

Nasmejala se i tako snažno me zagrlila da mi je isterala vazduh iz ranjenog plućnog krila. *Čoveče* - baš je jaka.

Negde u dnu uma bio sam prilično siguran da se ovo neće dopasti Bet Penrouz. Ja imam savesti, ali Mališa je uopšte nema, pa sam, da bih rešio sukob, isključio glavni mozak i prepustio komandu Mališi.

Pipali smo, ljubili se, grlili i stiskali jedno deset minuta. Ima nešto izuzetno u istraživanju novog nagog tela - glatkoće kože, krivina, brda i dolina, ukusa i mirisa žene. Uživao sam u predigri, ali Mališa je postajao nestrpljiv pa sam predložio da potražimo spavaću sobu.

Rekla je: „Ne, uradi mi to ovde."

Nema problema. Pa... na kauču je malo nezgodno, ali dok ima Mališe, ima i načina.

Popela se na mene i u trenu smo izmenili prirodu našeg profesionalnog odnosa.

Ležao sam na kauču dok je Kejt bila u kupatilu. Nisam znao šta koristi protiv začeca, ali nisam video nikakve kolevke ni dupke u stanu, pa sam zaključio da je sve pod kontrolom.

Vratila se u dnevnu sobu i upalila lampu pored kauča. Stajala je i gledala me, pa sam se uspravio i seo. Sada sam joj video celo telo i zaista je bilo izuzetno, punije nego što sam zamišljao u onih nekoliko prilika kada sam je svlačio u mislima. Takođe sam primetio da je prava plavuša, i gore i dole, ali to sam i pretpostavio.

Kleknula je ispred mene i raširila mi noge. Primetio sam da u ruci drži mokru krpu za kupanje, pa je malo glancala raketu što je gotovo izazvalo novo lansiranje. Prokomentarisala je: „Nije loše za starca. Uzimaš vijagru?“

„Ne, uzimam brom da ga smirim.“

Nasmejala se, zatim se sagnula i spustila mi lice na krilo. Milovao sam je po kosi.

Podigla je glavu i uhvatili smo se za ruke. Videla je ožiljak na mojim grudima i dotakla ga, zatim mi zašla rukom iza leđa i pronašla izlaznu ranu. „Ovaj metak ti je slomio rebro i napred i pozadi.“

Pretpostavljam da dame iz FBI-ja znaju takve stvari. Vrlo klinički. Ali, to je bolje od: „Oh, jadni moj, mora da te je jako bolelo.“

Nastavila je: „Sada mogu da kažem Džeku gde si ranjen.“ Nasmejala se a zatim me upitala: „Jesi li gladan?“

„Jesam.“

„Odlično. Idem da napravim kajganu.“

Otišla je u kuhinju, a ja sam ustao i počeo da skupljam odeću.

„Nemoj da se oblačiš“, doviknula je.

„Samo sam hteo da probam tvoje gaćice i grudnjak.“

Ponovo se nasmejala.

Gledao sam je kako se kreće naga po kuhinji, poput boginje koja obavlja svete obrede u hramu.

Pretražio sam diskove i našao Vilija Nelsona, moju omiljenu postkoitalnu muziku.

Vili je pevao *Don't Get Around Much Anymore*.

Kejt reče: „Sviđa mi se ta pesma.“

Pogledao sam knjige na policama. Obično saznate nešto o osobi prema knjigama koje čita. Većina Kejtinih knjiga bili su priručnici za obuku kakve morate čitati da biste ostali u toku s poslom. Bilo je i dosta dokumentarnih knjiga o zločinima, knjiga o FBI-ju, o terorizmu, o psihologiji abnormalnog i takvih stvari. Nije bilo romana, klasika, poezije, knjiga o umetnosti i fotografiji. Ovo je učvrstilo moje prvobitno mišljenje o Mejfildovoj kao o posvećenom profesionalcu, tiskom igraču i dami koja ne gazi preko crte.

Ali, očigledno je postojala i druga strana ove uredne predvodnice navijačica, i to ne posebno komplikovana. Ona voli muškarce i voli seks. Ali zašto sam joj se *ja* dopao? Možda

je želela da pokunji nekoliko noseva u FBI-ju zabavljajući se s pajkanom. Možda se umorila od igranja po nepisanim pravilima i pisanim uputstvima. Možda je samo bila zagorela. Ko zna? Muškarac može da poludi pokušavajući da analizira razloge zbog kojih je odabran za seksualnog partnera.

Zazvonio je telefon. Agenti bi trebalo da imaju posebne linije za službene pozive, ali ona nije ni pogledala telefon na kuhinjskom zidu da vidi na kojoj liniji je zovu. Telefon je zvonio dok se nije uključila sekretarica.

Upitao sam je. „Mogu li ja nešto da uradim?“

„Možeš. Idi očešljaj se i operi ruž s lica.“

„Važi.“ Ušao sam u spavaću sobu i primetio da je krevet namešten. Zašto žene nameštaju krevete?

Elem, spavaća soba je bila oskudno nameštena kao i dnevna. Osećao sam se kao u motelu. Kejt Mejfild očigledno nije sebi na Menhetnu stvorila dom.

Ušao sam u kupatilo. Koliko su ostale prostorije bile uredne, toliko je kupatilo delovalo kao da je u njemu bio neko s nalogom za pretres. Pozajmio sam češalj sa pretrpanog toaletnog stočića i očešljao se, zatim se umio i isprao usta vodom za osvežavanje. Pogledao sam se u ogledalo. Imao sam kese ispod zakrvavljenih očiju, koža mi je bila malo bleđa, a ožiljak na grudima bio je beo i ćosav prema grudima. Očigledno je Džon Kori prešao tešku kilometražu, a očekivalo ga je još. Ali, kurbila mi još radi, iako mi se akumulator malo ispraznio.

Ne želeći da ostanem predugo u privatnim odajama *Mademoiselle*, vratio sam se u dnevnu sobu.

Kejt je na stočić za kafu iznela kajganu u dva tanjira, tost i dve čaše soka od narandže. Seo sam na kauč, ona je kleknula na pod preko puta mene, pa smo jeli. Stvarno sam bio ogladneo.

Rekla je: „U Njujorku sam već osam meseci, a ti si prvi muškarac s kojim sam bila.“

„Vidi se.“

„A ti?“

„Ja već godinama nisam bio s muškarcem.“

„Budi ozbiljan.“

„Pa... šta da ti kažem? Viđam se s jednom ženom. To znaš.“

„Možemo li da je se otarasimo?“

Nasmejao sam se.

„Ozbiljna sam, Džone. Ne smeta mi da se preklapamo nedelju-dve, ali posle se osećam kao... znaš."

Nisam bio siguran da znam, ali sam rekao: „Potpuno te razumem."

Dugo smo se gledali. Najzad sam shvatio kako moram nešto da kažem, pa sam rekao: „Slušaj, Kejt, mislim da si samo usamljena. I prezauzeta. Ja nisam gospodin Pravi - ja sam samo gospodin U Pravi Čas, pa..."

„Ne seri. Nisam *toliko* usamljena i prezauzeta. Muškarci stalno obleću oko mene. Tvoj prijatelj Ted Neš deset puta me je pozvao da izađemo."

„Šta?" Ispala mi je viljuška. „To malo govno..."

„Nije malo."

„Ali je govno."

„Ne, nije."

„Sad sam besan. Jesi li izašla s njim?"

„Samo dva-tri puta na večeru. Međuagencijska saradnja."

„Prokletstvo, baš sam besan. Zašto se smeješ?"

Nije mi rekla zašto se smeje, ali mislim da sam znao zašto.

Gledao sam je kako skriva lice rukama pokušavajući da proguta zalogaj kajgane i smeje se u isto vreme. Rekao sam: „Ako se zagrneš, ja ne znam Hajmlihov zahvat."³³

Od ovoga se još jače zasmejala.

Elem, promenio sam temu i pitao je nešto, kao, šta misli o konferencijama za novinare.

Odgovorila je, ali nisam obratio pažnju. Mislio sam na Teda Neša i na to kako se nabacivao Bet Penrouz tokom slučaja na Ostrvu šljiva. Pa, možda je i on tako mislio o meni, možda u svemu nije bilo ničega, ali ja slabo podnosim rivalstvo. Kejt Mejfild je, mislim, nekako to dokonala i možda to koristila na meni.

Onda sam pomislio na Bet Penrouz. Iskreno, osećao sam se pomalo krivim. Za razliku od Kejt Mejfild kojoj ne smeta nedelju-dve preklapanja u pogledu seksualnih veza, ja sam u osnovi monogaman, jer više volim glavobolje jednu po jednu. Izuzetak je vikend u Atlantik Sitiju s onim dvema sestrama, ali to je druga priča.

---

³³ Postupak primene naglog pritiska rukama na gornji stomak osobe koja se za-grcnula zalogajem kako bi pritisak vazduha isterao zalogaj iz grla. (Prim. prev.)

Igra lava

I tako smo sedeli neko vreme dok su nam se tela dodirivala, a ja mrljao po kajgani. Odavno nisam jeo s nagom ženom, a sećam se da sam nekada istinski uživao u tome. U nečemu hrana i nagost, jedenje i seks, idu zajedno, kad malo bolje razmislite. S jedne strane je vrlo primitivno, a s druge veoma puteno.

Pa, našao sam se na klizavoj nizbrdici prema ponoru ljubavi, druženja i sreće - a znate kuda to vodi. U jad.

Ali, pa šta? Valja pokušati. Rekao sam Kejt: „Pozvaću Bet ujutru i reći ću joj da je gotovo.”

„Ne moraš. Ja ću to učiniti umesto tebe.” Ponovo se nasmejala.

Kejt Mejfild je očigledno bila u boljem postkoitalnom raspoloženju nego ja. Ja sam zaista bio pun sumnji, zbunjen i pomalo uplašen. Ali, srediću ja sve to do jutra.

Rekla mi je: „A sada na posao. Reci mi još nešto o tom informatoru.”

Ponovo sam joj ispričao o saslušanju Fadija Asvada, zbog čega sam se osetio manje krivim što skraćujem radni dan radi hrane i seksa.

Slušala je, upijala, a onda rekla: „I ne misliš da je on podmetnut?”

„Ne. Njegov zet je mrtav.”

„Ipak bi sve to moglo da bude deo plana. Ti ljudi umeju da budu svirepi na način koji ne možemo da pojмимо.”

Razmislio sam o tome i upitao je: „Kakva bi svrha bila navesti nas da mislimo kako je Asad Halil otišao u Pert Amboj taksijem?”

„Da bismo mislili kako je na putu i prestali da ga tražimo po Njujorku.”

„Preteruješ. Da si videla Fadija Asvada, znala bi da govori istinu. I Gejb tako misli, a ja verujem Gejbovim instinktima.”

Ona reče: „Fadi govori istinu o onome što zna. To ne dokazuje da je Halil bio u taksiju. Ali ako je bio, onda je frankfurtsko ubistvo lažni trag, a ubistvo u Pert Amboju prava stvar.”

„Tako je.” Retko imam seanse slobodnog nabacivanja ideja nag s kolegom suprotnog pola, i to nije baš prijatno kako bi se na prvi pogled učinilo. Ipak, mislim da je bolje od sastanka za dugačkim konferencijskim stolom.

Rekao sam: „Pa, spasao sam te. Ne moraš da provedeš dve-tri nedelje u Evropi s Tedom Nešom.”

„Zato si i izmislio sve ovo. Da me dovučeš natrag.”

Osmehnuo sam se.

Ćutala je nekoliko trenutaka, a onda rekla: „Veruješ li u sudbinu?”

Razmislio sam o tome. Moj prošlogodišnji slučajni susret s dvojicom hispanoameričke gospode na Zapadnoj 102. ulici pokrenuo je lanac događaja koji me je poslao na oporavak, zatim u Antiteroristički odred, zatim ovamo. Ne verujem u predodređenost, sudbinu, slučajnost i sreću. Verujem da mešavina slobodne volje i nasumičnog nereda kontroliše naše sudbine, kao i da svet nalikuje rasprodaji damskog rublja u robnoj kući „Leman”. U svakom slučaju, treba biti budan i oprezan sve vreme, spreman i sposoban za sprovođenje slobodne volje u sve haotičnijoj i opasnijoj okolini.

„Džone?”

„Ne, ne verujem u sudbinu. Ne verujem da nam je bilo suđeno da se sretnemo i ne verujem da nam je usud bio da vodimo ljubav u tvom stanu. Susret je bio slučajan, seks je bio tvoja zamisao. S tim u vezi, odlična zamisao.”

„Hvala ti. Sad je na tebe red da me juriš.”

„Znam pravila. Uvek pošaljem cveće.”

„Pusti cveće. Samo budi dobar prema meni u javnosti.”

Imam prijatelja pisca koji mnogo zna o ženama. Jednom mi je rekao: „Muškarci razgovaraju sa ženama da bi imali seks sa njima, a žene imaju seks s muškarcima da bi oni razgovarali s njima.” Ovo izgleda važi za sve, ali nisam siguran koliko moram da razgovaram posle seksa. S Kejt Mejfild odgovor je, izgleda, glasio: „Mnogo”.

„Džone?”

„Oh... pa, ako budem dobar prema tebi u javnosti, ljudi će da ogovaraju.”

„Odlično. A ostali idioti će se sklanjati.”

„Koji ostali idioti? Osim Neša?”

„Nije važno.” Naslonila se, podigla bosa stopala na stočić za kafu, protegnula se, zevnula i zamigoljila nožnim prstima. Rekla je: „Čoveče, ovo je baš bilo dobro.”

„Dao sam sve od sebe.”

„Mislila sam na hranu.”

„Oh.” Pogledao sam digitalni sat na video-rekorderu i rekao: „Trebalo bi da pođem.”

„Nema šanse. Nisam provela noć s muškarcem toliko dugo da sam zaboravila ko koga vezuje.”

Ja sam se kao zakikotao. Kod Kejt Mejfeld me, mislim, privlači to što u javnosti izgleda i ponaša se tako devičanski i čedno, dok ovde... pa, shvatili ste. To pali neke muškarce, među njima i mene.

Rekao sam: „Nemam četkicu za zube.”

„Imam jedan od onih avionskih pribora za muškarce iz biznis klase. Trebalo bi da tu nađeš sve što ti treba. Čuvala sam ga.”

„Koja aviokompanija? Sviđa mi se pribor 'Britiš ervejza'.”

„Mislim da je ovo 'Er frans'. Ima i kondom unutra.”

„S tim u vezi...”

„Veruj mi. Radim za federalnu vladu.”

Ovo je bilo možda nešto najsmešnije što sam čuo u mnogo meseci.

Uključila je televizor i legla na kauč spustivši mi glavu u krilo. Milovao sam joj grudi, što je izazvalo da se moja hidraulična dizalica izduži, na šta je ona podigla glavu i vrat i rekla: „Još nekoliko centimetara, molim te”, i nasmejala se. Elem, gledali smo mnoštvo repriza vesti do negde dva sata, kao i nekoliko naročitih izveštaja o onome što se sada nazivalo „teroristički napad na avion jedan-sedam-pet”. Televizijske mreže su izgleda pokušavale da ime svog glavnog oglašivača, „Transkontinentala”, izostave iz neprijatnih vesti. Zapravo, koliko god se to činilo neobičnim, jedna mreža emitovala je „Transkontentalovu” reklamu, snimak srećnih putnika u drugoj klasi, što je čista protivrečnost. Mislim da koriste patuljke kako bi sedišta izgledala veća. Osim toga, primetio sam da nikada u reklamama ne koriste osobe arapskog izgleda.

Elem, što se tiče specijalnih emisija, stručnjaci pozvani iz svih krajeva planete blebetali su o globalnom terorizmu, o istoriji bliskoistočnog terorizma, o Libiji, o muslimanskim teroristima, o cijanidu, o automatskim pilotima i tako dalje.

Oko tri sata povukli smo se u spavaću sobu, ponevši sa sobom samo pištolje i futrole. Rekao sam joj: „Ja spavam go, ali sa futrolom i pištoljem.”

„Nemam komentara.”

Ona je rekla meni: „Ovo je futrola mog oca. Nisam želela da mu kažem kako se futrole za rame više ne koriste. Stavila sam novu futrolu za glok o remen. Nosim ovo otprilike jednom nedeljno i svaki put kada idem kući.”

Klimnuo sam glavom. Saznao sam nešto lepo o Kejt Mejfeld.

Skinula je futrolu, prišla telefonskoj sekretarici na noćnom ormariću i pritisnula dugme. Začuo se karakteristični glas Teda Neša koji je rekao: „Kejt, ovde Ted - zovem iz Frankfurta. Čuo sam da nam se ti i Kori nećete pridružiti. Trebalo bi da razmislite o tome. Mislim da oboje propuštate važnu priliku. Mislim da je ubistvo taksiste lažni trag... u svakom slučaju, pozovi me... U Njujorku je sada prošla ponoć... mislio sam da ćeš biti kod kuće... Rekli su mi da si otišla s posla i krenula kući... Ni Korija nema kod kuće. U redu, pozovi me do tri ili četiri po tamošnjem vremenu. Ja sam u hotelu 'Frankfurter hof.' Ostavio je broj i dodao: „Ili ću probati da te nađem kasnije na poslu. Treba da razgovaramo.”

Oboje smo ću tali, ali zbog nečega me je glas tog tipa u Kejtinoj spavaćoj sobi razljutio. Mislim da je ona to nekako osetila, jer je rekla: „Razgovaraću s njim kasnije.”

Rekao sam: „Tek je tri - tamo je devet. Mogla bi da ga uhvatiš u sobi kako se gleda u ogledalu.”

Nasmešila se, ali nije rekla ništa.

Pretpostavljam da smo Ted i ja imali različite teorije, kao i obično. Ja sam mislio da je ubistvo u Frankfurtu lažni trag. I bio sam prilično siguran da i stari ljigavac Ted misli to isto, ali da me želi u Nemačkoj. Zanimljivo. Pa, ako Ted kaže da idem na tačku B, ja ostajem na tački A. Jednostavno.

Kejt je bila u krevetu i rukom me zvala da joj se pridružim.

Uvukao sam se u krpe pa smo se gnezdili, prepletenih ruku i nogu. Čaršavi su bili hladni i kruti, jastuci i madrac tvrdi, kao i Kejt Mejfild. Ovo je bolje od glavinjanja u fotelji ispred televizora.

Veliki mozak je zaspao, ali mali mozak je bio sasvim budan, što se ponekad dešava. Ona se popela na mene i pridavila pevca. U jednom trenutku sam zaspao i sanjao vrlo realističan san o tome kako vodim ljubav s Kejt Mejfild.

Poglavlje 41

A sad Halil je gledao kako krajolici promiču ispod starog pajper apača koji je leteo po vedrom nebu na dve i po hiljade metara visine ka severoistoku, prema Long Ajlendu.

Bil Satervejt je obavestio svog putnika: „Imamo dobar vetar u leđa, pa letimo brzo.”

„Odlično.” *Taj vetar ti je ukrao malo života.*

Bil Satervejt reče: „Kao što rekoh, to je bio najduži let borbenih mlaznih aviona na zadatku. A F-111 nije baš udoban.”

Halil je ćutke sedeo i slušao.

Satervejt nastavi: „Jebeni Francuzi nam nisu dali da preletimo njihovu zemlju. Ali Italijani su bili u redu - rekli su da možemo prinudno da sletimo na Siciliju ako budemo morali. Zato su za mene vaši u redu.”

„Hvala vam.”

Ispod njih je prolazio Norfok, država Virdžinija. Satervejt je iskoristio priliku da pokaže pomorsku bazu Sjedinjenih Država ispod desnog krila. „Vidite - eno je flota - vidite ona dva nosača aviona u pristanu? Vidite?”

„Da.”

„Mornarica je obavila dobar posao za nas te noći. Nisu učestvovali u borbama, ali smo bili svesni da su tamo i da će nas pokrivati na povratku iz napada, što nam je ulivalo samopouzdanje.”

„Da, to mogu da razumem.”

„Ali kako se ispostavilo, Libijsko vazduhoplovstvo se usralo i nije nas gonilo kad smo obavili napad.” Dodao je: „Njihovi piloti su se verovatno krili ispod postelja i upišavali se u gaće.” Nasmejao se.

Halil se sa stidom i gnevom setio kako se sam pomokrio. Nakašljao se i rekao: „Kao da se sećam da je libijsko vazduhoplovstvo oborilo jedan američki avion.”

„Nema šanse. Nisu ni uzleteli sa zemlje.”

„Ali izgubili ste jedan avion, zar ne?”

Satervejt pogleda postrance svog putnika i reče: „Da, izgubili smo jedan avion, ali mnogi od nas su ubeđeni da je pilot zajebao nešto u napadu - sišao je suviše nisko i udario u vodu tokom obrušavanja na obalu'."

„Možda ga je oborila raketa ili protivavionska artiljerijska vatra."

Satervejt ponovo pogleda svog putnika i reče: „Njihova protivavionska odbrana nije valjala ništa. Mislim, dobili su tu opremu visoke tehnologije od Rusa, ali nisu imali ni mozga ni muda da je upotrebe." Satervejt razmisli o svojoj primedbi, pa reče: „Ali zaista je mnogo trostrukog A i raketa zemlja-vazduh letelo ka nama. Morao sam da izvodim manevre izbegavanja raketa, znate, ali kad naiđe trostruko A, možete samo da pojurite pravo kroz projektele."

„Bili ste veoma hrabri."

„Hej, samo sam radio svoj posao."

„I vaš avion je prvi doleteo do Al Azizije?"

„Aha. Vodeći avion... hej, jesam li rekao Al Azizije?"

„Da, rekli ste."

„Stvarno?" Satervejt se nije sećao da je rekao to ime koje jedva da je umeo i da izgovori. „U svakom slučaju, moj vizo - oficir za naoružanje - Čip... Ne smem da koristim prezimena - ali izbacio je četiri bombe, postigao tri direktna pogotka i jedan zajebao, ali i njime je nešto pogodio."

„Šta je pogodio?"

„Ne znam. Satelitski snimci posle akcije pokazali su... možda neke kasarne ili kuće - nije bilo sekundarnih eksplozija, što znači da to nije bio naš cilj, staro italijansko skladište municije. Koga briga? Nešto smo pogodili. Hej, znate li kako dobijamo broj žrtava? Satelit prebroji ruke i noge i podeli zbir sa četiri." Nasmejao se.

Asad Halil oseti kako mu srce ubrzava. Pomolio se Bogu za samokontrolu. Nekoliko puta je duboko udahnuo i zatvorio oči. Ovaj čovek, shvatio je, jeste ubica njegove porodice. Video je likove svoje braće Esama i Kadira, svojih sestara Adare i Line i svoju majku kako mu se smeši iz raja držeći u rukama svoje četvoro dece. Klimala je glavom a usne su joj se micale, ali on nije čuo šta mu govori, mada je znao da je ponosna na njega i da ga ohrabruje da dovrši osvetu za njihovu smrt.

Otvorio je oči i zagledao se u plavo nebo pred sobom. Usamljeni blistavi oblak lebdeo je iznad linije pogleda, i on je nekako znao da taj oblak nosi njegovu porodicu.

Pomislio je i na svog oca, kog se jedva sećao, i u sebi mu rekao: „Oče, ponosićeš se mnome.”

Onda je pomislio na Bahiru i odjednom je shvatio da je čudovište pored kog sedi zapravo odgovorno za njenu smrt.

Bil Satervejt reče: „Voleo bih da mi je bio dodeljen Gadafi. Njega je dobio Pol, đubre srećno. Mislim, nismo bili sigurni da će arapski šupak biti u tom logoru te noći, ali obaveštajci su mislili da hoće. Kao, ne treba ubijati šefove država. Nekakav glupi zakon - mislim da je ona pička Karter potpisao taj zakon. Ne smemo pokušavati da ubijemo šefove država. Sranje. Možeš da izbombarduješ civile, ali ne smeš da ubiješ gazdu. Ali Regan je imao tonu više muda od one pičke Kartera, i Roni je rekao: „Napred”, a Pol je izvukao glavnu nagradu. Razumete? Njegov vizo bio je momak po imenu Džim, on živi na Long Ajlendu. Pol je našao Gadafijevu kuću bez problema, a Džim je spustio bombu pravo na cilj. Čao, kućo. Ali posrani Gadafi je spavao u posranom šatoru negde napolju - Jesam vam to pričao? Elem, pobegao je, samo se usrao i upišao.”

Asad Halil ponovo duboko udahnu i reče: „Ali rekli ste da mu je poginula kći.”

„Aha... šteta. Ali upravo tako radi ovaj posrani svet. Je l'? Mislim, pokušali su da ubiju Hitlera bombom, gomila sveta oko njega završi ispečena, a posrani Hitler se izvuče s oprljenim brkovima. Pa šta misli taj Bog? Razumete? Ta devojčica pogine, mi ispadnemo skotovi, a glavno đubre se izvuče.”

Halil nije odgovorio.

„A drugu glavnu nagradu izvukla je druga eskadrila. Jesam vam pričao o tome? Ta eskadrila dobila je neke ciljeve u samom Tripoliju, a jedan od ciljeva bila je francuska ambasada. E sad, to niko nikad nije priznao, i to je kao bila greška, ali jedan od naših spustio je bombu tačno u zadnje dvorište francuske ambasade. Nije hteo nikog da ubije, a bilo je rano ujutru, pa niko nije trebalo da bude tamo, i nikog nije ni bilo. Ali razmislite o tome - pogodimo Gadafijevu kuću, a on u zadnjem dvorištu. Onda namerno gađamo zadnje dvorište francuske ambasade, ali tamo nema nikog. Shvatate šta hoću da kažem? Šta da je bilo obrnuto? Alah je čuvao tu šupčinu te noći. Da se čovek čudi.”

Halil oseti kako mu ruke drhte a telo počinje da mu se trese. Da su bili na tlu, ubio bi ovog psa što svetogrdi golim rukama. Sklopio je oči i pomolio se.

Satervejt nastavi: „Mislim, Francuzi su nam dobri drugari, saveznici, ali su ispali pokvareni prema nama kad nam nisu dali da letimo preko njihove teritorije, pa smo im

pokazali da se nesreće događaju kad letaći moraju dodatno da lete pa se umore." Satervejt se glasno nasmejao. „Slučajno. *Excuses moi!*“³⁴

Ponovo se nasmejao i dodao: „Da, Roni je baš imao muda. Treba nam još jedan takav u Beloj kući. Buš je bio pilot lovac. Jeste to znali? Oborili ga Japanci na Pacifiku. On je bio super tip. Onda smo dobili ovo bezmudo čudo iz Istočnog Govanceta, država Arkanzas - pratite li politiku?“

Halil otvori oči i odgovori: „Kao gost u vašoj zemlji, ne komentarišem američku politiku.“

„Stvarno? Razumem. Elem, posrani Libijci su dobili što su zaslužili za bombu u onom diskaću.“

Halil je ćutao neko vreme, a zatim rekao: „To je bilo toliko davno, a vi se svega tako dobro sećate.“

„Aha... pa, teško je zaboraviti borbena iskustva.“

„Siguran sam da ni narod Libije to nije zaboravio.“

Satervejt se nasmeja. „Sigurno nije. Znaite, Arapi vraški dobro pamte. Mislim, dve godine nakon što smo se istovarili nad Libijom, razneli su 'Pan-Amov' avion nula-jedan-tri na nebu.“

„Kao što kažu hebrejski sveti spisi: 'Oko za oko, zub za zub'.“

„Aha. Čudi me da im nismo vratili za to. Elem, ona kukavica Gadafi najzad nam je predao ljude koji su podmetnuli bombu. To me kao iznenadilo. Mislim, šta je hteo time?“

„Kako to mislite?“

„Hoću da kažem, skot je sigurno imao keca u rukavu. Razumete? Zašto bi predao dva-tri svoja čoveka kojima je naredio da podmetnu bombu?“

Halil odgovori: „Možda je trpeo snažan pritisak da sarađuje s Međunarodnim sudom.“

„Je l'? A šta posle? Posle je morao da spasava obraz pred svojim drugarima arapskim teroristima, pa je izveo novi trik. Razumete? Možda je ono što se desilo s 'Transkontinentalovim' avionom još jedan Gadafijev trik. Tip na kog sumnjaju je Libijac. Je F tako?“

„Nisam upoznat s tom nesrećom.“

„Nisam ni ja, da vam pravo kažem. Vesti su sranje.“

---

³⁴ Franc, izvinite, oprostite. (Prim. prev.)

Halil dodade: „Ali možda ste u pravu da je ovaj poslednji teroristički napad čin osvete Libijaca što su bili primorani da predaju te osobe. Ili možda vazdušni napad na Libiju nije bio u potpunosti osvećen.”

„Ko zna? Koga boli dupe? Ako pokušate da shvatite te što nose krpe na glavi, poludećete koliko i oni.”

Halil nije odgovorio.

'Leteli su dalje. Satervejt kao da je izgubio zanimanje za razgovor i zevnuo je nekoliko puta. Pratili su obalu Nju Džerzija dok je sunce tonulo. Halil je video razbacana stabla ispod, a ispred sebe jasni sjaj okeana. Upitao je: „Šta je ono?”

„Gde? A... to se približavamo Atlantik Sitiju. Bio sam tamo. Sjajno mesto ako volite vino, žene i pesmu.”

Halil je ovo prepoznao kao stih velikog persijskog pesnika Omara Hajama. *Vrč vina, vekna hleba i ti pored mene pevaš u divljini - Oh, divljina je dovoljan raj!* Rekao je: „Znači, to je raj?”

Satervejt se nasmejao. „Aha. Ili pakao. Zavisi kako vam idu karte. Kockate li se?”

„Ne, ne kockam se.”

„Mislio sam da... da Sicilijanci vole kocku.”

„Mi podstičemo druge da se kockaju. Pobednici su uvek oni koji se sami ne kockaju.”

„Tu ste u pravu.”

Satervejt je skrenuo nalevo i zauzeo novi kurs. Rekao je: „Letećemo preko Atlantika pravo na Long Ajlend. Počinjem spuštanje, pa će možda malo da vam pucketa u ušima.”

Halil pogleda na sat. Bilo je sedam i petnaest i sunce se jedva videlo na zapadnom horizontu. Ispod na zemlji bio je mrak. Skinuo je naočari za sunce, spremio ih u džep na grudima i stavio bifokalne. Rekao je pilotu: „Razmišljam o toj podudarnosti, o vašem prijatelju koji živi na Long Ajlendu.”

„Da?”

„Imam klijenta na Long Ajlendu koji se takođe zove Džim.”

„Nije valjda Džim Mek Koj?”

„Da, tako se zove.”

„On je vaš klijent? Džim Mek Koj?”

„To je čovek koji je direktor vazduhoplovnog muzeja?”

„Aha! Đavo da me nosi. Odakle ga znate?"

„On kupuje pamučno platno od moje firme na Siciliji. To je naročito platno koje se pravi za uljane slike, ali je odlično za postavljanje preko kostura starih aviona u njegovom muzeju."

„Pa, đavo da me nosi. Prodajete Džimu platno?"

„Njegovom muzeju. Nikad se nismo sreli, ali bio je veoma zadovoljan kvalitetom mog platna. Nije teško kao platno za jedra, a pošto mora da se razapinje preko drvenih konstrukcija starih aviona, lakoća je poželjna." Halil pokuša da se priseti šta su mu još rekli u Tripoliju i nastavi: „I, naravno, pošto se pravi za umetnike, upija boju za avione mnogo bolje od platna za jedra, koje je u današnje vreme ionako retko jer se uglavnom pravi od sintetičkih vlakana."

„Ma nije valjda?"

Halil je ćutao nek vreme, pa upitao: „Možda bismo mogli večeras da posetimo gospodina Mek Koja?"

Bil Satervejt malo razmisli i odgovori: „Valjda... mogu da ga pozovem..."

„Neću da zloupotrebim vaše prijateljstvo s njim i da vodim poslovne razgovore. Želim samo da vidim avion na kom je upotrebljeno moje platno."

„Naravno..."

„I, naravno, za ovu uslugu insistiram da vam dam mali poklon... recimo pet stotina dolara."

„Dogovoreno. Pozvaću ga u kancelariju da vidim je li još na poslu."

„Ako nije, mogli biste da ga pozovete na kuću i zamolite ga da se sastane s nama u muzeju."

„Naravno. Džim će mi to učiniti. Ionako je hteo da me povede u obilazak."

„Odlično. Možda ujutru nećemo imati vremena." Halil dodade: „U svakom slučaju, želeo sam da poklonim muzeju dve hiljade kvadratnih metara platna kao reklamu, a ovo će mi biti prilika da uručim poklon."

„Naravno. Hej, kakva podudarnost. Mali je svet."

„I postaje sve manji svake godine." Halil se nasmeši u sebi. Nije bilo neophodno da mu ovaj pilot omogući sastanak s bivšim poručnikom Mek Kojem, ali je olakšavalo stvar. Halil je znao Mek Kojevu kućnu adresu, a nije mu bilo važno hoće li ga ubiti kod kuće, zajedno sa njegovom ženom, ili u kancelariji u muzeju. Muzej je možda bolji, ali samo radi simboličnosti

čina. Jedino što je važno jeste da on, Asad Halil, mora noćas da odleti na Zapadnu obalu radi poslednjeg dela svoje posete Americi.

Do sada, mislio je, sve je išlo po planu. Za dan ili dva neko iz američkih obaveštajnih službi povezaće ove naizgled nepovezane smrti. Ali čak i ako se to dogodi, Asad Halil je bio spreman da umre sada, pošto je već toliko postigao - Hambrecht, Vejkliif i Grej. Ako bude uspeo da doda i Mek Koja, utoliko bolje. Ali ako ga čekaju na aerodromu, u muzeju ili u Mek Kojevoj kući, ili na sva tri mesta, makar će umreti ova svinja koja sedi pored njega. Pogledao je pilota i osmehnuo se. *Mrtav si, poručnice Satervejt, samo to još ne znaš.*

Još su se spuštali ka Long Ajlendu i Halil je ispred sebe video liniju obale. Duž obale je bilo mnogo svetala, a sada je Halil ugledao s leve strane i visoke zgrade Njujorka. „Hoćemo li proći blizu aerodroma 'Kenedi'?"

„Ne, ali možete ga videti tamo pored zaliva." Satervejt pokaza veliku osvetljenu oblast pored vode. „Vidite?"

„Vidim."

„Sada smo na trista pedeset metara visine, ispod dolaznih koridora 'Kenedija', pa ne moramo da se petljamo s tim sranjima. Isuse, oni tipovi iz kontrolnog tornja federalne uprave su takve guzice."

Halil nije odgovorio, ali se zapanjio koliko prostih reči upotrebljava ovaj čovek. I njegovi zemljaci mnogo psuju, ali nikada ne izgovaraju svetogrđa kao ova svinja, ne koriste uzalud ime proroka Isusa. U Libiji bi zbog vređanja proroka bio izbičevan - ubijen kad bi uzalud izgovorio ime Alahovo.

Satervejt pogleda svog putnika i reče: „Znači, vi ste stvarno u poslu s platnom."

„Da. Šta ste mislili, čime se bavim?"

Satervejt se nasmeši i odgovori: „Pa, iskreno da vam kažem, mislio sam da ste možda u poslu s bandama."

„Šta je to?"

„Pa znate... Mafija."

Asad Halil se osmehnu. „Ja sam pošten čovek, trgovac tkaninama." Dodao je: „Da li bi se mafijaš vozio u ovako starom avionu?"

Satervejt se usiljeno nasmeja. „Valjda ne bi... ali lepo sam vas dovezao - zar ne?"

„Nismo još na zemlji."

„Uskoro ćemo biti. Nisam još nikoga ubio.“

„Ali jeste, ubili ste.“

„Jesam... ali bio sam plaćen da ubijam ljude. Sada sam plaćen da ih ne ubijam.“ Ponovo se nasmejao i rekao: „Prvi koji strada u padu je pilot. Da li izgledam kao leš?“

Asad Halil se ponovo osmehnuo, ali nije odgovorio.

Satervejt uključi radio i pozva kontrolni toranj „Makartura“. „Toranj Long Ajlend, apać šest-četiri-pet je osamnaest kilometara južno na visini od trista pedeset metara, vizuelna pravila leta, sleće na 'Makartur'." Saslušao je odgovor tornja i potvrdio prijem uputstava za sletanje.

Nekoliko minuta kasnije veliki aerodrom pojavio se ispred njih, a Satervejt je skrenuo i doleteo iznad piste dvadeset četiri.

Halil je video glavnu zgradu terminala u daljini levo od sebe, a desno grupu hangara blizu kojih su stajali parkirani mali avioni. Aerodrom je bio okružen drvećem, porodičnim kućama i autoputevima.

Prema njegovim podacima, ovaj aerodrom je sedamdeset pet kilometara istočno od „Kenedija“, a pošto nema međunarodnih letova, bezbednost nije posebno visoka. U svakom slučaju, on leti privatnim avionom, kakvim će leteti i kasnije, a obezbeđenje u delu aerodroma za privatne avione, uz silne američke privatne letove, gotovo da i ne postoji.

Zapravo, pomislio je, ima tu ironije, a ona je u sledećem: pre najmanje petnaest godina, prema obaveštajnim podacima koje su mu saopštili, američka vlada podigla je nivo bezbednosti komercijalnih letova na nivo jedan, i taj visoki nivo bezbednosti nikad nije promenjen. Zbog toga privatni avioni koji nose nepregledane putnike i posadu ne smeju da zalaze u komercijalne terminale kao što su mogli ranije. Sada takvi avioni moraju da se parkiraju na mestu zvanom Opšte vazduhoplovstvo, gde obezbeđenja nema.

Kao posledica toga, upravo oni ljudi zbog kojih su Amerikanci bili zabrinuti - saboteri, trgovci drogom, borci za slobodu i ludaci - mogli su slobodno da lete po zemlji dok god lete privatnim avionima i koriste privatne aerodrome, odnosno, kao danas, privatne delove aerodroma. Niko se, uključujući ovog kretena od pilota, neće zapitati zašto putnik koji mora da unajmi auto ili da uhvati komercijalni let želi da se spusti tako daleko od glavnog terminala, to prosto nije dozvoljeno.

Asad Halil promrmlja nekoliko reči zahvalnosti zbog glupe birokratije koja mu olakšava misiju.

Igra lava

Apač se glatko spustio i dodirnuo tlo. Halila je iznenadilo nežno sletanje s obzirom na pilotovo očigledno mentalno rastrojstvo.

Satervejt reče: „Vidite? Živi ste i zdravi.”

Halil nije odgovorio.

Satervejt odveze avion do kraja piste i pređe na pistu za rulanje. Produžili su prema privatnim hangarima koje je Halil video iz vazduha.

Sunce je zašlo i na aerodromu je bilo mračno; jedina svetla gorela su duž piste i u udaljenom zdanju Opšteg vazduhoplovstva.

Apač se zaustavio blizu skupine zgrada i hangara, daleko od glavnog terminala.

Halil kroz prljavo staklo potraži znake bilo kakve opasnosti, zamke koja mu je postavljena. Bio je spreman da izvuče pištolj i naredi pilotu da ponovo poleti, ali činilo se da oko hangara vlada samo normalna aktivnost.

Satervejt doveze avion do rampe za parkiranje, isključi motore i reče: „U redu, da izađemo iz ovog letećeg mrtvačkog sanduka.” Nasmejao se.

Obojica otkopčase pojaseve i uzeše svoje torbe. Halil otključa vrata i izađe na krilo, držeći desnu ruku na pištolju u džepu. Na prvi znak da nešto nije u redu prosviraće metal kroz glavu Bila Satervejta, žaleći samo za propuštenom prilikom da popriča s bivšim poručnikom o razlogu zbog kog mora da umre.

Halil više nije tražio opasnost, ali se trudio da je oseti. Stajao je potpuno nepomičan, poput lava, i njušio vazduh.

Satervejt upita: „Hej, jeste li dobro? Samo skočite. Stopala su vam bliže zemlji nego oči. Skočite.”

Halil poslednji put pogleda naokolo i uveri se da je sve u redu. Skočio je na tlo.

Satervejt skoči za njim, protegnu se i zevnu. „Ovde je lepo i sveže”, primetio je. Halil je rekao: „Idem po radnika na rampi da nas odveze do terminala. Vi možete da sačekate ovde.”

„Poći ću s vama.”

„Kako želite.”

Krenuli su ka obližnjem hangaru i presreli agenta s rampe. Satervejt ga upita: „Hej, možete li da nas odvezete do terminala?”

Agent odgovori: „Onaj beli kombi upravo kreće ka terminalu.”

„Sjajno. Hej, ostaćemo preko noći, krećemo sutra po podne, možda kasnije. Možete li da sipate gorivo i obojite mi avion?" Nasmejao se.

Agent odvrati: „Ovom avionu treba više od bojenja, drugar. Jesi li spustio kočnicu za parkiranje?"

„Jesam."

„Odvući ću ga do zatvorene zone i napuniću ga."

„Svih šest rezervoara. Hvala."

Halil i Satervejt požuriše u kombi. Satervejt je porazgovarao s vozačem, pa sedošće pozadi. Na sedištima u sredini bili su jedan mladić i privlačna plavuša.

Asadu Halilu se ovo nije dopadalo, ali znao je s obuke da ne bi ni stigao do kombija da su mu postavili zasedu. Ipak, držao je ruku u džepu, na gloku.

Vozač je ubacio u brzinu pa su krenuli. Halil je preko ravnog terena video kilometar udaljeni osvetljeni glavni terminal.

Izašli su sa aerodroma i Halil upita vozača: „Kuda ćemo?"

Vozač odgovori: „Opšte vazduhoplovstvo i komercijalni deo aerodroma su odvojeni. Ne može se direktno."

Halil nije odgovorio.

Neko vreme su ćutali, a onda Satervejt upita par ispred: „Vi ste tek doleteli?"

Muškarac okrenu glavu i prvo pogleda Halila. Pogledi su im se sreli, ali Halil je znao da mu se u mraku kombija crte lica ne vide.

Muškarac pogleda Satervejta i reče: „Da, upravo smo stigli iz Atlantik Sitija."

Satervejt upita: „Jeste imali sreće?" Pokazao je glavom plavušu i namignuo.

Muškarac se u odgovor usiljeno nasmeši i reče: „Sreća nema s tim nikakve veze." Okrenuo se napred pa su produžili da se voze mračnim putem u tišini.

Kombi se vratio na aerodrom i stao ispred glavne zgrade. Mladi par je izašao i otišao ka stanici taksija.

Halil reče vozaču: „Izvinite, vidim da me čeka automobil unajmljen kod 'Herca', i to Usluga Zlatne kartice. Zato mislim da mogu da odem pravo na 'Hercov' parking."

„Da. Važi." Vozač pokrenu kombi i za minut stigoše do male zone rezervisane za „Hercove" klijente sa Zlatnom karticom.

Igra lava

Ispod dugačke osvetljene metalne nadstrešnice bilo je dvadeset mesta za parkiranje obeleženih brojevima i osvetljenim imenom. Na jednom od znakova pisalo je BADR i Halil pođe ka njemu.

Satervejt krenu za njim.

Stigli su do automobila, crnog linkolna; Halil otvori zadnja vrata i spusti torbu na sedišta.

Satervejt upita: „Ovo je vaš unajmljeni auto?“

„Da. B-A-D-R je ime kompanije.“

„Oh... zar ne treba da potpišete neke papire ili nešto?“

„Ovo je posebna usluga. Tako se izbegavaju duga čekanja pred pultom.“

„Duga šta?“

„Dugi redovi. Uđite, molim vas.“

Satervejt slegnu ramenima, otvori suvozačka vrata, baci torbu na zadnje sedišta i sede.

Ključevi su bili u bravi za paljenje, pa Halil uključi motor i farove. Satervejtu je rekao: „Molim vas, izvadite papire iz pregratka za rukavice.“

Satervejt otvori pregradak i izvadi papire dok je Halil vozio ka izlazu.

Žena u kućici na rampi otvori prozor i reče: „Mogu li da vidim ugovor o najmu i vašu vozačku dozvolu, molim vas?“

Halil uze papire od Satervejta i pruži ih ženi koja ih ovlašno pogleda. Uzela je jednu kopiju, a Halil joj pruži vozačke dozvole, egipatsku i međunarodnu. Proučavala ih je nekoliko sekundi, pogledala Halila, a zatim u dozvole i ugovor o najmu. „U redu je.“

Halil se uključi na glavni put i skrenu desno, kao što mu je rečeno. Stavio je dozvole i papire u džep na grudima.

Satervejt reče: „Ovo je bilo lako. Znači, tako rade velike budže.“

„Izvinite?“

„Jeste li bogati?“

„Moja kompanija jeste.“

„To je dobro. Ne morate da razgovarate s nekom uobraženom kućkom u agenciji za unajmljivanje.“

„Upravo tako.“

„Koliko je daleko motel?“

„Mislio sam da pre nego što odemo u motel pozovemo gospodina Mek Koja. Već je skoro osam sati.“

„Aha...“ Satervejt pogleda mobilni telefon na komandnoj tabli. „Da, zašto da ne?“

Halil je pročitao šifru za otključavanje telefona na ugovoru, pa reče broj Satervejtu. „Imate li broj telefona svog prijatelja?“

„Aha.“

Satervejt izvadi karticu s Mek Kojevim brojem i upali svetio u kolima.

Pre nego što je Satervejt pozvao broj, Halil reče: „Možda bi trebalo da me najavite samo kao prijatelja. Ja ću se predstaviti kad stignemo.“ Dodao je: „Molim vas, recite gospodinu Mek Koju da nemamo mnogo vremena i da biste vrlo voleli da večeras obidete muzej. Ako je neophodno, možemo najpre da odemo njegovoj kući. Ovo vozilo ima satelitski navigator pa nam ne trebaju uputstva za put do muzeja ili njegove kuće. Ostavite zvučnik telefona uključen, molim vas.“

Satervejt pogleda čoveka za volanom, a zatim ekran navigatora na tabli. „Važi“, reče, ukuca šifru i pozva kućni broj Džima Mek Koja.

Halil je preko zvučnika čuo kako telefon zvoni. Na treće zvono javio se ženski glas. „Halo?“

„Beti, ovde Bil Satervejt.“

„O... zdravo, Bile. Kako si?“

„Ja sam odlično. Kako su klinici?“

„Dobro.“

„Hej, da li je Džim kod kuće?“ Pre nego što je stigla da odgovori, Bil Satervejt, naviknut da ga ljudi izbegavaju, brzo reče: „Moram da porazgovaram kratko s njim. Važno je.“

„Oh... u redu, da vidim da nije na drugom telefonu.“

„Hvala ti. Imam za njega iznenađenje. Reci mu to.“

„Samo trenutak.“

Začu se zvuk čekanja.

Halil je shvatio podtekst ovog razgovora i pozeleo da čestita g. Satervejtu što je upotrebio prave reči, ali se samo nasmešio vozeći dalje.

Igra lava

Sada su vozili autoputem na zapad, prema okrugu Nasau gde se nalazio muzej, gde Džim Mek Koj živi i gde će umreti.

Iz zvučnika se začuo glas: „Hej, Bile, šta ima novo?”

Satervejt se široko osmehnu i reče: „Nećeš verovati. Pogodi gde sam?”

Posle kratkog ćutanja Džim Mek Koj upita: „Gde si?”

„Upravo sam sleteo na 'Makartur'. Sećaš se onog klijenta koji leti za Filadelfiju? Pa, čovek je promenio planove i evo me.”

„Sjajno...”

„Džime, letim natrag rano ujutru, pa sam mislio da svratim do tebe ili da se možda vidimo u muzeju.”

„Pa... imam...”

„Samo na pola sata. Sada smo na autoputu. Zovem te iz kola. Stvarno bih voleo da vidim taj F-III. Možemo da dođemo po tebe.”

„Ko je s tobom?”

„Jedan prijatelj. Momak koji je doleteo sa mnom iz Južne Karoline. I on bi mnogo želeo da vidi te starudije. Imamo iznenađenje za tebe. Nećemo te dugo zadržati ako imaš obaveza.” Dodao je: „Znam da te zovem u poslednjem trenutku, ali rekao si...”

„Da... u redu, naći ćemo se u muzeju. Umete li da dođete do tamo?”

„Aha. Imamo navigator u kolima.”

„Gde ste?”

Satervejt pogleda Halila koji reče u drugi mikrofoni: „Mi smo na Međudržavnom autoputu dvesta devedeset četiri, gospodine. Upravo smo prošli izlaz za Autoput spomenika veteranima.”

Mek Koj reče: „U redu, vi ste na Longajlenskom autoputu i ako ne bude gužve stići ćete za pola sata. Sačekaću vas na glavnom ulazu u muzej. Potražite veliku fontanu. Dajte mi broj vašeg mobilnog.”

Satervejt pročita broj s telefona.

Mek Koj reče: „Ako se nekako promašimo, pozvaću vas ili vi pozovite mene. Evo vam broj mog mobilnog.” Dao im je broj i upitao: „Šta vozite?”

Satervejt odgovori: „Crni linkoln.”

„U redu... Možda ću reći čuvaru da vas dočeka pred ulazom." Dodao je vedrijim glasom: „Vreme susreta otprilike u dvadeset dva sata, mesto susreta prema uputstvu, komunikacije između letelica uspostavljene. Vidimo se kasnije, Karma pet-sedam. Gotovo."

„Primljeno, Elton tri-osam. Gotovo", reče Satervejt široko se smešeći. Prekinuo je vezu i pogledao Halila. „Nema problema." Dodao je: „Čekajte samo kad mu ponudite dve hiljade jardi besplatnog platna. Platiće nam piće."

„Metara."

„Tako je."

Nekoliko minuta prošlo je u tišini, a onda Bil Satervejt reče: „Ovaj... nije panika, ali možda ću izaći kasnije, pa bi mi dobro došlo nešto para."

„Oh, naravno. Svakako." Halil posegnu u unutrašnji džep, izvadi novčanik i pruži ga Satervejtu. „Uzmite petsto dolara."

„Bolje da mi vi izbrojite."

„Vozim. Verujem vam."

Satervejt slegnu ramenima, uključi svetio i otvori novčanik. Izvadio je svežanj novčanica i odbroja petsto dolara, možda petsto dvadeset - nije bio siguran po slabom svetlu. Rekao je: „Hej, pa skoro ste se ispraznili."

„Otići ću kasnije do bankomata."

Satervejt vrati Halilu novčanik i upita ga: „Jeste li sigurni?"

„Siguran sam." Vratio je novčanik u džep dok je Satervejt stavljao novac u svoj novčanik.

Vozili su se autoputem ka zapadu. Halil je programirao navigator na muzej „Kolevka avijacije".

Dvadeset minuta kasnije prešli su na put koji vodi ka jugu, a zatim izašli s njega kod Izlaza 44, gde je stajao natpis MUZEJ KOLEVKA AVIJACIJE.

Pratili su znake do bulevara Čarlsa Lindberga, zatim skrenuli desno u široku ulicu s tri trake. Ispred sebe su videli fontanu osvetljenu crvenim i plavim svetlom, a iza nje masivnu građevinu od stakla i čelika i kupolu koja se uzdizala u pozadini.

Halil skrenu oko fontane i doveze do glavnog ulaza.

Ispred ulaza stajao je uniformisani čuvar. Halil zaustavi kola, a čuvar reče: „Možete tu da ga ostavite."

Halil je ugasio motor i izašao iz kola. Sa zadnjeg sedišta uzeo je torbu.

Satervejt je takođe izašao, ali je svoju torbu ostavio u kolima.

Halil zaključa kola daljinskim upravljačem, a čuvar reče. „Dobro došli u muzej 'Kolevka avijacije'." Pogledao je Halila i Satervejta. Rekao je: „Gospodin Mek Koj vas čeka u svojoj kancelariji. Povešću vas." Halila je upitao: „Je li vam neophodna ta torba, gospodine?"

„Da, poneo sam poklon gospodinu Mek Koju. Fotoaparat."

„Lepo."

Satervejt se osvrnu po velikom kompleksu. S desne strane, uz glavnu zgradu, video je dva stara hangara iz tridesetih godina, obnovljena i obojena. „Hej, pogledajte ovo."

Čuvar reče: „Ovo je vazduhoplovna vojna baza 'Mičel', koja je služila za obuku i protivvazдушnu odbranu od tridesetih do polovine šezdesetih godina. Hangari su ostavljeni gde su bili i obnovljeni prema prvobitnom stanju. U njima se nalazi većina naših starih aviona. U glavnoj zgradi ispred nas smešteni su Centar za posetioce i bioskop 'Gruman imaks dom'. S leve strane su Muzej nauke i tehnologije i Dvorana astronautike 'Tekspejs'. Pođite za mnom, molim vas."

Halil i Satervejt pođoše za čuvarom do ulaznih vrata. Halil opazi da čuvar nije naoružan.

Ušli su u atrijum visok četiri sprata. Čuvar reče: „Ovo je Centar za posetioce. Kao što vidite, sadrži izložbeni prostor, muzejsku prodavnicu tamo i kafe 'Crvena planeta' pravo ispred nas."

Halil i Satervejt su razgledali ogromni atrijum dok je čuvar govorio dalje: „Ovo je 'džirodajn rotorsajkl', eksperimentalni helikopter za jednu osobu Marinskih jedinica, godište hiljadu devetsto pedeset deveto, a ono su klizna letelica 'Merlin' i jedrilica 'Veligdons' sagrađene ovde, na Long Ajlendu, hiljadu devetsto osamdeset prve."

Čuvar je nastavio da im objašnjava dok su išli kroz ogromni prostor. Njihovi koraci odzvanjali su na granitnom podu. Halil zapazi da su svetla uglavnom upaljena, pa reče: „Jesmo li mi jedini posetioci večeras?"

„Da, gospodine. Muzej zapravo još nije zvanično otvoren, ali vodimo u obilazak male grupe potencijalnih donatora, a s vremena na vreme imamo prijeme za debele mačore." Nasmejao se i dodao: „Otvorićemo za šest do osam meseci."

Satervejt reče: „Znači, ovo je privatni obilazak?"

„Tako je, gospodine."

Satervejt pogleda Halila i namignu.

Nastavili su i prošli pored vrata s natpisom PRIVATNO - SAMO ZA OSOBLJE.

Iza vrata pružao se hodnik s vratima kancelarija. Čuvar zastade ispred vrata obeleženih natpisom DIREKTOR, zakuca i otvori. „Želim vam prijatnu posetu“, reče.

Satervejt i Halil uđoše u malu prijemnu prostoriju. Džim Mek Koj sedeo je za prijemnim stolom i listao neke papire, koje je na njihov ulazak spustio. Ustao je i obišao sto, osmehnuo se i pružio ruku. Rekao je: „Bile, kako si, čoveče?“

„Odlično do jaja.“

Bil Satervejt stegnu ruku svom drugu iz eskadrile pa su stajali i smešeći se gledali jedan drugog.

Halil je posmatrao kako njih dvojica pokušavaju da izraze veliku radost. Primetio je da Mek Koj ne deluje kao da je u formi poput generala Vejklifa ili poručnika Greja, ali da je u boljem stanju nego Satervejt. Zapazio je takođe da je Mek Koj u odelu, što je još više isticalo suprotnost između njega i Satervejta.

Njih dvojica su kratko porazgovarali, a onda se Satervejt okrenu i reče: „Džime, ovo je... moj putnik... gospodin...“

„Fanini“, reče Asad Halil. „Alesandro Fanini.“ Pružio je ruku koju Džim Mek Koj prihvati. Halil reče: „Ja sam proizvođač pamučnih tkanina.“ Pogledao je čoveka pred sobom i pogledi im se sretoše, ali Mek Koj nije pokazao nikakvu uznemirenost. Pa ipak, Halil je video inteligenciju u njegovim očima i shvatio da ovaj čovek nije ni izbliza glup i pun poverenja kao Satervejt.

Satervejt reče: „Kompanija gospodina Faninija prodala je...“

Halil ga prekide rekavši: „Moja kompanija proizvodi platno za stare avione. U znak zahvalnosti za ovaj privatni obilazak, želeo bih da vam pošaljem dve hiljade metara odličnog pamučnog platna.“ Dodao je: „Bez ikakvih obaveza po vas.“

Džim Mek Koj je neko vreme ćutao, a zatim je odgovorio: „To je vrlo velikodušno od vas... mi prihvatamo sve vrste donacija.“

Halil se osmehnu i klimnu glavom.

Satervejt reče Halilu: „Zar niste rekli...?“

Asad Halil ga ponovo prekide i reče: „Možda bih mogao da vidim neke od tih starih aviona i ispitam kvalitet platna koje koristite. Ako je bolje od mog, onda se izvinjavam što vam nudim svoje rđavo platno.“

Satervejt pomisli da je shvatio kako gospodin Fanini zbog nečega želi da mu začepi usta. Džim Mek Koj pomisli kako se sprema zaključivanje posla.

Mek Koj reče Halilu: „Pošto naši stari avioni neće napuštati zemlju, koristimo debelo platno.”

„Shvatam. Pa, onda ću vam poslati naše najteže.”

Satervejt pomisli kako se ova informacija ne poklapa s onim što mu je Fanini saopštio ranije, ali nije rekao ništa.

Neko vreme su ćaskali. Mek Koj je delovao malo uznemireno zbog činjenice da je Bil Satervejt dovukao nepoznatog čoveka na ovaj susret. Ali, mislio je Mek Koj, to je tipično za Bila - potpuno budalasto, bez razmišljanja i društvenih obzira. Nasmehio se uprkos situaciji i rekao: „Da vidimo neke leteće mašine.” Halilu je rekao: „Možete torbu ostaviti ovde.”

„Ako nemate ništa protiv, poneo sam fotoaparatus i video-kameru.”

„Dobro.” Mek Koj ih povede hodnikom natrag kroz atrijum do velikih vrata koja su vodila u hangare.

Na podu spojenih hangara bilo je preko pedeset letelica iz različitih perioda prošlosti, uključujući oba svetska rata i Korejski sukob, a bilo je i savremenih mlaznih aviona. Džim Mek Koj reče: „Većina ovih aviona, mada ne svi, napravljena je ovde, na Long Ajlendu, uključujući i neke Grumanove module za prizemljenje u sledećem hangaru. Sve radove na restauraciji obavili su dobrovoljno muškarci i žene koji rade u aeronautičkoj industriji ovde na Long Ajlendu ili u komercijalnom i vojnom vazduhoplovstvu. Ulovili su hiljade radnih sati u zamenu za kafu, krofne i svoja imena na zidu atrijuma.”

Mek Koj nastavi tonom koji je odavao da će ovo biti kratak obilazak. Rekao je: „Ovde visi, kao što vidite, letelica 'Rajan', prvobitna sestra 'Duha Sent Luisa', pa smo uzeli slobodu da to ime napišemo na trupu.”

Išli su dok je Mek Koj govorio i prošli mnoge avione, što je potvrdilo da ovo nije obilazak kakav dobijaju veliki prilagači. Mek Koj zastade ispred starog, žuto obojenog dvokrilca i reče: „Ovo je kertis JN-4, zvani Dženi, sagrađen hiljadu devetsto osamnaeste. To je bio prvi Lindbergov avion.”

Asad Halil izvadi fotoaparatus iz torbe i snimi nekoliko ovlašnih fotografija. Mek Koj ga pogleda i reče: „Možete da opipate platno ako želite.”

Halil dotače kruto obojeno platno i primeti: „Da, shvatam šta hoćete da kažete. Preteško je za letenje. Setiću se ovoga kada vam budem slao svoj prilog.”

„Odlično. Ovo ovde je 'Sperijev kurir', izviđački avion Ratnog vazduhoplovstva napravljen hiljadu devetsto dvadeset druge, a tamo u uglu preko puta je grupa Grumanovih lovaca iz Drugog svetskog rata - F4F vajldket, F6F helket, TBM avendžer..."

Halil ga prekide: „Izvinite, gospodine Mek Koj. Osećam da niko od nas nema previše vremena, a znam da bi gospodin Satervejt voleo da vidi svoj stari lovac."

Mek Koj pogleda svog gosta, klimnu glavom i reče: „Dobra ideja. Pođite za mnom."

Kroz veliki otvor ušli su u drugi hangar u kom su bili uglavnom mlaznjaci i letelice za istraživanje kosmosa.

Halila su zapanjili izložci sakupljeni ovde. Amerikanci, znao je, vole da se predstavljaju svetu kao miroljubiv narod. Ali ovde, u ovom muzeju, bilo je jasno da je ratno stvaralaštvo najviši izraz njihove kulture. Halil ih nije krivio niti im strogo sudio zbog toga; zapravo im je zavideo.

Mek Koj pride pravo avionu F-111, sjajnom srebrnastom dvomotorcu sa znakom Ratnog vazduhoplovstva SAD. Njegova pokretna krila bila su u zadnjem položaju, a na trupu s pilotove strane pisalo je ime aviona - *Skakutava Beti*.

Džim Mek Koj reče Bilu Satervejtu: „Pa, evo ga, drugar. Budi li sećanja?"

Satervejt je zurio u elegantni mlaznjak kao da vidi anđela koji ga poziva da ga uzme za ruku i poleti.

Niko nije govorio dok je Bil Satervejt zurio, opčinjen vizijom prošlosti. Oči su mu se ovlažile.

Džim Mek Koj se smešio. Tiho je rekao: „Nazvao sam ga po svojoj ženi."

Asad Halil je takođe zurio, izgubljen u sopstvenim uspomenama.

Najzad Satervejt pride avionu i dotače trup. Obišao je avion milujući prstima aluminijumsku kožu, upijajući očima svaku pojedinost savršenog vitkog trupa.

Završio je obilazak, pogledao Mek Koja i rekao: „Leteli smo na njima, Džime. Stvarno smo leteli na njima."

„Jesmo, zaista. Pre milion godina."

Asad Halil se okrenu, ostavljajući utisak da ga je raznežio ovaj trenutak sećanja starih ratnika, a zapravo su ga raznežila sopstvena sećanja, uspomene njihove žrtve.

Čuo je dva bivša pilota kako razgovaraju iza njega, čuo ih je kako se smeju, čuo je reči koje su ih radovale. Sklopio je oči i sećanje na mrlju koja hrli ka njemu uobličilo mu se u

mislima. Jasno je video ovu užasnu ratnu mašinu kako podriguje crvenu vatru iz repa poput paklenog demona. Pokušao je da blokira sećanje na sebe kako mokri u pantalone, ali bilo je previše snažno i dopustio je da ovlada njime, znajući da će se uskoro osvetiti za to poniženje.

Čuo je Satervejta kako ga zove i okrenuo se.

Uz pilotsku stranu trupa sada je stajala pokretna aluminijumska platforma sa stepenicama, a Satervejt reče Asadu Halilu: „Hej, da li biste mogli da opalite na nas u kabini?“

To je bilo tačno ono što je Halil imao na umu. „Sa zadovoljstvom“, rekao je.

Džim Mek Koj pođe prvi i pope se uz stepenice. Krov kabine je bio podignut i Mek Koj se spustio u desno sedište, mesto oficira za naoružanje. Satervejt se takođe uspenrao, uskočio u pilotsko sedište i glasno kriknuo: „Jupiiiiiii! Ponovo u sedlu. Hajde da pobijemo Arape! Da!“

Mek Koj ga nezadovoljno pogleda, ali ne reče ništa kako ne bi pokvario trenutak radosti svom prijatelju.

Asad Halil se pope uz stepenice.

Satervejt reče Mek Koju: „U redu, vizo, letimo za Peskograd. Hej, voleo bih da si ti bio sa mnom onog dana umesto Čipa. Posrani Čip bi mogao pričom da osuši jaja bronzanom biku.“ Satervejt se igrao komandama i oponašao zvuke motora. „Upaljen prvi, upaljen drugi.“ Široko se smešio. „Hej, sećam se početnih radnji kao da sam ih juče izvodio.“ Prešao je rukama po komandama u kabini klimajući glavom u prepoznavanju. „Kladim se da bih mogao da izrecitujem po sećanju ceo spisak proveru.“

„Sigurno bi mogao“, reče Mek Koj povlađujući svom prijatelju.

Satervejt reče: „U redu, vizo, hoću da spustiš bombu pravo u šator u kom Moamer jebe kamilu.“ Glasno se nasmejao i nastavio da oponaša zvuke motora.

Džim Mek Koj pogleda gospodina Faninija koji je stajao na platformi u vrhu stepenica. Silom se slabašno nasmešio gostu i ponovo poželeo da je Satervejt došao sam.

Asad Halil podiže aparat i usmeri ga na dvojicu u kabini. „Jeste li spremni?“ - upita.

Satervejt se isceri u aparat. Blesnu blic. Mek Koj se trudio da zadrži neutralan izraz kad je blic ponovo zablistao. Satervejt podiže levu ruku i ispruži srednji prst kada je Halil ponovo škljocnuo. Mek Koj reče: „Dobro...“ Blic ponovo blesnu. Satervejtu šali obgrli Mek Koju glavu za novu fotografiju. Mek Koj reče: „Dobro...“ Blic blesnu još jednom, pa još jednom. Mek Koj reče: „Hej, dosta je...“

Asad Halil vrati aparat u torbu i izvadi plastičnu bocu koju je poneo iz „Šeraton". „Samo još koji škljocaj, gospodo?" - reče.

Mek Koj trepnu da razbistri vid i pogleda svog gosta. Ponovo je trepnuo i primetio bocu za vodu, što ga nije uznemirilo, ali zapazio je i čudan izraz lica gospodina Faninija. U trenutku je shvatio da nešto strašno nije u redu.

Asad Halil reče: „Pa, gospodo, uživajte li u srećnim uspomenama na misiju bombardovanja?"

Mek Koj nije odgovorio.

Satervejt reče: „Ovo je sjajno, jebote. Hej, gospodine Fanini, provucite se do kljuna i opalite jednu od napred."

Halil se ne pomače.

Džim Mek Koj reče: „U redu, hajdemo odavde. Hajde, Bile."

Halil reče: „Ostanite gde ste."

Mek Koj se zagleda u Asada Halila, a usta mu se odjednom osušiše. Negde u dubini uma oduvek je znao da će ovaj dan doći. Sada je stigao.

Satervejt reče Halilu: „Otkotrljajte stepenice okolo i snimate koju sliku s druge strane. Snimićemo nekoliko kako stojimo na tlu, a onda..."

„Zaveži."

„A?"

„Začepi gubicu."

„Hej, ko si ti, jebote..." Satervejt shvati da gleda u cev pištolja koji je njegov klijent držao blizu tela.

Mek Koj tiho reče: „Oh, Bože... Oh, ne..."

Halil se osmehnu i reče: „Pa, gospodine Mek Koj, vi ste već shvatili da ja nisam proizvođač platna. Možda sam proizvođač pokrova."

„Oh, majko Božja..."

Bil Satervejt je delovao izgubljeno. Pogledao je Mek Koja, zatim Halila, pokušavajući da shvati šta to oni znaju, a on ne. „Šta se dešava?"

„Bile, zaveži." Mek Koj reče Halilu: „Ovo mesto je puno naoružanih čuvara i bezbednosnih kamera. Predlažem da odmah odete, a ja neću..."

„Tišina! Ja ću da pričam i obećavam da ću biti kratak. Imam još jedan sastanak i ovo neće dugo trajati."

Mek Koj nije odgovorio.

Prvi put Bil Satervejt ne reče ništa, ali u umu mu se rodio blesak shvatanja.

Asad Halil reče: „Petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste bio sam dečak i živeo sam s porodicom u mestu zvanom Al Azizija. Obojica znate to mesto."

Satervejt reče: „Živeli ste tamo? U Libiji?"

„Dosta!" Halil nastavi: „Obojica ste doleteli u moju zemlju, bacili bombe na moj narod, ubili moju porodicu - moja dva brata, dve sestre i majku - i vratili se u Englesku gde ste, pretpostavljam, proslavili ta ubistva. Sada ćete obojica da platite za svoje zločine."

Satervejt je najzad shvatio da će umreti. Pogledao je Džima Mek Koj pored sebe i rekao: „Izvini, drugar..."

„Zaveži", reče Halil i nastavi: „Pre svega, hvala vam što ste me pozvali na ovaj mali ponovni susret. Takođe želim da vam kažem da sam već ubio pukovnika Hambrehta, generala Vejklifa i njegovu ženu..."

Mek Koj tiho reče. „Skote."

„...i Pola Greja, a sada ću ubiti vas dvojicu. Zatim... pa, moram da odlučim treba li da straćim metak na pukovnika Kaluma i skratim mu muke. Sledeći je gospodin Vigins, a zatim..."

Bil Satervejt ispruži srednji prst prema Halilu i viknu: „Jebi se, životinjo. Jebi se, jebote te tvoj gazda što tuca kamilu, jebem ti..."

Halil navuče grlić plastične boce na cev gloka i opali izbliza metak u čelo Bila Satervejta. Prigušeni pucanj odjeknu u šupljini hangara. Satervejtova glava se trznu nazad uz mlaz krvi i kostiju, a onda mu klonu na grudi.

Džim Mek Koj je sedeo skamenjen, onda usne počеше da mu se miču u molitvi. Pognuo je glavu zatim se prekrstio i nastavio da se moli drhtavim usnama.

„Gledaj me."

Mek Koj nastavi da se moli i Halil začu reči: „...dolinom senke smrti, neću se bojati zla..."

„Moj omiljeni hebrejski psalam. Jer si ti sa mnom..."

Završili su psalam zajedno. „Štap tvoj i palica tvoja teši me. Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju i čaša moja je prepuna. Da! Dobrota i milost tvoja pratiće me u sve dane života mojega i ja ću nastavati u domu Gospodnjem zadugo.”

Kad su završili, Asad Halil reče: „Amin”, i opali hitac u Mek Kojeve grudi. Gledao ga je kako umire; pogledi su im se sreli pre nego što je Džim Mek Koj prestao da vidi.

Halil stavi pištolj u džep, vrati plastičnu bocu u torbu i posegnu u kabinu. Našao je Satervejtov novčanik u džepu farmerki, a Mek Kojev, prekriven krvlju, u unutrašnjem džepu sakoa. Stavio je oba novčanika u torbu i obrisao prste o Satervejtovu majicu. Opipao je Satervejtovo telo i, ne našavši nikakvog oružja, zaključio da je pilot previše lagao.

Halil podiže ruku i zatvori plastični krov kabine. „Laku noć, gospodo. Nadam se da ćete odmah stići u pakao, među svoje prijatelje.”

Sišao je niz stepenice, pokupio dve čaure, zatim odgurao stepenište dalje, uz drugi avion.

Asad Halil spustio je glok u džep sakoa i hitro izašao iz hangara natrag u atrijum. Nije video čuvara u velikom prostoru, a nije ga video ni napolju kroz staklena vrata.

Ušao je u službeni deo zgrade i čuo neki zvuk iza jednih zatvorenih vrata. Otvorio je vrata i video čuvara kako sedi za stolom, sluša radio i čita časopis pod nazivom *Letenje*. Iza čuvara petnaest brojevima obeleženih televizijskih monitora prikazivalo je slike ogromnog muzejskog kompleksa spolja i iznutra.

Čuvar podiže pogled na posetioca i upita: „Gotovi ste?”

Halil zatvori vrata za sobom, ispali metak čuvaru u glavu, zatim priđe monitorima dok je čuvar klizio sa stolice.

Halil je pregledao monitore i našao onaj koji je pokazivao slike hangara sa savremenim avionima. Video je kako se izmenjuju scene izložbenog prostora, prepoznao pokretno stepenište, zatim F-111 sa spuštenim krovom. Video je i slike amfiteatra, staze ispred ulaza gde je stajao njegov auto i razne prizore predvorja atrijuma. Činilo se da u zgradi nema više nikoga.

Našao je video-rekordere naređane po pultu i zaustavio svaki, zatim izvukao svih petnaest traka i stavio ih u torbu. Kleknuo je pored čuvara, izvadio njegov novčanik, našao čauru, izašao iz kancelarije obezbeđenja i zatvorio vrata za sobom.

Brzo je prošao kroz atrijum i izašao na prednja vrata. Zatvorio je vrata za sobom i sa zadovoljstvom ustanovio da su se zaključala.

Seo je u unajmljena kola i odvezao se. Pogledao je sat na komandnoj tabli. Bilo je deset i pedeset sedam.

Namestio je navigator na longajlenski aerodrom „Makartur“, za deset minuta stigao na autoput i krenuo na sever, prema Longajlenskom autoputu.

Zakratko je razmislio o poslednjim trenucima života gospode Satervejta i Mek Koja. Palo mu je na pamet da je nemoguće predvideti kako će neko umreti. To mu se učinilo zanimljivim, pa se zapitao kako bi se sam ponašao u sličnoj situaciji. Satervejtova završna arogancija ga je iznenadila. Halilu pade na pamet da je Satervejt našao nešto hrabrosti u poslednjih nekoliko sekundi života. Ili je u sebi nosio toliko zla da njegove poslednje reči uopšte nisu pokazivale hrabrost, nego čistu mržnju. Asad Halil shvati da bi se i sam u sličnoj situaciji verovatno poneo kao Bil Satervejt.

Onda pomisli na Mek Koja. On je reagovao na predvidiv način, pod pretpostavkom da je bio vernik. Ili je hitro pronašao Boga u poslednjem minutu života. Nikad se ne zna. U svakom slučaju, Halil je odobrio Mek Kojev izbor psalma.

Halil skrenu s puta na traku Longajlenskog autoputa koja vodi na istok. Nije bilo mnogo vozila, a on je vozio brzinom ostalih, koja je, kako je zapazio na brzinomeru, iznosila devedeset kilometara na sat.

Znao je vrlo dobro da mu vreme ističe - da će ovo dvostruko ubistvo privući mnogo pažnje.

Privid pljačke bio je veoma sumnjiv, a tokom večeri, znao je, gospođa Mek Koj pozvaće policiju i prijaviti da joj je muž nestao i da se u muzeju niko ne javlja na telefon.

Njena priča o tome kako je gospodin Mek Koj imao sastanak sa starim drugom iz Ratnog vazduhoplovstva zabrinuće policiju mnogo manje nego što će sama gospođa Mek Koj biti zabrinuta. Ali u nekom trenutku leševi će biti otkriveni. Proći će neko vreme pre nego što policiji padne na pamet da ode do aerodroma i vidi šta je s avionom kojim je Satervejt doleteo. Zapravo, ako Mek Koj nije spomenuo ženi kako je njegov prijatelj stigao, policija se uopšte neće dosetiti da ode na aerodrom.

U svakom slučaju, šta god gospođa Mek Koj ili policija učine, Asad Halil je imao vremena za sledeći čin osvete.

Pa ipak, dok je vozio osetio je, prvi put, prisustvo opasnosti, i znao je da ga neko negde vreba. Bio je siguran da ta osoba ne zna gde je on, niti u potpunosti shvata njegove namere. Ali Asad Halil je osetio da je on, Lav, sada lovina i da nepoznati lovac razume, makar u najmanjoj meri, prirodu i suštinu onoga što lovi.

Halil je pokušao da zamisli sliku - ne telesni lik, nego dušu -ali nije mogao da prodre u biće te osobe, osećao je samo snažnu opasnost koja iz nje zrači.

Asad Halil se povratio iz ovog transu sličnog stanja. Pomislio je na svoj trag od leševa. Generala Vejklifa i njegovu ženu pronašli su najkasnije u ponedeljak pre podne. U nekom trenutku neki član porodice Vejklif pokušaće da stupi u dodir sa starim drugovima iz eskadrile pokojnog generala. Zapravo, Halila je iznenadilo što do sada, do ponedeljka uveče, još niko nije telefonirao Mek Koj. Pol Grej ne bi mogao da se javi na poziv, niti bi na poziv odgovorio gospodin Satervejt. Ali Halil je slutio da će gospođa Mek Koj, pored brige za svog muža, biti dodatno zabrinuta, večeras ili sutra, zbog poziva porodice Vejklif ili Grej i tragičnih vesti o ubistvima.

Uskoro, već sutra, shvatio je, biće mnogo telefonskih poziva, uspešnih i neuspešnih. Do sutra uveče njegova igra približiće se kraju. Možda pre, možda kasnije ako je Bog još s njim.

Halil ugleda natpis MESTO ZA ODMOR i uđe u parking skriven drvećem od puta. Na velikom parkingu stajalo je nekoliko kamiona i automobila, ali on se smestio daleko od njih.

Izvadio je Satervejtovu vazduhoplovnu torbu sa zadnjeg sedišta i u njoj našao bocu s alkoholnim pićem, nešto rublja, kondome, toaletni pribor i majicu sa slikom mlaznjaka i rečima ATOMSKE, NAPALM, BOMBE I RAKETE - BESPLATNA DOSTAVA.

Halil uze Satervejtovu i svoju torbu i zađe u šumu iza toaleta. Izvadio je sav novac iz Satervejtovog novčanika i osamdeset pet dolara Mek Kojevog novca. Ispraznio je i čuvarov novčanik, u kom je bilo manje od dvadeset dolara i sve novčanice stavio u svoj.

Razbacao je sadržinu sva tri novčanika po žbunju, a novčanike bacio u šumu. Bacio je i sadržaj Satervejtove torbe, a torbu zavitlao u gustiš. Najzad je izvadio bezbednosne snimke i pobacao ih u različitim pravcima po šumi.

Halil se vratio u kola i odvezao natrag na autoput.

Tokom vožnje bacio je u razmacima tri čaure kalibra 40 kroz prozor.

U Tripoliju su mu rekli: „Ne gubi vreme na brisanje otisaka prstiju i ne brini o laboratorijskim dokazima svojih poseta. Dok policija obradi sve to, ti ćeš biti daleko. Ali

nemoj da te uhvate s bilo kakvim dokazom kod tebe. Čak i najgluplji policajac će posumnjati ako nađe kod tebe tuđi novčanik."

Naravno, tu je bilo pitanje dva gloka, ali njih Halil nije smatrao dokazom - mislio je da će pištolji biti poslednje što će policajac videti pre nego što zauvek utone u mrak. Ipak, dobro je otresti se ostalih stvari i očistiti automobil od svih očiglednih dokaza.

Nastavio je dalje, a misli su mu se vratile kući, Maliku i Borisu. Znao je, kao što su znali i Malik i Boris, da ovu igru neće moći da igra predugo. Malik mu je rekao: „Nije reč o samoj igri, prijatelju, nego o tome kako si odabrao da je igraš. Odabrao si da Amerikanci u Parizu polože ruke na tebe, da izvedeš veliki ulazak u Ameriku, da im dozvoliš da saznaju ko si, kako izgledaš i kad si stigao. Ti sam si, Asade, izmislio pravila ove igre i učinio da budu teža za tebe. Razumem zašto si to učinio, ali moraš shvatiti da su u ovoj misiji šanse protiv tebe i da samo sebe možeš da okrižiš ako ne uspeš da postigneš potpunu pobedu."

Halil je, sećao se, na to odvratio: „Amerikanci nikada ne ulaze u bitku ako nisu učinili sve da je dobiju pre prvog ispaljenog metka. To liči na pucanje na lava pomoću teleskopskog nišana iz vozila. To nije nikakva pobeda - to je običan pokolj. U Africi postoje pripadnici plemena koji imaju puške, ali koji lavove i dalje love kopljima. Kakvo je dobro telesna pobeda bez duhovne i moralne pobede? Nisam ja doveo do toga da se šanse okrenu protiv mene - ja sam šanse samo podesio tako da, bez obzira na to ko pobedi u ovoj igri, ja budem pobednik."

Boris, koji je bio prisutan, prokomentarisao je: „Reci mi to dok budeš trunuo u američkom zatvoru, a tvoji demoni iz Ratnog vazduhoplovstva budu vodili srećan život."

Halil se setio kako se okrenuo Borisu i rekao: „Ne očekujem da ti ovo shvatiš."

Boris se nasmejao i odgovorio: „Shvatam ja, gospodine Lave. Vrlo dobro shvatam. I, za tvoju informaciju, ne marim hoćeš li pobiti te pilote ili nećeš. A ti se postaraj da ni tebi nije stalo. Ako je lov važniji od ubijanja, onda ih slikaj kao što osetljivi Amerikanci rade na safariju. Ali ako želiš da okusiš njihovu krv, gospodine Lave, onda bolje smisli neki drugi način da odeš u Ameriku."

Na kraju je Asad Halil ispitao svoje srce i svoju dušu i zaključio da može da ima sve - svoju igru, svoja pravila, njihovu krv.

Asad Halil ugleda znak za aerodrom „Makartur" i skrenu ka izlaznoj rampi.

Deset minuta kasnije parkirao je linkoln na aerodromskom parkingu za duže zadržavanje.

Izašao je iz kola ponevši torbu i zaključao ih.

Nije se mučio da obriše otiske u kolima - ako je igra gotova, onda je gotova. Nije nameravao da učini ništa osim minimalnog prikriivanja svog traga. Potrebna su mu još samo dvadeset četiri sata, možda manje, a ako je policija i dva koraka iza njega, onda za jedan korak kasni.

Otišao je na stanicu autobusa. Za nekoliko minuta stigao je putnički kombi. Ušao je i rekao vozaču: „Do glavnog terminala, molim vas.”

Vozač odgovori: „Ima samo jedan terminal, drugar, a tamo i idemo.”

Nekoliko minuta kasnije kombi ga je istovario pred ulazom u gotovo prazan terminal. Halil ode do stanice taksija, gde je stajao samo jedan taksi, i reče vozaču: „Treba da se odvezem samo do dela aerodroma Opšteg vazduhoplovstva, ali sam spreman da vam platim dvadeset dolara za pomoć.”

„Uskači, ortak.”

Halil sede na zadnje sedište i za deset minuta se nađe na drugom kraju aerodroma. Taksista ga upita: „Negde posebno?”

„Do one zgrade tamo.”

Taksista je zaustavio kola ispred male zgrade u kojoj su bile kancelarije raznih aviokompanija. Halil mu dade novčanicu od dvadeset dolara i izađe.

Našao se na manje od pedeset metara od mesta gde je sleteo. Zapravo, video je Satervejtov avion parkiran nedaleko odatle.

Ušao je u zgradicu i pronašao kancelariju kompanije „Stjuart”.

Službenik za pultom je ustao i upitao: „Pomoć?”

„Da. Zovem se Semjuel Perlman i mislim da imate avion rezervisan za mene.”

„Tako je. Ponoćni let.” Službenik pogleda na sat. „Malo ste poranili, ali mislim da je sve spremno.”

„Hvala vam.” Halil se zagleda u mladića, ali na njegovom licu ne opazi znak prepoznavanja. Ipak, mladić je rekao: „Gospodine Perlman, imate nešto na licu i košulji.”

Halil je odmah znao šta je to - sadržina Satervejtove lobanje. Rekao je: „Bojim se da mi navike pri jelu nisu najispravnije.”

Službenik se nasmešio i rekao: „Kupatilo je tamo.” Pokazao je vrata s desne strane. „Pozvaću pilote.”

Halil ode u kupatilo i pogleda se u ogledalu. Po košulji je imao mrljice crvenkastosmeđe krvi, sivkastog mozga, čak i komadić kosti. Na jednom staklu naočara imao je nekoliko mrljica, kao i na licu i kravati.

Skinuo je naočari i oprao lice i ruke pazeći da ne poremeti frizuru i brkove.

Obrisao se papirnim ubrusom, navlažio komad i obrisao naočari, košulju i kravatu, zatim stavio naočari na lice. Vratio se do pulta noseći svoju crnu torbu.

Službenik reče: „Gospodine Perlman, ovaj let je vaša kompanija platila unapred. Treba samo da potpišete tamo gde vam označim.”

Halil se pretvarao da čita odštampanu stranicu teksta. Reкао je: „Ovo je, izgleda, u redu.” Nalivperom je potpisao dokument za pultom.

Službenik reče. „Vi ste iz Izraela?”

„Da. Ali sada živim ovde.”

„Imam rođake u Izraelu. Žive u Gilgalu, na Zapadnoj obali. Zna li to mesto?”

„Naravno.” Halil se setio onoga što mu je rekao Boris: „Polovina Izraela se svakodnevno nalazi u oblasti Njujorka. Nećeš privući ničiju pažnju, osim možda pažnju nekih Jevreja koji požele da razgovaraju s tobom o svojoj rodbini ili letovanju. Prouči karte i vodiče kroz Izrael.”

Halil reče: „To je grad srednje veličine tridesetak kilometara severno od Jerusalima. Tamo je život težak, okruženi su Palestincima. Čestitam vašim rođacima na hrabrosti i upornosti da žive tamo.”

„Da. Mesto je užas. Trebalo bi da se presele na obalu.” Službenik dodade: „Možda ćemo jednog dana naučiti da živimo s Arapima.”

„Nije lako živeti s Arapima.”

Službenik se nasmeja. „Da, mislim da nije. Vi valjda znate.”

„Znam.”

Sredovečni muškarac u neupadljivoj uniformi uđe u kancelariju i pozdravi službenika. „Veče, Dene.”

Službenik mu reče: „Bobe, ovo je tvoj putnik, gospodin Perlman.”

Halil se okrenu čoveku koji mu je pružio ruku. Još ga je zbunjivao američki običaj rukovanja. Arapi se rukuju, ali ne tako često kao Amerikanci, a svakako ne dodiruju žene. Boris ga je posavetovao: „Ne brini o tome. Ti si stranac.”

Halil se rukova s pilotom, koji reče: „Ja sam kapetan Fisk. Zovite me Bob. Večeras letimo za Denver, pa za San Dijego. Je li tako?”

„Tako je.”

Halil pogleda pilota pravo u oči, ali ovaj mu nije uzvratio pogled. Amerikanci, primetio je Halil, gledaju u ljude, ali ih ne vide uvek. Dozvoljavaju da im se pogledi sretnu, ali samo nakratko, za razliku od njegovih zemljaka čiji vas pogled nikada ne napušta osim ako su nižeg položaja ili, naravno, ako su žene. Osim toga, Amerikanci održavaju telesnu razdaljinu. Bar jedan metar, kako ga je Boris obavestio. Malo bliže i postaje im neprijatno, bivaju čak i agresivni.

Kapetan Fisk reče: „Avion je spreman. Imate li prtljaga, gospodine Perlman?”

„Samo ovu torbu.”

„Poneću je.”

Boris mu je predložio učtiv američki odgovor na ovu ponudu, pa Halil reče: „Hvala vam, ali treba mi vežba.”

Pilot se osmehnu i krenu ka vratima. „Letite sami, gospodine, zar ne?”

„Tako je.”

Dok je Halil izlazio službenik doviknu: „*Shalom alekhem.*”

Halil zamalo nije odgovorio na arapskom: „*Salam alakum*”, ali se obuzdao i rekao: „*Shalom.*”

Otišao je za pilotom do hangara ispred kog je mali mlaznjak stajao parkiran na rampi. Nekoliko ljudi iz održavanja razilazilo se od aviona.

Halil ponovo opazi Satervejtvov avion i zapita se koliko će vremena proći od očekivanog poletanja sutra ujutru pre nego što se neko zabrine i počne da istražuje. Svakako ne manje od jednog dana - a Halil je znao da će do tada biti daleko.

Pilot reče: „Večeras letimo lirom šezdeset. Pošto letimo samo nas trojica, i to s malo prtljaga, bićemo daleko ispod maksimalne težine za poletanje, pa sam napunio rezervoare do vrha. To znači da ćemo stići do Denvera bez sletanja. Vetar je povoljan, a vremenski uslovi iznad Denvera su odlični. Moje planirano vreme leta je tri sata i osamnaest minuta. Temperatura u Denveru kad sletimo trebalo bi da bude oko četrdeset stepeni - pet Celzijusovih stepeni. U Denveru ćemo sipati gorivo. Koliko sam shvatio, možda ćete provesti nekoliko sati u Denveru, je li tako?”

„Tako je.”

„U redu, trebalo bi da sletimo u Denver nešto pre dva po ponori po lokalnom vremenu. Razumete li, gospodine?"

„Razumem. Pozvaću svog kolegu s vašeg avionskog telefona, kao što sam zahtevao."

„Tako je, gospodine. U avionu uvek ima telefon. U redu, u nekom trenutku poletećemo za San Dijego. Je li tako?"

„Tako je."

„Ima izveštaja o trenutnim lakim turbulencijama iznad Stenovitih planina i slaboj kiši u San Dijegu. Naravno, to može da se promeni. Obaveštavaćemo vas ako želite."

Halil nije odgovorio, ali je osetio kako ga nervira američka opsesija predviđanjem vremena. U Libiji je uvek suvo i toplo, neki dani su topliji od drugih. Večeri su sveže, u proleće duva *ghabli*. Alah je stvorio vreme, čovek ga podnosi. Kakva je svrha predviđati vreme ili razgovarati o njemu? Ne može se promeniti.

Pilot ga povede do leve strane dvomotornog aviona, gde su dva stepenika vodila do otvorenih vrata.

Onda ga pozva da krene napred i Halil se pope uz stepenike i spustivši glavu uđe u avion.

Kapetan je ušao odmah iza njega i rekao: „Gospodine Perlman, ovo je Teri Sanford, naš kopilot."

Kopilot, koji je sedeo na desnom sedištu, okrenu glavu i reče: „Dobro došli, gospodine."

„Dobro veče."

Kapetan Fisk pokaza putničku kabinu i reče: „Sedite gde želite, naravno. Za šankom ćete naći kafu, krofne, bagele, sokove i jača pića." Zasmejao se. „U pregradama ima novina i časopisa. Pozadi je toalet. Raskomotite se."

„Hvala." Halil sede na zadnje sedišta zdesna u kabini sa šest mesta i spusti torbu u prolaz pored sebe.

Primetio je da su pilot i kopilot zauzeti instrumentima u pilotskoj kabini i međusobnim razgovorom.

Halil pogleda na sat. Bila je ponoć i nekoliko minuta. Ovo je bio dobar dan, razmišljao je. Trojica mrtvih - petoro ako računa kućnu pomoćnicu Pola Greja i muzejskog čuvara. Ali njih ne treba brojati, kao ni trista putnika u „Transkontinentalovom" avionu, kao ni ostale koji su mu se našli na putu ili koje je trebalo ućutkati. U Americi ima samo šest ljudi čija smrt

njemu nešto znači, a četvorica su već umrli od njegove ruke. Ostala su dvojica. Ili će se tako činiti vlastima ako dođu do ispravnih zaključaka. Ali, ima još jedan čovek...

„Gospodine Perlman? Gospodine?”

Asad Halil pogleda pilota koji je došao blizu njega. „Da?”

„Uskoro ćemo da krenemo. Privežite pojas.”

Halil zakopča pojas dok je pilot govorio: „Telefon je za šankom. Žica seže do svakog sedišta.”

„Odlično.”

„Drugi instrument na zidu je interkom. Možete nas pozvati u bilo kom trenutku, samo pritisnite dugme i progovorite.”

„Hvala.”

„Ili jednostavno dođite u pilotsku kabinu.”

„Shvatam.”

„Dobro. Treba li vam još neka pomoć pre nego što sednem?”

„Ne, hvala vam.”

„U redu. Izlaz za slučaj opasnosti je ovde, a ovi prozori imaju šalone ako želite da ih spustite. Posle uzletanja ću vas obavestiti kad možete da otkopčate pojas i krećete se.”

„Hvala.”

„Vidimo se kasnije.” Pilot se okrenu, uđe u kabinu i zatvori klizna vrata za sobom.

Halil je gledao kroz mali prozor dok je avion rulao prema pisti za uzletanje. Ne tako davno, mislio je, spustio se ovde s čovekom koji sada sedi mrtav u pilotskom sedištu borbenog aviona koji je možda ubio mnogo ljudi. Pored tog mrtvaca sedi još jedan ubica koji je platio za svoje zločine. To je bio izuzetan trenutak, odgovarajući kraj njihovih krvožednih života. Ali to je bio i znak, zapravo potpis, ako iko uspe da ga pročita na pravi način. Zažalio je što je sebi dopustio takav simboličan čin, ali kad je ponovo razmislio, zaključio je da ne bi promenio nijednu reč, nijedan trenutak, ništa što je učinio. „Čaša moja je prepuna.” Nasmehio se.

Avion je stao i Halil začu kao motori postaju glasniji. Činilo se da letelica podrhtava, a zatim je naglo krenula pistom.

Polu minuta kasnije bili su u vazduhu. Čuo je kako se stajni trap ispod njega uvlači. Kroz nekoliko minuta avion je lagano skrenuo i dalje se uspinjući.

Nešto kasnije preko zvučnika je začuo kopilotov glas. „Gospodine Perlman, možete da se krećete ako želite, ali molim vas da prikopčate pojas kad sedite. Sedište se spušta sasvim, za slučaj da poželite da odspavate. Sada prelećemo južni Menhetn, ukoliko želite da pogledate.”

Halil pogleda kroz prozor. Leteli su preko južnog vrha ostrva Menhetn i video je oblakodere uz obalu, uključujući kule-bliznakinje Svetskog trgovinskog centra.

U Tripoliju su mu rekli da pored Svetskog trgovinskog centra ima jedna zgrada zvana Federalni trg dvadeset šest. U nju su odveli Butrosa, a da je bilo šta što može da pođe naopako pošlo naopako, odveli bi i nega.

Malik je rekao: „Odatle nema bekstva, prijatelju moj. Kad stigneš tamo, njihov si. Sledeća stanica ti je obližnji državni zatvor, zatim državna sudnica, takođe u blizini, a onda zatvor negde u smrznutoj unutrašnjosti zemlje, gde ćeš ostati do kraja života. Tamo ti niko ne može pomoći. Nećemo te ni priznati za svoga, niti ponuditi razmenu za nekog zarobljenog nevernika. U američkim zatvorima ima mnogo mudžahedina, ali vlasti ti neće dozvoliti da ih vidiš. Živećeš do kraja života sam u nepoznatoj zemlji, među nepoznatim ljudima, i nikada više nećeš videti svoj dom, niti ćeš čuti svoj maternji jezik, niti ćeš biti sa ženom. Bićeš lav u kavezu, Asade, i zauvek ćeš koračati tamo-amo po ćeliji.” Onda je dodao: „A možda ćeš prekratiti sebi život, što će biti pobeda za tebe i tvoj cilj, a za njih poraz.” Upitao je: „Jesi li spreman za takvu pobedu?”

Na to je Asad Halil odgovorio: „Ako sam spreman da žrtvujem svoj život u bici, zašto ne bih mogao oduzeti sebi život kako bih izbegao ropstvo i poniženje?”

Malik je zamišljeno klimnuo glavom i primetio: „Nekima je to lakše nego drugima.” Zatim mu je pružio brijač i rekao: „Ovo je jedan način.” Dodao je: „Ali, ne treba sebi da presečeš vene na ručnim zglobovima jer mogu da te spasu. Treba da presečeš nekoliko glavnih arterija.” Pojavio se lekar i pokazao Halilu kako da pronađe vratnu i butnu arteriju. Lekar je dodao: „A za svaki slučaj preseci i vene na zglobovima.”

Lekara je zamenio neki čovek koji je Halilu pokazao kako da načini omče od raznih materijala, uključujući krevetske čaršave, električne žice i odeću.

Posle demonstracije samoubistva Malik je rekao Halilu: „Svi moramo da umremo i svi bismo odabrali da umremo u džihadu od neprijateljske ruke. Ali, ima prilika kada moramo umreti od sopstvene ruke. Uveravam te, raj te očekuje na kraju oba puta.”

Halil ponovo pogleda kroz prozor aviona i uhvati poslednji odblesak Njujorka. Zavetovao se da više nikada neće ponovo videti taj grad. Njegov poslednji cilj u Americi je

mesto zvano Kalifornija, a kraj njegovog putovanja je Tripoli ili raj. U oba slučaja, stići će kući.

Poglavlje 42

Probudio sam se i za nekoliko trenutaka shvatio gde sam, ko sam i s kim sam spavao.

Čovek često zažali zbog neumerenosti večeri natopljene alkoholom. Čovek često požali što se nije probudio sam, negde drugde. Daleko. Ali tog jutra nisam se tako osećao. Zapravo, osećao sam se prilično dobro, iako sam morao da se oduprem iskušenju da istrčim na prozor i viknem: „Probudite se, Njujorčani! Džon Kori je kresnuo!”

Elem, sat na noćnom ormariću pokazivao je sedam i četrnaest.

Tiho sam ustao iz kreveta, otišao u kupatilo i upotrebio ga. Našao sam „Er fransov” pribor, obrijao se i oprao zube, a zatim uskočio pod tuš.

Kroz mlečno staklo vrata tuš-kabine video sam Kejt kako ulazi u kupatilo, zatim sam čuo povlačenje vode i nju kako pere zube i grgoće između zevanja.

Seks sa ženom koju jedva poznajete je jedna stvar, a noć provedena s njom je sasvim druga. Ja sam vrlo posesivan kad je reč o kupatilu.

Elem, vrata kabine kliznuše u stranu i uđe Mejfildova. Bez reči me je munula i stala pod tuš. Rekla je: „Operi mi leđa.”

Oprao sam joj leđa nasapunjanom spužvom.

„Oooh, kako to prija.”

Okrenula se, zagrlili smo se i poljubili, a voda nam je prskala po telima.

Elem, posle sapunjavog seksa pod tušem izašli smo, obrisali se i vratili u spavaću sobu oboje umotani u peškire. Spavaća soba joj gleda na istok, pa je kroz prozore sijalo sunce. Dan je izgledao lepo, ali izgled ume da prevari.

Rekla je: „Zaista sam uživala noćas.”

„I ja sam.”

„Hoćemo li se videti ponovo?”

„Radimo zajedno.”

„Tako je. Ti si onaj za stolom preko puta mog.”

Nikad ne znate šta da očekujete ujutru, niti znate šta da kažete, ali najbolje je biti vedar, što je Kejt Mejfild i činila. Pet poena.

Elem, odeća mi je bila negde drugde - u dnevnoj sobi, ako me sećanje dobro služi, pa sam rekao: „Ostavljam te tvom slikanju i idem da nađem svoju odeću.”

„Sve je opeglano i okačeno u plakaru u hodniku. Oprala sam ti gaće i čarape.”

„Hvala ti.” Deset poena. Uzeo sam futrolu i pištolj i ušao u dnevnu sobu, gde je moja odeća i dalje ležala razbacana po podu. Mora da je sanjala pranje i peglanje. Deset negativnih poena.

Obukao sam se, nesrećan zbog jučerašnjeg rublja. Za alfa mužjaka, ja sam opsesivno čist, mada mogu i da trpim.

Ušao sam u kuhinjicu, našao čistu čašu i sipao sebi sok od narandže. Sadržaj frižidera, primetio sam, bio je oskudan, ali jogurta je *bilo*. Uvek ima jogurta. Šta je to sa ženama i jogurtom?

Podigao sam slušalicu telefona i okrenuo broj svog stana. Čuo sam svoj snimljeni glas kako kaže: „Stan Džona Korija - gospođa je utekla, pa ne ostavljajte poruke za nju.” Možda bih, posle godinu i po, mogao i da promenim poruku. Elem, ukucao sam šifru i robotski glas reče: „Imate osam poruka.” Prva je bila od moje bivše. Rekla je: „Promeni tu glupu poruku. Pozovi me. Zabrinuta sam.”

I jeste. I nazvaću je, kad se nakanim.

Bila je još jedna zabrinuta poruka, od mame i tate koji žive na Floridi i sada liče na paradajze sušene na suncu.

Tu je bila i poruka od mog brata, koji čita samo *Vol Strit džornal*, ali mora da je nešto čuo od mame i tate koji su mu naredili da pozove Crnu Ovcu. To je moj porodični nadimak i nema nikakvih negativnih konotacija.

Zvala su me i dva stara druga s posla i raspitivala se o mojoj mogućoj umešanosti u slučaj aviona 175. Čekala me je i poruka od mog bivšeg partnera, Doma Fanelija. Koji je rekao: „Hej, siledžijo! Jesam li te gurnuo u pravi posao ili nisam, a? Jebote! A brinuo si se što su te ona dva Pedra upucala? Ovaj s krpom na glavi pobio je ceo avion i gomilu federalaca. Sada verovatno traži tebe. Da li se zabavljaš? Primećen si kod 'Đulija' pre neko veće kako piješ sam. Kupi plavu periku. Pozovi me. Duguješ mi piće. *Arrivederci*³⁵.”

Nasmešio sam se protiv svoje volje i rekao: „Idi do đavola, Dome.”

---

³⁵ Ital. do viđenja. (Prim. prev.)

Sledeća poruka bila je od gospodina Teda Neša. Rekao je: „Ovde Neš - mislim da bi trebalo da si u Frankfurtu, Kori. Nadam se da si na putu. Ako nisi, gde si? Moraš da budeš u kontaktu. Pozovi me.”

„I ti se nosi do đavola, govno jedno, ti...” Shvatio sam da me taj čovek nervira. Kao što je Kejt rekla na aerodromu, ne treba to da dozvolim.

Poslednja poruka bila je od Džeka Keniga, u ponoć po našem vremenu. Rekao je: „Neš je pokušao da te nađe. Nisi u kancelariji, nisi ostavio broj gde si, ne javljaš se na pejdžer, a pretpostavljam da nisi ni kod kuće. Javi mi se. Što pre.”

Činilo mi se da je her Kenig već proveo previše vremena u faterlandu.

Robotski glas reče: „Kraj poruka.”

„Hvala Bogu.”

Bilo mi je drago što nisam čuo Betin glas, koji bi povećao moj količnik osećanja krivice.

Otišao sam u dnevnu sobu i seo na kauč - scenu noćasnijeg zločina. Pa, jednu od scena.

Elem, uzeo sam da listam jedini časopis koji sam video, primerak *Nedeljnog pregleda zabave*. U odeljku o knjigama video sam da je Danijela Stil objavila četvrtu knjigu ove godine, a tek je april. Možda bih mogao da je nagovorim da napiše moj izveštaj, mada bi se možda previše zadržala na tome šta su leševi iz prve klase imali na sebi.

Otvorio sam sledeći odeljak i spremio se da pročitam članak o dobrotvornom koncertu koji je Barbra Strejsend održala u korist majanskih marksista sa poluostrva Jukatan, kad - *voila!* - pojavila se Kejt Mejfild, napuderisana, očešljana i obučena. To zapravo nije trajalo predugo. Deset poena.

Ustao sam i rekao: „Izgledaš zanosno.”

„Hvala ti. Ali, nemoj da budeš osetljiv i da mi tepaš. Dopadao si mi se onakav.”

„A kakav sam to bio?”

„Neosetljiv, lakomislen, egoističan, grub i sarkastičan.”

„Daću sve od sebe.” Dvadeset pet poena.

Obavestila me je: „Večeras kod tebe. Poneću torbu sa stvarima za noć. Je li to u redu?”

„Naravno. Dok god torba sa stvarima za noć ne liči na tri kofera i četiri kutije za selidbe. Moram stvarno dobro da razmislim o svemu ovome.”

Takođe me je obavestila: „Dok si bio sinoć u kupatilu, pejdžer ti je pištao. Pogledala sam. Zvali su iz Komandnog centra.”

„Oh... trebalo je da mi kažeš.”

„Zaboravila sam. Ne brini za to.”

Imao sam osećaj da nekome predajem kontrolu nad svemirskim letom, a možda i da kontrolu nad svojim životom predajem Kejt Mejfild. Razumete šta hoću da kažem? Pet negativnih poena.

Krenula je ka vratima, a ja sam pošao za njom. Rekla je. „Ima sladak francuski kafe na Drugoj aveniji.”

„Odlično. Neka tamo i ostane.”

„Hajde. Ja častim.”

„Ima jedna masna kafana nešto niže u ulici.”

„Ja sam prva pozvala.”

I tako smo uzeli koferčiće i izašli, baš kao Džon i Džejn Džons kad uzmu slobodan dan, samo što smo mi nosili glockove kalibra 40.

Kejt je, inače, obukla crne pantalone i nekakav blejzer boje „Hejncovog” kečapa preko bele bluze. Ja sam na sebi imao isto što i juče.

Sišli smo liftom u predvorje i izašli iz zgrade. Vrtar je bio isti onaj od sinoć. Možda rade na svaka dva sata po sat dok ne odrade osmosatni dan. U svakom slučaju, tip je rekao: „Taksi, miz Mejfild?”

„Ne, Herberte, hvala ti, prošetaćemo.”

Herbert me pogleda kao da nagoveštava kako je on, a ne ja, trebalo da provede noć u stanu 1415.

Bio je lep dan, vedar, pomalo svež, ali bez preterane vlage. Krenuli smo ka istoku 86. ulicom i stigli do Druge avenije, zatim skrenuli ka jugu u pravcu mog stana, mada nismo tamo pošli. Saobraćaj na aveniji već je bio gust, i motorni i pešački. Rekao sam, bez veze s bilo čim osim s mojim trenutnim raspoloženjem: „Volim Njujork.”

Ona je odgovorila: „Mrzim Njujork.” Shvatila je da je ta izjava bremenita budućim nevoljama, naročito ako je i *ona sama* bremenita, pa je dodala. „Ali možda će početi da mi se dopada.”

„Ne, neće. To je nemoguće. Ali mogla bi da se navikneš. Ponekad ćeš ga voleti, ponekad ćeš ga mrzeti, ali ti se nikad neće sviđati.”

Pogledala me je, ali nije prokomentarisala moje duboke misli.

Stigli smo do kafea, zvao se La Nešto de Nešto. Ušli smo, a toplo nas je dočekala francuska dama na lekovima za smirenje. Kao da su se ona i Kejt poznavale, pa su razmenile nekoliko reči na francuskom. Izbavite me odavde. Pet negativnih poena.

Seli smo za sto veličine mojih dugmeta za manžete, na žičane stolice napravljene od vešalica za odeću. Kafe je izgledao kao rasprodaja stvari Lore Ešli³⁶ i mirisao je na topao maslac, od čega mi se okretao stomak. Svi gosti bili su transvestiti oba pravca.

„Zar nije slatko?”

„Nije.”

Vlasnica nam je donela sićušne jelovnike ispisane rukopisom na sanskritu. Bile su trideset dve vrste kroasana i pogačica, sve hrana neprikladna za muškarca. Upitao sam madam: „Mogu li da dobijem kifle?”

„*Non, monsieur.*”

„Jaja? Kobasice?”

„*Non, monsieur.*” Okrenula se na visokoj potpetici i udaljila se. Dejstvo lekova je prestajalo.

Kejt reče: „Uzmi kroasane s jagodama.”

„Zašto?” Naručio sam kafu, sok od narandže i šest brioša. Brioše mogu da podnesem. Liče na krofne s rupom u sredini koje je pravila moja baka Engleskinja. Kejt je naručila čaj i kroasane s višnjama.

Dok smo doručkovali upitala me je: „Imaš li još neku informaciju koju bi želeo da поделиš sa mnom?”

„Ne. Samo ubistvo u Pert Amboju.”

„Neka teorija?”

„Ne. Često dolaziš ovamo?”

„Skoro svako jutro. Imaš li neke planove za danas?”

„Moram da uzmem odeću s hemijskog čišćenja. A ti?”

---

³⁶ Laura Ashley, 1925-1996, slavna dizajnerka tapeta i tkanina za nameštaj načinjenih od prirodnih vlakana. (Prim. prev.)

„Moram da navalim na onu gomilu na mom stolu.“

„Razmisli o onome što nije na tvom stolu.“

„Na primer?“

„Na primer podrobna informacija o Halilovim navodnim žrtvama u Evropi. Osim ako nisam prevideo, o tome nema ničega na našim stolovima. Ništa od Skotland jarda. Ništa od Kriminalističkog istražnog odeljenja Ratnog vazduhoplovstva niti od FBI-ja.“

„U redu... šta tražimo?“

„Povezanost i motiv.“

„Izgleda da povezanosti nema, osim što su žrtve bili Britanci i Amerikanci. To je ujedno i motiv“, naglasila je.

„Napad koji odudara je ubistvo sekiriom onog pukovnika američkog Ratnog vazduhoplovstva u Engleskoj.“

„Pukovnika Hambrehta. U blizini vazduhoplovne baze Lejkenhit.“

„Tako je. Ova kafa nije loša.“

„Zašto taj napad odudara?“

„Izveden je iz blizine i bio je ličan.“

„Takvo je bilo i ubistvo učenika.“

„Oni su ustreljeni. Ja govorim o sekiri. To je značajno.“

Pogledala me je i rekla: „U redu, detektive Kori. Pričaj mi o tome.“

Igrao sam se preostalim briošem. Rekao sam. „Takvo ubistvo nagoveštava ličan odnos.“

„U redu. Ali nismo sigurni ni da li je zaista Halil izvršio to ubistvo.“

„Tako je. To je uglavnom pretpostavka Interpola. Oni su ga pratili. Prevrnuo sam pola tone papira juče dok ste ti i Džek trošili pare na taksi do 'Kenedija'. Našao sam veoma malo materijala od Skotland jarda, Kriminalističkog odeljenja Ratnog vazduhoplovstva i naših prijatelja iz CIA.“ Dodao sam. „I ništa od FBI-ja, a oni su sigurno poslali tamo ekipu da istražuje Hambrehtovo ubistvo, kao i ubistva američke dece. Dakle, zašto tih materijala nema?“

„Možda si ih prevideo.“

„Uputio sam zahtev u Arhiv Komandnog centra i još čekam.“

„Ne budi paranoičan.“

„Ne budi tako puna poverenja.“

Nije odgovorila neko vreme, zatim je rekla: „Nisam.”

Mislim da smo se prećutno dogovorili da nešto tu smrdi, ali agent Mejfildova nije želela da to iskaže rečima.

Madam nam je donela račun. Pružio sam ga *mademoiselle*, koja je platila gotovinom. Pet poena. Madam nam je vratila ostatak iz torbice koju je nosila na boku, kao u Evropi. Kako je to kul!

Izašli smo. Zaustavio sam taksi. Ušli smo i rekao sam: „Federalni trg dvadeset šest.”

Taksista nije imao pojma gde je to, pa sam mu dao uputstva. „Odakle ste?”

„Iz Albanije.”

Kad sam bio mali, u gradu je još bilo taksista iz carske Rusije, sve bivši plemići, ako je verovati njihovim pričama. Makar su znali da pronađu adresu.

Sedeli smo ćutke neko vreme, a onda Kejt reče: „Možda bi trebalo da odeš kući da se presvučeš.”

„Hoću ako želiš, stanujem blizu.” Dodao sam: „Gotovo smo susedi.”

Nasmešila se, razmislila o tome i rekla: „Neka ide do đavola. Niko neće primetiti.”

„U toj zgradi ima pet stotina detektiva i agenata FBI-ja. Misliš da neće primetiti?”

Nasmejala se. „Koga je briga?”

Rekao sam: „Ući ćemo odvojeno.”

Uzela me je za ruku, primakla usne mom uhu i rekla: „Ko ih jebe.”

Poljubio sam je u obraz. Mirisala je dobro. Izgledala je dobro. Dopadao mi se njen glas. Upitao sam je: „Odakle si tačno?”

„Odasvud. Ja sam derište FBI-ja. Tata mi je u penziji. Rođen je u Sinsinatiju, mama je iz Tenesija. Mnogo smo se selili. Živeli smo jedno vreme i u Venecueli. Biro ima mnogo osoblja u Južnoj Americi. Huver je pokušao da zaštiti Južnu Ameriku od CIA. Jesi li to znao?”

„Mislim da jesam. Dobri stari Edgar.”

„Prema recima mog oca, Huvera nisu shvatali.”

„Mogao bih da ti pričam o tome.”

Nasmejala se.

Upitao sam je: „Jesu li tvoji roditelji ponosni na tebe?”

„Naravno. Jesu li tvoji ponosni na *tebe*? Jesu li oboje živi?”

„Živi su i zdravi, žive u Sarasoti.“

Nasmešila se. „I...? Da li te vole? Ponose li se tobom?“

„Apsolutno. Dali su mi nadimak od milja - Crna Ovca.“

Nasmejala se. Dva poena.

Ćutala je neko vreme, a onda rekla: „Imala sam dugotrajnu vezu na daljinu s jednim agentom.“ Dodala je: „Drago mi je što smo susedi. Lakše je. Bolje je.“

Misleći na svoju vezu na daljinu s Bet Penrouz i na svoj bivši brak, nisam bio siguran da li je zaista bolje, ali sam rekao: „Naravno.“

Otkrila mi je još nešto: „Volim starije muškarce.“

Pretpostavljam da je mislila na mene. Upitao sam je: „Zašto?“

„Volim generaciju iz doba pre osetljivosti. Kao što je moj otac. Iz doba kad su muškarci bili muškarci.“

„Kao Atila Hunski.“

„Znaš šta hoću da kažem.“

„Muškarcima tvoje generacije ništa ne fali, Kejt. Tako misliš zbog posla i ljudi u njemu. I oni su verovatno sasvim u redu, ali rade za federalnu vladu, što je postalo veoma čudnovato.“

„Možda je tako. Džek je u redu, na primer. On je stariji i uglavnom se ponaša normalno.“

„Tako je.“

Rekla je: „Obično se ne bacam na muškarce.“

„Navikao sam na to.“

Nasmejala se. „U redu, dosta priča tipa 'jutro posle'.“

„Važi.“

I tako smo se upustili u ćaskanje kakvo je pre trideset godina bilo prekoitalni razgovor. Zemlja se izmenila, uglavnom nabolje, mislim, ali seks sada zbunjuje više, a ne manje. Možda sam samo ja zbunjen. Izlazio sam sa ženama koje se pridržavaju novog/starog koncepta čednosti i umerenosti, kao i sa ženama koje menjaju pastuve brže nego jahači Poni ekspresa. Teško je po izgledu reći koja je kakva, čak i po onome što govore. Ženama je lakše - svi muškarci su svinje. Jednostavno.

Elem, ne smemo da govorimo o tajnim temama u prisustvu civila, čak ni u prisustvu taksista Albanaca koji se pretvaraju da ne znaju engleski i gde je Federalni trg, pa smo ćaskali tokom vožnje do centra i upoznavali se.

Predložio sam da izađemo iz taksija blok pre cilja i uđemo odvojeno. Ali Kejt je rekla: „Ne, ovako je zabavno. Da vidimo ko će primetiti i ko će se cerekati." Dodala je: „Nismo uradili ništa loše."

Naravno, FBI nije nalik privatnim poslodavcima, čak ni Upravi policije Njujorka, kad smo već kod toga. U FBI-ju se pazi na moguće seksualne sukobe i nevolje. Sigurno ste primetili da se Molder i Skali još nisu smuvali. Pitam se da li uopšte imaju seksa. U svakom slučaju, ja radim za FBI samo po ugovoru, tako da me se to ne tiče.

Taksi je stigao pred Federalni trg 26 pre devet sati, a ja sam platio.

Izašli smo iz auta i zajedno ušli u predvorje, ali tu nije bilo mnogo kolega, a oni koje smo prepoznali kao da nisu primetili da smo stigli zajedno, istim taksijem, i da se ja nisam presvukao. Kad radiš ono s kolegom, misliš da to svako zna, ali ljudi obično imaju važnije stvari u glavi. Ipak, da je Kenig bio tu, provalio bi nas i razbesneo bi se. Znam taj tip.

U predvorju je bio kiosk s novinama, pa smo kupili *Tajms*, *Post*, *Dejli njuz* i *USA tudej*, uprkos činjenici da nam ove i mnoge druge novine dostavljaju pet puta sedmično. Volim da su mi novine sveže, nepročitane i neisečene.

Dok smo čekali lift, preleteo sam pogledom članak na naslovnoj strani *Tajmsa* u kom se priznaje teroristički napad. Poznato ime i lice privukli su mi pažnju. Rekao sam. „Uh, jebote. Izvini na francuskom. Ovi briošci me savladavaju."

„Šta je?"

Podigao sam novine. Zagledala se i rekla: „Oh..."

Da skratim članak, *Tajms* je objavio moje ime i fotografiju navodno snimljenu na „Kenediju" u subotu, mada se ja ne sećam da sam u subotu nosio to odelo. Slika je očigledno bila montirana, kao i nekoliko rečenica za koje se ne sećam da sam ih izgovorio, osim jedne koja je glasila: „Mislim da je Halil još u oblasti grada Njujorka, i ako jeste, pronaći ćemo ga." Nisam tako rekao doslovno, i svakako ne za javnost. Načinio sam mentalni podsetnik da zviznem malog Alana Parkera po nosu.

Kejt je listala *Dejli njuz* i rekla: „Evo navoda mojih reči. Kaže da smo bili vrlo blizu hapšenja Asada Halila na 'Kenediju', ali da je on imao saučesnike na aerodromu i uspeo da nam umakne."

Pogledala me je.

Rekao sam: „Vidiš? Zato nismo morali da razgovaramo s novinarima. Džek ili Alan ili neko drugi obavio je to umesto nas.”

Slegnula je ramenima, pa rekla: „Pa, pristali smo da budemo... kako se to kaže?”

„Mamci. Gde je *tvoja* slika?”

„Možda će je objaviti sutra. Ili danas po podne.” Dodala je: „Ja ne ispadam tako lepo na slikama.” Nasmejala se.

Lift je stigao, pa smo se povezli s još nekim ljudima koji su išli u kancelarije Antiterorističke jedinice. Svi su ćaskali osim onih koji su čitali novine. Jedan tip me je pogledao, zatim ponovo pogledao novine. Rekao je: „Hej, pa ti si na Halilovoj Listi najtraženijih.”

Svi su se nasmejali. Zašto meni to nije bilo smešno?

Neko drugi reče: „Ne približavajte se previše Koriju.”

Još smeha. Što se lift više uspinjao, šale su postajale gluplje. Čak i Kejt se umešala i rekla: „Imam bocu plave boje za kosu da ti pozajmim.”

Ha, ha, ha. Da nisam džentlmen, objavio bih da je Mejfildova veoma prirodna plavuša.

Elem, izašli smo na dvadeset šestom spratu, gde se nalazio Komandni centar, i Kejt mi je rekla: „Izvini, ali bilo je baš zabavno.”

„Mora da sam promašio poentu.”

Krenuli smo zajedno prema Komandnom centru. „Ma daj, Džone. Nisi u ozbiljnoj opasnosti.”

„Onda neka sutra puste tvoju sliku.”

„Nije mi stalo. Dobrovoljno sam se javila.”

Ušli smo u Centar i krenuli ka našim stolovima pozdravljajući usput ljude. Niko nije načinio zabavan komentar o mojoj slici u novinama. Ovde je veoma profesionalno, a šale u liftu bile su ispad, trenutak nesputanog nefederalnog ponašanja. Šaljivčine iz lifta sigurno sada jedan drugog prijavljuju zbog smejanja. Da je ovo moje staro Odeljenje za ubistva, uvećali bi moju fotografiju i stavili potpis: „Asad Halil traži ovog čoveka - možete li da pomognete?”

Seo sam za sto. Zapravo nije bilo šanse da moja slika u novinama, čak ni na televiziji, izmami Halila na otvoreno, niti da postanem njegova meta. Osim ako mu se previše ne primaknem.

Kejt je sela preko puta mene i stala da lista papire. „Gospode, ovde ima tona hartije.”

„Većina je đubre.”

Pregledao sam *Njujork tajms*, tražeći članak o ubistvu američkog bankara u Frankfurtu. Najzad sam našao malu vest agencije AP u kojoj su navedene samo najosnovnije pojedinosti i nije spomenuta nikakva veza s Asadom Halilom.

Pretpostavio sam da razni organi vlasti nisu želeli da stvore zabunu među američkim građanstvom i čuvarima zakona koji traže Halila ovde.

Dao sam novine Kejt i ona je pročitala članak. Rekla je: „Mora da gaje neke sumnje u vezi s ovim.” Dodala je: „I ne žele da idu naruku Libijskoj obaveštajnoj službi, ako je umešana.”

„Tako je.” Većinu ubistava s kojima sam imao posla izvršili su kreteni. Međunarodnu obaveštajnu igru igraju ljudi koji su toliko pametni da *se ponašaju* poput idiota. Ljudi kao što su Ted Neš i njegovi protivnici. Njihovi blistavi planovi toliko su izuvijani da se polovina njih svakog jutra budi pokušavajući da se seti na čijoj je strani ove sedmice i koja laž je istina prerušena u laž prerušenu u istinu. Nije ni čudo što Neš malo govori - veći deo umne energije koristi trudeći se da razmrsi protivrečnu stvarnost. Moje geslo je: „Neka bude jednostavno, glupane.”

Elem, Kejt se maši telefona i reče: „Moramo da pozovemo Džeka.”

„Frankfurt je šest sati iza nas. On još spava.”

„Frankfurt je šest sati *ispred* nas. On je u terenskoj ispostavi.”

„Kako god. Neka on pozove nas.”

Oklevala je, zatim spustila slušalicu.

Oboje smo pročitali glavne vesti u novinama i prokomentarisali kako medijima i ne treba manipulirati - ionako uspevaju da pogrešno donesu unapred spremljene vesti. Samo *Tajms* je, da pohvalimo Sivu Damu, uglavnom bio tačan. Ali, kao i u mojim dosijeima, važnih i zanimljivih činjenica nije bilo.

Ponovo su u novinama bile fotografije Asada Halila, kao i nekoliko montiranih snimaka sa naočarima, bradom, brkovima i prosedom kosom začušljanom na različite načine. Ovo je, naravno, trebalo da upozori javnost na mogućnost da je begunac izmenio svoj izgled. Ali ono

što se postiglo bilo je bez sumnje to da građani počnu da sumnjaju u nevine ljude koji nose naočari, bradu i brkove. Osim toga, kao pajkan, znao sam da je i najmanje prerašavanje obično plodotvorno, i da čak i ja ne bih primetio ovog tipa u masi kad bi se smešio i nosio brkove.

Pregledao sam članke da vidim je li iko prihvatio moj predlog o objavljivanju teorije da su gospođa Halil i gospodin Gadafi više od prijatelja, ali nisam našao nikakav nagoveštaj.

Uprkos mom geslu o jednostavnosti, ima trenutaka kada je psihološki rat dobar, ali ga vojska i čuvari zakona slabo koriste - osim kada pajkani ispituju osumnjičenog igrajući dobru staru tačku s dobrim i lošim pajkanom. U svakom slučaju, valja posejati seme sumnje i obmane kroz medije i nadati se da će begunac pročitati i poverovati, a da će dobri momci znati da je to sranje.

S tim u vezi, pitao sam se da li gospodin Halil čita o sebi i gleda se na televiziji. Pokušao sam da ga zamislim negde, skrivenog u jeftinom pansionu u arapskom susedstvu, kako jede konzerviranu kozetinu, gleda dnevni televizijski program i čita novine. Ali, nisam uspeo to da zamislim. Zamislio sam ga doteranog u odelu, negde napolju, kako radi na tome da nas sjebe.

Kad bi ovaj slučaj imao ime, zvao bi se „Slučaj nedostajućih obaveštenja“. Nešto od onoga čega nije bilo u vestima nedostajalo je jer nisu znali, ali nedostajalo je i ono što su morali da znaju ili zaključe. Ono što je najupadljivije nedostajalo bilo je kakvo god pozivanje na petnaesti april 1986. Bilo koji napaljeni izveštač s pola mozga, s pola pamćenja ili s modemom trebalo je da shvati povezanost. Čak ni novinski izveštači nisu toliko glupi, pa sam morao da zaključim kako su vesti bile malo usmeravane. Novinari će sarađivati s federalcima nekoliko dana nedeljno ako ovi uspeju da ih ubede kako je reč o nacionalnoj bezbednosti. S druge strane, možda sam pročitao suviše iz onoga što nisam pročitao. Upitao sam Kejt: „Zašto nijedan od članaka ne spominje godišnjicu vazdušnog napada na Libiju?“

Podigla je pogled sa stola i odgovorila: „Pretpostavljam da ih je neko zamolio za to. Nije dobro dati drugoj strani ono što želi. Oni mnogo polažu na godišnjice, ali ako ih mi ignorišemo, oni se isfrustriraju.“

Ovo mi je zvučalo dobro. Ima mnogo stvari o kojima treba voditi računa u ovako velikom slučaju. Loši glumci igraju tragediju, ali mi ih nećemo besplatno oglašavati.

Elem, u vestima nije bilo više ničeg važnog, pa sam, kao i Kejt, pozvao svoju govornu poštu. Trebalo je da upotrebim slušalicu, a ne zvučnik, jer je prva poruka bila od Bet, ostavljena u sedam i dvanaest minuta. Rekla je: „Hej, ti. Zvala sam te na kuću sinoć i jutros,

ali nisam ostavila poruku. Gde se kriješ? Pozovi me na kuću do osam, a posle na posao. Nedostaješ mi. Šaljem ti veliki vlažni poljubac. Zdravo."

Kejt je nastavila da sluša svoje poruke, praveći se da nije čula. Rekao sam, kao za sebe: „Moram da se javim mami", ali nisam mislio da će to proći.

Elem, sledeća poruka bila je od Džeka Keniga, koji je rekao: „Poruka za Korija i Mejfildovu. Pozovite me." Ostavio je dugačak telefonski broj s mnogo nula i jedinica, pa sam pretpostavio da se nije vratio u svoju kancelariju dole niz hodnik.

Sličnu poruku ostavio mi je i Ted Neš. Izbrisao sam je.

Nije bilo više poruka, pa sam pogledao nove papire na svom stolu.

Posle nekoliko minuta Kejt podiže pogled i upita: „Ko je to bio?"

„Džek i Ted."

„Ne, prva poruka."

„Oh... mama."

Rekla je nešto kao „teško branje", ali možda je nisam dobro razumeo. Ustala je i otišla od stola.

I tako sam sedeo tamo neispavan, rupa od metka u stomaku me je bolela, šest nedopečenih briosa mi je pritiskalo stomak, poslednji i završni čin moje karijere je propadao, a neki ljudi terorista negde pije kamilje mleko i zuri u moju sliku u novinama. Sve to mogu da savladam, ali da li mi treba *ovo*? Hoću da kažem, mislio sam da ću biti otvoren s Kejt.

Baš kad sam počeo da sumnjam u Mejfildovu, ona se vratila s dve šolje kafe i spustila mi jednu na sto. „Crna, jedna kocka šećera. Je li tako?"

„Tako je. Bez strihnina. Hvala ti."

„Mogu da trknem i donesem ti uštipke s jajima ako hoćeš. Sa sirom i kobasicom."

„Ne, hvala."

„Čoveku u akciji treba jaka hrana."

„Zapravo, sedim ovde. Kafa je dovoljna. Hvala."

„Kladim se da jutros nisi uzeo vitamine. Da otrčim i donesem ti?"

Osetio sam lako zadirkivanje u tonu miz Mejfild, a možda je parola tog jutra bila zajedljivost. Rekao sam: „Hvala ti, ali kafa je sve što mi treba." Spustio sam glavu i stao da čitam neki memorandum.

Sela je preko puta mene i srkutala kafu. Osećao sam njen pogled na sebi. Pogledao sam je, ali te plave oči, koje su nedavno bile rajske, pretvorile su se u kockice leda.

Zurili smo jedno u drugo, a ona najzad reče: „Izvini“, i vrati se svojim papirima.

Rekao sam: „Pobrinuću se za to.“

Ne podigavši pogled odvrtila je: „I bolje bi ti bilo.“

Posle minut-dva vratili smo se poslu hvatanja najtraženijeg svetskog teroriste. Rekla je: „Evo združenog izveštaja raznih odeljenja policije u vezi s iznajmljenim kolima u oblasti grada... u osnovi, svakodnevno se iznajmljuju hiljade automobila, ali oni pokušavaju da izdvoje kola koja su iznajmili ljudi s imenima bliskoistočnog prizvuka. Zvuči kao vrlo slaba mogućnost.“

„Vrlo, vrlo slaba. Što se nas tiče, Halil vozi kola koja je pozajmio od nekog zemljaka. Čak i da su unajmljena, njegov saučesnik bi upotrebio ime Smit ako je imao ispravna dokumenta.“

„Ali čovek koji je iznajmio kola možda nije izgledao kao Smit.“

„Tačno... ali mogli su da upotrebe nekog ko izgleda kao Smit i posle ga ucmečaju. Zaboravi agencije za iznajmljivanje kola.“

„Imali smo sreće s Rajderovim kombijem u slučaju Svetskog trgovinskog centra. Tako smo rešili slučaj.“

„Zaboravi posrani slučaj Svetskog trgovinskog centra.“

„Zašto?“

„Zato što ćeš otkriti da, za razliku od vojnih zapovednika koji pokušavaju da ožive svoje pređašnje uspehe, loši momci ne pokušavaju da ožive svoje nekadašnje neuspehe.“

„Jesi li to govorio svojim studentima na 'Džonu Džeju'?“

„Naravno da jesam. To se svakako odnosi na detektivski posao. Video sam suviše policajaca za ubistva koji pokušavaju da reše slučaj B na način na koji su rešili slučaj A. Svaki slučaj je jedinstven. Pogotovo ovaj.“

„Hvala vam, profesore.“

„Radi kako hoćeš.“ Smrknuo sam se i vratio se svojim izveštajima i memorandumima. Mrzim papirologiju.

Naišao sam na zapečaćenu kovertu označenu sa SAMO ZA VAŠE OČI bez oznake pošiljaoca. Otvorio sam je i video da je od Gejba. Pisalo je: *Zadržao sam Fadija izolovanog*

Igra lava

juče, zatim otišao do kuće Gamala Džabara i ispitao njegovu ženu, Kalu. Tvrdi da ne zna ništa o aktivnostima i namerama svog muža, kao ni o tome gde je vozio u subotu. Ali rekla je da je Džabar u petak uveče imao posetu; kad je posetilac otišao, Džabar je stavio crnu platnenu torbu ispod njihovog kreveta i naredio joj da je ne dira. Nije prepoznala posetioca i nije čula ništa što je rečeno. Sutradan ujutru njen muž je ostao kod kuće, što je bilo neobično jer uvek radi subotom. Džabar je napustio njihov stan u Bruklinu oko dva popodne, ponevši crnu torbu, i nije se vratio. Opisala je njegovo ponašanje kao zabrinuto, nervozno i rasejano, kako sam najbolje uspeo da prevedem s arapskog. Gospoda Džabar se izgleda pomirila s mogućnošću da joj je muž mrtav. Pozvao sam Ubistva i dozvolio im da joj saopšte vest i u istom cilju pustio Fadija. Razgovaraćemo kasnije.

Savio sam memorandum i stavio ga u unutrašnji džep.

Kejt upita: „Šta ti je to?”

„Pokazaću ti kasnije.”

„Zašto ne sada?”

„Trebalo ti neko prihvatljivo opravdanje pre nego što porazgovaramo sa Džekom.”

„Džek nam je šef. Ja verujem Džeku.”

„I ja. Ali sada je preblizu Tedu.”

„O čemu pričaš?”

„Na istom terenu igraju se dve igre - Igra lava i još nečija igra.”

„Čija igra?”

„Ne znam. Samo imam osećaj da nešto nije u redu.”

„Pa... ako misliš da CIA obavlja posao samostalno, to i nije neka novost.”

„Tako je. Drži Teda na oku.”

„U redu. Možda ću ga zavesti pa će mi se poveriti.”

„Dobra ideja. Ali, video sam ga golog jednom. Ima malu pišu.”

Pogledala me je i videla da se ne šalim. „Kad si ga video golog?”

„Na momačkoj večeri. Poneli su ga muzika i striptizete i pre nego što je iko uspeo da ga zaustavi...”

„Prekini. Kad si ga video golog?”

„Na Ostrvu šljiva. Kad smo izašli iz biozaštićene laboratorije, morali smo da se istuširamo za izlazak. Tako su to zvali. Tuširanje za izlazak.”

„Stvarno?”

„Stvarno. Mislim da se nije istuširao kako treba, pošto mu je sledećeg dana kita otpala.”

Nasmejala se, zatim se zamislila i rekla: „Zaboravila sam da ste jednom radili zajedno na slučaju. I Džordž je bio s vama, zar ne?”

„Tako je. Džordž ima normalnu kitu. Samo da se zna.”

„Hvala ti što si mi to saopštio.” Malo je razmišljala, pa rekla: „Znači, na tom slučaju si stekao nepoverenje u Teda?”

„Nije to bio postepen proces. Nepoverenje se rodilo u meni tri sekunde nakon što sam ga upoznao.”

„Shvatam... znači, malo ti je sumnjiva ova igra slučaja što ste se ponovo sreli.”

„Možda malo. Usput, ozbiljno mi je pretio tokom slučaja na Ostrvu šljiva.”

„Kako ti je pretio?”

„Na jedini način koji je bitan.”

„Ne verujem.”

Slegnuo sam ramenima, zatim sam otkrio Mejfildovoj: „Za tvoju informaciju, zanimala ga je Bet Penrouz.”

„Oh! *Cherchezla femme*. Sada sve ima smisla. Slučaj je zatvoren.”

Možda nije bilo pametno s moje strane što sam joj to rekao. Nisam odgovorio na njeno nelogično deduktivno razmišljanje.

Rekla je: „Eto rešenja za oba tvoja problema. Ted i Bet. Hajde da ih spojimo.”

Nekako sam se od antiterorističkog agenta pretvorio u lik iz sapunske opere. Kako bih okončao ovaj razgovor, rekao sam: „Zvuči kao dobar plan.”

„Odlično. A sad mi daj to što si stavio u džep.”

„Piše da je samo za moje oči.”

„U redu, pročitaj mi.”

Izvadio sam Gejbov memorandum iz džepa i poslao ga preko lola. Pročitala ga je i rekla mi: „Ovde nema ničeg novog što ne bi trebalo da vidim, i ničega što bih morala da poreknem da sam videla.” Dodala je: „Pokušavaš da kontrolišeš informacije, Džone. Informacija je moć. Mi ovde tako ne radimo.” Nastavila je: „Ti, Gejb i još nekoliko ljudi iz Uprave policije Njujorka igrate ovde malu igru 'sakrij od federalaca'. Ta igra je opasna.” I tako dalje. Dobio

sam predavanje od tri minuta, koje je završilo sa: „Ne treba nam u Jedinici nešto što se svodi na tajno udruženje.”

Odvratio sam: „Izvinjavam se što sam pokušao da ti uskratim memorandum. Uбудućе ću ti pokazivati sve memorandume koje pajkani šalju pajkanima. Možeš s njima da radiš šta želiš.” Dodao sam: „Znam da FBI i CIA dele sve informacije sa mnom i drugim policijskim detektivima dodeljenim Jedinici. Kao što je Dž. Edgar Huver rekao...”

„U redu. Dosta je. Shvatila sam. Ali nemoj da si tajanstven *sa mnom*.”

Pogledali smo se u oči i oboje se nasmešili. Vidite šta se događa kad se upetljate s kolegom? Rekao sam: „Obećavam.”

Oboje smo se vratili papirima.

Kejt reče: „Evo preliminarnog laboratorijskog izveštaja o taksiju nađenom u Pert Amboju... au... vunena vlakna pronađena na zadnjem sedištu odgovaraju vlaknima uzetim s Halilovog odela u Parizu.”

Brzo sam pronašao izveštaj i stao da ga čitam u sebi dok je Kejt čitala naglas.

Rekla je: „Jasne čestice polietilen-tereftalata u vozačkom sedištu i vozačevom telu... šta to znači, do đavola?”

„To znači da je ubica upotrebio plastičnu bocu kao prigušivač.”

„Stvarno?”

„Stvarno. Siguran sam da to piše u nekom od onih priručnika koji ti stoje na polici.”

„Nikad ih nisam pročitala... šta još...? U redu, meci su svakako kalibra četrdeset... Pretpostavljam da to znači da je možda upotrebio... oružje agenata.”

„Verovatno.”

„Ima otisaka svuda po kolima, ali nijedan ne odgovara Asadu Halilu...”

Oboje smo pročitali izveštaj, ali nije bilo sigurnog zaključka da je Halil bio u tom taksiju, osim vunениh vlakana, a to samo po sebi nije dokazivalo njegovo prisustvo na mestu zločina. To je samo značilo da se na mestu našlo njegovo ili neko slično odelo. To je jedan zastupnik odbrane jednom rekao na sudu.

Kejt je malo razmišljala, pa rekla: „On je u Americi.”

„To sam ja rekao i *pre* nego što smo saznali za ubistvo u Pert Amboju.”

„Ubistvo u Frankfurtu je lažni trag.”

„Tako je. Zato mi i nismo pratili taj trag. Zapravo, ne pratimo nikakav trag. Izgubili smo trag u Pert Amboju.“

„Ipak, Džone, znamo gde je bio u subotu uveče. Šta možemo da zaključimo iz toga?“

„Ništa.“ Dobri, čvrsti tragovi koji se mogu dokazati zapravo često ne vode nikuda. Kad jednom bude podignuta federalna optužnica protiv Asada Halila, moći ćemo da dodamo ime Gamala Džabara spisku od preko trista muškaraca, žena i dece za čije ubistvo ga sumnjičimo. Ali to nas ne dovodi ni milimetar bliže njegovom hapšenju.

Oboje smo se vratili papirima. Počeo sam od početka, u Evropi, i pročitao ono malo materijala koji smo imali o ubistvima za koja se Halil sumnjiči i drugim njegovim aktivnostima. Ključ je negde u Evropi, ali ja ga nisam video.

Neko je, a to nisam bio ja, zatražio od Ratnog vazduhoplovstva lični dosije, takođe poznat i kao službeni registar, pukovnika Vilijema Hambrehta. Na mom stolu bio je prepis dosijea u zapečaćenom kovertu. Dosije je, kao i svi vojni lični dosijei, bio obeležen sa POVERLJIVO.

Bilo mi je zanimljivo da je dosije zatražen pre dva dana i nije bio deo prvobitnog kartona osumnjičenog. Drugim rečima, Halil se predao američkoj ambasadi u Parizu u utorak; kad su shvatili da je on osumnjičeni za Hambrehtovo ubistvo, onda je Hambrehtov dosije iz Ratnog vazduhoplovstva trebalo da stigne ovde u subotu, najkasnije u ponedeljak. Sada je bio utorak a ja sam ovaj dosije video prvi put. Ali, možda odajem federalcima suviše priznanja misleći da je ovaj dosije bio na vrhu njihove liste. A možda se neko trudio da kontroliše informacije. Kao što sam rekao Kejt: „Misli na ono što ti nije na stolu.“ Neko je to već učinio, ali ja nisam znao ko, pošto na dosijeu pukovnika Hambrehta nije bilo cedulje s imenom onoga ko je isti zatražio.

Rekao sam Kejt: „Pogledaj da li ti je stigao lični dosije pukovnika Vilijema Hambrehta.“ Podigao sam prvu stranu. „Izgleda ovako.“

Ona odgovori i ne pogledavši: „Znam kako izgleda. Zatražila sam ga u petak, kad sam dobila zadatak da dočekam Halila na aerodromu i kad sam pročitala njegov dosije. Pročitala sam Hambrehtov dosije pre pola sata.“

„Impresioniran sam. Mora da te je tata dobro poučio.“

„Tata me je naučio kako da napredujem u karijeri. Mama me je naučila kako da njuškam.“

Nasmešio sam se i otvorio dosije. Na prvoj strani bili su lični podaci, najbliži srodnik, kućna adresa, mesto i datum rođenja i tako dalje. Saznao sam da se žena Vilijema Hambrehta zove Rouz i da imaju troje dece, da bi u martu napunio pedeset pet godina da je poživio, da je bio luteranske vere, da mu je krvna grupa bila A pozitivna i tako to.

Listao sam dosije. Veći deo teksta bio je napisan nekakvim tajnim vojnim žargonom i bio je u osnovi rezime duge i očigledno istaknute karijere. Pomislio sam da je možda pukovnik Hambreht bio povezan s Obaveštajnom službom Ratnog vazduhoplovstva, što bi ga dovelo u dodir s ekstremističkim grupama. Ali on je u osnovi bio pilot, zatim komandir eskadrole, komandant borbene grupe i komandant aviopuka. Istakao se u Zalivskom ratu, dobio mnogo nagrada, pohvala za svoju jedinicu i ordena, imao je mnogo postavljenja širom sveta, bio je pridodat komandi NATO-a u Briselu, kao i vazduhoplovnoj bazi Kraljevskog ratnog vazduhoplovstva Lejkenhit u Safoku, u Engleskoj, u svojstvu štabnog oficira zaduženog za obuku. Ništa neobično, osim što je i ranije bio u Lejkenhitu, od januara 1984. do maja 1986. Možda je tada tamo stvorio sebi neprijatelja. Možda je kresao neku ženu iz grada pa dobio prekomandu, a kada se vratio deset godina kasnije, prevareni muž je još bio nadrkan. To bi objasnilo sekiru. Možda ovo ubistvo nema nikakve veze s Asadom Halilom.

Elem, čitao sam dalje. Vojne dokumente je teško čitati, a napisani su u akronimima kao što su „Vraćen u CONUS", za šta sam znao da znači Kontinentalne Sjedinjene Države³⁷, i „DEROS", što je datum predviđenog povratka iz inostranstva³⁸, i tako dalje.

Zbolela me je glava od čitanja akronima i skraćenica, ali gurao sam dalje. Nisam našao ništa i spremio sam se da odložim dosije, ali na poslednjoj strani bio je red u kom je pisalo: „Izbrisana informacija - POZ MinOdb naređenje 369215-25, izvrš. naređenje 279651-351-svrha nac. bezb. NAJSTROŽE POVERLJIVO". Nikad ne skraćuju „najstrože poverljivo" i uvek to pišu velikim slovima kako bi bili sigurni da ste shvatili.

Razmišljao sam o ovome. Ovo je poznato kao otisak stopala u dosijeu. Podaci mogu da se izbrišu iz raznih razloga, ali ništa se sasvim ne gubi u orvelovskoj jami sećanja. Izbrisana informacija postoji negde drugde - u drugom dosijeu označenom sa NAJSTROŽE POVERLJIVO.

Zurio sam u otisak stopala, ali čak ni lupa Šerloka Holmsa mi ne bi pomogla. Nije bilo nikakvog nagoveštaja šta je izbrisano, niti kad je izbrisano, niti koji period nedostaje. Ali,

---

³⁷ Engl. Continental United States. (Prim. prev.)

³⁸ Engl. Date of Estimated Return from Over-Seas. (Prim. prev.)

znao sam ko je to izbrisao i zašto. „Ko" su bili Ministarstvo odbrane i predsednik Sjedinjenih Država. Razlog je bila nacionalna bezbednost.

Broj naređenja bi nekome obezbedio pristup izbrisanoj informaciji, ali taj neko nisam bio ja.

Razmislio sam o tome šta je moglo biti izbrisano i shvatio da je to moglo biti doslovno bilo šta. Obično to ima veze s nekim tajnim zadatkom, ali u ovom slučaju moglo je imati veze s ubistvom pukovnika Hambrehta. Možda i s jednim i s drugim. Možda ni sa jednim. Možda ima veze s kresanjem žene iz Lejkenhita.

Nije bilo nagoveštaja ni da li izbrisana informacija ima veze s časnim ili s nečasnim delima. Pretpostavio sam da su časna, pošto mu se karijera nastavila do trenutka kada je neko od njega pomislio da je stablo hrasta.

Kejt me upita: „Pa? Šta misliš?"

Pogledao sam je. „Našao sam čega ovde nema."

„Tako je. Već sam uputila zahtev Džeku, koji će ga poslati uz lestvicu do direktora koji će zatražiti izbrisanu informaciju. To će potrajati dan-dva. Možda duže, mada sam označila sa 'veoma hitno'." Dodala je: „Ovaj dosije označen je samo s 'poverljivo', a trebalo je četiri dana da stigne ovamo. Ponekad su zaista spori. 'Najstrože poverljivo' potrajaće duže."

Klimnuo sam glavom.

Ona je nastavila: „Osim toga, ako neko gore misli da mi to ne treba da znamo, ili ako odrede da je izbrisana informacija nevažna za našu svrhu, mi je nikada nećemo videti." Dodala je: „Ili može biti povezana sa slučajem, ali suviše osetljiva da je mi vidimo, pa će je dobiti neko drugi. Ja se ne nadam previše."

Razmislio sam o svemu ovome i primetio: „Izbrisana informacija verovatno nije važna, osim ako nije povezana s ubistvom. Ali, ako je tako, zašto je najstrože poverljiva?"

Ona slegnu ramenima. „Možda nikada nećemo saznati."

„Nisam za to plaćen."

Ona me upita: „Koliko visok stepen bezbednosne dozvole imaš?"

„Oko sto osamdeset šest centimetara. Izvini, stari štos." Nije se nasmešila. Rekao sam: „Samo za poverljive stvari. Radim da dobijem tajne."

„Ja imam dozvolu za tajne stvari. Ali Džek ima dozvolu za najstrože poverljivo, pa može da vidi izbrisanu informaciju ako je potrebno da je zna."

„Neko drugi s potrebom da zna i dozvolom za najstrože poverljivo reći će mu da li on ima potrebu da zna."

„Ko je prvi?"

„Ti nisi." Obavestila me je: „Federalne službe nisu Uprava policije Njujorka. Ali, pretpostavljam da si to već shvatio."

„Ubistvo je ubistvo. Zakon je zakon. Prva lekcija mojih predavanja na 'Džonu Džezu'." Uzeo sam telefon i okrenuo broj u En Arboru, država Mičigen, napisan u dosijeu i označen kao naveden u imeniku.

Telefon je zazvonio i javila se telefonska sekretarica. Glas sredovečne žene, bez sumnje gospođe Hambrecht, rekao je: „Stan porodice Hambrecht. Ne možemo sada da se javimo, ali molimo vas da ostavite ime i broj telefona pa ćemo vas pozvati čim budemo mogli."

Ako je pod „mi" podrazumevala pukovnika Hambrehta, on se nikada neće javiti na telefon. Začuo se zvučni signal pa sam rekao: „Gospođo Hambrecht, ja sam Džon Kori i zovem u ime Ratnog vazduhoplovstva. Molim vas da me pozovete što pre u vezi sa pukovnikom Hambrehtom." Ostavio sam joj svoj direktni telefon i dodao: „Ili pozovite miz Mejfild." Ostavio sam i Kejtin broj koji mi je ona pročitala s aparata i spustio slušalicu.

Za slučaj da nismo tu, naše automatske sekretarice kažu samo: „Kori, Jedinica" ili „Mejfild, Jedinica" i učtivo zamole da ostavite ime i broj. Ovo je dovoljno neodređeno i ne koristi se neprijatna reč „terorizam".

Onda sam, izbacivši ovaj slabo obećavajući trag iz glave, ponovo počeo da pišem svoj izveštaj, koji je malo kasnio. Pod pretpostavkom da ga nikad niko neće pročitati, pomislio sam da ću se izvući s četiri strane obeležene brojevima od jedan do pedeset s belim stranicama između. Zapravo, odlučio sam da počnem od kraja i otkucao: „U zaključku..."

Kejtin telefon je zazvonio. Zvao je Džek Kenig. Posle nekoliko sekundi rekla mi je: „Uzmi vezu."

Pritisnuo sam dugme za Kejtinu liniju i rekao: „Kori."

Gospodin Kenig je bio vedro raspoložen i rekao: „Zajebavaš me."

„Da, gospodine."

Kejt dramatičnim pokretom udalji slušalicu od uha.

Kenig nastavi: „Nisi izvršio naređenje da doletiš u Frankfurt, ne uzvraćáš telefonske pozive i sinoć si nestao u akciji."

„Da, gospodine."

„Gde si bio? Moraš da budeš u stalnom kontaktu.”

„Da, gospodine.”

„Pa? Gde si bio?”

Imam zaista smešan odgovor na ovo koji sam koristio kad su me to pitali moji nekadašnji šefovi. Rekao bih: „Moja devojka je uhapšena zbog prostitucije pa sam celu noć proveo u sudu polažući kauciju.” Ali, kao što sam već rekao, ovim ljudima nedostaje prefinjeni smisao za humor, pa sam Džeku odgovorio: „Nemam opravdanja, gospodine.”

Kejt se umeša i reče: „Pozvala sam Komandni centar i rekla dežurnom da smo gospodin Kori i ja u mom stanu do daljeg obaveštenja. Nisam poslala nikakvo dalje obaveštenje, a oboje smo stigli ovamo jutros u osam i četrdeset pet.”

Tišina. Onda Džek reče: „Shvatam.” Nakašljao se i obavestio nas: „Letim nazad za Njujork i trebalo bi da stignem u kancelariju do osam večeras po njujorškom vremenu. Molim vas da budete tu ako vam nije nezgodno.”

Uverili smo ga da nam uopšte nije nezgodno. Iskoristio sam priliku da ga upitam: „Možete li da ubrzate Kejtin zahtev da nam se pošalje informacija izbrisana iz ličnog dosijea pukovnika Hambrehta?”

Ponovo tišina. Onda Kenig reče: „Ministarstvo odbrane nas je obavestilo da ta informacija nije povezana s njegovim ubistvom i prema tome nije povezana ni sa slučajem.”

„A s čim je povezana?” - upitao sam.

Kenig odgovori: „Hambreht je imao dozvolu za pristup nuklearnim projektima. Izbrisana informacija odnosi se na to. Standardni i operativni postupak propisuje da se sve u vezi s nuklearnim stvarima izbriše iz ličnog dosijea.” Dodao je: „Ne gubite vreme na to.”

„U redu.” Zapravo sam znao da je ovo istina iz jednog nekadašnjeg slučaja povezanog s oficirom Ratnog vazduhoplovstva.

Džek je nastavio da govori o drugim temama, o ubistvu u Pert Amboju i rezultatima uviđaja, pitao je za Gejbov trag, na šta sam uspeo da zaobiđem odgovor, kako slučaj napreduje i tako dalje. Pitao nas je i šta ima u jutarnjim novinama, pa sam ga obavestio: „Moja slika.”

„Jesu li ti tačno napisali adresu?” Nasmejao se. Kejt se nasmejala. Rekao sam Džeku: „Za ovo mi dugujete.”

„Što znači?”

„Što znači da je isturanje mene kao mamca van okvira službe. Prema tome naplatiću uslugu od vas kad mi zatreba.“

Obavestio me je: „Imaš toliko negativnih poena, Kori, da si sada otprilike izjednačio.“

Zapravo nisam mislio da sam zaista meta, ali sam smatrao da Kenig tako misli, što mi je donekle otkrilo kako razmišlja FBI. Prema tome, zaigrao sam na tu kartu i rekao: „Nije izjednačeno. Ne po mojoj računici.“

„Vi momci baš umete da računate rezultate, zar ne?“

Pod „momci“ podrazumevao je pajkane, naravno. Rekao sam: „Dugujete mi uslugu.“

„U redu. Šta želiš?“

„Šta kažete na istinu?“

„Radim na tome.“

Ovo je ličilo na priznanje i izjavu da tu ima više nego što mi znamo. Rekao sam: „Setite se gesla naših prijatelja iz CIA - Poznaćeš istinu i istina će te osloboditi.“

„Istina može i da te ubije. Vrlo si lukav, Kori. A ovo nije bezbedna linija.“

„*Auf Wiedersehn*³⁹“, rekao sam i spustio slušalicu. Vratio sam se svom izveštaju. *U zaključku...*

Telefoni su posvuda zvonili, faksovi su pištali, kompjuterski monitori su sijali, teleksi su radili ono što rade, službenici su išli naokolo i bacali još papira ljudima na stolove i tako dalje. Ovo je zaista bio nervni centar, elektronski mozak ogromne operacije. Na nesreću, ljudski mozgovi u sali nisu mogli sve da obrade dovoljno brzo i da hitro odvoje korisno od beskorisnog.

Ustao sam i rekao Kejt: „Idem da nađem Gejba. Da li bi mogla da ostaneš kako ne bismo propustili poziv gospođe Hambrecht?“

„Naravno. Šta si hteo da je pitaš?“

„Nisam siguran. Oraspoloži je i pošalji nekoga po mene.“

„Važi.“

Izašao sam iz Centra i sišao do soba za saslušanja. Našao sam Gejba kako u hodniku razgovara s jednim članom Jedinice, detektivom Uprave policije Njujorka.

---

³⁹ Nem. do viđenja. (Prim. prev.)

Video me je, odmakao se od detektiva i prišao mi. Uporna bujica detektiva izlivala se iz liftova ili tekla pored nas, praćena nekim tipovima sa Srednjeg zapada. Rekao je: „Jesi li dobio moj memorandum?"

„Jesam, hvala ti."

„Hej, video sam tvoju sliku u novinama. Videli su je i svi koje sam danas ispitivao."

Nisam na ovo obratio pažnju. Rekao sam Gejbu: „Ovde ima toliko Arapa da bi trebalo da naručimo molitvene prostirke i postavimo putokaz ka Meki."

„Učinjeno."

„Ima li šta novo?"

„Zapravo ima. Zvao sam Vašington. Policajce, ne Biro. Pomislio sam kako gospodin Halil nije znao hoće li ga odvesti u Vašington ili u Njujork, pa sam se raspitao za sve ubijene ili nestale taksiste bliskoistočnog porekla."

„I?"

„Dobio sam izveštaj o nestaloj osobi. Tip po imenu Davud Fejsal, taksista. Libijac. Nestao u subotu."

„Možda je otišao da promeni ime."

Gejb je odavno naučio da ne obraća pažnju na mene, pa je nastavio: „Razgovarao sam s njegovom ženom - na arapskom - i rekla mi je da je otišao po klijenta na aerodrom 'Dals' i da se nije vratio. Zvuči poznato?"

Razmislio sam o ovome. Kao što je Gejb nagovestio, taj vozač je možda bio odabran da pokupi Halila u slučaju da Halil stigne u Vašington. U nekom trenutku Halilova organizacija, bilo da je to Libijska obaveštajna služba ili neka ekstremistička grupa, saznala je da njihov dečko leti za Njujork. Ali Davud Fejsal je već znao previše i negde usput su ga ucemkali ili, nadajmo se, samo oteli i držaće ga do kraja misije. Rekao sam Gejbu: „Dobro razmišljanje. Šta ćemo s tom informacijom?"

„Ništa. Još jedna slepa ulica. Ali ona ukazuje na prefinjenu i dobro isplaniranu operaciju. U ovoj zemlji nema libijske ambasade, ali Sirijci imaju među osobljem svoje ambasade Libijce koji su Gadafijevi izvršioc. Za taj dogovor znaju i CIA i FBI, ali ga tolerišu. Tako dobijaju Libijce koje mogu da prate. Ali neko nije bio budan u petak uveče kad je neko došao u Fejsalovu kuću noseći crnu torbu. Tako je rekla gospođa Fejsal. Isto je rekla i gospođa Džabar - petak kasno uveče, noćni posetilac, crna torba, zabrinut muž. Sve se uklapa, ali je stara vest."

„Aha. Ali, kao što si rekao, *zaista* ukazuje na dobro planiranu operaciju sa saučesnicima u zemlji."

„I to je jučerašnja novost."

„Tako je. Da te pitam nešto - kao Arapina. Možeš li da uđeš tom tipu u glavu? Šta ta šupčina namerava?"

Gejb je razmislio o ovom politički nekorektnom pitanju koje je nagoveštavalo nesrećno prihvatanje rasnih stereotipa i odgovorio: „Pa, razmisli o onome što *nije* učinio. Nije se anonimno uvukao u zemlju. Došao je ovamo na naš račun - i to na više načina."

„Tako je. Nastavi."

„Gura nam kamilju balegu u lice. Uživa u tome. Ali, ne samo da uživa, nego... kako da to kažem?... Pravi od toga igru, i zapravo je podelio karte na svoju štetu, ako bolje razmisliš."

„Razmišljao sam o tome. Ali zašto?"

„Pa, to ti je arapska stvar." Nasmehio se. „Delimično je reč o osećanju inferiornosti prema Zapadu. Ekstremisti postavljaju bombe u avione, ali znaju da to nije naročito hrabro, pa tu i tamo dođe poneki tip koji hoće da pokaže nevernicima kako su mudžahedini neustrašivi."

„Mudža šta?"

„Islamski borci za slobodu. Postoji duga tradicija usamljenih arapskih konjanika, baš kao na američkom Zapadu - gadan i opasan skot, da upotrebim arapsku reč - koji jaše sam i koji bi napao čitavu vojsku. Postoji čuvena pesma: 'Strašan je stazama usamljen jahao s jemenskom sabljom o mišici; ukrasa drugih nije imao osim zarezna na oštrici.' Kapiraš?"

„Kapiram. Pa, šta je smislio?"

„Ne znam. Samo ti govorim ko je on."

„U redu, ali šta takvi tipovi *obično* spremaju?"

„Sredio je trista dvadeset ljudi i još odbrojavamo."

„Da. U redu, dobar posao si obavio, Gejbe. Kako je Fadi?"

„Sada se zove Marija i čistačica je u crkvi svetog Patrika." Nasmehio se.

„Vidimo se kasnije." Krenuo sam, a Gejb dobaci: „Halil sprema nešto veliko."

Okrenuo sam se ka njemu.

Gejb reče: „Ne bih se iznenadio da se pojavi prerušen u konobara na večeri na kojoj se skupljaju prilozima za reizbor predsednika SAD. On gaji strahovitu mržnju prema nekome za koga misli da ga je sjebao ili da je sjebao islam ili da je sjebao Libiju. Želi lični okršaj."

„Nastavi.“

Razmislio je malo i rekao: „Ona pesma se zove *Smrtna zavada*.“

„Mislio sam da je to ljubavna pesma.“

„To je pesma o mržnji, prijatelju moj. Zapravo, ima veze s *krvnom osvetom*.“

„U redu.“

„Arapin može da bude motivisan da izvede neustrašiva dela za Boga, ponekad za otadžbinu, ali retko za nešto apstraktno kao što je politička filozofija, a gotovo nikad za političkog vođu. Oni retko veruju svojim vođama.“

„Mora da sam i ja Arapin.“

„Ali ima još nešto što motiviše Arapina. Lična osveta. Razumeš? Kao kod Sicilijanaca.“

„Razumem.“

„Recimo, ako ti ubiješ mog sina ili oca, ili mi kresneš ženu ili kćer, ja ću te loviti do kraja sveta, makar mi na to otišao ceo život, i ubijaću svakoga koga poznaješ ili imaš veze s njim dok te ne uhvatim.“

„Ja sam mislio da moju ženu kreše njen šef. Poslao sam mu sanduk šampanjca.“

„Arap tako ne razmišljaju. Slušaš li ti mene?“

„Shvatio sam. Ovo je možda smrtna zavada. Osveta.“

„Tako je. Možda jeste. Osim toga, Asadu Halilu nije stalo hoće li živeti ili umreti dok izvršava osvetu. Jedino je važno da pokušava. Ako umre, ipak je osvećen i otići će u raj.“

„Pokušaću da mu pomognem da stigne tamo.“

Gejb reče: „Ako i kada se vas dvojica sretnete, onaj koji zakasni da prepozna onog drugog jeste onaj koji ide u raj.“ Nasmejao se.

Otišao sam. Zašto je svima izuzetno smešno što mi se slika pojavila u novinama?

Kad sam se vratio u Komandni centar, uzeo sam svežu kafu s dobro opremljenog šanka. Bilo je tu kroasana i brioša, pogačica i kolačića, ali ne i krofni. Zar je to međuagencijska saradnja?

U svakom slučaju, razmišljao sam o onome što je Gejb rekao. Dok sam mislio, Kejt je prišla šanku i rekla: „Gospođa Rouz Hambreht je na telefonu. Razjasnila sam joj ko smo.“

Spustio sam šolju i pohitao za sto. Uzeo sam slušalicu i rekao: „Gospođo Hambreht, ja sam Džon Kori iz jedinice FBI-ja.“

Kultivisani glas mi je odgovorio: „O čemu je reč, gospodine Kori?“

Kejt je sela za svoj sto preko puta mene i podigla slušalicu. Odgovorio sam: „Pre svega primite moje najdublje saučešće zbog smrti vašeg muža.”

„Hvala vam.”

„Dodeljeno mi je da obavim neke prateće poslove u vezi sa smrću vašeg muža.”

„Sa ubistvom.”

„Tako je, gospođo. Siguran sam da ste umorni od odgovaranja na pitanja...”

„Odgovaraću na pitanja dok njegov ubica ne bude pronađen.”

„Hvala vam.” Iznenadili biste se koliko supružnika boli dupe da li je ubica njihovog zlata pronađen, a da i ne govorim o njihovoj skrivenoj želji da lično zahvale zločincu. Ali gospođa Hambrecht je izgleda zaista bila ucveljena udovica, pa će možda ovo proći dobro. Nastavio sam nasumice: „Moji izveštaji pokazuju da su vas ispitivali FBI, Istražno kriminalističko odeljenje Ratnog vazduhoplovstva i Skotland jard. Je li to tačno?”

„Tako je. I Obaveštajna služba Ratnog vazduhoplovstva, britanski MI-pet i MI-šest, kao i naša CIA.”

Pogledao sam Kejt. Pogledi su nam se sreli. Rekao sam: „Na osnovu toga čini se da neki ljudi smatraju kako je za ovo ubistvo postojao politički motiv.”

„I ja tako mislim. Niko mi ne govori šta *oni* misle.”

„Ali vaš muž nije bio umešan u politiku niti u obaveštajni posao, sudeći prema njegovom ličnom dosijeju.”

„Tako je. Bio je pilot, komandant i onedavno štabni oficir.”

Pokušao sam da provučem izbrisanu informaciju a da je ne prestrašim, pa sam nasuprot tome rekao: „Počinjemo da mislimo kako je ovo bilo nasumično ubistvo. Vaš muž postao je meta ekstremističke grupe jednostavno zato što je nosio uniformu američkog vojnika.”

„Besmislica.”

I ja sam tako mislio, pa sam je upitao: „Možete li da se setite bilo čega iz njegove prošlosti što bi ga načinilo tačno određenom metom neke ekstremističke grupe?”

Tišina. Zatim: „Pa... nagovešteno mi je da ga je možda njegovo učešće u Zalivskom ratu učinilo metom muslimanskih ekstremista. Kapetan broda *Vinsenz* - znate li za to?”

„Ne, gospođo.”

Objasnila mi je pa sam se prisetio pokušaja atentata. Upitao sam: „Znači, moguće je da je ovo bila osveta za njegovu ulogu u Zalivskom ratu?”

„Da, moguće je... ali toliko je letaća učestvovalo u tom ratu. Hiljade. A Bil je tada bio samo major. Zato nikad nisam shvatila zašto bi *on* bio izdvojen.”

„Ali neki ljudi su vam nagovestili da je tako.”

„Da. Jesu.”

„Ali vi niste sigurni u to.”

„Ne, nisam sigurna u to.” Ćutala je neko vreme, a ja sam je pustio da misli o onome u šta *jeste* sigurna. Najzad je rekla: „A posle smrti Terija i Gejl Vejkliif, kako iko može da pomisli da je ubistvo mog muža bilo nasumično ili povezano sa Zalivskim ratom? Teri nije ni *učestvovao* u tom ratu.”

Pogledao sam Kejt; slegnula je ramenima. Rekao sam, trudeći se da ne zvučim kao da nemam predstavu o čemu priča: „Mislite da je smrt Vejkliifovih povezana sa smrću vašeg muža?”

„Možda jeste...”

Ako ona tako misli, onda tako mislim i ja. Ali ona takođe misli da sam obavešten, što nije tačno. „Možete li da dodate išta onome što znamo o smrti Vejkliifovih?”

„Ne znam ništa više od onoga što je bilo u novinama.”

„Koji članak ste pročitali?”

„Koji članak? U *Tajmsu Ratnog vazduhoplovstva*. Pisalo je i u *Vašington postu*, naravno. Zašto pitate?”

Pogledao sam Kejt koja je već sedela za kompjuterom i treskala po tastaturi. Gospođi Hambrecht sam kazao: „Neki od članaka bili su neprecizni. Kako ste saznali za njihovu smrt?”

„Njihova kći - Sju - pozvala me je juče.” Dodala je: „Očigledno su poginuli u nedelju.”

Uspravio sam se u stolici. *Poginuli?* Ubijeni? Kejtin štampač je izbacivao nešto. Rekao sam gospođi Hambrecht: „Da li je neko iz Biroa ili Ratnog vazduhoplovstva razgovarao s vama o tome?”

„Nije. Vi ste prvi.”

Kejt je čitala ispis i podvlačila. Pokazao sam joj nestrpljivo da mi ga da, ali ona je nastavila da čita. Upitao sam gospođu Hambrecht: „Da li vam je njihova kći nagovestila da misli kako u smrti njenih roditelja ima nečeg sumnjivog?”

„Pa, bila je veoma uznemirena, kao što možete i zamisliti. Rekla je da je sve ličilo na pljačku, ali nije zvučala kao da veruje u to." Dodala je: „Njihova kućna pomoćnica takođe je ubijena."

Ponestajalo mi je srodnih pitanja i Kejt mi je najzad pružila ispis. Rekao sam gospođi Hambreht: „Sačekajte, molim vas", i stavio sam je na čekanje.

Kejt reče: „Možda smo napipali nešto."

Brzo sam pročitao izvod iz vesti *Vašington posta* s Interneta i saznao da je Terens Vejklif bio general Ratnog vazduhoplovstva na dužnosti u Pentagonu. Članak je u osnovi obavestavao o čistom ubistvu. Generala i gospođu Vejklif i njihovu kućnu pomoćnicu našao je ustreljene u kući Vejklifovih na Kapitol Hilu generalov adutant u ponedeljak pre podne; on se zabrinuo jer se njegov šef nije pojavio na poslu u Pentagonu i jer se nije javljao ni na telefon ni na pejdžer.

Bilo je znakova nasilnog ulaska - lanac na vratima bio je iščupan - i činilo se da je motiv ubistva pljačka - nestali su gotovina i neke dragocenosti. General je bio u uniformi i po svemu sudeći tek se bio vratio sa ženom iz crkve, što je vreme ubistva ograničavalo na nedelju ujutru. Policija istražuje.

Pogledao sam Kejt i rekao: „Kakva je veza između generala Vejklifa i pukovnika Hambrehta?"

„Ne znam. Otkrij."

„Tako je." Vratio sam se na telefon i rekao gospođi Hambreht: „Izvinite. Ovo je bio Pentagon." U redu, Kori, pokušaj. Odlučio sam da ne uvijam, da nastupim otvoreno i vidim šta će se dogoditi. Rekao sam joj: „Gospođo Hambreht, dozvolite da budem iskren s vama. Preda mnom je lični dosije vašeg muža. Jedna informacija je iz njega izbrisana i imam teškoća da dobijem pristup toj informaciji. Moram da saznam šta je izbrisano. Želim da otkrijem ko je ubio vašeg muža i zašto. Možete li da mi pomognete?"

Usledila je duga tišina za koju sam znao da moram ja da je prekinem. Rekao sam: „Molim vas." Pogledao sam Kejt koja je s odobravanjem klimnula glavom.

Gospođa Hambreht najzad reče: „Moj muž je, zajedno s generalom Vejklifom, učestvovao u jednoj vojnoj operaciji. U misiji bombardovanja... Zašto vi to ne znate?"

Odjednom sam znao. Ono što mi je Gejb ranije rekao još mi je bilo u glavi, a kad je Rouz Hambreht rekla „misija bombardovanja", sve se sklopilo kao kad ključ gurne petnaest zubaca i otvori bravu. Rekao sam: „Petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste."

„Da. Shvatate li?“

„Da, shvatam.“ Pogledao sam Kejt koja je zurila u prazno i intenzivno razmišljala.

Gospođa Hambrecht me je dalje obavestila: „To možda ima veze i s tragedijom na aerodromu 'Kenedi', ili s godišnjicom i onim što se desilo Vejklifovima.“

Duboko sam udahnuo i odgovorio: „Nisam siguran. Ali... recite mi, da li je još neko ko je bio na tom zadatku doživeo nesreću?“

„Na tom zadatku bile su desetine ljudi i ja ne znam šta je bilo sa svakim od njih.“

Razmislio sam malo, pa rekao: „Ali znate li za ljude iz jedinice vašeg muža?“

„Ako mislite na njegovu eskadrilu, u njoj je bilo petnaest ili šesnaest aviona, mislim.“

„A da li znate da li je neko od tih ljudi doživeo nesreću koja bi mogla da se smatra sumnjivom?“

„Mislim da ne. Znam da je Stiven Koks poginuo u Zalivu, ali za ostale nisam sigurna. Ljudi koji su bili u eskadrili mog muža u toj misiji održavali su kontakt, ali ne znam za ostatak borbene grupe.“

Pokušavao sam da se setim terminologije Ratnog vazduhoplovstva - vodovi, eskadrile, borbene grupe, aviopukovi i tako dalje, ali visio sam u vazduhu, da tako kažem. Rekao sam: „Izvinite na mom neznanju, ali koliko aviona i ljudi ima u vodu i u eskadrili?“

„Zависи od zadatka. Ali uopšte govoreći u vodu ima četiri do pet aviona, a u eskadrili dvanaest do osamnaest.“

„Shvatam... A koliko je aviona bilo u vodu vašeg muža petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste?“

„Četiri.“

„A ti ljudi... bilo ih je osam, zar ne?“

„Tako je.“

„Ti ljudi...“ Pogledao sam Kejt, a ona je progovorila u telefon: „Gospođo Hambrecht, ovde ponovo Kejt Mejfild. I ja razmišljam o toj povezanosti. Kako bi bilo da nam kažete šta mislite da bismo što pre prodrli u srce problema?“

Gospođa Hambrecht reče: „Mislim da sam rekla dovoljno.“

Ja nisam tako mislio, a nije ni Kejt. Rekla je: „Gospođo, pokušavamo da rasvetlimo ubistvo vašeg muža. Znam da ste kao oficirska žena svesni bezbednosnih pitanja, a takvi smo

i mi. Uveravam vas, sada je trenutak da govorite slobodno. Da li biste želeli da dođemo u En Arbor i porazgovaramo s vama oči u oči?"

Ponovo je usledila tišina, a onda Rouz Hambreht reče: „Ne."

Slušali smo još jedno ćutanje; najzad gospođa Hambreht reče: „U redu... sva četiri aviona F-111 iz voda mog muža imala su zadatak da bombarduju vojni logor pored Tripolija. Logor se zove Al Azizija. Možda se sećate vesti iz tog vremena; jedna bomba je bačena na kuću Moamera el Gadafija. To je bilo u logoru Al Azizija. Gadafi se spasao, ali poginula mu je usvojena kći, a žena i dva sina su mu ranjeni... Govorim vam samo ono što je objavljeno. Donesite zaključke kakve želite."

Pogledao sam Kejt koja je ponovo lupala po tastaturi i gledala u monitor, a ja sam se nadao da ume da napiše Moamer el Gadafi, Al Azizija ili bilo šta što joj treba da prodre u ovo. Rekao sam gospođi Hambreht: „Možda ste i vi doneli neke svoje zaključke."

Odvratila je: „Kad je moj muž ubijen, pomislila sam da to možda ima nekakve veze s tim zadatkom u Libiji. Ali Ratno vazduhoplovstvo me je uverilo da su imena svih ljudi povezanih s bombardovanjem Libije zauvek najstroža tajna i da se do njih ne može doći. Prihvatila sam to, ali sam pomislila da je neko ko je učestvovao u tom zadatku govorio suviše otvoreno ili da je... ne znam. Ali izbacila sam to iz glave... do juče, kad sam saznala da su Vejklifovi ubijeni. Možda je to samo slučajnost..."

Mogla je da bude, ali nije bila. Rekao sam: „Znači, od tih osam ljudi koji su bombardovali... kako se to zvaše?"

„Al Azizija. Jedan je poginuo u Zalivskom ratu, moj muž je ubijen, kao i Teri Vejkliif."

Pogledao sam Kejt koja je stampala podatke. Upitao sam gospođu Hambreht: „Ko su ostala petorica koji su bili na tom zadatku? U misiji nad Al Azizom?"

„Ne smem da vam kažem i neću vam reći. Nikada."

Ovo je bilo prilično odlučno ne, pa nije bilo svrhe ubeđivati je. Ipak, upitao sam: „Možete li bar da mi kažete da li su još živi?"

„Razgovarali su petnaestog aprila. Ne svi, ali Teri Vejkliif me je kasnije pozvao i rekao da su svi s kojima je razgovarao dobro i da mi šalju pozdrave... osim... jedan od njih je teško bolestan."

Kejt i ja smo se pogledali u oči. Kejt reče u slušalicu: „Gospođu Hambreht, možete li mi dati broj telefona nekog od članova porodice Vejkliif?"

Odgovorila je: „Predlažem vam da pozovete Pentagon i zatražite Terijev kabinet. Neko će tamo moći da vam odgovori na pitanja.”

Kejt reče: „Radije bih razgovarala s nekim članom porodice.”

„Onda uputite zahtev preko Pentagona.”

Gospođa Hambrecht je očigledno bila čvrsta u pogledu postupaka i verovatno je zažalila zbog ovog razgovora telefonom. Vojska je, da se blago izrazim, klanovskog duha. Ali gospođa Hambrecht je očigledno gajila izvesne sumnje u pogledu klanovske odanosti i pomislila je kako bi ta odanost trebalo da bude uzajamna. Nisam sumnjao u to da su je Ratno vazduhoplovstvo i ostale vladine službe zavrtali i lagali i da je to znala ili u to sumnjala. Osetivši da sam došao do kraja s njom, rekao sam: „Gospođo, hvala vam na saradnji. Uveravam vas da ćemo učiniti sve da ubicu vašeg muža privedemo pred lice pravde.”

Odgovorila je: „Već su me uverili u to. Prošla su skoro tri meseca otkako je...”

Ponekad sam kmezav i sklon da u takvim situacijama poturim glavu, pa sam rekao: „Mislim da se bližimo rešenju.” Ponovo sam pogledao Kejt i video da mi se toplo osmehuje.

Gospođa Hambrecht je udahnula tako duboko da sam je čuo. Pomislio sam da je gubim. Rekla je: „Molim se Bogu da ste u pravu. Ja... nedostaje mi...”

Nisam odgovorio, ali sam se upitao kome ću ja nedostajati ako nestanem.

Pribrala se i rekla: „Ubili su ga sekirom.”

„Da... bićemo u kontaktu.”

„Hvala vam.”

Prekinuo sam vezu.

Kejt i ja smo ćutali neko vreme; onda je rekla: „Jadna žena.”

Da ne spominjem da je jadni Vilijem Hambrecht iseckan. Ali žene drugačije prihvataju takve stvari. Duboko sam udahnuo i ponovo postao onaj stari tvrdi momak. Rekao sam: „Pa, mislim da znamo koji su najstrože poverljivi podaci izbrisani po naređenju najviše izvršne vlasti i Ministarstva odbrane. I nemaju veze s nuklearnim tajnama kao što je neko rekao našem poštovanom šefu.”

Ostavio sam Kejt da zaključi kako nam je možda Džek Kenig rekao manje nego što zna.

Ona nije mogla ili htela da ulazi u to. Rekla mi je: „Obavio si odličan posao.”

„I ti si.” Upitao sam je: „Šta si našla na Internetu?”

Igra lava

Pružila mi je kompjuterske ispise. Prelistao sam ih i primetio da su to uglavnom članci iz *Njujork tajmsa* i *Vašington posta* s datumima posle 15. aprila 1986.

Pogledao sam je i rekao: „Ovo počinje da ima smisla, zar ne?“

Klimnula je glavom i rekla: „Imalo je smisla od samog početka. Nismo pametni koliko mislimo da jesmo.“

„Kao i svi drugi ovde. Ali rešenja uvek izgledaju jednostavno kad do njih dođeš. Osim toga, ne podmeću samo Libijci ovde lažne tragove.“

Nije prokomentarisala moju paranoju. Ipak, rekla je: „Negde postoji pet ljudi čiji su životi u opasnosti.“

Odgovorio sam: „Danas je utorak. Sumnjam da su sva petorica još živi.“

Poglavlje 43

Asad Halil probudio se iz kratkotrajnog sna i pogledao kroz prozor aviona. Tlo je uglavnom bilo crno, ali opazio je male grupice svetala i osetio da se avion spušta.

Pogledao je na sat, još namešten na njujorško vreme. Bilo je tri i šesnaest ujutru. Ako su leteli po planu, trebalo bi da slete u Denver za dvadeset minuta. Ali on ne ide u Denver. Uzeo je slušalicu telefona, aktivirao aparat kreditnom karticom i pozvao broj koji je znao napamet.

Posle tri zvona javio se ženski glas; zvučala je kao da se tek probudila, što je bilo i normalno u ovo doba. „Halo...? Halo? *Halo?*”

Halil spusti slušalicu. Ako gospođa Kalum, žena pukovnika Roberta Kaluma, spava u svom domu u Kolorado Springsu, onda Asad Halil mora da pretpostavi kako policija nije u njenoj kući i ne čeka ga. Boris i Malik su ga uveravali u ovo: Amerikanci će odvesti njegove nameravane žrtve u zaštitni pritvor ako mu je policija postavila zamku.

Halil podiže slušalicu interkoma i pritisnu dugme. Začuo je kopilotov glas: „Da, gospodine?”

Halil reče: „Obavio sam telefonski razgovor i dolazi do neizbežne izmene planova. Moram da sletim na aerodrom u Kolorado Springsu.”

„Nema problema, gospodine Perlman. To je svega sto dvadeset kilometara južno od Denvera. Još oko deset minuta leta.”

Halil je ovo znao, a Boris ga je uverio kako izmene planova u vazduhu nisu problem. Boris je rekao: „Za novac koji koštaš libijsku riznicu voziće te ukруг ako želiš.”

Kopilot reče: „Pretpostavljam da želite da sletite na glavni gradski aerodrom.”

„Tako je.”

„Poslaću radiom neophodne izmene plana leta, gospodine. Nema problema.”

„Hvala vam.” Halil spusti slušalicu.

Ustao je, uzeo svoju torbu i otišao u malo kupatilo. Upotrebio je toalet, zatim izvadio mali putni toaletni pribor iz torbe, obrijao se i oprao zube imajući u glavi sve Borisove savete o američkoj opsednutosti higijenom.

Pažljivo je pogledao svoj odraz u osvetljenom ogledalu i otkrio još jedan komadić kosti, u kosi. Umio se, oprao ruke, ponovo pokušao da ukloni mrlje s košulje i kravate, ali gospodin Satervejt - ili njegovi delovi - bio je, izgleda, odlučan da ga prati na ovom putovanju. Halil se nasmejao. Skinuo je kravatu, našao drugu u torbi i vezao je.

Asad Halil je ponovo posegao u crnu torbu i izvadio oba gloka. Izbacio je okvire iz oba i zamenio ih punim okvirima koje je uzeo od Handrija i Gormana. Ubacio je metak u obe cevi i vratio pištolje u crnu torbu.

Izašao je iz kupatila i spustio torbu na prolaz pored svog sedišta. Zatim je prišao pultu koji je, primetio je, imao ugrađen magnetofon i CD uređaj, kao i bar. Sumnjao je da tu ima muzike koja bi mu se dopala, a alkohol mu je bio zabranjen. Našao je konzervu soka od narandže u malom hladnjaku i razmislio o hrani u čistim plastičnim posudama. Uzeo je okrugli komad hleba, za koji je mislio da je bagel koji je kapetan spomenuo. Boris ga je dalekovido obavestio o bagelima. „To je jevrejsko delo, ali svi Amerikanci ih jedu. Tokom svog putovanja, kad postaneš Jevrej, moraš da znaš šta je bagel. Mogu se iseći na kriške i mazati se sirom ili maslacem. Bagel je košer, pa se u mešenju ne koristi svinjska mast, što odgovara i tvojoj veri.“ Boris je dodao, na svoj uvredljivi način: „Svinje su čistije od nekih tvojih zemljaka koje sam video na soku.“

Jedino zbog čega je Halil žalio u vezi sa Borisovom sudbinom bilo je što mu Malik nije dao dozvolu da lično ubije Rusa pre nego što je započeo svoj džihad. Malik mu je objasnio: „Dok si na putu, Rus nam je potreban za vođenje operacije. I da znaš, nećemo ga sačuvati za tebe. Biće uklonjen čim saznamo da si bezbedno napustio Ameriku. Ne pitaj više ništa o tome.“

Halilu je palo na pamet da će Borisa možda poštediti jer je dragocen. Ali Malik ga je uverio kako Rus previše zna, pa mora biti ućutkan. Pa ipak, pitao se Halil, zašto on, Asad Halil, koji je trpeo poniženja od nevernika, nije dobio zadovoljstvo da preseče Borisu grkljan? Halil izbaci ove misli iz glave i vrati se u sedišta.

Jeo je bagel, koji je neodređeno ličio na beskvasnu pogačicu, i pio sok od narandže koji je imao ukus metalne konzerve. Njegova ograničena iskustva s američkom hranom uverila su ga da Amerikanci imaju slabo čulo ukusa ili veliku toleranciju prema neukusnom.

Halil oseti kako se avion sada oštrije spušta i primeti da skreće u levo. Pogledao je kroz prozor i u daljini video veliku osvetljenu oblast za koju je pretpostavio da je grad Denver. Iza grada, jasno vidljiv po mesečini, uzdizao se prema nebu zid od planina belih vrhova.

Avion je izveo još nekoliko manevara, a onda je zapucketao interkom. U kabini se začuo kopilotov glas. „Gospodine Perlman, počinjemo sletanje ka Gradskom aerodromu Kolorado Springs. Molim vas da pričvrstite pojas. Potvrdite prijem, molim vas.”

Halil podiže slušalicu s pregradnog zida, pritisnu dugme i reče: „Razumeo sam.”

„Hvala vam, gospodine. Bićemo na zemlji za pet minuta. Nebo je vedro, temperatura je šest Celzijusovih stepeni.”

Halil je prikopčao pojas. Čuo je kako se stalni trap spušta i zaključava.

Mali avion sada se ispravio i leteo je veoma nisko. Kroz minut-dva preleteli su prag piste, a nekoliko sekundi kasnije avion se spustio na dugačku i široku pistu. Kopilot reče preko interkoma: „Dobro došli u Kolorado Springs.”

Halil je osetio nerazumnu želju da kaže kopilotu da zaveže. Asad Halil nije želeo da bude u Kolorado Springsu - želeo je da bude u Tripoliju. Nije želeo dobrodošlicu nigde u ovoj bezbožnoj zemlji. Želeo je samo da pobije sve koje mora i vrati se kući.

Avion je skrenuo na pistu za rulanje, a kopilot je otvorio kliznu pregradu i pogledao u putničku kabinu. „Dobro jutro.”

Halil nije odgovorio.

Kopilot reče: „Odvešćemo se do zone za parkiranje i pustiti vas da izađete pre nego što natočimo gorivo. Da li znate koliko ćete biti ovde, gospodine?”

„Na nesreću, ne znam. Možda svega dva sata. Možda i manje. S druge strane, ako sastanak prođe kako valja, biće potpisivanja ugovora, a verovatno i doručak. Znači, mogao bih da se vratim tek oko devet. Ali ne kasnije.”

„U redu. Sve ide po planu.” Kopilot dodade: „Mi smo u zoni za kompanijske avione, gospodine. Da li vas vaše društvo čeka ovde?”

„Bojim se da ne. Treba da se nađemo na glavnom terminalu i nastavimo nekuda. Trebaće mi prevoz do terminala.”

„Videću šta mogu da učinim. Ne bi trebalo da bude teškoća.”

Avion je stigao do niza velikih hangara. Halil otkopča pojas i posegnu u torbu, ne skidajući pogled s pilota. Izvadio je oba gloka i zadenuo ih za pojas iza bokova tako da ih sako pokrije. Ustao je, uzeo torbu i krenuo ka pilotima. Savio je kolena tako da može da vidi kroz vetrobran i bočne pilotske kabine.

Kapetan reče: „Možda bi vam bilo udobnije u sedištu, gospodine.”

„Želim da ostanem ovde.“

„Da, gospodine.“

Halil osmotri hangare i prostor oko njih. Kao ni na Longajlenskom aerodromu, nije video ništa što bi ga uznemirilo. Osim toga, i ponašanje pilota izgledalo je normalno.

Avion uspori i stade ispred rampe. Pojavili su se muškarac i žena u kombinezonima, ali Halil opet nije osetio opasnost. Ali čak i ako ga čekaju, poslaće nekoliko njih u pakao pre nego što se sam uzdigne u raj.

Setio se kako je Malik jednog dana došao u centar za obuku s *mursidom* - duhovnim savetnikom - koji je rekao Halilu: „Čak i ako obaviš samo mali deo svog džihada, mesto u raju ti je obezbeđeno. Bog ne sudi kao što ljudi sude, nego sudi po onome što vidi u tvom srcu, a što ljudi ne mogu da vide. Kao što kažu svete knjige: 'Ako umreš ili budeš ubijen na Alahovom putu, Njegovo praštanje i milost biće svakako veći od svih blaga koja su nevernici nagomilali.'“ *Mursid* ga je dalje uverio: „Bog ne broji neprijatelje koje si pobio za Njega - Bog broji samo one za koje si se u svom srcu zakleo da ćeš ih pobiti.“

Malik je zahvalio *mursidu*. Kad je sveti čovek otišao, razjasnio je njegovu pouku rekavši: „Bog je još zadovoljniji kada dobra namera postane veliki uspeh. Pokušaj da ih ubiješ sve, a da ne budeš ubijen.“

Dok je zurio kroz prozor pilotske kabine, Halil je pomislio kako bi to i mogao da izvede. Osećao je da je blizu potpunog uspeha u ovozemaljskom smislu; u duhovnom smislu već je postigao potpuno ispunjenje.

Pilot ugasi motore i reče: „Možete da izađete iz aviona, gospodine.“

Halil se uspravio i vratio u putničku kabinu dok je kopilot ustajao sa svog mesta, prilazio vratima i otvarao ih; stepenice su se automatski spustile. Kopilot izađe iz aviona i pruži Halilu ruku.

Asad Halil nije prihvatio njegovu pruženu ruku nego je stajao na vratima aviona i osmatrao okolinu. Zgrade su osvetljavale ogromne visoke bandere, a činilo se da nema mnogo ljudi u ovo doba, odnosno oko dva ujutru po lokalnom vremenu.

Dok je Halil stajao na vratima, pilot je ostao da sedi. Halil je znao da bi mogao da pobegne ako bude morao.

Setio se svoje obuke u Libiji. U Tripoliju su ga uveravali da Amerikanci imaju standardni operativni postupak i da neće upotrebiti snajperistu da ga ubije osim ako se ne bude zabarikadirao i pucao na njih, a i onda samo ako nije uzeo taoce. Osim toga, pobrinuće

se da bude sam i na otvorenom pre nego što ga okruže naoružani ljudi - čak i žene - koji će vikati na njega da dignu ruke i preda se. Ti ljudi će na sebi imati neprobojne prsluke, kao što ima i on, pa je shvatio da će samo hitac u glavu ubiti njih ili njega.

Uvežbavao je tu situaciju u logoru pored Tripolija, koristeći ljude - ali ne i žene - obučene u policijske uniforme, odela ili paravojnu odeću. Svi su pomalo govorili engleski i vikali su: „Ne mrdaj! Ne mrdaj! Ruke gore! Ruke gore! Lezi na zemlju! Lezi! Lezi!”

Rekli su mu da se pretvara kako je silno uplašen i zbunjen. Umesto da legne samo će kleknuti, a oni će mu prilaziti sve vreme vičući, kao što je njihov metod. Onda će, kad budu u dometu, izvući oba pištolja iz pojasa i zapucati. Metak iz gloka kalibra 40 neće probiti prsluk, ali će, za razliku od starog gloka kalibra 9 milimetara, oboriti i omamiti čoveka.

Da ga ubede, nastavnici su mu ovo pokazali na zatvoreniku osuđenom na smrt. Sa dvadeset metara ispalili su metak iz gloka kalibra 40 u grudi zatvoreniku koji je na sebi imao kevlarski prsluk. Čovek je pao i ležao ošamućen pola minuta, onda je ustao pa ga je oborio novi hitac. Izveli su ovo još dva puta sve dok zatvorenik nije više mogao ili hteo da ustane. Završili su demonstraciju ispalivši mu metak u glavu.

Boris mu je rekao: „Ne očekuj da ćeš pobediti u puškaranju. Amerikanci se ponose time što su dobri strelci. Vatreno oružje važan je deo njihove kulture, a pravo posedovanja oružja garantovano im je Ustavom.”

Halilu je bilo teško da u to poveruje. Boris je često izmišljao svašta o Amerikancima, verovatno da bi svakoga impresionirao i šokirao.

U svakom slučaju, vežbali su mnogo puta ono što je Boris nazivao pucnjavom. Rus je zaključio: „Moguće je pobeći iz pucnjave. To se dešavalo. Ako nisi gadno ranjen, jednostavno potrčiš, kao lav, brže i dalje nego što oni mogu. Oni su obučavani da ne pucaju dok trče jer bi mogli da pogode nedužne osobe ili jedni druge. Mogu da pucaju i da ne trče, ili da trče i da ne pucaju. U svakom slučaju udalji se od njih i bekstvo ti može uspeti.”

Halil se setio da je upitao: „A šta ako imaju čoveka sa snajperskom puškom?”

„Onda”, odgovorio je Boris, „očekuj da ti noge izlete pod tobom. Oni oklevaju da ubiju snajperskom puškom i ponose se time što mogu da obore čoveka ne ubivši ga.” Dodao je: „U tom trenutku postaraj se da imaš metak za sebe. Ne bi trebalo da promašiš glavu iz tolike blizine.” Boris se nasmejao, ali je rekao mekim glasom: „Ja se ne bih ubio da sam na tvom mestu. Jebeš Malika.”

Asad Halil primeti kako kopilot i dalje stoji u dnu stepenica pokušavajući da održi osmeh na licu dok čeka svog putnika.

Pilot je ustao iz sedišta i takođe čekao da Halil izađe.

Halil levom rukom stegnu dršku torbe; desnu je oslobodio za pištolj. Sišao je na beton i stao blizu kopilota.

Pilot je izašao za njim i krenuo ka čoveku na čijoj je vetrovci pisalo AGENT RAMPE.

Halil je ostao blizu kopilota, bliže od metra uprkos savetu, ali kopilot nije pokušao da se udalji od svog putnika. Halil je i dalje osmatrao - vozila, hangare, parkirani avion.

Pilot se vrati do Halila i reče: „Ovaj gospodin će vas odvesti svojim kolima do glavnog terminala." Zatim dodade tišim glasom: „Možda bi trebalo da mu date napojnicu, gospodine."

„Koliko?"

„Deset dolara bi bilo dovoljno."

Halilu je bilo drago što je ovo pitao. U Libiji bi za deset dolara mogao da kupi čoveka na dva dana. Ovde će kupiti uslugu od deset minuta.

Halil reče pilotima: „Hvala vam, gospodo. Ako se ne vratim za otprilike dva sata, očekujte me, kao što sam rekao, oko devet. Ne kasnije."

Kapetan Fisk odgovori: „Razumeli smo. Molim vas, potražite nas u onoj zgradi, tu je pilotski salon."

Halil pride agentu rampe i posle nekoliko reči upoznavanja pođe s njim na parking gde su ušli u agentova kola. Halil je seo napred, pored agenta, iako bi u Tripoliju zauzeo počasno mesto pozadi. Amerikanci su, stalno ga je podsećao Boris, naizgled veoma demokratični. „U mojoj bivšoj besklasnoj radničkoj zemlji", govorio je Boris, „svi su znali svoje mesto i držali se njega. U Americi se klase pretvaraju da se međusobno mešaju. Nikome se to ne dopada, ali kad se ukaže potreba, Amerikanci postaju veliki egalitaristi. Ipak, provode dosta vremena izbegavajući takve potrebe."

Agent upali kola i krenu s parkinga. Upitao je Halila: „Prvi put ste u Koloradu, gospodine..."

„Perlman. Da, prvi put."

„Odakle ste?"

„Iz Izraela."

„Nije valjda? Bio sam tamo jednom. Živite u Izraelu?"

„Da.“

Vozili su se graničnim putem prema glavnom terminalu.

„Šteta što ne možete duže da ostanete. Ovo je sjajno mesto. Skijanje, planinarenje, vožnja čamcem, jahanje, lov... pa, lov je malo nepopularan ovih dana.“

„Zašto?“

„Ljudi neblagonaklono gledaju na oružje.“

„Zaista?“

„Neki ljudi. To je vruća tema. Lovite li?“

„Bojim se da ne. Ne volim prizor krvi.“

„Pa, onda ću da zavežem.“

Nastavili su prema terminalu. Zaboravivši svoje obećanje, agent reče: „Ovde ima mnogo vojske. Severna strana aerodroma je vazduhoplovna baza 'Piterson', a južno odavde je Fort Karson. Kopnena vojska. Osim toga, kao što verovatno znate, ovde je sedište Akademije Ratnog vazduhoplovstva Sjedinjenih Država. A u planinama, tamo levo, nalazi se NORAD - Komanda severnoameričke protivvazdušne odbrane⁴⁰ - ukopana u planinu Čejen. Hiljade ljudi rade unutar te skupe jame. Aha, mnogo vojske ima ovde. Vrlo konzervativno. E sad, severno od Denvera je Boulder. Vrlo liberalno. Narodna Republika Boulder.“ Nasmejao se, pa nastavio: „Kao što rekoh, bio sam u Izraelu. Moja žena je vrlo religiozna pa me jednom odvukla u Jerusalem. Ne mislim baš odvukla. Sjajan grad. Videli smo sva religijska mesta, znate. Hej, vi ste Jevrejin, zar ne?“

„Naravno.“

„Svakako. Uzeli smo onu turu, znate, do Hrama stene. To je muslimanska džamija, ali ispostavilo se da je većim delom nekada bio jevrejski hram. Mislim, verovatno je Hristos dolazio tamo. On je bio Jevrejin. A sada je to džamija.“ Pogledao je svog putnika i rekao: „Mislim da bi Jevreji trebalo da je uzmu natrag. Tako mislim. Prvo je bila njihova. Onda su došli Arapi, oteli je i sagradili džamiju. Zašto bi pripadala Arapima?“

„Zato što se Muhamed uspeo na nebo sa te stene. Mir neka bude s njim.“

„A?“

Halil se nakašlja i reče: „Tako veruju muslimani...“

„Oh... da. Vodič nam je to rekao. Hej, ne bi trebalo da pričam o veri.“

---

⁴⁰ Engl. North American Air Defence Command. (Prim. Prev.)

Halil nije odgovorio.

Zaustavili su se ispred ulaza u glavni terminal. Halil otvori vrata i krenu napolje, zatim se zavali natrag i pruži agentu novčanicu od deset dolara. „Hvala vam.“

„Hvala *vama*. Vidimo se.“

Halil izađe iz automobila koji se odveze dalje. Video je da je u to doba noći terminal gotovo pust, ali je zapazio stanicu taksija s dva parkirana žuta automobila.

Ušao je u zgradu, svestan da će usamljen čovek u ove kasne sate privući pažnju svakoga ko se tu zatekne. Ali, nije čak ni video policajca. Neki čovek je velikom metlom čistio podne pločice, ali ga nije pogledao. Halilu su u Tripoliju naglasili da gradski aerodromi imaju mnogo manje obezbeđenja od međunarodnih i da će rizik na tim manjim aerodromima biti mali čak i ako ga vlasti budu tražile po Americi.

Brzo i odlučno prošao je kroz glavno predvorje sećajući se prema fotografijama i dijagramima gde su poslovni centar i sale za sastanke.

U predvorju odmah iza glavnog spazija je vrata označena sa SALA ZA SASTANKE BR. 2. Drugi natpis glasilo je REZERVISANO. Na zidu je bila mala tastatura; Halil je ukucao šifru i otvorio vrata.

Ušao je u salu i zatvorio vrata za sobom.

U dvorani su bili konferencijski sto, osam stolica, telefoni, telefaks i kompjuterska konzola. U malom udubljenju stajao je aparat za kafu.

Na ekranu kompjutera bila je poruka; Halil pročitao: „Dobro došli, gospodine Perlman - Želimo vam uspešan sastanak - Vaši prijatelji iz Združenog poslovnog centra 'Nili'." Halil se nije sećao tih prijatelja.

Spustio je torbu na pod i seo za tastaturu kompjutera. Izbrisao je poruku s ekrana i pritiskao miš dok nije otvorio prozor za elektronsku poštu. Ukucao je svoju šifru i sačekao da modem pristupi njegovom sandučetu. Onda je pročitao novu poruku na engleskom koja se pojavila na ekranu i bila adresirana na gospodin Perlmana iz Jerusalima: Dobili smo izveštaj da vam poslovi dobro idu. Solov put u Frankfurt je otkazan. Rivalska američka firma u Frankfurtu istražuje ovo. Nema vesti da rivalska američka firma zna za vaš raspored putovanja. Posao u Koloradu nije neophodan. Prosudite sami. Kalifornija je važnija. Dogovori za povratak u Izrael ostaju neizmenjeni. Mnogo uspeha. Vidimo se uskoro. Neophodan odgovor. Bila je potpisana sa Mordehaj.

Halil pro meni prozor da napiše odgovor. Kucao je polako: Odgovaram na vašu poruku iz Kolorada. Poslovi dobro idu. Uskoro posao u Kaliforniji.

Halil je pokušao da oblikuje još engleskih rečenica, ali nije bilo važno da to učini. Rekli su mu u Tripoliju da će bilo kakva poruka poslužiti, samo da sadrži reč „posao“, što će značiti da je on dobro i da nije pod kontrolom Amerikanaca. Potpisao je s Perlman i poslao poruku. Odjavio se s elektronske pošte i ugasio kompjuter.

Pogledao je na sat i video da je četiri i sedamnaest po njujorškom vremenu, odnosno dva sata manje u Koloradu.

Asad Halil, ako je bio u blizini, takođe je ovo video, naravno, i ako je još imao lažne brkove, sada uvrće krajeve i govori: „Prokletstvo, opet sam izigran!“

Pa, sve je dobro što se dobro svrši. Zar ne?

Ne baš. Pomislio sam da će se Asad Halil, pošto je promašio veliku metu, zadovoljiti nekom manjom.

Ali pre nego što sam stigao išta da učinim povodom te misli, recimo da siđem sa kamena i uvučem se u žbunje da sačekam pomoć, Asad Halil je promenio metu.

Kuća pukovnika Roberta Kaluma nalazila se u podnožju planinskog venca, na manje od pola sata vožnje od mesta gde se Halil nalazio. Na deset minuta vožnje taksijem od aerodroma nalazila se agencija za unajmljivanje automobila koja je radila dvadeset četiri sata; tamo su čekala kola rezervisana za Samuela Perlmana.

Halil ustade i krenu da seta po sali. *Posao u Koloradu nije neophodan. Kalifornija je važnija.* Ali zašto da ne obavi oba?

Pomislio je da se vrati kroz terminal, odveze se taksijem do agencije za unajmljivanje kola i odatle odveze do kuće pukovnika Kaluma. To je bilo donekle rizično. Uvek je pomalo rizično. Ali, prvi put otkako je ušao u američku ambasadu u Parizu, Asad Halil imao je osećaj... ne opasnosti, pomislio je, nego hitnosti.

Nastavio je da šeta tamo-amo, odmeravajući razloge za i protiv ubistva pukovnika Kaluma - i, naravno, njegove žene i svakoga ko se zatekne u kući.

Plan je bio jednostavan, baš kao i plan za bračni par Vejklif. Čekaće ovde, u bezbednosti, zatim će otići do agencije i odvesti se u rane jutarnje sate do pukovnikove kuće van grada. Pukovnik ili njegova žena svakog jutra rano, ne kasnije od pola osam, izlaze iz kuće da uzmu novine iz poštanskog sandučeta smeštenog na kraju prilaznog puta, zatim se vraćaju u kuću. Kao i većina vojnika, pukovnik je bio tačan i odan navikama.

Kada se vrata kuće otvore, Kalumovima će ostati pet ili deset minuta života; količina preostalog vremena zavisiće isključivo od raspoloženja i strpljenja Asada Halila.

Šetao je po maloj sali, poput lava, pomislio je, lava kakve su Rimljani držali u areni u Leptis Magni, staroj luci čije je ruševine video nedaleko od Tripolija. Lav iz prethodnog iskustva zna da ga čovek čeka u areni i postaje nestrpljiv. Svakako je gladan. Lav se mora držati gladan. Lav takođe zna, iz prethodnog iskustva, da uvek ubije čoveka. Kakvo drugo iskustvo može da ima ako je još živ? Ali on takođe zna da je u areni sretao dve vrste ljudi - naoružane i goloruke. Naoružani su se borili za svoj život, goloruki su se molili. Bili su jednako ukusni.

Halil je zastao. Čučnuo je na pod, održavajući butinama ravnotežu kao što čine Berberi u pustinji. Podigao je glavu i sklopio oči, ali nije se molio, nego se u mislima preneo u noćnu pustinju i zamislio milijarde blistavih zvezda na crnom nebu. Video je sjajni puni mesec kako lebdi iznad Kufre, njegove rodne oaze, i palme kako se njišu na svežem noćnom povetarcu. Pustinja je, kao i uvek, bila tiha.

Ostao je vrlo dugo u pustinji, držeći sliku neizmenjenu, čekajući nepozvanu sliku da se pojavi iz pustinjskog peska.

Vreme na zemlji je teklo, ali u pustinji je bilo nepomično. Najzad se Glasnik pojavio iz oaze, obučen u crno i belo, osvetljen mesečinom, bacajući senku na pesak dok se primicao Halilu. Glasnik je stao pred njega, ali nije progovorio, a Asad Halil se nije usuđivao da prozbori.

Nije mogao da vidi Glasnikovo lice, ali je začuo glas. Glas je rekao: „Na mestu na kom si sada Bog će obaviti tvoj posao. Idi s tog mesta na drugo mesto s druge strane planina. Pesak vremena ističe. Đavo se meškolji.”

Asad Halil promrmlja molitvu zahvalnicu, otvori oči i ustade. Usredsredio se na zid preko puta i video da je prošlo više od dva sata, mada se njemu činilo da je trajalo svega nekoliko minuta.

Uzeo je svoju crnu torbu, izašao iz sale i hitro prošao kroz pusto predvorje.

Ispred zgrade video je usamljeni taksi sa zaspalim vozačem. Seo je na zadnje sedište i snažno zalupio vrata.

Taksista se probudio uz trzaj, ubacio menjač u brzinu i krenuo. „Kuda?”

Halil mu reče svoj cilj i spusti novčanicu od dvadeset dolara na suvozačko sedište. „Brzo, molim vas. Kasnim.”

Vozač ubrza i stiže na granični put. Za deset minuta bio je na delu aerodroma za kompanijske avione.

Halil reče: „Tamo.”

Vozač pritera taksi uz malu zgradu, Halil iskoči iz taksija i brzo uđe. Našao je pilotski salon i u njemu obojicu pilota kako spavaju na kaučima. Prodrmusao je kapetana i rekao: „Spreman sam. Moramo da krenemo uskoro.”

Kapetan Fisk brzo ustade. Kopilot je već bio budan; ustao je, protegao se i zevnuo.

Halil naglašeno pogleda na sat i reče: „Koliko nam treba da poletimo?”

Kapetan Fisk se nakašlja i reče: „Pa... već sam obavio uvodne dogovore za naš odlazak i plan daljeg leta... za slučaj da moramo naglo da krenemo...”

„Da. Odlično. Moramo naglo da krenemo. Kad možemo da poletimo?”

„Pa, u ove rane sate nema mnogo aviosaobraćaja, pa možemo da skratimo standardni postupak. Uz malo sreće, moći ćemo da zarulamo za petnaest minuta.”

„Što je pre moguće.”

„Da, gospodine.” Kapetan Fisk ode do telefona i ukuca nekoliko brojeva.

„Koga zovete?”

„Kontrolni toranj, da aktiviram svoje prethodne dogovore.” Kapetan progovori s nekim s druge strane.

Halil je pažljivo slušao šta pilot govori, ali činilo mu se da je to samo tehnički razgovor. Pogledao je pilota u lice, zatim i kopilota; obojica su delovali pribrano.

Kapetan Fisk reče u aparat: „U redu. Hvala.” Spustio je slušalicu i rekao svom putniku: „Obećali su da će nam dati dozvolu za poletanje za petnaest minuta. Mesni kontrolni toranj već se usaglašava s Denverkim radarskim centrom.”

„Imao sam utisak da privatni avioni mogu da sleću i poleću kako im odgovara.”

Kapetan Fisk odgovori: „To ne važi za privatne mlaznjake, gospodine, zbog visine na kojoj lete. Preko visine od šest hiljada metara primenjuju se pravila letenja prema instrumentima.”

„Shvatam. Možemo li sada u avion?”

„Naravno.”

Igra lava

Fisk krenu napolje, a za njim pođoše kopilot i Asad Halil. Brzo su koračali po hladnom noćnom vazduhu do aviona smeštenog svega pedesetak metara dalje. Halil se držao vrlo blizu pilota, ali nije imao osećaj da je u neposrednoj opasnosti.

Kopilot otvori vrata aviona i uđe; za njim je ušao Halil i na kraju kapetan.

Piloti sedoše na svoja mesta i započehše s proverama pre poletanja, a Halil se smesti na sedište u dnu putničke kabine.

Kapetan Fisk doviknu kroz otvorena vrata: „Krenućemo uskoro. Molim vas, prikopčajte pojas.”

Halil nije odgovorio.

Nekoliko minuta kasnije Fisk uključi oba motora, a kopilot javi preko radija: „Toranj Springs - Lir Dva Pet Eho spreman za rulanje.”

Toranj odgovori: „Primljeno, Lir Dva Pet Eho, rulajte do piste tri-pet levo. Imate dozvolu za poletanje ako ste spremni.”

„Šaljite uputstva”, reče kopilot u mikrofon i stade da zapisuje ono što mu je rečeno u beležnicu na krilu.

Kapetan Fisk doveze avion do početka piste tri-pet levo, zatim dotera avion na sredinu. „Polazimo”, reče on nikome posebno gurajući palice sasvim napred.

Pola minuta kasnije kljun aviona se podiže, avion napusti tlo i stade naglo da se uspinje udaljujući se od svetala Kolorado Springsa.

Halil je posmatrao pilote koji nisu još bili zatvorili pregradu između pilotske i putničke kabine. Posle minut-dva pogledao je kroz levi prozor i posmatrao planine u daljini, još osvetljene mesečinom.

Kopilot progovori u interkom: „Moramo još neko vreme da nastavimo ka severu, gospodine, da dobijemo na visini pre nego što skrenemo na zapad i zauzmemo kurs. S leve strane su ova brdašca zvana Stenovite planine.” Nasmejao se i dodao: „Neki vrhovi visoki su i dvanaest hiljada stopa - oko četiri hiljade metara.”

Halil nije odgovorio. Posmatrao je podnožje planina sleva dok su očigledno leteli ka severu. Negde dole pukovnik Robert Kalum leži u krevetu, a užasna bolest ga izjeda. Halil se nije osećao prevarenim, kao što se nije osetio izigranim ni kad je saznao da je Stiven Koks poginuo u ratu protiv Iraka. Bog, pomislio je, želi da uzme svoj deo ratnog plena.

Poglavlje 44

Kejt i ja proveli smo ostatak prepodneva zvoneći na uzbunu, da se tako izrazim.

Komandni centar se od mravinjaka pretvorio u košnicu - izvinite na poređenju s insektima.

Kejt i ja primili smo desetak telefonskih poziva od glavešina koji su nam čestitali i tako dalje. Osim toga, šefovi su tražili da ih lično obavestimo o svemu, ali smo uspeli da to izbegnemo. Oni zapravo nisu želeli nikakva obaveštenja - želeli su da pokažu kako su deo rešenja, mada su, naravno, postajali deo problema.

Najzad sam morao da pristanem na sastanak združene jedinice, kakav smo imali juče ujutru. Ipak, uspeo sam da ga odložim do pet po podne lažući kako moram da ostanem pored telefona zbog moje svetske mreže doušnika. Na neki način ovdašnji šefovi podsećali su na budže iz Uprave policije Njujorka kad veliki slučaj dospe u vesti. Fotografisanje sa mnom i Kejt bilo je na vidiku. U svakom slučaju, dok se Džek Kenig vrati sa sakupljanja kilometara leta, sastanak će se završiti i Džek će pobesneti. Gadno. Lepo sam mu rekao da ostane ovde.

Pola sata nakon našeg razgovora s gospođom Hambrecht agenti FBI-ja su pomoću sudskih naloga zatražili ispise telefonskih razgovora gospođe Hambrecht, kao i generala Vejklifa, naravno, od petnaestog aprila. U isto vreme, oni dobri ljudi iz zdanja „Dž. Edgar

Huver" ubijali su se da nabave izbrisanu informaciju iz dosijea pukovnika Hambrehta, koja mi zapravo više i nije trebala. Ali, trudili su se takođe da saznaju i imena preživelih iz njegove jedinice koja je bombardovala Al Aziziju, a ta imena su mi i te kako trebala.

Prema mojoj elektronskoj pošti, FBI je odmah upozorio Ratno vazduhoplovstvo i Ministarstvo odbrane da su ljudi sa zadatka u Al Aziziji u velikoj i neposrednoj opasnosti, a da su u izvesnoj opasnosti i svi ostali koji su leteli u Libiju na tom zadatku. Ratno vazduhoplovstvo pristalo je da sarađuje brzo i u potpunosti, naravno, ali u svakoj birokratiji brzina je relativan pojam.

Nisam znao da li je CIA obaveštavana o ovome, ali nadao sam se da nije. Još mi je u glavi bila uvrnuta ideja da je CIA nešto od svega ovoga već znala. U redu, lako je postati potpuno paranoičan u vezi s tim ljudima, a oni uglavnom, kao što sam sebe stalno podsećao, i nisu toliko pametni i lukavi kao što ljudi misle. Ali, kao i svaka tajna organizacija, oni su sami

sejali nepoverenje i obmanu. Posle se pitaju zašto svi misle da oni nešto skrivaju. Ono što su obično skrivali bila je činjenica da ne znaju baš mnogo. Ponekad i ja to radim, pa kako onda da se žalim?

Nikada zapravo nisam mislio da FBI - srce Antiterorističke jedinice - zna više nego što saopštava nama u Njujorku. Ali bio sam ubeđen, kao što je Kejt rekla, da je CIA u poslu sama. A svi su puštali da to prođe jer smo, na kraju krajeva, svi u istom timu, na strani anđela, i svakome dobrobit zemlje leži na srcu. Jedina nevolja je shvatanje dobrobiti.

Dobra vest bila je da su Kenig i Neš van zemlje.

Elem, tokom kratke pauze u metežu košnice, pogledao sam kompjuterske ispise koje je Kejt i dalje štampala s Interneta.

Počeo sam s člankom iz *Njujork tajmsa* od 11. marta 1989. pod naslovom: „Eksplozija raznela kombi kapetana broda koji je srušio iranski mlaznjak". Reč je bila o kapetanu *Vinsenza* i činila se nevažnom, osim kao primer onoga što se, sumnjali smo, događalo sada.

Kejt mi je pružila članak agencije AP od 16. aprila 1996. pod naslovom: „Libija traži sudski proces zbog vazdušnog napada iz 1986". Čitao sam naglas: „Libija je u ponedjeljak zatražila da joj Sjedinjene Države predaju pilote i planere koji stoje iza vazdušnih napada na libijske gradove pre deset godina, a libijski vođa, Moamer el Gadafi, insistira da slučaj preuzmu Ujedinjene nacije." Pogledao sam Kejt i rekao: „Pretpostavljam da nikoga nismo predali i da je Gadafi izgubio strpljenje."

„Čitaj dalje", reče ona.

Nastavio sam: „'Ne možemo zaboraviti ono što se dogodilo', izjavio je Gadafi na godišnjicu američkog napada u kom je, prema libijskim izvorima, ranjeno preko sto ljudi, a poginulo trideset sedam, među kojima i Gadafiljeva usvojena kći. 'Ta deca... jesu li ona životinje, a Amerikanci ljudska bića?' - upitao je Gadafi tokom intervjuja mreži CNN održanog na ruševinama njegove bombardovane kuće koje nisu uklonjene punih deset godina." Pogledao sam Kejt.

Ona reče: „Pretpostavljam da je Asad Halil živeo u tom vojnom naselju kao i porodica Gadafi. Ne zaboravi, prema našim dokumentima, postoji porodična veza."

„Tako je." Razmislio sam o ovome i rekao: „Halil je imao petnaest-šesnaest godina u vreme napada. Otac mu je već bio mrtav, ali mora da je u naselju imao prijatelje i porodicu."

Kejt klimnu glavom. „On osvećuje njih i porodicu Gadafi."

„Za mene to ima smisla." Pomislio sam ponovo na ono što mi je Gejb ispričao. Rekao sam Kejt: „Sada znamo šta pokreće tog tipa i moram da ti kažem... Mislim, ne saosećam sa skotom, ali ga razumem."

Ona klimnu glavom. „Znam." Dodala je: „Halil je mnogo opasniji nego što smo mislili, ako je to uopšte moguće. Čitaj dalje."

Pročitao sam kraj članka. „Gadafi je govorio dok je Libija obeležavala sećanje na američki vazdušni napad u prestonici, Tripoliju, i u Bengaziju. Napad je bio odmazda za podmetanje bombe u berlinskoj diskoteci 'La bel' petog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste, kada su poginula dva američka vojnika. Libija traži da Amerikanci odgovore na isti način i zatraže da Libija preda američkom ili britanskom sudu dvojicu ljudi osumnjičenih za podmetanje bombe u 'Pan-Amovom' avionu jedan-nula-tri iznad Lokerbija, Škotska, kada je poginulo dvesta sedamdeset ljudi." Spustio sam članak i rekao: „Vrti se, vrti, ukруг neprestano, kada će stati nikom nije znano."

„Baš tako. Rat bez kraja. Ovo je samo još jedna bitka izazvana prethodnom bitkom, koja će izazvati novu bitku."

Baš depresivna misao. Pregledao sam još nekoliko članaka i naišao na kasnije izveštaje o nesreći kapetana *Vinsenza*. Kao što sam rekao, taj događaj nije imao neposredne veze s Halilom, ali zapazio sam zanimljiv pomak u naslovima, od kojih je jedan, iz *Njujork tajmsa*, glasio: „Istraga o podmetanju bombe udaljuje se od teorije državnog terorizma". Prvi sledeći članak nagoveštavao je da iranska vlada možda uopšte nije umešana u nesreću, kao ni ekstremističke grupe. Možda je reč o usamljenom političkom ludaku, a možda samo o slučajnosti ili ličnoj osveti, što navodi čoveka da se zapita koga su to kapetan ili njegova žena naljutili u oficirskom klubu. Sranje. Neverovatno je kako Vašington ispreda takve priče da bi smirio ljude i da ne bi svi pobesnili na Irance, Iračane, Libijce ili druge narode koji nas uopšte ne vole i koji i sami pobesne zbog i najsitnijih događaja.

Mora da je reč o nekoj visokoj diplomatskoj strategiji, ali ja je ne shvatam. Sledećeg meseca Asada Halila opisivaće kao usamljenog nezadovoljnika besnog na SAD što mu se ulazna viza razmazala. Ako mislite da niko ne zna šta se dešava u Beloj kući ili zdanju „Dž. Edgar Huver", u Pentagonu ili Lenglju, pitajte Ministarstvo spoljnih poslova - oni su potpuno izgubljeni u moru, s jednim veslom u vodi. Elem, da ostavimo geopolitiku. Asad Halil je ili završio svoje i otišao, ili ide ka sledećoj žrtvi. Pitao sam Kejt: „Ima li vesti o posadama sa tog zadatka?"

„Ne. Ali neće nam obavezno reći. Do sada je FBI mogao da pokrije preživele."

„Mislim da bi trebalo da nam kažu. U Upravi policije Njujorka detektiv koji vodi slučaj sve zna i za sve je odgovoran.“

„Mrzim da donosim loše vesti, Džone, ali ovo nije Uprava policije Njujorka. Smatraj se srećnim ako te makar pozovu telefonom da ti kažu kako je Halil uhapšen.“

Ovo je baš bilo grozno. Rasturao sam svoj mozak tražeći način da se nekako uključim u akciju, ali jedino što sam smislio bilo je da mi Džek Kenig duguje uslugu, mada se nismo složili oko te očigledne i jednostavne činjenice. Ali Kenig nije bio ovde, a ja nisam imao ni veza i uticaja niti bilo koga drugog ko mi je dužan. Upitao sam Kejt: „Jesi li spavala s nekim nadzornikom koji bi mogao da nam učini uslugu?“

„U Njujorku nisam.“

„A u Vašingtonu?“

Činilo se da razmišlja o ovome. Brojala je na prste i mrmrljala dok nije nabrojala do sedam, a onda je rekla: „Mislim da sam naplatila sve te usluge.“ Nasmejala se da mi pokaže kako se samo šali.

Elem, prelistao sam još nekoliko članaka koji su stigli iz druge dimenzije. Ne razumem najbolje kako Internet radi, ali izgleda da vam daje ono što zatražite i radi šta mu se kaže, što ne mogu reći za mnoge ljude koje poznajem.

Naišao sam na informativan članak iz *Boston globa*. Nosio je datum 20. april 1986. Bila je to hronologija događaja koji su doveli do američkog vazdušnog napada. Prvi datum krize bio je sedmi januar. Pisalo je: „Predsednik Regan optužuje Libiju za oružanu agresiju na Sjedinjene Države, uvodi ekonomske sankcije protiv Libije i naređuje da svi američki građani napuste tu zemlju. Zapadni saveznici odbijaju da se priključe bojkotu. Sjedinjene Države povezuju Libiju s napadima palestinskih terorista na aerodrome u Rimu i Beču, izvedene dvadeset sedmog decembra hiljadu devetsto osamdeset pete, u kojima je poginulo dvadeset ljudi.“

Nastavio sam da čitam. „Jedanaestog januara stariji pomoćnik pukovnika Moamera el Gadafija izjavljuje da će Libija izvršiti atentat na predsednika Regana ako Sjedinjene Države napadnu Libiju. Gadafi poziva Regana u posetu i kaže kako će njihov susret izmeniti Reganovo ponašanje.“

Ne bih se kladio u to. Pregledao sam hronologiju i uočio jasan model ponašanja dva mužjaka jake volje koji se takmiče u pišanju u dalj. „Trinaestog januara dva libijska mlaznjaka približavaju se izviđačkom avionu Ratne mornarice SAD; petog februara Libija

optužuje Sjedinjene Države da su pomogle Izraelcima u lociranju i obaranju libijskog aviona i zavetuje se na osvetu; dvadeset četvrtog marta borbeni avioni Sjedinjenih Država napadaju libijski raketni položaj; dvadeset petog marta snage SAD potapaju četiri libijska patrolna čamca; dvadeset osmog marta Gadafi upozorava da će vojne baze u Italiji, Španiji i bilo kojoj zemlji koja pomaže Šestoj floti Ratne mornarice Sjedinjenih Država biti mete odmazde; drugog aprila eksplodira bomba u avionu kompanije 'TVA' na letu iz Rima za Atinu, ginu četiri osobe, a jedna palestinska grupa izjavljuje da je to odmazda za američki napad na Libiju; petog aprila eksplodira bomba u diskoteci u Zapadnom Berlinu, ginu dva američka vojnika; sedmog aprila ambasador SAD u Zapadnoj Nemačkoj izjavljuje da Sjedinjene Države imaju jasne dokaze o libijskoj umešanosti u tragediju u diskoteci..." Pogledao sam dalje događaje koji su doveli do 15. aprila 1986. Niko ne može reći da ih je vazdušni napad iznenadio, s obzirom na umešane ličnosti i, kako bismo danas, u krotkijoj Americi rekli, nesporazume izazvane nesrećnim kulturnim i političkim stereotipima. Rešenje problema možda je u širem useljavanju u SAD. Kako sada postupamo, većina stanovništva Bliskog istoka za pet godina živeće u Bruklinu.

Uzeo sam poslednji ispis s Interneta i pregledao ga. Rekao sam Kejt: „Hej, ovo je zanimljivo. Jesi li videla intervju Asošijeted presa s gospođom Gadafi od devetnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste?"

„Mislim da nisam."

Čitao sam: „Supruga libijskog vođe Moamera el Gadafija, koja je izjavila da je njihova osamnaestomesečna usvojena kći Hana poginula u napadu, razgovarala je s izveštačima prvi put od napada. Sedeći ispred bombama razorene kuće u Gadafijevom štabu u Tripoliju, sa štakom u ruci, govorila je oštrim i prkosnim tonom. Safija Gadafi rekla je da će zauvek smatrati Sjedinjene Države svojim neprijateljem, 'osim ako ne osude Regana na smrt'."

Kejt primeti: „Žene u muslimanskim fundamentalističkim zemljama retko se pojavljuju u javnosti."

„Pa, da su ti digli kuću u vazduh, sigurno bi istupila u javnosti."

„Nikad nisam pomislila na to. Tako si mudar."

„Hvala." Vratio sam se članku i čitao naglas: „Rekla je: 'Ako ikada pronađem pilota koji je bacio bombu na moju kuću, ubiću ga svojim rukama.'" Rekao sam Kejt: „Eto ti. Ti ljudi ništa ne kriju. Problem je u tome što mi to shvatamo retorički, a oni doslovno, kao što su otkrili pukovnik Hambrecht i general Vejkliif."

Ona klimnu glavom.

Dodao sam: „Ne verujem da usijane vašingtonske glave nisu znale šta se sprema ili nisu znale da je počelo.”

Nije odgovorila.

Nastavio sam da čitam: „Što se tiče njenog muža, on nije terorista, objasnila je, jer da jeste, 'ja ne bih rađala njegovu decu'.” Prokomentarisao sam: „Teroristi mogu da budu dobri očevi. To je seksistička izjava.”

Kejt odvrati: „Možeš li da pročitaš posrani članak bez glupih komentara?”

„Razumem, gospođo.” Čitao sam: „Libijski zvaničnici su izjavili da su dva Gadafijeva sina povređena u napadu, i da je jedan još u bolnici. Safija Gadafi je rekla: 'Neka moja deca su ranjena, neka preplašena. Možda su pretrpela psihološke ozlede.’”

Kejt reče: „Možda su i neka druga deca pretrpela psihološke ozlede.”

„Nema tu možda. Mislim da smo shvatili kako je mali Asad Halil sjeban u glavu.”

„Slažem se.”

Oboje smo sedeli i varili stare vesti. Uvek je dobro znati zašto - sada smo znali zašto. Znali smo takođe i ko, šta, gde i kada - Asad Halil, zadatak ubijanja, u Americi, sada. Ipak, nismo tačno znali *gde* je on i *gde* će udariti sledeći put. Ali, bili smo blizu, i prvi put sam bio uveren da ćemo uhvatiti kućkinog sina. Rekao sam Kejt: „Ako nije odleteo iz zemlje, naš je.”

Nije prokomentarisala ovu optimističku opasku, a s obzirom na prošlost Asada Halila, i ja sam gajio izvesne sumnje.

Pomislio sam ponovo na reči gospođe Gadafi, na navodne veze između Gadafijevih i Halilovih, koje su možda i bliže nego što je gospođa Gadafi svesna. Pomislio sam takođe na teoriju da je Moamer ubio kapetana Halila u Parizu pre mnogo godina i da Asad očigledno to ne zna niti podozreva. Pitao sam se takođe da li je mali Asad znao da se čika Moamer noću iskrada iz svog šatora i na prstima odlazi preko peska u šator njegove mame. Imao sam profesora na koledžu koji je govorio kako su mnogi važni svetski istorijski događaji bili izazvani seksom, bračnim i vanbračnim. Znao sam da je to istina s obzirom na moju prošlost - zašto to ne bi važno i za istoriju sveta?

Pokušao sam da zamislim ovu libijsku elitu, koja se verovatno ne razlikuje mnogo od drugih malih autokratija u kojima su dvorske spletki, govorkanja u palati i igre moći svakodnevnim posao.

Upitao sam Kejt: „Da li misliš da su neki članovi porodice Asada Halila poginuli u napadu?”

Odgovorila je: „Ako su naša obaveštenja o vezama porodice Halil s Gadafijevima tačna, onda možemo pretpostaviti da su Halilovi bili u naselju, u Al Aziziji, na koje su, prema rečima gospođe Hambrecht, četiri aviona bacila bombe. Halil je izgleda ubio dvojicu ljudi koji su bombardovali Al Aziziju. Možda je to učinio da osveti Gadafijeve, ali, da, mislim da su on i njegova porodica bili tamo i mislim da je pretrpeo lični gubitak."

„I ja tako mislim." Pokušao sam da zamislim tog tipa, Asada Halila, kako leti iz kreveta u rane jutarnje sate, kako sere od straha dok se svet oko njega pretvara u ruševine. Mora da je video mnoge leševe i raskomadana tela. Pretpostavio sam da je izgubio članove porodice i pokušao da zamislim stanje njegovog uma - strah, šok, možda osećaj krivice što je preživeo, i na kraju bes. Najzad je, u nekom trenutku, odlučio da se osveti. A bio je u povoljnom položaju da to izvede, kao žrtva i pripadnik užeg kruga oko Gadafija. Libijska obaveštajna služba mora da je skočila na takvog momka kao da je novi prorok. Asad Halil lično... on ceo život nosi pizmu u sebi, a od subote živi svoj san. Svoj san, našu noćnu moru.

„O čemu razmišljaš?"

„O Halilu. Kako je stigao odande ovamo. Celog života je sanjao o dolasku u Ameriku, a mi to nismo znali, mada je trebalo da znamo. A nije sanjao o tome da ovde započne novi život, da vozi taksi ili izbegne muke ekonomske bede. Ema Lazarus nije mislila na njega."

„Svakako nije."

„U njemu tamo negde živi nešto drugo."

„Naravno."

I tako smo ostali na svojim mestima, kao što nam je bilo rečeno, ali ja ne umem da sedim, čitam i odgovaram na glupe telefonske pozive. Poželeo sam da nazovem Bet, ali situacija preko puta mog stola se izmenila, pa sam miz Penrouz poslao sledeći mejl: „*Ne mogu sada da pričam - Veliki prodor u slučaju - Možda po podne putujem iz grada - Hvala na velikom vlažnom poljupcu.*"

Oklevao sam nad tastaturom. *U zaključku...* Ne, nije dobro. Najzad sam otkučao: *Moram da razgovaram s tobom - Pozvaću te uskoro.*

Ponovo sam malo oklevao, zatim poslao poruku. „Moram da razgovaram" govori sve. Ljubavnička stenografija, prema rečima moje žene. *Džone, moramo da razgovaramo, tj .jebi se.*

Kejt upita: „Kome šalješ mejl?"

„Bet Penrouz."

Tišina. Zatim: „Nadam se da joj nisi mejlom saopštio da...”

„Ovaj... nisam...”

„To bi bilo zaista hladno.”

„A faks?”

„Kako bi bilo da joj kažeš lično?”

„Lično? Nemam vremena ni sa *sobom* da razgovaram lično.”

„Pa... telefonski razgovor biće dovoljan.”

„Ne. Urediću to kasnije.”

„Ako ne želiš, razumeću.”

Osetio sam kako počinje da me boli glava.

„Zaista. Ako nisi sasvim siguran, razumeću.”

Zašto nisam verovao u ovo?

„Ono što se noćas desilo ne obavezuje te ni na koji način. Oboje smo odrasle osobe. Pa, neka se malo ohladi, ne žuri. Korak po korak...”

„Jesi li već potrošila fraze?”

„Idi do đavola.” Ustala je i otišla.

Skočio bih i pošao za njom, ali sam mislio kako smo već privukli nešto pažnje kolega, pa sam se samo osmehnuo i počeo da zviždim *Neka Bog blagoslovi Ameriku* dok su članovi Lige protiv seksa Antiterorističke jedinice slali poruke Velikom bratu o tome kako je u toku mogući seksualni zločin.

Što me je podsetilo da mi treba čisto rublje. U blizini je bila jedna prodavnica za muškarce u koju sam nameravao kasnije da trknem. Hteo sam da dozvolim Kejt da mi pomogne u izboru košulje i kravate.

Elem, da se vratimo na najtraženijeg teroristu u Americi. Pristupio sam svojoj elektronskoj pošti i video poruku od Protivterorističkog odseka iz Vašingtona obeleženu s HITNO. Poruka je poslana samo osoblju Komandnog centra. Čitao sam s ekrana: *Ratno vazduhoplovstvo izveštava da će biti teškoća u imenovanju pilota koji su leteli na zadatku u Al Aziziju. Postoje upisi za eskadrile i veće jedinice, ali za manje su potrebna dalja istraživanja.*

Razmislio sam o ovome. Zvučalo je istinito, ali do tada sam već postao toliko paranoičan da nisam više verovao ni putokazima.

Pročitao sam ostatak obaveštenja: *Preneli smo Ratnom vazduhoplovstvu suštinu razgovora gospode Hambrecht s njujorškim agentima, to jest četiri aviona, F-111, misija Al Azizija, osam vazduhoplovaca. Ubistvo generala Vejklifa itd. vidi prethodno obaveštenje. Osoblje i istoričar Ratnog vazduhoplovstva tragaju za imenima iz prethodnog odeljka. Gospoda Hambrecht je pozvana telefonom, ali nije otkrila imena preko telefona. General s pratnjom poslan je iz Vazduhoplovne baze Rajt-Paterson, Dejton, Ohajo, u kuću Hambrechtovih u En Arboru. Gospoda Hambrecht kaže da će imena otkriti njima, lično, uz uvid u službene legitimacije, dokumente o zaštiti prava itd. Obaveštavaćemo dalje.*

Odštampao sam poruku, zaokružio crvenim oznaku HITNO i bacio je na Kejtin sto.

Razmislio sam o situaciji. Pre svega, gospođa Hambrecht je tvrd orah i nikakve telefonske pretnje, molbe ni ulizivanja neće je naterati da uradi ono što su joj davno, kad se udala za vazduhoplovca, rekli da ne radi.

Drugo, palo mi je na pamet, da je - kako ironično - obezbeđenje postavljeno da zaštiti avijatičare od osvete, isto ono koje nam nije dozvoljavalo da shvatimo šta se dešava, i da nas sada ometa da ih zaštitimo.

Osim toga, bilo je očigledno da je u nekom trenutku bezbednost već bila probijena. Zato je Asad Halil imao spisak imena, a mi ne. Ali, čija je imena dobio? Samo one osmorice koji su bombardovali Al Aziziju? Verovatno. Te ljude je želeo da pobije. A je li imao svih osam imena? Verovatno.

Razmišljao sam o ovome - osam ljudi, jedan poginuo u Zalivu, jedan ubijen u Engleskoj, jedan ubijen zajedno sa ženom u svojoj kući koja se nalazi ni manje ni više nego na Kapitol Hilu. Jedan je, prema rečima gospođe Hambrecht, teško bolestan. To ostavlja četiri moguće žrtve - pet ako bolesnik ne umre pre nego što ga Halil ubije. Ali, kao što sam već rekao, bio sam uveren da su neki od njih već mrtvi. Možda svi, kao i svako iz njihove okoline ko se našao na pogrešnom mestu u pogrešno vreme, kao gospođa Vejkliif i njena kućna pomoćnica.

Malo me je uznemirilo što je moja zemlja postala linija fronta. Ne molim se često, i nikada za sebe, ali pomolio sam se za te momke i njihove porodice, za verovatno mrtve i uskoro mrtve.

Onda mi je na pamet pala blistava ideja. Pogledao sam u svoj lični telefonski imenik i pozvao jedan broj.

Poglavlje 45

Avion se i dalje uspinjao iznad Kolorado Springsa. Asad Halil prešao je na levu stranu aviona i seo u poslednje sedište. Zurio je u ogromne planine dok je avion leteo ka severu. Činilo mu se da su se već popeli iznad najvišeg vrha, ali avion je i dalje leteo pravo. Zapravo, ispred sebe je video ogromnu osvetljenu oblast Denvera.

Razmislio je o mogućnosti da su piloti radiom poslali upozorenje, da će izmisliti mehanički kvar i spustiti avion na neku usamljenu pistu gde će ga sačekati vlasti. Postojao je brz i jednostavan način da otkrije da li je tako.

Ustao je i krenuo prolazom do pilotske kabine. Pregrada je i dalje bila otvorena. Halil je stao iza i između pilota. Upitao ih je: „Ima li problema?”

Kapetan Fisk se osvrnu preko ramena i reče: „Ne, gospodine. Sve je u redu.”

Halil je pažljivo osmotrio oba pilota. Uvek je umeo da odredi da li ga sagovornik laže ili mu je nelagodno, koliko god taj mislio da je dobar glumac. Izgledalo je da u držanju ovih ljudi nema ničega što bi nagovestilo nevolje, mada bi mu bilo draže da ih gleda u oči.

Kapetan Fisk reče: „Počinjemo skretanje ka zapadu, preko planina. Biće malo planinske turbulencije, gospodine Perlman, pa bi možda bilo dobro da se vratite na mesto.”

Halil se okrenu i vrati do sedišta. Svetleći znak za vezivanje pojaseva, koji kapetan do tada nije koristio, uključio se, a oglasilo se i zvonce.

Avion skrenu nalevo, zatim se ispravi i nastavi pravo. Nekoliko minuta kasnije počeli su da ga pogađaju udari vazduha odozdo. Halil je osećao da se avion i dalje penje, kljuna okrenutog naviše pod ostrim uglom.

Pilot uključi interkom i reče: „Upravo smo dobili uputstva od San Dijega. Let će trajati otprilike jedan sat i pedeset minuta, što znači da ćemo sleteti negde oko šest i petnaest po kalifornijskom vremenu. Tamo je sat vremena manje nego u Koloradu, gospodine.”

„Hvala vam. Mislim da sam shvatio vremenske zone.”

„Da, gospodine.”

Halil pomisli kako zapravo još od Pariza putuje sa suncem i kako su mu ranije promene vremenskih zona poklonile nekoliko sati, mada mu to nije bilo naročito potrebno. Sledeća

promena vremenske zone preneće ga preko međunarodne datumske linije, preko Tihog okeana. Malik mu je rekao: „Kada pređete tu liniju, kapetan će to objaviti i Meka će biti na zapadu, ne na istoku. Počni svoje molitve okrenut istoku i završi ih okrenut zapadu. Bog će te čuti na oba uha i obezbediće ti siguran povratak kući.”

Halil se zavalio u kožnom sedištu i misli mu s Malika predoše na Borisa. Shvatio je da poslednjih dana više misli na Borisa nego na Malika. Boris mu je dao najviše obaveštenja o Americi i američkim običajima, pa je bilo prirodno da Halil više misli na njega nego na ostale koji su mu obučavali telo, dušu i duh za ovu misiju. Boris ga je uvežbao da shvati dekadentnu kulturu u kojoj se on sada nalazio, mada Rus nije uvek američku kulturu smatrao veoma dekadentnom.

Rekao mu je: „U Americi zapravo postoji mnogo kultura, od veoma visokih do veoma niskih. Osim toga, tamo ima mnogo ljudi poput tebe, Asade, koji duboko veruju u Boga, a ima i onih koji veruju samo u zadovoljstva, novac i seks. Ima rodoljuba, a ima i onih koji pokazuju nelojalnost centralnoj vlasti. Ima poštenih ljudi i lopova. Prosečan Amerikanac u osnovi je pošteniji od kradljivih Libijaca s kojima sam imao posla, uprkos vašoj ljubavi prema Alahu. Ne potcenjuj Amerikance - njih su potcenjivali Britanci, Francuzi, japanski gospodari rata, Adolf Hitler i moja bivša vlada. Britansko i francusko carstvo je propalo, kao i Hitler, japansko carstvo i sovjetsko carstvo. Amerikanci su još i te kako s nama.”

Halil se setio kako je odgovorio Borisu: „Sledeće stoleće pripada islamu.”

Boris se nasmejao i rekao: „Vi to govorite već hiljadu godina. Reći ću ti šta će vas poraziti - vaše žene. One neće još dugo trpeti ove gluposti. Robovi će se podići na gospodare. Video sam kad se to dogodilo u mojoj zemlji. Jednog dana vašim ženama će se smučiti da nose velove, smučiće im se da dobijaju batine, da ih ubijaju što su se kresnule s muškarcem, zgadiće im se da sede kod kuće i traće svoje živote. Kad dođe taj dan, bolje bi bilo da ljudi kao što si ti i vaše posrane mule budu spremni da pregovaraju.”

„Da si musliman, to bi bilo svetogrđe i ja bih te ubio na mestu.”

Na ovo je Boris odvratio: „*Job vas*”, a zatim udario pesnicom Halila u pleksus i izašao, ostavivši ga presamićenog da se bori za vazduh.

Halil se sećao kako nijedan od njih više nikada nije govorio o tom događaju, ali obojica su znali da je Boris već mrtav čovek, pa nije bilo potrebno dalje rešavanje slučaja; Rus je postupio kao osuđenik na smrt koji pljune svom dželatuu u lice.

Avion se i dalje uspinjao i još su ga bacali planinski vetrovi. Halil pogleda dole i vide mesečinom obasjane snežne vrhove planina, ali mesečina nije prodirala u mračne doline.

Ponovo se namestio u sedištu i ponovo pomislio na Borisa. Taj čovek se, uprkos svom huljenju, pijanstvu i nadmenosti, pokazao kao dobar učitelj. Poznao je Ameriku i Amerikance. Svoje znanje, kako je Halil jednom otkrio, Boris nije sakupio samo tokom boravka u Americi; on je zapravo nekada radio u tajnom logoru za obuku, u logoru KGB-a zvanom, setio se Halil, „Škola čarolija gospođe Ivanove", u kom su ruski agenti učili da postanu Amerikanci.

Boris mu je jednom, u pijanstvu, naravno, otkrio ovu tajnu i rekao mu da je to bila najveća tajna koju nekadašnji KGB nikada nije otkrio posle raspada Sovjetskog Saveza. Amerikanci su takođe, prema njegovim rečima, želeli da ta tajna ostane zauvek skrivena. Halil nije imao predstavu o čemu Boris govori, a Boris to više nikada nije spomenuo, uprkos silnom Halilovom podbadaњу.

U svakom slučaju, Boris je tvrdio da je tokom boravka u toj školi shvatio američku dušu i um jasnije nego za vreme boravka u Americi. Zapravo, Boris je jednom rekao: „Ponekad mislim da *jesam* Amerikanac. Sećam se, jednom sam otišao na utakmicu bezbola u Baltimor, a kad su zasvirali *Zvezdama posutu zastavu* ustao sam i osetio da mi se oči pune suzama." Onda je dodao: „Naravno, isto tako se osećam i danas kad čujem *Internacionalu*." Nasmehio se i rekao: „Možda sam postao višestruka ličnost."

Halil se sećao kako je kazao Borisu: „Dok god nemaš višestruku odanost, bićeš mnogo srećniji i mnogo zdraviji."

Interkom je zapucketao prekinuvši Halilova sećanja na Borisa.

Kapetan Fisk reče: „Gospodine Perlman, izvinjavam se zbog turbulencija, ali to je svojstveno planinskim predelima."

Halil se pitao zašto se pilot izvinjava zbog nečega što kontroliše Bog, a ne on.

Kapetan Fisk nastavi: „Vazduh će se smiriti za dvadesetak minuta. Naš plan leta večeras će nas povesti preko Kolorada, zatim preko oblasti zvane Četiri ugla - mesta gde se susreću državne granice Kolorada, Nju Meksika, Arizone i Jute. Zatim ćemo nastaviti na jugozapad, preko severnog dela Arizone. Na nesreću, nećete moći mnogo šta da vidite kada mesec zađe, ali moći ćete da razaznate pustinje i visoravni."

Halil je u životu video više pustinje nego ova dvojica zajedno. Podigao je slušalicu interkoma i rekao: „Molim vas, obavestite me kad budemo nadletali Veliki kanjon."

„Hoću, gospodine. Sačekajte trenutak... u redu, za četrdeset minuta približićemo se na oko osamdeset kilometara Južnom rubu. Moći ćete da vidite opštu oblast Kanjona s desne

strane i svakako veliku zaravan iza njega. Ali, bojim se da s ove visine i udaljenosti to neće biti najjasnija slika."

Halila uopšte nije zanimalo da vidi Veliki kanjon. Samo je obezbeđivao sebi buđenje za slučaj da zaspi. Rekao je: „Hvala vam. Slobodno me probudite kad se približimo Kanjonu."

„Da, gospodine."

Halil spusti sedište i sklopi oči. Ponovo je pomislio na pukovnika Kaluma. Bio je ubeđen da je doneo ispravnu odluku pustivši Anđela smrti da završi s tim ubicom. Pomislio je i na svoju sledeću posetu, na posetu poručniku Viginu. On je, kako su mu rekli u Tripoliju, lualica, za razliku od ljudi odanih navikama i predvidivom životu koje je već ubio. Zbog toga, i zato što mu je Vigin bio poslednji na spisku, u Kaliforniji će ga čekati neko ko će mu pomoći. Halil nije želeo pomoć niti mu je trebala, ali ovaj deo zadatka bio je kritičan, najopasniji i, kako će svet uskoro otkriti, najvažniji.

Halil oseti kako tone u san. Ponovo je sanjao čoveka koji ga prati. Bio je to zbunjujući san u kom su i on i taj čovek leteli preko pustinje - Halil napred, čovek iza njega, ali van vidika - a s njima je leteo i Anđeo smrti kog je Halil video u oazi Kufra. Halil je osetio da Anđeo razmišlja koga od njih dvojice da dotakne i obori na zemlju.

Ovaj san nekako se pretvorio u drugi; sanjao je sebe i ženu pilota kako lete nagi, držeći se za ruke, tražeći ravan krov na koji bi sleteli i odali se telesnim zadovoljstvima. Svaka zgrada koju je video pod sobom bila je uništena bombama.

Interkom zapucketa i Halil se probudi uz trzaj, znojavog lica, uzbuđenog organa.

Pilot reče: „Veliki kanjon nam se primiče s vaše desne strane, gospodine Perlman."

Halil duboko udahnu, nakašlja se i reče u slušalicu interkoma: „Hvala vam."

Ustao je i otišao u toalet. Dok se umivao i prao ruke hladnom vodom, san je nastavio da mu teče kroz glavu.

Vratio se u sedište i pogledao kroz prozor. Okrnjeni mesec bio je skoro iznad aviona, a zemlja ispod njih se nejasno videla.

Uzeo je slušalicu telefona i pozvao broj koji je naučio napamet. Javio se muški glas. „Halo."

Halil reče: „Ovde Perlman. Izvinite što vas budim."

Čovek odgovori: „Ovde Tanenbaum. Nema problema. Spavam sam."

„Odlično. Zovem da proverim hoćemo li sklopiti posao."

Čovek reče: „Uslovi za poslovanje su ovde odlični.“

„A gde su naši rivali?“

„Nema ih na vidiku.“

Halil okonča uvežbanu razmenu rečima: „Radujem se našem susretu.“

„Kao što je planirano.“

Halil prekide vezu, duboko udahnu i uze slušalicu interkoma.

Javio se kapetan. „Izvolite, gospodine Perlman?“

On mu reče: „Moj telefonski razgovor izazvao je novu pramenu plana.“

„Da, gospodine.“

Boris je rekao Halilu: „Gospodin Perlman ne treba previše da se izvinjava zbog izmena planova. Gospodin Perlman je Jevrejin, plaća obilno i očekuje usluge za svoj novac. Posao je najvažniji, ne zanima ga da li je to ikome zgodno ili ne.“

Halil reče pilotu: „Sada moram u Santa Moniku. Pretpostavljam da to nije problem.“

Pilot odgovori: „Nije, gospodine. Nema velike razlike u trajanju leta od našeg sadašnjeg položaja.“

Halil je to već znao. „Dobro.“

Kapetan Fisk nastavi: „U ovo doba Kontrola vazdušnog saobraćaja nas neće zadržavati.“

„Koliko će trajati let do Santa Monike?“

„Upravo unosim koordinate, gospodine... U redu, let će trajati četrdesetak minuta, što znači da ćemo se približiti gradskom aerodromu oko šest ujutru. Možda ćemo morati da usporimo tokom leta kako bismo sleteli posle šest zbog zakona o buci.“

„Razumem.“

Dvadeset minuta kasnije avion poče da se spušta, a Halil ugleda niski venac planina u mekom sjaju izlazećeg sunca.

Kapetan Fisk reče preko interkoma: „Počinjemo sletanje, gospodine, pa vas molim da privežete pojas. Ispred nas su planine San Bernardino. Osim toga, dole možete videti svetla istočnog ruba Los Anđelesa. Aerodrom Santa Monika je napred desno, blizu obale. Sletećemo za deset minuta.“

Halil nije odgovorio. Osetio je kako se avion oštrije spušta i video ogromne trake osvetljenih autoputeva i ulica.

Namestio je svoj ručni sat na kalifornijsko vreme - bilo je pet i pedeset pet.

Čuo je pilota kao govori preko radija, ali nije čuo drugu stranu jer su piloti slušali preko slušalice. Nisu uvek koristili slušalice tokom leta iz Njujorka, pa je Halil povremeno mogao da čuje razgovore. Slušalice mu nisu bile sumnjive, ali ih je valjalo zapaziti za slučaj da nastanu i druga sitna odstupanja.

Ovaj let bio je isplaniran u Tripoliju tako da ga ova objava promene plana nad Velikim kanjonom dovede u Santa Moniku ne kasnije - čak i nekoliko minuta ranije nego da je sleteo u San Dijego - i ne ranije nego što dopuštaju propisi o buci. Ako ga čekaju u San Dijegu i otkriju da je odleteo za Santa Moniku, imaće manje od četrdeset minuta da tamo postave zamku. Ako postavljanje klopke bude trajalo duže, pilot će ga obavestiti o nekakvom kašnjenju i Asad Halil će postaviti zahtev za novu promenu plana, ovog puta s pištoljem prislonjenim pilotu uz glavu. Njihov alternativni aerodrom biće malo napušteno uzletišta u planinama San Bernardino, svega nekoliko minuta leta od tačke na kojoj su sada. Tamo će ga čekati automobil s ključevima zalepljenim trakom ispod volana. Vlasti će uskoro shvatiti ko ima prednost - Asad Halil u privatnom mlaznjaku i s pištoljem.

Leteli su preko okeana, zatim se okrenuli nazad ka obali i nastavili da se spuštaju.

Čekao je neki nagoveštaj kašnjenja u sletanju, ali onda je čuo kako se točkovi aviona spuštaju i video da se podižu flapsovi na zadnjem delu krila. Svetla za spuštanje zatreperila su na vrhovima krila i bleskala u kabinu kroz prozore.

Sve ove promene plana leta, znao je, nisu garancija da će biti bezbedan na zemlji. Ali pošto je postojala mogućnost izmena planova gotovo po želji, odlučeno je da tako učini, ako ni zbog čega drugog, ono da oteža život Amerikancima ako pokušavaju da ga uhvate u zamku.

Malik mu je pokazao dva zanimljiva filma. Prvi film, snimljen usporeno, prikazivao je lava kako goni gazelu punom brzinom. Gazela je skrenula ulevo i Malik je rekao: „Obrati pažnju da lav ne ubrzava skrećući levo kako bi presreo svoj plen. Lav zna da gazela može brzo da skrene desno pa će je promašiti i izgubiti. On menja smer isključivo pod istim uglom kao njegova lovina i prati je s leđa. Neće se prevariti, a zna da će svojom brzinom prestići čak i gazelu sve dok je usredsređen na njene zadnje noge." Film se završio skokom lava na gazelina bedra; srušila se pod težinom svog progonitelja i tiho čekala smrt.

Sledeći film prikazivao je lava kog travnatom dolinom progoni landrover s dva muškarca i dve žene. Ljudi u vozilu, po rečima naratora, pokušavaju da se približe lavu

dovoljno da mogu da ga pogode strelicom s uspavljajućim sredstvom i zarobe ga u naučne svrhe.

I ovaj film snimljen je usporeno. Halil je primetio da se lav prvo oslanjao na svoju brzinu da pobegne vozilu, ali kad se umorio, skrenuo je desno. Landrover je takođe skrenuo desno, ali pod oštrijim uglom kako bi presreo lava. Ali lav, koji je sada bio u položaju gazele, zna po nagonu i iskustvu šta vozilo radi. Odjednom je skrenuo levo i vozilo se našlo daleko desno od lava u trku. Film se završio i Halil nikad nije saznao da li je lav pobegao.

Malik je rekao: „Kada lovi, lav je uvek usredsređen na svoj plen. Kada je progonjen, lav se oslanja na znanje i nagon lovca da prevari svoje progonitelje. Ima trenutaka kada moraš skrenuti kako bi izbegao poteru, a ponekad nepotrebna promena pravca dozvoljava tvojoj žrtvi da pobegne. Najgora promena pravca je ona koja te dovodi pravo u klopku. Moraš da znaš kada da menjaš pravac, kada da ubrzaš, a kada da usporiš ako namirišeš opasnost pred sobom. Moraš znati i kada da staneš i stopiš se s grmljem. Gazela koja je pobegla lavu ubrzo se nepromišljeno vratila na pašu. Ona je srećna što puni stomak i ne zamara se. Lav i dalje želi meso, pa će sačekati da gazela postane još deblja i sporija.”

Avion je preleteo prag piste i Halil pogleda kroz prozor kad je letelica dotakla beton.

Mlaznjak se brzo zaustavio, pa skrenuo ka pisti za rulanje. Nekoliko minuta kasnije prišao je gotovo napuštenoj rampi Opšteg vazduhoplovstva.

Halil je pažljivo posmatrao kroz prozor putničke kabine, zatim je ustao, uzeo torbu, pošao napred i kleknuo iza pilota. Osmotrio je okolinu kroz prednje staklo pilotske kabine i video napred čoveka sa svetlećim palicama u rukama kako navodi avion do mesta za parkiranje odmah ispred glavne zgrade.

Kapetan Fisk isključi motore i reče svom putniku: „Stigli smo, gospodine Perlman. Treba li vam prevoz?”

„Ne. Neko će me sačekati.” *Mada ne znam ko.* Halil nastavi da gleda kroz vetrobran.

Kopilot, Sanford, otkopča pojas, ustade, izvini se i kliznu pored Halila.

Onda otvori vrata kabine i svež povetarac zaduva u avion. Čovek zatim izađe iz aviona, a Asad Halil pođe za njim, spreman da se oprostili ili da mu ispali metak u glavu, u zavisnosti od toga šta će se dogoditi u sledećih nekoliko sekundi.

Kapetan Fisk takođe izađe iz aviona, pa su sva trojica malo stajali na svežem jutarnjem vazduhu. Halil reče: „Treba da se sastanem sa kolegom u kafu.”

„Da, gospodine“, reče kapetan Fisk. „Kad sam poslednji put bio ovde, kafe se nalazio u onoj dvospratnici. Trebalo bi da je već otvoren.“

Halilov pogled je leteo oko hangara i tehničkih zgrada još obavijenih jutarnjim senkama.

Kapetan Fisk reče: „*Tamo*, gospodine. Ta zgrada sva u prozorima.“

„Da. Vidim.“ Pogledao je na sat i rekao kapetanu: „Trebalo da me odvezu kolima za Burbenk. Koliko će to trajati?“

Oba pilota razmisliše, pa Teri Sanford odgovori: „Pa, aerodrom Burbenk je svega dvadeset kilometara severno odavde, znači kolima u ovo doba najviše dvadeset, trideset minuta.“

Za slučaj da se piloti budu čudili, Halil reče: „Možda bi trebalo da odem pravo na aerodrom tamo.“

„Pa, ograničenje buke prestaje u sedam ujutru.“

„Aha, znači zato mi je moj kolega rekao da ga sačekam ovde.“

„Da, gospodine. Verovatno.“

Halil je zapravo znao sve ovo i nasmešio se pomislivši kako će njegovi piloti uskoro saznati da njihov putnik nije bio neznalica kao što su oni bili u pogledu njegovih planova letenja. Rekao im je: „Hvala vam.“ Obrativši se obojici, dodao je: „I hvala vam na pomoći i društvu.“

Obojica odgovoriše kako im je bilo zadovoljstvo što je leteo s njima. Halil je sumnjao u njihovu iskrenost, ali je svakom dao po sto dolara u gotovom i rekao: „Zatražiću vas dvojicu kad mi sledeći put zatreba usluga.“

Zahvalili su gospodinu Perlmanu, dotakli štitnike kapa i krenuli ka otvorenom hangaru.

Asad Halil stajao je sam, izložen na otvorenoj rampi i čekao da tišina eksplodira u viku i trk ljudi. Ali ništa se nije desilo, što ga nije iznenadilo. Nije predosećao nikakvu opasnost, a bio je svestan prisustva Boga u izlasku sunca.

Krenuo je ne žureći prema staklenom zdanju desno od hangara i ušao.

Našao je kafe i video jednog čoveka samog za stolom. Čovek je bio odeven u farmerke i plavu majicu i čitao je *Los Anđeles tajms*. Kao i sam Halil, imao je semitske crte lica, a bili su otprilike i istih godina. Asad Halil mu priđe i reče: „Gospodin Tanenbaum?“

Čovek ustade. „Ja sam. Gospodin Perlman?“

Rukovali su se, a čovek koji je koristio ime Tanenbaum reče: „Hoćete li kafu?”

„Mislim da bi trebalo da krenemo.” Halil izađe iz kafea.

Čovek je platio za kasom i stigao gospodina Perlmana na vratima. Izašli su iz zgrade i krenuli ka parkingu. Gospodin Tanenbaum upita na engleskom: „Jeste li dobro putovali?”

„Da nisam, zar bih bio ovde?”

Tanenbaum ne odgovori. Osetio je da ovaj njegov zemljak ne želi društvo ni ćaskanje.

Halil upita: „Jeste li sigurni da nas ne prate?”

„Da, siguran sam. Nisam umešan ni u šta što bi privuklo pažnju vlasti.”

Halil odgovori na arapskom: „Ni sada nisi umešan u tako nešto. Ne stvaraj takve pretpostavke, prijatelju.”

Čovek odgovori na arapskom: „Naravno. Izvinjavam se.”

Došli su do plavog kombija. Na njemu je pisalo BRZA SLUŽBA ISPORUKE - U GRADU U DRŽAVI - GARANTUJEMO ISPORUKU ISTOG ILI SLEDEĆEG DANA, a iza ovoga broj telefona.

Čovek otključa vrata i sede za volan. Halil se pope na suvozačko sedište i pogleda pozadi, gde je na podu stajalo desetak paketa.

Čovek uključi motor i reče: „Molim te, priveži pojas da nas ne zaustavi policija.”

Halil se priveza ne skidajući crnu torbu s krila. „Put četiri-nula-pet, sever.”

Čovek ubaci u brzinu, izveze kombi s parkinga i izađe s aerodroma. Nekoliko minuta kasnije bili su na širokom Međudržavnom putu i vozili se ka severu. Obojica su gledali u ogledala dok je kombi ubrzavao.

Nebo je postalo svetlije i Halil pogleda naokolo dok su išli ka severu. Video je izlaze za Senturi Siti, filmski studio Foks, Zapadni Holivud, Beverli Hills i nešto po imenu UCLA⁴¹. Halil je znao da se u Holivudu prave američki filmovi, ali to ga nije zanimalo, a vozač mu ništa nije rekao.

Vozač reče: „Pozadi imam pakete adresirane na gospodina Perlmana.”

Halil nije odgovorio.

Vozač nastavi: „Naravno, ja ne znam šta je u njima, ali verujem da ćeš naći sve što ti treba.”

---

⁴¹ Akronim od engl. University of California at Los Angeles - Kalifornijski univerzitet u Los Anđelesu. (Prim. prev.)

Halil ponovo ne odgovori.

Vozač začuta i Halil vide da mu postaje neugodno, pa mu se obrati pravim imenom i reče: „Znači, Azime, ti si iz Bengazija.”

„Jesam.”

„Nedostaje li ti otadžbina?”

„Naravno.”

„A sigurno ti nedostaje i porodica. Tvoj otac, mislim, još živi u Libiji.”

Azim je malo oklevao, zatim reče: „Da.”

„Uskoro ćeš moći da posetiš svoj dom i zaspeš porodicu poklonima.”

„Da.”

Nastavili su da se voze u tišini, povremeno i dalje gledajući u ogledala.

Došli su do petlje na kojoj se Međudržavni put ukrštao s Autoputem Ventura. Istočni pravac vodio je u Burbenk, a desni na Venturu. Azim reče: „Saopšteno mi je da imaš adresu.”

Halil odgovori: „Meni je rečeno da *ti* imaš adresu.”

Azim gotovo skrenu s puta i promuca: „Ne... ne... ja ne znam ništa... rekli su mi...”

Halil se nasmeja i spusti Azimu ruku na rame. „A, da. Zaboravio sam. Imam adresu. Izađi na Venturu.”

Azim se usiljeno osmehnu, uspori u desnoj traci i izađe na Venturu.

Asad Halil je gledao prostranu dolinu načičkanu kućama i poslovnim zgradama, zatim podiže pogled na visoka brda u daljini. Primetio je i palme, što ga je podsetilo na dom.

Halil izbacila iz glave misli o kući i pomisli na svoj sledeći obrok. Elvud Vigin je plen koji luta, ali ipak je lociran u Burbenku, a onda se neočekivano preselio u mesto po imenu Ventura, dalje na severu, uz obalu. Zapravo, ovaj njegov potez bio je sudbonosan jer ga je doveo bliže mestu u kom je Asad Halil nameravao da okonča svoju posetu Americi. Halil nije sumnjao da je Alahova ruka pomerila poslednje igrače na njihova mesta.

Ako je poručnik Vigin kod kuće, onda će Asad Halil taj posao završiti danas i posvetiti se onom nedovršenom.

Ako poručnik Elvud Vigin nije kod kuće, onda će, kada se vrati, naći u kući gladnog lava koji čeka da mu pregrize grkljan.

Igra lava

Halil se lako nasmeja. Azim ga pogleda i nasmeši se; osmeh mu se brzo ugasio kada je video izraz Halilovog lica. Momak oseti kako mu se koža na vratu ježi dok je zurio u svog putnika koji kao da se od čoveka preobrazio u zver.

Poglavlje 46

Nazvao sam vašingtonski broj i javio se muški glas. „Ubistva. Detektiv Kelum.”

Odgovorio sam: „Ovde Džon Kori iz Odeljenja za ubistva Uprave policije Njujorka. Tražim detektiva Kalvina Čildersa.”

„On ima alibi za noćas.”

Svi su šaljivčine. Zaigrao sam igru i odgovorio: „On je crn, on je naoružan i on je moj.”

Kelum se nasmeja i reče: „Sačekajte.”

Posle minut-dva javio se Kalvin Čilders. „Hej, Džone. Kako je u Velikoj Jabuci⁴²?”

„Super, Kal. Isto sranje.” Završivši s učtivostima, rekao sam: „Radim na slučaju 'Transkontinentala'.”

„Au! Kako si upao u *to*?”

„Duga priča. Iskreno da ti kažem, sada radim za FBI.”

Obojica smo se zacerekali. Kal Čilders i ja prisustvovali smo već spomenutom seminaru u direkciji FBI-ja pre nekoliko godina, i dopali smo se jedan drugom iz razloga uglavnom vezanih za naše nevolje s autoritetom i federalcima. Kal mi je ispričao onaj glupi vic s ministrom pravde. Upitao sam ga: „Jesi li ikada otkrio ko je pobio pahuljice?”

Nasmejao se i odgovorio: „Hej, baš su bili kruti, a? Sedeli su bez tračka osmeha. Radiš za te budale?”

„Na kratkotrajnom ugovoru i još kraćem povocu.”

„Aha. Dakle, šta mogu da učinim za tebe?”

„Pa... hoćeš da budem otvoren ili da ti prosipam sranja u smislu kako je za tebe bolje da što manje znaš?”

„Da li nas snimaju?”

„Verovatno.”

„Imaš li mobilni?”

„Naravno.”

---

⁴² Engl. Bigg Apple, popularni nadimak grada Njujorka. (Prim. prev.)

Igra lava

„Pozovi me ponovo." Dao mi je direktan broj. Spustio sam slušalicu i rekao Kejt, koja se vratila odande kuda žene besno odmarširaju: „Izvini. Mogu li da pozajmim tvoj mobilni?" Radila je nešto na kompjuteru. Bez reči i pogleda posegnula je u jaknu i pružila mi telefon.

„Hvala." Pozvao sam Kalvinov direktni broj. Javio se i ja sam rekao: „U redu. Da li radiš na slučaju generala Vejklifa?"

„Ne. Ali znam ljude koji rade."

„Odlično. Imate li kakve tragove?"

„Ne. Imaš li ti?"

„Imam ime ubice."

„Stvarno? Je li uhapšen?"

„Nije još. Zato mi i treba tvoja pomoć."

„Naravno. Kaži mi ubicino ime."

„Naravno. Pomozi mi."

Kal se nasmeja. „U redu, šta ti treba?"

„Evo pogodbe - trebaju mi imena nekih momaka koji su leteli na zadatku bombardovanja s pokojnim generalom. Reći ću ti otvoreno, ta imena su najstroža tajna, a Ratno vazduhoplovstvo i Ministarstvo odbrane ćute kao zaliveni ili gnjave, a možda ni sami ne znaju."

„Kako onda ja da znam?"

„Pa, možeš nehajno da upitaš porodicu ili da odeš do pokojnikove kuće i pronjuškaš. Pogledaj njegov adresar ili arhiv. Možda postoji fotografija ili tako nešto. Mislio sam da si detektiv."

„Ja i jesam detektiv, a ne posrani čitač misli. Daj mi još nešto."

„U redu. Bombardovali su mesto u Libiji koje se zove..." Pogledao sam članak na stolu i rekao: „Al Azizija..."

„Imam nećaka koji se zove Al Azizija."

Jesam li spomenuo da obojica imamo uvrnut smisao za humor? Rekao sam: „Ovo je *mesto*, Kal. U Libiji. Pored Tripolija."

„Oh, pa što nisi odmah rekao? Sada je sve jasno."

„Stvar je u tome što sam prilično siguran da je generala Vejklifa ubio ovaj tip, Asad Halil..."

„Tip koji je sredio ceo avion?”

„Baš taj.”

„Šta on kog đavola radi u Vašingtonu?”

„Ubija ljude. U pokretu je. Mislim da želi da sredi sve pilote i posadu koji su učestvovali u bombardovanju Al Azizije.”

„Ne seri? Zašto?”

„Zato što želi osvetu. Mislim da je živio tamo i možda su bombe ubile nekoga koga je poznavao. Shvataš?”

„Aha... a sada je došao da naplati.”

„Tako je. Bombardovanje je bilo petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste. Bila su četiri aviona tipa F-111 sa po dva člana posade, ukupno osam ljudi. Jedan od njih, pukovnik Vilijem Hambrecht, ubijen je u januaru sekirom u blizini vazduhoplovne baze Lejkenhit u Engleskoj. Zatim je tu general Vejklif koji je takođe učestvovao u napadu. Treći čovek, čije ime ne znam, poginuo je u Zalivskom ratu. Za sada, znači, imam dva imena - Hambrecht i Vejklif. Možda postoji grupna fotografija ili tako nešto.”

„Kapiram.” Posle trenutak-dva on reče: „Zašto je taj tip toliko čekao da izravna račune?”

„Tada je bio klinac. Sada je sasvim odrastao.” Ispričao sam Kalu kratku istoriju Asada Halila, rekao mu za predaju u Parizu i ostalo što nije objavljeno u vestima.

Kal reče: „Hej, ako je bio uhapšen u Parizu, mora da imate otiske i sve.”

„Naravno. Traži od laboratorije FBI-ja da ti pošalje sve što ima. Imaju čak i vlakna s odela koje je možda nosio u Vašingtonu. Imaju i uzorke DNK i sve ostalo.”

„Sereš?”

„Stvarno imaju.”

Nasmejao se i rekao: „Nismo mnogo našli na mestu zločina, ali ako je stvarno taj Halil izvršio ubistvo, laboratorija će bar znati šta traži kad FBI pošalje otiske, vlakna i sve.”

„Tako je. Jesu li ubijeni pištoljem kalibra četrdeset?”

„Ne. Četrdeset pet. General je imao vojnu četrdeset peticu i prema rečima njegove kćeri, nestala je.”

„Mislio sam da ti ne radiš na tom slučaju.”

„Ne neposredno. Ali, veliki je slučaj. Belci, znaš.”

„Znam. Pa, ovo ne mogu da ti prišiju.”

Ponovo se nasmejao. „Slušaj - daj mi nekoliko sati...”

„Najviše sat, Kal. Ima ljudi koje treba zaštititi. Verovatno smo već zakasnili za neke.”

„Aha, dobro. Treba da nađem ljude koji rade na slučaju, a onda ću lično otići do Vejklifove kuće i pozvaću te odande. Važi?”

„Hvala ti.” Dao sam mu broj Kejtinog telefona i rekao: „Zadrži ovo za sebe.”

„Duguješ mi uslugu”, reče on.

„Već sam platio. Asad Halil. To je ubica.”

„Bolje ti je da jeste, drugar. Poturam glavu za ovo.”

„Pokriću te.”

„Aha. FBI uvek pokriva pajkane.”

„Ja sam još pajkan.”

„Bolje da jesi.” Prekinuo je vezu. Ja sam spustio telefon na sto.

Kejt podiže pogled s monitora i reče: „Čula sam sve.”

„Pa, zvanično nisi.”

„U redu je. Mislim da si unutar granica dozvoljenog.”

„To pre svega.”

„Nemoj da si paranoičan. Dopušteno ti je da isprobaš sve zakonite puteve istrage.”

„Čak i najstrože tajne?”

„To ne. Ali izgleda da počinitelj ima tu informaciju, pa je prema tome već ugrožena.”

„Jesi li sigurna?”

„Veruj mi. Ja sam pravnik.”

Oboje smo se nasmešili. Valjda smo se pomirili.

Malo smo popričali, onako kako ljubavni parovi razgovaraju posle malih nesporazuma oko toga što se jedna od strana nije oslobodila osobe s kojom se kreše. S toga smo prešli na posao.

Kejt reče: „Ako *mi* dobijemo ta imena, možda i adrese, od tvog prijatelja pre nego što ih gospođa Hambrecht saopšti ili pre nego što ih pronade Ratno vazduhoplovstvo ili Ministarstvo odbrane, onda imamo bolje šanse da nastavimo da radimo na slučaju.” Dodala je: „Za razliku od situacije da Protivteroristički odsek iz Vašingtona nabavi imena.”

Pogledao sam je. Očigledno je miz Mejfild, timski igrač, ponovo razmatrala kako treba odigrati ovu igru.

Pogledali smo se u oči. Nasmejala se.

Rekao sam: „Aha. Mrzim kad mi neko uzme nešto što je moje.”

Klimnula je glavom i rekla: „Ti si zapravo baš pametan. Nikad se ne bih dosetila da pozovem vašingtonska Ubistva.”

„Ja sam pajkan za ubistva. Ovo je pajkanska stvar. Stalno to radimo. Gejb je to upravo učinio.” Dodao sam: „Ti si se setila da zatražiš dosije pukovnika Hambrehta. Shvataš? Dobro saradujemo. FBI, pajkani, sadejstvo. Uspešno je. Kakva zamisao. Zašto nisam došao u ovu jedinicu pre deset godina? Kad pomislim na sve godine koje sam stračio u policiji...”

„Džone, o'ladi.”

„Razumem, gospođo.”

„Poručiću ručak. Šta bi ti želeo?”

„Tartufe na pirinču, bearnski sos i turšiju.”

„Kako bi ti se dopala moja pesnica u grlu?”

Gospode. Ustao sam i protegao se. „Vodim te na ručak.”

„Pa... mislim...”

„Hajde. Moram da izađem odavde. Imamo pejdžere.” Stavio sam njen mobilni u džep.

„U redu.” Ustala je, otišla do dežurne i rekla joj da izlazimo i da ćemo biti u blizini.

Izašli smo iz Komandnog centra i za minut-dva našli se na Brodveju.

Dan je još bio lep i sunčan, a pločnici su bili prepuni ljudi na pauzi, uglavnom državnih službenika koji su kupovali na kioscima ili jeli iz smeđih papirnih kesa da uštede koji dolar. Mi pajkani nismo baš obilno plaćeni, ali umemo da se počastimo. Kad si na poslu, nikad ne znaš šta budućnost može da ti donese, pa jedeš, piješ i veseliš se.

Nisam želeo da se previše udaljimo od Ministarstva istine, pa smo prošetali dva bloka do Ulice Čejmbers, blizu Gradske kuće.

Dok smo išli, Kejt je rekla: „Izvini ako sam malopre bila malo... uznemirena. To ne liči na mene.”

„Zaboravi. Prvih dana ume da bude teško.”

„Tako je.”

A kasnije ne postane znatno bolje, ali zašto da to kažem i pokvarim trenutak?

Poveo sam Mejfildovu u restoran zvani *Eko*. To je udobno mesto s atmosferom starog Njujorka, osim kad je reč o cenama. Bivša i ja smo tu dolazili kad smo oboje radili u blizini, ali nisam to rekao Mejfildovoj.

Šef sale me je pozdravio po imenu, što uvek ostavi utisak na društvo. Restoran je bio prepun, ali otpratili su nas do dobrog stola za dvoje blizu izloga. Prema njujorškim pajkanima koji nose odela i pištolje dobro se ophode u restoranima, a rekao bih da je tako svuda u svetu. Pa ipak, lako bih se odrekao privilegija i statusa za miran penzionerski život negde na Floridi. Pa zar nije tako?

Elem, mesto je bilo puno političara iz Gradske kuće i drugih gradskih službi. Ovo je neka vrsta centra moći za gradsku elitu s velikim fondovima za reprezentaciju, mesto gde se gradski trgovinski porezi vraćaju privatnom sektoru pa opet recikliraju gradu. To zaista dobro funkcioniše.

Kejt i ja smo od vlasnika, koji se zvao Enriko, naručili po čašu vina od osam dolara. Belo za damu, crno za gospodina.

Kad je Enriko otišao, Kejt reče: „Ne moraš da mi platiš skup ručak.”

Naravno da sam morao. Ipak, rekao sam: „Stvarno ti to dugujem posle onakvog doručka.”

Nasmejala se. Vino je stiglo. Rekao sam Enriku: „Možda ću morati da primim faks ovde. Možete li mi dati broj telefona?”

„Naravno, gospodine Kori.” Ispisao je broj na salveti i otišao.

Kejt i ja smo se kucnuli, a ja sam rekao: „*Slainte*.”

„Šta to znači?”

„U tvoje zdravlje. Na gejliku. Ja sam napola Irac.”

„S koje strane?”

„S leve.”

„Mislim, po majci ili po ocu?”

„Po majci. Tata je uglavnom bio Englez. Kakav je to bio brak. Jedno drugom su slali pisma-bombe.”

Nasmejala se i primetila: „Njujorčani toliko paze na svoje nacionalno poreklo. To se ne viđa u drugim delovima zemlje.”

„Stvarno? To je baš dosadno.”

„Recimo, onaj vic koji si ispričao, o Italijanima i Jehovinim svedocima. Trebalo mi je nekoliko sekundi da ga shvatim.“

„Moram da te upoznam s mojim bivšim partnerom Domom Fanelijem. On je zabavniji od mene.“

Proučavali smo jelovnik, kao što kažu; ja sam proučavao desnu stranu, Kejt je proučavala levu stranu. Desna strana bila je nešto strmija nego što sam se sećao, ali spasao me je mobilni telefon koji je zazvonio. Izvadio sam ga iz džepa i rekao: „Kori.“

Glas Kalvina Čildersa reče: „U redu, nalazim se u pokojnikovoj radnoj sobi i ovde je fotografija osam momaka ispred mlaznjaka za koji mi je neko rekao da je F-III. Datum na fotografiji je trinaesti april, a godina je hiljadu devetsto osamdeset sedma, ne osamdeset šesta.“

„Aha... pa, to je bio tajni zadatak, pa su možda...“

„Dobro, ukapirao sam. U redu to, ali nema imena nijednog od momaka na fotografiji.“

„Prokletstvo...“

„Čekaj malo, drugar. Kalvin radi na slučaju. Onda sam našao veliku fotografiju s natpisom 'Četrdeset osma taktička lovačka eskadrila, baza Kraljevskog ratnog vazduhoplovstva Lejkenhit'. Na toj slici je pedesetak ljudi i imena su im napisana, znaš ono, prvi red, drugi red i stoje. Uzeo sam uveličavajuće staklo, pogledao lica i našao onih istih osam momaka sa slike s mlaznjakom. Onda sam se vratio velikoj slici i prepisao imena iz potpisa. Sedam ljudi - već sam znao kako izgleda Vejklif. Dobro. Onda sam uzeo pokojnikov lični adresar i prepisao sedam adresa i telefonskih brojeva.“

Odahnuo sam i rekao: „Sjajno. Hoćeš li da mi pošalješ ta imena i brojeve faksom?“

„Šta tu ima za mene?“

„Ručak u Beloj kući. Orden. Šta god.“

„Aha. Verovatno neko vreme u Livenvortu⁴³. U redu, ovde ima faks. Daj mi broj.“

Dao sam mu broj restoranskog faksa i rekao: „Hvala ti, drugar. Odličan posao.“

„Šta ti misliš, gde je sada taj Halil?“

„Posećuje te pilote. Ima li neki u oblasti Vašingtona?“

„Nema. Florida, Južna Karolina, Njujork...“

„Gde u državi Njujork?“

---

⁴³ Engl. Leavenworth, mesto u Kansasu i istoimeni strogo čuvani federalni zatvor. (Prim. prev.)

Igra lava

„Da vidim... tip se zove Džim Mek Koj... kućna adresa u mestu po imenu Vudberi, posao na Long Ajlendu, u muzeju 'Kolevka avijacije'."

„U redu. Šta ima još?"

„Hoćeš da ti pošaljem faksom ili da ti pročitam?"

„Samo pošalji. I kad smo već kod toga, pošalji mi faksom i fotografiju te osmorice. S tim u vezi, pošalji mi dobru fotografiju avionom, javi mi broj leta a ja ću poslati nekog besposlenog agenta da je preuzme."

„Baš si davež, Kori. U redu, idem ja odavde pre nego što privučeni nečiju pažnju." Dodao je: „Taj Halil je gadan tip, Kori. Poslaću ti i neke slike mesta zločina."

„Ja ću tebi poslati slike aviona punog leševa."

„Čuvaj dupe."

„Uvek. Vidimo se u Beloj kući." Prekinuo sam vezu.

Kejt me pogleda, a ja rekoh: „Imamo imena i adrese."

„Nadam se da nije prekasno."

„Siguran sam da jeste."

Pozvao sam konobara i rekao mu: „Želim račun i da mi donesete faks iz svog aparata. Adresiran na Korija."

Konobar nestade. Ispio sam vino pa smo ustali. Rekao sam joj: „Dugujem ti ručak."

Krenuli smo ka izlazu, konobar je došao, dao sam mu dvadeseticu, a on meni dve strane rukom ispisanog teksta i pomalo mutnu fotografiju.

Kejt i ja smo izašli na ulicu Čejmbers i brzo se vratili pešice do Federalnog trga. Čitao sam naglas imena poređana po alfabetu. „Bob Kalum, Kolorado Springs, Akademija Ratnog vazduhoplovstva. Stiv Koks, s beleškom KIA, Zaliv, januar hiljadu devetsto devedeset prve. Pol Grej, Dajtona Bič/Sprus Krik, Florida. Vilijem Hambreht - za njega znamo. Džim Mek Koj u Vudberiju - to je na Long Ajlendu. Bil Satervejt, Monks Korner, Južna Karolina. Gde je to, do đavola? I na kraju, tip po imenu Čip Viginis u Burbenku,

Kalifornija, ali Kal napominje da su Viginsova adresa i broj telefona u Vejklijfovom imeniku precrtani."

Kejt reče: „Pokušavam da zamislim Halilovo kretanje. Napušta aerodrom 'Kenedi' taksijem oko pola šest, pretpostavljamo Džabarovim taksijem. Da li ga onda Džabar vozi kući Džima Mek Koja?"

„Ne znam. Znaćemo kad pozovemo Džima Mek Koja.“

Dok smo išli, pozvao sam broj Džima Mek Koja s mobilnog telefona, ali sam dobio samo telefonsku sekretaricu. Ne želeći da ostavim suviše uznemirujuću poruku, rekao sam: „Gospodine Mek Koj, ja sam Džon Kori iz FBI-ja. Imamo razloga da verujemo da...“ *Šta?* Da najgori skot na planeti hoće da te izrešeta? „...da ste možda na meti čoveka koji se sveti učesnicima u napadu na Libiju hiljadu devetsto osamdeset šeste. Molim vas, javite se mesnoj policiji i pozovite ispostavu FBI-ja na Long Ajlendu. Evo mog direktnog broja na Menhetnu.“ Ostavio sam broj i dodao: „Molim vas, budite krajnje oprezni. Savetujem vam da se s porodicom preselite na drugo mesto.“ Prekinuo sam vezu i rekao Kejt: „Možda će pomisliti da je poziv neka šala, ali možda će ga reč Libija ubediti. Zapisi vreme poziva.“

Ona je već bila izvadila beležnicu i pisala u nju. Rekla je: „Možda neće nikad ni čuti tu poruku.“

„Hajde da ne mislimo o tome. Misli pozitivno.“

Zastao sam pored pokretnog kioska i rekao prodavcu: „Dva keniša, senf i kiseli kupus.“

Onda sam pozvao kućni broj Bila Satervejta u Južnoj Karolini. Rekao sam Kejt: „Zovem potencijalne žrtve prvo na kuću, pre nego što pozovem mesnu policiju, kako ne bih sat vremena visio na vezi s tamošnjim pajkanima.“

„Dobro.“

„Nakon toga ću pozvati njihove brojeve na poslu.“

Telefon je zazvonio i snimljeni glas je rekao: „Bil Satervejt. Ostavite poruku.“ Izgovorio sam poruku sličnu onoj koju sam ostavio u kuću Mek Kojevih i završio savetujući ih da odu iz grada.

Prodavač je čuo moje poruke i sumnjičavo me posmatrao pružajući nam keniše umotane u masni papir. Dao sam mu deseticu.

Kejt upita: „Šta je ovo?“

„Hrana. Neka vrsta jevrejskog pire krompira. Prženo. Dobro je.“ Okrenuo sam kućni broj Pola Greja na Floridi, zapazivši da su mu kućna i službena adresa iste.

Još jedna telefonska sekretarica uputila me je da ostavim poruku. Ponovio sam onu istu, a prodavač je buljio u mene vraćajući mi kusur.

Kejt i ja smo krenuli dalje. Pozvao sam Grejovu kancelariju i čuo: „Grejov simulacioni softver. Ne možemo da se javimo na telefon“, i tako dalje. Nije mi se dopalo što nikog nema kod kuće i što Grej nije na poslu. Ostavio sam istu poruku, a Kejt je načinila belešku.

Igra lava

Onda sam okrenuo Satervejtov broj na poslu. Pokazalo se da je to Konfederativna kompanija za iznajmljivanje aviona i obuku pilota. Dobio sam telefonsku sekretaricu s reklamom i zahtevom da ostavim broj. Izgovorio sam svoju uzdržanu poruku koja je, primetio sam, postajala sve manje uzdržana. Bio sam u iskušenju da zaurlam u telefon: „Beži koliko te noge nose, drugar!“ Prekinuo sam vezu i rekao Kejt: „Gde su svi danas?“

Nije odgovorila.

Išli smo Brodvejom ka Federalnom trgu udaljenom svega jedan blok. U rekordnom vremenu pojeo sam pola keniša čitajući faks.

Kejt je uzela zalogaj keniša, namrštila se i bacila ga u kantu za otpatke ni ne ponudivši me. Moja bivša je imala običaj da naloži konobaru da odnese njenu napola pojedenu hranu ne pitajući me da li ja želim malo. Loš znak.

Odlučio sam da pozovem broj muzeja „Kolevka avijacije“ na Long Ajlendu, znajući da će mi se javiti živi ljudski glas. Na telefon se javila žena: „Muzej.“

Rekao sam: „Gospođo, ja sam Džon Kori iz Federalnog istražnog biroa. Moram da razgovaram s gospodinom Džejmson Mek Kojem, direktorom. Hitno je.“

Usledila je duga tišina; znao sam šta ona znači. Rekla je: „Gospodin Mek Koj...“ Čuo sam tihi jecaj. „...Gospodin Mek Koj je mrtav.“

Pogledao sam Kejt i odmahnuo glavom. Bacio sam keniš u slivnik i upitao dok smo hitali dalje: „Kako je umro, gospođo?“

„Ubijen je.“

„Kada?“

„U ponedeljak uveče. Muzej je pun policije... niko ne sme da uđe u zgradu.“

„Gde ste vi, gospođo?“

„Ja sam u Dečjem muzeju, u zgradi pored. Ja sam sekretarica gospodina Mek Koja, njegov telefon sada zvoni ovde i...“

„U redu. Kako je ubijen?“

„On je... ustreljen je... u... u jednom od aviona... s njim je bio još jedan čovek... hoćete li da razgovarate s policijom?“

„Ne još. Da li znate ko je bio taj drugi čovek?“

„Ne. Zapravo da. Gospođa Mek Koj je rekla da je to njihov stari prijatelj, ali ja se ne sećam...“

Upitao sam: „Grej?”

„Nije.”

„Satervejt?”

„Jeste. Tako je. Satervejt. Daću vam nekog iz policije.”

„Malo kasnije. Kažete da je ustreljen u *avionu*?”

„Da. On i njegov prijatelj sedeli su u lovcu... F-III... i obojica su... stražar, gospodin Bauer, takođe je ubijen...”

„U redu. Pozvaću vas ponovo.”

Prekinuo sam vezu i prepričao sve Kejt dok smo ulazili u zgradu na Federalnom trgu. Čekah smo lift i ja sam pozvao kuću Boba Kaluma u Kolorado Springsu i javio se ženski glas: „Porodica Kalum.”

„Jeste li vi gospođa Kalum?”

„Jesam. Ko je to?”

„Je li gospodin Kalum kod kuće?”

„*Pukovnik* Kalum. Ko zove?”

„Ja sam Džon Kori, gospođo, iz FBI-ja. Moram da razgovaram s vašim mužem. Hitno je.”

„Danas mu nije dobro. Odmara se.”

„Ali, kod kuće je?”

„Jeste. O čemu se radi?”

Lift je stigao, ali u njemu može da se izgubi signal, pa nismo ušli. Rekao sam gospođi Kalum: „Gospođo, daću vam moju partnerku, Kejt Mejfed. Ona će vam objasniti.” Prislonio sam telefon na grudi i rekao Kejt: „Žene bolje razgovaraju sa ženama.”

Dao sam joj telefon i kazao: „Idem gore.” Čekajući sledeći lift čuo sam Kejt kako se predstavlja i kaže: „Gospođo Kalum, imamo razloga da verujemo da je vaš muž u opasnosti. Molim vas da me saslušate, a čim završim želim da pozovete policiju, FBI i službu obezbeđenja baze. Živite u bazi?”

Lift je došao. Ušao sam ostavivši posao u dobrim rukama.

Gore, na dvadeset šestom spratu, pohitao sam u Komandni centar i seo za svoj sto. Pozvao sam broj Čipa Viginisa u Burbenku, nadajući se da ću biti preusmeren, ali čuo sam snimljeno obaveštenje da je broj isključen i da nema daljih informacija.

Pogledao sam dva lista telefaksa i zabeležio da su Vejkliif, Mek Koj i Satervejft već ubijeni, da se Pol Grej ne javlja na telefon a da Viginisa nema nigde. Hambreht je ubijen u Engleskoj u januaru. Pitao sam se da li se tada iko zapitao zašto. Stiven Koks je jedini umro prirodnom smrću, ako računate da je smrt u borbi prirodna smrt za pilota borbenog aviona. Gospođa Hambreht je nagovestila da je jedan iz grupe teško bolestan, pa sam pretpostavio da je to Kalum. Ovoj osmorici za sledeće okupljanje neće trebati velika prostorija.

Okrenuo sam se kompjuteru i, setivši se iz prethodnog iskustva da ubistva u nekim seoskim delovima Floride vode službe okružnih šerifa, saznao da je Sprus Krik u okrugu Volusija. Našao sam broj okružnog šerifa, pozvao i čekao da se javi neki šaljivčina. Znao sam da treba odmah da obavestim Protivteroristički odsek u Huverovom zdanju, ali takav poziv bi potrajao čitav sat, a za njim bi sledila obaveza pisanja izveštaja. Nagon mi je govorio da prvo pozovem potencijalne žrtve. Zapravo, bilo je to više od nagona, bio je to moj standardni operativni postupak. Ako bi neko nameravao da me ucmecka, želeo bih da prvi saznam za to.

„Služba šerifa. Zamenik Foli na telefonu.”

Tip je zvučao kao da je iz mog kraja.

„Šerife, ja sam Džon Kori iz terenske službe FBI-ja u Njujorku. Zovem da prijavim pretnju ubistvom stanovniku Sprus Krika po imenu Pol Grej...”

„Prekasno.”

„U redu... gde i kada?”

„Možete li detaljnije da se identifikujete?”

„Pozovite me preko centrale.” Dao sam mu broj centrale i spustio slušalicu.

Petnaestak sekundi kasnije telefon je zazvonio. Zvao je zamenik Foli. Rekao je: „Moj kompjuter pokazuje da je ovo broj Antiterorističke jedinice.”

„Tako je.”

„O čemu je reč?”

„Ne mogu da vam kažem dok ne čujem šta vi imate da mi kažete. Nacionalna bezbednost.”

„Je l'? Šta to znači?”

Tip je definitivno bio Njujorčanin, pa sam zaigrao na tu kartu. „Vi ste iz Njujorka?”

„Aha. Otkud znate?”

„Pogodio sam. Ja sam radio u Upravi policije Njujorka. Sada primam i platu i penziju.”

„Ja sam bio pozornik u Sto šestoj stanici u Kvinsu. Ovde ima dosta njujorških pajkana, zaposlenih i penzionisanih. Ja sam zamenik šerifa. Smešno, je l' da?"

„Hej, mogao bih i ja da vam se pridružim."

„Ovde vole njujorške pajkane. Misle da znamo šta radimo." Nasmejao se.

Završivši s bratimljenjem, rekao sam mu: „Pričaj mi o ubistvu."

„Važi. Desilo se u žrtvinoj kući. U kancelariji koja je u kući. U ponedeljak. Mrtvozornik kaže da je smrt nastupila oko podneva, ali klima-uređaj je radio, pa je možda bilo i ranije. Telo smo otkrili mi, oko osam i petnaest uveče, na osnovu dojave od žene po imenu Stejsi Mol. Ona je privatni pilot i dovezla je klijenta s Gradskog aerodroma Džeksonvil do žrtvine kuće. Kuća je na uzletištu u letačkom naselju zvanom Sprus Krik, pored Dajtona Biča. Klijent je rekao da ima poslovni sastanak sa žrtvom."

„I imao je."

„Da. Taj klijent je rekao Molovoj da se zove Dimitrios Pulos, grčki trgovac starinama, ali ona je kasnije videla fotografiju u novinama i misli da je njen putnik bio čovek po imenu Asad Halil."

„To je pogodila."

„Gospode. Hoću da kažem, mislili smo da *joj* se priviđalo, ali kad smo našli ovog čoveka mrtvog... zašto bi Halil želeo da ga sredi?"

„Pali se na avione. Ne znam. Šta ima još?"

„Pa, dve rane od metka, jedna u stomaku, jedna u glavi. Osim toga, mrtva je i kućna pomoćnica, jedan metak u potiljak."

„Jeste li našli metke ili čaure?"

„Samo metke. Tri komada kalibra četrdeset."

„U redu. Pretpostavljam da ste obavestili FBI?"

„Aha. Mislim, nismo baš poverovali u Asada Halila, ali to na stranu, žrtva je izgleda bila umešana u nekakav posao s odbranom, i prema rečima njegove devojke koju smo pronašli, možda su odneseni neki diskovi."

„Ali jeste li obavestili FBI o mogućoj vezi s Halilom?"

„Jesmo. Zvali smo terensku ispostavu u Džeksonvilu. Obavestili su nas da svakih petnaest minuta neko zove da prijavi kako je video Asada Halila." Dodao je: „Nisu nas shvatili ozbiljno, ali su rekli da će poslati agenta. Još čekamo."

„Da. Dakle, gde je ta žena pilot odvezla klijenta iz Sprus Krika?"

„Natrag na Gradski aerodrom Džeksonvil, a zatim kolima na džeksonvilski Međunarodni. Tip je rekao da leti nazad za Grčku."

Razmislio sam o ovome i upitao: „Jeste li obavestili Upravu policije Džeksonvila?"

„Naravno. Misliš da sam zaboravio sve što sam znao? Proverili su aerodrom, manifeste, prodaju karata i sve, ali nisu našli Dimitriosu Pulosa."

„U redu... koliko je dugo počinitelj ostao u kući sa žrtvom?"

„Žena pilot kaže oko pola sata."

Klimnuo sam glavom. Skoro da sam mogao da ponovim razgovor između Asada Halila i Pola Greja.

Postavio sam zameniku Foliu još nekoliko pitanja i dobio još neke odgovore, ali u osnovi, to je bilo to. Osim što su neki agenti FBI-ja iz Džeksonvila u teškim govornim, ali to još ne znaju. *Prijave o viđenju Asada Halila svakih petnaest minuta.* Ali ova je bila istinita. Nisam znao ko je Stejsi Mol, ali ću se potruditi da dobije nešto onih federalnih dolara jer je postupila kao ispravna građanka.

Zamenik Foli me upita: „Na tragu ste tom tipu?"

„Mislim da jesmo."

„Gadan skot."

„I te kako."

„Hej, kakvo je vreme u Njujorku?"

„Savršeno."

„Ovde je opako vruće. Usput, žena pilot je rekla da njen putnik ponovo dolazi sledeće nedelje. Rezervisao je avion za Sprus Krik."

„Ne nadajte se previše."

„Da. Zakazala je i večeru s njim."

„Reci joj da je srećna što je živa."

„Aha."

„Hvala." Prekinuo sam vezu i zapisao „ubijen" pored imena Pola Greja, kao i datum i okvirno vreme. To okupljanje postaje sve manje. Zapravo, možda će doći samo Čip Viggins, osim ako se nije preselio na istok i ako ga Asad Halil nije posetio. Bob Kalum je još živ u Koloradu. Pitao sam se je li ga Halil ostavio u životu jer je znao da je on, kako je rekla

gospođa Hambrecht, teško bolestan, ili prosto zato što još nije stigao do Kolorada. I gde je Vigin? Kad bismo uspeli da spasemo Viginsov život, bila bi to mala pobeda u utakmici čiji rezultat glasi: Lav pet - domaći nula.

Kejt je došla i sela za svoj sto. Rekla je: „Ostala sam na liniji s gospođom Kalum i čekala dok je ona s drugog telefona zvala policiju i komandanta vojne policije Akademije. Rekla je da ima pištolj i da ume da ga upotrebi.”

„Odlično.”

„Rekla je da joj je muž vrlo bolestan. Rak.”

Klimnuo sam glavom.

„Misliš li da Halil to zna?”

„Pokušavam da ukačim šta on *ne* zna.” Rekao sam joj: „Zvao sam policiju u Dajtona Biču. Pol Grej je ubijen u ponedeljak u podne, možda nešto ranije.”

„Oh, Gospode...”

Ispričao sam joj sve što mi je rekao zamenik Foli i dodao: „Kako ja ovo vidim, Halil je seo u Džabarov taksu, ali nije otišao u Mek Kojev muzej na Long Ajlendu, nego je izašao iz ove oblasti, što je bilo pametno, odvezao se pravo u Pert Amboj, ucmeкао Džabara, seo u kola koja su ga čekala, odvezao se u Vašington, prenoćio negde, otišao do Vejklifove kuće, ucmeкао generala, njegovu ženu i kućnu pomoćnicu, zatim nekako stigao na Gradski aerodrom Džeksonvil, uzeo privatni avion za Sprus Krik, ucmeкао Pola Greja i njegovu kućnu pomoćnicu, zatim se privatnim avionom vratio u Džeksonvil, zatim je... Ne znam, valjda otišao u Monks Korner... Satervejt je radio u kompaniji za iznajmljivanje aviona, pa je Halil unajmio Satervejtov avion i njega kao pilota i odleteo na Long Ajlend na okupljanje. Mora da je taj let bio zanimljiv. Stigli su na Long Ajlend, bang, bang, sredio ih je obojicu u muzeju - u lovcu F-111, ni manje ni više, i upucao stražara. Neverovatno, jebote.”

Kejt klimnu glavom. „A gde je otišao posle? Kako je napustio Long Ajlend?”

„Pretpostavljam da je uzeo avion s 'Makartura'. To nije međunarodni aerodrom, pa je bezbednost labava. Ali možda uviđam model korišćenja privatnih aviona.”

„Mislim da je tako. Znači, on možda leti za Kolorado Springs ili za Kaliforniju privatnim avionom.” Dodala je: „Najverovatnije mlaznjakom.”

„Možda. Ali možda želi da prekine dok je u prednosti, pre nego što uprska načisto, pa je sad na putu za Peskograd.”

„Nismo mu dali mnogo razloga da pomisli kako neće moći da obavi posao do kraja.”

„Dobro si to rekla." Uzeo sam olovku i krenuo da sabiram ubijene za koje smo do sada saznali, ne računajući putnike aviona 175 otrovane gasom. „Ovaj tip smanjuje broj stanovnika Istočne obale." Spustio sam olovku i pročitao: „Endi Mek Gil, Nik, Nensi, Meg Kolins, Džabar, Vejklijf, njegova žena i kućna pomoćnica, Grej i njegova kućna pomoćnica, Satervejt, Mek Koj i čuvar. Nesrećni broj trinaest."

„Ne zaboravi Jusufa Hadada."

„Tako je. Pokvareni saučesnik. Četrnaest. A tek je utorak."

Kejt nije odgovorila.

Pružio sam joj faks i rekao: „Osim Kaluma, koji je pokriven, Vigins je poslednji koji je - ili bi mogao biti - živ i bez zaštite."

Pogledala je faks i upitala me: „Jesi li zvao Viginsa?"

„Aha. Telefon je isključen. Da probamo da ga nađemo preko službe informacija u Burbenku."

Okrenula se i počela da kuca po tastaturi. „Kako mu je pravo ime?"

„Ne znam. Vidi šta možeš da učiniš."

„Pozovi Protivteroristički odsek u Vašingtonu dok se ja bavim ovim. Onda pozovi terensku ispostavu u Los Anđelesu. Onda obavesti sve ovde u Komandnom centru mejlom ili kako misliš da je najbrže."

Nisam se baš dao na posao. Pokušavao sam da mislim brže nego što Halil ubija. Keniš, senf i kiseli kupus bućkali su mi u stomaku.

Nisam video razloga da odmah obavestim kolege oko sebe ili Vašington. Već sam utvrdio da su četiri čoveka mrtva i da im ne treba zaštita. Kalum je živ i pokriven. To je ostavilo problem nalaženja Viginsa, to smo Kejt i ja bili više nego sposobni da obavimo. Rekao sam joj: „Pozvaću terensku ispostavu FBI-ja u Los Anđelesu. Ili ti želiš da to učiniš?"

„Bih kad bi ti bolje znao da koristiš kompjuter. Ja ću da tražim Viginsa." Dodala je: „Traži čoveka po imenu Dag Stardžis. On je zamenik glavnog agenta. Spomeni mu moje ime."

„Važi." Pozvao sam Los Anđeles, predstavio se kao pripadnik njujorške Antiterorističke jedinice, što obično ljudima privuče pažnju, i zatražio Daga Stardžisa koji se malo kasnije javio.

Upitao me je: „Šta mogu da učinim za vas?"

Nisam želeo da ga zbunjujem činjenicama, a nisam hteo ni da on digne Vašington na uzbunu, ali želeo sam da mi pomogne. Rekao sam. „Gospodine Stardžis, tražimo belca po imenu Čip Vigin, nepoznatog ličnog i srednjeg imena, starog pedesetak godina, s poslednjom poznatom adresom u Burbenku." Dao sam mu poslednje poznate podatke i dodao: „On je mogući svedok u slučaju koji uključuje međunarodni terorizam."

„Koji je to slučaj?"

Zašto su svi tako ljubopitljivi? Odgovorio sam: „Slučaj je osetljiv i za sada je u tajnosti. Žao mi je što ne smem sada da vam kažem o čemu se radi, ali Vigin možda zna nešto što nam je potrebno. Od vas želim samo da ga potražite, stavite u zaštitni pritvor i pozovete me čim ga nađete." Rekao sam mu ono malo što sam znao o gospodinu Viginu.

Gospodin Stardžis je malo oćutao, pa rekao: „Ko ga progoni? Koja grupa?"

„Recimo neko s Bliskog istoka. I važno je da ga nađemo pre njih. Kad budem imao više pojedinosti, pozvaću vas ponovo."

Činilo se da gospodin Stardžis nije naročito sklon da mi udovolji, pa sam rekao: „Radim na ovom slučaju zajedno s Kejt Mejfild."

„O."

„Rekla je da ste vi osoba od koje treba zatražiti pomoć."

„U redu. Učinićemo šta možemo." Ponovio je poslednju poznatu Viginovu adresu i broj telefona i rekao: „Pozdravite Kejt."

„Naravno." Dao sam mu naše direktne brojeve i rekao: „Hvala vam." Prekinuo sam vezu i pozvao Odeljenje za nestala lica Uprave policije Los Anđelesa. Predstavio sam se i zatražio nadzornika, poručnika Majlsa. Izgovorio sam svoju pomalo uzdržanu priču i dodao: „Vi možete mnogo bolje od nas da obavite posao nalaženja nestale osobe."

Poručnik Majls reče: „Nemoguće da govorim s agentom FBI-ja."

Učtivo sam se nasmejao i obavestio ga: „Nekada sam radio u Ubistvima u Njujorku. Ovde sam da podučavam osnovna pravila sprovođenja zakona."

Nasmejao se. „U redu. Ako ga nađemo, zatražićemo da vam se javi. To je sve što mogu da učinim ako nije osumnjičen ni za šta."

„Bilo bi mi drago da ga dopratite do svoje službe. Možda je u opasnosti."

„Je li? U kakvoj opasnosti? Sada govorimo o opasnosti."

„Ja govorim o nacionalnoj bezbednosti, i to je sve što mogu da kažem u ovom trenutku.”

„Oh, ponovo ste federalac.”

„Ne, ja sam pajkan u škripcu. Ovo mi treba, ali ne mogu da kažem zašto.”

„U redu. Stavićemo njegovu sliku na pakovanja mleka. Imate li sliku?”

Duboko sam udahnuo i rekao: „Nije neka slika, a i vrlo je stara. Osim toga, ne želim plakate u njegovom starom kraju. Pokušavamo da uhvatimo tipa koji ga juri, ne da ga preplašimo. Važi? Usput, zvao sam ispostavu FBI-ja u Los Anđelesu, agenta Stardžisa. I oni rade na ovome. Ko prvi nađe Viginsa dobiće zlatnu medalju.”

„Au! Zašto niste to odmah rekli? Bacamo se na posao.”

Pajkani umeju da budu gnjavaža. „Ali ozbiljno, poručniče.”

„U redu. Uradićemo to i pozvaćemo vas.”

„Hvala.” Dao sam mu naše brojeve telefona.

„Kakvo je vreme u Njujorku?”

„Sneg i led.”

„Tako sam i mislio.” Prekinuo je vezu.

Kejt podiže pogled s monitora i reče: „Ne moraš da budeš tako tajanstven s našim ljudima niti s losanđeleskom policijom.”

„Nisam bio tajanstven.”

„Jesi, bio si.”

„Pa, nije važno da znaju *zašto*, važno je samo da znaju *ko*. Čip Vigins je nestao i treba ga pronaći. To je sve što treba da znaju.”

„Bili bi orniji kad bi znali *zašto*.”

Bila je u pravu, naravno, ali ja sam pokušavao da mislim kao pajkan a da se ponašam kao federalac, a sve ovo sranje o nacionalnoj bezbednosti išlo mi je na nerve.

Kejt se vratila kompjuteru i rekla: „Nisam našla ništa ni u jednom imeniku Burbenka i Los Anđelesa.”

„Kaži kompjuteru *zašto* to moraš da saznaš.”

„Jebi se, Džone.” Dodala je: „Ja sam ti šef. Obaveštavaj me i slušaj me.”

Au! Odgovorio sam tonom tipa „nisam odavde”: „Ako ti se ne sviđa kako vodim ovaj slučaj i ako nisi zadovoljna mojim dosadašnjim rezultatima...”

„U redu. Izvini. Malo sam napeta i umorna. Probdela sam celu noć." Nasmejala mi se i namignula.

Uzvratio sam joj nekakvim osmehom. Mejfildova ume da bude tvrda i bilo bi dobro da to ne zaboravim. Rekao sam joj: „Pozdravio te Stardžis."

Nije odgovorila, nego je nastavila da lupa po kompjuteru i rekla: „Koliko mi znamo, ovaj tip je mogao da se preseli u Noum, država Aljaska. Volela bih da imam njegov broj socijalnog osiguranja. Pogledaj svoju elektronsku poštu i vidi da li ima poruka od Ministarstva odbrane ili Ratnog vazduhoplovstva u vezi s ličnim dosijeima ove osmorice."

„Razumem, gospođo."

Otvorio sam poštu, ali osim mnogo međuagencijskih pisama nije bilo ničega. Rekao sam Kejt: „Sada kad imamo neka imena, možemo da zatražimo od Ratnog vazduhoplovstva Viginsov dosije."

„Tako je. Uradiću to." Podigla je slušalicu i čuo sam je kako se probija kroz ovakvu ili onakvu birokratiju.

Rekao sam, ne obraćajući se nikome određenom: „Nadam se da Asad Halil ima problema da nađe Viginisa koliko i mi." Seo sam za kompjuter i iskušao nekoliko prolaza u Bulevaru informacija, uključujući i sajt Ratnog vazduhoplovstva. Našao sam odeljke „Nestali u akciji" i „Poginuli u akciji"; neverovatno, ali našao sam Stivena Koksa koji je poginuo u Zalivskom ratu. Ali, nije bilo odeljka pod naslovom: „Ljudi na tajnim zadacima".

Kejt je spustila slušalicu i objavila: „Potrajaće malo dok dobijemo Viginsov dosije. Nadimak Čip ih zbunjuje. Traže njegov službeni broj ili broj socijalnog osiguranja. To i mi tražimo."

„Tako je." Igrao sam se na kompjuteru, ali osim dobrog recepta za kolačiće od čokolade⁴⁴ nisam našao mnogo šta. Stvarno više volim telefon.

Kejt me je dalje terala da pozovem Protivteroristički odsek u Vašingtonu, a ja sam to odlagao jer sam *znao* da će to trajati čitav sat i da ću posle morati da odletim za Vašington, dok je zapravo, sa samo jednom žrtvom koju Halil još traži, bilo mnogo važnije da nađem Viginisa pre nego što ga nađe Halil.

Ima mnogo načina za pronalaženje nestalog Džoa Građanina u Americi, zemlji vođenja zapisa, kreditnih kartica, vozačkih dozvola i svega toga. Umeo sam da nađem osobu za manje

---

⁴⁴ Čip (Chip) na engleskom znači i komadić, kriška, krhotina, mrvica. (Prim. prev.)

od sata, mada je ponekad trajalo dan ili dva. Ali, dešava se da nikad ne nađete osobu, iako je ona nekad bila gospodin Srećni Kućevlasnik sa ženom i decom.

Za ovog tipa imao sam samo nadimak, prezime, poslednju poznatu adresu i činjenicu da je služio u Ratnom vazduhoplovstvu.

Pozvao sam kalifornijsku Upravu za motorna vozila i neobično uslužni državni službenik dao mi je ime Elvuda Vignisa iz Burbenka s istom poslednjom poznatom adresom, kao i datum rođenja. *Voila!* Sada sam imao pravo ime, a datum rođenja se uklapao u sliku ovog Čipa. Zamislio sam neodgovornog drkadžiju kome ne pada na pamet da obavesti svet o tome gde se nalazi. S druge strane, možda mu je to sačuvalo glavu.

Rekao sam Kejt: „Od sada traži Elvuda. To mu piše u vozačkoj dozvoli." Dodao sam: „Datum rođenja odgovara Čipu - hiljadu devetsto šezdeseta. Elvud mu nije ni otac ni sin."

„U redu." Zalupala je po kompjuteru i stala da pregleda telefonske imenike.

Pozvao sam kancelariju Okružnog mrtvozornika Los Anđelesa da proverim da li mi je gospodin Elvud „Čip" Vignis učinio uslugu i umro prirodnom smrću. Službenik me je obavestio da je prošle godine umrlo dosta Vignisa, ali nijedan se nije zvao Elvud.

Kazao sam Kejt: „Mrtvozornik nema ništa o njemu."

Rekla je: „Znaš, on se možda odselio iz okruga Los Anđelesa, iz federalne države i iz zemlje. Pokušaj s Upravom za socijalno staranje."

„Radije bih ga tražio pešice." Dodao sam. „Oni će ionako tražiti njegov broj socijalnog osiguranja."

„Probaj Upravu za veterane, Džone."

„Probaj ti. Ali, da ti kažem, ovaj tip se sigurno ne javlja nikome. Voleo bih kad bih mu znao mesto rođenja. Obavesti personalno odeljenje Ratnog vazduhoplovstva da imamo ime Elvud i datum rođenja. To će možda pomoći njihovim kompjuterima."

Sledećih pola sata radili smo na telefonima i kompjuterima. Pozvao sam Odeljenje za nestale osobe u Los Anđelesu i dao im ime Elvud i datum rođenja, a to sam javio i kolegama u terenskoj ispostavi FBI-ja u Los Anđelesu. Ali, ponestajalo mi je ljudi koji ne znaju o čemu je reč a koje sam mogao da pozovem. Na kraju mi je nešto palo na pamet pa sam pozvao gospođu Rouz Hambrecht.

Javila se na telefon pa sam se ponovo predstavio.

Obavestila me je: „Dala sam sve informacije koje sam imala generalu Andersonu iz baze 'Rajt-Paterson'."

„Tako je, gospođo. Ja još nisam dobio te informacije, ali imam nešto drugo o osmorici ljudi sa zadatka u Al Aziziji, pa bih voleo da mi to potvrdite."

„Zar vi ne saradujete jedni s drugima?"

Ne. „Naravno da saradujemo, gospođo, ali to ume da potraje, a ja se trudim da obavljam posao što brže..."

„Šta želite?"

„Pa, usredsredio sam se na jednu osobu, na čoveka po imenu Čip Viginis."

„Oh, Čip. On je zanimljiv lik."

„Tako je, gospođo. Da li možda znate je li mu pravo ime Elvud?"

„Nikad nisam čula njegovo pravo ime. Znam ga samo kao Čipa."

„U redu, imam njegovu adresu u Burbenku, u Kaliforniji." Pročitao sam joj adresu i upitao je: „Da li i vi imate ovo isto?"

„Sačekajte da pogledam u imenik."

Čekajući da gospođa Hambrecht pronađe svoj telefonski imenik upitao sam Kejt: „Kako ti ide?"

„Ništa. Džone, vreme je da predamo problem celom Komandnom centru. Već smo predugo odlagali."

„Ne treba mi pedeset agenata da zovu ljude i službe koje sam ja već zvao. Ako ti treba pomoć, samo napred, pošalji mejl ili pozovi trupe kako ti odgovara. Samo da znaš, umem ja da pronađem posranu nestalu osobu."

„Izvinite?" - reče gospođa Hambrecht koja se vratila na telefon. „Šta ste rekli?"

„Ovaj... samo se nakašljavam." Nakašljao sam se.

Ona reče: „Imam istu adresu kao i vi."

„U redu... da li možda znate rodno mesto gospodina Viginisa?"

„Ne. Ne znam mnogo o njemu. Sećam ga se samo iz Lejkenhita kada smo prvi put bili tamo osamdesetih godina. Bio je veoma neodgovoran oficir."

„Tako je, gospođo. Ali, je li pukovnik Hambrecht ostao u kontaktu s njim?"

„Jeste, ali nisu često razgovarali. Znam da su razgovarali prošlog aprila, na godišnjicu..."

„Al Azizije."

„Da."

Igra lava

Postavio sam joj još nekoliko pitanja, ali nije znala ništa ili je, kao i većina ljudi, mislila da ne zna ništa. Ali, treba postaviti pravo pitanje. Na nesreću, ja ga nisam znao.

Kejt je slušala na drugom telefonu i shvatila da mi ponestaje čak i glupih pitanja, pa je pokrila mikrofoni i rekla mi: „Pitaj je da li zna je li Vigin oženjen.“

Koga briga za to? Ipak, upitao sam: „Znate li da li je Vigin oženjen?“

„Mislim da nije. A možda i jeste. Zaista sam vam rekla sve što znam o njemu.“

„U redu... onda...“

Kejt reče: „Čime se bavi ili se bavio?“

Upitao sam gospođu Hambrecht: „Čime se bavi ili se bavio?“

„Ne znam... ovaj. Zapravo, sećam se da mi je muž rekao kako je Čip uzimao časove letenja i postao pilot.“

„Uzimao je časove letenja posle učestvovanja u vazдушnom napadu? Zar nije bilo malo kasno. Mislim...“

„Čip Vigin nije bio pilot“, obavestila me je hladno gospođa Hambrecht. „On je bio oficir za oružje. On je bacao bombe. I obavljao navigaciju.“

„Shvatam... znači...“

„Uzimao je časove letenja kad je napustio Ratno vazduhoplovstvo. Postao je pilot teretnih aviona, čini mi se. Da, nije mogao da dobije posao ni u jednoj aviokompaniji, pa je vozio terete. Sad sam se setila.“

„Znate li za koju firmu je leteo?“

„Ne.“

„Recimo 'Federal ekspres', Federalna poštanska služba ili neka velika?“

„Mislim da nije. Ovo je sve što znam.“

„Pa, hvala vam još jednom, gospođo Hambrecht. Mnogo ste nam pomogli. Ako se setite bilo čega u vezi sa Čipom Viginom, molim vas da me odmah pozovete.“ Ponovo sam joj dao svoj broj.

Upitala me je: „Čemu sve ovo služi?“

„Šta vi mislite?“

„Mislim da neko pokušava da pobije pilote koji su leteli na tom zadatku i da je počeo od mog muža.“

„Tako je, gospođo.“

„Bože moj...”

„Pa, još jednom vas molim da primite moje saučešće.”

Čuo sam je kako tiho kaže: „To nije pravo... to nije pošteno. Oh, jadni Vilijem...”

„Molim vas da i sami budete oprezni. Za svaki slučaj. Pozovite policiju i najbližu ispostavu FBI-ja.”

Nije odgovorila, ali čuo sam je kako plače. Nisam znao šta da kažem, pa sam spustio slušalicu.

Kejt je već bila na drugoj liniji. Rekla mi je: „Zovem Federalnu vazduhoplovnu upravu. Sigurno imaju zapis o izdavanju letačke dozvole.”

„Da. Nadam se da je bar to obnovio.”

„Bolje da jeste, jer će i s njima upasti u nevolju.”

Bilo mi je drago što širom Amerike još traje radno vreme državnih službi, inače bismo sedeli i igrali igre na kompjuterima.

Kejt reče u slušalicu: „Da, još sam tu. U redu...” Uzela je olovku, što je ulivalo nadu, i zapisala nešto u beležnicu. Rekla je: „Od kada? U redu. Mnogo ste nam pomogli. Hvala vam.”

Spustila je slušalicu i rekla: „Ventura. To je severno od Burbenka. Poslao je obaveštenje o promeni adrese pre četiri sedmice, ali ne i telefonski broj.” Priključila se na Internet i objavila mi: „Nema ga u telefonskom imeniku Venture. Pokušaću da dobijem obaveštenje od operatera.”

Pozvala je službu informacija i dala im ime Elvud Vigins. Spustila je slušalicu i rekla: „Neubeležen broj.” Dodala je: „Videću da naša ispostava nabavi broj.”

Pogledao sam na sat. Ovo je potrajalo oko sat i petnaest minuta. Da sam pozvao Vašington, još bih bio na telefonu. Rekao sam Kejt: „Koja ispostava FBI-ja je najbliža Venturi?”

„Imamo malu ispostavu baš u Venturi.” Uzela je slušalicu i rekla mi: „Nadam se da nismo zakasnili i nadam se da mogu da postavimo Halilu zamku.”

„Aha.” Ustao sam. „Vraćam se za petnaestak minuta.”

„Kuda ćeš?”

„Kod Stajna.”

„Još pajkanskih razgovora?”

„Pa, Kenig je s one strane Atlantika, pa je Stajn glavni čovek. Odmah se vraćam.”

Izleteo sam iz Komandnog centra.

Popeo sam se liftom na dvadeset osmi sprat. Stajnova kancelarija nalazila se na jugozapadnom uglu sprata, a bio sam uveren da je po površini potpuno jednaka Kenigovoj, koja je na jugoistočnom uglu.

Probio sam se pored dve sekretarice i obreo se usred kancelarije, pred kapetanom Stajnom koji je sedeo za svojim velikim pisaćim stolom i razgovarao telefonom. Video me je i prekinuo vezu. Rekao je: „Ovo *mora* da bude važno, Kori, inače ti je dupe u procepu.” Pokazao mi je rukom stolicu preko puta svog stola pa sam seo.

Pogledali smo se i utvrdili da je zaista važno. Otvorio je fioku stola, izvadio bocu mineralne vode i nasuo dve votke u plastične čaše. Pružio mi je jednu pa sam ispio oko pola. Federalni anđeli su negde jecali. Otpio je gutljaj i rekao: „Šta imamo?”

„Imamo sve, kapetane, ili bar većinu, ali sa oko sedamdeset dva sata zakašnjenja.”

„Da čujem.”

Ispričao sam mu sve, brzo, ne vodeći računa o gramatici i zarezima, kao pajkan pajkanu, ako baš hoćete, brzajući po njujorški.

Slušao je, klimao glavom, nije pravio nikakve beleške, a kad sam završio, malo je sedeo i mislio. Najzad je rekao: „Četiri mrtva?”

„Pet, ako računate pukovnika Hambrehta. Četrnaest ako računate sve, da ne spominjem sve putnike 'Transkontinentalovog' aviona jedan-sedam-pet.”

„Jebeno.”

„Jeste, gospodine.”

„Naći ćemo tog skota.”

„Hoćemo, gospodine.”

Razmislio je još malo, pa rekao: „I nisi zvao nikoga u Vašington?”

„Nisam, gospodine. Bolje je da ih vi pozovete.”

„Aha.” Mislio je još malo, zatim rekao: „Pa, čini mi se da imamo šansu-dve da zgrabimo tipa pod uslovom da nije već sredio tog Viginsa ili da je krenuo na Kaluma.”

„Tako je.”

„Ali, možda je završio ili pomislio kako ovde postaje prevruće, pa je već napustio zemlju.”

„Moguće je.“

„Sranje.“ Stajn malo razmisli pa reče: „Znači, ispostava u Venturi pokriva poslednju poznatu Viginsovu adresu?“

„Kejt radi na tome.“

„A taj pukovnik Kalum je pokriven?“

„Jeste, gospodine.“

„Jesu li federalci postavili tamo zamku za Halila?“

„Verujem da samo pokrivaju Kalumove. Mislim da Halil zna da pukovnik umire, zašto bi krenuo na samrtnika?“

Stajn odgovori: „Ako je samrtnik bacio bombu na njega, mislim da bi krenuo. Pozvaću ispostavu FBI-ja u Denveru i toplo im savetovati da postave zamku.“ Ispio je votku, kao i ja. Poželeo sam da zatražim još jednu.

Kapetan Stajn je gledao neko vreme u visoku tavanicu; onda je spustio pogled na mene i rekao: „Znaš, Kori, Izraelcima je trebalo osamnaest godina da izravnaju račune za masakr na Olimpijadi u Minhenu hiljadu devetsto sedamdeset druge.“

„Da, gospodine.“

„Nemci su pustih zarobljene teroriste u zamenu za oteti 'Lufthanzin' avion. Izraelska obaveštajna služba sistematski je lovila i ubijala tu sedmoricu članova Crnog septembra koji su pobili izraelske sportiste. Poslednjeg su našli hiljadu devetsto devedeset prve.“

„Da, gospodine.“

„Na Bliskom istoku se igraju drugačije igre. Nema sata na terenu. Nikad.“

„Shvatam to.“

Stajn je ćutao jedno pola minuta, onda je rekao: „Jesmo li učinili sve što smo mogli?“

„Mislim da *mi* jesmo. Za ostale nisam siguran.“

Nije odgovorio na ovo, nego je rekao: „Hej, obavio si odličan posao. Dopada li ti se ovde?“

„Ne.“

„Šta želiš?“

„Nazad tamo gde sam bio.“

„Ne možeš više kući, dečko moj.“

„Naravno da mogu.“

„Videću šta mogu da učinim. Do tada ćeš imati da pišeš toliko da ispuniš ceo vikend. Razgovaraćemo kasnije." Ustao je. I ja sam ustao. Rekao je: „Reci Mejfildovoj da joj čestitam, ako joj to nešto znači od pajkana."

„Siguran sam da će joj značiti."

„U redu, sada imam dosta da telefoniram. Briši."

Nisam zbrisao. Rekao sam: „Dozvolite mi da odletim u Kaliforniju."

„Zašto?"

„Želeo bih da učestvujem u poslednjem činu."

„Je l'? Tamo se do sada skupila armija policajaca i agenata FBI-ja. Ne trebaš im."

„Ali meni je potrebno da odem tamo."

„Zašto ne u Kolorado Springs? Mislim geografski. Kolorado je bio na putu za Kaliforniju kad sam proveravao poslednji put."

„Umorio sam se od jurenja za tim đubretom. Hoću da budem ispred njega."

„Šta ako odeš u Kaliforniju a FBI ga natakne u Kolorado Springsu?"

„Moći ću da živim s tim."

„Sumnjam. U redu, idi kud god hoćeš. I bolje je da ne budeš ovde. Ja ću dati odobrenje. Upotrebi svoju kreditnu karticu da uštediš na vremenu. Nemoj da pogineš, moraš da pišeš izveštaje. Gubi se pre nego što se predomislim."

Rekao sam: „Povešću i svog partnera."

„Radi šta hoćeš. Za sada si zlatni dečko. Hej, je l' gledaš *Dosije Iks*?"

„Naravno."

„Kako to da je nije kresnuo?"

„Pojma nemam."

„Ni ja." Pružio mi je ruku pa smo se rukovali.

Dok sam išao ka vratima, rekao mi je: „Ponosim se tobom, Džone. Ti si dobar pajkan."

Kancelarija kapetana Stajna učinila mi se kao dašak svežeg vazduha na Federalnom trgu broj 26.

Brzo sam sišao stepenicama u Komandni centar, svestan da me tu može zarobiti telefonski poziv ili neki šef iz FBI-ja. Prišao sam pravo Kejtinom stolu i rekao joj: „Idemo." Uzeo sam je za mišicu.

„Kuda?"

„U Kaliforniju."

„Stvarno? Sada?"

„Iz ovih stopa."

Ustala je. „Treba li mi..."

„Ništa. Samo pištolj i značka."

„Legitimacija. Mi kažemo legitimacija."

„A ja kažem da požuriš."

Krenula je pored mene ka liftovima. Upitala je: „Sa čijom dozvolom...?"

„Stajnovom."

„U redu."

Razmislila je malo, pa rekla: „Možda bi trebalo da odemo u Kolorado Springs."

Možda bi trebalo. Ali nisam želeo da se raspravljam sa šeficom, pa sam rekao: „Stajni je odobrio samo Kaliforniju."

„Zašto?"

„Ne znam. Mislim da želi da odem što je dalje moguće."

Lift je stigao, ušli smo i sišli u predvorje, zatim izašli na Brodvej. Zaustavio sam taksi i ušli smo. Rekao sam taksisti: „Na 'Kenedi'."

Uključio se u gusti saobraćaj centra grada.

Upitao sam Kejt: „Kakve su vesti iz Venture?"

„Pa, naša ispostava u Venturi našla je neubeleženi Viginsov broj i pozvali su ga dok sam bila na telefonu. Dobili su njegovu telefonsku sekretaricu, ali nisu ostavili detaljnu poruku. Samo su mu rekli da ih pozove čim čuje poruku. Onda su poslali nekoliko agenata do njegove kuće, za koju su mi rekli da je blizu obale. Onda su pozvali pojačanje iz Los Anđelesa." Dodala je: „U ispostavi u Venturi ima svega nekoliko ljudi."

„Nadam se da ga neće zateći kod kuće mrtvog. Šta nameravaju da učine? Da opkole kuću tenkovima?"

„Nismo glupi kao što misliš, Džone."

„To je vrlo ohrabrujuće."

„Pregledaće njegovu kuću, ispitaće susede i, naravno, postaviti zamku za Halila."

Pokušao sam da zamislim gomilu agenata u plavim odelima kako trče po kraju na obali, kucaju na vrata i mašu legitimacijama federalaca. To će izazvati stampedo nezakonitih useljenika prema jugu. U međuvremenu će Asad Halil, ako vrebava u susedstvu, postati sumnjičav. Ali, da budem pošten, nisam bio siguran kako bih ja to izveo.

Rekao sam Kejt: „Pozovi ponovo Venturu.“

Izvadila je mobilni telefon i pozvala broj. Taksisti se primicao Bruklinskom mostu. Pogledao sam na sat. Bilo je tek tri po podne, podne u Kaliforniji. Ili je obrnuto? Znam da se vreme menja negde zapadno od Jedanaeste avenije.

Kejt reče u telefon: „Ovde Mejfildova. Ima li šta novo?“

Slušala je neko vreme, pa rekla: „U redu, letim za Los Anđeles. Pozvaću vas kasnije da vas obavestim kojim avionom. Sačekajte me s kolima na Dolascima da me odvezete na policijski heliodrom. Neka me kola čekaju gde god da sletimo u Venturi. Tako je. Ja odobravam. Ne brinite ništa osim ako to ne uradite. Onda ćete imati o čemu da brinete.“ Prekinula je vezu i pogledala me. „Vidiš? Umem i ja da budem nadmeni skot baš kao i ti.“

Nasmešio sam se, a onda je upitao: „Pa šta ima novo u Venturi?“

„Pa, troje slobodnih agenata iz Venture došli su do Viginsove kuće i provalili za slučaj da je on unutra mrtav, ali nije bio tamo. Sada su u kući i koriste njegov telefonski imenik da nađu nekoga ko zna gde je ili gde bi mogao biti. Ako je mrtav, nije mrtav kod kuće.“

„U redu. Možda je na nekom dužem letu.“

„Možda. Živi od letenja. Možda ima slobodan dan. Možda je na plaži.“

„Kakvo je vreme u Venturi?“

„Uvek isto. Sunčano, dvadeset tri stepena.“ Dodala je: „Pre nekoliko godina provela sam dve godine u ispostavi u Los Anđelesu.“

„Kako ti se dopalo?“

„Bilo je dobro. Ne tako zanimljivo kao u Njujorku.“

Oboje smo se nasmešili. Upitao sam je: „Gde je, do đavola, ta Ventura?“

Rekla mi je, ali nisam sasvim shvatio geografiju niti silna španska imena kojima se razbacivala.

Prešli smo Bruklinski most i taksista je prešao na Autoput Bruklin-Kvins. Kola su možda nekada jurila tim putem, ali ja to nikada nisam video, osim u tri ujutru. Mahnuo sam

službenom legitimacijom i rekao taksisti: „Nagazi." Uvek to kažem, čak i kad ne kasnim i kad nemam pojma kuda sam pošao.

Upitao sam taksistu odakle je, a on je odgovorio da je iz Jordana. To je bilo nešto novo. Pakistanci vode, ali Makedonci počinju da ih pristizu. Rekao sam Kejt: „Stajni mi je rekao da ti čestitam."

Nije odgovorila.

Rekao sam: „Postoje mali izgledi da se vratim na posao - u policiju."

Ponovo nije ništa rekla, pa sam promenio temu i upitao je: „Šta misliš, gde je Halil?"

„U Kaliforniji, u Kolorado Springsu ili negde između."

„Možda je tako. A možda je radio samo na Istočnoj obali, gde ima sredstva i saučesnike, a onda se izvukao napolje, možda uz pomoć ambasade neke bliskoistočne zemlje. Kalifornija i Kolorado su daleko."

„Džone, taj tip nije prešao pola sveta..." Pogledala je taksistu i rekla: „... da pojedje pola ručka. Znaš to."

„Tako je, ali razmišljam čime ide u Los Anđeles. Aerodromi su za njega opasni."

„Veliki jesu. Jednom sam imala čoveka koji je pobjegao iz Los Anđelesa u Majami preko malih aerodroma. Brže bi stigao pešice, ali je uspevao da nam pobjegne sve dok ga nismo šćepali u Majamiju."

„Da."

„I ne zaboravi privatno unajmljivanje aviona. Imala sam jednom kralja droge koji je unajmio privatni mlaznjak. Mnogi tako rade. Nema bezbednosnih rampi, nema zapisa o letovima, a mogu da idu svuda gde mogu da slete."

„Možda bi trebalo da obavestimo privatne aerodrome u oblasti Venture."

„Predložila sam to tamošnjoj ispostavi. Podsetili su me da u toj oblasti ima na desetine malih aerodroma, još više u blizini samog grada, i da na većinu privatni avioni mogu da sleću dvadeset četiri sata dnevno. Trebala bi ti čitava vojska da nadzireš svaki aerodrom Opšteg vazduhoplovstva, da ne spominjem napuštene piste i one bez osoblja."

„Valjda." Kejt je ovo izgleda poznavala bolje od mene. Ja poznajem taksi i podzemnu. Polovina mojih begunaca završi kod majke ili u stanu kod devojke ili u svojoj omiljenoj kafani. Zločinci su, pogotovu ubice, uglavnom vrlo glupi. Više volim one pametne. Pružaju mi malo izazova i mnogo zabave. Rekao sam Kejt: „Halil je ovo uspeo da izvede zahvaljujući brzini. Kao kradljivci tašni. Nije kreten i znao je da ćemo ući u igru za tri, možda četiri dana."

„To je optimistički.”

„Pa, napipali smo ga za manje od četiri dana, zar ne?”

„U redu. I?”

„I... ne znam. Vigin je ili već mrtav ili je negde drugde. Možda je povezo teret na Istočnu obalu, a Halil je to znao pa ga je ubio. Oni agenti u Viginsovoj kući možda će dugo čekati da se pojave on ili Halil.”

„Možda. Imaš li bolju ideju? Hoćeš li da ostaneš u Njujorku? Mogao bi da odeš na onaj sastanak u pet i slušaš kako ti svi govore da si genije.”

„To je nizak udarac.”

„A svakako ne želiš da propustiš sastanak s Kenigom u osam kad se vrati iz Frankfurta.”

Nisam odgovorio.

„Šta želiš da učiniš, Džone?”

„Ne znam... ovaj tip me zbunjuje. Pokušavam da se stavim u njegovu glavu.”

„Hoćeš li moje mišljenje?”

„Naravno.”

„Ja kažem da treba da idemo u Kaliforniju.”

„Rekla si da treba da idemo i u Frankfurt.”

„Nisam to rekla. Šta želiš da učiniš?”

„Pozovi Venturu ponovo.”

„Imaju broj mog mobilnog. Pozvaće me ako se nešto desi.”

„Zovi Denver.”

„Zašto ne kupiš sebi mobilni?” Pozvala je terensku ispostavu FBI-ja u Denveru i pitala za novosti. Slušala je, zahvalila se i prekinula vezu. Rekla mi je: „Kalumovi su odvedeni u kuću u Akademiji Ratnog vazduhoplovstva. Agenti motre na njihovu kuću i čekaju unutra. Isto kao u Venturi.”

„U redu.” Prešli smo na Obilaznicu i primicali se aerodromu „Kenedi”. Trudio sam se da ne posumnjam u sebe, da ostanem u zamahu i da ne uprskam na kraju.

Nije lako biti junak dana. U normalnim okolnostima ne bih ove sumnje poverio nikome, ali Kejt i ja smo sada bili više od partnera. Rekao sam joj: „Pozovi terensku ispostavu u Los Anđelesu i reci im da postave prismotru na konzulate zemalja koje bi mogle pomoći Halilu da

pobegne. Takođe se postaraj da motre na bivšu Viginsovu kuću u Burbenku za slučaj da je Halilova informacija zastarela pa se pojavi tamo."

„Obavila sam to dok si pričao sa Stajnom. Obavestili su me da znaju šta treba da rade. Stekni malo poštovanja prema Birou, Džone. Nisi ti jedini genije među čuvarima zakona."

Mislio sam da jesam, ali valjda ipak nisam jedini. Ipak, nešto me je mučilo u svemu ovome. Nešto sam propustio i znao sam da sam znao šta je to, ali nisam mogao da se setim. Izvrteo sam kroz glavu ceo događaj, od subote naovamo, ali šta god da je to bilo, stalno je izmicalo u tamne uglove mog uma, baš kao što je i Asad Halil stalno izmicao.

Kejt je pozvala Federalni trg, ženu koja je sređivala putovanja, i rekla joj da želi obaveštenja o prvim sledećim letovima za Los Anđeles i Denver. Slušala je, pogledala na sat i rekla: „Sačekaj." Mene je upitala. „Kuda želiš da pođeš?"

„Tamo gde ide Halil."

„Gde on ide?"

„U Los Anđeles."

Vratila se na telefon i rekla: „U redu, Doris, možeš li da rezervišiš za 'Amerikenov' let? Ne, nemam broj odobrenja." Pogledala me je, a ja sam izvadio svoju kreditnu karticu. Kejt ju je uzela i rekla Doris: „Platićemo i zatražiti refundaciju." Dala je Doris broj moje kartice i dodala: „Uzmi prvu klasu. I molim te, pozovi ispostavu u Los Anđelesu i obavesti ih o našem dolasku. Hvala ti." Vratila mi je karticu. „Za tebe, Džone, platiće prvu klasu."

„To je možda tačno danas, ali sutra možda neće hteti da mi plate ni vožnju taksijem."

„Vlada te voli."

„Gde sam pogrešio?"

Elem, stigli smo na „Kenedi" i taksista je upitao: „Koji terminal?"

Ovde sam u subotu stigao uz isto pitanje. Ali ovog puta nisam išao u klub „Konkistador".

Kejt reče vozaču: „Terminal devet."

Dovezli smo se do terminala „Ameriken erlajnza" i izašli. Platilo sam taksisti pa smo otišli do pulta za karte i dobili dve karte prve klase u zamenu za moj raspoloživi kredit. Pokazali smo legitimacije i ispunili obrasce SS-113 kojima se potvrđuje da se naš ručni prtljag sastoji od dva automatska pištolja marke glock kalibra 40.

Igra lava

Imali smo petnaest minuta do poletanja pa sam predložio piće na brzinu, ali Kejt je pogledala tablu s objavama polazaka i rekla: „Ukrcavaju se. Popićemo piće u avionu.“

„Nosimo puce.“

„Veruj mi. Radila sam to i ranije.“

Činilo se da Savršena Seka ima i drugu stranu, koju mi do sada nije otkrila.

Mahnuli smo legitimacijama i formularima za oružje na pultu za bezbednosnu proveru i ušli nekoliko minuta ranije.

Stjuardesa prve klase imala je sedamdesetak godina. Stavila je veštačku vilicu u usta i pozelela nam dobrodošlicu. Upitao sam je: „Je li ovo lokalni ili ekspresni voz?“

Malo se kao zbunila, a ja sam se setio da su starost i senilnost ponekad jedno isto.

Elem, ponestalo mi je avionskih viceva pa sam joj dao dozvole za unos oružja u avion. Pogledala me je kao da se pita ko mi je odobrio da nosim oružje. Kejt joj se ohrabrujuće osmehnula. Ali, možda mi se sve ovo samo pričinilo.

Stjuardesa je pogledala manifest putnika da se uveri u naš identitet, zatim otišla u pilotsku kabinu noseći naše dozvole da bi, prema propisima, obavestila kapetana kako avionom zajedno, prvom klasom, putuju dva naoružana čuvara zakona, jedna fina dama i jedan čudak.

Našli smo naša mesta uz pregradu s leve strane. Prva klasa bila je poluprazna, a putovali su uglavnom ljudi nalik na stanovnike Los Anđelesa koji idu kući, gde im je i mesto.

Pa, nismo mnogo čučali na pisti, imajući u vidu da je to „Kenedi“. Poleteli smo s petnaest minuta zakašnjenja. Kapetan je rekao da ćemo nadoknaditi vreme u vazduhu, što je bolje, mislim, nego da ga nadoknađujemo na losanđeleskom aerodromu rulajući do izlaza brzinom od šest stotina kilometara na sat s izbačenim padobranima za slučaj opasnosti.

Uzleteli smo u veliko plavetnilo, naoružani, motivisani i puni nade.

Rekao sam Kejt: „Zaboravio sam da kupim rublje.“

„Baš sam to htela da ti spomenem.“

Miz Mejfild bila je u retkom raspoloženju.

Druga stjuardesa prve klase došla je s novinama, pa sam zatražio longajlendski *Njuzdej*. Potražio sam i našao članak o ubistvima u muzeju „Kolevka avijacije“ koji sam sa zanimanjem pročitao. Primetio sam da ovaj dugački longajlendski članak nije potpisan, što ponekad nagoveštava da su vlasti malo uredile priču. Zapravo, Asad Halil uopšte

nije spomenut, a kao mogući motiv za ubistva navedena je pljačka. Aha. Uobičajena oružana pljačka muzeja. Pitao sam se je li iko progutao priču o pljački i ubistvu u muzeju. Naročito me je zanimalo da li bi je progutao Halil da ju je video i da li bi pomislio kako tapkamo u mraku. Vredelo bi pokušati, čini mi se.

Pokazao sam članak Kejt. Pročitala ga je i rekla: „Halil je u muzeju ostavio veoma jasnu poruku. To znači da je možda završio posao i krenuo kući, ili da je beskrajno nadmen i beskrajno prezire vlasti, pa kaže: 'Nećete ovo shvatiti dok ne bude prekasno. Uхватite me ako možete!'." Razmislila je malo, pa rekla: „Nadam se da je ovo drugo i nadam se da ide kuda i mi."

„Ako je tako, verovatno je već stigao. Ja se samo nadam da će čekati mrak pre nego što izvede sledeći potez."

Klimnula je glavom.

Pa, trebalo mi je neko piće, pa sam zamolio Kejt da slatkorečivo ubedi baku stjuardesu da nam donese alkohola.

Kejt me je obavestila: „Neće nas poslužiti. Naoružani smo."

„Mislio sam da si rekla..."

„Lagala sam. Ja sam pravnica. Rekla sam: 'Veruj mi.' To znači da lažem. Kako si tako glup?" Nasmejala se.

Bio sam zapanjen.

Rekla je: „Možeš da dobiješ bezalkoholno pivo."

„Mogu da dobijem napad."

Uzela me je za ruku.

Smirio sam se i naručio Devicu Mariju⁴⁵

Ručak u prvoj klasi nije bio loš, a film s Travoltom u ulozi agenta kriminalističke službe bio je odličan uprkos nepovoljnoj kritici koju sam pročitao u longajlenskom *Njuzdeju* koju je napisao Džon Anderson, takozvani filmski kritičar za čije sam stavove uveren da su potpuno suprotni od mojih.

Kejt i ja smo se tokom filma držali za ruke, baš kao klinici u bioskopu. Kad se film završio, spustio sam naslon i zaspao.

---

⁴⁵ Koktel istog sastava kao mnogo slaviji Krvava Marija (Bloody Mary), ali bez alkohola. (Prim. prev.)

Igra lava

Kao što često biva, sanjao sam san otkrivenja o onome što nisam mogao da domislim budan. Mislim, sve mi se složilo - šta Halil smera, šta će sledeće da učini i šta treba da uradimo da bismo ga uhvatili.

Na nesreću, kad sam se probudio, zaboravio sam veći deo sna, uključujući i briljantne zaključke do kojih sam došao, baš kao kad imate sjajan seksualni san i probudite se shvativši da vam je još tvrd.

Ali, skrećem s teme. Sleteli smo na losanđeleski aerodrom u pola osam. Na dobro ili na zlo, bili smo u Kaliforniji. Ili tu treba da budemo ili ne treba. Uskoro ćemo saznati.

KNJIGA PETA

Kalifornija, sadašnjica

*Idi onda i ubij čoveka kog ću imenovati. Kad se
vratiš, moji anđeli će te ponovo uzneti u raj.*

A ako umreš, ipak će te odneti u raj.

STARAC SA PLANINE,

PROROK IZ TRINAESTOG VEKA I OSNIVAČ ASASINA.

Poglavlje 47

Prvi smo se iskrcali. Sačekao nas je agent FBI-ja iz losanđeleske ispostave i odvezao nas na policijski heliodrom gde nas je čekao helikopter FBI-ja da nas odveze u Venturu, gde god to do đavola bilo.

Sve na zemlji ličilo je na Kvins osim palmi i planina. Leteli smo nekoliko kilometara preko nekog okeana, valjda, zatim iznad obale s nekim moćnim brdima desno od nas. Sunce je bilo tačno iznad okeana, ali umesto da izlazi, kao što radi na *mom* okeanu, ono je zalazilo. Ovde je sve baš uvrnuto.

Dvadeset pet minuta kasnije sleteli smo na heliodrom bolnice u istočnom delu Venture.

Čekao nas je plavi kraun viktorija, a vozio ga je momak po imenu Čak. Čak je bio odeven u svetle pantalone i sportski sako, a na nogama je imao patike. Tvrdio je da je agent FBI-ja, ali je delovao kao radnik na parkingu; FBI, kalifornijska verzija. Ali oni svi *misle* na isti način jer su svi pohađali istu školu za mandžurijske kandidate u Kvantiku.

Čak nam je postavio mnoštvo pitanja dok nas je vozio ka podispostavi Federalnog istražnog biroa u Venturi. Pretpostavljam da se u Venturi ne sreću s mnogo slučajeva međunarodnog terorizma. Zapravo, Kejt je u avionu spomenula da je ova ispostava bila jednom zatvorena i da je tek nedavno ponovo otvorena.

Ispostava je bila smeštena u nekakvoj savremenoj poslovnoj zgradi okruženoj palmama i parkinzima. Dok smo išli preko parkirališta, pogledao sam naokolo. Osetio sam miris cveća u vazduhu, a temperatura i vazduh bili su savršeni. Sunce je bilo gotovo zašlo, ali nebo je još blistalo.

Upitao sam Kejt: „Šta FBI ovde radi? Gaji avokado?”

„Prilagodi svoj stav.”

„Naravno.” Zamislio sam ovdašnje agente u plavim odelima „Braća Bruks” i sandalama bez čarapa.

Elem, ušli smo u zgradu, popeli se liftom i našli vrata na kojima je pisalo FEDERALNI ISTRAŽNI BIRO. Na vratima je stajao i okrugli grb s natpisom MINISTARSTVO PRAVDE, uobičajenim terazijama Pravde, izjednačenim, ne nakrivljenim i

geslom VERNOST, HRABROST, NEPODMITLJIVOST. To ne sporim, ali rekao sam Kejt: „Trebalo bi da dodaju 'politička korektnost'."

Već je bila stekla naviku da me ignoriše. Pritisnula je zvono.

Vrata su se otvorila i dočekala nas je simpatična agentkinja po imenu Sindi Lopez koja je rekla: „Nema ništa novo. U Viginsovoj kući su tri agenta iz Venture i tri agenta iz Los Anđelesa. Dvadesetak agenata iz Venture i Los Anđelesa je u susedstvu, mesna policija je podignuta i svi su u kontaktu putem radija i mobilnih telefona. Još pokušavamo da pronađemo Elvuda Viginisa. Saznali smo iz papira nađenih u njegovoj kući da leti za firmu 'Pacifik kargo servis' pa smo ih posetili, ali smo dobili obaveštenje da on nema zakazan let do petka. Dva agenta su u toj firmi na okružnom aerodromu Ventura za slučaj da se Viginis pojavi tamo. Postavili smo agente i na mesta na koja Viginis često svraća. Ali, stekli smo sliku o ovom čoveku kao o slobodnom duhu čija su kretanja lutalačka."

„Sviđa mi se taj tip."

Agentkinja Lopez se kao osmehnu i nastavi: „Nema ni njegove devojke. Oboje su poznati kao kamperi, pa je sasvim moguće da su na kampovanju."

„Šta je to kampovanje?" - upitao sam.

Miz Lopez pogleda miz Mejfild. Miz Mejfild pogleda mene. Rekao sam: „Oh, kao, ono u šumi? Šatori i sve to?"

„Da."

„Imate li broj mobilnog telefona Viginisa ili njegove devojke?"

„Da. Oba. Ali niko se ne javlja."

Razmislio sam malo i odlučio da je bolje kampovati nego biti mrtav, ali ne mnogo bolje. Rekao sam Lopezovoj: „Zvuči kao da ste temeljno obavili posao."

„Sigurna sam da jesmo." Pružila je Kejt cedulju za poruke i rekla: „Džek Kenig je zvao iz Njujorka. Želi da mu se javite. Biće tamo do ponoći po njujorškom vremenu, a zatim kod kuće."

Rekao sam Kejt: „Pozvaćemo ga iz Viginsove kuće. Kad budemo imali o čemu da izvestimo."

Ona reče: „Pozvaćemo ga sada."

„Dopalo bi ti se da se Halil pojavi u Viginsovoj kući dok ti pričaš sa Džekom?"

Ona nesigurno klimnu glavom i reče Sindi Lopez: „U redu, želimo da odemo do Viginsove kuće."

„Trudimo se da ne pokazujemo previše aktivnosti tamo."

Odvratio sam: „Onda ćemo tiho sedeti na kauču."

Oklevala je, zatim rekla: „Ako idete, bili bismo vam zahvalni da ostanete makar do ranih jutarnjih sati." Naglasila je: „Pokušavamo da namestimo zamku, ne da napravimo žurku."

Poželeo sam da je podsetim kako niko od nas ne bi ni došao u ovu priliku da nije bilo *moi*, ali sam se odupro porivu da govorim o očiglednom. Vidite kako brzo slučaj može da vam isklizne iz ruku?

Kejt, večiti diplomata, reče agentkinji Lopez: „Vi ste glavni, a mi nismo došli da smetamo."

Ostavili smo miz Lopez da razmišlja o tome zašto *jesmo* došli. Sve je to ego, draga moja gospođo. Rekao sam: „Miz Mejfeld i ja počeli smo da radimo na ovom slučaju od tragedije na aerodromu 'Kenedi', pa bismo voleli da vidimo i kraj. Držaćemo se po strani kad dođemo u Viginsovu kuću."

Mislím da mi nije poverovala, ali je rekla: „Savetujem vam da obučete neprobojne prsluke. Imam rezervne koje mogu da vam pozajmim."

Osetio sam poriv da se skinem i pokažem Lopezovoj da meci prolaze kroz mene bez ikakvih posledica. Rekao sam: „Hvala, ali..."

Kejt me prekide: „Hvala vam, pozajmićemo prsluke." Obavestila je Lopezovu: „Nikada ne pitajte muškarca da li želi pancir ili rukavice. Samo ga naterajte da ih navuče."

Miz Lopez se znalački osmehnu.

Pa, osećao sam se zaista posebno, okružen brižnim i susretljivim ženama koje znaju šta je najbolje za glupog malog Džonija. Ali onda sam pomislio na Asada Halila i ponadao se da imaju prsluk u mojoj veličini.

Otišli smo u njihovu zaključanu oružarnicu iza čeličnih vrata. Unutra je bila sva moguća roba - puške, sačmare, granate za omamljivanje, lisice i sve to.

Miz Lopez reče: „Možete da probate prsluke u ženskom ili muškom toaletu ako želite."

Kejt je zahvalila Lopezovoj i ova izađe.

Skinuo sam sako, kravatu i košulju i rekao Kejt: „Neću da virim."

Ona je skinula jaknu boje „Hajncovog“ kečapa i bluzu. Virio sam.

Našli smo svako svoj broj prsluka i obukli ih. Rekao sam: „Ovo je baš kao u epizodi *Dosijea Iks* kada...“

„Prestani s posranim *Dosijeom Iks*.“

„Ali zar te ne kopka zašto se nikada nisu kresnuli?“

„Ona ga *ne voli*. Poštujte ga, i on poštuje nju i ne žele da izgube ili zamrse svoj posebni odnos poverenja.“

„Ponovi?“

„Lično mislim da je do sada trebalo da se kresnu.“

Izašli smo iz oružarnice i zahvalili agentkinji Lopez. Čak, koji nas je pokupio na bolničkom heliodromu, otpratio nas je nazad na parking i odvezao nas do kuće gospodina Elvuda „Čipa“ Viginosa.

Mnoge misli su mi prolazile kroz glavu dok smo se vozili na zapad, prema levoj obali. Prešao sam dug put dovde, ali gospodin Asad Halil prešao je mnogo duži. Njegovo putovanje počelo je u mestu zvanom Al Azizija, negde u Libiji, pre mnogo godina. On i Čip Vigin delili su zakratko tačku u vremenu i prostoru u noći petnaestog aprila 1986. Sada je Asad Halil želeo da uzvрати posetu, a gospodin Vigin nije znao da mu se spremaju gosti. Ili se Čip Vigin već sastao s Asadom Halilom i posao je obavljen. U tom slučaju niko neće doći u Viginsovu kuću, nikada. Ali ako se Vigin i Halil još nisu sreli, pitao sam se ko će prvi doći uz prilazni put.

Sunca je gotovo nestalo i palila su se ulična svetla.

Dok smo prilazili Viginsovom susedstvu, Čak se radiom javio jedinici za prismotru oko Viginsove kuće tako da se ne unerveže i ne počnu da pucaju. Onda je iz istog razloga mobilnim telefonom pozvao agente smeštene unutar kuće, a ja sam rekao: „Kaži im da pristave kafu.“

Čak nije ovo preneo, ali slušajući njegovu polovinu razgovora mogao sam da zaključim kako se agenti u kući ne raduju neočekivanom društvu. Ko ih jebe. Ovo je i dalje moj slučaj.

Elem, vozili smo se dugačkim pravim ulicama predgrađa za koje je Čak rekao da je blizu okeana, iako okean nisam ni video ni namirisao. Svi placevi bili su premali, a sve kuće prizemne, s fasadama od gipsanog maltera, garažama i krovovima pokrivenim crvenim crepom; osim toga, na svaku kuću dolazilo je bar jedno palmino stablo. Kraj nije delovao

skupo, ali u Kaliforniji je to teško odrediti, a i nije me bilo briga. Rekao sam Čaku: „Jesu li ove kuće oduvek bile tu ili su došle s izlivanjem mulja s planina?“

On se zakikotao i odvratio: „Kliznule su dole za vreme poslednjeg zemljotresa za kojim su usledili šumski požari.“

Čak mi se dopao.

Srećom, nisam opazio nikog iz jedinice za prismotru, a bio sam još srećniji što nisam naokolo video nijedno dete.

Čak reče: „Ona kuća sa desne strane, druga od raskrsnice.“

„Misliš, ona bela kuća od gipsanog maltera s crvenim krovom i palmom?“

„Aha... sve su... druga od kraja.“

Kejt, koja se vozila pozadi, šutnu naslon mog sedišta, što je valjda bio nekakav znak.

Čak reče: „Zaustaviću, vi ćete izaći, a ja idem dalje. Prednja vrata nisu zaključana.“

Kad sam ušao u kola, primetio sam da je unutrašnje svetlo isključeno, baš kao na Istočnoj obali, što je bilo ohrabrujuće. Možda ovi ljudi ipak znaju šta rade.

Kola su stala, Kejt i ja smo hitro izašli i ne trčeći krenuli ispućalim pločnikom. Desno od vrata bio je veliki prozor do poda sa spuštenim venecijanerima. U mom starom kraju ceo blok bi do sada saznao za čudnovata dešavanja, ali ovaj kraj je izgledao kao prizor iz filmova B produkcije pedesetih godina, kad svi umru od atomske radijacije. A možda su federalci evakuisali susede.

Otvorio sam vrata i ušli smo. Nije bilo predvorja, pa smo se našli u prostoriji oblika slova L, kombinaciji dnevne sobe i trpezarije, osvetljenoj samo nejasnim svetlom jedne jedine stone lampe.

Na sredini sobe stajali su muškarac i žena obučeni u plave pantalone i košulje i najlonske vetrovke FBI-ja s prikačenim legitimacijama. Široko su se smešili i pružali nam ruke da se pozdravimo. Zapravo nisu.

Ipak, muškarac je rekao: „Ja sam Rodžer Fleming, a ovo je Kim Ri.“

Miz Ri je bila orijentalnog, odnosno, kako se to sada kaže, istočnoazijskog porekla, a po imenu sam pretpostavio da je Korejka. Rodžer je bio beli hleb i majonez. Rekao sam: „Pretpostavljam da znate naša imena - mene zovu Kejt.“

Agent Fleming se nije nasmešio, kao ni agentkinja Ri. Neki ljudi se mnogo uozbilje kad čekaju na opasnu pucnjavu. Pajkani se obično zezaju, verovatno da bi prikriili nervozu, ali federalci *sve* shvataju ozbiljno, uključujući, siguran sam, i dan na plaži.

Agentkinja Ri upita: „Koliko ostajete?"

Odgovorio sam: „Koliko bude trebalo."

Kejt reče: „Ne nameravamo da se uključimo u samo hvatanje osumnjičenog ako se pojavi ovde, osim ako vam ne zatrebamo. Ovde smo samo da bismo pomogli u identifikaciji i da uzmemo izjavu kada bude uhvaćen. Osim toga, odvešćemo ga u Njujork ili Vašington da odgovori na razne federalne optužbe."

Ja nisam baš to imao na umu, ali Flemingu i Riovoj je prijalo da čuju kako je bar jedno od nas dvoje normalno.

Miz Mejfild nastavi svoju misionarsku izjavu i reče: „Ako se gospodin Viginis pojavi prvi, ispitaćemo ga i zamoliti ga da nam preda kuću, a onda neko može da ga otprati na drugu lokaciju. U svakom slučaju, nameravamo da ostanemo u ovoj kući i čekamo osumnjičenog, za kog verujemo da je krenuo ovamo."

Miz Ri odgovori: „Odredili smo da je šest optimalan broj agenata koji želimo u kući iz bezbednosnih i logističkih razloga. Zato ćemo vas, ako se osumnjičeni pojavi, zamoliti da zauzmete položaj u zadnjoj sobi, koju ćemo vam pokazati."

Rekao sam: „Slušajte, miz Ri, gospodine Fleming, možda ćemo provesti ovde mnogo vremena i deliti spavaću sobu i kupatilo. Kako bi bilo da prekinemo sa sranjima i pokušamo da se složimo? Važi?"

Nije bilo odgovora.

Kejt je, svaka joj čast, promenila ton i rekla: „Radili smo na ovom slučaju otkako je Asad Halil sleteo u Njujork. Videli smo preko trista mrtvih ljudi u avionu kojim je stigao, ubio je jednog člana naše ekipe, ubio je našu sekretaricu i ubio je dežurnu agentkinju."

I tako dalje. Rekla im je sve, po mom mišljenju suviše učtivo, ali shvatili su poruku i čak klimnuli glavama kad je završila.

Ja sam u međuvremenu pogledao po dnevnoj sobi. Bila je oskudno nameštena, pa ipak neukusna. Bila je i neuredna, za šta bih voleo da okrivim federalce, ali mislim da je neurednost bila odraz stava gospodina Viginisa prema životu.

Miz Ri ponudi da nas upozna s kolegama, pa smo pošli za njom u kuhinju, a gospodin Fleming je zauzeo položaj uz prednji prozor i virio kroz venecijanere. Visoka tehnologija. Ali, naravno, neko iz ekipe za prismotru obavestiće nas ako se neko približi kući.

Kuhinju je nejasno osvetljavala meka svetlost fluorescentne sijalice ispod police, ali sam uspeo da vidim kako potiče otprilike iz 1955. U njoj je bio drugi par, takođe obučen u odeću urbanih komandosa - tamne pantalone, tamna košulja i najlonska vetrovka. Plave kape za bezbol stajale su im na pultu. Muškarac je sedeo za malim kuhinjskim stolom i uz svetlost baterijske lampe čitao svežanj izveštaja. Žena je stajala uz zadnja vrata i virila kroz mali prozor na njima.

Miz Ri nas predstavi gospodinu koji se, kao i ja, zvao Huan, mada mu je prezime bilo puna usta španskog pa ga nisam dobro razaznao. Dama je bila crna i zvala se Edi. Mahnula nam je i nastavila da osmatra zadnje dvorište.

Onda smo se vratili kroz prostoriju oblika slova L i ušli u malo predvorje; tu su bila troja vrata od kojih su najmanja vodila u kupatilo. U većoj prostoriji, spavaćoj sobi, čovek u odelu sedeo je za stolom i pazio na radio i dva mobina telefona igrajući se na Viginsovom kompjuteru. Jedina svetlost dopirala je s monitora, a šaloni su bili zatvoreni.

Miz Ri obavi predstavljanje, a muškarac, čije ime je bilo Tom Stokvel, a etničko poreklo blede, reče: „Ja sam iz ispostave u Los Andelesu i ja sam šefove jedinice.”

Ovo je valjda značilo da ispadam. Odlučio sam da budem fin i rekao. „Miz Mejfild i ja smo ovde da pomognemo, ne da se namećemo.” Šta kažete na ovo?

Odvratio je: „Koliko ostajete?”

„Koliko treba.”

Kejt uze da obaveštava Toma. „Osumnjičeni, kao što znate, možda nosi neprobojni prsluk i poseduje najmanje dva komada vatrenog oružja, pištolje glock kalibra četrdeset, koje je, kao i pancir, očigledno uzeo od dvojice agenata iz aviona.” Podnela je Tomu usmeni izveštaj, a on je pažljivo slušao. Zaključila je sa: „Taj čovek je izuzetno opasan i ne očekujemo da ćemo ga savladati bez borbe. Ali, naravno, moramo ga uhvatiti živog.”

Tom odvrati: „Imamo razna nesmrtonosna oružja i sredstva, kao što su sluz-puška, mreža za bacanje i, naravno, gas, kao i...”

„Izvinite?” - rekao sam. „Šta je to sluz-puška?”

„To je velika ručna naprava, izbacuje sluz koja se trenutno stvrdnjava i imobilise osobu.”

„Je li to kalifornijski izum?"

„Nije, gospodine Kori. Može se naći u celoj zemlji." Tom dodade: „A imamo i mrežu koju izbacujemo iz puške i koja obujmi individuu."

„Stvarno? A imate li i prave puške?"

Tom nije obratio pažnju na ovo i nastavio je s izveštajem.

Prekinuo sam ga rekavši: „Jeste li evakuisali susede?"

Odgovorio je: „Mnogo smo raspravljali o tome, ali Vašington se slaže da bi pokušaj evakuacije suseda mogao da bude problem."

„Za koga?"

Objasnio je: „Pre svega, postoji očigledna mogućnost da agenti budu viđeni dok obaveštavaju susede. Neki ljudi nisu kod kuće i možda dolaze kasnije, pa bi to potrajalo celu noć. A stanarima bi bilo nezgodno ako bi morali da napuste svoje domove na neodređeno vreme." Dodao je: „Ipak, ispraznili smo kuće s obe strane ove i u njih smestili tri agenta."

Podtekst je bio da je važnije uhvatiti Asada Halila nego brinuti o tome hoće li poreski obveznici biti uhvaćeni u unakrsnu vatru. Iskreno, slagao sam se s tim.

Miz Ri dodade: „Ekipe za prismotru dobile su uputstva da ne pokušavaju da uhvate osumnjičenog na ulici osim ako ne predoseti opasnost i ne pokuša da pobjegne. Hvatanje će najverovatnije biti obavljeno u kući ili blizu nje. Osumnjičeni je najverovatnije sam i najverovatnije naoružan samo s dva pištolja. Zato ne očekujemo snažnu razmenu vatre - ili *bilo kakvu* razmenu vatre - ako sve odigramo kako treba." Pogledala je Kejt i mene i rekla: „Naselje će biti zatvoreno za saobraćaj ako zaključimo da se osumnjičeni približava."

Lično sam mislio da susedi neće ni primetiti divlje puškanje na prednjem travnjaku ako su im televizori i stereo-uređaji dovoljno glasni. Rekao sam: „Nebitno, slažem se." Ali u glavi mi se pojavila slika klinca koji prolazi na biciklu u najgorem mogućem trenutku. To se dešava. Čoveče, i te kako se dešava.

Kejt reče: „Pretpostavljam da ekipa za prismotru ima uređaje za noćno osmatranje."

„Naravno."

I tako smo ćaskali. Kejt je uverila Toma i Kim da je i ona nekada bila kalifornijska devojka. Svi su se složili da moramo da sarađujemo, osim možda mene, koji sam se osećao pomalo suvišnim.

Tom je spomenuo da su i u bivšu Viginsovu kuću u Burbenku takođe postavljeni agenti i obavestio nas da je mesna policija ovde i u Burbenku obavještena, ali da nije zatražena neposredna pomoć.

U jednom trenutku sam se umorio od priče kako je sve pokriveno na sve moguće načine, pa sam upitao: „Gde je šesta osoba?”

„U garaži. Garaža je pretrpana, pa Vigin ne može da utera auto u nju, ali vrata se automatski otvaraju pa može da uđe pešice i pođe u kuhinju. To će verovatno i učiniti pošto je to najkraći put od mesta gde ostavlja kola na prilaznom putu.”

Zevnuo sam. Malo mi je smetala vremenska razlika, pretpostavljam, a nisam mnogo ni spavao u poslednjih nekoliko dana. Koliko je sati u Njujorku? Više? Manje?

Tom nas je uverio i da je učinjeno sve kako bi se Elvud Vigin pronašao pre nego što krene kući. Rekao je: „Koliko mi znamo, Halil može da pokuša da ubije Viginu dok se ovaj vozi kući. Vigin vozi purpurni džip grand čiroki. Kola nisu ovde, pa pazimo da li će se pojaviti.”

Upitao sam: „Šta vozi njegova devojka?”

Tom odgovori: „Beli ford vindstar. Još je u njenoj kući u Oksnardu, koju takođe nadziremo.”

Oksnard? Elem, šta sam mogao da kažem? Ovi ljudi su uradili sve kako treba, profesionalno govoreći. Lično sam ipak mislio da su zamlate.

Rekao sam: „Siguran sam da ste obavješteni o Halilovim posetama sada pokojnim drugovima iz eskadrile gospodina Viginu. To mi nagoveštava da Halil ima više informacija o Čipu Viginu nego mi. On ga traži mnogo duže nego mi.” Dodao sam, za zapisnik: „Postoji velika šansa da su se gospodin Vigin i gospodin Halil već sastali.”

Neko vreme ovo niko nije prokomentarisao, a onda Tom reče: „To ne menja naš posao ovde. Čekaćemo da vidimo hoće li se neko pojaviti.” Dodao je: „Cela oblast upozorena je da pazi na Halila i na Viginu, naravno, pa ćemo možda dobiti veseli poziv od policije koji će nam saopštiti da su jedan ili obojica pronađeni. Vigin živ, a Halil u lisicama.”

Nisam želeo da donosim još loše karme, ali nisam mogao da zamislim Asada Halila u lisicama.

Tom sede za Viginov kompjuter i reče: „Pokušavam da u kompjuteru nađem nagoveštaj gde bi Vigin mogao da bude. Pogledao sam njegovu elektronsku poštu da vidim da li se dopisivao s nekim federalnim ili državnim parkom, rezervisao prostor za kampovanje

ili tako nešto. Mislimo da je na kampovanju." Onda je rekao, valjda meni: „To je kada odete u šumu sa šatorom ili kamp prikolicom."

Zaključio sam da su miz Lopez i Tom razgovarali.

Upitao sam ga: „Jeste li pogledali Viginsovo donje rublje?"

Podigao je pogled s monitora na mene. „Izvinite?"

„Ako nosi bokserice srednje veličine, voleo bih da pozajmim jedne."

Tom malo razmisli, pa odgovori: „Svi smo doneli preobuku, gospodine Kori. Možda bi neko - neko od muškaraca, mislim - mogao da vam pozajmi nešto rublja." Dodao je: „Ne smete da koristite rublje gospodina Viginosa."

„Pa, ako se pojavi, upitaću njega."

„Dobra ideja."

Kejt se, što joj služi na čast, nije pretvarala da me ne poznaje. Rekla je agentkinji Kim Ri: „Voleli bismo da vidimo garažu i ostatak kuće."

Miz Ri nas je povela u predvorje i otvorila vrata sobe koja gleda na zadnje dvorište. Nekadašnja verovatno spavaća soba pretvorena je u centar za zabavu, u njoj su bili veliki televizor, audio-oprema i dovoljno zvučnika da izazovu novi zemljotres. Na podu sam primetio šest torbi. Miz Ri reče: „Možete kasnije da koristite ovu sobu. Kauč se razvlači i postaje krevet." Dodala je: „Spavaćemo na smenu ako ovo potraje tokom noći."

Nekada sam mislio da je moja najgora noćna mora večera s mojom porodicom na Dan zahvalnosti, ali situacija u kojoj sam zarobljen u maloj kući s agentima FBI-ja upravo je zauzela prvo mesto.

Miz Ri nam je pokazala i malo kupatilo, zbog čega sam pomislio da se nekada bavila prodajom nekretnina. Ono što sam primetio da nedostaje u kući bile su vojne uspomene, što mi je govorilo da Elvud Vigin ne voli da se seća svog služenja. A možda je prosto sve izgubio, što bi se uklapalo u njegov profil koji smo stvorili. Ili smo pak u pogrešnoj kući. Ne bi bilo prvi put da federalci odu na pogrešnu adresu. Hteo sam da spomenem ovu mogućnost miz Ri, ali to je za njih osetljiva tema.

Elem, vratili smo se u kuhinju i miz Ri je otvorila vrata koja su vodila u prenatrpanu garažu. Na baštenskoj stolici iza nekakvih naređanih kartonskih kutija sedeo je preplanuli plavokosi mladić, očigledno mlađi agent, i čitao novine pod svetlom sijalice s tavanice. Ustao je, a miz Ri mu je rukom pokazala da ponovo sedne kako bi bio van vidika ako se vrata

garaže iznenada elektronski otvore. Rekla je Kejt i meni: „Ovo je Skot, dobrovoljno se javio za dužnost u garaži." Čak se i nasmešila.

Skot, koji je izgledao kao da je do malopre jahao na talasima, blesnu zubnim navlakama i mahnu nam.

Rekao sam: „Ovaj, znaš, momče, samo ti sedi tu - razumeš?" Naravno, nisam to rekao, ali sam zaista želeo. Skot je bio moje visine, ali nije bio tip koji nosi bokserice.

Miz Ri zatvori vrata. Stajali smo u kuhinji s Edi i Huanom. Miz Ri reče: „Doneli smo zalihe smrznute i konzervirane hrane tako da niko ne mora da izlazi ako ovo potraje." Dodala je, naglašeno: „Imamo hrane za šestoro za šest dana."

Odjednom mi se u mislima pojavila slika agenata FBI-ja koji se pretvaraju u ljudoždere kad ponestane hrane, ali nisam to nikome rekao. Već smo na tankom ledu, odnosno njegovom kalifornijskom ekvivalentu.

Huan reče: „Sad kad moramo da hranimo još dvojica usta, hajde da naručimo picu. Treba mi moja pica."

Huan je bio u redu, činilo mi se. Na nesreću, bio je dosta krupniji od mene i takođe nije bio tip koji nosi bokserice.

Edi mi reče: „Ja pravim opake makarone sa sirom u mikrotalasnoj."

Svi smo se zakikotali. Ipak, do sada je sve teklo vraški bolje nego što sam očekivao pre dvadeset četiri sata. Asad Halil nam je nadohvat ruke. Je li tako? Šta može da krene naopako? Ne pitajte.

Ali ako je Viggins ipak živ, imamo i mi dobre izgleda da preživimo.

Kejt reče kako ide da pozove Džeka Keniga i reče mi da pođem s njom u zadnju sobu. Odbio sam poziv, pa je otišla sama. Ostao sam u kuhinji i ćaskao s Edi i Huanom.

Kejt se vratila posle petnaest minuta i obavestila me: „Džek te pozdravlja i čestita na odličnom detektivskom poslu. Želi nam sreću."

„To je lepo. Jesi li ga pitala kako je bilo u Frankfurtu?"

„Nismo razgovarali o Frankfurtu."

„Gde je Ted Neš?"

„Koga briga za to?"

„Mene."

Kejt pogleda iskosa naše kolege i tiho reče: „Nemoj da te opsedaju nevažne stvari."

„Samo želim da ga zviznem po nosu. Ništa naročito.“

Nije obratila pažnju na ovo. Rekla je: „Džek želi da ga pozovemo ako se nešto desi, naravno. Ovlašćeni smo da dopratimo Halila, živog ili mrtvog, u Njujork, a ne u Vašington. To je važno.“

„Mislim da Kenig pravi račun bez krčmara.“

Ni na ovo nije obratila pažnju, nego je rekla: „On radi s raznim mesnim policijskim jedinicama na sastavljanju jasne slike kretanja Asada Halila ubistava koja je izvršio i na utvrđivanju ko su mu saučesnici ili su to bili.“

„Odlično. Biće zaposlen i skinuće mi se s vrata.“

„Upravo to sam mu i ja rekla.“

Mislim da me je miz Mejfild zezala. Elem, nismo želeli dalje da zabavljamo kolege, pa smo završili razgovor.

Edi nas je ponudila kafom, pa smo Kejt, Kim i ja seli s njom za kuhinjski sto dok je Huan motrio na zadnja vrata. Mnogo ih je zanimalo sve što se dogodilo od subote naovamo, postavljali su nam pitanja o onome što se nije pojavilo u novinama ni u izveštajima koje su dobili. Interesovalo ih je kakvo je raspoloženje na Federalnom trgu broj 26, šta su rekli šefovi u Vašingtonu i sve to. Čuvari zakona, shvatio sam, svuda su isti. Uprkos prvobitnom učtivo prikrivenom neprijateljstvu po našem dolasku, sada smo se lepo slagali - bratimljenje i sve one dobre stvari. Mislio sam da povedem pesmu *Ventura Highway*, ili možda *California, Here I Come*, ali nisam želeo da preteram u ovom trenutku na Zapadnoj obali.

Činilo mi se da svi znaju da sam bivši njujorški pajkan, pa sam pretpostavio da su upozoreni, ako je to prava reč, a možda su jednostavno shvatili.

Bili su to trenuci kada sve deluje mirno i normalno, ali kada svi znaju da zvonjava telefona može da prekine predstavu i zaledi krv u žilama. Doživeo sam to, kao i svi ostali u kući. Mora da sam uživao u svemu ovome jer nisam ni pomislio na svoju lepu bezbednu slušaonicu na „Džonu Džeju“. Mislio sam na Asada Halila i gotovo sam osetio ukus tog ludog ubice. Zapravo, mislio sam na pukovnika Hambrehta iseckanog sekirom na komade, i na đake iz Brisela.

Prošao je ceo sat, a petoro agenata se smenjivalo na položajima. Kejt i ja smo ponudili da ih zamenimo, ali izgleda da su želeli da ostanemo u kuhinji.

Skot je došao za sto i želeo da čuje sve o Njujorku. Pokušao sam da ga ubedim da ljudi jašu na talasima 1st Rivera i svi su se smejali. Bio sam u iskušenju da ispričam vic o ministru pravde, ali možda bi me pogrešno shvatili.

Elem, bio sam skroman pričajući o svom doprinosu slučaju, jedva sam spomenuo da sam upravo ja shvatio šta Asad Halil smera i prigušio sam zaslepljujući sjaj svoje pameti pričajući o načinu na koji smo identifikovali pilote obeležene da umru.

Na ovo su se svi smrkнули, shvativši da su mnogi dobri momci koji su služili svojoj zemlji sada mrtvi i da ih je ubio strani agent. To ne bi smelo da se događa.

Bilo je skoro devet uveče kad je negde zazvonio telefon i sav razgovor prestao.

Tom je trenutak-dva kasnije upao u kuhinju i rekao: „Plavi dostavni kombi kruži po susedstvu, u kabini je samo vozač. Momci s noćnim nišanima kažu da odgovara opisu osumnjičenog. Svi na svoja mesta.”

Svi su već ustali i pošli, a Tom je rekao Kejt i meni: „Idite u televizijsku sobu.” Brzo je izašao iz kuhinje, a Kim Ri je otišla u garažu gde je sada dežurao Rodžer Fleming. Ostavila je vrata otvorena, pa sam video Rodžera kako čuči iza kartonskih kutija s pištoljem u ruci. Kim je izvukla svoju pucu, prišla vratima i stala pored, uz osvetljeni električni prekidač za otvaranje vrata.

Huan je stao pored kuhinjskih vrata i izvadio pištolj.

Kejt i ja otišli smo u dnevnu sobu gde su Tom i Edi, s pištoljima u rukama, stali svako sa po jedne strane vrata. Skot je stajao pred vratima i virio kroz špijunku. Nisam mogao a da ne zapazim da je Skot skinuo sve sa sebe osim vrećastih kupaćih gaćica i da mu iz pojasa za leđima viri drška gloka. Pretpostavljam da je to bila kalifornijska verzija prerusavanja. U svakom slučaju, odao sam mu priznanje što nije obukao neprobojni prsluk.

Tom nas je video i usrdno nam predložio da se povučemo u sobu s televizorom, ali je brzo shvatio da nisam prešao pet hiljada kilometara da bih gledao televiziju dok je hapšenje u toku. Rekao je: „Sakrijte se, ovde.”

Kejt stade pored Toma, koji je stajao levo od vrata, i izvadi pucu. Ja sam stao pored Edi, koja se uvukla u uzani prostor između vrata i desnog zida dnevne sobe. Vrata će se otvoriti ka nama i bićemo iza njih kad se otvore. Bilo je dosta pištolja napolju pa nisam izvadio svoj glok. Pogledao sam Kejt, uzvratila mi je pogled, nasmešila se i namignula mi. Srce mi je snažno udaralo, ali ne, bojim se, zbog Kejt Mejfild.

Tom je prineo mobilni uhu i slušao. Rekao nam je: „Kombi usporava nekoliko kuća dalje od nas...”

Skot, koji je gledao kroz špijunku, reče: „Vidim kombi. Staje ispred kuće.”

U sobi se čulo disanje. Uprkos podršci, opremi visoke tehnologije i neprobojnim prslucima, ništa nije nalik na trenutak kada treba da se vidite oči u oči s naoružanim ubicom.

Skot, vrlo hladan, rekao bih, reče: „Tip izlazi iz kombija... s druge strane, ne vidim ga... ide nazad... otvara vrata... izvadio je paket... dolazi ovamo... odgovara opisu... visok, bliskoistočni tip... u farmerkama i majici s tamnim okovratnikom, nosi mali paket u jednoj ruci... gleda levo i desno po ulici...”

Tom je kazao nešto u mobilni telefon a zatim ga spustio u džep. Rekao nam je, tiho: „Svi znate šta treba da radite.”

Zapravo, ja sam propustio probu.

Tom reče: „Vodite računa da to može biti nevini dostavljač... nemojte primenjivati suviše sile, ali ga oborite i stavite mu lisice.”

Pitao sam se šta je bilo sa sluz-puškom. Osetio sam da mi se lice lako znoji.

Začulo se zvono na vratima. Skot je sačekao jedno pet sekundi, onda uhvatio kvaku i otvorio vrata. Pre nego što su mi zaklonila vidik, video sam Skota kako se smeši i kaže: „Nešto za mene?”

„Gospodin Viggins?” - reče glas sa stranim naglaskom.

„Ne”, odgovori Skot. „Ja samo čuvam kuću. Treba li da potpišem za to?”

„Kad se gospodin Viggins vraća?”

„U četvrtak. Možda u petak. Mogu da potpišem, u redu je.”

„U redu. Potpišite ovde, molim vas.”

Čuo sam Skota kako kaže. „Ova olovka ne radi. Uđite.”

Skot se sklonio s vrata. Nisam mogao a da ne pomislim da bi Skot, da zaista čuva kuću, uskoro ležao mrtav i smrdljiv u zadnjoj sobi dok Asad Halil čeka gospodina Vigginsa da se vrati kući.

Visoki preplanuli gospodin ušao je oko metar u dnevnu sobu; tek što je prošao vrata kada ih je Edi zalupila. Čak i da nisam bio obavešten, znao bih šta sledi. Pre nego što biste rekli „abrakadabra”, Skot je zgrabio tipa za košulju i bacio ga u gužvu koja je čekala.

Za oko četiri sekunde naš posetilac bio je prikucan licem na pod; ja sam ga držao za noge a Edi za vrat dok su mu Tom i Skot stavljali lisice.

Kejt je otvorila vrata i pokazala znak palcem nagore onome ko nas je posmatrao dvogledom. Zatim je potrčala do kombija, a ja sam krenuo za njom.

Pregledali smo kombi, ali u njemu nije bilo nikoga. Nekoliko paketa ležalo je razbacano po podu. Kejt je na prednjem sedištu našla mobilni telefon i uzela ga.

Kola su počela da se pojavljuju niotkuda i da se uz škripu guma zaustavljaju na ulici pred kućom dok su iz njih iskakali agenti, baš kao u filmovima, mada ja nisam opazio potrebu za škripom. Kejt im reče: „U lisicama je.“

Vrata garaže su se otvorila, primetio sam, i Rodžer i Kim izašli su na travnjak. Od suseda i dalje ni traga ni glasa. Svirepo sam pomislio da bi, kada bi ovo bilo snimanje filma, masa bila divlja i da bi se ljudi vikom nudili da statiraju.

Elem, prema standardnom operativnom postupku, ljudi iz ekipe za prismotru vratili su se u kola i nastavili da motre na kuću kako ne bi uplašili saučesnike koji će se možda pojaviti, da ne spominjem mogućnost da uznemire gospodina Viginisa ako dođe kući - ili susede, koji će možda primetiti da se nešto dešava.

Kejt i ja smo utrčali natrag u kuću gde je zarobljenik sada ležao na leđima. Edi i Skot su ga pažljivo pretresali, a Tom je stajao iznad njega.

Pogledao sam ga i nisam se posebno iznenadio videvši da to nije Asad Halil.

Poglavlje 48

Kejt i ja smo pogledali jedno drugo, zatim sve ostale oko nas. Niko nije delovao naročito srećno.

Edi reče: „Čist je.”

Čovek je cmizdrio, a suze su mu klizile niz lice. Ako je neko i posumnjao u to da ovo nije Asad Halil, cmizdrenje ga je razuverilo.

Rodžer i Kim su otišli u dnevnu sobu. Kim reče da će javiti radiom jedinici za prismotru da dostavljač nije naš čovek i da ostanu budni.

Skot je izvadio čovekov novčanik i preturao po njemu. Upitao ga je: „Kako se zoveš?”

Čovek je pokušavao da se pribere i jecavo je rekao nešto što je zvučalo kao mešavina šlajma i bala.

Skot, držeći čovekovu vozačku dozvolu s fotografijom, ponovi: „Reci mi svoje ime.”

„Azim Rahman.”

„Gde živiš?”

Čovek reče adresu u Los Anđelesu.

„Kad si rođen?”

I tako dalje. Čovek je na sva pitanja iz vozačke dozvole odgovorio tačno, što ga je navelo da pomisli kako ćemo ga pustiti da ide. Greška.

Tom započe s pitanjima na koja nema odgovora u vozačkoj dozvoli, na primer: „Šta radiš ovde?”

„Molim vas, gospodine, došao sam da uručim paket.”

Rodžer je razgledao paketić, ali ga nije otvorio, naravno, za slučaj da je u njemu bombica. „Šta je unutra?” - upita Rodžer.

„Ne znam, gospodine.”

Rodžer reče svima: „Nema adrese pošiljaoca.” Dodao je: „Staviću ovo pozadi i pozvaću vozilo za uklanjanje eksploziva”, i izašao, što nas je sve obradovalo.

Huan je ušao u dnevnu sobu. Sada se Azim Rahman verovatno pitao šta će ovolike vetrovke FBI-ja u kući gospodina Vignisa. A možda je i znao odgovor.

Pogledao sam Toma u lice i video da je zabrinut. Obaranje državljanina na pod, rođenog ili naturalizovanog, nije dobro za karijeru, da ne spominjemo sliku FBI-ja u javnosti. Čak i obaranje na zemlju ilegalnog useljenika može da vas uvali u nevolje ovih dana. Mislim, svi smo mi građani sveta, zar ne?

U tom smislu Tom upita Rahmana: „Jesi li državljanin?”

„Jesam, gospodine. Položio sam zakletvu.”

„To je dobro za tebe”, odgovori Tom.

Tom postavi Rahmanu gomilu pitanja o njegovom susedstvu u Zapadnom Holivudu, na koja je Rahman izgleda uspeo da odgovori. Zatim ga je pitao mnogo štošta drugo, neku vrstu testa iz predmeta Građanske slobode, na šta Rahman nije loše odgovorio. Znao je čak i ko je guverner Kalifornije, zbog čega sam posumnjao da je špijun. Ali nije znao ko je njegov kongresmen, pa sam zaključio da je ipak naš državljanin.

Ponovo sam pogledao Kejt, a ona je odmahнула glavom. Osećao sam se prilično bedno u tom trenutku, kao i svi drugi. Zašto ništa ne ide kako je planirano? I na čijoj je strani Bog?

Edi je zvala kućni broj gospodina Rahmana koji joj je on dao i potvrdila da se telefonska sekretarica javila sa: „Stan porodice Rahman”, kao i da je glas zvučao poput glasa čoveka na podu, uprkos njegovom trenutnom emotivnom stanju.

Ali Edi je rekla i da telefonski broj na kombiju „Brze usluge dostave” nije aktivan. Rekao sam da boja na kombiju izgleda sveže nanescna. Svi su se zagledali u Azima Rahmana.

Znao je da je ponovo u škripcu, pa je objasnio: „Tek sam započeo posao. Nov mi je, možda četiri nedelje...”

Edi reče: „Pa si ispisao broj na kombiju i nadao se da će ti telefonska kompanija dati baš taj broj? Da li ti izgledamo kao budale?”

Nisam mogao da zamislim kako izgledamo gospodinu Rahmanu iz njegove perspektive s poda. Položaj određuje perspektivu, a kad ste na podu s lisicama na rukama i naoružani ljudi stoje iznad vas, perspektiva vam se razlikuje od perspektive ljudi koji stoje okolo s pištoljima. Ali, kako god bilo, gospodin Rahman se držao svoje priče, koja je uglavnom zvučala prihvatljivo osim onog sranja sa službenim brojem telefona.

Prema tome, po svemu sudeći, u rukama smo imali poštenog useljenika koji teži ka Američkom snu, a svalili smo ga na pod i napravili mu čvorugu na čelu samo zbog toga što je bliskoistočnog porekla. Sramota, sramota, sramota.

Gospodin Rahman je došao k sebi i rekao. „Molim vas, želim da pozovem svog advokata.”

Uh. Čarobna reč. Pravilo je da, ako osumnjičeni ne progovori tokom prvih pet ili deset minuta, dok je još u šoku, da tako kažem, verovatno nikad neće progovoriti. Moje kolege nisu uspele na vreme.

Rekao sam: „Svi su ovde pravnici osim mene. Razgovaraj s njima.”

„Želeo bih da pozovem svog advokata.”

Nisam ga slušao, nego sam ga upitao: „Odakle si?”

„Iz Zapadnog Holivuda.”

Nasmešio sam se i posavetovao ga: „Ne zajebavaj se sa mnom, Azime. *Odakle* si?”

Nakašljao se i rekao: „Iz Libije.”

Niko ništa nije rekao, ali smo se pogledali, a Azim je zapazio naše obnovljeno zanimanje za njega.

Upitao sam ga: „Gde si uzeo taj paket koji si doneo?”

Iskoristio je svoje pravo da ćuti.

Huan je bio otišao do kombija; sada se vratio i objavio: „Ovi paketi su sranje. Svi umotani u isti smeđi papir, oblepljeni istom trakom, čak i adresirani istim posranim rukopisom.” Pogledao je Azima Rahmana i upitao: „Kakvo sranje pokušavaš da izvedeš?”

„Gospodine?”

Svi su počeli da viču na sirotog gospodina Rahmana, da mu prete doživotnim zatvorom i proterivanjem posle toga, a Huan je čak i ponudio da ga šutne u jaja, što je Rahman odbio.

U tom trenutku, dok je gospodin Rahman davao protivrečne odgovore, verovatno smo imali dovoljno povoda za zvanično hapšenje i video sam da Tom naginje u tom pravcu. Hapšenje znači čitanje prava, advokate i tako dalje, a došao je trenutak da se obave zakonski postupci - zapravo, prošao je pre nekoliko minuta.

Džon Kori, mnogo manje zabrinut za federalna uputstva i karijeru, uzeo je sebi malo slobode. Suština je bila sledeće: ako je ovaj čovek povezan sa Asadom Halilom, bilo bi zaista dobro da saznamo sve o tome. Odmah.

Igra lava

I tako sam, pošto sam se naslušao njegovih sranja, pomogao gospodinu Rahmanu da iz sedećeg položaja legne na leđa i uzjahao ga kako bih bio siguran da me pažljivo prati. Okrenuo je lice od moga, a ja sam rekao. „Gledaj u mene. Gledaj u mene.”

Okrenuo je lice mome i pogledi su nam se sreli.

Upitao sam ga: „Ko te je poslao ovamo?”

Nije odgovorio.

„Ako nam kažeš ko te je poslao i gde je on sada, moći ćeš da ideš. Ako nam to brzo ne kažeš, policu te benzinom i zapaliću te.” Ovo, naravno, nije bila telesna pretnja, nego samo idiomatski izraz koji ne treba doslovno shvatiti. „Ko te je poslao?”

Gospodin Rahman je i dalje ćutao.

Preformulisao sam pitanje u predlog gospodinu Rahmanu i rekao: „Mislim da treba da mi kažeš ko te je poslao i gde je on sada.” Treba da spomenem da sam do tada već izvadio svoj glok i da je iz nekog razloga gospodin Rahman stavio sebi cev u usta.

Gospodin Rahman se ispravno uplašio.

Do tog trenutka su se svi federalci u sobi, uključujući i Kejt, odmakli od nas i gledali na drugu stranu, doslovno.

Obavestio sam gospodina Rahmana: „Razneću ti posrani mozak ako mi ne odgovoriš na pitanje.”

Gospodin Rahman je silno iskolačio oči i počeo da shvata da između mene i ostalih postoji razlika. Nije bio siguran u to kakva je to razlika, ali da bih mu pomogao da dosegne potpuno razumevanje, udario sam ga kolenom u jaja.

Zaječao je.

Stvar je u sledećem: kad kreneš u ovom pravcu delovanja, bolje budi siguran da tip čija prava možda kršiš zna odgovore na pitanja koja su mu postavljena i da će ti te odgovore dati. Inače, bio agent po ugovoru ili ne, dupe ti je u procepu. Ali, ništa ne uspeva kao uspeh, pa sam ga ponovo zviznuo kolenom kako bih ga podstakao da podeli svoja znanja sa mnom.

Nekoliko mojih kolega napustilo je sobu, ostavivši samo Edi, Toma i Kejt da posvedoče kako je gospodin Rahman dobrovoljni svedok čija saradnja nije iznuđena i tako dalje.

Rekao sam gospodinu Rahmanu: „Slušaj, šupčino, možeš da robijaš do kraja svog usranog života, a možeš i da završiš u gasnoj komori kao saučesnik u ubistvu. Razumeš li?”

Više nije sisao moj automatik, ali je i dalje odbijao da išta kaže.

Ne volim da ostavljam tragove, pa sam gurnuo svoju maramicu gospodinu Rahmanu u grlo i zatvorio mu nozdrve. Činilo se da nije u stanju da diše kroz uši, pa je počeo da se bacaka pokušavajući da zbací mojih devedeset kilograma sa sebe.

Čuo sam Toma kako se nakašljava.

Pustio sam gospodina Rahmana da malo poplavi, zatim mu pustio nos. Udahnuo je taman na vreme da primi još jedan udarac u muda.

Zaista mi je bilo žao što Gejb nije tu da me posavetuje šta najbolje deluje, ali nije bio tu, a ja nisam imao više vremena da se petljam s ovim tipom, pa sam mu ponovo stisnuo nozdrve.

Da ne ulazim u pojedinosti - gospodin Rahman je shvatio prednosti saradnje i pokazao svoju spremnost da saraduje. Izvadio sam mu maramicu iz usta i cimnuo ga u sedeći stav. Ponovo sam ga upitao: „Ko te je poslao ovamo?”

Malo je jecao; video sam da se mnogo bori sa sobom. Podsetio sam ga: „Mi možemo da ti pomognemo. Možemo da ti spasemo život. Razgovaraj sa mnom ili ću te vratiti u onaj jebeni kombi pa idi da se sastaneš sa svojim prijateljem i da *njemu* sve objasniš. Hoćeš tako? Hoćeš da ideš? Pustiću te da ideš.”

Činilo se da ne želi da ide, pa sam ga ponovo upitao: „Ko te je poslao?” Dodao sam: „Dosadilo mi je da te pitam jedno isto. Odgovori mi!”

Jecao je još malo, udahnuo, nakašljao se i odgovorio jedva čujnim glasom: „Ne znam mu ime... on... znam ga samo kao gospodina Perlmana, ali...”

„*Perlman?* Kao kod Jevreja?”

„Da... ali on nije Jevrejin... govorio je mojim jezikom...”

Kejt je već držala fotografiju u ruci i gurnula mu je u lice.

Gospodin Rahman je dugo zurio u fotografiju, a onda klimnuo glavom.

Voila! Ne idem u zatvor.

Upitao sam: „Da li sada ovako izgleda?”

Rahman zatrese glavom. „Sada ima naočari... i brkove... kosa mu je seda...”

„Gde je on?”

„Ne znam. Ne znam...”

„U redu, Azime, kad si ga poslednji put video i gde?”

„Ja... sačekao sam ga na aerodromu...”

„Na kom aerodromu?”

„U Santa Moniki."

„Doleteo je?"

„Ne znam..."

„Kad ste se sastali?"

„Rano... u šest ujutru..."

Sada kad su grubosti prestale i svedok pristao da saraduje, svih šest agenata vratilo se u dnevnu sobu i stalo iza gospodina Rahmana da ga ne načini nervoznim.

Pošto sam ja obezbedio svedokovu saradnju i poverenje, bio sam osoba koja će postavljati najviše pitanja. Upitao sam gospodina Rahmana: „Kuda si odveo tog čoveka?"

„Ja... povezao sam ga... želeo je da se vozi... pa smo se vozili..."

„Kuda?"

„Vozili smo se priobalnim putem..."

„Zašto?"

„Ne znam..."

„Koliko dugo ste se vozili? Kuda ste otišli?"

„Nismo se vozili nikuda određeno... vozili smo se... možda sat, sat i nešto, onda smo se vratili ovamo i našli tržni centar koji je već bio otvoren..."

„*Tržni centar?* Koji tržni centar?"

Gospodin Rahman je rekao da ne zna koji tržni centar jer nije odavde. Ali Kim, koja je radila u ispostavi u Venturi, prepoznala ga je po Rahmanovom opisu pa je brzo izašla iz sobe da pozove ljude. Ali ja nisam verovao da je Asad Halil ostao tamo ceo dan.

Vratio sam priču na aerodrom i upitao Rahmana: „Sačekao si ga s kombijem?"

„Da."

„Na glavnom terminalu?"

„Ne... s druge strane. U kafeu."

Dalja pitanja otkrila su da je gospodin Rahman sačekao gospodina Halila u delu za Opšte vazduhoplovstvo aerodroma Santa Monika, zbog čega sam poverovao da je Halil stigao privatnim avionom. Imalo je smisla.

Onda su se dva libijska gospodina, da ubiju vreme do mraka, vozala putem uz obalu i razgledala okolinu. Zatim su se vratili u Venturu gde je gospodin Halil izrazio želju da pođe u

kupovinu, možda da nešto pregrize i kupi neki suvenir. Upitao sam Rahmana: „Šta je imao na sebi?"

„Odelo i kravatu."

„Boja?"

„Siva... tamnosivo odelo."

„I šta je nosio u rukama? Prtljag?"

„Samo torbu, gospodine, koje se oslobodio tokom vožnje. Odvezao sam ga u kanjon."

Pogledao sam naokolo. „Kakav kanjon?"

Tom mi je objasnio. Zvučalo je blesavo.

Natrag na Azima Rahmana. Upitao sam ga: „Da li bi mogao ponovo da nađeš taj kanjon?"

„Ja... ne znam... možda... po danu... pokušaću..."

„Da znaš da hoćeš." Onda sam ga upitao: „Jesi li mu nešto dao? Jesi li poneo paket za njega?"

„Da, gospodine. Dva paketa. Ali ne znam šta je bilo u njima."

Pa, verovatno su svi ovde odslušali isti tečaj iz nečega što se zove paketologija. Pa sam upitao gospodina Rahmana: „Opiši te pakete, težinu, veličinu, sve."

Gospodin Rahman je opisao običnu kutiju, veličine mikrotalasne pećnice, ali laku, što nas je navelo da pomislimo kako je u njoj bila odeća i možda neki dokumenti. Paketologija.

Drugi paket bio je zanimljiviji i strašniji. Bio je dugačak. I uzan. I težak. U njemu nije bila kravata.

Svi smo se z gledali. Čak je i Azim Rahman shvatio šta je bilo u tom paketu.

Vratio sam se na našeg krunskog svedoka i upitao ga: „Je li se oslobodio i tih paketa ili su još kod njega?"

„Paketi su kod njega."

Razmislio sam za trenutak i zaključio da je Asad Halil sada u novim krpicama, da ima nove dokumente i snajpersku pušku spakovanu u nekakvu torbu bezazlenog izgleda, recimo u ranac.

Upitao sam gospodina Rahmana: „Taj čovek te je poslao da proveriš je li gospodin Vigin kod kuće?"

„Jeste."

„Ti shvataš da je taj čovek Asad Halil, onaj koji je otrovao sve putnike u onom avionu koji je sleteo u Njujork?”

Gospodin Rahman je tvrdio da nije to povezo, pa sam mu ja ispričao sve i objasnio mu: „Ako pomažeš tom čoveku, bićeš streljan ili obešen ili ispržen na električnoj stolici ili ubijen smrtonosnom injekcijom ili će te gurnuti u gasnu komoru. A možda ćemo ti odseći glavu. Razumeš?”

Pomislio sam da će se onesvestiti.

Nastavio sam. „Ali ako pomogneš nama da uhvatimo Asada Halila, dobićeš nagradu od milion dolara." Malo verovatno. „Video si to na televiziji, zar ne?”

Oduševljeno je zaklimao glavom, odavši tako činjenicu da je znao ko je njegov putnik.

„Dakle, gospodine Rahman, prestani da nas zavlačiš. Želim tvoju punu saradnju.”

„To i činim, gospodine.”

„Odlično. Ko te je unajmio da dočekaš ovog čoveka na aerodromu?”

Ponovo se nakašljao i odgovorio: „Ne znam... zaista ne znam...” Onda je počeo da uvija objašnjavajući kako mu je jednog dana, pre otprilike dve nedelje, prišao neki tajanstveni čovek na benzinskoj stanici u Holivudu gde on, Rahman, zapravo radi. Čovek mu je zatražio pomoć za jednog zemljaka i ponudio mu deset hiljada dolara, deset odsto odmah, devedeset odsto kasnije, i tako dalje. Klasičan pristup - možda malo izmenjen - obaveštajnog agenta kada regrutuje nekog bednika kome trebaju pare i ima rodbinu u starom kraju. Slepa ulica, pošto gospodin Rahman više nikada neće videti tog tipa niti će naplatiti svojih devet somova. Rekao sam Rahmanu: „Ti ljudi bi te pre ubili nego što bi ti platili. Previše znaš. Razumeš?”

Razumeo je.

„Izabrali su te među ovdašnjim Libijcima jer ličiš na Asada Halila. On te je poslao ovamo da vidiš da li mu je nameštena zamka. Ne samo da proveriš da li je Vigins kod kuće. Razumeš?”

Klimnuo je glavom.

„I pogledaj se sada. Jesi li siguran da su ti ljudi tvoji prijatelji?”

Odmahnuo je glavom. Siromah je izgledao sasvim jadno, a meni je bilo krivo što sam ga udario kolenom u jaja i skoro ga ugušio. Ali, sam je za to kriv.

Rekao sam: „U redu, evo velikog pitanja, a od odgovora zavisi tvoj život. Kada, gde i kako treba da potražiš Asada Halila?”

Duboko je udahnuo i odgovorio: „Trebalo da ga pozovem.”

„U redu. Hajde da ga pozovemo. Na koji broj?”

Azim Rahman izgovori telefonski broj, Tom reče: „To je broj mobilnog telefona.”

Gospodin Rahman se saglasi s tim i reče: „Da, dao sam tom čoveku mobilni telefon. Rečeno mi je da kupim dva mobilna telefona... drugi je u mom kombiju.”

Kejt je uzela taj mobilni telefon; imao je identifikaciju poziva, pa sam pretpostavio da Halilov mobilni ima to isto. Upitao sam gospodina Rahmana: „Koja je telefonska kompanija za ove mobilne?”

Malo je razmislio, pa odgovorio: „'Nekstel'.”

„Jesi li siguran?”

„Da. Rečeno mi je da uzmem 'Nekstel'.”

Pogledao sam Toma, koji odmahnu glavom, što je značilo da ne mogu da uđu u trag 'Nekstelovim' pozivima. Zapravo, bilo je teško ući u trag *bilo kom* mobilnom telefonu, iako smo na Federalnom trgu 26 i Policijskom trgu 1 imali naprave zvane „triger fiš” i „svamp boks” koje su mogle da nam kažu makar opštu lokaciju poziva kompanija ATT i „Bel atlantik”. Prijatelji gospodina Rahmana očigledno nisu obraćali pažnju na mamce i silu velikih kompanija, nego su upotreбили manje kompanije neoglašavanih osobina, a taj postupak poznat je u našem poslu kao „Zajebi federalce”. Ovi ljudi nisu glupi kao neki njihovi zemljaci. Loše za nas, ali njih ima mnogo, a ovo nije poslednji okršaj.

Došlo je vreme da udobnije smestimo gospodina Rahmana, pa mu je Tom skinuo lisice. Rahman je trljao zglavke, a mi smo mu pomogli da ustane.

Činilo se da mu je teško da stoji uspravno, a žalio se i na bolove u neimenovanim delovima tela.

Poseli smo gospodina Rahmana u lepu fotelju, a Kim je otišla u kuhinju da mu donese šolju kafe.

Svi su se malo razvedrili, iako su izgledi da će Azim Rahman uspeti da ubedi Asada Halila kako je u Viginsovoj kući sve u redu bili prilično mršavi. Ali, nikad se ne zna. Čak i pametan tip kakav je Halil može biti izmanipulisan ako je opsednut nekim ciljem, na primer, da nekog ubije.

Kim se vratila s crnom kafom, koju je gospodin Rahman uzeo da pije. U redu, pauza za kafu je gotova. Rekao sam našem vladinom svedoku: „Pogledaj me, Azime. Postoji li neka dogovorena reč koju treba da upotrebiš u slučaju opasnosti?”

Pogledao me je kao da sam otkrio tajnu svemira. Rekao je: „Da. Tako je. Ako budem... kao sada... treba da kažem reč 'Ventura' dok razgovaram s njim." Dao nam je lep primer upotrebivši reč u rečenici kao što sam ja nekad morao da činim u školi, i rekao: „Gospodine Perlman, isporučio sam paket u Venturu."

„U redu, pazi da ne izgovoriš reč 'Ventura' ili ću te ubiti."

Živo je klimnuo glavom.

Edi je otišla u kuhinju da skine slušalicu kućnog telefona, svi su ugasili svoje mobilne, a da je u kući bio pas, neko bi ga izveo u lepu šetnju.

Pogledao sam na sat i video da je Rahman ovde već dvadesetak minuta, što je bilo dovoljno da se Halil unervozi. Upitao sam Azima: „Treba li da ga pozoveš u neko određeno vreme?"

„Da, gospodine. Trebalo je da dostavim paket u devet uveče, zatim da se vozim deset minuta i pozovem ga iz kombija."

„U redu, reci mu da si malo zalutao. Duboko udahni, opusti se i misli lepe misli."

Gospodin Rahman pređe u meditativni režim dubokog disanja.

Upitao sam ga: „Gledaš li *Dosije Iks*?"

Učinilo mi se da čujem Kejt kako stenje.

Gospodin Rahman se osmehnu i reče: „Da, gledao sam."

„Odlično. Skali i Molder rade za FBI. Baš kao i mi. Da li ti se sviđaju Skali i Molder?"

„Da."

„Oni su dobri. Je li tako? Mi smo dobri momci." Bio je dovoljno učtiv da ne pokrene temu mog kolena u svojim jajima. Nadao sam se da nije to zaboravio. Rekao sam: „I mi ćemo se postarati da bezbedno stigneš tamo gde živiš. Mogu i da te preselim iz Kalifornije", uveravao sam ga. Upitao sam: „Jesi li oženjen?"

„Jesam."

„Imaš li dece?"

„Petoro."

Bilo mi je drago što je izrodio decu pre nego što je upoznao mene. Rekao sam: „Čuo si za Program za zaštitu svedoka. Je li?"

„Jesam."

„A dobićeš i nešto novca. Je li tako?"

„Jeste.“

„U redu. Treba li da se sastaneš s onim čovekom posle telefonskog razgovora?“

„Da.“

„Odlično. Gde?“

„Gde on bude rekao.“

„Dobro. Pobrini se da telefonski razgovor dovede do susreta. Važi?“

Nisam dobio oduševljen odgovor. Upitao sam gospodina Rahmana: „Ako je sve što je želeo od tebe bilo da dođeš ovamo i vidiš da li je Vigins kod kuće ili da li je policija ovde, zašto želi ponovo da se sastane s tobom?“

Gospodin Rahman nije imao predstavu, pa sam mu ja ponudio jednu: „Zato što hoće da te ubije, Azime. Ti previše znaš. Razumeš li?“

Gospodin Rahman mučno proguta knedlu i klimnu glavom.

Imao sam i neke dobre vesti za njega, pa sam mu rekao: „Mi ćemo uhvatiti tog čoveka i on ti neće više praviti neprilike. Ako nam ovo učiniš, povešću te na ručak u Belu kuću i upoznaćeš predsednika. Onda ćemo ti dati novac. Važi?“

„Važi.“

Poveo sam Toma u stranu i tiho ga upitao: „Da li neko ovde govori arapski?“

On odmahnu glavom i reče: „Nikada nam u Venturi nije trebao neko ko govori arapski.“ Dodao je: „Huan govori španski.“

„To je skoro isto.“ Vratio sam se gospodinu Rahmanu i rekao: „U redu, pozovi broj. Trudi se da razgovarate na engleskom. Ali ako ne uspeš, ovaj moj prijatelj Huan razume malo arapski, pa nemoj da se zajebavaš. Zovi.“

Gospodin Azim Rahman duboko udahnu, ponovo se nakašlja i reče: „Moram da popušim cigaretu.“

O, sranje! Čuo sam kako neko stenje. Rekao sam: „Zar ovde niko ne puši?“

Gospodin Rahman reče: „Uzeli ste mi moje cigarete.“

Obavestio sam ga: „Ne možeš da pušiš svoje cigarete, drugar.“

„Zašto ne bih mogao...“

„Za slučaj da su otrovane. Rekao si da gledaš *Dosije Iks*.“

„Otrovane? Nisu otrovane.“

„Naravno da jesu. Zaboravi cigarete.“

Igra lava

„Moram da popušim cigaretu. Molim vas.“

Znam to osećanje. Rekao sam Tomu: „Ja ću zapaliti jednu njegovu.“

Tom izvadi Azimove cigarete - nisu bile marke kamel - i činom neuobičajene hrabrosti stavi jednu u usta i kresnu Azimov upaljač. Zatim reče Azimu: „Ako su otrovane i naškode mi, moji prijatelji će...“

Pomogao sam mu rekavši: „Iseći ćemo te noževima i komade baciti psima.“

Azim me pogleda i reče: „Molim vas. Samo želim cigaretu.“

Tom je zapalio cigaretu, povukao dim, nakašljao se, nije umro. Pružio je cigaretu Azimu, koji uze da pučka i ne pade mrtav.

Rekao sam: „U redu, prijatelju. Vreme je da obaviš telefonski poziv. Pričaj na engleskom.“

„Ne znam hoću li moći.“ Sisao je cigaretu dok je pozivao broj i otresao pepeo u svoju šolju s kafom. „Pokušaću.“

„Trudi se iz petnih žila. I pobrini se da shvatiš gde treba da se sastanete.“

Rahman je slušao telefon kako zvoni, što smo i svi mi čuli, a onda rekao: „Da, ovde Tanenbaum.“

Tanenbaum?

Slušao je, pa rekao: „Žao mi je. Izgubio sam se.“

Ponovo je slušao, onda mu se izraz lica izmenio. Pogledao nas je i rekao nešto u telefon. Nisam imao pojma šta je rekao, pošto je bilo na arapskom.

Nastavio je razgovor na arapskom, bespomoćno sležući ramenima. Ali Huan je bio hladan, pravio se da sluša, klimao glavom, čak mi i šaputao u uho. Šapnuo mi je: „Šta ovaj priča, jebote?“

Pogledao sam gospodina Rahmana u oči, usnama oblikovao reč „Ventura“ i prevukao prstom preko grla, što je jasno i na arapskom i na engleskom i na svakom drugom jeziku.

Nastavio je razgovor. Postalo je jasno, uprkos tome što niko nije znao arapski, da gospodin Halil stvara gospodinu Rahmanu nevolje. Zapravo, gospodin Rahman počeo je da se znoji. Najzad je prislonio mobilni na grudi i jednostavno rekao: „Traži da razgovara s mojim novim prijateljima.“

Niko ništa nije rekao.

Gospodin Rahman delovao je veoma uznemireno i rekao nam: „Izvinite. Pokušao sam. Ovaj čovek je prepametan. Tražio je da pritisnem sirenu kombija. On zna. Nisam mu rekao. Molim vas. Ne želim da razgovaram s njim.”

Uzeo sam telefon i našao se u razgovoru s Asadom Halilom. Rekao sam ljubazno: „Halo? Gospodine Halil?”

Duboki glas mi je odgovorio: „Ja sam. Ko je to?”

Nije dobro reći teroristi svoje ime, pa sam rekao: „Ja sam prijatelj gospodina Viginsa.”

„Je li? A gde je gospodin Vigins?”

„Tu je negde. Gde ste *vi*, gospodine?”

Nasmejao se. Ha, ha. Rekao je: „I ja sam tu negde.”

Pojačao sam zvuk i odmakao telefon od lica, a oko mene se okupilo sedam glava. Sve nas je zanimalo šta Asad Halil ima da kaže, ali svi su slušali i zvukove u pozadini koji će možda nagovestiti gde se on nalazi. Rekao sam: „Zašto ne dođete do kuće gospodina Viginsa i ne sačekate ga ovde?”

„Možda ću ga sačekati negde drugde.”

Tip je lukav. Nisam želeo da ga izgubim, pa sam se odupro iskušenju da ga nazovem jebačem kamila, đubretom i ubicom. Osetio sam kako mi srce ubrzano lupa i duboko udahnuo.

„Halo? Jeste li tu?”

Odgovorio sam: „Jesam, gospodine. Da li želite nešto da mi kažete?”

„Možda. Ali ne znam ko ste.”

„Ja sam pripadnik Federalnog istražnog biroa.”

Nastala je tišina, zatim sam čuo: „A imate li ime?”

„Džon. Šta to želite da mi kažete?”

„Šta biste želeli da znate, Džone?”

„Pa, mislim da znam skoro sve. Zato sam ovde, zar ne?”

Nasmejao se. Mrzim kad skotovi to rade. Rekao je: „Da vam kažem nešto što možda ne znate.”

„Važi.”

„Moje ime je, kao što znate, Asad, iz porodice Halil. Nekada sam imao oca, majku, dva brata i dve sestre." Rekao mi je njihova imena i još nekoliko pojedinosti o svojoj porodici, završivši sa: „Svi su sada mrtvi."

Nastavio je pričajući o noći petnaestog aprila 1986. kao da mu je još sveža u sećanju, a valjda je i bila. Završio je priču sledećim rečima: „Amerikanci su pobili celu moju porodicu."

Pogledao sam Kejt, klimnuli smo jedno drugom. Ovo smo shvatili ispravno, mada to više nije bilo važno. Rekao sam Asadu Halilu: „Saosećam s vama i..."

„Ne treba mi vaše saosećanje." Onda je rekao: „Živeo sam da osvetim svoju porodicu i svoju zemlju."

Ovo će biti težak razgovor pošto smo imali tako malo zajedničkog, ali želeo sam da ga zadržim na liniji, pa sam upotrebio tehnike koje sam naučio na časovima pregovaranja s otmičarima. Rekao sam: „Pa, to svakako razumem. Možda je sada vreme da celom svetu ispričate svoju priču."

„Ne još. Moja priča još nije završena."

„Shvatam. Pa, kada bude završena, siguran sam da ćete želeti da nam kažete sve pojedinosti, a mi ćemo vam rado pružiti priliku za to."

„Ne treba vi da mi pružate priliku ni za šta. Ja sam sebi stvaram prilike."

Duboko sam udahnuo. Standardni postupak, izgleda, nije delovao. Ipak, pokušao sam ponovo. „Slušajte, gospodine Halil, voleo bih da se sastanemo, da porazgovaramo oči u oči, nasamo..."

„Radovaću se prilici da se sretnemo nasamo. Možda i hoćemo, jednog dana."

„Kako bi bilo danas?"

„Neki drugi put. Možda ću doći vašoj kući, kao što sam posetio generala Vejklifa i Pola Greja."

„Pozovite pre nego što dođete."

Nasmejao se. Pa, kreten se poigravao sa mnom, ali to je u redu. Deo posla. Mislio sam da ovo ne vodi nikuda, ali ako želi da priča, nema problema. Rekao sam mu: „Kako mislite da izađete iz zemlje, gospodine Halil?"

„Ne znam. Šta predlažete?"

Šupčina. „Pa, kako bi bilo da vas pošaljemo avionom u Libiju u zamenu za neke ljude iz Libije koje bismo voleli da dođu ovamo?"

„Koga biste više voleli da strpate u zatvor od mene?"

Dobro rečeno, šupčino. „Ali ako vas stignemo pre nego što napustite zemlju, nećemo vam ponuditi ovako dobru pogodbu."

„Vređate moju inteligenciju. Laku noć."

„Čekajte. Znae, gospodine Halil, ja sam u ovom poslu više od dvadeset godina, a vi ste..." *Najgore đubre*, „...najpametniji čovek s kojim sam imao posla."

„Možda su za vas svi pametni."

Gubio sam kontrolu. Duboko sam udahnuo i rekao: „Recimo, ubistvo onog čoveka u Frankfurtu, tako da pomislimo da ste to bili vi."

„To je bilo pametno, da. Ali ne naročito pametno." Dodao je: „A ja vam čestitam što ste novinare držali u mraku - ili ste to možda vi bili u mraku."

„Pa, pomalo i jedno i drugo. Hej, čisto za izveštaj, gospodine Halil, jeste li... jeste li se oslobodili, kako biste valjda to vi rekli, još nekoga za koga i dalje ne znamo?"

„Zapravo jesam. Motelskog recepcionera blizu Vašingtona i radnika na benzinskoj stanici u Južnoj Karolini."

„Zašto ste to učinili?"

„Videli su mi lice."

„Shvatam. Pa, to je lepo... ali žena pilot u Džeksonvilu takođe vam je videla lice."

Usledila je duga pauza, a onda Halil reče: „Znači, vi zaista znate neke pojedinosti."

„Naravno da znamo. Gamal Džabar. Jusuf Hadad u avionu. Zašto mi ne pričate o svojim putovanjima i ljudima koje ste usput upoznali?"

Nije imao ništa protiv i lepo mi je prepričao sva svoja putovanja kolima i avionom, spomenuo ljude koje je upoznao i ubio, rekao mi gde je odsedao, šta je sve video i radio i tako to. Pomislio sam da bismo mogli da ga napipamo kad bismo mogli da otkrijemo koji lažni identitet koristi, ali on je probušio moj balon i rekao: „Imam dokumente za potpuno nov identitet i uveravam vas da ću otići odavde bez ikakvih teškoća."

„Kada krećete?"

„Kada poželim." Onda je rekao: „Žalim jedino, naravno, što nisam uspeo da vidim gospodina Viginsa. A što se tiče pukovnika Kaluma, neka bi patio i umro u mukama."

Gospode. Kakav kreten. Malo sam se iznervirao i rekao: „Možete meni da zahvalite što sam spasao Viginsu život."

Igra lava

„Je li? A ko ste vi?"

„Rekao sam vam. Ja sam Džon."

Ćutao je malo, pa rekao: „Laku noć..."

„Čekajte. Baš se dobro zabavljam. Hej, jesam li vam rekao da sam bio među prvim federalnim agentima koji su ušli u onaj avion?"

„Zaista?"

„Znate šta se pitam? Pitam se jesmo li se videli. Mislite li da jesmo?"

„Moguće je."

„Hoću da kažem, vi ste bili obučeni u plavi kombinezon 'Transkontinentalovog' rukovaoca prtljaga, je li tako?"

„Tako je."

„Pa, ja sam bio onaj tip u svetlosmeđem odelu. Sa mnom je bila jedna zgodna plavuša." Namignuo sam Kejt. „Sećate li se nas?"

Nije odmah odgovorio, a zatim je rekao: „Da. Stajao sam na vrhu zavojitog stepeništa." Nasmejao se. „Naredili ste mi da izađem iz aviona. Hvala vam."

„Pa, neka me đavo nosi. To ste bili vi? Kako je svet mali."

Gospodin Halil prihvati loptu i reče: „Zapravo, video sam vašu fotografiju u novinama. Vašu i te žene. Da. A vaše ime spomenuto je u memorandumu gospodina Vebera koji sam našao u vašem klubu 'Konkistador'. Gospodin Džon Kori i gospođica Kejt Mejfild. Naravno."

„Hej, ovo je super. Stvarno."

„Zapravo, gospodine Kori, mislim da sam vas sanjao. Da, bio je to san i osećao sam... prisustvo, zapravo."

„Ma nemojte? Jesmo li se lepo zabavljali?"

„Pokušavali ste da me uhvatite, ali ja sam bio pametniji i brži od vas."

„Ja sam sanjao upravo obrnut san. Hej, zaista bih voleo da se vidimo i da vas častim piće. Zvučite kao zabavan momak."

„Ne pijem."

„Ne pijete alkohol. Pijete krv."

Nasmejao se. „Da, istina. Liznuo sam krv generala Vejklifa."

„Ti si mentalno poremećeni jebač kamila. Znaš li to?"

Razmislio je o tome i rekao: „Možda ćemo *se zaista* sresti pre nego što odem. To bi bilo vrlo lepo. Kako da vas nađem?"

Dao sam mu svoj broj u Jedinici i rekao. „Pozovi bilo kada. Ako nisam tu, ostavi poruku i javiću ti se."

„A kućni broj?"

„Ne treba ti. Uglavnom sam na poslu."

„I, molim vas, recite gospodinu Rahmanu da će ga neko posetiti, kao i gospodina Viginsa."

„Zaboravi, drugar. Usput, kad te uhvatim, nabiću ti nogom jaja u usta, pa ću ti otkinuti glavu i posrati ti se na vrat."

„Videćemo ko će koga da uhvati, gospodine Kori. Pozdravite gospođicu Mejfield. Želim vam prijatan dan."

„Tvoja majka se tucala s Gadafijem. Zato je Moamer ubio tvog oca u Parizu, ti glupi..."
Veza se prekinula. Stajao sam neko vreme pokušavajući da se priberem. Soba je bila veoma tiha.

Najzad Tom reče. „Obavio si dobar posao."

„Aha." Izašao sam iz dnevne sobe u sobu s televizorom gde sam bio opazio bar i nasuo sebi nekoliko centimetara viskija. Duboko sam udahnuo i iskapio piće.

Kejt je ušla u sobu i tiho me upitala: „Jesi li dobro?"

„Biću uskoro. Hoćeš piće?"

„Da, ali ne, hvala."

Sipao sam ponovo i zagledao se u prazno.

Kejt reče: „Mislim da sada možemo da idemo."

„Kuda?"

„Naći ćemo motel i ostaćemo u Venturi, zatim ćemo se sutra javiti ispostavi u Los Anđelesu. Znam neke ljude koji su još tamo i volela bih da ih vidim."

Nisam odgovorio.

Rekla je: „Obići ćemo Los Anđeles ako želiš, a onda ćemo se vratiti u Njujork."

Rekao sam: „On je ovde. On je vrlo blizu."

„Znam. Zato ćemo ostati dan-dva i videti šta se dešava."

„Hoću da se provere agencije za iznajmljivanje kola, hoću da se libijska zajednica prevrne naglavce, hoću prismotru na svim tačkama izlaska iz zemlje, meksičku granicu pod čvrstom..."

„Džone, znamo sve to. Na tome se upravo sada radi. Kao i u Njujorku."

Seo sam i srknuo viski. „Prokletstvo."

„Slušaj, spasli smo Viginu život."

Ustao sam. „Idem još malo da preznojim Rahmana."

„On ne zna ništa više i ti to znaš."

Ponovo sam seo i iskapio viski. „Da... pa, mislim da mi je ponestalo ideja." Pogledao sam je. „Šta ti misliš?"

„Mislim da je vreme da ostavimo ove ljude da rade svoj posao. Idemo."

Ustao sam. „Misliš da će nas pustiti da se igramo sluz-puškrom?"

Nasmejala se; bio je to smeh nalik na uzdah olakšanja kada se neko koga voliš i ko se ponašao čudno vrati u normalu.

Rekao sam: „U redu. Gubimo se odavde."

Vratili smo se u dnevnu sobu da završimo i oprostimo se. Rahman je nekuda nestao i svi su bili pomalo kiseli. Tom reče Kejt i meni: „Pozvao sam Čaka da vas odveze do motela."

Upravo tada zazvonio je Tomov mobilni i svi su učitali. Prineo je telefon uhu i slušao, a zatim je rekao: „U redu... u redu... ne, ne zaustavljajte ga... sredićemo to ovde." Prekinuo je vezu i rekao: „Elvud Vigin se vraća kući." Dodao je: „S njim u kolima je jedna dama."

Tom se obrati svima: „Svi ćemo ostati ovde u dnevnoj sobi i pustićemo gospodina Viginu i njegovu prijateljicu da uđu u kuću - kroz prednja vrata ili garažu. Kad nas vidi..."

„Svi ćemo povikati: 'Iznenadenje!' ", predložio sam.

Tom se osmehnuo i rekao: „Loša ideja. Smirićemo ga i objasnićemo mu situaciju."

Mrzim kad se onesveste ili pobegnu na vrata. Polovina njih misli da smo inkasanti.

Elem, nisam morao da prisustvujem tom zanimljivom trenutku, ali onda sam odlučio da želim da upoznam Čipa Viginu, samo da bih zadovoljio svoju radoznalost i video kako izgleda i kako zvuči. Bog, uveren sam, čuva svoja najizgubljenija i najnemarnija dela.

Nekoliko minuta kasnije čuli smo da kola staju na prilaznom putu; vrata garaže su se otvorila pa zatvorila, nakon čega su se otvorila vrata kuhinje i upalilo se svetlo.

Čuli smo gospodina Vignisa kako tumara po kuhinji i otvara hladnjak. Najzad je rekao svojoj prijateljici: „Hej, otkud ovde ovolika hrana?" Onda: „Čije su ovo bezbol kape? Hej, Sju, na kapama piše FBI."

Sju reče: „Mislim da je neko u kući, Čipe."

Po čemu li si to zaključila, dušo?

„Aha", saglasi se Čip, pitajući se možda da li je u pravoj kući.

Strpljivo smo čekali da gospodin Vignis uđe u dnevnu sobu.

Rekao je: „Ostani ovde. Idem da proverim."

Čip Vignis uđe u svoju dnevnu sobu i stade kao ukopan.

Tom reče: „Molim vas, ostanite mirni." Podigao je svoju značku. „FBI."

Vignis je gledao u četiri muškarca i dve žene koji stoje u njegovoj dnevnoj sobi. Rekao je: „Šta...?"

Na sebi je imao farmerke, majicu kratkih rukava i cipele za pešačenje, izgledao je vrlo preplanulo, utrenirano i mlađe od svojih godina. Svi u Kaliforniji izgledaju preplanulo, utrenirano i mladoliko, osim ljudi poput mene, koji su samo u prolazu.

Tom reče: „Gospodine Vignis, želim da porazgovaram s vama."

„Hej, šta je ovo?"

Njegova prijateljica virnu kroz vrata i upita: „Čipe, šta se događa?"

Čip joj objasni otkud u kući kape FBI-ja.

Posle minut-dva Čip je sedeo, a damu je Edi otpratila u televizijsku sobu. Čip je bio opušten, ali radoznao. Usput, dama je bila da padneš na teme, ali ja to nisam opazio.

Tom je počeo rekavši: „Gospodine Vignis, ovo se tiče misije bombardovanja u kojoj ste učestvovali petnaestog aprila hiljadu devetsto osamdeset šeste."

„O, sranje."

„Uzeli smo slobodu da uđemo u vašu kuću na osnovu informacija da je jedan libijski terorista..."

„O, sranje."

„... u blizini i da želi da vam naškodi."

„O, sranje."

„Držimo situaciju pod kontrolom, ali moraćemo, bojim se, da vas zamolimo da uzmete slobodne dane na poslu i počete na odmor."

„Taj čovek je još na slobodi.“

„Sranje.“

Tom je ispričao Čipu ponešto o proteklim događajima, a zatim rekao: „Bojim se da imamo neke loše vesti za vas. Neki od vaših drugova iz jedinice su ubijeni.“

„Šta?“

„Ubio ih je taj čovek, Asad Halil.“ Tom dade Čipu Halilovu fotografiju i reče mu da je pogleda i zadrži.

Čip je zurio u fotografiju, zatim je spustio i rekao: „Ko je ubijen?“

Tom odgovori: „General Vejklif i njegova žena...“

„Oh, Bože moj... Teri je mrtav? I Gejl?“

„Da, gospodine. Žao mi je. Takođe i Pol Grej, Vilijem Satervejt i Džems Mek Koj.“

„Oh, Bože... o, sranje... oh...“

„A, kao što verovatno znate, pukovnik Hambrecht je u januaru ubijen u Engleskoj.“

Čip se pribrao, a onda polako počeo da shvata da se i sam očešao o Sumornog Kosača. „Gospode Bože...“ Ustao je i pogledao okolo, kao da se trudi da spazi teroristu. „Gde je taj tip?“ - upitao je.

„Pokušavamo da ga uhvatimo“, uveravao je Tom Čipa. „Možemo da ostanemo ovde noćas sa vama, mada ne mislim da će se pojaviti, a možemo da sačekamo da se spakujete i otpratimo vas...“

„Odoh ja odavde.“

„Odlično.“

Čip Vigins je trenutak-dva stajao duboko zamišljen, možda dublje nego odavno. Onda je rekao: „Znate, oduvek sam znao... mislim, rekao sam Bilu tog dana kad su nas razrešili i kad smo krenuli kući... rekao sam mu da ta kopilad neće tek tako preći preko svega... o, sranje... Bil je mrtav?“

„Da, gospodine.“

„A Bob? Bob Kalum?“

„On je pod strogom zaštitom.“

Progovorio sam i rekao Čipu: „Zašto ne odete da ga posetite?“

„Aha... dobra ideja. On je u Vazduhoplovnoj akademiji?“

„Jeste, gospodine“, rekao sam. „Tamo ćemo moći da pazimo na obojicu.“ A tako je i jeftinije.

Pa, nije bilo svrhe dalje se zadržavati, pa smo se Kejt i ja oprostili dok se Čip pakovao. Izgledao je kao tip koji bi ti pozajmio par bokserica, ali imao je sada važnije stvari na umu.

Kejt i ja smo izašli na blagi vazduh da sačekamo Čaka. Kejt reče: „Čip Viginis ima mnogo sreće.“

„Ma nemoj? Jesi videla onu cicu?“

„Zašto uopšte pokušavam da razgovaram s tobom?“

„Izvini.“ Razmislio sam i rekao: „Šta će mu puška?“

„Kome? Oh, misliš Halilu?“

„Aha. Halilu. Šta će mu puška?“

„Ne znamo da li je ono bila puška.“

„Recimo da jeste. Zašto mu treba puška? Svakako ne da ubije Čipa u njegovoj kući.“

„To je tačno. Ali, možda je želeo da ga ubije negde drugde. U šumi.“

„Ne, taj tip to obavlja oči u oči. *Znam* da razgovara sa svojim žrtvama pre nego što ih ubije. Šta će mu puška? Da ubije nekoga kome ne može da se približi. Nekoga s kim ne mora da razgovara.“

„Mislim da si u pravu.“

Kola su stigla pa smo seli - ja napred, Kejt pozadi, Čak za volan. Momak reče: „Šteta. Hoćete li neki dobar motel?“

„Naravno. S ogledalima na tavanici.“

Neko me otpozadi udari po potiljku.

Krenuli smo prema okeanu; Čak je rekao da tamo ima nekoliko dobrih motela s pogledom na okean.

Upitao sam ga: „Postoji li neka prodavnica rublja koja radi celu noć i u kojoj može da se kupuje iz kola?“

„Šta?“

„Ma znaš. U Kaliforniji ima mnogo radnji koje rade celu noć i u koje se može kolima. Pitam se...“

Kejt reče: „Zaveži, Džone. Čak, ne slušaj ga.“

Dok smo se vozili, Kejt i Čak su razgovarali o logistici i rasporedu za sutra.

Igra lava

Ja sam mislio na gospodina Asada Halila i naš razgovor. Pokušavao sam da prodrem u njegov poremećeni um, da smislim šta bih učinio sledeće da sam on.

U jedno sam bio ubeđen - Asad Halil *ne* ide kući. Čućemo mi još za njega. Uskoro.

Poglavlje 49

Čak je obavio poziv mobilnim telefonom i rezervisao nam dve sobe u motelu zvanom "Ventura in", na obali. Dao je broj moje kreditne kartice, dobio sniženje za državne službenike i uverio me da ću moći da naplatim troškove.

Pružio je Kejt malu papirnu kesu i rekao: „Kupio sam vam usput pastu i četkicu za zube. Ako vam treba još nešto, možemo da stanemo.”

„Ovo je dovoljno.”

„Šta si kupio meni?” - upitao sam ga.

Izvadio je još jednu kesu ispod sedišta i dao mi je rekavši: „Malo nokata da imaš šta da grizeš.”

Cerek-cerek.

Otvorio sam kesu i našao pastu za zube, četkicu, briač i putno pakovanje pene za brijanje. „Hvala.”

„Na državni račun.”

„Ophrvan sam.”

„Naravno.”

Potrpao sam stvari u džepove sakoa. Deset minuta kasnije stigli smo do visoke zgrade s tablom na kojoj je pisalo „Ventura in”. Čak nas je dovezao do recepcije i rekao: „U našoj ispostavi će celu noć biti nekoga. Ako vam nešto zatreba, pozovite.”

Rekao sam mu: „Ako nešto iskrсне, pobrinite se da *vi nas* pozovete, inače ću biti vrlo, vrlo besan.”

„Ti si gazda, Džone. Na Toma je ostavio silan utisak način na koji si naveo onog dostavljača da dobrovoljno saraduje.”

Rekao sam: „Malo psihologije može mnogo da pomogne.”

„Iskreno da ti kažem, ovde ima mnogo žderača lotosa. Dobro je s vremena na vreme videti dinosaurusu mesoždera.”

„Je li to kompliment?”

Igra lava

„Jeste nekakav. Pa, kad želite da dođemo po vas ujutru?"

Kejt odgovori: „U pola osam."

Rekao sam joj: „Jesi li poludela? To je pola pet ujutru po njujorškom vremenu."

„To je *pola jedanaest* ujutru po njujorškom vremenu."

„Jesi li sigurna?"

Nije mi odgovorila, nego je krenula u predvorje motela. Pošao sam za njom.

Mesto je delovalo prijatno, a čuo sam i klavir kroz vrata salona.

Repcioner nas je toplo pozdravio i obavestio nas da ima slobodne de luks sobe s pogledom na okean na dvanaestom spratu. Ništa nije dovoljno dobro za čuvare Zapadne civilizacije.

Upitao sam ga: „Na koji okean?"

„Na Pacifik, gospodine."

„Imate li nešto s pogledom na Atlantik?"

Nasmešio se.

Kejt i ja smo ispunili prijave, a recepcioner je uzeo otisak moje kreditne kartice koja je, čini mi se, zaječala prolazeći kroz mašinu.

Kejt izvadi sliku i legitimaciju iz tašne i upita recepcionera: „Jeste li videli ovog čoveka?"

Momak je izgledao manje vedro nego kad je mislio da smo ovde samo da prenoćimo. Zagledao se u fotografiju Asada Halila i odgovorio: „Nisam, gospođo."

Kejt reče: „Zadržite je. Pozovite nas ako ga vidite." Dodala je: „Tražen je zbog ubistva."

Repcioner klimnu glavom i stavi fotografiju ispod pulta.

Kejt mu reče. „Dajte je osobi koja će vas smeniti."

Dobili smo ključeve-kartice, a ja sam predložio da popijemo piće u salonu.

Kejt reče: „Iscrpljena sam. Idem na spavanje."

„Tek je deset."

„U Njujorku je jedan po ponoći. Umorna sam."

Odjednom me je obuzela tužna pomisao da ću piti sam i spavati sam.

Ušli smo u lift i vozili se ćutke.

Negde oko desetog sprata Kejt me upita: „Jesi li smrknut?"

„Jesam.“

Lift je stigao do najvišeg sprata. Izašli smo. Kejt reče: „Pa, ne želim da budeš smrknut. Dođi u moju sobu na piće.“

Otišli smo u njenu sobu; bila je velika. Pošto nismo morali da se raspakujemo, brzo smo napravili dva viskija sa sodom i izašli na balkon. Rekla je: „Hajde da noćas zaboravimo na slučaj.“

„Važi.“ Seli smo u stolice sa stočićem između nas i posmatrali mesečinom obasjani okean.

Ovo me je nekako podsetilo na moj oporavak u ujakovoj kući pored vode na istočnom Long Ajlendu. Podsetilo me je na noć kad smo Ema i ja pili konjak nakon što smo se nagi kupali u zalivu.

Klizio sam u loše raspoloženje i potrudio se da se izvučem.

Kejt me upita: „O čemu razmišljaš?“

„O životu.“

„Nije loša ideja.“ Rekla je: „Je li ti ikada palo na pamet da si u ovom poslu i da radiš mnogo i naporno kako ne bi imao vremena da razmišljaš o životu?“

„Molim te.“

„Slušaj me. Zaista mi je stalo do tebe i osećam da tragaš za nečim.“

„Za čistim gaćama.“

„Možeš i da *opereš* gaće, jebote.“

„Nije mi palo na pamet.“

„Slušaj, Džone, imam trideset jednu godinu i nikad se nisam ni približila braku.“

„Pitam se zašto.“

„Pa, za tvoju informaciju, nije nedostajalo ponuda.“

„Kapiram.“

„Misliš li da ćeš se ponovo oženiti?“

„Šta misliš, koliki je pad s ovog balkona?“

Mislio sam da će je naljutiti moja neozbiljnost, ali ona se nasmejala. Ponekad čovek ne može da uradi ništa kako treba, ponekad ne može da pogreši. To nema veze s tim šta čovek radi; to ima veze sa ženom.

Kejt mi reče: „U svakom slučaju, danas si obavio vraški dobar posao. Impresionirana sam. Čak sam ponešto i naučila."

„Odlično. Kad zvizneš tipa kolenom u jaja u onom položaju, možeš da mu ih nabiješ u stomak, zato treba da paziš."

Pametna kakva je bila, ona reče: „Ne mislim da si nasilan čovek niti sadista. Mislim da radiš ono što moraš da radiš kada to treba da radiš. I mislim da ti se to ne dopada. To je važno."

Razumete šta hoću da kažem? U Kejtinim očima nisam mogao da pogrešim.

Bila je stavila još dve bočice viskija iz bara u džepove. Sada ih je otvorila i sipala nam piće. Posle minut-dva rekla je: „Ja... znam šta se desilo na Ostrvu šljiva."

„Šta?"

„Kad si rasporio onog tipa."

Duboko sam udahnuo, ali nisam odgovorio.

Ćutala je nekoliko sekundi, pa rekla: „Svi mi imamo mračnu stranu. U redu je."

„Zapravo, uživao sam u tome."

„Ne, nisi."

„Ne, nisam. Ali... bilo je olakšavajućih okolnosti."

„Znam. Ubio je nekog ko ti je bio veoma drag."

„Ostavimo to sada."

„Važi. Samo sam htela da ti kažem da znam šta se dogodilo i zašto."

„Dobro. Trudiću se da to ne ponovim." Vidite šta pričam? Rasporio sam tipu creva i u redu je. Zapravo je i *bilo* u redu, jer je to zaslužio.

Elem, pustili smo temu da se malo ohladi. Pili smo i zurili u opčinjujući okean koji se valjao ka plaži. Čuli smo talase kako se tiho razbijaju o obalu. Kakav pogled. Dunuo je povetarac i osetio sam miris mora. Upitao sam je: „Sviđa li ti se ovde?"

„Kalifornija je lepa. Ljudi su vrlo druželjubivi."

Ljudi često pogrešno urađene ljude smatraju druželjubivima - ali zašto da joj kvarim uspomene? „Jesi li imala ovde dečka?"

„Nekakvog." Upitala me je: „Želiš da čuješ moju seksualnu istoriju?"

„Koliko bi to potrajalo?"

„Manje od sata."

Nasmešio sam se.

Upitala me je: „Da li je razvod bio gadan?”

„Nimalo. Gadan je bio brak.”

„Zašto si se oženio njome?”

„Zaprosila me je.”

„Ne umeš da odbiješ?”

„Pa... mislio sam da sam zaljubljen. Zapravo, ona je bila pomoćnik okružnog tužioca pa smo oboje bili na strani anđela. Onda je prihvatila moćan položaj kao krivični branilac. Promenila se.”

„Ne, nije. Promenila je posao. Da li bi *ti* mogao da budeš krivični branilac? Da li bi mogao da budeš zločinac?”

„Shvatam šta hoćeš da kažeš. Ali...”

„I mnogo više je zarađivala braneći zločince nego što si ti zarađivao hapseći ih.”

„Novac nema nikakve...”

„Ne kažem da je ona zarađivala za život na pogrešan način. Kažem da je... kako se zvala?”

„Robin.”

„Kažem da Robin nije bila prava žena za tebe ni kad je bila pomoćnik okružnog tužioca.”

„Dobro rečeno. Mogu li sada da skočim? Ili moraš da mi kažeš još nešto?”

„Moram. Čekaj. I tako si upoznao Bet Penrouz, koja je s iste strane zakona kao i ti, i potpuna je suprotnost tvojoj bivšoj ženi. Osećao si se udobno s policajkom. Možda manje krivim. Sigurna sam da ti nije bilo prijatno dok si bio oženjen krivičnom braniteljkom.”

„Mislim da je dosta.”

„Zapravo nije. Onda sam se pojavila ja. Savršena lovina. Zar ne? FBI. Pravnica. Tvoj šef.”

„Prestani odmah. Dozvoli da te podsetim da si *ti*... zaboravi.”

„Jesi li besan?”

„I te kako sam besan.” Ustao sam. „Moram da idem.”

Ustala je i ona. „U redu. Idi. Ali moraš da se suočiš s nekim stvarnim činjenicama, Džone. Ne možeš zauvek da se skrivaš iza te maske tvrdog pametnjakovića. Jednog dana,

možda uskoro, povući ćeš se s posla i moraćeš da živiš s pravim Džonom Korijem. Bez pištolja. Bez legitimacije..."

„Značke."

„Bez ikoga da ga uhapsiš. Bez ikoga ko želi da štitiš njega ili društvo. Bićeš sam, a čak ni ne znaš ko si."

„Ne znaš ni ti. Ovo je obično kalifornijsko psihobaljezganje, a ovde si tek od pola osam. Laku noć."

Ušao sam s balkona, izašao iz njene sobe i krenuo hodnikom. Našao sam svoju sobu pored njene i ušao.

Zbacio sam cipele, bacio sako na krevet, skinuo futrolu, kravatu, košulju i pancir. Onda sam otvorio mini-bar i sipao piće.

Bio sam vrlo iznerviran i zapravo sam se osećao kao govno. Mislim, znao sam šta Kejt pokušava i znao sam da su joj namere dobre, ali nije mi trebalo da me iko podbada da se suočim s čudovištem u ogledalu.

Da sam joj dao još malo vremena, miz Mejfild bi mi predivnim bojama naslikala kako bi život bio divan kad bismo se s njim suočili zajedno.

Žene misle da je savršen muž sve što im je potrebno za savršen život. Greška. Prvo, *ne postoje* savršeni muševci. Nema čak ni mnogo dobrih muževa. Drugo, bila je u pravu u vezi sa mnom, a meni neće biti ništa bolje ako budem živio s Kejt Mejfild.

Odlučio sam da operem gaće, odem na spavanje i nikada više ne vidim Kejt Mejfild posle zaključenja slučaja.

Neko mi je pokucao na vrata. Pogledao sam kroz špijunku i otvorio.

Zakoračila je unutra. Stali smo i gledali se.

U ovakvim situacijama umem da budem veoma grub; nisam nameravao da ustuknem ni za milimetar, niti da se poljubim i pomirim. Čak mi nije više bilo ni do seksa.

Ali ona je na sebi imala hotelski mantil za kupanje od frotira, koji je otvorila i pustila da padne na pod, otkrivši savršeno nago telo.

Osetio sam kako mi odlučnost mekša istom brzinom kojom se gospodin Srećko stvrdnjavao.

Rekla je: „Izvini što te uznemiravam, ali moj tuš ne radi. Mogu li da se istuširam ovde?"

„Samo izvoli."

Ušla je u moje kupatilo, pustila vodu i stala pod tuš.

Pa, mislim, šta je trebalo da uradim? Skinuo sam pantalone, gaćice i čarape i ušao za njom.

* * *

Iz razloga pristojnosti, za slučaj da nas FBI pozove usred noći, izašla je iz moje sobe u jedan.

Nisam spavao naročito dobro i probudio sam se u pet i petnaest, odnosno oko osam i petnaest po mom telesnom satu.

Otišao sam u kupatilo i video da moje gaćice vise na pomičnoj žici za rublje iznad kade. Bile su čiste, još vlažne, a neko s ružem na usnama spustio je poljubac na stratešku tačku.

Obrijao sam se, ponovo istuširao, oprao zube i sve to, a onda sam izašao na balkon i stajao nag na povetarcu gledajući tamni okean. Mesec je zašao i nebo je bilo puno zvezda. Od ovoga ne može mnogo bolje, zaključio sam.

Stajao sam tako dugo jer mi je prijalo.

Čuo sam kako se klizna vrata s druge strane betonske pregrade otvaraju. Viknuo sam: „Dobro jutro.”

Čuo sam njen odgovor: „Dobro jutro.”

Pregrada je štrčala preko ograde balkona, pa nisam mogao da provirim. Upitao sam je: „Jesi li gola?”

„Jesam, a ti?”

„Naravno. Ovo je sjajno.”

„Vidimo se na doručku za pola sata.”

„Važi. Hej, hvala što si mi oprala gaće.”

„Nemoj da se navikavaš na to.”

Govorili smo prilično glasno, pa sam imao osećaj da nas drugi gosti slušaju. Mislim da je i ona pomislila to isto, jer je rekla: „Hej, kako si ono rekao da se zoveš?”

„Džon.”

„Tako je. Dobar si u krevetu, Džone.”

„Hvala, i ti si.”

I tako smo nas dvoje zrelih federalnih agenata stajali nagi na balkonima s pregradom između i ponašali se luckasto, kako se ponašaju novopečeni ljubavnici.

Ona viknu: „Jesi li oženjen?”

„Nisam, a ti?”

„Nisam ni ja.”

Koja beše moja sledeća replika? Kroz glavu su mi istovremeno prošle dve misli. Prva - da me je izmanipulisala profesionalka. Druga - da mi se to dopada. Shvativši da ćemo zauvek pamtititi ovaj trenutak i ovo mesto, duboko sam udahnuo i upitao: „Hoćeš li da se udaš za mene?”

Usledila je duga tišina.

Najzad ženski glas, ne Kejtin, doviknu odozgo: „Odgovori mu!”

Kejt viknu: „U redu. Udaću se za tebe.”

Neko dvoje ljudi odnekud zapljeskaše. Ovo je baš glupavo. Mislim da sam se zapravo posramio, što je jedva prikrilo moj osećaj panike. Šta sam to uradio?

Čuo sam kako se klizna vrata zatvaraju, pa nisam mogao da pobliže objasnim svoju ponudu.

Upao sam u sobu, obukao se - bez pancira - sišao u salu za doručak gde sam uzeo kafu i primerak *Njujork tajmsa*, još topao iz štamparije.

I dalje su pisali o tragediji aviona broj 175, ali činilo mi se da podgrevaju vesti uz nekoliko novih navoda federalnih, državnih i mesnih zvaničnika.

Našao sam mali članak o ubistvu gospodina Lejbovica u Frankfurtu i nekrolog. Živeo je na Menhetnu i imao ženu i dvoje dece. Pomislio sam kako život ume da bude pun slučajeva. Čovek je otišao poslom u Frankfurt i neko ga je sredio jer je nekim ljudima trebao lažni trag kako bismo pomislili da je tip koji je u Americi zapravo na tajnom zadatku u Evropi. *Bang*. Tek tako, ne misleći na njegovu ženu, decu, niti na bilo šta drugo. Ti ljudi su baš smradovi.

Bio je tu i podgrejani izveštaj o dvostrukom ubistvu Džejmsa Mek Koja i Vilijema Satervejta u muzeju „Kolevka avijacije”. Navedene su reči detektiva iz Odeljenja za ubistva policije okruga Nasau: „Ne odbacujemo mogućnost da motiv za ova ubistva ipak nije bila pljačka.” Uprkos izopačenoj sintaksi shvatio sam da maleni Alan Parker daje kašičicom trećinu danas, trećinu sutra, a ostatak čuva za vikend.

Kad smo već kod izopačene sintakse, uzeo sam da čitam filmsku rubriku Dženet Maslin. Ponekad rešavam ukrštene reči u *Tajmsu*, drugih dana pokušavam da shvatim šta miz Maslin pokušava da kaže. Ne mogu da radim istog dana oboje a da me ne zaboli glava.

Miz Maslin je napisala prikaz filmskog hita, akcionog avanturističkog filma ni manje ni više nego o bliskoistočnom teroristi. Mislim da joj se nije dopao, ali, kao što sam rekao, teško je pratiti njene rečenice i njeno zaključivanje. Film je bio jednostavan, naravno, a miz Maslin možda sebe smatra prefinjenom osobom, ali *neko* iz *Tajmsa* morao je da ode i vidi ovaj film kako bi svima kojima se dopao kazao zašto film ne valja. Potrudio sam se da upamtim kako treba da ga pogledam.

Kejt je stigla, ustao sam i cmoknuli smo se. Seli smo i pogledali jelovnike, pa sam pomislio da je možda zaboravila luckasti događaj na balkonu. Ali onda je spustila jelovnik i upitala: „Kada?”

„Ovaj... u junu?”

„Važi.”

Došla je konobarica i oboje smo poručili palačinke.

Stvarno sam želeo da pročitam novine, ali sam nagonski znao da je moje čitanje uz doručak stvar prošlosti.

Kratko smo ćaskali o planovima za taj dan, o ljudima koje smo upoznali u kući Čipa Viginsa i o onima s kojima će me Kejt kasnije upoznati u Los Anđelesu.

Stigle su palačinke pa smo uzeli da jedemo. Kejt reče: „Dopašće ti se moj otac.”

„Siguran sam da hoće.”

„Tvojih je godina, možda malo stariji.”

„Pa, to je lepo.” Setio sam se rečenice iz jednog starog filma i rekao: „Odgajio je sjajnu kćer.”

„Jeste. Moju sestru.”

Nasmejao sam se.

Rekla je: „Svideće ti se i moja majka.”

„Da li ličiš na nju?”

„Ne. Ona je fina.”

Ponovo sam se nasmejao.

Rekla je: „Imaš li nešto protiv da se venčamo u Minesoti? Imam veliku porodicu.”

Igra lava

„Sjajno. Minesota. Je li to grad ili država?"

„Ja sam metodistkinja, a ti?"

„Odgovaraju mi sva sredstva kontrole rađanja."

„Moja *vera*. Metodistička."

„Oh... moja majka je katolikinja. Otac mi je... nekakav protestant. Nikad nije..."

„Onda možemo da podižemo decu u protestantskoj veri."

„Imaš decu?"

„Ovo je važno, Džone. Obrati pažnju."

„Slušam. Pokušavam da... znaš, promenim brzinu."

Prestala je da jede i pogledala me. „Jesi li potpuno uspaničen?"

„Ne, naravno da nisam."

„Izgledaš uspaničeno."

„Muči me kiselina u stomaku. To dolazi s godinama."

„Sve će biti u redu. Živećemo srećno dok je sveta i veka."

„Odlično. Samo, znaš, ne poznajemo se dugo..."

„Do juna ćemo se upoznati", reče ona.

„Da. Lepo si to rekla."

„Da li me voliš?"

„Volim te, ali..."

„Šta bi bilo kad bih ustala i otišla odavde? Šta bi osetio? Olakšanje?"

„Ne. Osećao bih se grozno."

„Pa? Zašto se boriš protiv svojih osećanja?"

„Hoćemo li opet da počnemo s analizom?"

„Ne. Samo ti kažem kako stvari stoje. Ludački sam zaljubljena u tebe. Želim da se udam za tebe. Želim da imamo decu. Šta još hoćeš da ti kažem?"

„Reci... volim Njujork u junu."

„Mrzim Njujork, ali s tobom bih živela bilo gde."

„U Nju Džerziju?"

„Ne preteruj."

Došlo je vreme za punu otvorenost, pa sam rekao: „Slušaj, Kejt, treba da znaš da sam ja muška šovinistička svinja, ženomrzac i da pričam seksističke viceve.”

„Šta hoćeš da kažeš?”

Video sam da nikuda neću stići ovom linijom razmišljanja, pa sam rekao: „Osim toga, loše podnosim autoritete, uvek sam na ivici problema s karijerom, potpuno sam švorc i loše baratam novcem.”

„Zato ti treba dobar advokat i dobar računovođa. To sam ja.”

„Zašto ne mogu samo da te unajmim?”

„Ne. Moraš da se oženiš mnome. Ja sam profesionalka s punim radnim vremenom. Osim toga, sprečavam impotenciju.”

Nema svrhe raspravljati se s profesionalcem.

Laka prepirka je okončana pa smo se gledali preko stola. Najzad sam rekao: „Kako *znaš* da sam ja pravi čovek za tebe?”

„Kako da ti to objasnim? Srce mi kuca brže kad si ti u sobi. Volim da te gledam, slušam i dodirujem, volim tvoj miris i ukus. Dobar si u krevetu.”

„Hvala. I ti si dobra. U redu, neću da kažem ništa o karijerama, o mogućnosti da te premeste, o životu u Njujorku, o mojoj bednoj invalidskoj penziji, o deset godina razlike...”

„Četrnaest godina.”

„Tako je. Neću da se borim protiv ovoga. Zaljubljen sam. Ako ovo uprskam, osećaću se jadno do kraja života.”

„Tako je. Brak sa mnom je najbolja stvar za tebe. Veruj mi. Mislim, stvarno. Nemoj da se smeješ. Pogledaj me. Pogledaj mi u oči.”

Pogledao sam i panike je odjednom nestalo, obuzelo me je neobično osećanje spokoja, baš kao dok sam krvario na smrt na Zapadnoj 102. ulici. Čim prestaneš da se odupireš smrti ili braku, čim digneš ruke i prepustiš se, ugledaš blistavo svetlo, hor raspevanih anđela ponese te naviše, a glas kaže: „Pođi mirno ili ću ti staviti lisice.”

Ne, glas zapravo kaže: „Borba je završena, patnja je okončana, počinje novi život, nadajmo se malo manje sjeban nego prethodni.”

Uzeo sam Kejt za ruku i pogledali smo se u oči. Rekao sam: „Volim te.” I voleo sam je.

Poglavlje 50

Upola osam Čak nas je pokupio ispred hotela i rekao nam: „Nema ništa novo.”

Što nije bilo baš istina. Sada sam bio veren.

Dok smo se vozili ka ispostavi, Čak nas je upitao: „Je li hotel bio dobar?”

„Bilo je divno”, odgovorila mu je Kejt.

Čak upita: „Jeste li se odjavili?”

Kejt odgovori: „Jesmo. Sledećih dan-dva provešćemo u Los Anđelesu. Osim ako ti nisi čuo nešto drugo.”

„Pa... prema onome što čujem, šefovi iz Vašingtona žele vas oboje na velikoj konferenciji za novinare sutra po podne. Žele da stignete u Vašington najkasnije sutra ujutru.”

Upitao sam: „Kakva vrsta konferencije za novinare?”

„Velika. Znaite ono kad prospu sve. Sve o letu jedan-sedam-pet, o Halilu, o napadu na Libiju hiljadu devetsto osamdeset šeste i o onome što se juče desilo s Viginsom. Potpuno otkrivanje. Traženje pomoći od javnosti i tako dalje.”

„Zašto smo im”, pitao sam se naglas, „mi potrebni na konferenciji za novinare?”

„Mislim da im trebaju dva heroja. Momak i devojka. Najbolji i najbistriji.” Dodao je: „Jedno od vas dvoje je vrlo fotogenično.” Nasmejao se. Ha ha.

Ovaj dan nije počinjao kako valja, uprkos tome što je opet bilo dvadeset tri stepena i sunčano.

Čak upita: „Treba li da svratimo po nešto? Po rublje?”

„Ne. Vozi.”

Nekoliko minuta kasnije Čak je stigao na parking ispostave FBI-ja u Venturi i rekao: „Talasi se dižu. Moram da idem.”

Pretpostavio sam da se šali. U svakom slučaju, izašli smo iz kola noseći pancire u rukama, i krenuli ka zgradi.

Dok smo išli, rekao sam Kejt: „Ovo je sranje. Nimalo mi se ne stoji u izlogu tokom gluposti Odeljenja za odnose s javnošću.”

„Konferencije za novinare.“

„Aha. Imam posla.“

„Možda bismo na konferenciji mogli da objavimo našu veridbu.“

Svi su šaljivčine. Verovatno je to moj uticaj, ali tog jutra nisam bio šaljivo raspoložen.

Ušli smo u zgradu, popeli se liftom i zazvonili. Ponovo nam je otvorila Sindi Lopez i obavestila nas: „Morate da se javite Džeku Kenigu.“

Ako ove reči više nikada ne čujem, uopšte mi neće nedostajati. Rekao sam Kejt: „Ti ga zovi.“

Sindi me obavesti: „Želi da razgovara s *vama*. Ima jedna prazna kancelarija tamo.“

Kejt i ja smo vratili prsluke, zatim smo otišli u tu praznu kancelariju i ja sam pozvao Džeka Keniga. U Los Angelesu je bilo tek osam ujutru, a bio sam prilično siguran da je u Njujorku jedanaest pre podne.

Džekova sekretarica me je spojila i Džek reče: „Dobro jutro.“

Osetio sam notu srdačnosti, što je bilo jezivo. „Dobro jutro.“ Uključio sam zvučnik kako bi Kejt mogla da sluša i priča. Rekao sam Džeku: „Kejt je ovde.“

„Zdravo, Kejt.“

„Zdravo, Džek.“

„Pre svega“, reče Džek, „hoću oboma da čestitam na izuzetnom poslu, na vrhunskom detektivskom radu i, prema onome što čujem, Džone, na veoma efikasnoj tehnici saslušavanja gospodina Azima Rahmana.“

„Udario sam ga kolenom u jaja, a onda pokušao da ga ugušim. Stara tehnika.“

Kratka tišina, zatim: „Pa, lično sam razgovarao s tim gospodinom i činio mi se srećnim što ima priliku da bude vladin svedok.“

Zevnuo sam.

Džek nastavi: „Razgovarao sam i sa Čipom Viginom i dobio neka obaveštenja iz prve ruke o tom napadu na Al Aziziju. Kakva je to misija bila. Ali Vigin je nagovestio da je jedna od njegovih bombi možda zalutala. Ne bih se iznenadio da je upravo ta bomba pogodila Halilovu kuću. Ironično, zar ne?“

„Valjda.“

„Da li si znao da su taj logor u Al Aziziji zvali 'Džihadski univerzitet'? Istina je. To je bio, a i sada je, centar za obuku terorista.“

„Da li ja to učim ulogu za ovu idiotsku konferenciju za novinare?”

„Ne učiš ulogu. Dobijaš informacije.”

„Džek, boli me dupe šta se tamo desilo osamdeset šeste. Puca mi da li je Halilova porodica pobijena greškom ili namerno. Treba da uhvatim zločinca, a taj zločinac je ovde, a ne u Vašingtonu.”

„Ne znamo gde je osumnjičeni. Koliko mi znamo, možda se vratio u Libiju ili na Istočnu obalu, a mogao bi da bude i u Vašingtonu. Ko zna? Ono što znam jeste da direktor FBI-ja i direktor Protivterorističkog odseka, a da ne spominjem najvišeg izvršnog službenika zemlje, žele da sutra budeš u Vašingtonu. Nemoj ni *pomišljati* da izvedeš tačku nestajanja.”

„Razumem, gospodine.”

„Odlično. Moje dupe će biti u procepu ako se ne pojaviš.”

„Čujem te.”

Džek prekide s tim dok je u prednosti i upita: „Kejt, kako si?”

Kejt progovori: „Dobro sam. Kako je Džordž?”

„Džordž je dobro. Još je u klubu 'Konkistador', ali sutra se vraća na Federalni trg.” Džek dodade: „Džone, kapetan Stajn ti šalje pozdrave i čestita na odlično obavljenom poslu.”

„Zločinac je još na slobodi, Džek.”

„Ali spasao si neke živote. Kapetan Stajn je ponosan na tebe. Svi smo ponosni na tebe.”

I tako dalje. Bla bla bla. Ali, važno je uspostaviti kvazilične odnose u službama za čuvanje zakona. Svako brine o svakome kao o osobi. To je dobro upravljanje, pretpostavljam, i lepo se uklapa u ovu novu emotivnu i osetljivu Ameriku. Pitao sam se da li je CIA ovakva. Što me je podsetilo da pitam: „Gde je Ted Neš?”

Džek odgovori: „Nisam siguran. Ostavio sam ga u Frankfurtu. Spremao se za Pariz.”

Palo mi je na pamet, ne prvi put, da je CIA, od koje je nekada toliko zavisilo, sada zasenio FBI, čiji posao su domaći izazivači nevolja. Mislím, tip kao što je Neš ili njegove kolege sada može da ode na odmor u Moskvu, a najveća opasnost koja mu pretila bila bi loša hrana. Takvoj organizaciji treba cilj, a uz nedostatak jasnih ciljeva u poslednje vreme sigurno će se uvaliti u nevolje. Dokone ruke igračke su đavolove, kako mi je govorila moja protestantska baka.

Elem, Džek i Kejt su ćeretali, Džek je postavio nekoliko pitanja o tome kako se Kejt i ja slažemo i tako dalje.

Kejt me pogleda trepereći od lepih vesti, i šta sam mogao da učinim? Klimnuo sam glavom.

Kejt reče Džeku: „Džon i ja imamo lepe vesti. Verili smo se.”

Učinilo mi se da čujem kako na drugoj strani veze telefon udara u pod. Usledila je tišina, trajala je dve sekunde duže nego što bi trebalo. Dobra vest bi za Džeka bila da me je Kejt Mejfild tužila zbog seksualnog uznemiravanja. Ali Džek je lukav i hitro se oporavio. Rekao je: „Pa... hej, to je baš lepa vest. Čestitam. Džone, čestitam. To je vrlo... iznenadno...”

Znao sam da treba nešto da kažem, pa sam svojim najboljim tonom muškarčine rekao: „Vreme mi je da se sredim. Moji momački dani su gotovi. Da, da. Najzad sam našao pravu devojkicu. Ženu. Ne bih mogao da budem srećniji.” I tako dalje.

Kad smo završili s tim, Džek nas je obavestio o nečem važnom. „Naši ljudi proveravaju s Federalnom vazduhoplovnom upravom planove leta privatnih aviona. Usredsredili smo se na privatne mlaznjake. Zapravo, našli smo plan leta i pilote koji su vozili Halila po zemlji. Ispitali smo pilote. Poleteli su s Long Ajlanda. To je sigurno bilo odmah nakon što je Halil ubio Mek Koja i Satervejta u muzeju. Sleteli su u Kolorado Springs, Halil se iskrcao, ali sada znamo da nije ubio pukovnika Kaluma.”

Džek je nastavio o Halilu i njegovom letu do Santa Monike. Prema Džekovim rečima, piloti su se prenerazili saznajući ko je bio njihov putnik. Ovo je bilo zanimljivo, ali ne i tako važno. Ipak, ukazivalo je na to da je Halil snalažljiv i dobro finansiran, kao i da može dobro da se utopi u okolinu. Rekao sam Džeku: „Pokušavate da saznate da li Halil ima zakazan još neki privatni let?”

„Da. Ali svakodnevno stotine privatnih mlaznjaka podnose planove leta. Usredsređujemo se na avione agencija za iznajmljivanje i stranih firmi, na letove plaćene sumnjivim sredstvima i klijente koji se pojavljuju prvi put, na putnike koji deluju kao stranci i tako dalje. To je sve na vrlo dugu štapu, ali valja pokušati.”

„Tako je. Šta misliš, kako će ovo đubre pokušati da izađe iz zemlje?”

„Dobro pitanje. Kanadska bezbednost je čvrsta i saraduje, ali ne mogu to da kažem za naše meksičke susede.”

„Valjda ne, uz pedeset hiljada ilegalaca koji mesečno uđu u zemlju, da ne spominjem tone meksičkog kokaina koji leti preko granice. Jeste li zvali Upravu za borbu protiv narkotika, Carinu i Usljenu službu?”

Igra lava

„Naravno. Dodelili su ovome dodatno osoblje, kao i mi. Ovo će biti gadan mesec za trgovce drogom i useljenike. Obavestili smo i Obalsku stražu. Od južne Kalifornije do plaža Meksika je kratka vožnja brodom. Učinili smo sve što smo mogli u saradnji s nekoliko oblasnih i federalnih službi - kao i s našim meksičkim saveznicima - da presretnemo osumnjičenog ako pokuša da pobjegne preko američko-meksičke granice."

„Jesi li sada na televiziji?"

„Nisam, zašto?"

„Zvučiš kao da si na televiziji."

„Tako govorim. Tako i ti treba da govoriš sutra. Smanji 'jebote' na minimum."

Na ovo sam morao da se nasmešim.

Još neko vreme smo raspravljali o lovu na čoveka. Najzad Džek reče: „Džone, pobrinuli smo se za sve. Slučaj više nije u tvojim rukama."

„Nije baš tako. Slušaj, hoću da se vratim ovamo čim se sutra konferencija završi."

„To je razuman zahtev. Videćemo kako ćeš se pokazati na konferenciji."

„To jedno s drugim nema veze."

„Sada ima."

„U redu, kapiram."

„Dobro. Pričaj mi o svom telefonskom razgovoru s Asadom Halilom."

„Pa, nismo našli mnogo zajedničkog. Je li te neko obavestio o tome?"

„Jeste, ali želim da čujem šta si osetio u vezi s njegovim raspoloženjem, stanjem uma, mogućnošću da krene kući ili ostane ovde. Takve stvari."

„U redu... Imao sam osećaj da razgovaram s čovekom koji u velikoj meri kontroliše sebe i svoje emocije. Što je još gore, ponašao se kao da je situacija i dalje u njegovim rukama, uprkos činjenici da smo mu sjebali plan. Hoću da kažem, da smo *mu pokvarili* plan."

Džek je ćutao neko vreme, a zatim rekao: „Nastavi."

„Pa, kad bih morao da se kladim, opkladio bih se da namerava da ostane ovde."

„Zašto?"

„Ne znam. Osećaj, to mi se dešava. Usput, kad smo već kod opklada, želim Nešovih deset dolara i dvadeset dolara njegovog drugara Edvardsa."

„Ali ti si rekao da je Halil u oblasti Njujorka."

„I *bio* je. Onda je otišao, pa je došao na Long Ajlend. Reč je o tome da nije odleteo za Peskograd." Potražio sam pogledom podršku od Kejt. Ovo je bilo važno.

Kejt reče: „Džon je u pravu. Dobio je opkladu."

Džek odgovori: „U redu. Prihvatam Kejtino nepristrasno mišljenje." Ha ha. Onda se uozbiljio: „Dakle, Džone, sada imaš osećaj da je Asad Halil još u tvojoj oblasti?"

„Da."

„Ali to je samo osećaj?"

„Ako misliš da nešto prećutkujem, nije tako. Čak i ja znam kada treba izaći na otvoreno. Ali... kako da ti to objasnim?... pa... Halil mi je rekao da je nekako osetio moje prisustvo pre... ovo je glupo. Mistična peskogradska žvaka. Ali, nekako osećam njegovo prisustvo ovde. Razumeš?"

Usledila je duga tišina tokom koje je Džek Kenig verovatno tražio telefonski broj psihijatrijske službe Jedinice. Najzad je ljubazno rekao: „Pa, naučio sam da se ne kladim protiv tebe."

Pomislio sam da će mi reći da malo odspavam, ali on se obratio Kejt: „Idete li u losanđelesku ispostavu?"

Ona odgovori: „Idemo. Mislim da je dobro da se javimo, uspostavimo saradnju i vidimo možemo li im pomoći kad se vratimo."

„Imaš tamo prijatelje, znaš."

„Da."

Tu je možda bilo nečeg uvijenog, vezanog za Kejtinu seksualnu istoriju od sat vremena, ali nisam bio ljubomoran i neću više zagristi. Udica se već zakačila, velika riba je izvučena i praćakala se po stolu hvatajući vazduh, da upotrebim odgovarajuću metaforu. Prema tome, Kejt nije morala da poteže nekadašnje momke i udvarače kao što je Ted Neš da bi naterala Džona da postavi veliko pitanje.

Džek i Kejt ćaskali su minut-dva o zajedničkim poznanicima u Los Anđelesu, a onda Džek reče: „U redu, uhvatite avion za 'Dais', ali najkasnije poslednji noćasnji."

Kejt ga uveri kako ćemo poleteti najkasnije tim avionom.

Džek se spremao da prekine vezu, ali nastupio je trenutak za moju tačku inspektora Kolomba, pa sam rekao: „Oh, još nešto."

„Da?"

„Puška.”

„Kakva puška?”

„Puška koja je bila u dugačkom paketu.”

„Oh... da, pitao sam gospodina Rahmana za pakete. Kao i svako drugi u Los Angelesu i Vašingtonu.”

„I?”

„Rahman i njegova porodica su u zaštitnom pritvoru.”

„Dobro. Tako i treba. I?”

„Pa, agenti u Los Angelesu rekli su Rahmanu da nacрта i opiše paket. Napravili su kutiju za koju Rahman kaže da je iste veličine kao ona koju je dao Halilu, centimetar gore-dole.”

„I?”

„I stavljali su metalne tegove u kutiju dok Rahman nije rekao da je težina otprilike ista. Mišićno pamćenje. Znaš li za...”

„Znam. I onda?”

„Pa, to je bio zanimljiv eksperiment, ali ne dokazuje ništa. Puške s najlonskim ili plastičnim kundakom su lake, starije puške su teške. Lovačke puške su dugačke, borbene su kraće. Nema načina da utvrdimo da li je u tom paketu bila puška.”

„To shvatam. Da li je ta puška bila dugačka i teška?”

„Ako je to *bila* puška, onda je bila dugačka i teška.”

„Recimo, lovačka puška s teleskopskim nišanom.”

„Tako je”, reče Džek.

„U redu, najgori scenario. To je dugačka, precizna lovačka puška s teleskopskim nišanom. Šta će Halil s njom da uradi?”

„Smatramo da mu je to bila podrška za slučaj da Viginis nije kod kuće. Drugim rečima, Halil se spremio da ulovi Viginisa dok ovaj kampuje u šumi.”

„Zaista?”

„To je teorija. Imaš li ti neku drugu?”

„Za sada ne. Ali zamišljam Čipa i njegovu žensku u šumi kako kampuju i pitam se zašto im Halil, u novim krpama za planinarenje, prosto ne priđe da popije šolju kafe uz logorsku vatru, a zatim nehajno spomene kako je došao da ubije Čipa i kaže mu zašto pre nego što mu saspe metak kalibra četrdeset u lobanju. Kapiraš?”

Džek je ćutao nekoliko sekundi, a onda je rekao: „Vigins je, kako se ispostavilo, kampovao s desetak prijatelja, pa je Halil...”

„To ne drži vodu, Džek. Halil bi učinio sve što mora da bi pogledao Ćipa Viginosa u oći pre nego što ga ubije.”

„Možda. U redu, druga teorija, koja ima više smisla, kaže da je puška, ako je bila u paketu, trebalo da posluži Halilu da pobegne. Na primer, ako bi morao da skinе granićara na meksićkoj granici ili ako ga po moru bude jurio ćamac Obalske straže. Halil je želio oruđe velikog dometa za svaku situaciju koja bi mogla da nastane tokom njegovog bekstva iz Sjedinjenih Država.” Džek je dodao: „Ionako mu je trebao saućesnik - Rahman - pa zašto mu Rahman ne bi doneo i pušku sa svim ostalim? Lako je kupiti pušku.”

„Nije ih lako sakriti.”

„Mogu da se rasklope. Mislim, ne odbacujemo mogućnost da Asad Halil ima snajpersku pušku i da namerava da ubije nekoga kome ne može da priće na domet pištolja. Ali to se nimalo ne uklapa u njegovu navodnu misiju i njegov naćin rada. Sam si to rekao. Izbliza i lićno.”

„Tako je. Ja zapravo mislim da je u tom paketu bila baštenska garnitura. Jesi li video kako pakuju ta jeftina govna u diskontima? Baštenska garnitura od deset delova smeštena u kutiju ne veću od kutije za košulje. Šest stolica, sto, suncobran i dve ležaljke, sve napravljeno na Tajvanu. Gurni prorez A u prorez B. U redu, vidimo se u Vašingtonu.”

„Tako je. Sredićemo vam put odavde. Poslaću faksom broj leta u losanćelesku ispostavu. Konferencija je u pet po podne u zdanju 'Dž. Edgar'. Znam da je Džon ućivao kad je poslednji put bio tamo. I još jednom ćestitam oboma na odlićnom poslu i veridbi. Jeste li već dogovorili datum venćanja?”

Kejt odgovori: „U junu.”

„Odlićno. Kratke veridbe su najbolje. Nadam se da sam pozvan.”

„Naravno da si pozvan”, uveri ga Kejt.

Prekinuo sam vezu.

Kejt i ja smo ćutke sedeli neko vreme, a onda mi ona reće: „Brine me ta puška.”

„I treba.”

„Mislim... ja nisam nervozna, ali on možda traći nas.”

„Moguće je. Hoćeš li da pozajmiš ponovo dres Male Italije?”

„Šta?"

„Pancirni prsluk."

Nasmejala se. „Baš umeš s rečima."

Elem, vratili smo se u zajedničku prostoriju i održali nezvanični sastanak na nogama sa šestoro tamošnjih agenata, među kojima su bili Huan, Edi i Kim. Popili smo kafu, a Edi nam je rekla: „Vraćamo gospodina Rahmana iz Los Anđelesa za oko pola sata. Povešćemo ga da potraži kanjon u koji je odvezao Halila da baci torbu."

Klimnuo sam glavom. Nešto me je tu mučilo. Shvatio sam da je Halil morao da ubije vreme u te rane jutarnje sate, pre nego što se otvore radnje ili tako nešto, ali zar Rahman nije prosto mogao da ga odveze u neki jeftini motel? Zašto se vozio čitav sat ka severu obalskim autoputem da bi bacio torbu?

U svakom slučaju, nisam od Sindi zatražio pancir, a nije ni Kejt. Mislim, samo ćemo se provozati po Los Anđelesu. S druge strane, možda je to dovoljan razlog da obučemo pancire. Njujorška šala.

Ali Sindi nam je dala dve lepe torbe sa znakom FBI-ja u znak sećanja na našu posetu, a možda i kao izjavu: „Ne želimo više da vas vidimo." A možda samo projektujem.

Kejt i ja smo stavili toaletne pribore u torbe i spremili se da krenemo u ispostavu u Los Anđelesu. Otkrili smo da nema slobodnog helikoptera, što je nagovestilo da nam akcije padaju. Ipak, našli su slobodna kola, bez vozača, a Sindi nam je dala ključeve. Kejt ju je uverila da zna put. Ljudi su u Kaliforniji baš fini.

Svi smo se rukovali i obećali da ćemo ostati u kontaktu. Pozvani smo i da se vratimo kad poželimo, na šta sam odvratio: „Vraćamo se prekosutra." Ovo je izazvalo iste posledice kao da sam pustio vetar.

Elem, izašli smo, našli plavi državni ford kraun viktorija na parkingu i Kejt je sela za volan.

Činilo se da je veoma uzbuđena što ponovo vozi u Kaliforniji i obavestila me je da ćemo ići putem s pogledom uz obalu ka Santa Moniki preko Santa Sante, Las Santa Santosa i nekih drugih Santi. Nije me nimalo bilo briga, ali ako je ona srećna, i ja sam. Je l' tako?

Poglavlje 51

Vozili smo se obalskim autoputem kroz Santa Oksnard i ka jugu prema Gradu Anđela. Desno voda, levo planine. Plavo nebo, plava voda, plava kola, Kejtine plave oči. Savršeno.

Kejt je rekla da ima sat vožnje do ispostave FBI-ja na Bulevaru Vilšir, koji je pored Kalifornijskog univerziteta u Vestvudu i u blizini Beverli Hilsa.

Upitao sam je: „Zašto ispostava nije u centru grada? *Postoji* li centar grada?"

„Postoji, ali FBI više voli jedne četvrti od drugih."

„Recimo skupe, belačke četvrti bez geta?"

„Ponekad. Zato ja ne volim južni Menhetn. Neverovatno je zakrčen."

„Neverovatno je živ i zanimljiv. Povešću te u 'Tavernu Fronsese'. Znaš, tamo se Vašington oprostio od svojih oficira. Dobio je invalidsku penziju u visini tri četvrtine plate."

„I otišao da živi u Virdžiniji. Nije mogao da podnese gužvu."

Malo smo se bockali na liniji Kalifornija-Njujork dok je Kejt vozila. Onda me je upitala: „Jesi li srećan?"

„Više nego srećan."

„Dobro. Izgledaš manje uspaničeno."

„Prepustio sam se svetlosti." Zamolio sam je: „Pričaj mi o ispostavi u Los Anđelesu. Šta si radila tamo?"

„Bio je to zanimljiv posao. To je treća ispostava u zemlji po veličini. Oko šest stotina agenata. Los Anđeles je prestonica pljačke banaka cele zemlje. Imali smo oko tri hiljade pljački banaka godišnje..."

„Tri *hiljade*?"

„Da. Uglavnom narkosi. Krađe malih svota. U Los Anđelesu postoje stotine malih filijala, a tu su i silni autoputevi pa pljačkaši mogu lako da umaknu. U Njujorku bi pljačkaš sedeo pola sata u taksiju pred semaforom. U svakom slučaju, to je više bila gnjavaža nego bilo šta drugo. Vrlo malo ljudi je povređeno. Ja sam jednom bila u filijali moje banke kad se desila pljačka."

„Koliko si uzela?"

Nasmejala se. „Nisam uzela ništa, ali pljačkaš je dobio deset do dvadeset godina.”

„Uhapsila si ga?”

„Jesam.”

„Pričaj.”

„Ništa naročito. Tip je bio ispred mene u redu, dao je blagajnici cedulju i ova se sva unervozila, pa sam shvatila šta se dešava. Napunila je torbe novcem, tip se okrenuo da pođe i našao se ispred cevi mog pištolja. To je glup zločin. Male pare, velika federalna optužnica, a FBI i policija zajedno reše preko sedamdeset pet odsto pljački banaka.”

Ćaskali smo o dve godine koje je Kejt provela u Los Anđelesu. Rekla je: „Osim toga, ovo je jedina terenska ispostava u zemlji sa dva stalno zaposlena predstavnika za medije. Imamo mnogo upadljivih slučajeva kojima treba medijska pokrivenost. Upoznala sam nekoliko filmskih zvezda, a jednom sam morala da živim u vili jedne zvezde i da s njim putujem nekoliko nedelja zato što mu je neko pretio smrću, a ličilo je na ozbiljnu pretnju. Tu su zatim i azijski sindikati organizovanog zločina. Jedina pucnjava u kojoj sam ikada bila odigrala se protiv korejskih krijumčara droge. Ti momci su zaista opaki. Ali, u ispostavi smo imali nekoliko Amerikanaca korejskog porekla koji su se ubacili u sindikat. Je l' te gnjavim?”

„Ne. Ovo je zanimljivije od *Dosijea Iks*. Ko je bila ta filmska zvezda?”

„Jesi li ljubomoran?”

„Nimalo.” Možda malo.

„Bio je to neki starac. Bližio se pedesetoj.” Nasmejala se.

Zašto meni još nije zabavno? Elem, ispostavilo se da Kejt Mejfild nije naivna seljančica za kakvu sam je smatrao. Videla je tamnu stranu američkog života i, mada nije videla ono što sam ja video za dvadeset godina rada u Njujorku, videla je mnogo više od prosečne Vendi Vasp iz Vičite. U svakom slučaju, osećao sam da imamo mnogo da naučimo jedno od drugog. Bilo mi je drago što me nije pitala za moju seksualnu istoriju jer bismo stigli u Rio de Žaneiro pre nego što završim. Samo se šalim.

Sve u svemu, bila je to prijatna vožnja, Kejt se snalazila u okolini i ubrzo smo se našli na Bulevaru Vilšir. Uvezla je kola na veliki parking ispred bele poslovne dvadesetospratnice okružene cvećem i palmama. Ima nešto u palmama što mi ne da dâ mislim kako se unaokolo ne događa ništa ozbiljno ni duboko. Upitao sam je: „Jesi li ikada imala posla s bilo kakvim bliskoistočnim terorizmom?”

„Lično ne. Ovde toga nema mnogo. Mislim da imaju jednog stručnjaka za Bliski istok." Dodala je: „Sada imaju još dva."

„Aha. Kako da ne. Ja nemam pojma o bliskoistočnom terorizmu."

Parkirala se na prazno mesto i ugasila motor. „Oni *misle* da znaš sve. Ti si pripadnik Odseka za Bliski istok Antiterorističke jedinice."

„Tako je. Zaboravio sam."

Izašli smo iz kola, otišli do zgrade i popeli se liftom na šesnaesti sprat.

Ceo sprat pripadao je ispostavi, a još neke spratove delili su sa drugim službama Ministarstva pravde.

Da skratim priču, zabludela kći se vratila, bilo je silnih zagrljaja i poljubaca, a ja sam primetio da se žene raduju što vide Kejt koliko i muškarci. To je dobar znak, prema rečima moje bivše koja mi je to jednom objasnila. Voleo bih da sam je saslušao.

Elem, obišli smo kancelarije, stegao sam mnogo ruku i toliko se smešio da me je lice zbolelo. Imao sam utisak da me pokazuje moja... moja... verenica. Eto, rekao sam to. Kejt zapravo nije objavila ništa u tom smislu.

Negde u ovom lavirintu hodnika, soba, sobičaka i kancelarija skrivali su se njeni bivši ljubavnici, možda i čitava trojica, pa sam pokušavao da uočim te govornare, ali nisam primao nikakve signale. Vrlo dobro umem da opazim ljude koji pokušavaju da izjebu *mene*, ali slabo zapažam ljude koji se tucaju, ili su se tucali, jedni s drugima. Do današnjeg dana nisam siguran da li se moja žena tucala sa svojim šefom, na primer. Mnogo su putovali poslom zajedno, ali... to više nije važno, a nije bilo važno ni onda.

Kakve sam sreće, tip s kojim sam razgovarao telefonom, gospodin Stardžis, zamenik glavnog agenta ili tako nešto, želeo je da me upozna, pa su nas otpratili u njegovu kancelariju.

Gospodin Stardžis je obišao svoj radni sto i pružio ruku, koju sam prihvatio tokom pozdravljanja. Ime mu je bilo Dag i želeo je da ga tako zovem. A kako bih ga drugačije zvao? Klod?

Elem, Dag je bio zgodan tip, negde mojih godina, preplanuo, vitak i dobro odeven. Pogledao je Kejt i rukovali su se. Rekao je: „Drago mi je što te vidim, Kejt."

Odgovorila je: „Radujem se što sam opet ovde."

Bingo! On je taj tip. Zapazio sam to po načinu na koji su se sekundu-dve gledali. Čini mi se.

Elem, pakao na zemlji ima mnoge oblike, ali najgore je ići negde gde tvoj bračni drug ili partner poznaje sve, a ti ne poznaješ nikoga. Proslave na poslu, razredna okupljanja, takve prilike. I, naravno, pokušavaš da ukačiš ko puteno poznaje tvog partnera/ku, ako ni zbog čega drugog, ono da proveriš da li je makar imao/la dobar ukus ili se kresao s razrednim lakrdijašem ili kancelarijskim idiotom.

Stardžis nas je ponudio da sednemo, pa smo seli, iako sam ja želeo da odemo.

Rekao mi je: „Baš sam vas tako zamišljao dok smo razgovarali telefonom.”

„I ja vas.”

Pustili smo to i prešli na posao. Stardžis je malo blebetao, a ja sam primetio da ima perut i male šake. Muškarci s malim šakama često imaju male piše. To je činjenica.

Trudio se da bude prijatan, ali nije uspevao. Najzad je osetio moje raspoloženje i ustao. Kejt i ja smo takođe ustali. Rekao je: „Još jednom vam zahvaljujem na odlično obavljenom poslu i stručnosti u ovom slučaju. Ne mogu reći da sam uveren da ćemo uhvatiti tu osobu, ali makar smo ga oterali i on nam više neće praviti nevolje.”

„Ne bih se kladio u to”, rekao sam.

„Pa, gospodine Kori, čovek u bekstvu može da bude očajan, ali Asad Halil nije običan zločinac. On je profesionalac. On sada želi samo da pobjegne i da više ne privlači pažnju na sebe.”

„On je *zločinac*, običan ili neobičan, a zločinci čine zločine.”

„Dobro rečeno”, reče Stardžis prezrivo. „Imaćemo to na umu.”

Pomislio sam kako bi trebalo ovom idiotu da kažem da odjebe, ali on je već znao šta mislim.

Rekao je Kejt: „Ako ikada poželiš da se vratiš, podnesi molbu i daću sve od sebe da bude prihvaćena.”

„To je vrlo lepo od tebe, Dag.”

Bljak.

Kejt mu je dala svoju posetnicu i rekla: „Imaš tu broj mog mobilnog. Molim te, neka me neko pozove ako se nešto desi. Mi idemo malo u razgledanje. Džon nikada nije bio u Los Anđelesu. Letimo noćas poslednjim avionom.”

„Pozvaću te istog trenutka kad se nešto desi. Ako želiš, pozvaću te kasnije samo da budeš u toku.”

„Bila bih ti zahvalna.“

Bljak.

Rukovali su se i oprostili.

Zaboravio sam da se rukujem na odlasku, a Kejt me je stigla u hodniku. Obavestila me je: „Bio si neprijatan prema njemu.“

„Nisam.“

„*Jesi.* Bio si tako šarmantan sa svima ostalima, a onda si postao zao prema starešini.“

„Nisam bio zao. I ne volim starešine.“ Dodao sam: „Iznervirao me je preko telefona.“

Ona ne reče ništa, verovatno znajući kuda ovo vodi. Naravno, možda grešim u vezi s ljubavnim odnosima između gospodina Dagleasa Sitnokurog i Kejt Mejfeld, ali šta ako ne grešim i šta bi bilo da sam se smešio i ljubazno pričao sa Stardžisom dok on misli o poslednjoj prilici kad je kresnuo Kejt Mejfeld? Čoveče, kakva bih budala ispao. Bolje je igrati na sigurno i biti zao.

U svakom slučaju, dok smo išli hodnikom, palo mi je na pamet da zaljubljenost ima dosta loših strana.

Kejt je stala pred komunikacijskom salom pa smo uzeli obaveštenje o našem avionu. Saopštila mi je: „Junajted flajt' broj dva-nula-četiri, poleće s losanđeleskog aerodroma večeras u jedanaest i pedeset devet. Sleće na aerodrom 'Dals' u Vašingtonu u sedam i četrdeset osam ujutru. Potvrđene rezervacije dva mesta u biznis klasi. Neko će nas sačekati na 'Dalsu'.“

„I onda?“

„Ne piše.“

„Možda imam vremena da se požalim svom kongresmenu.“

„Na šta?“

„Na to što me skidaju s posla radi glupe konferencije za novinare.“

„Mislim da kongresmen ne bi mogao tu ništa da učini. A što se tiče konferencije za novinare, poslali su nam faksom neke teme.“

Pogledao sam dve strane telefaksa. Nisu bile potpisane, naravno. Ovi „predlozi“ nikad nisu potpisani, a osoba koja odgovara na pitanja novinara treba da deluje spontano.

U svakom slučaju, činilo se da je Kejt videla sve stare prijatelje, pa smo ušli u lift i u tišini sišli u prizemlje.

Na parkingu, dok smo išli ka kolima, rekla mi je: „Ovo nije bilo tako strašno, zar ne?“

„Ne, nije. Zapravo, hajde da se vratimo i ponovimo sve iz početka.“

„Imaš nekih problema danas?“

„Ja ne.“

Seli smo u kola i izašli na Bulevar Vilšir. Upitala me je: „Ima li nešto posebno što bi želeo da vidiš?“

„Njujork.“

„Šta kažeš na neki filmski studio?“

„Šta kažeš na tvoj stari stan? Voleo bih da vidim gde si živela.“

„To je dobra ideja. Zapravo, bila sam unajmila kuću. Nije daleko odavde.“

I tako smo krenuli kroz Zapadni Holivud, koji nije delovao loše, osim što je sve bilo od betona i obojeno pastelnim bojama, poput kockastih uskršnjih jaja.

Stigli smo u prijatno predgrađe i Keji nas je provezla pored svoje nekadašnje kuće, male građevine u španskom stilu sa fasadom od gipsa. Rekao sam: „Baš je lepa.“

Nastavili smo na Beverli Hils, gde su kuće postajale sve veće. Zatim krenuli Rodeo Drajvom. Uhvatio sam pramen „Đorđa“ iz istoimene prodavnice. Taj parfem bi sprečio leš da se ne usmrđi.

Parkirali smo se na samom Rodeo Drajvu i Kejt me je povela u lep otvoreni restoran na ručak.

Razvlačili smo ručak, što se kaže, nemajući sastanaka, rasporeda i nikakvih briga na svetu. Pa, možda nekoliko.

Nisam imao ništa protiv da ubijamo vreme pošto smo ga ubijali blizu mesta na kom se Asad Halil poslednji put pojavio. Čekao sam da Kejtin telefon zazvoni, nadajući se vestima koje će me sprečiti da letim za Vašington. Mrzeo sam Vašington, naravno, i to s dobrim razlogom. Moja netrpeljivost prema Kaliforniji bila je uglavnom nelogična, i stideo sam se zbog svojih predrasuda prema mestu na kom nikad nisam bio. Rekao sam Kejt: „Shvatam zašto ti se dopadalo ovde.“

„Vrlo je zavodljivo.“

„Da. Pada li ovde ikad sneg?“

„Na planinama. Možeš da s plaže stigneš na planine, a odatle u pustinju za svega nekoliko sati.“

„Kako da se čovek obuče za tako nešto?“

Hi hi hi hi.

Kalifornijski šardone bio je dobar, pa smo ispili čitavu bocu, što nas je sprečilo da vozimo. Platilo sam račun, koji nije bio strašan, pa smo prošetali centrom Beverli Hilsa, koji je zapravo vrlo lep. Ipak, primetio sam da su jedini pešaci japanski turisti koji su jurcali u stadima snimajući fotografije i video-zapise.

Šetali smo i gledali izloge. Rekao sam Kejt da su njen blejzer boje kečapa i crne pantalone već izgužvani i ponudio da joj kupim novu odeću. Rekla je: „Dobra ideja. Ali, na Rodeo Drajavu to će te koštati najmanje dve hiljade dolara.”

Nakašljao sam se i odvratio: „Kupiću ti peglu.”

Nasmejala se.

Pogledao sam neke košulje u izlozima, a etikete s cenama ličile su na međunarodne telefonske brojeve. Ali, džentlmen kakav sam, kupio sam kesu domaće čokolade koju smo usput jeli. Kao što sam rekao, nije bilo mnogo pešaka, pa se nisam iznenadio otkrivši da japanski turisti snimaju video-kamerama Kejt i mene. Rekao sam joj: „Misle da si filmska zvezda.”

„Baš si sladak. *Ti* si zvezda. *Ti* si *moja* zvezda.”

U normalnim okolnostima izbljuvao bih čokoladu po pločniku, ali bio sam zaljubljen, hodao sam po oblacima, ljubavne pesme zvonile su mi u glavi i tako dalje.

Rekao sam: „Video sam dovoljno Los Anđelesa. Hajde da uzmemo sobu negde.”

„Ovo nije Los Anđeles. Ovo je Beverli Hils. Htela bih još mnogo štošta da ti pokažem.”

„Ima mnogo štošta što bih želeo da vidim, ali tvoja odeća pokriva sve to.” Zar to nije bilo romantično?

Delovala je odlučno, uprkos činjenici da smo sada vereni, pa smo se vratili do kola i razgledali malo vozeći se ka mestu blizu aerodroma zvanom Marina del Rej.

Našla je lep motel na obali pa smo se prijavili i poneli naše torbe sa znakom FBI-ja u sobe.

Imali smo pogled na marinu u kojoj je bilo usidreno mnoštvo brodova. Ponovo sam se setio svog boravka na istočnom Long Ajlendu. Ako sam išta tamo naučio, onda je to bilo da se ne vezujem ni za jednu osobu, mesto ili predmet. Ali ono što znamo i ono što činimo retko je jedno isto.

Primetio sam da Kejt zuri u mene, pa sam se nasmešio i rekao: „Hvala ti na divnom danu.”

Osmehnula mi se u odgovor, zatim se malo zamislila i rekla: „Ja te ne bih predstavila Dagu. On je insistirao da te upozna.”

Klimnuo sam glavom. „Shvatam. U redu je.”

I tako smo to sredili, a ja sam postupio učtivo i taktično. Ipak, zabeležio sam u glavi kako treba prvom prilikom da udarim Daga kolenom u jaja. Kejt mi je dala veliki poljubac.

Malo kasnije bili smo u krevetu, pa je, naravno, zazvonio njen mobilni telefon. Morali smo da se javimo, što je značilo da sam ja morao da prestanem s onim što sam radio. Skotrljao sam se proklinjući pronalazača mobilnog telefona.

Kejt je sela, udahnula i javila se. „Mejfeld.” Slušala je držeći ruku preko mikrofona i udahnula još nekoliko puta. Rekla je: „U redu... da... da, jesmo... ne, samo... sedimo pored vode u Marini del Rej. Važi... u redu... ostaviću kola na parkingu Uprave polici je... da... hvala što si zvao. Da. I tebi. Zdravo.” Prekinula je vezu, nakašljala se i rekla: „Mrzim kad se ovo desi.”

Nisam odgovorio.

Rekla je: „Pa, ovo je bio Dag. Nema ništa novo. Ali rekao je da će nas neko pozvati kasno, pola sata pre nego što se ukrcamo u avion ako iskrсне išta što bi nam izmenilo planove. Osim toga, čuo se s Vašingtonom. Osim ako Halil ne bude uhapšen ovde, moramo da poletimo noćas. Ali ako bude uhapšen ovde, onda treba da ostanemo i ovde održimo konferenciju za novinare.”

Pogledala me je i nastavila: „Mi smo heroji dana i moramo biti tamo gde je najviše kamera. Holivud i Vašington rade na isti način.”

Ponovo me je pogledala i dodala: „Sve je to pomalo namešteno i ne sviđa mi se, ali kod ovakvog slučaja mora se paziti na medije. Iskreno rečeno, FBI-ju bi dobro došlo malo povoljnih izveštaja.”

Nasmešila mi se i rekla: „Pa, gde smo ono stali?” Popela se na mene i zagledala mi se u oči. Tiho je rekla: „Samo me kresni, važi? Noćas postojimo samo ti i ja. Nema sveta oko nas. Nema prošlosti i budućnosti. Postoji samo sada i postojimo samo mi.”

Telefon je zazvonio, od čega smo se oboje trgnuli iz sna. Kejt je uzela svoj mobilni, ali telefon je i dalje zvonio pa smo shvatili da je to telefon u sobi. Podigao sam slušalicu i neki glas je rekao: „Naručili ste buđenje za deset i petnaest. Prijatno večer.” Spustio sam slušalicu. „Buđenje.”

Ustali smo iz kreveta, oprali se, obukli, odjavili se iz motela i seli u kola. Bilo je skoro jedanaest uveče, što je značilo da je u Njujorku dva, a moj biološki sat je bio potpuno sjeban.

Kejt je izašla na autoput pa smo krenuli za aerodrom, udaljen svega nekoliko kilometara. Zapadno od okeana video sam mlaznjake kako sleću i poleću.

Kejt reče: „Hoćeš da pozovem ispostavu Los Anđeles?”

„Nema potrebe.”

„Važi. Znaš čega se plašim - da će Halila uhapsiti dok mi budemo u vazduhu. Stvarno bih želela da prisustvujem hapšenju. Kao i ti. Uja! Probudi se.”

„Razmišljam.”

„Dosta razmišljanja. Razgovaraj sa mnom.”

Razgovarali smo. Ušla je u aerodrom i otišla do stanice policije gde nas je ljubazni dežurni narednik očekivao s kolima spremnim da nas odvezu do terminala za domaće letove. Nisam mislio da bih se mogao navići na sva ta ljubazna sranja.

Elem, mladi vozač, policajac, ponašao se prema nama kao prema zvezdama i želeo je da razgovara o Asadu Halilu. Kejt mu je udovoljila, a ja sam izigravao njujorškog pajkana i gundao kroz ugao usana.

Izašli smo iz kola, policajac nam je poželeo prijatno veče i bezbedan let.

Otišli smo do terminala i prijavili se na pultu „Junajted erlajnsa” gde su nas čekale dve karte biznis klase. Obrasci za vatreno oružje već su bili popunjeni, pa smo morali samo da ih potpišemo. Službenik nas je obavestio: „Počinjemo s ukrcavanjem za dvadeset minuta, ali ako želite, možete da odete u 'Klub crvenog tepiha' ”, i dao nam dve propusnice.

Čekao sam da se desi nešto stvarno gadno, kao što Njujorčani obično čine, ali šta ima gore nego da ti se svi smeše i žele ti sve najbolje?

Elem, otišli smo u Klub crvenog tepiha, gde su nam elektronski otvorili vrata. Boginja vrane kose za pultom nasmešila nam se i uzela naše propusnice, a zatim nas uputila u salon gde je piće bilo na račun kuće. Naravno, do sada sam shvatio da sam umro i stigao u kalifornijski raj.

Nije mi se pio alkohol, iako me je očekivao suvi let preko kontinenta, pa sam otišao do šanka i uzeo kolu, a Kejt je od barmena zatražila bocu vode.

Na šanku su stajale grickalice, pa sam seo. Kejt upita: „Želiš li da sedneš u salon?”

„Ne. Volim da sedim za šankom.”

Igra lava

Sela je na barsku stolicu pored mene. Pio sam kolu, jeo sir i kikiriki i listao novine.

Kejt me je gledala u ogledalu. Uhvatio sam njen pogled. Meni sve žene izgledaju dobro u ogledalu na šanku, ali Kejt je izgledala *stvarno* dobro. Nasmešio sam se.

Uzvratila mi je osmeh. Rekla je: „Ne želim verenički prsten. To je bacanje para.”

„Možeš li to da mi prevedeš?”

„Ne. Zaista tako mislim. Prestani da se praviš pametan.”

„Rekla si mi da ostanem ovakav kakav sam.”

„Ne *baš* ovakav kakav si.”

„Shvatam.” Au.

Njen telefon je zazvonio. Izvadila ga je iz tašne i javila se. „Mejfield.” Slušala je, zatim rekla: „U redu. Hvala. Vidimo se za dan-dva.”

Stavila je telefon u džep i rekla: „Dežurni agent. Ništa novo. Zvono nas nije spasilo.”

„Trebalo bi da se sami spasemo ovog leta.”

„Ako ne uđemo u ovaj avion, gotovi smo. Bili heroji ili ne.”

„Znam.” Sedeo sam i terao mozak u punu brzinu. Rekao sam Kejt: „Mislim da je puška ključ.”

„Ključ za šta?”

„Čekaj... nešto mi dolazi...”

„Šta?”

Pogledao sam novine na šanku i nešto je počelo da mi curi u mozak. Nije imalo nikakve veze ni sa čim iz novina - samo sa sportskom rubrikom. Novine. *Šta?* Pomaljalo se, zatim nestajalo. *Hajde, Kori. Uhvati.* Osećao sam se kao da pokušavam da izazovem moždanu erekciju, ali je mozak stalno mekšao.

„Jesi li dobro?”

„Razmišljam.”

„Ukrcavanje počinje.”

„Razmišljam. Pomozi mi.”

„Kako da ti pomognem? Ne znam ni o čemu misliš.”

„Šta taj skot sprema?”

Šanker upita: „Da li želite još neko piće?”

„Gubi se.“

„Džone!“

„Izvini“, rekao sam šankeru koji se udaljivao.

„Džone, moramo u avion.“

„Samo ti kreni. Ja ostajem ovde.“

„Jesi li poludeo?“

„Ne. Asad Halil je lud. Ja sam dobro. Idi u avion.“

„Ne idem bez tebe.“

„Ideš, i te kako. Ti si agent od karijere s penzijskim osiguranjem. Ja sam agent po ugovoru i imam penziju Uprave policije Njujorka. Meni ne može ništa da se desi. Tebi može. Nemoj da slomiš srce svom ocu. Idi.“

„Ne. Ne bez tebe i tačka.“

„Sad sam pod jakim pritiskom.“

„Da učiniš *šta?*“

„Pomozi mi, Kejt. Zašto Halilu treba puška?“

„Da ubije nekoga iz daljine.“

„Tako je. Koga?“

„Tebe.“

„Ne. Misli na novine.“

„U redu. Novine. Neko važan ko je dobro čuvan.“

„Tako je. Stalno mi se vraća ono što je Gejb rekao.“

„Šta je Gejb rekao?“

„Mnogo štošta. Rekao je da Halil ide na veliko. Rekao je: 'Strašan je stazama usamljen jahao... zarezi na oštrici...!'“

„Šta?“

„Rekao je da je ovo smrtna zavada...“

„To znamo. Halil je osvetio smrt svoje porodice.“

„Da li je tako?“

„Jeste. Osim Viginisa i Kaluma, koji umire. Viginis mu je van domašaja - ali uzeće tebe u zamenu.“

„Možda želi mene, ali ja nisam zamena za onog koga on zaista želi, a to nisu bili ni oni ljudi u avionu jedan-sedam-pet, ni ljudi u klubu 'Konkistador'. Ima još neko na njegovom prvobitnom spisku... nešto zaboravljamo."

„Probaj asocijacije rečima."

„U redu... novine, Gejb, puška, Halil, bombardovanje, Halil, osveta..."

„Seti se kad si prvi put pomislio na to, Džone. U Njujorku. Tako ja radim. Vratim se na mesto na kom sam prvi put..."

„To je to! Čitao sam one novinske članke o bombardovanju i pomislio sam... a onda... sanjao sam onaj čudni san o avionu koji se primiče... to ima veze s filmom... sa starim filmom..."

Preko razglasa se začuo glas: „Poslednji poziv za ukrcavanje u avion 'Junajted erlajnsa' broj dva-nula-četiri za vašingtonski aerodrom 'Dais'. Poslednji poziv..."

„U redu... evo ga. Gospođa Gadafi. Šta je rekla u onom članku?"

Kejt je malo razmislila, pa rekla: „Rekla je... da će uvek smatrati Sjedinjene Države svojim neprijateljem... osim ako..." Kejt me pogleda. „Oh, Bože moj... ne, to je nemoguće... je li to moguće?"

Zgledali smo se i sve je postalo jasno. Bilo je jasno poput kristala, a mi smo ceo dan gledali u njega. Upitao sam je: „Gde on živi? On živi ovde, zar ne?"

„Na Bel Eru."

Sišao sam sa stolice i ne trudeći se da uzmem svoju torbu krenuo ka izlazu iz kluba. Kejt je krenula sa mnom. Upitao sam je: „Gde je Bel Er?"

„Dvadesetak, možda trideset kilometara odavde. Odmah pored Beverli Hilsa."

Vratili smo se u terminal i krenuli ka stanici taksija ispred. Rekao sam joj: „Uzmi mobilni i pozovi ispostavu."

Oklevala je. Nisam je krivio. Rekao sam: „Bolje se obezbediti nego posle žaliti. Zar ne? Upotrebi pravu mešavinu zabrinutosti i hitnosti."

Izašli smo iz terminala, a ona je pozvala broj, ali ne broj ispostave FBI-ja. Rekla je: „Dag? Izvini što te zovem u ovo doba, ali... da, sve je u redu."

Nisam želeo da sednemo u taksi i vodimo ovaj razgovor pored vozača, pa smo stali podalje od stanice.

Kejt reče: „Da, propustili smo avion... slušaj me, molim te..."

„Daj mi taj posrani telefon.“

Dala mi je telefon. Rekao sam: „Ovde Kori. Samo me slušaj. Evo jedne reči za tebe - *fatwah*. Kao kad mule proglase nekoga metom za odstrel. Razumeš? Slušaj me. Ubeđen sam, na osnovu nečega što mi je upravo palo na pamet, a što je proizvod petodnevnog bavljenja ovim sranjem, da Asad Halil želi da ubije Ronalda Regana.“

Poglavlje 52

Krenuli smo taksijem do aerodromske stanice Uprave policije Los Anđelesa. Naša kola još nisu bili odvezli nazad u Ventura. Do sada dobro.

Seli smo u kola i krenuli na sever, prema domu Velikog Đavola.

Hoću da kažem, ja ga ne smatram Velikim Đavolom, a imam nekakve političke stavove. Ja sam anarhista i smatram da su sva vlast i svi političari govna.

Osim toga, naravno, Ronald Regan je veoma star i bolestan čovek. Ko bi želeo da ga ubije? Pa, Asad Halil, za početak, koji je izgubio porodicu zbog Reganovog naređenja da se bombarduje Libija. Takođe i gospođa Gadafi, koja je izgubila kćer, da ne spominjem nekoliko meseci sna dok nije prestalo da joj zvoni u ušima.

Kejt je vozila, zaista brzo, autoputem San Nešto. Rekla je: „Da li bi Halil stvarno...? Mislim, Regan je...”

„Ronald Regan se možda ne seća tog događaja, ali uveren sam da se Asad Halil seća.”

„Tako je... shvatam... ali šta ako grešimo?”

„Šta ako ne grešimo?”

Nije odgovorila.

Rekao sam: „Vidi, sve se uklapa, a čak i da smo pogrešili, doneli smo zaista pametan zaključak.”

„Koliko je pametan ako je pogrešan?”

„Samo vozi”, rekao sam. „Čak i da smo pogrešili, ništa nije izgubljeno.”

„Samo ćemo izgubiti prokleti posao.”

„Možemo da otvorimo pansion.”

„Kako li sam se, do đavola, upetljala s tobom?”

Napredovali smo zaista brzo, ali, naravno, Daglas Kaka već je podigao uzbunu. Do sada su ljudi već stigli do Reganove kuće, pa nismo zapravo bili Sedmi konjički puk koji jaše u pomoć. Rekao sam Kejt: „Šta misliš, koliko tamo ima agenata Tajne službe?”

„Ne mnogo.”

„Zašto?”

„Pa, koliko se sećam iz svojih retkih kontakata s ispostavom Tajne službe u Los Anđelesu, opasnost po Reganove opada svake godine, a tu su i ograničenja sredstava i broja ljudi.“ Dodala je: „Zapravo, pre svega godinu-dve, neki poremećeni tip ušao je na njihovo imanje i u kuću dok su oni bili tu.“

„Neverovatno.“

„Ali oni nisu nezaštićeni. Imaju neku vrstu fonda kojim slobodno raspolažu i unajmljuju privatne čuvare kao dopunu Tajnoj službi. Osim toga, mesna policija dobro pazi na njihovu kuću. Terenska ispostava FBI-ja u Los Anđelesu uvek im je na raspolaganju u slučaju potrebe. Kao sada.“

„Osim toga, i mi stižemo.“

„Tako je. Koliko bi još zaštitite neko mogao da poželi?“

„Zависи od toga ko smera da te ubije.“

Ona me podseti: „*Nismo* morali da propustimo taj avion. Telefonski poziv bio bi dovoljan.“

„Pokriću te.“

„Nemoj više da mi činiš usluge, molim te.“ Dodala je: „To je sve samo tvoj ego na delu.“

„Samo se trudim da uradim pravu stvar. Ovo je prava stvar.“

„Ne, nije. Prava stvar je slušati naređenja.“

„Razmisli koliko ćemo moći više da kažemo novinarima ako uspemo noćas da uhvatimo Asada Halila.“

„Ti si beznadežan slučaj. Pazi, Džone, shvataš li ti ovo: ako Halil ili neki njegov saučesnik koji motri na kuću vidi neobičnu živost, Halil će nestati zauvek, a mi nikada nećemo saznati jesmo li bili u pravu. Za nas je ovo u osnovi situacija u kojoj svakako gubimo.“

„Znam. Ali postoje izgledi da će Halil čekati još jednu noć i da noćas Reganovu kuću ne motre ni on ni njegov saučesnik. U tom slučaju će Tajna služba pokušati da izvede ono što je FBI uradio u Viginsovoj kući, kao i u Kalumovoj.“

„Tajna služba se bavi zaštitom, Džone. Ne postavljanjem mamaca i zamki, naročito ako je mamac bivši predsednik.“

Igra lava

„Pa, očigledno će morati da premeste Reganove na neko bezbedno mesto i puste da FBI postavi zamku bez mamca. Je li tako?"

„Kako se federalna vlada slagala s tobom sve ove godine?"

Čuo sam notu sarkazma koju nisam očekivao sada kad smo se verili. Zar ne? Upitao sam je: „Da li znaš gde je tačno kuća?"

„Ne, ali pitaćemo kad siđemo sa slobodnog puta."

„Zašto ga zovu tako?"

„Besplatan je. Ne znam. Zašto u Njujorku slobodne autoputeve zovete parking-putevima?"

„Zato što usput ima parkinga. Ne znam. Da li znaš kakva je okolina kuće? Seoska? Prigradska?"

„Bel Er je uglavnom naselje prigradske strukture. Imanja od pola do jednog hektara, gusto pošumljena. Neki moji prijatelji su se vozili pored Reganove kuće, a i one glupe turističke grupe što obilaze kuće zvezda idu tuda. Koliko znam, kuća leži na dva-tri hektara okružena zidom i ne vidi se s puta."

„Imaju li dobrog vratara?"

„Uskoro ćemo saznati."

Sišli smo s puta i Kejt je pozvala ispostavu FBI-ja. Slušala je i ponavljala niz zamršenih uputstava koja sam zapisivao na hotelski račun iz Marine del Rej. Kejt je dežurnom agentu dala opis i registarski broj naših kola.

Bel Er je brdovit, putevi krivudaju, a ima dovoljno zelenila da se sakrije vojska snajperista. Petnaest minuta kasnije našli smo se u ulici s mnogo drveća. Zvala se Sent Klod Roud i u njoj su se nalazile ogromne kuće, uglavnom jedva vidljive iza ograda, zidova i živica.

Očekivao sam da ispred kuće Reganovih vidim ljude i vozila, ali sve je bilo mirno i mračno. Možda stvarno znaju šta rade.

Odjednom su pred nas iz nekog žbunja iskočila dva čoveka i zaustavila nas.

Dok smo trepnuli dobili smo dva putnika na zadnjem sedištu i uputstvo da nastavimo prema kapijama u kamenom zidu.

Gvozdene kapije su se automatski otvorile i Kejt je prošla kroz njih, a onda joj je rečeno da skrene levo na parking pored velike stražarnice. Ovo je stvarno bilo uzbudljivo za one koji vole istoriju i sve to. Bilo bi i zabavno da nisu svi bili tako ozbiljni.

Izašli smo iz kola i pogledao sam naokolo. Kuća Reganovih se jedva videla, udaljena rančerska građevina s nekoliko svetala. Činilo se da nema mnogo ljudi, ali bio sam prilično uveren da imanje vrvi od antisnajperskih stručnjaka i agenata Tajne službe prurušenih u drveće, stene ili u šta se već ti ljudi prurušavaju da bi se stopili s okolinom.

Noć je bila puna mesečine, onakve kakvu su zvali lovačkom mesečinom pre nego što su izmišljeni infracrveni i noćni nišani koji od svake noći prave lovačku noć. U svakom slučaju, bivši predsednik verovatno ne lunja naokolo u ovo doba, pa sam morao da pretpostavim da Halil ima i dnevni nišan i da će čekati jutarnju šetnju Reganovih.

Blagi povetarac donosio je preko travnjaka miris grmlja, a noćne ptice su cvrkutale u krošnjama. A možda su ta stabla bila namirisani agenti Tajne službe koji cvrkuću jedni drugima.

Učtivo su nas zamolili da stanemo pored svojih kola, što smo i učinili, kad gle čuda! Iz stražarnice je izašao Daglas Sitnokuri i prišao nam.

Daglas je odmah prešao na stvar i rekao mi: „Recite mi ponovo zašto smo ovde?”

Nije mi se dopao njegov ton, pa sam rekao: „Reci ti meni zašto juče *niste* bili ovde. Da li ja moram da mislim o svemu umesto vas?”

„Prelazite granicu, gospodine.”

„Pitaj me da l' me boli dupe.”

„Dosta je tvoje nepokornosti.”

„Tek se zagrevam.”

Najzad Kejt reče: „U redu. Dosta. Smirite se.” Sitnokurom je rekla: „Dag, dođi u stranu da malo porazgovaramo.”

Kejt i njen prijatelj izmakli su se iz dometa sluha, a ja sam ostao da stojim, veličanstveno nadržan ni zbog čega. Sve je to muški ego i razmetanje pred ženkom sopstvene vrste. Vrlo primitivno. Ja mogu da se izdignem iznad toga. Trebalo bi jednom da probam.

Elem, prišla mi je jedna dama iz Tajne službe u običnoj odeći za ulicu, predstavila se kao Lisa i rekla da je neka vrsta nadzornika. Imala je četrdesetak godina, bila je zgodna i ljubazna.

Ćaskali smo, a nju je zanimalo kako sam došao do svojih zaključaka da postoji pretnja životu bivšeg predsednika.

Rekao sam Lisi da sam pio piće u baru i da mi je to prosto palo na pamet. Objašnjenje joj se nije dopalo pa sam ga proširio rekavši da sam pio kolu i da zaista vladam slučajem Asada Halila i sve to.

Naravno, ona me nije samo ispitivala, nego mi je i pravila društvo da ne odlutam nekud. Upitao sam je: „Koliko ovih stabala su zapravo agenti Tajne službe?”

Njoj je to bilo smešno pa je odgovorila: „Sva.”

Pitao sam je za susede Reganovih i tako to. Obavestila me je da je susedstvo prepuno filmskih zvezda i drugih slavni ličnosti, da je lepo raditi za Reganove i da se zapravo nalazimo na teritoriji grada Los Anđelesa, iako je meni sve ličilo na filmsku scenografiju za plantažu u džungli.

I tako smo Lisa i ja ćeretali dok je Kejt razgovarala sa svojim bivšim ljubavnikom i izglađivala spor govoreći mu, siguran sam, da ja nisam toliki kreten kao što delujem na prvi pogled. Bio sam zaista umoran, mentalno i telesno, i ceo prizor mi je delovao potpuno nestvarno.

Negde tokom ćaskanja Lisa mi je otkrila: „Broj Reganove kuće nekad je bio šest-šest-šest, ali kad su je kupili promenili su ga u šest-šest-osam.”

Upitao sam: „Iz bezbednosnih razloga?”

„Ne. Tri šestice su znak đavola, prema Knjizi otkrivenja. Niste to znali?”

„Ovaj...”

„Zato je to Nensi promenila, rekla bih.”

„Shvatam... treba da pogledam svoju kreditnu karticu. Mislim da negde stoje tri šestice.”

Nasmejala se.

Imao sam osećaj da bi Lisa mogla da bude od pomoći, pa sam uključio šarm i vrlo smo se lepo slagali. U pola mog sipanja šarma Kejt se vratila sama, pa sam je predstavio svojoj novoj prijateljici Lisi.

Kejt se nije mnogo zanimala za Lisu, nego me je uzela za mišicu i povukla me malo u stranu. Rekla mi je: „Moramo da poletimo rano ujutru. Još možemo da stignemo na tu konferenciju za štampu.”

„Znam. U Njujorku je tri sata manje.”

„Džone, zaveži i slušaj. Osim toga, direktor želi da razgovara s tobom. Možda si u nevolji.”

„Šta je bilo s herojem?”

Nije mi odgovorila, nego je rekla: „Uzeli su nam sobu u aerodromskom hotelu i karte za rani jutarnji let za Vašington. Hajdemo.”

„Imam li vremena da šutnem Daga u jaja pre nego što pođemo?”

„To zaista nije dobar potez za karijeru. Hajdemo.”

„U redu.” Vratio sam se do Lise i rekao joj kako moramo da idemo, a ona je odvratila da će nam otvoriti kapije. Pošli smo do kola, a Lisa je krenula s nama. Zaista nisam želeo da odem, pa sam rekao Lisi: „Hej, osećam se pomalo krivim što sam vas sve digao iz postelje. Trebalo bi da ostanem s vama do zore. Nema problema. Rado ću to učiniti.”

Ona je odgovorila: „Zaboravite na to.”

Kejt mi reče: „Ulazi u kola.”

Lisa, moja ortakinja, pomisli kako mi duguje objašnjenje za svoj automatski odgovor, pa mi reče: „Gospodine Kori, imamo pažljivo razrađen plan koji postoji od hiljadu devetsto osamdeset osme. Mislim da vi niste deo tog plana.”

„Sada nije osamdeset osma. Osim toga, ovo nije isključivo zadatak zaštite. Pokušavamo da uhvatimo obučenog ubicu.”

„Znamo sve to. Zato smo ovde. Ne brinite za to.”

Kejt mi reče: „Džone, hajdemo.”

Nisam je poslušao. Rekao sam Lisi: „Možda bismo mogli da uđemo u kuću, gde ne bismo smetali.”

„Zaboravite.”

„Samo piće na brzinu s Ronom i Nensi.”

Lisa se nasmeja.

Kejt ponovi: „Džone, hajdemo.”

Dama iz Tajne službe reče: „Ionako nisu kod kuće.”

„Izvinite?”

„Nisu kod kuće”, ponovi Lisa.

„Gde su?”

„Ne mogu da vam kažem.”

„U redu. Hoćete da kažete da ste ih već premestili i da su pod jakom zaštitom na nekom tajnom mestu kao što je Fort Noks?"

Lisa se osvrnu oko sebe, pa reče: „To zapravo i nije tajna. Čak je pisalo i u novinama, ali onaj vaš prijatelj koji je vikao na vas ne želi da to saznate."

„Šta ne želi da saznam?"

„Pa, Reganovi su otišli odavde juče i provešće nekoliko dana na *Rancho del Cielo*."

„Kako?"

„*Rancho del Cielo*. Ranč na nebu."

„Mislite, mrtvi su?"

Ona se nasmeja. „Ne. To je njegov stari ranč, nalazi se severno odavde, u planinama Santa Inez. Nekadašnja Zapadna Bela kuća."

„Kažete mi da su oni na svom ranču, je li tako?"

„Tako je. Taj odlazak na stari ranč je nekakav... oni to zovu poslednjim obilaskom. On je veoma bolestan, znate."

„Znam."

„Ona je mislila da bi mu to prijalo. Voleo je taj ranč."

„Tako je. Sad sam se setio. I to je bilo u novinama?"

„Izdata je informacija za štampu. Nisu je svi mediji preneli. Ali novinari su pozvani za petak, što je poslednji dan boravka Reganovih tamo. Za fotografisanje i tako to. Znate, starac jaše u suton. Pomalo tužno." Dodala je: „Sada više ne znam za tu konferenciju za novinare."

„Kapiram. A vaši ljudi su tamo?"

„Naravno." Dodala je, kao za sebe: „Čovek ima Alchajmerovu bolest. Ko bi želeo da ga ubije?"

„Pa, on možda *ima* Alchajmerovu bolest, ali ljudi koji žele da ga ubiju pamte i te kako dobro i dugo."

„Razumem vas. Sve je pod kontrolom."

„Koliki je taj ranč?"

„Veliki. Preko trista hektara."

„Koliko agenata ga je čuvalo dok je tamo boravio kao predsednik?"

„Oko sto."

„A sada?"

„Ne znam. Danas ih je bilo šest. Pokušavamo da prebacimo još desetak. Ispostava Tajne službe ovde u Los Angelesu nije velika. Nijedna naša ispostava nije velika. Dobijamo dodatno ljudstvo od mesne policije i iz Vašingtona kad se ukaže potreba."

Kejt više nije delovala tako željno da krene i upitala je Lisu: „Zašto ne pozovete FBI?"

Lisa odgovori: „Nekoliko agenata FBI-ja je krenulo tamo iz Venture, ali njih će postaviti blizu Santa Barbare. To je najbliži grad. Ne možemo da na sam ranč postavimo osoblje koje nije iz Tajne službe i koje ne shvata naš način rada. Neko može da bude povređen."

Kejt reče: „Ali, ako nemate dovoljno ljudi, onda osoba koju štitate može da bude povređena."

Lisa nije odgovorila.

Upitao sam: „Zašto ga ne premestite odande na neko bezbedno mesto?"

Lisa se ponovo oglednu oko sebe i reče: „Slušajte, ovo se ne smatra veoma verovatnom pretnjom. Ali da vam odgovorim na pitanje. Postoji samo jedan jedini uski vijugavi put koji vodi u te planine. Ono tamo je raj za zasedu. Osvetljeni predsednički heliodrom više ne postoji, ali i da postoji, noćas su planine potpuno obavijene maglom, kao što su i većinu noći u ovo doba godine."

„Gospode. Čija je to zamisao bila?"

„Mislite da odu na ranč? Ne znam. Verovatno je svojevremeno zvučalo kao dobra ideja." Dodala je: „Shvatite da je taj čovek, uprkos svom nekadašnjem položaju, samo bolesni starac koji već deset godina nije pred očima javnosti. Nije učinio ni rekao ništa što bi ga odredilo kao metu atentata. Zapravo, dobijamo više pretnji kućnim ljubimcima u Beloj kući nego ovom bivšem predsedniku. Shvatam da se situacija možda promenila i reagovaćemo na to. U međuvremenu, imamo tri šefa država u poseti Los Angelesu, od kojih dvojicu mrzi pola sveta, i prilično smo se razapeli. Ne želimo da tokom zvanične posete izgubimo šefove prijateljskih država, makar i ne bili dobri ljudi. Ne želim da zvučim hladno i bezosećajno, ali da pogledamo istini u oči. Ronald Regan nije toliko važan."

„Mislim da je svojoj ženi veoma važan. I svojoj deci. Slušajte, Lisa, psihološki je loše kad vam ucmečaju bivšeg predsednika. Loše je za moral. Razumete? Da ne spominjem vaš posao. Zato vas molim, naterajte svoje šefove da ovo shvate ozbiljno."

„Mi ovo shvatamo vrlo ozbiljno. Činimo sve što možemo u ovom trenutku."

Igra lava

„Osim toga, ovo je prilika da se uhvati najopasniji terorista u Americi.“

„Razumemo mi to. Ali shvatite, ova vaša teorija nema mnogo podrške.“

„U redu. Nemojte posle reći da vas nisam upozorio.“

„Hvala vam na upozorenju.“

Otvorio sam vrata kola, a Lisa nas je upitala: „Idete li tamo?“

Odgovorio sam. „Ne. Ne u planine po mraku. A moramo sutra da budemo u Vašingtonu. Hej, hvala vam.“

„Nema na čemu. Uz vas sam u ovome.“

„Vidimo se na senatskoj istrazi.“

Seo sam u kola, a Kejt je već bila za volanom. Izašla je s parkinga i krenula prilaznim putem. Kapija se automatski otvorila i uključili smo se na Sent Klod Roud. Kejt me upita: „Kuda idemo?“

„Na Nebeski ranč.“

„Zašto uopšte pitam?“

Poglavlje 53

Krenuli smo za Nebeski ranč. Ali najpre smo morali da izađemo iz Santa Bel Era. Trebalo nam je prilično vremena da stignemo do ulaza na autoput.

Kejt me upita: „Znam odgovor, ali reci mi zašto idemo na Nebeski ranč?”

„Zato što je devedeset posto života čisto razmetanje.”

„Probaj ponovo.”

„Imamo da ubijemo šest sati pre ranog aviona. Možemo da pokušamo da ubijemo i Asada Halila dok ubijamo vreme.”

Duboko je udahnula vazduh; valjda je mirisala cveće. Upitala me je: „Ti misliš da Halil zna da je Regan tamo i da namerava tamo da ga ubije, je li tako?”

„Mislim da je Halil nameravao da ubije Regana na Bel Eru, da je od nekoga dobio nova obaveštenja kad je stigao u Kaliforniju, da je naterao Azima Rahmana da ga odveze severno od Santa Monike kako bi pogledao teren oko ranča Reganovih i da baci u kanjon torbu u kojoj su verovatno bili glockovi i lažna dokumenta. To se uklapa, to ima smisla, a ako grešim, onda se bavim pogrešnim poslom.”

Razmislila je, pa rekla: „U redu, uz tebe sam u ovome, na dobro ili na zlo. Tako je to kad si odan.”

„Apsolutno.”

„A odanost je uzajamna.”

„Hej, primio bih metak umesto tebe.”

Pogledala me je i oči su nam se srele u mračnim kolima. Videla je da sam ozbiljan i niko od nas nije rekao ništa o onom očiglednom što ćemo uskoro doživeti. Ipak, rekla je: „I ja umesto tebe.”

Najzad je pronašla ulaz na autoput za San Dijego pa smo se uključili i krenuli ka severu. Upitao sam je: „Znaš li gde je taj ranč?”

„Negde u planinama Santa Inez blizu Santa Barbare.”

„Gde je Santa Barbara?”

„Severno od Venture, južno od Golete.”

Igra lava

„Kapiram. Koliko ima do tamo?"

„Do Santa Barbare oko dva sata, zavisi od magle. Ne znam kako odande da stignem do ranča, ali saznaćemo."

„Hoćeš da ja vozim?"

„Ne."

„Umem da vozim."

„I ja umem da vozim, a i znam put. Spavaj."

„Suviše je zabavno. Hej, ako hoćeš, možemo da svratimo do ispostave u Venturi po pancire."

„Ne očekujem pucjavu. Zapravo, kad stignemo do ranča, učtivo će nas zamoliti da odemo, baš kao na Bel Eru. Tajna služba ljubomorno čuva svoju teritoriju." Dodala je: „Naročito od mešanja FBI-ja."

„Mogao bih da ti pričam o tome."

Rekla je: „Neće nam dati da učestvujemo u ovome, ali ako hoćeš da budeš blizu moguće akcije, onda idemo na pravo mesto."

„To je sve što želim. Pozovi kasnije ispostavu u Venturi i pitaj da li su postavili agente FBI-ja u Santa Barbaru."

„Važi."

„Hej, ovo je lep put. Baš lep kraj. Podseća me na stare kaubojske filmove. Džin Otri, Roj Rodžers, Tom Miks."

„Nikad nisam čula za njih."

Vozili smo neko vreme, a ja sam primetio da je jedan i petnaest. Dug dan.

Stigli smo na raskrsnicu. Istočno je ležao Burbenk, a zapadno Put 101, Autoput Ventura, kojim je Kejt krenula. Rekla je: „Ovog puta nećemo uz obalu jer je možda magla. Ovako je brže."

„Ti si domaća." Vozili smo se ka zapadu kroz, kako je Kejt rekla, dolinu San Fernando. Kako ovi ljudi razlikuju te Sanove i Sante? Bio sam zaista umoran, pa sam ponovo zevnuo.

„Spavaj."

„Neću. Hoću da ti pravim društvo, da ti slušam glas."

„U redu, slušaj ovo. Zašto si tako zao prema Dagu?"

„Ko je Dag? A, onaj tip. Misliš na ono u Los Anđelesu ili na ono na Bel Eru?"

„Na oboje.“

„Pa, na Bel Eru me je razbesneo jer je znao da Reganovi nisu kod kuće i jer nam nije rekao gde su.“

„Džone, to si saznao tek *nakon* što si bio bezobrazan prema njemu.“

„Da ne cepidlačimo oko sleda događaja.“

Neko vreme je ćutala, zatim je rekla: „Nisam *spavala* s njim, samo sam izašla s njim.“ Dodala je: „Oženjen je. Srećno oženjen, ima dvoje dece u koledžu.“

Nisam video potrebu da odgovorim.

Gurala je dalje: „Malo ljubomore je dobro, ali ti zaista...“

„Čekaj. Kako nazivaš ono kad si izletela iz kancelarije u Njujorku?“

„To je bilo nešto sasvim drugo.“

„Objasni mi, pa da znam.“

„Ti si još u vezi sa Bet. Los Anđeles je prošlost.“

„Kapiram. Zaboravimo sve ovo.“

Bio sam veren otprilike dvadeset četiri sata i nisam znao kako ću izgurati do juna.

Elem, lepo smo ćaskali jedno pola sata, a ja sam primetio da smo u planinama ili brdima ili tako nečem; izgledalo je prilično opasno, ali Kejt je delovala samouvereno za volanom.

Upitala me je: „Imaš li plan ili nešto? Šta ćemo kad stignemo u Santa Barbaru?“

„Nemam pojma. Snalazićemo se.“

„Kako?“

„Ne znam. Nešto uvek iskrсне. U osnovi, treba da stignemo na ranč.“

„Zaboravi, što bi rekla tvoja prijateljica Lisa.“

„Koja Lisa? A, žena iz Tajne službe.“

„Ima mnogo lepih žena u Kaliforniji.“

„Samo *je jedna* lepa žena u Kaliforniji.“

I tako dalje.

Zazvonio je Kejtin mobilni. To je mogao biti samo Daglas Sitnokuri koji zove da nas proverí nakon što je otkrio da se nismo prijavili u aerodromski hotel. Rekao sam. „Ne javljaj se.“

„Moram da se javim." Javila se. To je zaista bio *senor Sin Cojones*⁴⁶. Kejt je slušala nekoliko sekundi, pa rekla: „Pa... nalazimo se na putu jedan-nula-jedan, idemo ka severu." Slušala je, pa odgovorila: „Tako je... otkrili smo da su Reganovi..." Očigledno ju je prekinuo, pa je opet slušala.

Rekao sam: „Daj mi telefon."

Odmahnula je glavom i nastavila da sluša.

Stvarno sam se razbesneo jer sam znao da je grdi, a to niko ne radi s verenicom Džona Koriya ako nije umoran od života. Nisam hteo da joj otmem telefon, pa sam sedeo i pušio se. Pitao sam se i zašto ne traži da razgovara sa mnom. Nema *cojones*.

Kejt je nekoliko puta pokušala nešto da kaže, ali Pseće Govance ju je stalno prekidalo. Najzad Kejt upade u njegovu govoranciju i reče: „Slušaj, Dag, *ne sviđa mi se* što kriješ informacije od mene i što si rekao Tajnoj službi da krije informacije od mene. Za *tvoju* informaciju, nas su ovamo poslali šefovi Antiterorističke jedinice iz Njujorka, koja je zatražila od terenske ispostave FBI-ja u Los Anđelesu da nam pruži svu pažnju, pomoć i neophodnu podršku. Njujorška Antiteroristička jedinica vodi ovaj slučaj, a mi smo njeni predstavnici u Los Anđelesu. Ja sam bila i ostala dostupna na mobilnom telefonu i pejdžeru, a tako će biti i ubuduće. Sve što ti treba da znaš jeste da ćemo gospodin Kori i ja biti u tom jutarnjem avionu, ako nam drugačije ne narede naše starešine iz Njujorka i Vašingtona. Štaviše, tebe se ni najmanje ne tiče gde spavam i s kim spavam." Prekinula je vezu.

Poželeo sam da viknem: „Bravo!", ali bilo je najbolje ne reći ništa.

Nastavili smo dalje u tišini. Nekoliko minuta kasnije njen mobilni je ponovo zazvonio. Javila se. Znao sam da to ne može biti Daglas Dosadni Drkadžija jer ne bi imao muda da ponovo pozove. Ali pomislio sam da je pozvao Vašington i cvileo i da Vašington sada zove nas da nam upropasti zadatak na ranču Reganovih. Zato sam se prijatno iznenadio i razvedrio kad mi je Kejt pružila telefon rekavši: „Pola Doneli iz komandnog centra. Na direktnoj liniji ima gospodina koji želi da razgovara s tobom i samo s tobom." Dodala je, nepotrebno: „Gospodin je Asad Halil."

Prineo sam telefon uhu i rekao Poli: „Ovde Kori. Da li taj tip zvuči kao da je pravi?"

Pola odgovori: „Ne znam kako treba da zvuči masovni ubica, ali rekao je da je razgovarao s tobom u Venturi i da si mu dao direktan broj."

„To je on. Možeš li da nas povežeš?"

---

⁴⁶ Šp. gospodin bez muda. (Prim. prev.)

„Mogu, ali on to ne želi. Hoće tvoj broj, pa ću mu dati Kejtin broj mobilnog, ako je to u redu. Mislim da mi on neće dati svoj.“

„U redu. Daj mu ovaj broj. Hvala ti, Pola.“ Prekinuo sam vezu.

Ni Kejt ni ja nismo ništa rekli; čekali smo, kako nam se činilo, veoma dugo. Najzad je njen telefon zazvonio i ja sam se javio. „Kori.“

Asad Halil reče: „Dobro večer, gospodine Kori, ili možda treba da kažem dobro jutro?“

„Kažite šta god želite.“

„Jesam li vas probudio?“

„U redu je. Ionako sam morao da se javim na telefon.“

Usledila je tišina dok je Halil pokušavao da shvati moj smisao za humor. Nisam bio siguran zašto me zove, ali kad vas zove neko ko nema šta da vam ponudi, to znači da želi nešto od vas. Rekao sam mu: „Pa, šta ima novo otkako smo razgovarali poslednji put?“

„Putovao sam. A vi?“

„I ja sam.“ Dodao sam. „Čudna podudarnost, upravo sam govorio o vama.“

„Siguran sam da u poslednje vreme govorite o malo čemu drugom.“

Šupak. „Hej, ja imam život. A vi?“

Izgledalo je da nije shvatio idiom. Odgovorio je: „Naravno da sam živ. Veoma živ.“

„Tako je. Pa, šta mogu da učinim za vas?“

„Gde se nalazite, gospodine Kori?“

„Ja sam u Njujorku.“

„Je li? Mislio sam da govorite s mobilnog telefona.“

„I govorim. Mobilni telefon je u Njujorku, a ja ga držim u ruci. Gde ste vi?“

„U Libiji.“

„Ma nemojte? Čujem vas kao da ste iza ugla.“

„Možda *i jesam* iza ugla. Možda sam u Njujorku.“

„Možda. Pogledajte kroz prozor i pokušajte da shvatite gde ste. Šta vidite, kamile ili žute taksije?“

„Gospodine Kori, ne dopada mi se vaš smisao za humor. Osim toga, nije važno gde smo, pošto obojica ionako lažemo.“

„Upravo tako. Pa, kakva je svrha vašeg poziva? Šta vam treba?“

Igra lava

„Mislite li da ja zovem samo radi usluga? Hteo sam samo da čujem vaš glas.“

„Pa, to je zbilja vrlo milo od vas. Jeste li me ponovo sanjali?“ Pogledao sam Kejt, koja nije skidala pogled s mračnog puta. Po tlu se skupilo nešto magle i bilo je zaista jezivo. Pogledala me je i namignula.

Halil najzad odgovori: „Zapravo, i *jesam* vas sanjao.“

„Lep san?“

„Sanjao sam da smo se sreli na mračnom mestu i da sam izašao na svetlost, sam, prekriven krvlju.“

„Stvarno? Šta mislite, šta to znači?“

„Znate vi šta to znači.“

„Da li ikada sanjate *žene*? Znate ono, kad se probudite, a ozbiljno vam je tvrd?“

Kejt me munu u rebra.

Halil nije odgovorio na moje pitanje, nego je promenio temu i rekao. „Zapravo, ima nešto što biste mogli da učinite za mene.“

„Znam.“

„Prvo, recite gospodinu Viginsu da ću ga ubiti, makar mi trebalo još petnaest godina.“

„Ma dajte, Asade. Zar nije vreme da oprostite i nastavite...“

„Zaveži.“

Gospode.

„Drugo, gospodine Kori, isto važi za vas i gospođicu Mejfield.“

Pogledao sam Kejt, ali ona izgleda nije mogla da čuje Halila. Rekao sam svom poremećenom sagovorniku: „Znate, Asade, ne možete rešiti probleme nasiljem.“

„Naravno da mogu.“

„Ko se mača laća od mača...“

„Ko je najbrži s mačem nastaviće da živi. Ima jedna pesma na mom jeziku koju ću pokušati da vam prevedem. Govori o usamljenom i neustrašivom ratniku na konju...“

„Hej, znam tu pesmu! Moj arapski je malo zarđao, ali ovako ide na engleskom...“ Nakašljao sam se i stao da recitujem: „'Strašan je stazama usamljen jahao s jemenskom sabljom o mišici; ukrasa drugih nije imao osim zarezna na oštrici.' Kako vam se sviđa?“

Usledila je duga tišina; onda me Halil upita: „Gde ste to naučili?“

„Tokom proučavanja Biblije? Ne, čekajte da razmislim. Od prijatelja Arapina." Dodao sam, da ga razbesnim: „Imam mnogo prijatelja Arapa koji rade sa mnom. Naporno rade da nađu vas."

Gospodin Halil razmisli o ovome i reče: „Svi će oni otići u pakao."

„A gde si ti pošao, drugar?"

„U raj."

„Već si u Kaliforniji."

„Ja sam u Libiji. Okončao sam svoj džihad."

„Pa, ako si u Libiji, ovaj razgovor me ne zanima, a telefonski račun raste, pa..."

„Ja ću reći kad je razgovor završen."

„Onda pređi na stvar." Zapravo, mislio sam da znam šta želi. Što je još zanimljivije, kad god je začutao, čuo sam cvrkut ptica, zbog čega sam smatrao da Asad Halil nije među četiri zida, osim ako nema kanarinca. Hoću da kažem, ne razaznajem ptice po cvrkutu, ali znam kako ptičje cvrkutanje zvuči, a ova mi je zvučala kao jedna od onih noćnih ptica koje smo čuli na Bel Eru. Bio sam prilično siguran da je Halil i dalje negde u blizini, s pticama ili bez ptica.

Elem, Asad Halil je prešao na stvarni cilj ovog razgovora i upitao me: „Šta ste mi ono rekli kad smo poslednji put razgovarali?"

„Mislim da sam vas nazvao jebačem kamila. Ali povlačim to jer je to uvreda na rasnoj osnovi, a kao federalni agent i Amerikanac ja..."

„O mojim roditeljima."

„A, da. Pa, vidite, FBI - zapravo CIA i njeni prijatelji u inostranstvu - imaju vrlo pouzdanu informaciju da je vaša majka... kako da to kažem? Da je vaša majka bila veoma dobra prijateljica sa gospodinom Gadafijem. Razumete? Hej, mi smo muškarci, zar ne? Mi razumemo takve stvari. U redu, reč je o vašoj majci, i možda je ovo teško čuti, ali i ona je imala potrebe i želje. I, znate... možda je bila malo usamljena pošto je vaš tata često bio na putu. Hej, jeste li još tu?"

„Nastavite."

„Važi." Pogledao sam Kejt, a ona mi pokaza uzdignut palac. Nastavio sam: „Vidite, Asade, ja ne donosim sudove. Možda su se vaša mama i Moamer smuvali tek *nakon* što je vaš otac - oh, to je druga stvar - vaš otac. Jeste li sigurni da zaista, zaista želite ovo da čujete?"

„Nastavite."

„U redu. Pa, ponovo CIA - oni su mnogo pametni i znaju stvari u koje ne biste poverovali. Imam dobrog prijatelja tamo, Teda, i Ted mi je rekao da je vaš otac - Karim se zvao, je li tako? Elem, znate šta se desilo u Parizu. Ali pretpostavljam da ne znate da ga nisu Izraelci ucemkali - ubili. Zapravo, Asade, bio je to... no, zašto kopati po prošlosti? Sranja se događaju, znate? A ja znam da ste vi zlopamtilo, pa zašto da se ponovo razbesnite. Zaboravite na to."

Posle duge tišine Halil reče: „Nastavite."

„Sigurni ste? Mislim, znate kakvi su ljudi. Kažu: 'Nastavi. Reci mi. Neću se naljutiti na tebe.' A kad im saopštite loše vesti, zamrže te. Ne želim da me mrzite."

„Ne mrzim vas."

„Ali želite da me ubijete."

„Da, ali vas ne mrzim. Niste mi ništa učinili."

„Naravno da jesam. Sjebao sam vam plan da ucemkate Viginsa. Zar ne mogu da dobijem malo poverenja? *Et tu, Brute*⁴⁷"

„Izvinite?"

„Latinski. Znači, u redu je što me mrzite, ali zašto da vam pozleđujem rane? Mislim, šta ja imam od toga što ću vam reći za vašeg tatu?"

Razmislio je o ovome i odgovorio: „Ako mi kažete ono što znate, dajem vam reč da neću povrediti ni vas ni gospođicu Mejfield."

„Ni Viginsa."

„Takvo obećanje ne dajem. On je hodajući mrtvac."

„Pa, u redu. Bolje pola kolača nego ništa. Dakle, gde sam ono stao...? Aha, Pariz. Da, ne bih da iznosim pretpostavke niti da bacam seme sumnje, ali postavite sebi pitanje koje pajkani za ubistva uvek postavljaju sebi kad rešavaju slučaj. Pitanje glasi: *Cui bono?* Ponovo latinski. Nije italijanski. Vi govorite italijanski, zar ne? Ko dobija? Ko bi imao koristi od smrti vašeg oca?"

„Izraelci, očigledno."

„Ma dajte, Asade. Pametniji ste vi od toga. Koliko su kapetana libijske vojske Izraelci ubili na pariškim ulicama? Izraelcima treba razlog da nekoga srede. Šta im je vaš otac učinio? Recite mi ako znate."

---

⁴⁷ Lat. Zar i ti, Brute? (Prim. prev.)

Čuo sam ga kako se nakašlja; zatim je odgovorio: „Bio je anticionista.”

„A ko u Libiji nije? Hajde, drugar. Evo tužne istine. Moji prijatelji iz CIA su ubeđeni da nisu Izraelci ubili tvog tatu. Zapravo, prema rečima libijskih prebega, ubistvo je naredio lično gospodin Moamer el Gadafi. Žao mi je.”

Nije rekao ništa.

Nastavio sam: „Tako je to bilo. Je li bilo političkih nesuglasica između tate i Moamera? Je li neko u Tripoliju mrzeo vašeg oca? Ili je to bilo zbog mame? Ko zna? Recite vi meni.”

Tišina.

„Jeste li tu? Asade?”

Asad Halil mi reče: „Ti si prljavi lažljivac i biće mi veliko zadovoljstvo da ti odsečem jezik pre nego što ti prerežem grlo.”

„Vidiš? *Znao* sam da ćeš se razbesniti. Učiniš čoveku uslugu, a on... Halo? Asade? Halo?”

Prekinuo sam vezu i spustio telefon na sedište između Kejt i mene. Duboko sam udahnuo.

Vozili smo se ćutke neko vreme, a onda sam Kejt prepričao razgovor s Halilom, rekavši joj čak i da želi da je ubije. Zaključio sam: „Mislim da nas on ne voli.”

„*Nas? Tebe* ne voli. Tebi želi da odseče jezik i prereže grlo.”

„Hej, i neki moji *prijatelji* žele to da učine.”

Oboje smo se nasmejali trudeći se da se razvedrimo. Rekla je: „U svakom slučaju, mislim da si dobro govorio. Hoću da kažem, zašto bi bio ozbiljan i profesionalan?”

„Pravilo kaže da prema osumnjičenom, kada ima nešto što *ti* želiš, postupaš s poštovanjem i pružaš mu osećaj važnosti. Kad zove zbog nečega što *on* želi, zajebavaj ga koliko hoćeš.”

„Ne sećam se toga iz priručnika o saslušavanju.”

„Radim na poboljšanju priručnika.”

„Primetila sam.” Malo se zamislila, pa rekla: „Ako se ikada vrati u Libiju, želeće da dobije neke odgovore.”

Odvratio sam: „Ako bude postavljao ovakva pitanja u Libiji, biće mrtav.” Dodao sam: „Ili će da sklizne u poricanje ili će u Libiji da uradi ono što je učinio ovde. On je opasan čovek, njime vladaju nagoni, on je mašina za ubijanje i život je posvetio sređivanju računa.”

Igra lava

„A ti si mu upravo izneo još nekoliko računa koje valja srediti.“

„Nadam se.“

Vozili smo se dalje, a ja sam primetio da na putu uopšte nema vozila. Samo idiot bi se vozio u ovo doba po ovakvoj noći.

Kejt mi reče: „Još misliš da je Halil u Kaliforniji?“

„Znam da jeste. On je u planinama Santa Kakogod, blizu ranča Reganovih ili na njemu.“

Pogledala je kroz prozor u tamna, maglom obavijena brda. „Nadam se da nije.“

„Ja se nadam da jeste.“

Poglavlje 54

Put broj 101 doveo nas je u Venturu, gde je autoput napuštao brda i tekao uz obalu. Magla se zbilja zgusnula i jedva da smo videli sedam-osam metara pred sobom.

Razaznao sam s leve strane svetla motela „Ventura in“ i rekao Kejt: „Tamo smo se verili.“

„Doći ćemo ponovo na medeni mesec.“

„Ja sam razmišljao o Atlantik Sitiju.“

„Razmisli još jednom.“ Posle nekoliko sekundi *ona* je ponovo razmislila i rekla: „Šta god će te usrećiti.“

„Ja sam srećan ako si *ti* srećna.“

Elem, vozili smo svega šezdeset na sat, a čak i to je delovalo prebrzo za uslove na putu. Video sam znak na kom je pisalo SANTA BARBARA - 50 KILOMETARA.

Kejt je uključila radio pa smo uhvatili ponovljene vesti iz ranije emisije. Voditelj je izneo nove činjenice velike priče i rekao: „Federalni istražni biro potvrđuje da je terorista, odgovoran za smrt svih putnika i članova posade aviona broj jedan-sedam-pet koji je sleteo na aerodrom 'Kenedi' u Njujorku, kao i četiri osobe na samom aerodromu, još na slobodi i da je možda ubio još osam ljudi bežeći od federalnih i mesnih vlasti.“

Voditelj je nastavio čitajući neverovatno dugu i zavijenu rečenicu. Najzad je završio rečima: „Predstavnik za medije FBI-ja potvrđuje da postoji veza između nekoliko ljudi koji su bili žrtve napada Asada Halila. U Vašingtonu je za sutra po podne zakazana velika konferencija za novinare na kojoj će biti izneseni novi podaci o ovoj važnoj i tragičnoj priči, a mi ćemo biti tamo da vas obavestimo o svemu.“

Prebacio sam na stanicu lake muzike.

Kejt reče: „Jesam li ja prečula ili ovaj tip nije spomenuo Vignisa?“

„Nije. Pretpostavljam da to vlada čuva za sutra.“

„Što je zapravo danas. A mi nećemo stići na jutarnji let iz Los Anđelesa.“

Pogledao sam sat na komandnoj tabli i video da je deset do tri. Zevnuo sam.

Kejt izvadi mobilni iz džepa i pozva neki broj. „Zovem ispostavu u Venturi“, reče mi.

Javila joj se Sindi Lopez. Kejt je upita: „Ima li vesti s ranča?" Saslušala je i rekla: „To je dobro." Ono što nije valjalo bila je činjenica da je Douglas Smrad očigledno već zvao, pošto je Kejt slušala još malo, a onda rekla: „Baš me briga šta kaže Dag. Tražim samo da nas agenti iz Venture koji su u Santa Barbari tamo dočekaju, pozovu ranč i kažu agentima Tajne službe da se vozimo ka ranču na sastanak s njihovom jedinicom." Ponovo je slušala i rekla: „Zapravo, Džon je upravo razgovarao s Asadom Halilom - da, to sam rekla. Uspostavili su nekakav odnos, a to će biti neprocenjivo ako se situacija razvije." Pokrila je rukom mikrofona i rekla: „Sindi zove jedinicu Tajne službe na ranču."

„Odličan potez, Mejfildova."

„Hvala ti."

Predložio sam: „Ne daj da te zamajavaju s telefonskom konferencijom. Nećemo prihvatiti nikakve pozive Tajne službe. Samo sastanak u Santa Barbari sa agentima FBI-ja ili Tajne službe, ili s jednim i drugima, praćen pozivom na ranč."

Rekla je: „Hoćeš komad ovoga pa makar te to ubilo, zar ne?"

Odgovorio sam: „Zaslužio sam komad ovoga." Dodao sam: „Halil ne samo da je ubio mnogo ljudi koji su služili svojoj zemlji, nego je pretio mom i tvom životu. Ne Džekovom, ne Stardžisovom. Mom životu, i tvom. I dozvoli da te podsetim kako nije bila *moja* ideja da objave u novinama moju sliku i ime. Neko mi duguje i sada će to da plati."

Klimnula je glavom, ali nije ništa rekla. Sindi Lopez se javila. Kejt je slušala, pa rekla: „Zaboravi. Nećemo raspravljati o tome preko neobezbeđenog mobilnog telefona. Samo mi reci gde mogu da ih nađem u Santa Barbari." Slušala je, pa rekla: „U redu. Hvala ti. Da, hoćemo." Prekinula je vezu i rekla mi: „Sindi te pozdravlja i pita kad se vraćaš u Njujork."

Svi su šaljivčine. „Šta je još rekla?"

Kejt odgovori: „Pa, agenti FBI-ja su u motelu po imenu 'Morski vidik', severno od Santa Barbare, nedaleko od planinskog puta koji vodi na ranč. Tamo je troje ljudi iz ispostave u Venturi - Kim, Skot i Edi. S njima je agent Tajne službe koji služi kao veza. Treba da odemo u motel i kažemo im za tvoj telefonski razgovor s Halilom i ne, ne možemo na ranč, ali možemo da sačekamo zoru u motelu za slučaj da se nešto dogodi i ti budeš potreban da bi razgovarao s Halilom, telefonom ako bude zvao ili, ako bude uhapšen, lično, s liscama. Mislim, Halil bi bio s liscama, ne ti."

„Kapiram." Dodao sam: „Ti shvataš da ćemo poći na ranč?"

„Raspravi to s agentom Tajne službe u motelu."

Nastavili smo ka severu, sporo, ali posle nekog vremena ugledali smo znake civilizacije i natpis DOBRO DOŠLI U SANTA BARBARU.

Obalski put prolazio je severnom ivicom grada, zatim skretao na sever i udaljavao se od obale. Nastavili smo Putem broj 101 još nekih trideset kilometara, a onda se put ponovo vratio na obalu. Upitao sam: „Jesmo li promašili motel?“

„Mislim da nismo. Pozovi ih.“

Razmislio sam, pa odvratio: „Mislim da bi trebalo da uštedimo na vremenu i pođemo pravo na ranč.“

„Mislim da nisi shvatio uputstva, Džone.“

„Kako da nađemo put koji vodi na ranč?“

„Nemam pojma.“

Vozili smo polako kroz maglu; osećao sam okean s leve strane, mada ga nisam video. S desne strane video sam da se tlo uzdiže, ali nisam video planine za koje je Kejt rekla da se mestimično spuštaju do samog mora. U svakom slučaju, ovde se vrlo malo puteva uključivalo na Put 101. Zapravo, već neko vreme nisam video nijedan.

Najzad se sleva ukazao veliki otvoreni komad tla između puta i okeana, a kroz maglu smo videli osvetljeni natpis MOTEL MORSKI VIDIK.

Kejt je dovezla auto na parking i rekla: „Sobe sto šesnaest i sto sedamnaest.“

„Vozi prvo do recepcije.“

„Zašto?“

„Uzeću nam još dve sobe i videću možemo li da dobijemo kafu i nešto da prezalogajimo.“

Stala je ispred kancelarije pod nadstrešnicom i ja sam izašao.

Recepcioner me je video kroz staklo i pritisnuo dugme za otvaranje vrata. Pretpostavljam da sam u odelu, iako je bilo izgužvano i loše mirisalo, delovao dostojanstveno.

Prišao sam recepcioneru i pokazao mu legitimaciju. Rekao sam. „Mislim da su moje kolege odsele ovde. U sobama sto šesnaest i sto sedamnaest.“

„Jesu, gospodine. Želite li da ih pozovem?“

„Ne, samo ću im ostaviti poruku.“

Dao mi je olovku i papir, a ja sam naškrabao: „Kim, Skote, Edi! Izvinite, nisam mogao da svratim. Vidimo se ujutru. Dž. K.“ Dao sam službeniku poruku i rekao mu: „Pozovite ih

oko osam, važi?" Dao sam mu deseticu i nehajno upitao: „Kako da nađem put do ranča Reganovih?"

„Oh, nije ga teško naći. Vozite se još kilometar i videćete s leve strane Državni park 'Refudžio', a s desne početak planinskog puta. Ali, znak nećete videti." Dodao je: „Sigurno nećete krenuti tamo noćas?"

„Zašto da ne?"

„Zato što se ništa *ne vidi*. Blizu vrha put mnogo krivuda i lako je otići u cik kad treba da skrenete u čak, pa završite u ponoru. Ili još gore."

„Nema problema, ovo su državna kola."

Nasmejao se, zatim me pogledao i rekao: „Znači, stari je došao kući?"

„Samo na nekoliko dana." Upitao sam ga: „Hoću li lako naći ranč?"

„Da. On je na kraju puta. Na odvajanju idite levim krakom. S desne strane ima još jedan ranč. Videćete gvozdenu kapiju ako skrenete na levi odvojak." Ponovo me je posavetovao: „Tuda je teško voziti i po *danu*. Većina ljudi ide vozilima s pogonom na sva četiri točka." Pogledao me je da vidi jesam li shvatio, želeći, bez ikakve sumnje, da pruži sve od sebe kako bi Državnoj policiji posle mogao da kaže: „Upozorio sam ga." Rekao je: „Za tri sata će svanuti, a nešto magle će se povući oko sat nakon izlaska sunca."

„Hvala, ali moram da isporučim tri kilograma ušćerenog voća pre doručka. Vidimo se."

Izašao sam iz recepcije i vratio se do kola. Otvorio sam Kejtina vrata i rekao joj: „Protegni se malo. Ne gasi motor."

Izašla je i protegnula se. „Ovo prija. Jesi li nam uzeo sobe?"

„Puni su." Seo sam za volan, zatvorio vrata i spustio prozor. Rekao sam. „Ja idem na ranč. Ostaješ ili ideš sa mnom?"

Zaustila je nešto da kaže, zatim uzdahnula u očajanju, obišla kola i sela na suvozačko mesto. „Umeš da voziš?"

„Naravno." Vratio sam se na obalski put i skrenuo ka severu. Rekao sam: „Kilometar, desno Državni park 'Refudžio', levo put. Osmatraj."

Nije odgovorila. Mislim da je bila ljuta.

Videli smo putokaz za park, zatim sam u posljednjem trenutku spazio skretanje i smotao desno. Nekoliko minuta kasnije vozili smo se uskim putem uzbrdo. Još malo kasnije magla se tako spustila da ne bismo videli ni ukras na haubi da smo ga imali.

Nismo mnogo govorili, samo smo se vukli putem koji je do tada makar bio prav dok se uspinjao uz nekakvu urvinu obraslu zelenilom s obe strane.

Kejt je prva progovorila: „Samo će nas vratiti nazad.“

„Možda. Ali ja moram ovo da uradim.“

„Znam.“

„Za Gipera.“

Nasmejala se. „Ti si potpuni idiot. Ne, ti si Don Kihot, boriš se s vetrenjačama. Nadam se da ovo nije samo razmetanje preda mnom.“

„Ja čak i ne volim što si pošla.“

„Naravno da voliš.“

Vozili smo uzbrdo, a put je postajao sve uži i strmiji, a površina sve grublja. „Kako Ron i Nensi dolaze ovamo? Helikopterom?“

„Sigurno. Ovaj put je opasan.“

„Put je dobar. Opasne su provalije s obe strane.“

Bio sam veoma umoran i s teškom mukom sam ostajao budan, uprkos činjenici da sam počeo da strepim zbog puta. Rekao sam Kejt: „Ja imam džip grand čiroki. Voleo bih da se njime vozimo.“

„Bilo bi svejedno i da smo u tenku. Jesi li video ponore s obe strane?“

„Nisam. Magla je suviše gusta.“ Upitao sam je: „Misliš li da treba da se okrenemo?“

„Ne možeš da se okreneš. Jedva imaš mesta za kola.“

„Tako je. Siguran sam da se put napred širi.“

„Ja sam sigurna da se ne širi.“ Dodala je: „Ugasi farove. Poziciona svetla su ti dovoljna.“

Poslušao sam je; poziciona svetla nisu toliko bleštala u magli.

Gurali smo dalje. Magla me je zbunjivala, ali put je makar bio gotovo prav.

Kejt viknu: „Džone, stani!“

Nagazio sam kočnicu i kola su stala uz trzaj. „Šta je?“

Duboko je udahnula i rekla: „Krenuo si preko ivice.”

„Stvarno? Ne vidim ivicu.”

Otvorila je vrata, izašla i došla ispred kola, pokušavajući valjda da nađe put. Video sam je, ali jedva; izgledala je kao utvara u magli, osvetljena pozicionim svetlima. Krenula je u maglu i nestala, zatim se vratila i sela u kola. Rekla je: „Drži levu stranu, malo dalje put naglo skreće udesno za sto osamdeset.”

„Hvala ti.” Nastavili smo; spazio sam ivicu asfalta, iza koje se tlo oštro spuštalo. Rekao sam Kejt: „Dobro vidiš u mraku.”

Magla se pomalo razređivala dok smo se uspinjali, što je bilo dobro jer je put postajao sve gori. ponovo sam upalio farove. Put je naglo skretao levo i desno, ali video sam oko tri metra ispred sebe; ako usporim, imaću vremena da reagujem. Cik-cak, cik-cak. Ovo je baš bezveze. Gradski momak ne bi trebalo da vozi ovuda. Upitao sam Kejt: „Ima li ovde divljih životinja?”

„Osim tebe?”

„Da, osim mene.”

„Možda ima medveda, ne znam. Nikad nisam otišla ovako daleko na sever.” Dodala je: „Mislim da ovde gore ima puma.”

„Au. Ovo je baš sranje. Zašto bi predvodnik Slobodnog sveta želeo da boravi ovde?” Odgovorio sam na svoje pitanje: „Zapravo, bolje je nego u Vašingtonu.”

„Usredsredi se na put, molim te.”

„Na koji put?”

„Tu je put. Ostani na njemu.”

„Dajem sve od sebe.”

Posle petnaestak minuta Kejt reče: „Znaš, mislim da nas neće oterati. Ne mogu da nas oteraju. Nećemo uspeti da se vratimo.”

„Baš tako.”

Njen mobilni je zazvonio pa se javila. „Mejfield.” Slušala je, zatim rekla: „Ne može da se javi na telefon, Tome. Obe ruke su mu na volanu, a nos je zalepio za vetrobran.” Ponovo je slušala, pa rekla: „Tako je. Idemo na ranč. U redu. Da, pazićemo se. Vidimo se ujutru, Tome.”

Prekinula je vezu i rekla mi: „Tom kaže da si lud.”

„To smo već utvrdili. Šta ima novo?”

„Pa, tvoj posebni odnos s gospodinom Halilom nam je otvorio kapije. Tom kaže da će nas Tajna služba pustiti na ranč." Dodala je: „Pretpostavili su da ćemo se dovesti u zoru, ali Tom će ih nazvati i reći im da stižemo."

„Vidiš? Stavi ih pred svršen čin i naći će načina da ti daju dozvolu za nešto što si već uradio. Ali ako zatražiš dozvolu, naći će razlog da ti je ne daju."

„Piše li to u tvom novom priručniku?"

„Pisaće."

Posle još deset minuta ona me upita: „Da nas vrate, šta bi uradio? Kakav je rezervni plan?"

„Rezervni plan je da izađemo iz kola i nađemo ranč pešice."

„Tako sam i mislila. A onda bi nas upucali čim nas ugledaju."

„Ne mogu oni nikoga da *vide* po ovoj magli. Čak ni s noćnim nišanima. Ja sam dobar u navigaciji na tlu. Samo ideš uzbrdo. Mahovina raste na severnoj strani stabla. Voda teče nizbrdo. Stigli bismo na ranč za tren oka. Preko ograde i u ambar ili tako nešto. Bez problema."

„U čemu je svrha? Šta pokušavaš da postigneš?"

„Samo moram da *budem* na licu mesta. Ovde je lice mesta i ovde moram da budem. Nije to tako zamršeno."

„Tako je. Kao na aerodromu 'Kenedi'."

„Upravo tako."

„Jednog dana naći ćeš se na pogrešnom mestu u pogrešno vreme."

„Hoću, jednog dana. Ali ne danas."

Nije odgovorila, ali je pogledala kroz prozor u brda što su se nadnosila nad kola. Rekla je: „Shvatam šta je Lisa podrazumevala pod rajem za zasede. Niko na ovom putu ne bi imao šanse."

„Hej, čak i bez zasede niko na ovom putu nema šanse."

Protrljala je lice dlanovima, zevnula i rekla: „Hoće li život s tobom biti uvek ovakav?"

„Neće. Biće i gadnih trenutaka."

Nasmejala se, ili jauknula, ili tako nešto. Pomislio sam kako bi možda valjalo da joj uzmem pištolj.

Put se ispravio, a uspon izravnao. Osetio sam da se bližimo kraju putovanja.

Nekoliko minuta kasnije primetio sam da je tlo pred nama ravno, a zelenilo ređe. Onda sam video put koji skreće udesno, ali sam se setio da mi je recepcioner rekao da skrenem levo. Pre nego što sam stigao do odvajanja puteva, neki čovek je iskoračio iz magle i podigao ruku. Zaustavio sam kola i spustio ruku na glok, kao i Kejt.

Čovek je krenuo ka nama; video sam da na sebi ima uobičajenu tamnu vetrovku i da je na nju prikačio značku, a da mu je na glavi kapa za bezbol na kojoj je pisalo TAJNA SLUŽBA. Spustio sam prozor, a on je prišao mojim vratima i rekao: „Molim vas, izađite iz kola i držite ruke tako da ih vidim.”

Ovo obično ja govorim, pa sam znao postupak.

Izašli smo iz kola, a tip reče: „Mislim da znam ko ste, ali treba mi nekakav dokument. Polako, molim vas.” Dodao je: „Pokriveni smo.”

Pokazao sam mu legitimaciju, koju je pogledao uz svetlost baterijske lampe. Zatim je pogledao i Kejtinu legitimaciju, a onda baterijom osvetlio registarsku tablicu kola.

Uverivši se da odgovaramo opisu muškarca i žene u plavom fordu čija su imena ista kao imena dvoje federalnih agenata koji stižu ovamo jednim od najzajebanijih puteva s ove strane Himalaja, rekao je: „Dobro večer. Ja sam Fred Poter, agent Tajne službe.”

Kejt je odgovorila delić sekunde pre nego što sam smislio nešto sarkastično. Rekla je: „Dobro večer. Pretpostavljam da nas očekujete.”

„Pa”, reče Fred, „očekivao sam da ćete završiti na dnu ponora dok vam se točkovi okreću. Ali uspeli ste.”

Kejt, ponovo u pokušaju da me učutka, reče: „Nije bilo tako strašno. Ali ne bih pokušala noćas da se vratim nizbrdo.”

„Ne, ne biste. I nećete morati. Imam naređenje da vas otpratim na ranč.”

Rekao sam: „Hoćete da kažete da ima još ovog puta?”

„Ne mnogo. Hoćete li da ja vozim?”

„Ne”, odgovorio sam. „Ovo su kola samo za FBI.”

„Sešću napred.”

Ušli smo u kola, Kejt je sela pozadi, Fred napred. Fred reče: „Držite levo.”

„Družine? Gde su?”

„Mislim... *idite* levo. Ovuda.”

Zadovoljivši svoju luckastu crtu, skrenuo sam levo i primetio još dva čoveka kako stoje uz put s puškama u rukama. Stvarno smo bili pokriveni.

Fred reče: „Ne brže od pedeset. Put je prav i treba da pređemo još nekoliko stotina metara Avenijom Pensilvanija do kapije.”

„Avenija Pensilvanija? Stvarno sam zalutao.”⁴⁸

Fred se nije nasmejao. Reкао je: „Ovaj deo Puta Refudžio zovu Avenija Pensilvanija. Promenili su mu ime osamdeset prve.”

„Baš lepo. Pa, kako su Ron i Nensi?”

„O tome ne razgovaramo”, obavesti me Fred.

Fred, osetio sam, nije duhovit tip.

Posle minut-dva primakli smo se kamenim stubovima između kojih je bila gvozdена kapija jedva visoka do grudi. S obe njene strane protezala se niska žičana ograda. Dvojica ljudi, obučeni kao Fred, s puškama u rukama, stajali su iza stubova. Fred reče: „Stanite ovde.”

Zaustavio sam, a Fred je izašao i zatvorio vrata za sobom. Prišao je stubovima, rekao nešto onim ljudima i jedan od njih je otvorio kapiju. Fred mi mahnu, pa sam prošao kroz kapiju i stao, uglavnom zato što su mi sva trojica stajala na putu.

Jedan od njih priđe suvozačkim vratima, uđe i zatvori vrata. „Nastavite”, rekao je.

Nastavio sam Avenijom Pensilvanija. Tip je ćutao, što mi je odgovaralo. Hoću da kažem, mislio sam da su u FBI-ju sve ćutljivci, ali pored ovih izgleda kao studio za filmske komedije.

S druge strane, to mora da je jedan od najgorih i najnapetijih poslova na svetu. Ne bih voleo to da radim.

Put je s obe strane bio oivičen drvećem, a magla je ležala na njemu poput snega. Moj putnik reče: „Usporite. Skrenućemo levo.”

Usporio sam i video ogradu od trupaca, a zatim dva visoka drvena stuba s drvenom tablom na kojoj je pisalo RANCHO DEL CIELO. Tip reče: „Skrenite ovde.”

Skrenuo sam kroz prolaz. Ispred mene se otvorilo veliko, maglom prekriveno polje, slično alpskoj visoravni, okruženo uzvišicama, tako da je delovalo poput dna posude. Slojevi magle ležali su tik pri tlu, pa sam mogao da vidim iznad i ispod njih. Mislim, baš kao iz *Dosijea Iks*.

---

⁴⁸ Adresa Bele kuće u Vašingtonu je Avenija Pensilvanija broj 1600. (Prim. prev.)

Napred sam video belu kuću od opeka s jednim jedinim upaljenim svetlom. Bio sam prilično siguran da je to kuća Reganovih, i po-želeo sam da ih upoznam, znajući, naravno, da su budni i da čekaju da mi zahvale za napore koje sam uložio da ih zaštitim. Ali moj putnik mi reče da skrenem levo na poprečni put. „Polako“, rekao je.

Vozeći polako razaznao sam kroz skupine drveća posute po polju još nekoliko razbacanih građevina.

Minut kasnije čovek pored mene reče: „Zaustavite.“

Zaustavio sam.

Rekao je: „Molim vas, ugasite motor i pođite sa mnom.“

Ugasio sam motor i svetla i svi smo izašli iz kola. Kejt i ja pošli smo za agentom uzbrdo uz stazu između drveća.

Bilo je vrlo hladno, a vlagu da i ne spominjem. Moje tri rane od metka su me bolele, jedva sam uspevao da mislim, bio sam umoran, gladan, žedan, bilo mi je hladno i pišalo mi se. Osim toga bio sam dobro.

Kad sam poslednji put pogledao na sat bilo je pet i petnaest, odnosno osam i petnaest u Njujorku i Vašingtonu, gde je trebalo da budem.

Elem, prišli smo velikoj, pomalo oveštaloj zgradi od šperploče na kojoj je pisalo da ju je izgradila vlada. Ne doslovno, ali video sam dovoljno takvih zgrada da znam šta znači kada kažu da posao dobija najjeftiniji izvođač.

Ušli smo. Sve je delovalo propalo i mirisalo na vlagu. Naš vodič iz *Dosijea Iks* uveo nas je u nekakvu veliku sobu za odmor sa starim nameštajem, hladnjakom, kuhinjskim pultom i televizorom. Rekao je: „Sedite“, i nestao kroz vrata.

Ostao sam na nogama i potražio pogledom toalet.

Kejt reče: „Pa, stigli smo.“

„Stigli smo“, saglasio sam se. „Gde smo?“

„Mora da je ovo nekadašnja zgrada Tajne službe.“

„Ovi momci su baš sumorni“, rekoh joj.

„Ne zezaju se. Nemoj da ih čačkaš.“

„Ne bih ni pomislio na to. Hej, sećaš li se one epizode...“

„Ako spomeneš *Dosije Iks*, izvući ću pištolj, kunem ti se Bogom.“

„Mislim da si malo nervozna.“

Nervozna? Samo što nisam zaspala na nogama, upravo sam se kolima vozila kroz pakao, dosta mi je tvojih..."

U sobu je ušao jedan čovek. Na sebi je imao farmerke, sivi duks, plavu vetrovku i crne patike. Imao je pedesetak godina, rumeno lice i sedu kosu. I smešio se! Rekao je: „Dobro došli na Nebeski ranč. Ja sam Džin Barlet, starešina ovdašnje jedinice za zaštitu."

Rukovali smo se, a on reče: „Pa, šta vas dovodi ovamo po ovakvoj noći?"

Delovao je ljudski, pa sam mu rekao: „Jurimo Asada Halila od subote i mislimo da je ovde."

Razumeo je ovaj nagon krvoslednika i klimnuo glavom. „Pa, obavešten sam o toj osobi i o mogućnosti da ima pušku, pa bih mogao da se složim s vama." Rekao je: „Poslužite se kafom."

Rekli smo mu da moramo u toalet i izašli. Ja sam se umio, isprao usta, išamarao se i popravio kravatu.

Vratio sam se u zajedničku sobu i napravio sebi kafu, a Kejt mi se pridružila za pultom. Primetio sam da je obnovila sjaj na usnama i pokušala da prikrije tamne kolutove oko očiju.

Seli smo za okrugli kuhinjski sto, a Džin mi je rekao: „Koliko sam shvatio, uspostavili ste nekakav odnos s tim Halilom."

Odgovorio sam: „Pa, nismo baš drugari, ali uspostavio sam dijalog s njim." Kako bih zaradio krevet i doručak, ispričao sam mu sve, a on je pažljivo slušao. Kad sam završio, upitao sam ga: „Hej, a gde su svi?"

Nije odmah odgovorio; malo kasnije rekao je: „Na strateškim mestima."

„Drugim rečima, nemate dovoljno osoblja."

Odgovorio je: „Kuća na ranču je zaštićena, kao i put."

Kejt reče: „Ali svako može pešice da uđe na imanje."

„Verovatno."

Kejt upita: „Imate li detektore pokreta? Prislušne uređaje?"

Nije odgovorio, nego je pogledao po velikoj prostoriji. Obavestio nas je: „Predsednik je nekada dolazio ovamo nedeljom da gleda fudbal s ljudima koji nisu na dužnosti."

Nisam ništa rekao.

Džin je malo zamišljeno ćutao, pa rekao: „Jednom je pogođen. To je jednom previše."

„Znam taj osećaj."

„I vi ste bili pogođeni?“

„Tri puta. Ali istog dana, tako da i nije toliko strašno.“

Džin se nasmešio.

Kejt nije odustajala; ponovila je pitanje: „Imate li ovde elektronsku opremu?“

Džin ustade i reče: „Pođite sa mnom.“

Ustali smo i krenuli za njim u sobu u dnu zgrade. Pružala se celom širinom zgrade, a tri spoljna zida bila su od stakla i gledala, primetio sam, preko padine u kuću. Iza kuće je bilo lepo jezerce koje nisam opazio kad smo došli, kao i veliki ambar i neka vrsta kuće za goste.

Džin reče: „Ovo je bio nervni centar; odavde smo pratili sve bezbednosne uređaje, posmatrali Sirovu Kožu - to je predsednik - dok jaše i komunicirali sa celim svetom. Nuklearna lopta je takođe stajala ovde.“

Osvrnulo sam se po zapuštenoj prostoriji i zapazio mnoštvo obešenih žica, mapu okoline još prikačenu na zid, spiskove šifara i pozivnih radio-signalata i druge izbledele beleške. Podsetila me je na Ratnu sobu Kabineta koju sam video u Londonu, prostoriju iz koje je Čerčil vodio rat, skamenjenu u vremenu, malo vlažnu, punu duhova čije ste glasove mogli da čujete ako se malo napregnete.

Džin reče: „Nema više elektronskih uređaja. Zapravo, ceo ovaj ranč sada poseduje grupa po imenu Fondacija za mladu Ameriku. Kupili su ranč od Reganovih i pretvaraju ga u neku vrstu muzeja i konferencijskog centra.“

Ni Kejt ni ja nismo rekli ništa.

Džin Barlet nastavi: „Ovo je bila bezbednosna noćna mora čak i dok se ovde nalazila Zapadna Bela kuća. Ali starac je voleo ovaj ranč, i kad je želeo da dođe ovamo, mi smo dolazili s njim i sređivali sve.“

Rekao sam: „Tada ste imali stotinak ljudi.“

„Tako je. Osim toga, imali smo svu elektroniku, helikoptere i najsavremenija čuda tehnike. Ali da vam kažem, prokleti senzori zvuka i pokreta registrovali su svakog zeca i vevericu koji su ušli na imanje.“ Nasmejao se, pa nastavio: „Imali smo lažne uzbune svake noći, ali morali smo da reagujemo.“ Zamislio se i rekao: „Sećam se jedne noći, maglovite kao što je ova. Ujutru je sunce razvejalo maglu pa smo našli mali šator podignut na livadi, ni sto metara od kuće. Izašli smo da istražimo i unutra zatekli čoveka kako spava. Planinara. Probudili smo ga, rekli mu da je zašao na privatni posed i otpratili ga do staze. Nismo mu rekli gde je bio.“ Džin se nasmešio.

I ja sam se nasmešio, ali priča je nosila ozbiljnu pouku.

Džin reče: „Kako onda da garantujemo stopostotnu bezbednost? Očigledno nikako. Nismo mogli tada, a ne možemo ni sada. Ali makar možemo da ograničimo kretanje Sirove Kože i Duge - to je gospođa Regan.”

Duga?

Kejt reče: „Drugim rečima, ostaće u kući dok ne budete mogli da ih sklonite.”

„Tako je. Sumpor - to je kuća - ima debele zidove od opeke, zavese i šaloni su navučeni, u kući su tri agenta, a još dvojica su odmah ispred. Sutra ćemo smisliti kako da izvučemo Reganove odavde. Verovatno će nam trebati Diližansa - to je oklopljena limuzina. Kao i Izvidnik i Pratilac - to su vozila prethodnice i zaštitnice. Ne mogu da upotrebim Zeleniku - to je helikopter.” Pokazao je okolne uzvisine i rekao. „Dobar strelac s teleskopskim nišanom bez problema bi skinuo helikopter.”

„To zvuči kao da je Ronu potrebna Zdravomarija”, rekoh Džinu.

Nasmejao se i odvratio: „Samo mala noćna molitva. U zoru ćemo dobiti pojačanje, kao i helikoptere s ekipama za protivsnajpersko dejstvo opremljenim detektorima telesne toplote i drugim sredstvima za otkrivanje. Ako je Halil u blizini, imamo dobre izgleda da ga nađemo.”

Kejt reče: „Nadam se da je tako. Ubio je već dovoljno ljudi.”

„Ali, morate da shvatite - naši glavni zadaci su zaštita gospodina i gospođe Regan i njihov premeštaj na sigurno mesto.”

Odgovorio sam. „Razumemo to. Većina mesta biće bezbedna ako ubijete ili uhvatite Asada Halila.”

„Prvo ono najpreče. Mirujemo dok ne izađe sunce i magla se ne razide. Hoćete li da odspavate?”

„Ne”, odgovorio sam. „Želim da obučem farmerke, da stavim na glavu kaubojski šešir, da izjašem i vidim mogu li da privučem na sebe vatru tog skota.”

„Govorite ozbiljno?”

„Zapravo ne, ali razmišljam da malo obiđem teren. Mislim, morate li da javite stražarima ili nešto?”

„Mogu da im javim radiom.”

„Ništa nije tako dobro kao lični dodir. Vašim ljudima biće drago da vide svog šefa.”

„Naravno. Zašto da ne? Hoćete li da se povežemo?”

„Već sam mislio da me to nikada nećete pitati.“

Kejt, naravno, reče: „Idem i ja s vama.“

Nisam nameravao da je štitim, pa sam rekao. „Ako Džin nema ništa protiv, nemam ni ja.“

Džin reče: „Naravno da nemam. Imate li pancire?“

„Moj je na pranju“, rekoš. „Imate li rezervnih?“

„Ne. I ne mogu da vam pozajmim svoj.“

Kome uopšte treba neprobojni prsluk?

Izašli smo iz zgrade Tajne službe i otišli do otvorenog džipa rengler. Primetio sam da vozilo ima nove kalifornijske registarske tablice na kojima je pisalo BIBLIOTEKA RONALD REGAN i sa Giperovom slikom. Voleo bih jednu takvu kao suvenir.

Džin sede za volan, a Kejt pored njega. Ja sam se smestio pozadi. Naš domaćin uključi motor, upali žuta svetla za maglu i krenu.

Onda reče: „Poznajem ovaj ranč kao svoj dlan. Ovde ima skoro dvesta kilometara staza za jahanje, a predsednik je nekada jahao po svakoj. Na strateškim mestima imamo kamenove s brojevima koji su uklesani kako niko ne bi mogao da ih izmeni. Ekipa Tajne službe jahala je s predsednikom i javljala se radiom centru kod svake oznake, pa bismo ubeležili gde se nalaze.“ Dodao je: „Sirova Koža nije želeo da nosi pancir. Bila je to noćna mora. Svako popodne, dok se ne vrati, zadržavao sam dah.“

Džin je govorio kao da mu je Sirova Koža zaista drag, pa sam, kao dobar gost, rekao: „Jednom sam bio u ekipi Uprave policije Njujorka za zaštitu predsednika, negde u aprilu osamdeset druge, kada je govorio u kasarni Šezdeset devetog oklopnog puka na Menhetnu.“

„Sećam se toga. Bio sam tamo.“

„Ma nemojte? Kako je svet mali.“

Zašli smo na neravan, zelenilom obrastao teren duž staze za jahanje skrivene maglom i grmljem. Uz žuta svetla za maglu vidljivost nije bila tako loša. Čuo sam noćne ptice kako pevaju u krošnjama.

Džin mi reče: „U tom sanduku je puška. Izvadite je.“

„Odlična ideja.“

Video sam sanduk za oružje naslonjen na vozačko sedište. Otvorio sam ga i izvukao tešku pušku M-14 s teleskopskim nišanom.

Džin me upita: „Umete li da koristite noćni nišan?"

„Kao da sam se rodio s njim." Ipak, nisam uspeo da nađem prekidač, pa mi je Džin objasnio gde je.

Minut-dva kasnije gledao sam kroz ovaj zgodni nišan; sve je bilo zeleno. U magli po zemlji bilo je nekoliko praznina, a ja sam se divio kako ova visokotehnološka igračka sve osvetljava i uveličava. Doterao sam žižu i gledao naokolo klečeći na zadnjem sedištu. Sve je delovalo jezivo, naročito zeleno obojena magla i te neobične, marsovske stene. Palo mi je na pamet sledeće: ako ja mogu da vidim okolni teren, onda Asad Halil svakako vidi džip u pokretu s upaljenim svetlima za maglu.

Vozili smo se već neko vreme kad sam rekao gospodinu Barletu: „Ne vidim nikoga od vaših ljudi ovde, Džin."

Nije odgovorio.

Kejt reče: „Ovde mora da je divno po suncu."

Džin odvrati: „Ovo je Božja zemlja. Nalazimo se na oko osamsto metara nad morem, a s nekih delova ranča vide se Pacifik s jedne strane i dolina Santa Inez s druge."

Vozili smo se dalje. Iskreno rečeno, nisam imao pojma šta tu, do đavola, radim. Ako je Asad Halil negde u blizini i ima isti noćni nišan kakav je moj, može da mi smesti metak među oči sa daljine od sto pedeset metara. A ako ima i prigušivač - a bio sam siguran da ima - pašću tiho na sedišta džipa, a Džin i Kejt će nastaviti da ćaskaju. Palo mi je na pamet da ova vožnja nema dobrih strana, a put natrag do kuće bio je vrlo dug.

Žbunja odjednom više nije bilo, a staza je vodila u široku kamenitu zaravan. Video sam da se primičemo litici i zaustio sam da to spomenem, ali Džin, koji je poznavao teren kao svoj dlan, zaustavio je džip. Rekao je: „Gledamo na zapad. Da je vedro, videli biste okean."

Pogledao sam, ali sam video samo maglu, maglu, maglu. Nisam verovao da smo zapravo prevalili toliki put od obale.

Džin skrenu levo i pođe putem koji je za moj ukus tekao preblizu ivici večnosti. Konji makar umeju da silaze niz litice, ali džipovi ne.

Posle nekoliko dugih minuta džip se zaustavio a iz magle se pojavio jedan čovek. Bio je obučen u crno, lica premazanog nečim crnim, i nosio je pušku s noćnim nišanom. Džin reče: „Ovo je Herkul Jedan - to znači osoba za protivsnajpersko dejstvo."

Herkul Jedan i Džin su se pozdravili. Pravo ime Herkula Jedan bilo je Bart, kako nam se i predstavio. Džin mu reče: „Gospodin Kori pokušava da privuče snajpersku vatru na sebe."

Herkul reče: „Odlično. To i čekam.“

Pomislio sam da treba da razjasnim, pa sam rekao: „Zapravo nije tako. Samo obilazim teren.“

Bart, koji je onako sav u crnom ličio na Darta Vejdera, pažljivo me je pogledao, ali nije rekao ništa.

Osećao sam se malo glupo u odelu i s kravatom ovde u Božjoj zemlji među pravim muškarcima. Među momcima sa šifriranim imenima.

Džin i Bart su malo proćaskali, a onda smo krenuli dalje.

Rekao sam: „Stražarska mesta kao da su previše udaljena, Džin.“

Džin opet ne reče ništa. Radio mu je zakrčao i on ga je prineo uhu. Slušao je, ali ja nisam čuo šta se govori. Džin najzad reče. „U redu. Odvešću ih tamo.“

Odvešće koga gde?

Džin nam reče: „Neko želi da vas vidi.“

„Ko?“

„Ne znam.“

„Zar nemate za njega makar neku šifru?“

„Ne, ali imam jednu za vas - Luda.“

Kejt se nasmeja.

„Ne želim da se vidim ni sa kim ko nema šifrirano ime“, rekoš.

„Mislim da nemate mnogo izbora, Džone. Ovo je bio poziv s visokog mesta.“

„Odakle?“

„Ne znam.“

Kejt i ja se zgleđasmo i slegnusmo ramenima.

I tako smo nastavili kroz maglu na sastanak s nekim usred ničega.

Vozili smo se još desetak minuta preko vetrom išibane visoravni prekrivene stenama i divljim cvećem. Nije bilo staze, ali nije nam ni trebala jer je tlo bilo ravno i otvoreno. Činilo se da smo na najvišoj tački u okolini.

Kroz uzvitlanu maglu video sam pred nama nešto belo, pa sam uzeo pušku i pogledao kroz nišan. Uvrnuto sočivo obojilo je belo u zeleno i video sam da je to betonska građevina veličine veće kuće. Stajala je na velikom nasipu od zemlje i stenja načinjenom ljudskom

rukom. Iza zgrade, na vrhu nasipa, video sam visoku građevinu čudnog izgleda, nalik na obrnut dimnjak.

Kad smo prišli na sto metara ovoj maglom obavijenoj građevini intergalaktičkog izgleda smeštenoj na vrhu sveta, Kejt se okrenu ka meni i reče: „U redu - ovo je trenutak kao iz *Dosijea Iks*.”

Džin se nasmeja i reče: „Ovo je postrojenje VORTAC⁴⁹.”

„Pa onda je sve jasno”, rekoh.

Džin objasni: „Ovo je navigacioni odašiljač za letelice. Razumete?”

„Kakve letelice? S koje planete?”

„Sa bilo koje planete. Šalju se opšti signali - znate, radio-signali na trista šezdeset stepeni koji pomažu vojnim i civilnim avionima u navigaciji. Jednog dana će ga zameniti Globalni sistem za određivanje položaja, ali za sada odašiljač još radi.” Dodao je: „Koriste ga i ruske podmornice koje su blizu obale. Besplatno.”

Džip je nastavio ka odašiljaču, pa sam pretpostavio da smo tamo i krenuli. Rekao sam: „Mora da je grozno raditi tu.”

Džin odvrati: „Odašiljač nema ljudsku posadu. Sve automatsko, a nadzire ga Kontrola vazdušnog saobraćaja iz Los Anđelesa. Ali ljudi ipak dolaze ovamo radi redovnog održavanja. Ima sopstveni izvor energije.”

„Naravno. Od kuće dovede trebao bi vam mnogo dugačak kabl.”

Džin se zasmeha i reče: „Sada se nalazimo na federalnoj zemlji.”

„Već mi je lakše. Hoćemo li se ovde sastati s tim nekim?”

„Aha.”

„S kim?”

„Ne znam.” Nastavio je s objašnjenjima i rekao: „Upravo ovde, kuda se vozimo, nalazilo se Igralište Tri - predsednički heliodrom. Betoniran i osvetljen. Bilo je glupo što su ga demontirali.”

Zaustavio je džip dvadesetak metara od odašiljača i rekao: „Pa, vidimo se kasnije.”

„Izvinite? Želite da izađemo?”

„Ako nemate ništa protiv.”

„Ovde nema nikoga, Džin”, rekoh.

---

⁴⁹ Skraćenica od Vhf Omni-Directional Radio Range with Tactical Air Navigation. (Prim. prev.)

Igra lava

„Vi ste ovde. I još neko ko vas čeka.“

Ovo nije vodilo nikuda, pa sam rekao Kejt: „U redu, hajde da se igramo.“ Iskočio sam iz otvorenog džipa. I Kejt je izašla.

Upitala je Džina: „Vi odlazite?“

„Aha.“

Činilo se da Džin više nije raspoložen za priču, ali upitao sam ga: „Mogu li da pozajmim tu pušku?“

„Ne.“

„U redu, hvala na obilasku, Džin“, rekao sam. „Hej, ako dođete u Njujork, povešću vas u noćnu šetnju Central parkom.“

„Vidimo se kasnije.“

„Važi.“

Džin ubaci menjač u brzinu i odveze se u maglu.

Kejt i ja stajali smo na otvorenoj visoravni, oko nas se uvijala magla, nigde se nije videlo nikakvo svetlo osim jednog, koje je dopiralo s usamljene vanzemaljske građevine. Napola sam očekivao da zraci smrti poteknu iz te čudnovate kule i pretvore me u protoplazmu ili tako nešto.

Ali znatiželja mi se probudila pa sam krenuo ka odašiljaču, a Kejt je pošla sa mnom.

Posmatrala je zgradu dok smo hodali i rekla: „Vidim neke antene. Ne vidim nikakva vozila. Možda je ovo pogrešan odašiljač.“ Nasmejala se.

Bila je vrlo mirna, pomislio sam, s obzirom na okolnosti. Mislim tu negde je bio poludeli ubica, mi smo bili naoružani samo pištoljima, nismo imali pancire ni prevozno sredstvo, a trebalo je da se sastanemo s nekim za koga nisam bio siguran ni da je s ove planete.

Kad smo stigli do betonske građevine, provirio sam unutra kroz prozorčić i video ogromnu prostoriju s elektronskom opremom, trepćućim svetlima i svakakvim napravama visoke tehnologije. Pokucao sam na prozor. „Hej! Dolazimo u miru! Vodite me svom vođi!“

„Džone, prestani da se benaviš. Nije smešno.“

Bilo mi se učinilo da se *ona* našalila pre samo pola minuta. Ali, bila je u pravu - nije bilo smešno.

Pošli smo duž osnove petnaest metara visoke hrpe zemlje i kamenja sa čijeg se vrha obrnuti dimnjak uzdizao dvadesetak metara uvis.

Stigli smo do druge strane brežuljka. Kad smo zašli za ugao, video sam čoveka obučenog u crno kako sedi na velikom ravnom kamenu u dnu nasipa. Bio je udaljen desetak metara, a čak i po magli video sam da gleda kroz nešto što je sigurno bio noćni dvogled.

I Kejt ga je spazila, pa smo se oboje uhvatili za pištolje.

Čovek je čuo ili osetio da smo blizu jer je spustio dvogled i okrenuo se ka nama. Video sam da mu preko kolena leži dugačak predmet koji svakako nije bio štap za pecanje.

Zurili smo u njega i on u nas nekoliko dugačkih sekundi, a onda on reče: „Vaše putovanje je završeno.“

Kejt reče jedva čujnim glasom: „Ted.“

Poglavlje 55

Pa, neka me đavo nosi. Bio je to Ted Neš. Zašto se nisam sasvim iznenadio?

Nije se potrudio da ustane i pozdravi nas, pa smo mu prišli i stali blizu tog marsovski crvenog ravnog kamena na kom je sedeo s nogama prebačenim preko ivice.

Nehajno nam je mahnuo, kao da je ovo susret u kancelariji. Rekao je: „Drago mi je što ste uspeali da dođete.”

O, jebi se, Tede. Koliko kul možeš da budeš? Odbio sam da igram njegovu glupavu igru i ćutao.

Ipak, Kejt reče: „Trebalo je da nam kažu da s tobom treba da se sastanemo.” Dodala je: „Uopšte nisi kul, Tede.”

Od ovoga je kao malo splasnulo i ozlojedilo se.

Kejt ga je takođe obavestila: „Mogli smo da te ubijemo. Greškom.”

Očigledno je ranije uvežbavao ovaj trenutak, ali Kejt nije govorila po scenariju.

Elem, stari Ted je imao ugalj na licu, crnu maramu oko glave, a bio je obučen u crne pantalone, crnu košulju, crne patike i tešku pancirnu jaknu. Rekao sam mu: „Malo je rano za Noć veštica, a?”

Nije odgovorio, samo je premestio pušku na krilu. Puška je bila model M-14 s noćnim nišanom, ista kao ona koju Džin nije hteo da mi pozajmi.

Rekao sam mu: „U redu, Tedi, pričaj sa mnom. Šta se dešava?”

Nije mi odgovorio, verovatno malo zbunjen što sam ga nazvao Tedi. Posegao je iza leđa i uzeo termos. „Kafu?”

Nisam imao živaca za gospodina Tajanstvenog. Rekao sam: „Tede, znam da ti je važno da budeš opušten i kul, ali ja sam samo njujorški pajkan i stvarno nisam raspoložen za ovo sranje. Reci šta imaš, zatim nam nabavi jebeni auto, pa da idemo odavde.”

Rekao je: „U redu. Pre svega, čestitam vam oboma što ste sve shvatili.”

Odgovorio sam: „Ti si znao sve o ovome, zar ne?”

Klimnuo je glavom. „Znao sam ponešto, ali ne sve.”

„Tako je. Usput, duguješ mi deset dolara.”

„Uneću to kao trošak za refundiranje." Pogledao je Kejt i mene i obavestio nas: „Stvorili ste nam mnogo nevolja."

„Ko ste to vi?"

Nije odgovorio, nego je podigao noćni dvogled i zagledao se u liniju drveća u daljini. Dok je posmatrao rekao je: „Prilično sam siguran da je Halil tamo negde. Slažete li se?"

Rekao sam: „Ja se slažem. Trebalo bi da ustaneš i mašeš."

„I ti si razgovarao s njim."

„Jesam. Dao sam mu tvoju kućnu adresu."

Nasmejao se. Izenadio me je rekavši: „Možda mi nećeš verovati, ali dopadaš mi se."

„I ti se meni dopadaš, Tede. Zaista. Samo ne volim kad ne *deliš*."

Kejt se umeša i reče: „Ako si *znao* šta se dešava, zašto nisi nešto *rekao*? Ljudi su izginuli, Tede."

Spustio je dvogled i pogledao Kejt. Rekao je: „U redu, evo priče. Postoji jedan čovek po imenu Boris, bivši agent KGB-a, koji radi za Libijsku obaveštajnu službu. Srećom, voli novac, pa takođe radi i za nas." Ted malo razmisli, pa nastavi: „Zapravo, *svidamo* mu se. A oni ne. Elem, pre nekoliko godina Boris nas je potražio i rekao nam za mladića po imenu Asad Halil čija porodica je izginula u bombardovanju hiljadu devetsto osamdeset šeste..."

„Čekaj. Čekaj", prekinuo sam ga. „Znali ste za Halila *pre nekoliko godina*?"

„Da. I pažljivo smo pratili njegov napredak. Bilo je očigledno da je Asad Halil izuzetan operativac - hrabar, pametan, posvećen i motivisan. A vi, naravno, znate šta ga je motivisalo."

Ni Kejt ni ja nismo ništa rekli.

Ted nam reče: „Trebalo li da nastavim? Možda ne želite da čujete sve ovo."

Uverio sam Teda: „Oh, ali želimo. A šta ti tražiš zauzvrat?"

„Ništa. Samo vašu reč da ćete ovo zadržati za sebe."

„Pokušaj ponovo."

„U redu. Ako Asad Halil bude uhvaćen, preuzeće ga FBI. Mi to ne želimo. Mi moramo da ga preuzmemo. Potrebno je da mi vas dvoje pomognete na svaki način, uključujući i gubitak pamćenja tokom zvaničnog svedočenja, da Halil bude predat nama."

Odgovorio sam: „Ovo će te možda iznenaditi, ali moj uticaj u FBI-ju i vladi je donekle ograničen."

„Ti ćeš se iznenaditi. Država i FBI se strogo drže zakona. Video si šta je bilo s optuženima za Svetski trgovinski centar. Sudilo im se za ubistvo, zaveru i kršenje zakona o vatrenom oružju. Ne za terorizam. Nema zakona protiv terorizma u Americi. Prema tome, kao i na svakom suđenju, državi treba svedok od poverenja.”

„Tede, država ima desetine svedoka protiv Asada Halila i tone laboratorijskih dokaza.”

„Tako je. Ali mi mislimo da bismo mogli da izradimo sporazum u interesu nacionalne bezbednosti po kom bi Asad Halil bio pušten i vraćen u Libiju prema diplomatskom dogovoru. Ono što ne želim jeste da se bilo ko od vas dvoje umeša u to zarad svojih visokomoralnih motiva.”

Uverio sam ga: „Moji visokomoralni motivi su vrlo niski, ali Tede, zaboga, Asad Halil je ubio mnogo nevinih ljudi.”

„Pa? Šta ćemo da uradimo? Da ga strpamo doživotno u zatvor? Kakvo će dobro to doneti mrtvima? Zar nije bolje upotrebiti Halila za nešto važno? Nešto što bi zadalo istinski udarac međunarodnom terorizmu?”

Znao sam kuda ovo vodi, ali nisam želeo tamo da krenem.

Ted je želeo da Kejt i ja shvatimo, pa je upitao: „Zar ne želite da saznate zašto hoćemo da Asad Halil bude pušten i vraćen u Libiju?”

Spustio sam bradu na šaku i rekao. „Čekaj da razmislim... da bi ubio Moamera el Gadafija jer mu je Moamer kresao majku i ubio oca.”

„Tačno. Zar to ne zvuči kao izvrstan plan?”

„Hej, ja sam samo pajkan. Ali možda tu nešto nedostaje. Recimo, Asad Halil. Da bi to uspelo on mora biti uhvaćen.”

„Tačno. Boris nam je rekao kako će Halil izaći iz zemlje i sigurni smo da ga možemo uhvatiti. Ne mislim na CIA - mi nemamo ovlašćenja da hapsimo. Ali uhvatiće ga FBI ili mesna policija, radeći na osnovu informacija od nas, a onda mi stupamo na scenu i postizemo dogovor.”

Kejt je zurila u Teda. Znao sam šta će Kejt reći, i ona je to rekla: „Jesi li ti lud? Jesi li sišao s uma, jebote? Taj čovek je ubio preko trista ljudi. A ako ga pustiš, ubiće još ljudi, i to ne obavezno one koje *ti* želiš da ubije.” Dodala je: „Taj čovek je *veoma* opasan. On je zao. Kako uopšte *možeš* da ga želiš na slobodi? Ne mogu da verujem u ovo.”

Ted dugo nije odgovarao, kao da se bori s moralnim problemom, ali rvanje agenta CIA s moralnim problemom liči na profesionalno rvanje - uglavnom je lažnjak.

Elem, na istoku se pojavila bleđa svetlost, a ptičice su pevale iz svojih punih malih pluća, srećne što se noć završava. Došlo mi je da im se pridružim.

Najzad Ted reče: „Verujte mi, nisam znao za avion jedan-sedam-pet. Ni Boris nije znao ili nije mogao da nam dostavi tu informaciju.“

„Otpusti Borisa“, predložio sam.

„Zapravo, možda je mrtav. Imali smo plan da ga izvučemo iz Libije, ali možda je nešto pošlo naopako.“

„Podseti me da ti nikad ne dam da pakuješ moj padobran“, rekao sam Tedu.

Ted nije obratio pažnju na ovo, nego se vratio svom dvogledu. Rekao je: „Nadam se da ga neće ubiti. Halila, mislim. Ako uspe da pobegne iz ove oblasti, krenuće na mesto sastanka gde ga, kako on misli, čekaju zemljaci koji će ga izvući iz zemlje. Ali to se neće desiti.“

Nisam očekivao odgovor, ali sam ipak upitao: „A gde je to mesto sastanka?“

„Ne znam. Informacije o ovom slučaju su ograničene.“

Upitao sam ga: „Ako ne loviš Halila, šta će ti puška i noćni nišan?“

Spustio je dvogled i odgovorio: „Nikad ne znaš šta će ti zatrebati i kada.“ Upitao nas je: „Imate li pancire na sebi?“

Takvo pitanje od kolege bilo je sasvim normalno, ali ja u tom trenutku nisam imao previše poverenja u Teda.

Nisam odgovorio, a, zanimljivo, nije ni Kejt. Hoću da kažem, nisam baš mislio da će stari Ted da nas ucemeka, ali očigledno je bio pod nekim stresom, iako to nije pokazivao. Ali kad pomislite na ono što su on i njegova bratija pokušavali da izvedu, shvatite da mnogo zavisi od sledećih nekoliko sati. Ovo je, za njih, bio krajnje rizičan, dugoročan plan da uklone Moamera el Gadafiga ne ostavivši mnogo otisaka prstiju CIA, a plan je počeo da se odvija nekoliko sati pre nego što je „Transkontinentalov“ avion broj jedan-sedam-pet uopšte dotakao zemlju. Osim toga, plan je mogao da se smatra nezakonitim prema važećim zakonima SAD. Zato je stari Ted bio pod stresom. Ali, hoće li uperiti tu pušku u Kejt i mene i razneti nas ako otežamo njegove nevolje? Nikad ne znaš šta će ljudi s puškom i problemima da učine, naročito ako misle da su njihovi planovi važniji od tvog života.

Svakog trenutka svetlost se pojačavala, ali magla se i dalje zadržavala, što nije bilo loše jer se magla poigrava s noćnim nišanima. Upitao sam Teda: „Hej, kako je bilo u Frankfurtu i Parizu?“

„Lepo. Obavio sam neke poslove." Dodao je: „Da si krenuo u Frankfurt kao što ti je bilo naređeno, ne bi sada bio u ovom položaju."

Nisam sasvim shvatao u kakvom sam položaju, ali sam umeo da prepoznam prikrivenu pretnju kad je čujem. S tim na umu, nisam želeo da pokrećem neprijatne teme, ali morao sam da upitam: „Zašto si pustio Halila da ubije one pilote i sve ostale?"

Pogledao me je i video sam da se spremio za ovo pitanje, mada mu se nije obradovao. Rekao je: „Plan je bio da ga jednostavno uhapsimo na 'Kenediju', dovedemo ga na Federalni trg, pokažemo mu neosporne dokaze, uključujući i snimljeno priznanje jednog prebega o preljubi Halilove majke i o tome ko je ubio Halilovog oca, a zatim da ga vratimo njegovim ljudima."

Kejt reče: „To shvatamo, Tede. Ono što ne shvatamo jeste zašto ste ga pustili da obavi svoju misiju kad je pobegao?"

Ted odgovori: „Zaista nismo imali predstavu o tome kakva je njegova misija."

„Izvini", rekoh, „ali sereš. Znao si da će doći ovamo na ranč Reganovih i znao si šta će sve da uradi pre nego što dođe ovamo."

„Pa, veruj u šta želiš. Bili smo pod utiskom da je poslan ovamo da ubije Ronalda Regana. Nismo znali da ima imena pilota one jedinice. To je poverljiva informacija. U svakom slučaju, nije bilo važno *kakva* je misija jer ga je trebalo uhvatiti na aerodromu. Da se to dogodilo, ne bi se dogodilo ništa drugo."

„Tede, mama je trebalo da ti kaže kako ćeš se opeći ako se igraš vatrom."

Ted nije želeo da ga gurnemo ni u jednu zjapeću rupu u njegovoj priči, a ako ga ostavim na miru, sam će iskopati još neku.

Ted nam reče: „Pa, plan je pošao naopako, ali još nije propao. Važno je da uhvatimo Halila i kažemo mu šta znamo o njegovim roditeljima, a zatim da ga pustimo natrag u Libiju. Usput, Karima Halila je u Parizu ubio jedan porodični prijatelj. Čovek po imenu Habib Nadir, takođe kapetan u vojsci i prijatelj kapetana Halila. Nadir je ubio svog prijatelja po neposrednom naređenju Moamera el Gadafija."

Ovo je opasna ekipa u opasnom kraju.

Ted, koji nije bio glup, reče: „Naravno, moguće je da će Asad Halil izaći iz zemlje i vratiti se u Libiju pre nego što uspemo da porazgovaramo s njim. Zato se pitam je li nekome od vas dvoje palo na pamet da prenese Halilu ono što zna o Gadafijevom izdajstvu."

Odgovorio sam. „Da razmislim... razgovarali smo o njegovoj mržnji prema Americi, o tome kako želi da me ubije... o čemu još...?“

„Tvoje kolege iz Viginsove kuće rekle su mi da si nakratko pomenuo tu temu pri kraju svog razgovora s Halilom.“

„Tako je. To je bilo nakon što sam ga nazvao jebačem kamila.“

„Nije ni čudo što želi da te ubije.“ Ted se nasmeja, zatim me upita: „A jesi li razvio tu temu tokom sledećeg razgovora s Halilom?“

„Izgleda da mnogo znaš o tome šta se dešava u FBI-ju.“

„U istoj smo ekipi, Džone.“

„Nadam se da nismo.“

„Oh, ne pravi se svetac. Oreol ti ne stoji najbolje.“

Prešao sam preko ovoga i rekao Kejt: „U redu, spremna?“ Tedu sam rekao: „Moramo da idemo, Tede. Vidimo se na senatskoj istrazi.“

„Samo malo. Molim te, odgovori mi na pitanje. Jesi li razgovarao s Asadom Halilom o Gadafijevom izdajstvu?“

„Šta ti misliš?“

„Rekao bih da jesi. Delimično zato što te je zanimala ta strana problema tokom naših sastanaka u Njujorku i Vašingtonu, a delimično zato što si vrlo bistar i znaš kako da razbesniš ljude.“ Nasmešio se.

I ja sam se nasmešio. Ted je stvarno dobar tip. Samo malo podmukao. Rekao sam: „Aha, baš sam ga iznervirao time. Trebalo je da čuješ *taj* razgovor kad sam mu rekao da mu je majka kurva a otac rogonja. Da ne spominjem to što mu je Gadafi sradio tatu. Čoveče, baš je bio naddrkan. Rekao je da će mi odseći jezik i prerezati grlo. Mislim, nisam mu *ja* tucao majku i ubio oca. Zašto se toliko naljutio na mene?“

Ted kao da je uživao u mojoj lakomislenosti, i vrlo se radovao što sam obavio posao za njega.

Upitao me je: „A imaš li utisak da ti je poverovao?“

„Otkud znam, do đavola? Hteo je da me *ubije*. Nije rekao ništa o čika Moameru.“

Ted je malo razmislio, pa rekao: „Za Arape je to stvar lične časti. Porodične časti, koju zovu *ird*. Gotovo svaka uvreda porodici mora se iskupiti krvlju.“

„To verovatno radi bolje od Porodičnog suda.“

Ted me pogleda i reče: „Mislim da će Halil ubiti Gadafija, a ako sazna istinu o Habibu Nadiru, ubiće i njega, a možda još nekoga u Libiji. Onda će naš plan, koji vi smatrate toliko odvratnim, biti opravdan.”

Kejt, koja je imala bolji moralni kompas nego ja, reče: „Nema opravdanja za navođenje ljudi da ubiju *bilo koga*. Ne moramo se ponašati kao čudovišta u borbi protiv čudovišta.” Dodala je: „Ovo *pogrešno*.”

Ted, pametno, nije ušao u visokoparno opravdavanje svog ljubljenog plana da se ucmecka pukovnik Moamer el Gadafi. Rekao je Kejt: „Veruj mi, mučili smo se nad ovim pitanjem i izneli ga pred etički komitet.”

Skoro sam se nasmejao. „Jesi li ti član tog komiteta? Usput, gde je etika u tvom pristupanju Antiterorističkoj jedinici kako bi pomogao sopstveni plan? I kako sam ja, do đavola, završio radeći s tobom?”

„Ja sam te tražio. Zaista se divim tvom talentu i tvojoj upornosti. Zapravo, gotovo si sprečio Halila da pobjegne s aerodroma. Rekao sam ti, ako želiš da radiš za nas, čeka te mesto. To važi i za tebe, Kejt.”

Odgovorio sam: „Porazgovaraćemo o tome s našim duhovnim savetnicima. U redu, Tede, moramo da idemo. Ovo je bio sjajan sastanak.”

„Samo još nešto.”

„U redu, pucaj.” Loš izbor reči.

„Hteo sam da ti kažem da sam uživao u onom vicu. Onom koji si ispričao na sastanku, o ministru pravde. Edvard mi ga je ispričao. Ima mnogo istine u vicevima. Biro bi *zaista* sazvao veliku konferenciju za novinare, kao što rade danas po podne u Vašingtonu. Moja firma ne voli konferencije za novinare.”

„Hej, slažem se s tobom.”

„A CIA bi *zaista* pretvorila zeca u dvostrukog agenta.” Nasmešio se. „To je bilo baš smešno. I može lepo da se primeni na ovaj slučaj.”

„Razumem te. I ne zaboravi šta bi pajkani uradili, Tede. Tukli bi medveda sve dok ne prizna da je zec. Zar ne?”

„Siguran sam da bi. Ali to od medveda ne pravi zeca.”

„Važno je samo da medved *kaže* da je zec. A kad smo već kod toga, dvostruki agenti rade samo za sebe. Jesmo li završili?”

„Skoro. Hoću samo oboje da vas podsetim kako se ovaj razgovor nikad nije desio." Pogledao je Kejt i rekao: „Vrlo je važno da se Asad Halil vrati u Libiju."

Kejt odgovori: „Ne, nije. Važno je da u Sjedinjenim Državama stane pred sud zbog ubistava."

Ted mi reče. „Mislim da *ti* shvataš."

„Zar bih se raspravljao sa čovekom koji drži moćnu pušku?"

Ted mi reče: „Ne pretim nikome od vas. Ne budi melodramatičan."

„Izvini. Za sve je kriv *Dosije Iks*. Televizija mi uništava mozak. Nekada je to bila *Nemoguća misija*. U redu, to je *to*. Vidimo se."

„Ja se na vašem mestu ne bih sada vraćao pešice do kuće. Halil je još tamo negde, a vi ste glineni golubovi."

„Tede, ako moram da biram između toga da ostanem ovde s tobom ili da izbegavam snajperske metke, pogodi šta bih izabrao?"

„Nemoj reći da te nisam upozorio."

Nisam odgovorio. Kejt i ja smo se okrenuli i pošli.

Ted nam doviknu: „Oh, čestitam na veridbi. Pozovite me na svadbu."

Mahnuo sam mu, i dalje okrenut leđima. Čudno, ne bih imao ništa protiv da ga pozovem na svadbu. Ted je bio monumentalan kreten, ali ipak je bio *naš* kreten - zaista je želeo najbolje za zemlju. Jezivo. Ali, shvatao sam ga, što je takođe bilo jezivo.

Udaljavali smo se od odašiljača niz padinu. Nisam znao hoću li dobiti metak u leđa od Teda ili u grudi od Halila skrivenog među drvećem u dnu padine.

Hodali smo dalje. Osetio sam da je Kejt napeta. Rekao sam: „U redu je. Samo zviždi."

„Usta su mi suva."

„Pevuši."

„Muka mi je."

Au. „Misliš, jutarnje mučnine..."

„Džone, prestani da se zezaš. Ovo je prosto... bolesno. Razumeš li ti šta je učinio?"

„Oni igraju grubu i opasnu igru, Kejt. Ne sudi da ti ne bi sudili."

„Mnogo ljudi je ubijeno."

„Ne želim o tome sada da razgovaram. U redu?"

Zatresla je glavom.

Našli smo stazu za jahanje; tekla je preko zaravni prekrivene crvenim stenama i gustim žbunjem. Nadao sam se da ćemo naleteti na motorizovanu patrolu ili stražarsko mesto, ali agenata Tajne službe nikad nema u blizini kad su vam potrebni.

Nebo je sada bilo mnogo svetlije, a laki povetarac s mora počeo je da rasteruje maglu. Ne valja.

Hodali smo u pravcu kuće i zgrade Tajne službe, kako smo mislili, ali staze su mnogo skretale i krivudale, a ja nisam bio siguran gde smo uopšte.

Kejt reče: „Mislim da smo zalutali. Bole me noge. Umorna sam i žedna.”

„Hajde da malo sednemo.”

Seli smo na ravan kamen da se odmorimo. Ovde su rasle čudne biljke, slične divljoj žalfiji, loptastom korovu i tim kaubojskim stvarima. Grmlje je bilo gusto, ali ne visoko, svakako ne dovoljno da nas sakrije dok idemo. Palo mi je na pamet da je možda bolje da mirujemo. Rekao sam Kejt: „Ako je Halil ovde negde, verovatno je na dvestotinak metara od kuće. Zato možda ne bi trebalo da se suviše približimo kući ili zgradi Tajne službe.”

„Dobra misao. Ostaćemo ovde kako bi Halil mogao da nas ubije ne uznemirivši nikoga.”

„Samo pokušavam da ga nadmudrim.”

„Pa, onda razmisli o ovome - možda neće da nas ubije. Možda će samo da nam prosvira nekoliko metaka kroz noge, a onda da se došeta do nas, odseče ti jezik i prereže ti grlo.”

„Vidim da si i ti razmišljala o ovome. Hvala ti što si podelila svoje misli sa mnom.”

„Izvini.” Zevnula je. „U svakom slučaju, imamo pištolje i neću mu dozvoliti da te uzme živog.” Nasmejala se, ali bio je to smeh emocionalne i telesne iscrpljenosti.

„Odmori se malo.”

Desetak minuta kasnije čuo sam neodređeno poznat zvuk i prepoznao ga kao propeler helikoptera koji seče vazduh.

Popeo sam se na stenu na kojoj smo sedeli, skočio na obližnji kamen visok metar i nešto i okrenuo se zvuku. Rekao sam: „Konjica je stigla. Vazдушna konjica. Au. Vidi ovo.”

„Šta?” Ustala je, ali ja sam joj spustio ruku na rame i pritisnuo je nadole. „Samo sedi. Reći ću ti šta se dešava.”

„Mogu ja i sama da vidim." Stala je na stenu na kojoj smo sedeli, uhvatila me za mišicu i popela se pored mene na kamen. Oboje smo gledali helikoptere. Šest hjujija kružilo je po vazduhu stotinak metara od nas. Pretpostavio sam da kruže iznad kuće. Bili su tako blizu, a sada smo znali u kom pravcu da idemo.

Primetio sam i dvomotorni helikopter činuk; približavao se preko horizonta, a na njega je bio okačen automobil - veliki crni linkoln.

Kejt reče: „To mora da je oklopljena limuzina."

„Diližansa", podsetio sam je. „Šest Zelenika koji nose Herkule pravi odbrambeni kišobran iznad Sumpora dok Sirova Koža i Duga ulaze u Diližansu. Izvidnik i Pratilac su na zemlji. Doner, Blicen i Rudolf su na putu⁵⁰."

Uzdahnula je s olakšanjem, a možda i ogorčeno.

Posmatrali smo nekoliko minuta kako se operacija odvija; iako nismo mogli da vidimo šta se dešava na tlu, bilo je jasno da su Sirova Koža i Duga krenuli oklopljenim vozilom niz Aveniju Pensilvanija s vozilima u pratnji i helikopterima iznad glava. Misija je obavljena.

---

⁵⁰ Doner, Blicen i Rudolf (Donner,Blitzen, Rudolph) su Deda-Mrazovi irvasi.(Prim. Prev.)

Poglavlje 56

Sve što se desilo zatim odigralo se usporeno, između otkucaja srca.

Rekao sam Kejt da skoči s kamena. Ja sam skočio, ali ona je zakasnila pola sekunde za mnom.

Nisam čuo pucanj puške s prigušivačem, ali sam znao da je metak došao iz obližnjeg šumarka jer sam ga čuo, zazujuo mi je kao pčela iznad glave - tačno nad mestom gde sam stajao na kamenu pola sekunde ranije.

Kejt se spotakla na kamenu; lako je zaječala od bola kao da je izvrnula članak. Shvatio sam da sam pogrešno poređao događaje - *prvo* je jeknula od bola, onda se spotakla. Ponovo kao na usporenom snimku, video sam je kako pada s kamena blizu staze.

Bacio sam se preko nje, obgrlio je i otkotrljao se zajedno s njom od kamena niz plitku padinu u neko retko žbunje baš kad je drugi metak udario u kamen iznad naših glava; krhotine kamena i čelika pogodile su me u vrat.

Ponovo sam se zakotrljao držeći Kejt u zagrljaju, ali grmlje nas je zaustavilo. Čvrsto sam je stegnuo i rekao joj: „Ne miči se.“

Ležali smo jedno uz drugo. Bio sam leđima okrenut u pravcu vatre i iskrivio sam vrat pokušavajući da vidim ono što Halil vidi iz šumarka udaljenog manje od sto metara.

Između nas i Halilove linije vatre bilo je neko žbunje i niske stene, ali, u zavisnosti od toga gde se tačno nalazi, Halil je i dalje možda imao čistu liniju gađanja.

Bio sam svestan da se moje odelo, iako tamno, ističe na pozadini, kao i Kejtina jarkocrvena jakna, ali pošto više nije bilo hitaca, bio sam prilično siguran da nas je Halil za sada izgubio. Ili uživa u trenutku pre nego što ponovo zapuca.

Okrenuo sam se i pogledao Kejt u oči. Žmirkala je od bola i vrpeljila mi se u rukama. Rekao sam: „Ne miči se. Kejt - razgovaraj sa mnom.“

Počela je teško da diše. Nisam mogao da odredim gde je pogođena i koliko je opasno, ali sam osetio da mi topla krv teče na košulju i hladnu kožu. *Prokletstvo*. „Kejt. Razgovaraj sa mnom. Razgovaraj sa mnom.“

„Oh... ja... pogođena sam...“

„U redu... polako. Miruj. Daj da vidim..." Uvukao sam desnu ruku između nas i opipao je ispod bluže, tražeći prstima ulaznu ranu koju nisam uspevaio da nađem iako je krvi bilo posvuda. *Oh. Bože...*

Zabacio sam glavu i pogledao je u lice. Iz usta i nosa joj nije tekla krv, što je davalo nadu, a oči su joj bile bistre.

„Oh... Džone... do đavola... boli..."

Najzad sam našao ulaznu ranu, rupu odmah ispod rebara s leve strane. Brzo sam joj prešao rukom po leđima i našao izlaznu ranu tik iznad zadnjice. Činilo se da je to samo duboka rana u mišiću, krv nije brizgala, ali brinulo me je unutrašnje krvarenje. Rekao sam joj, kao što se govori ranjenicima: „Kejt, u redu je. Bićeš dobro."

„Siguran si?"

„Da."

Duboko je udahнула, pomerila ruku i opipala ulaznu i izlaznu ranu.

Izvadio sam maramicu iz džepa i gurnuo joj je u ruku. „Stavi je tamo."

Ležali smo nepomični jedno uz drugo i čekali.

Taj metak je bio namenjen meni, naravno, ali sudbina, balistika, putanja i vreme čine razliku između rane kojom možeš da se razmećeš i rane koju pogrebnik mora da ispuni glinom. Ponovo sam rekao. „Dobro si... to je samo ogrebotina..."

Kejt primače usne mom uhu; osetio sam njen dah na koži. Rekla je: „Džone..."

„Da?"

„Ti si prokleta budala."

„A...?"

„Ali ipak te volim. A sada hajde da se gubimo odavde."

„Ne. Miruj. Ne vidi nas i ne može da gađa ono što ne vidi."

Požurio sam s tim, jer su odjednom zemlja i kamenje stali da lete oko nas, a grane da nam se lome iznad glava. Znao sam da Halil ima opštu predstavu o tome gde smo i da prazni ostatak okvira s četrnaest metaka na naše pretpostavljeno skrovište. *Gospode*. Mislio sam da pucnjava nikad neće stati. Gore je kad koriste prigušivač, čuju se samo udari kuršuma, ne i pucnjevi.

Od, kako mi se činilo, poslednjeg metka osetio sam oštar bol u kuku. Ruka mi je poletela do rane. Napipao sam površinsku ranu na karlici i osetio da je dovoljno duboka da okrnji kost. „Prokletstvo!”

„Džone, jesi li dobro?”

„Aha.”

„Moramo da se izvučemo odavde.”

„U redu. Brojaču do tri, pa ćemo potrčati sagnuti kroz ovo žbunje, ali samo na tri sekunde, a onda se bacamo i kotrljamo. Važi?”

„Važi.”

„Jedan, dva...”

„Čekaj! Zašto se ne vratimo do kamena na kom smo stajali?”

Okrenuo sam glavu i pogledao kamen. Bo je visok svega metar i nešto i ni toliko širok. Stene koje su ležale oko nas bile su samo veći kamenovi. Ali ako budemo mogli da čučnemo iza onog kamena, bićemo bezbedni od direktne vatre iz šumarka. Rekao sam: „U redu, ali tamo je malo tesno.”

„Hajdemo pre nego što ponovo zapuca. Jedan, dva, tri...”

Sagnuli smo se i poleteli prema kamenu - što znači i prema Halilu.

Na pola puta čuo sam dobro poznato zujanje iznad glave, ali Halil je morao da puca iznad kamena prema kom smo jurili, a nije sedeo toliko visoko među drvećem da dobije dovoljno oštar ugao i pogodi nas.

Kejt i ja smo stigli do kamena i seli stisnuti jedno uz drugo, kolena savijenih do grudi. Kejt je pritiskala krvavu maramicu uz slabinu.

Sedeli smo i hvatali vazduh. Nisam čuo nikakvo zujanje iznad glave i pitao sam se da li kopilan ima muda da napusti skrovište su drveću i krene ka nama. Izvadio sam glock, duboko udahnuo, provirio iza kamena, brzo pogledao čistinu i sklonio glavu taman na vreme da izbegnem da je rasturi dobro naciljan kuršum koji je okrnjio stranu kamena. „Ovaj stvarno dobro puca.”

„Šta *radiš* koji kurac? Sedi i miruj.”

„Gde si naučila tako da psuješ?”

„*Nikad* nisam ovoliko psovala dok nisam tebe upoznala.”

„Stvarno?”

„Sedi i zaveži.“

„Dobro.“

I tako smo sedeli i krvarili, ali ne dovoljno da privučemo ajkule ili šta god se muva ovuda. Asad Halil je bio neobično tih, a ja sam strepeo od onoga što sprema. Mislim, kreten se možda dovukao kroz žbunje na pet metara od nas.

Rekao sam: „Ispaliću koji metak u vazduh da privučem pažnju i držim Halila podalje od nas.“

„Nemoj. Ako dovučeš ovamo ljude iz Tajne službe, Halil će ih pobiti. Ne želim to na savesti. Nismo ni u kakvoj opasnosti. Miruj.“

Nisam bio toliko siguran da nismo ni u kakvoj opasnosti, ali ostalo je imalo smisla. I tako je Džon Kori, čovek od akcije, samo sedeo. Posle minut-dva rekao sam: „Možda bih mogao da privučem Tedovu pažnju, pa on i Halil mogu da se takmiče u gađanju.“

„Sedi i čuti. Osluškuj zvuke iz grmlja.“

„Dobra ideja.“

Kejt se izvukla iz svoje crvene jakne koja je bila gotovo iste boje kao krv koja ju je natopila. Vezala je rukave oko struka i napravila nekakvu povesku preko rana.

Posegnula je u džep i rekla: „Pozvaću motel, obavestiti ih o našem položaju kako bi mogli da uzbune Tajnu službu i...“

Preturala je po džepovima, zatim rekla: „Ne mogu da nađem mobilni.“

Au.

Oboje smo opipali tlo. Kejt je pružila ruku suviše daleko ulevo i zemlja je eksplodirala centimetar od njenih prstiju. Trgla je ruku kao da je dotakla peć i zagledala se u nadlanicu. Rekla je: „Gospode Bože, *osetila* sam kako mi se metak očešao o zglavke... ali... nije me pogodio... osetila sam vrelinu ili tako nešto...“

„Baš *ume* da puca. Inače, gde ti je mobilni?“

Ponovo je stala da pretura po džepovima jakne i pantalona; zatim je rekla: „Mora da mi je ispao iz džepa kad smo se kotrljali. Do đavola.“

Oboje smo se zagledali u žbunjem prekrivenu padinu ispred nas, ali nismo mogli nikako da odredimo gde je telefon, a svakako nijedno od nas neće poći da ga traži.

I tako smo sedeli i osluškivali hoćemo li čuti da nam se neko prikrada. Na neki način sam se nadao da će skot krenuti na nas jer sam znao da će morati da obiđe kamen ili pređe

preko njega pa ćemo ga čuti. Želeo sam da ga pogodim makar jednim metkom. Ali ako napravi širok luk, nećemo ga ni videti ni čuti, a on ima pušku s teleskopskim nišanom. Odjednom sam se osetio manje bezbednim s ove strane kamena, znajući da će Halil kružiti kroz žbunje iz kog smo upravo izašli.

Kejt reče: „Izvini zbog telefona.“

„Nisi ti kriva. Trebalo bi i ja da nabavim mobilni.“

„Nije loša ideja. Ja ću da ti kupim.“

Helikopter je proleteo pola kilometra dalje, ali nas nije video niti osetio - a ni Halila - pomoću detektora kakve ima. Ni Halil nije zapucao na helikopter, iako je lako mogao da ga pogodi. Ovo me je navelo da poverujem da je Asad Halil otišao - ili da g. Halil miruje jer zapravo želi *mene*. Vrlo uznemirujuća pomisao.

Elem, smučilo mi se ovo sranje. Skinuo sam sako i pre nego što je Kejt stigla da me spreči ustao i mahnuo njime postrance, poput matadora koji se petlja s rogovima bika. Ipak, za razliku od matadora, brzo sam ispustio sako i sagnuo se iza kamena taman na vreme da čujem tiho zujanje koje je probušilo sako i slomilo neke grančice pored nas.

Pre nego što je Kejt stigla da se izdere na mene, rekao sam: „Mislim da je još u šumarku.“

„A po čemu to znaš?“

„Kuršum je došao iz tog pravca. Znam po zvuku i udaru, a udar je kasnio pola sekunde kao da je puška još udaljena sto metara.“

„Izmišljaš?“

„Otprilike.“

Dakle, natrag u igru nerava. Baš kad sam pomislio da Halil pobeđuje, gospodin Čelični Ubica se iznervirao i počeo ponovo da puca. Govnar se zabavljao kruneći vrh kamena i krhotine su letele u vazduh i padale na nas.

Ispucao je čitav okvir, zatim napunio pušku i počeo da puca u obe strane kamena tako da su meci udarali na svega centimetar-dva od naših zgrčenih nogu. Posmatrao sam, opčinjen, kako eksplozije stvaraju kratere u šljunkovitom tlu.

Rekao sam Kejt: „Ovaj tip je idiot.“

Nije odgovorila, hipnotisana letećom zemljom oko nas.

Halil stade da cilja bliže ivicama kamena; stvarno je odlično gađao, kršio je ivice sasvim blizu naših ramena. Kamen se smanjivao. Upitao sam Kejt: „Gde li je naučio ovako da gađa?"

Odgovorila je: „Da imam pušku, pokazala bih mu kako se gađa." Dodala je: „Da imam pancir, ne bih krvarila."

„Upamti to za sledeći put." Uzeo sam je za ruku i stegnuo. „Kako si?"

„Dobro... sada paklenski boli."

„Drži se. Umoriće se od igre puškom."

Upitala me je: „Kako si *ti*?"

„Imam novu ranu da pokazujem devojkama."

„Hoćeš još jednu?"

Ponovo sam joj stisnuo ruku i rekao, glupo: „Njegova i njena rana."

„To čak nije ni smešno. Ova posrana rupa pulsira i boli."

Odvezao sam joj jaknu, zavukao joj ruku iza leđa i nežno opipao izlaznu ranu.

Jeknula je od bola.

Rekao sam: „Počinje da se zgrušava. Pokušaj da se ne mičeš, da ne pokidaš ugrušak. Drži maramicu na ulaznoj rani."

„Znam, znam, znam. Gospode, kako boli."

„Znam." Bio sam tamo, doživeo sam to. Ponovo sam joj svezao jaknu oko struka.

Halil je došao na novu ideju i počeo da puca u manje kamenove oko nas izazivajući rikošete, kao kad igrač bilijara pokušava da izvede udarac iza osme kugle. Kamenovi su bili meki i većina se rasprskavala, ali s vremena na vreme Halil je postizao rikošet i jedan od metaka se zabio u kamen iznad moje glave. Rekao sam Kejt: „Gurni glavu među noge." Dodao sam: „Uporan mali skot, zar ne?"

Gurnula je glavu među noge i rekla: „Baš te ne voli, Džone. Nadahnjuješ ga na nove nivoe stvaralaštva."

„Imam takav uticaj na ljude."

Odjednom sam osetio oštar bol u desnom bedru i shvatio da me je pogodio rikošetirani metak. „Do đavola!"

„Šta je bilo?"

Pipnuo sam mesto gde me je pogodio vreli metak i otkrio rupu na pantalonama i razderotinu na mišiću. Opipao sam tlo pored bedra, našao još vreo zgnječeni metak i podigao ga. „Kalibar sedam zarez šezdeset dva milimetra, čelična košuljica, vojno zrno, verovatno puška M-14 modifikovana u snajpersku pušku sa zamenljivim noćnim i dnevnim nišanima, prigušivačem i potiskivačem bleska. Baš kao ona koju je imao Džin.”

„Koga boli dupe za to.”

„Samo ćaskam.” Dodao sam. „A mislim da je i Ted imao istu takvu.”

Pustili smo da ovo malo lebdi, izbacujući neke blesave misli iz glave. Dodao sam: „Naravno, to je prilično uobičajena puška iz vojnih viškova i nisam mislio ništa da nagovestim rekavši da i Ted slučajno ima istu takvu.”

Najzad Kejt reče: „Mogao je da nas ubije kod odašiljača.”

Da nastavim s paranojom, naglasio sam: „Ne bi nas ucmekao toliko blizu mesta na kom nas je Džin ostavio.”

Nije odgovorila.

Naravno, nisam zaista mislio da Ted pokušava da nas ubije. Ted to ne bi učinio. Ted je želeo da nam dođe na svadbu. Zar ne? Ali, nikad se ne zna. Stavio sam metak u džep.

Sedeli smo još pet tihih minuta. Pomislio sam da je taj, ko god bio, otišao, ali nisam nameravao da se u to i uverim.

Čuo sam helikoptere kako kruže u daljini i nadao se da će nas neki od njih vremenom primetiti.

Zadremao sam, uprkos bolu u karlici. Bio sam potpuno iscrpljen i dehidriran, pa sam pomislio da haluciniram kad sam čuo zvonjavu telefona. Otvorio sam oči. „Šta, do đavola...?”

Kejt i ja zagledali smo se niz padinu s koje smo čuli telefon. Još ga nisam video, ali sam imao opštu predstavu o tome gde je. Shvatio sam da nije dalje od pet-šest metara. Bio je zapravo tačno ispred nas; ako potrčim ka njemu, od Halilove linije vatre štitiće me kamen. Možda.

Pre nego što sam odlučio da li želim da rizikujem, telefon je prestao da zvoni. Rekao sam: „Ako uspemo da se domognemo tog telefona, moći ćemo da pozovemo pomoć.”

Kejt odvrati: „Ako pođemo po taj telefon, neće nam trebati nikakva pomoć. Bićemo mrtvi.”

„Tako je.”

Nastavili smo da zurimo u tačku s koje smo čuli telefon. Ponovo je zazvonio.

Činjenica je da snajperista ne može neprekidno da gleda kroz teleskopsko sočivo a da mu se oko i ruka ne umore, pa zato mora da pravi kratke pauze. Možda je Halil napravio pauzu. Zapravo, možda nas Halil i zove. Ne može da puca i priča u isto vreme, zar ne?

Nisam predugo mislio o tome. Skočio sam i potrčao u čučnju, prešao tih nekoliko metara za dve sekunde, našao telefon koji je zvonio, zgrabio ga, okrenuo se i pojurio natrag pazeći da kamen bude između mene i Halilove linije vatre. Pre nego što sam stigao do kamena, bacio sam telefon Kejt, koja ga je uhvatila.

Stigao sam do kamena, okrenuo se i seo, pitajući se zašto sam još živ. Duboko sam udahnuo nekoliko puta.

Kejt je prinela telefon uhu i slušala. Rekla je u mikrofoni: „Jebi se!“ Ponovo je slušala i rekla: „Nemoj ti da mi pričaš kako žena treba da govori. Jebi se.“

Imao sam osećaj da ne razgovara s Džekom Kenigom.

Prislonila je telefon na grudi i rekla: „Jesi li ti veoma hrabar ili veoma glup? Kako si mogao to da uradiš a da se ne posavetuješ sa mnom? Radije bi da pogineš nego da se oženiš? Je l' to?“

„Izvini, ko je na telefonu?“

Kejt mi pruži mobilni. „Halil želi da se oprostí.“

Pogledali smo se, postidjeni, mislim, zbog naše kratkotrajne sumnje da Ted Neš, naš zemljak, pokušava da nas ubije. Moram da napustim ovaj posao.

Rekao sam joj: „Trebalo bi da promeniš broj.“ Prineo sam telefon uhu i rekao: „Kori.“

Asad Halil mi reče: „Vi ste veoma srećan čovek.“

„Bog pazi na mene.“

„Mora da je tako. Ja retko promašujem.“

„Svima se desi loš dan, Asade. Idite kući i vežbajte.“

„Divim se vašoj hrabrosti i vedrini pred licem smrti.“

„Hvala najlepše. Hej, kako bi bilo da sidete s tog drveta, odložite pušku i predete čistinu s podignutim rukama? Postaraću se da vlasti prema vama postupaju korektno.“

Nasmejao se i rekao: „Nisam na drvetu. Na putu sam kući. Samo sam želeo da se oprostim i podsetim vas da ću se vratiti.“

„Jedva čekam ponovni okršaj.“

„Jebi se.“

„Pravi vernik ne bi smeo tako da govori.“

„Jebi se.“

„Ne, *ti* se jebi, Asade, i jebi kamilu na kojoj si dojahao.“

„Ubiću te i ubiću tu kurvu koja je s tobom, makar na to potrošio ceo život.“

Očigledno sam ga ponovo razbesneo, pa sam ga, da bih usmerio njegov bes prema konstruktivnijim ciljevima, podsetio: „Ne zaboravi da prvo poravnaš račune s čika Moamerom. Još nešto. Čovek po imenu Habib Nadir ubio je tvog oca u Parizu po neposrednom Moamerovom naređenju. Poznaješ tog Nadira?“

Nije bilo odgovora, a nisam ga ni očekivao. Telefon je zamro, pa sam ga vratio Kejt. „On i Ted bi se dopali jedan drugom.“

Ostali smo da sedimo, ne verujući Halilu da hita preko planine, naročito posle ovog razgovora. Možda bi trebalo da odem na tečaj Dejla Karnegija⁵¹.

Kejt je nazvala motel „Morski vidik“ i dobila Kim Ri na telefon. Objasnila joj je našu situaciju i trenutni položaj iza kamena, a Kim je rekla da će poslati nekoliko ljudi iz Tajne službe po nas. Kejt je dodala: „Reci im da budu oprezni. Nisam sigurna da je Halil zaista otišao.“

Prekinula je vezu i rekla mi: „Misliš li da je otišao?“

„Mislim. Lav zna kad da beži a kad da napada.“

„Tako je.“

Da razvedrim situaciju, upitao sam je: „Kakva je razlika između arapskog teroriste i žene s predmenstrualnim sindromom?“

„Kakva?“

„Arapskog teroristu je moguće urazumiti.“ „Baš nije smešno.“

„U redu, koja je definicija umerenog Arapina?“ „Koja?“

„To je čovek koji je ostao bez municije.“ „Ovo je smešno.“

Sunce je postalo toplije i spalilo preostalu maglu. Držali smo se za ruke i čekali helikopter, vozilo ili pešačku patrolu da dođu po nas. Kejt reče, kao za sebe: „Ovo je samo predigra onoga što dolazi.“ Bila je u pravu. Asad Halil, ili neko njemu sličan, vratiće se s

---

⁵¹ Dale Carnegie, 1888-1955, američki predavač, pisac i pionir na polju javnog istupanja i psihologije uspešne ličnosti, slavan po knjizi Kako steći prijatelje i uticati na ljude (How To Win Friends and Influence People), objavljenoj 1936. (Prim. prev.)

nekom novom mržnjom, a mi ćemo za odmazdu poslati krstareće projekte na nečiju kuću, i tako će to ići u krug. Upitao sam Kejt: „Želiš li da napustiš ovaj posao?“ „Ne, a ti?“ „Samo ako ti želiš.“ „Meni se ovaj posao sviđa“, reče ona. „Šta god se tebi sviđa, i meni se sviđa.“ „Sviđa mi se Kalifornija.“ „Meni se sviđa Njujork.“ „A Minesota?“ „Je li to grad ili država?“

Posle nekog vremena uočio nas je helikopter; kada se uverio da nismo poludeli arapski teroristi, sleteo je i uneli su nas.

Poglavlje 57

Odvezli su nas na heliodrom Okružne bolnice Santa Barbara i dali nam dve spojene sobe bez nekog naročitog pogleda kroz prozor.

Mnogo naših novih prijatelja iz ispostave FBI-ja u Venturi svratilo je da nas pozdravi: Sindi, Čak, Kim, Tom, Skot, Edi, Rodžer i Huan. Svi su nam rekli da baš dobro izgledamo. Nešto sam razmišljao, ako svake godine budem upucan, do pedesete ću izgledati fenomenalno.

Telefon mi je stalno zvonio, kao što možete i zamisliti - Džek Kenig, kapetan Stajn, moj bivši partner Dom Faneli, moja bivša žena Robin, porodica, prijatelji, bivše i sadašnje kolege i tako dalje. Svi su bili zabrinuti za moje stanje, uvek su prvo pitali kako mi je i strpljivo slušali kako im govorim da sam dobro pre nego što pređu na ono važno - šta se i kako dogodilo.

Bolnički pacijenti mogu da se izvuku s mnogo čim, kao što sam se sećao od svog poslednjeg boravka. Prema tome, u zavisnosti od toga ko zove, imao sam pet standardnih rečenica: daju mi lekove za umirenje bolova pa ne mogu da se usredsredim; vreme mi je za kupanje sunderom; ova linija nije bezbedna; gurnuli su mi termometar u dupe; moj savetnik za mentalno zdravlje ne želi da mislim o događajima.

Očigledno treba naći odgovarajuću rečenicu za svakog posebno. Reći Džeku Kenigu, na primer, da mi je termometar u dupetu ... pa, razumete već.

Dana Drugog nazvala je Bet Penrouz. Mislio sam kako nijedna od standardnih rečenica nije pogodna za nju, pa smo obavili Razgovor. Kraj priče. Poželela mi je sreću i zaista tako mislila. I ja sam njoj poželeo sve najbolje i zaista sam tako mislio.

Nekoliko ljudi iz Los Anđelesa takođe je svratilo da vidi kako je Kejt, a neki su čak došli i kod mene, među njima i Daglas Sitnokuri, koji mi je isključio infuziju. Samo se šalim.

Posetio nas je i Džin Barlet iz Tajne službe. Pozvao je Kejt i mene na obilazak ranča Reganovih kad se oporavimo. Rekao je: „Pokazaću vam mesto gde ste pogođeni. Možete da uzmete krhotine kamena, da se slikate.”

Uveravao sam ga da ne želim da stvaram uspomene od tog događaja, ali Kejt je prihvatila poziv.

Elem, od raznih ljudi saznao sam da je Asad Halil izgleda nestao, što me nije iznenadilo. Postojale su dve mogućnosti u pogledu nestanka gospodina Halila - prva, da je uspeo da se vrati u Tripoli, i druga, da je CIA zgrabila Lava i pokušava da ga okrene ubeđujući ga da izvesni Libijci imaju bolji ukus od Amerikanaca.

S tim u vezi, još nisam bio siguran da li su Ted i njegovo društvo zaista pustili Asada Halila da obavi svoju misiju ubijanja kako bi se osećao ispunjenije i samim tim bio srećniji i spremniji za ideju da ucmecka čika Moamera i njegove prijatelje. Osim toga, pitao sam se kako su Libijci *nabavili* imena tih pilota. Hoću da kažem, to je zaista bila teorija zavere iz *Dosijea Iks*, i toliko daleka da se nisam mnogo bavio njome niti zbog nje provodio besane noći. Ipak, grizlo me je.

Što se tiče Teda, pitao sam se zašto nam ne dolazi u posetu, ali sam pretpostavio da su mu ruke zauzete žongliranjem lažima, da obmanjuje i zavlači sve živo po hodnicima Lenglija.

Dana Trećeg našeg boravka u bolnici stigla su četiri gospodina iz Vašingtona, predstavnici, kako su rekli, Federalnog istražnog biroa, mada je jedan od njih mirisao kao CIA. Kejt i ja bili smo u stanju da ih primimo u privatnoj sobi za posete. Uzeli su nam izjave, naravno, pošto im je to posao. Vole da uzimaju izjave, ali ih retko daju.

Ipak, rekli su nam da Asad Halil još nije u rukama FBI-ja, što je možda tehnički i bilo istina. Spomenuo sam toj gospodi da se g. Halil zakleo da će ubiti Kejt i mene makar mu na to otišao ceo život.

Rekli su nam da ne brinemo preterano, da ne razgovaramo s nepoznatima i da se vraćamo kući pre mraka, ili već tako nešto. Neodređeno smo se dogovorili da se vidimo ponovo u Vašingtonu kad budemo u stanju. Srećom, niko nije spominjao konferencije za novinare.

S tim u vezi, podsetili su nas da smo potpisali razne zakletve, zavete i tako dalje, koji ograničavaju naše pravo na davanje javnih izjava i obavezuju nas na čuvanje svih informacija vezanih za nacionalnu bezbednost. Drugim rečima, ne razgovarajte sa novinarima ili ćemo vas ujesti za dupe tako jako da će te rane koje ste dobili izgledati kao miteseri.

To nije bila pretnja pošto vlada ne preti svojim građanima, ali je bilo pošteno upozorenje.

Podsetio sam naše kolege da smo Kejt i ja heroji, ali niko od njih kao da ništa nije znao o tome. Onda sam toj četvorici gospode saopštio da mi je vreme da dobijem klistir, pa su otišli.

Što se tiče medija, o pokušaju atentata na Ronalda Regana javili su svi, ali vrlo ublaženo, a zvanična izjava iz Vašingtona glasila je: „Život bivšeg predsednika nije bio u opasnosti". Nije spomenut Asad Halil - usamljeni nesuđeni ubica ostao je nepoznat - i kao da niko nije povezao mrtve pilote i pokušaj atentata. To će se promeniti, naravno, ali, što bi rekao Alan Parker: „Trećina danas, trećina sutra, a ostatak kad novinari počnu da nam zavrću jaja."

Dana Četvrtog našeg boravka u Okružnoj bolnici Santa Barbara pojavio se gospodin Edvard Haris, kolega Teda Neša iz CIA, potpuno sam; primili smo ga u privatnoj sobi za posete. I on nas je podsetio da ne treba da razgovaramo s novinarima i rekao da usled velikog šoka, gubitka krvi i svega toga, našem pamćenju ne može sasvim da se veruje.

Kejt i ja smo već raspravljali o tome, pa smo uverili gospodina Harisa da ne možemo da se setimo ni šta smo ručali. Ja sam mu rekao još i ovo: „Ne znam ni zašto sam u bolnici. Poslednje čega se sećam jeste da sam se vozio na aerodrom 'Kenedi' da dočekam prebega."

Edvard je delovao malo sumnjičavo i rekao je: „Ne preterujte."

Obavestio sam gospodina Harisa: „Dobio sam dvadeset dolara od tebe. I deset od Teda."

Pogledao me je čudno, što mi se činilo neprikladnim. Mislim da je to izazvalo spominjanje Tedovog imena.

Sada treba da kažem da se svako ko nas je posetio ponašao kao da raspolaže nekom informacijom koju mi nemamo, ali koju bismo dobili kad bismo zatražili. Zato sam upitao Edvarda: „Gde je Ted?"

Edvard je ćutao nekoliko sekundi, a onda nam rekao: „Ted Neš je mrtav."

To nije bilo sasvim neočekivano, ali sam se ipak prenerazio.

I Kejt je bila zapanjena. Upitala je: „Kako?"

Edvard je odgovorio: „Našli su ga, posle vas, na ranču Reganovih. Imao je ranu od metka na čelu i umro je trenutno." Dodao je: „Izvadili smo metak i balističari su utvrdili da potiče iz iste puške kojom je Asad Halil pucao na vas."

Kejt i ja smo ćutke sedeli, ne znajući šta da kažemo.

Osećao sam se loše, ali da je Ted bio u sobi, rekao bih mu očigledno: kad se igraš vatrom - opečeš se; kad se igraš s lavom, pojede te.

Kejt i ja smo izjavili saučešće, a ja sam se pitao zašto Tedova smrt nije objavljena.

Edvard nam je rekao, kao što je Ted učinio, da bismo možda bili srećni radeći za Centralnu obaveštajnu agenciju.

Nisam mislio da je ta vrsta sreće moguća, ali kad imaš posla s ljigavcem, moraš biti još ljigaviji. Rekao sam Edvardu: „Razgovaraćemo. Tedu bi bilo drago.”

Ponovo sam osetio izvesnu nevericu kod Edvarda, ali rekao je: „Plata je bolja. Možete da odaberete ispostavu bilo gde u inostranstvu s garancijom petogodišnjeg boravka. Zajedno. Pariz, London, Rim, gde god želite.”

Ovo je pomalo zvučalo kao podmićivanje, što je mnogo bolje od pretnje. Stvar je bila u tome što smo znali previše i što su oni znali da znamo previše. Rekao sam Edvardu: „Oduvek sam želeo da živim u Litvaniji. Kejt i ja ćemo porazgovarati o ovome.”

Nenaviknut da ga zajebavaju, Edvard se vidno ohladio i otišao.

Kejt me je podsetila: „Ne bi trebalo da zezaš ove ljude.”

„Nemam često priliku za to.”

Sedela je ćutke nekoliko trenutaka, a onda rekla. „Siroti Ted.”

Pitao sam se da li je zaista mrtav, pa nisam mogao s oduševljenjem da prionem na postupak oplakivanja. Rekao sam Kejt: „Ipak ga pozovi na svadbu. Nikad se ne zna.”

Do Dana Petog shvatio sam da se nikada neću oporaviti, ni duševno ni telesno, ako ostanem u bolnici, pa sam se odjavio, što je usrećilo mog predstavnika državnog zdravstvenog osiguranja. Zapravo, mogao sam da odem već Dana Drugog, s obzirom na relativno lake rane na kuku i bedru, ali federalci su želeli da ostanem, a to je htela i Kejt, čijim povredama je trebalo više vremena da zacele.

Rekao sam Kejt: „'Ventura In'. Vidimo se tamo.” Onda sam otišao, s bočicom antibiotika i nekim baš dobrim sredstvom protiv bolova.

Neko je poslao moju odeću na čišćenje, i odelo mi se vratilo čisto i ispeglano, sa zakrpljenim rupama od metaka. Mrlje od krvi još su se nazirale na odelu, plavoj košulji i kravati, mada su mi gaćice i čarape bile čiste i sveže. Bolnički kombi odvezao me je u Venturu.

Osećao sam se kao skitnica kad sam se prijavio u motel bez prtljaga i malo urađen od lekova, da i ne spominjem mrlje na odeći. Ali gospodin Ameriken Ekspres brzo je sve sredio, pa sam nabavio kalifornijske krpice, plivao u okeanu, gledao reprize. *Dosijea Iks* i razgovarao telefonom s Kejt dva puta na dan.

Kejt mi se pridružila nekoliko dana kasnije, pa smo uzeli bolovanje u Venturi, tokom kojeg sam radio na svojoj preplanulosti i učio da jedem avokado.

Elem, Kejt je imala neki sićušni bikini i uskoro naučila da ožiljci ne tamne od sunca. Muškarci misle da su ožiljci oznake časti. Žene ne. Ali ja sam ljubio bo-bo svake noći pa je postala manje sramežljiva. Zapravo, počela je da pokazuje ulaznu i izlaznu ranu nekim mladim kabinerima na plaži, koji su mislili da su rane od metka baš kul.

Između momaka i ratnih priča, Kejt je pokušavala da me nauči surfovanju, ali mislim da je za to neophodno imati navlake na zubima i izbeljenu kosu.

Mnogo bolje smo se upoznali tokom dvonedeljnog probnog medenog meseca u Venturi i prećutno smo se saglasili da smo stvoreni jedno za drugo. Na primer, Kejt me je uveravala da voli da gleda fudbalske utakmice na televiziji, da zimi spava uz otvoren prozor, da više voli irske pabove od pomodnih restorana, da mrzi skupu odeću i nakit i da nikad neće promeniti frizuru. Verovao sam svaku reč, naravno. Ja sam obećao da ću ostati isti. To je bilo lako.

Sve što je lepo ima kraj, pa smo se polovinom maja vratili u Njujork, na posao, na Federalni trg broj 26.

Na poslu su nam priredili malu zabavu, kao što je običaj; držali su se glupi govori, ispijale zdravice našoj odanosti poslu i, naravno, našoj veridbi i dugom, srećnom zajedničkom životu. Svi vole ljubavne priče. Bila je to najduža noć u mom životu.

Da bi večer učinio zabavnijim, Džek me je povukao u stranu i rekao: „Potrošio sam tvojih trideset dolara, kao i Tedovu i Edvardovu opkladu, da platim račun za zabavu. Znao sam da nećeš imati ništa protiv.”

Tako je. A i Ted bi tako želeo.

Sve u svemu, više sam voleo da se vratim u Odeljenje za ubistva Severnog Njujorka, ali to se neće desiti. Kapetan Stajn i Džek Kenig ubedili su me da je preda mnom blistava budućnost u Antiterorističkoj jedinici, uprkos čitavom svežnju zvaničnih žalbi koje su protiv mene podneli razni pojedinci i organizacije.

Po našem povratku na dužnost Kejt je izjavila da je još jednom razmislila - ne o venčanju, nego o vereničkom prstenu. Dala mi je da radim na nečemu što se zove Spisak zvanica. Osim toga, našao sam Minesotu na karti. To je čitava država. Poslao sam faksom kopije karte svojim drugarima u Upravi policije Njujorka da im pokažem.

Nekoliko dana posle našeg povratka obavili smo obaveznu posetu zdanju „Dž. Edgar Huver” i proveli tri dana s onim divnim ljudima iz Protivterorističkog odseka koji su saslušali

celu našu priču, a onda nam je ponovili u malo izmenjenom obliku. Usaglasili smo priče, a onda smo Kejt i ja potpisivali potvrde, izjave, prepise i sve ostalo dok svi nisu bili srećni.

Pretpostavljam da smo tada malo uvukli rogove, ali dobili smo od njih svečano obećanje koje će jednog dana možda sve srediti.

Četvrtog dana boravka u Vašingtonu odveli su nas u upravu CIA u Lenglju, država Virdžinija, gde smo se sastali s Edvardom Harisom i ostalima. Nije to bila duga poseta, a bili smo u društvu četvorice ljudi iz FBI-ja koji su uglavnom govorili umesto nas. Voleo bih da ti ljudi već jednom nauče da sarađuju.

Jedino zanimljivo tokom posete Lenglju bio je susret s jednim neobičnim čovekom. Bio je to bivši agent KGB-a i zvao se Boris, isti onaj Boris kog nam je Ted spomenuo kod odašiljača.

Činilo se da taj sastanak nema nikakvu svrhu, no, Boris je želeo da nas upozna. Ali tokom sata razgovora s njim stekao sam utisak da je taj čovek više video i učinio za života nego svi mi ostali u prostoriji zajedno.

Boris je bio krupan tip, pušio je cigarete marlboro jednu na drugu i bio preterano učtiv prema mojoj verenici.

Govorio je malo o svojim danima u KGB-u, zatim nam rekao nekoliko sitnica o svojoj drugoj karijeri u Libijskoj obaveštajnoj službi. Spomenuo je da je dao Halilu nekoliko informacija o putovanju kroz Ameriku. Zanimalo ga je kako smo razotkrili namere Asada Halila i sve to.

Nemam naviku da prosipam informacije stranim obaveštajcima, ali ovaj je s nama igrao otvoreno, i kada smo Kejt i ja odgovarali na njegova pitanja, i on je odgovarao na naša. Mogao bih danima da razgovaram s tim čovekom, ali u prostoriji je bilo još sveta i ponekad su nam govorili da ne odgovaramo ili da promenimo temu. Šta se desilo sa slobodom govora?

Elem, popili smo malo votke s njim i udisali duvanski dim.

Jedan od momaka iz CIA objavio je da je vreme za polazak, pa smo svi ustali. Rekao sam Borisu: „Trebalo bi ponovo da se vidimo.“

On je slegnuo ramenima i pokazao svoje prijatelje iz CIA.

Rukovali smo se, a Boris nam je rekao: „Taj čovek je savršena mašina za ubijanje. Ono što ne ubije danas, ubiće sutra.“

„On je samo čovek“, odvratio sam.

Igra lava

„Ponekad nisam siguran u to." Dodao je: „U svakom slučaju, čestitam vam oboma na opstanku. Nemojte da straćite nijedan dan."

Bio sam siguran da je to samo još jedan ruski izraz i da nema nikakve veze s Asadom Halilom. Zar nije tako?

Kejt i ja smo se vratili u Njujork i nijedno od nas više nije spomenulo Borisa. Ali, zaista bih želeo da jednog dana popijem s tim čovekom čitavu bocu votke. Možda ću izdati nalog da mi ga privedu. Možda to i nije tako dobra ideja.

Nedelje su prolazile, a od Asada Halila nije stiglo ni glasa, kao ni vedrih vesti iz Libije o iznenadnom odlasku gospodina Gadafija.

Kejt nije promenila broj svog mobilnog telefona, a ja i dalje imam isti direktni broj na Federalnom trgu 26. Čekamo poziv gospodina Halila.

Najbolje od svega je što su nam Stajn i Kenig - kao deo dogovora s ljudima iz Vašingtona - dali uputstvo da stvorimo posebnu ekipu, u koju smo ušli ja, Kejt, Gejb, Džordž Foster i još nekoliko ljudi, čiji će jedini zadatak biti pronalaženje i hapšenje gospodina Asada Halila. Takođe sam podneo zahtev Upravi policije Njujorka da premesti mog bivšeg partnera Doma Fanelija u Antiterorističku jedinicu. On se tome opire, ali ja sam sada važna osoba i uskoro ću zgrabiti Doma. Mislim, on je odgovoran što sam ušao u Jedinicu, i jedan dobar zez zaslužuje drugi. Biće kao u stara dobra vremena.

U novoj ekipi neće biti ljudi iz CIA, što nam umnogome povećava izgleda.

Ova posebna ekipa je verovatno jedino što me je zadržalo na ovom zajebanom poslu. Mislim, ozbiljno sam shvatio Halilove pretnje, i sve je samo stvar ubiti ili biti ubijen. Niko od nas ne namerava da Asada Halila uhvati živog, a ni sam Asad Halil ne namerava da nam živ padne u ruke, pa je sve u redu.

Pozvao sam Robin, moju bivšu, i obavestio je o svojoj skoroj ženidbi.

Poželela mi je sreću i posavetovala me: „Sada možeš da promeniš onu glupu poruku na telefonskoj sekretarici."

„Dobra ideja."

Rekla je i: „Ako ikada uhvatiš onog Halila, dobaci mi slučaj."

Već smo prošli kroz tu njenu malu igru u vezi s tipovima koji su me upucali na Zapadnoj 102. ulici, pa sam rekao: „U redu, ali tražim deset odsto honorara."

„Važi. A ja ću da uprskam odbranu, pa će dobiti doživotnu."

„Dogovoreno."

Sredivši to, pomislio sam kako bi trebalo da pozovem svoje nekadašnje prijateljice i kažem im da imam stalnu cimerku koja će mi uskoro postati žena. Ali, nisam želeo da to obavim telefonom, pa sam im poslao elektronska pisma, razglednice i faksove. Čak sam dobio i nekoliko odgovora, uglavnom izjave saučešća budućoj nevesti. Nisam ih pokazao Kejt.

Veliki Dan se bližio, a ja nisam bio nervozan. Već sam bio u braku i gledao sam mnogo puta smrti u oči. Ne želim time da kažem kako ima istinskih sličnosti između venčanja i metka u stomak, ali... možda i ima.

Kejt je bila prilično opuštena u vezi sa svim tim, mada nikada ranije nije išla Poslednjom stazom kroz prolaz između sedišta u crkvi. Činilo se da vlada situacijom i zna šta i kada treba da se uradi, ko to treba da obavi i sve to. Mislim da se to znanje ne stiče učenjem, nego da ima neke veze sa hromozomom X.

Šalu na stranu, bio sam srećan, zadovoljan i zaljubljeniji nego ikad. Kejt Mejfild je izuzetna žena i znao sam da ćemo dovek živeti srećno. Mislim da mi se kod nje dopadalo što me prihvata ovakvog kakav sam, što zapravo i nije naročito teško, s obzirom na to da sam gotovo savršen.

Osim toga, prošli smo zajedno kroz nešto vrlo duboko i određujuće i pokazali se odlično. Kejt Mejfild je hrabra, odana i sposobna, a za razliku od mene nije cinična i zasićena. Ona je zapravo rodoljub, a to ne mogu da kažem za sebe. Možda sam nekada to i bio, ali za mog života svašta se dogodilo meni i mojoj zemlji. Ipak, obavljam posao.

Posle cele ove gužve najviše žalim - osim očiglednog žaljenja za izgubljenim životima - što iz svega ovoga nismo naučili ništa.

Kao i ja, moja zemlja je uvek imala sreće i uspevala da izbegne smrtonosni metak. Ali sreća je, kao što sam naučio na ulicama i za kockarskim stolovima, a i u ljubavi, prolazna. Ako nije suviše kasno, valja pogledati činjenicama u oči i stvoriti plan za opstanak u koji sreća nije uključena.

S tim u vezi, na dan našeg venčanja padala je kiša, a kasnije sam otkrio da to znači da ćemo biti srećni. Ja mislim da to znači da ćemo biti mokri.

Skoro cela moja porodica i svi prijatelji prevalili su put do gradića u Minesoti, a većina se ponašala bolje nego na mom prvom venčanju. Naravno, bilo je nekoliko ispada mojih neoženjenih drugara iz Uprave policije Njujorka koji su se sramotno ponašali prema onim plavokosim, plavookim devojkama - uključujući i incident s Domom Fanelijem i jednom deverušom u koji ne bih da ulazim - ali to se moglo očekivati.

Kejtina porodica bila je stvarno vaspovska, sveštenik je bio metodist i komedijaš. Naterao me je da obećam da ću Kejt voleti i poštovati i da nikada neću spominjati *Dosije Iks*.

Bio je to obred s dvostrukim prstenovanjem: jedan prsten Kejt na prst, drugi meni kroz nos. Dosta je viceva o braku, mislim. Zapravo, rekli su mi da je dosta.

Vaspovci sa Srednjeg zapada dele se u dve kategorije - mokru i suhu. Ovi su pili, pa je sve bilo u redu. Kejtin tata je bio sasvim u redu, mama je bila zgodna, kao i sestra. Moji roditelji ispričali su im mnogo priča o meni, koje su smatrali smešnima, a ne abnormalnima. Sve će biti u redu.

Bilo kako bilo, Kejt i ja smo proveli sedmicu u Atlantik Sitiju, zatim još jednu na kalifornijskoj obali. Dogovorili smo se da se sastanemo s Džinom Barletom na Nebeskom ranču, a vožnja u planine bila je mnogo prijatnija nego prošli put. Takav je bio i ranč; delovao je bolje na suncu i bez snajpera.

Otišli smo do kamena; izgledao je mnogo manji nego što sam se sećao. Džin je pravio fotografije, među njima i pomalo bezobraznu sliku Kejtine rane, a na njegovo navaljivanje sakupili smo malo krhotina.

Džin je pokazao udaljeni šumarak i rekao: „Na tlu smo našli pedeset dve čaure. Nikad nisam čuo da je toliko metaka ispaljeno na dvoje ljudi iz snajperske puške. Taj tip je stvarno žudeo za onim što nije mogao da dobije.”

Mislim da je hteo da nam kaže kako igra još nije gotova.

Šumarak me je činio pomalo nervoznim, pa smo krenuli dalje. Džin nam je pokazao mesto na stazi za jahanje, udaljeno manje od sto metara od odašiljača, gde su pronašli Teda Neša s rupom na čelu. Nisam imao predstavu kuda je Ted krenuo niti šta je uopšte tu radio, a neću to nikada ni saznati.

S obzirom da smo bili na medenom mesecu, rekao sam da smo videli dovoljno, pa smo se vratili u kuću, popili kolu, pojeli malo ušćerenog voća i krenuli dalje na sever.

Ostavili smo bili Kejtin mobilni telefon u Njujorku, ne želeći da nas na medenom mesecu uznemiravaju pozivi prijatelja ili ubica. Ali, opreznosti radi, poneli smo svoje pištolje.

Nikad se ne zna.

Zbog prirode materijala upotrebljenog u ovom romanu, neki od pojedinaca kojima želim da zahvalim zamolili su da im ne spominjem imena. Poštujem taj zahtev i zahvaljujem im na doprinosu.

Želim pre svega da zahvalim Tomasu Bloku, prijatelju iz detinjstva, kapetanu „US ervejza“, saradniku časopisa *Letenje*, koautoru knjige *Uzbuna* i autoru šest drugih romana, za njegovu neprocenjivu pomoć kod „avionskih“ i drugih činjenica. Kao i uvek, Tom se našao u blizini kad sam bio u vazduhu bez propelera.

Zahvaljujem i Šeron Blok, nekadašnjoj stjuardesi „US ervejza“ i „Branifa“, što je pročitala rukopis i držala mi stranu za vreme uredničkih rasprava s njenim mužem.

Posebnu zahvalnost iskazujem pripadnicima Združene antiterorističke jedinice koji ne žele da im navedem imena.

Izuzetno zahvaljujem dobrom prijatelju, nekadašnjem policajcu Lučke uprave i pripadniku Službe za vanredna dejstva, koji takođe ne želi da mu navedem ime, za njegovo strpljenje i stručnost koje mi je stavio na raspolaganje. Hvala svim muškarcima i ženama iz ove službe i svima koje sam upoznao na Međunarodnom aerodromu „Džon. F. Kenedi“ što su odvojili vreme da me provedu okolo i odgovaraju na moja glupa pitanja.

Deo ove knjige o američkom vazдушnom napadu na Libiju ne bi mogao biti napisan bez pomoći Norma Gandije, kapetana Ratne mornarice Sjedinjenih Država u penziji. Norm je vijetnamski ratni veteran, dobar prijatelj i čovek koji malo pije. Hvala i Alu Krišu, potpukovniku Ratnog vazduhoplovstva Sjedinjenih Država u penziji, što me je uveo u pilotsku kabinu aviona F-111.

Zahvalan sam osoblju Fondacije „Mlada Amerika“ na privatnom obilasku ranča Ronalda Regana. Posebno zahvaljujem Ronu Robinsonu, predsedniku Fondacije, Marku Sortu, izvršnom direktoru ranča Ronalda Regana i Kristen Sort, direktoru ranča za razvoj. Zahvaljujem takođe i Džonu Barleti, nekadašnjem šefu Predsedničke jedinice Tajne Službe. Džonova profesionalnost i posvećenost poslu retkost su u današnje vreme.

Još jednom hvala Lori Flanagan i Martinu Bouu, bibliotekarima, koji su obavili izuzetno istraživanje i pomogli mi oko dosadnih pojedinosti kakve samo bibliotekari, sa svojim znanjem i strpljenjem, umeju da iskopaju.

Hvala i Danijelu Stareru iz firme „Istraživači za pisce“. Ovo je peti roman koji sam napisao uz Danijelovu pomoć i on sada zna šta mi treba i pre nego što postanem svestan da mi treba.

Ovaj roman zaista ne bi bio napisan bez pomoći, posvećenosti i beskrajnog strpljenja mojih pomoćnika Dajane Frensis i Džordžije Leon. Nije lako svakodnevno raditi s piscem, ali Dajana i Džordžija mi olakšavaju život. Hvala.

Ako je teško raditi s piscem, nije lako ni živeti s njim dok piše. Ovo je dužnost moje žene Džini, koja ima strpljenje svetice i uredničku veštinu doraslu zadatku uređivanja rukopisa pisca koji ne zna pravopis, interpunkciju i sklapanje rečenica. Kao i uvek, mnogo, mnogo hvala i mnogo te volim.

Još jednom, kao i u *Ostrvu šljiva*, nebrojeno puta hvala poručniku Džonu Kenediju iz Uprave policije okruga Nasau. Kao policajac i pravnik, Džon moje izmišljene policajce drži poštenima, kao i njihovog tvorca. S Džonom na slučaju istina pobeđuje.

Muzej „Kolevka avijacije“ na Long Ajlendu je nova ustanova svetske klase i odaje počast muškarcima i ženama koji su radili i još rade na tome da Amerika bude prva u vazduhoplovstvu i najbolja u aeronautičkoj i svemirskoj nauci. Želim da zahvalim Edvardu Dž. Smitsu (koordinatoru planiranja), Geriju Montiju (zameniku koordinatora planiranja), Džošu Stofu (kustos) i Džeraldu S. Kesleru (predsedniku Udruženja prijatelja istorijskog nasleđa Long Ajlenda) što su odvojili vreme da mi pokažu ovu ustanovu i podelili sa mnom svoje vizije.

Činjenice, pojedinosti, postupci i saveti koji su mi dati ponekad su pogrešno upotrebljeni, zaboravljeni ili zanemareni, pa su zato sve greške i propusti isključivo moji.

Koristim ovu priliku da zahvalim ljudima iz izdavačkih kuća „Vorner buks“ i „Tajm Vorner audiobuks“ za njihov naporan rad, podršku, posvećenost i prijateljstvo. To su Dan Ambrozio, Kris Barba, Emi Batalja, Karolin Klark, Ana Krespo, Morin Mahon Egen, Leti Ferando, Sara Ford, Džimi Franko, Dejvid Goldstajn, Jan Kardis, Seron Krasni, Dajana Luger, Tom Masiag, Piter Moseri, Džudi Mek Gin, Džeki Meri Mejer, Marta Otis, Dženifer Romanelo, Džudi Rozenblat, Kerol Ros, Bil Sarnof, En Svare, Maja Tomas, Karen Tores, Nensi Viz i na kraju, ali ne najmanje važna, Harvi-Džejn Koval, najopasniji lektor na svetu.

Zahvaljujem i Fredu Čejsu, koji je imao poslednju reč kad se radilo o crticama, zarezima, imenima mesta, činjenicama i svemu sličnom.

Blagosloven je pisac koji ima dobrog urednika, a ja sam dvostruko blagosloven što imam Larija Kiršbauma i Džejmija Raba, čije su veštine više nego dorasle zadatku.

Petnaest godina sa sedam romana u kući „Vorner buks" bile su uglavnom srećne i zanimljive, ponekad svadljive i napete, vrlo uspešne, uvek zabavne i *nikada* dosadne. Vi ste najbolji.

Najzad, zahvaljujem svom agentu i prijatelju već dvadesetak godina, Niku Elisonu. Bila bi potrebna još jedna knjiga da razjasnim naš odnos, ali u četiri reči - Volim te, veliki dečko.

Debra Delvekio i Stejsi Mol dale su velikodušne priloge dobrotvornim ustanovama Long Ajlanda kao zahvalnost što su im imena upotrebljena za likove u ovom romanu. Nadam se da im se dopadaju njihove izmišljene imenjakinje i da će nastaviti s dobrim radom u dobre svrhe.

Igra lava

MELSON DE MIL je bivši poručnik Vojske Sjedinjenih Država, služio je u Vijetnamu i autor je dvanaest vrlo čitanih romana, među kojima su njegovo posljednje *delo Provincija* i bestseleri *Njujork tajmsa: Škola čarolija, Časna reč, Zlatna obala, Generalova kći, Spenservil, Ostrvo šljiva* i *Igra lava*.